

00000000000000000000000000000000

HUYẾT MẠCH
ĐƯỜNG HỢNG

TÔI NIÊN CẬN THỜI

thi

Mục lục

Chương 1-1
Chương 1-2
Chương 2-1
Chương 2-2
Chương 2-3
Chương 2-4
Chương 3-1
Chương 3-2
Chương 3-3
Chương 3-4
Chương 3-5
Chương 4
Chương 5
Chương 6-1
Chương 6-2
Chương 7-1
Chương 7-2
Chương 7-3
Chương 8-1
Chương 8-2
Chương 8-3
Chương 9-1
Chương 9-2
Chương 10-1
Chương 10-2
Chương 11-1
Chương 11-2
Chương 11-3
Chương 12-1
Chương 12-2
Chương 13-1
Chương 13-2
Chương 14-1
Chương 14-2
Chương 15-1
Chương 15-2
Chương 16-1
Chương 16-2

Chương 17
Chương 18-1
Chương 18-2
Chương 19-1
Chương 19-2
Chương 20-1
Chương 20-2
Chương 20-3
Chương 20-4
Chương 21-1
Chương 21-2
Chương 21-3
Chương 21-4
Chương 21-5
Chương 21-6
Chương 22-1
Chương 22-2
Chương 22-3
Chương 22-4
Chương 22-5
Chương 23-1
Chương 23-2
Chương 23-3
Chương 23-4
Chương 23-5
Chương 23-6
Chương 24-1
Chương 24-2
Chương 24-3
Chương 25-1
Chương 25-2
Chương 25-3
Chương 25-4
Chương 26-1
Chương 26-2
Chương 26-3
Chương 27-1
Chương 27-2
Chương 27-3
Chương 28-1
Chương 28-2
Chương 29-1

Chương 29-2

Chương 30-1

Chương 30-2

Chương 30-3

Chương 30-4

Chương 31-1: Ngoại truyện về Ly Thương (1).

Chương 31-2: Ngoại truyện về Ly Thương (2).

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 1-1

Typet: VẠN HOA PHI VŨ

Anh nói thật sao?"

Trong phòng bệnh, một chàng trai trẻ có vẻ tiêu tụy nhìn tấm danh thiếp trong tay, hỏi người đàn ông tự xưng là Trịnh Nguyên mang vẻ mặt nịnh hót đối diện.

"Vâng, đúng vậy ạ, rất linh nghiệm. Mấy hôm trước bệnh viện gửi giấy thông báo ông cụ nhà tôi bệnh tình nguy kịch, còn bảo tôi chuẩn bị hậu sự, sau lại được một người giới thiệu, tôi nghĩ bụng còn nước còn tát cứ thử xem sao, không ngờ linh thật. Bây giờ ông cụ nhà tôi ở phòng bệnh kế bên, anh sang xem thử đi, tinh thần và khí sắc chẳng giống người sắp chết tọ nào." Trịnh Nguyên vỗ ngực, nói chắc như đinh đóng cột.

Chàng trai trẻ cầm danh thiếp đi theo Trịnh Nguyên đến cửa phòng bệnh kế bên, nhìn vào trong.

Căn phòng được trang trí hết như phòng bệnh của cha anh, đều là phòng chăm sóc đặc biệt, trên giường bệnh, ông cụ đang nói chuyện với một người phụ nữ bụng hơi nhô lên, thoạt nhìn sắc mặt cũng khá tốt, không giống như phải chuẩn bị hậu sự.

"Vâng, cảm ơn anh, dù kết quả có thế nào đi nữa tôi vẫn sẽ nhớ ân tình này. Tôi là Tiêu Hàn, có việc cứ nói với tôi, chỉ cần làm được thì tôi nhất định sẽ cố hết sức.

"Ôi, anh khách sáo quá, tôi biết anh mà, anh và cha anh lên ti vi suốt. Anh tên Tiêu Hàn, là một doanh nhân có tiếng của thành phố A chúng ta, còn cha anh thì càng khỏi phải nói, người cùng một tỉnh với nhau có thể giúp đỡ anh xem như là vinh hạnh của tôi. Vậy ngày mai anh cứ tìm theo địa chỉ này đi, anh đang bận tôi không quấy rầy nữa. Nói xong Trịnh Nguyên nhìn Tiêu Hàn, không còn vẻ mặt nịnh hót vừa rồi nữa mà lại khẽ mỉm cười.

Tiêu Hàn thấy nụ cười của Trịnh Nguyên thì thoáng giật mình, vẻ mặt này sao lại khiến người ta cảm thấy bất an vậy kia . Thôi kệ vậy, có lẽ anh ta muốn hợp tác với mình sau này thôi, Tiêu Hàn khẽ gật đầu rồi nhìn Trịnh Nguyên đi về phòng bệnh , quay người chuẩn bị trở lại phòng cha mình.

Khi quay người lại, Tiêu Hàn thót cả tim, chủ nhiệm Vương – bác sĩ điều trị cho cha anh đang cùng mấy y tá đứng ở cửa phòng bệnh, xem ra vừa mới khám bệnh theo thường lệ, nhưng vẻ mặt họ đều kì lạ.

Tiêu Hàn không suy nghĩ nhiều, đến trước mặt chủ nhiệm Vương, cất lời hỏi thăm, "Chủ nhiệm Vương, bệnh cha tôi sao rồi?"

"Ôi, Tiêu Hàn à, cậu phải chuẩn bị tâm lí chút nhé, tình hình không lạc quan lắm đâu, bệnh của cha cậu có thể trở nên nguy kịch bất cứ lúc nào, cậu nên chuẩn bị sớm thì hơn. Tôi còn có bệnh nhân khác, đi trước đây."

Tiêu Hàn khẽ gật đầu với ông, sau đó vào phòng bệnh.

Chủ nhiệm Vương vừa đi vừa hỏi y tá bên cạnh, "Tiểu Lý này, vừa rồi cô nhìn thấy Tiêu Hàn đang gọi điện thoại hay làm gì vậy? Sao tôi thấy cậu ta hình như đang nói chuyện với người khác?"

Y tá bên cạnh hoảng hốt nhìn chủ nhiệm Vương, "Chủ nhiệm, ông đừng nói nữa, vừa rồi tôi cũng sợ chết khiếp, anh Tiêu không gọi điện thoại, ông cũng thấy đấy anh ta có cầm gì đâu. Lúc này tôi thấy anh ta đứng đó khoa tay múa chân, còn nhìn vào phòng bệnh trống không bên cạnh nữa, ông nói xem, có phải anh ta trúng tà rồi không?"

"Đừng nói nhảm, thế giới khoa học làm sao còn những thứ mê tín vậy, chuyện này đến đây là chấm dứt đi thôi."

Chủ nhiệm Vương cau mày ra vẻ không tin.

"Nhưng ông cũng nhìn thấy kia mà, phòng bệnh kia đã để trống hơn nửa tháng rồi, nghe nói lần trước cả gia đình trong phòng bệnh đó đều..."

Thấy chủ nhiệm không tin mình, y tá càng thêm lo lắng.

"Được rồi, thăm bệnh thôi." Chủ nhiệm Vương ngắt lời y tá sau đó bước nhanh đến cửa thang máy, như thế đi chậm thì sẽ bị thứ gì đó đuổi theo vậy, cô y tá thấy chủ nhiệm rảo bước thì cũng cuống quýt đuổi theo.

Tiêu Hàn trở lại phòng bệnh ngồi trên chiếc sofa đối diện giường, nhìn tấm danh thiếp màu vàng trong tay. Mặt sau tấm danh thiếp có một chữ "Điểm" to đùng, không biết có phải là tên cửa tiệm này không, cái tên này thực sự khác người, góc dưới danh thiếp còn viết số điện thoại và địa chỉ.

"Số 2008 đường Thanh Lâm."

Tiêu Hàn nhớ địa chỉ, lật mặt chính tấm danh thiếp lên, mặt chính danh thiếp không viết nhiều thứ tiếng như mấy cửa tiệm khác, chỉ có hai hàng chữ: "Làm chuyện người thường không thể làm và làm chuyện bình thường giúp kẻ khác thường."

Tấm danh thiếp thật quái lạ, có lẽ chỉ nơi kì quái như vậy mới thật sự làm được việc không tầm thường? Hôm nay nhìn sắc mặt của ông cụ kế bên cũng không giống người bị bệnh, hướng chi phòng bệnh ở tầng lầu này, nếu không phải bệnh nặng thì chẳng biết phải tốn bao nhiêu tiền để ở lại nữa.

Tóm lại dù thế nào đi nữa thì ngày mai Tiêu Hàn cũng nên đi xem thử, nếu đúng như lời Trịnh Nguyên kia nói thì chỉ cần cha khỏi hẳn rồi năm quyền lại, gói thầu kia chắc chắn vào tay anh rồi.

Tiêu Hàn gọi điện về nhà bảo người đến bệnh viện thay ca, sau khi có người đến thay, anh nhìn cha một lúc lâu rồi xoay người rời đi.

Đường Thanh Lâm nằm tại phía Tây thành phố A, không biết có phải tuân theo câu Tây phương cực lạc hay không, nơi đây tọa lạc ngôi chùa Bát Nhã lớn nhất thành phố. Tuy không nằm ở trung tâm nhưng mỗi khi đến ngày lễ Phật nơi đây vô cùng náo nhiệt, còn hôm nay không phải ngày lễ gì nên hơi vắng vẻ.

Hai bên đường là các cửa hàng bán đồ cúng tế, các vật dụng trong Phật giáo, đồ trang trí cổ khiến sắc thái thần bí của con đường này đậm hơn thêm.

Dĩ nhiên nếu bỏ qua mái che nắng, ghế mây và búp bê muôn sắc muôn màu trước cửa hàng này, thì chúng ta có thể tạm chấp nhận được rằng đây là cửa hàng bán đồ lễ.

Một tấm bảng trang trọng nhưng chỉ có độc một chữ “Điểm” to đùng treo trên cửa, có lẽ đúng là cửa tiệm này rồi, biển số nhà ở góc phải phía trên viết: “Số 2008, đường Thanh Lâm.”

Gần đến tháng Bảy thời tiết nơi đây vô cùng oi bức, một cô gái để quạt che mặt nằm trên ghế mây, tuy nhiên có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng lẩm bẩm.

Tiêu Hàn đối chiếu với tấm danh thiếp trong tay, không khỏi sa sầm mặt mày. Nơi này cũng có thể mua thọ ư? Đang do dự không biết có nên lên tiếng hay không thì cô gái trên ghế mây đã ngồi dậy, nhìn Tiêu Hàn, "Anh đã đến rồi à?"

Tiêu Hàn sửng sốt, "Cô biết tôi sao?"

"Không biết, nhưng tôi biết anh tên Tiêu Hàn, biết hôm nay anh sẽ đến, cũng biết mục đích của anh khi đến đây và rất nhiều việc khác. Xin tự giới thiệu, tôi là Tô Mạt chủ cửa tiệm này, cũng là một thầy âm dương. Anh không cần phải cảnh giác, tôi không có gì để lừa anh, muốn tôi giúp đỡ thì vào nhà nói chuyện." Nói xong cô không quan tâm đến thái độ của Tiêu Hàn, lập tức quay người bước vào tiệm.

Tiêu Hàn khẽ biến sắc, sao cô ta biết anh đang nghĩ gì? Vừa rồi anh thật sự cảm thấy mình đã mắc lừa. Thôi kệ vậy, vào thì vào! Tiêu Hàn quyết tâm đi theo.

Vừa vào tiệm anh đã thoáng sửng sờ, còn tưởng rằng trong tiệm cũng trang trí lạ kỳ như bên ngoài, không ngờ lại rất sạch sẽ, sàn nhà lát đá cẩm thạch sáng màu phối với giấy dán tường màu vàng, phía trước có một chiếc bàn lớn, hai bên chạm trổ sóng nước cuộn cuộn nhìn rất thư thái.

Bên phải bàn là một bộ sofa, bên cạnh đặt một bể cá trắng có năm con cá chép bơi lội tung tăng, trên chiếc bàn trà lớn màu nâu sẫm cũng có một bể cá nhỏ nuôi năm con cá rục rỡ sắc màu, ngoài ra còn đặt hai chậu cây không biết tên là gì.

Hơi chếch phía đối diện sofa có một cánh cửa đóng kín mít nên không nhìn thấy trong phòng có gì, hai bên cửa đặt hai chậu trầu bà, cũng không có bất cứ đồ dùng lễ tế nào.

Tiêu Hàn quan sát một lượt rồi đưa mắt trở về cái bàn cách đó không xa, cô gái tên Tô Mạt ngồi lọt thỏm trên chiếc ghế đặt sau bàn.

Thấy Tiêu Hàn quan sát xong, Tô Mạt chỉ gھế sô pha ra hiệu cho anh ngồi xuống, "Tiệm của tôi không bày trí theo phong thủy như mấy cửa tiệm khác mà chỉ tương tự thôi, tôi cũng vừa mới chuyển đến không lâu còn chưa kịp trang trí, chuyện anh muốn làm tôi có thể làm được, có điều anh phải trả giá."

"Giá? Giá gì?"

Tiêu Hàn vừa hoài nghi vừa khó hiểu với cái giá mà Tô Mạt nói.

"Tôi muốn một phần số mệnh của anh." Tô Mạt nhún vai giải thích mỗi ngờ vực của anh bằng giọng thản nhiên.

"Số mệnh là sao?" Nghĩ mãi vẫn không hiểu, Tiêu Hàn hỏi tiếp.

"Đúng chính là số mệnh của anh, số anh vốn rất tốt, về sau còn thay đổi theo việc ác điều thiện anh làm. Có điều nếu như anh không nỡ hy sinh số mệnh của mình, tôi cũng không thể dàn xếp với quý sai mua thọ cho cha anh, nhưng anh nên biết rõ, nếu như cha anh vẫn trong tình trạng này, chuyện anh muốn làm cũng như nước trôi sông thôi."

Tiêu Hàn chần chừ nhìn Tô Mạt, nếu cha có thể vực dậy lần nữa thì anh cũng chẳng phải lo không còn vận may, hưởng chi cũng chỉ một phần mà thôi đâu phải toàn bộ, cũng không phải không thể thử một lần. Và lại cô gái này đúng là tài ba, có rất nhiều chuyện chỉ anh và cha biết, không thể nào có người thứ ba nói cho cô ta biết được. Nếu như vậy cứ thử một lần xem sao, dù cô ta nói thật hay nói dối thì mình cũng không mất gì cả.

"Được, giờ làm sao? Bao giờ làm? Tôi phải phối hợp với cô như thế nào?" Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Tiêu Hàn hạ quyết tâm, trầm giọng nói.

"Suy nghĩ nhanh vậy à? Nếu như vậy thì tối nay đi, lát nữa anh về bệnh viện cứ ở đó chờ tôi không phải đi đâu cả, dù có chuyện gì xảy ra cũng

không được rời khỏi phòng bệnh nhé, hôm nay cũng đẹp ngày, nếu bỏ lỡ tôi không dám bảo đảm đâu. Còn nữa, đây là hai bản hợp đồng, anh kí đi." Nói xong cô kéo ngăn bàn lấy hai bản hợp đồng đưa cho Tiêu Hàn.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 1-2

Tiêu Hàn nhận lấy nhìn sơ qua một lượt, nội dung đại khái là anh mua thọ giúp cha đổi bằng một phần số mệnh, sau khi xong chuyện thì hai bên không quấy rầy nhau, đồng thời cũng sẽ giữ bí mật chuyện này, nếu như sau này có gì cần giúp đỡ sẽ tính giá khác. Tiêu Hàn cầm lấy bút trên bàn kí tên.

“Được rồi, anh giữ một bản hợp đồng đi, sau đó về nghỉ ngơi, nhớ kỹ lời tôi, an tâm chờ tôi là được. Không tiễn nhé, tôi muốn nghỉ ngơi.” Nói xong Tô Mạt đứng dậy đi vòng qua chiếc bàn, đến bên cạnh cánh cửa kia, không quan tâm Tiêu Hàn vẫn còn ngồi trên ghế sofa, cô đẩy cửa vào trong.

Tiêu Hàn nhìn Tô Mạt bỏ đi, vuốt vuốt mũi không khỏi cười khổ, cô gái này thật cá tính, nhưng sau khi cô ấy rời đi thì anh bỗng thấy nhiệt độ trong phòng như giảm xuống lạnh đến rợn người, Tiêu Hàn cầm hợp đồng trên bàn đẩy cửa ra về.

Tô Mạt trở về phòng tiện tay cầm một chiếc cốc rồi lấy túi trà sữa bên cạnh, xé mở cho vào cốc rồi đổ thêm nước nóng đặt lên bàn, cô tựa vào ghế sofa nhắm mắt lại.

“Cô còn có thể mua mệnh giúp người ta à? Đi theo cô lâu như vậy sao tôi lại không biết nhỉ?” Giọng nói đột ngột vang lên khiến Tô Mạt đang ngả người trên sofa mở mắt ra, nhìn về phía phát ra âm thanh. Một cô gái

mặc bộ đồ đỏ đang mỉm cười cầm cốc trà sữa cô vừa pha, nghịch ngợm nháy mắt với cô.

“Tôi nói này, cô cũng đâu uống được giành với tôi làm gì. Anh ta đi rồi sao?”

Đối mặt với cô gái áo đỏ, Tô Mạt không biết phải làm sao.

“Ừ, đi rồi.”

Cô gái nhìn vẻ mặt của Tô Mạt cười hì hì, nếu bây giờ Tiêu Hàn ở đây thì nhất định sẽ sợ đến mức mặt mày tái mét, bởi vì người thường sẽ chỉ thấy một cái cốc lơ lửng và một cô gái đang độc thoại với không khí.

Người vừa sinh ra đã được định sẵn vận mệnh, Tiêu gia vốn có phúc nhiều đời đáng tiếc lòng tham không đáy, hôm nay thiên ác báo ứng, không ai có thể cứu vãn vận mệnh mà hai cha con họ phải đối mặt. Tôi mượn số mệnh của Tiêu Hàn bởi vì sau này anh ta gần như không dùng đến nữa, san sẻ số mệnh cho người cần đến nó để đổi lại lợi ích cho bản thân không tốt hay sao?” Như thể đang độc thoại cũng như đang an ủi chính mình, Tô Mạt không nhìn cô gái áo đỏ mà thì thầm như vậy.

“Hình như cô là thầy âm dương, không phải nên trừ ma vệ đạo à? Sao lại biến thành cảnh sát thế giới rồi? Tiêu Hàn không phải là vấn đề cô cần giải quyết, theo như lời cô nói tối nay cha con họ sẽ chết, cô cần gì phải làm vậy chứ?” Nhìn vẻ mặt của Tô Mạt, cô gái áo đỏ nói ra nghi ngờ của mình.

“Tôi chỉ muốn thuận tiện đòi lại lẽ phải cho một số người mà thôi, người hay ma đều gặp gian truân, dù sao tôi cũng rảnh rồi nhàm chán, coi như giải trí cũng được.”

“Đừng nói dối, rõ ràng cô lừa dối thầy, làm gì có chuyện nhàm chán nên can thiệp vào việc vợ vãn nhà người ta? Còn đòi lẽ phải ư? Có ma mới

tin cô! Nhưng mà ngay cả con ma như tôi cũng không tin cô nữa là. Cô đó, miệng cứng lòng mềm, nếu không phải là cô không chừng tôi sẽ phạm phải rất nhiều tội nghiệt, cuối cùng còn có thể bị một số người gọi là nhân sĩ chính đạo làm cho hồn phi phách tán. Mạt Mạt, cảm ơn cô.”

Đôi mắt cô gái ánh lên sự biết ơn.

“Làm ơn đi, cô là ma đó, lạnh lắm rồi, đừng nói mấy chuyện khô khan với tôi nữa được không? Tiểu Hồng Hồng ra ngoài trông tiệm đi, tôi muốn ngủ, tối nay còn có việc phải làm.”

Tô Mạt ngáp dài, cầm lấy tấm chăn mỏng trên sô pha đắp lên người, phất tay với cô gái áo đỏ rồi không nói thêm gì nữa.

“Đừng gọi tôi là Tiểu Hồng Hồng, tên tôi là Mạt Ly.”

Cô gái áo đỏ cau mày bất mãn sau đó bay khỏi phòng.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, Tô Mạt ngẩng đầu nhìn công bệnh viện trước mặt khẽ nói đi thôi, những người đi ngang qua cô lúc này đều cảm thấy nhiệt độ bỗng dưng giảm xuống, rất lạnh.

Tiêu Hàn ngồi trong phòng bệnh thấp thỏm, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn ra cửa phòng. Trên giường bệnh, ông Tiêu cảm ớn lạnh người vẫn lẳng lặng nằm đó, nếu như không có số liệu hiển thị trên máy và hơi thở yếu ớt của ông, có lẽ người ta sẽ tưởng ông đã chết rồi.

Tô Mạt đi đến cửa phòng bệnh, tay kết một thủ ấn (*), sau đó nhẹ nhàng vung tay lên đẩy cửa đi vào phòng.

(*): Kết thủ ấn chỉ tư thế kết các ngón tay khi tu luyện hay thực hiện nghi lễ

Nghe thấy tiếng mở cửa Tiêu Hàn giật bản, nhìn thấy Tô Mạt khoác bộ đồ thể thao thì chột thờ phào nhẹ nhõm, dù gì anh và cha cũng là nhân vật có máu mặt ở thành phố A, nếu để người khác biết anh hoang đường đi mua thợ cho cha mình, như vậy sẽ gây ảnh hưởng lớn tới tiếng tăm anh.

“Anh không cần lo lắng, tôi đã thiết lập kết giới, không ai có thể vào và cũng không ai có thể ra, dĩ nhiên ngoại trừ tôi.”

Tiêu Hàn sửng sốt, chưa kịp hiểu ý trong lời nói của Tô Mạt thì đã nghe cô nói tiếp, “Anh đã nghĩ kỹ thật chưa? Nếu rồi thì nhắm mắt lại là được.”

Tiêu Hàn không trả lời khẽ nhắm hai mắt lại, nhưng bàn tay đặt trên đầu gối cho thấy sự căng thẳng của anh.

“Thả lỏng, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tô Mạt đi đến trước mặt Tiêu Hàn, nhẹ nhàng đặt tay lên đỉnh đầu Tiêu Hàn, tiếp đó tay cô kết vài thủ ấn. Theo mỗi lần thủ ấn biến hóa, đỉnh đầu Tiêu Hàn cũng chậm chậm toát ra một lớp khí màu vàng, rồi từ từ tụ lại, cuối cùng tạo thành một quả cầu to bằng ngón tay cái, Tô Mạt thu quả cầu nhỏ màu vàng này vào tay, nhét vào túi quần thể thao xong xuôi, cô thản nhiên nói, “Được rồi, mở mắt ra đi.”

Tiêu Hàn sửng sốt, nhanh quá! Sau đó mở mắt lại vội nhắm lại, run run hỏi, “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Như anh thấy, vừa rồi quên nói cho anh biết là tôi đã lấy đi số mệnh của anh, thời vận của anh giảm sút nên có thể thấy rất nhiều thứ bình thường không thể thấy, phải nói là những gì anh vừa nhìn thấy vẫn ở trong phòng này suốt mấy ngày qua, mong ngóng thời khắc cha anh ngừng thờ. Anh nên mở mắt ra nhìn thật kỹ đi.” Tô Mạt giải thích tình hình hiện tại cho Tiêu Hàn biết với giọng điềm nhiên như không.

Tiêu Hàn mở mắt ra lần nữa, cảnh tượng trước mắt khiến chân anh không ngừng run lấy bầy.

Căn phòng bình thường vẫn trống trải xa hoa giò chặt ních người, điều khiến anh hoảng hốt là trong đám người kia có kẻ tên Trịnh Nguyên, ông cụ khí sắc hồng hào và thai phụ bụng hơi nhô lên mà sáng nay anh vừa nhìn thấy. Ấy thế nhưng hiện tại dường như họ không còn vẻ ôn hòa mà anh từng thấy nữa, ai ai cũng nhìn anh bằng vẻ mặt dữ tợn.

Trong nháy mắt Tiêu Hàn cảm thấy trời đất xoay chuyển, anh muốn đứng lên rời đi lại phát hiện mình không tài nào cử động được.

Tiêu Hàn hoảng sợ nhìn Tô Mạt, “Xin cô thả tôi đi, cô muốn thế nào tôi cũng cho cô, chúng ta kí hợp đồng rồi mà, cô không thể đối xử với tôi như vậy!”

“Tôi đã lấy được thứ tôi muốn, về phần hợp đồng anh nhìn kỹ lại đi.”

Tô Mạt cười khẩy, đưa hợp đồng cho Tiêu Hàn đang run rẩy.

Tiêu Hàn run run nhận lấy hợp đồng, trên đó viết rõ ràng: Mệnh Tiêu Hàn mang theo kiếp số tối nay chắc chắn phải chết, Tô Mạt lấy đi số mệnh của anh giúp anh tránh khỏi kiếp nạn và kéo dài tuổi thọ.

Không đúng, hợp đồng kia không phải vậy. Không phải nói là mua mệnh cho cha tôi sao? Thế nào lại là mua cho tôi? Cô lừa tôi à!”

“Tôi không lừa anh, từ đầu đến cuối là anh tự mua mệnh cho mình. Tối nay anh vốn phải chết vì tai nạn giao thông, do tôi bảo anh núp trong phòng bệnh đừng ra ngoài nên mới tránh khỏi kiếp nạn này. Cha của anh đã chết, anh đấu thầu thất bại, tất cả mọi chuyện đều là ảo tưởng của anh thôi, rơi vào kết cục này cũng bởi ‘nhân’ do chính anh gieo. Anh còn nhớ chuyện xảy ra một tháng trước không?”

“Một tháng trước?”

Tiêu Hàn lẩm bẫm, nhớ lại chuyện xảy ra một tháng trước đây...

[i]“Tiếp theo xin tạm dừng chương trình để thông báo tin tức. Rạng sáng ngày hôm nay, thành phố xảy ra tai nạn giao thông liên hoàn. Căn cứ theo hiện trường, có khoảng ba chiếc xe va chạm, trong đó một người đã lái xe bỏ trốn. Hiện tại đã xác nhận vụ tai nạn khiến ba người chết và một người bị thương, người bị thương đang được cấp cứu, cảnh sát đang tiến hành điều tra chiếc xe bỏ trốn. Chúng tôi sẽ tiếp tục thông báo trong các bản tin sau.”

“A lô, cha à.” Người đàn ông đang xem tin tức trên ti vi nhận điện thoại, “Con cũng không ngờ, cha đừng mắng con nữa, nhanh nghĩ cách được không? Con sẽ giải quyết mấy người nhà kia, cho ít tiền thôi. Cha giúp con dẹp yên phía cảnh sát và đài truyền hình đi.”

“Tên nhóc này sao lại không cẩn thận như vậy, uống rượu còn dám lái xe. Bền cha con có thể yên tâm, có điều những người nhà kia không dễ xử lí đâu, lúc cần thiết cũng phải giở chút thủ đoạn.” Tiếng nói ở đầu bên kia điện thoại đã nhuộm màu thời gian, tuy nói lời trách mắng nhưng giọng điệu lại không hề mang ý trách móc.

”Vâng, con biết rồi cha yên tâm, giải quyết xong chuyện này con sẽ về gặp cha, nhân tiện bàn bạc chút chuyện luôn.”

Cúp điện thoại, Tiêu Hàn suy nghĩ một chút lại gọi thêm một cú điện thoại, “A lô, Đen hả? Là anh, anh Tiêu của chú đây, bên anh có chút việc cần chú giúp, đã xem ti vi chưa? Đúng, anh muốn chú điều tra gia đình họ. Ủ, xem thử chuyện này có thể giải quyết riêng hay không, gặp mấy chuyện đau đầu này chú thuận tay giúp anh giải quyết nhé. Ủm, cảm ơn, chờ chuyện này xử lí xong mấy anh em mình tụ tập, khẳng định không thiếu phần ngon cho chú. Tốt, cứ vậy đi. “

Cúp điện thoại, Tiêu Hàn không khỏi nhớ lại chuyện xảy ra tối qua.

Vốn là tối hôm qua nhờ cha giúp đỡ, anh nhận được công trình sửa đường do chính phủ bỏ vốn, đây là một việc béo bở nên vui mừng uống thêm vài ly. Không ngờ trên đường về nhà thì men rượu lại xông lên nên lái xe hơi nhanh, đến khi nhìn thấy chiếc xe trước mặt thì đã không phanh kịp nữa. Chiếc xe đối diện cũng giạt mình, vì tránh xe anh nên đụng phải chiếc xe đang rẽ ở bên cạnh, lúc đó anh sợ đến mức tỉnh cả rượu, vội vàng xuống xe xem hai chiếc xe kia. Kết quả là người trên xe hình như không còn nhúc nhích, có một chiếc xe còn chảy tràn máu ra ngoài, anh sợ đến mức vội vàng quay về xe rồi lái đi.

Chẳng mấy chốc đã đến buổi tối, chuông điện thoại di động khiến Tiêu Hàn đang trầm tư bỗng bừng tỉnh. Anh bắt máy, chỉ nghe mấy câu thì sắc mặt liền biến đổi.

“Cái gì? Có một nhà không đồng ý? Trên xe có một phụ nữ đang mang thai? Một xác hai mạng? Chồng cô ta bị thương nặng? Không đồng ý giải quyết riêng? Nhà hẳn còn có hai người già một người còn bị bệnh nặng? Được, chú giải quyết tên đàn ông kia đi, còn sót lại hai người già cô quạnh, anh muốn xem họ làm được gì!” Dứt lời, Tiêu Hàn hung dữ cúp điện thoại.

Nửa tháng sau.

“Con trai à, việc kia vừa mới chấm dứt, bây giờ đấu thầu sẽ bất lợi cho con, việc đó con làm tuyệt tình quá, giờ trò với người ta ở bệnh viện. Cha mẹ người ta nghe nói con trai đã chết, hai ông bà đều uống thuốc tự vẫn. Nếu như không phải cha biết trước, không chế chuyện này, bây giờ con không thể đứng đây nghe cha nói chuyện đâu.” Vẫn là tiếng nói già nua, có điều lần này giọng nói mang theo sự trách mắng.

“Được rồi. Cha, làm cũng đã làm rồi, giờ nói có ích gì đâu? Chuyện đấu thầu lần này cha có thể lo liệu được không?” Giọng nói của người kia cực

kì thiếu kiên nhẫn.

“Cũng được. Nhưng mà, cha... cha... tút tút...”

Giọng nói già nua đột nhiên biến mất, chỉ để lại tiếng tút tút trong điện thoại

“Cha? Cha ơi? Mau gọi xe cứu thương.”

Không còn nghe thấy tiếng cha, người bên kia đầu dây trở nên hoảng loạn.[/i]

“Nói vậy, cha tôi phát bệnh tim qua đời từ lúc đó, tôi đấu thầu thất bại, người nằm trong phòng bệnh chính là tôi sao?”

Tiêu Hàn sửng sờ ngẩng đầu lên nhìn Tô Mạt, truy tìm đáp án.

“Có vẻ anh đã nghĩ ra rồi, đây là những người vô tội dính vào vụ tai nạn giao thông do anh gây nên, nếu đã nhớ ra không bằng trả giá đi thôi.” Dứt lời Tô Mạt quay người rời khỏi phòng bệnh.

Tiêu Hàn nhìn Tô Mạt bỏ đi tuyệt vọng kêu to, “Đừng đi, cô đừng đi, tôi biết sai rồi, xin cô cứu tôi với. Các người đừng đến đây! Đừng đến đây!”

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 2-1

Cuối cùng không phải thiên ác không có báo ứng, mà là thời cơ chưa đến thôi, Tiêu Hàn luôn cho rằng mình quyền thế ngấp trời, tiền tài dẫn đường là có thể kê cao gối không lo, không ngờ cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy. Mạt Mạt, Tiêu Hàn kia nằm viện lâu như thế, sao anh ta lại biết cô vậy? Cô dự định sử dụng số mệnh của anh ta như thế nào?"

Lúc này trong tiệm của Tô Mạt lại xuất hiện cảnh chiếc cốc lơ lửng, cô gái áo đỏ cầm cốc nhìn Tô Mạt gật gà gật gù trên ghế sofa, không nén nổi tò mò mở miệng hỏi.

"Ồ, cô nói chuyện này à? Cũng không có gì đâu. Có một lần tôi đi trên đường nhìn thấy Tiêu Hàn, tiện tay đánh dấu lên người anh ta. Thật ra mọi chuyện về sau, từ lúc anh ta thấy Trịnh Nguyên đến việc đi đến tiệm đều là ảo tưởng của bản thân anh ta thôi, dĩ nhiên bao gồm việc tôi lợi dụng gia đình Trịnh Nguyên tạo ra ảo tưởng cho anh ta. Ngoại trừ việc bị tôi lấy đi số mệnh, đây cũng là số kiếp mà anh ta phải đón nhận. Tôi dự định giữ lại cho cô khi đưa cô đi luân hồi vào tháng cô hồn, hi vọng kiếp sau cô không chết yếu như vậy nữa, không cầu đại phú đại quý, chỉ mong cô một đời an ổn, trọn kiếp bình an."

Nhìn cô gái áo đỏ lại giành chiếc cốc của mình, Tô Mạt thoáng bất đắc dĩ.

"Mặt Mặt, có thể quen biết cô đúng là vinh hạnh của tôi. Cảm ơn cô."
Cô gái áo đỏ cầm chiếc cốc, nghiêm túc nói với Tô Mặt.

"Đừng sến rện thế nữa, ra ngoài trông tiệm cho tôi đi. Đúng rồi, ngày mai tôi phải trừ ma vệ đạo thật đấy, xế chiều sẽ có một người bị ma ám đến tìm tôi giúp đỡ, đến lúc đó cô cùng đi với tôi nhé."

"Ừm."

Văn Huyền là thư ký của một công ty, hai mươi ba tuổi trẻ trung xinh đẹp, một năm trước có người quen giới thiệu cô với Trương Minh Viễn con nhà buôn bán, người phương Nam lớn hơn cô năm tuổi, dáng vẻ xốc vác tinh tình cũng tốt.

Hai người vừa gặp mặt đã phải lòng nhau và qua lại hơn nửa năm, bởi vì hai bên gia đình đều sốt ruột hôn sự của con cái nên định mua một căn hộ ở phía Nam thành phố A cho họ.

Căn hộ này nằm trong khu chung cư thương mại mới xây dựng hai năm trước, dù là không gian xanh hay giao thông đều tốt, vị trí thuộc dạng đắc địa, chủ nhà bảo rằng vội xuất ngoại nên bán rẻ, sau khi hai bên gia đình bàn bạc đã đặt mua nó, dự tính làm nhà tân hôn cho hai đứa con.

Hai người kết hôn chưa đến nửa năm thì Văn Huyền mang thai, cô bèn dứt khoát thôi việc ở nhà, an tâm đợi đến ngày đưa trẻ chào đời.

Gần đây chồng cô bận bịu công việc nên thường xuyên về nhà khá muộn, buổi tối nói chuyện điện thoại với chồng xong, biết hôm nay có thể anh không về nên cô tắm rửa qua loa rồi đi ngủ sớm.

Nửa đêm Văn Huyền bị tiếng sấm đánh thức, trong lúc mơ màng cô cảm thấy hình như có ai đó đứng bên giường, cô tự nhủ, lẽ nào chồng cô đã về rồi ư? Cô vốn sợ những ngày mưa giông, cho nên anh cố ý về nhà với cô sao?

Nghĩ vậy nên Văn Huyền không bật đèn lên.

"Chồng à, là anh sao?"

Không ai đáp lời, Văn Huyền nghĩ thầm: sắp làm cha rồi mà còn thích đùa giỡn như vậy, không nói không rằng, muốn trêu mình đây mà.

Văn Huyền vén chăn lên giơ tay về phía bóng người bên giường, muốn kéo tay chồng nhưng bàn tay cô chạm vào lại lạnh như băng.

"Chồng ơi, ngoài kia lạnh lắm hả anh? Sao tay anh lại cóng như vậy chứ?"

Nhưng ngay sau đó Văn Huyền lại cảm thấy có điều bất thường, tay chồng cô vốn đầy đặn chắc nịch, còn cái tay mà cô đang nắm này lại gầy trơ xương.

Văn Huyền lại nắn nắn bàn tay đó, cảm thấy hoang mang hơn, nỗi sợ hãi lạnh lẽo trào dâng trong lòng. Nếu người này không phải chồng mình, vậy hẳn là ai? Hơn nữa hẳn vào nhà bằng cách nào? Văn Huyền run rẩy muốn buông tay người đứng bên giường ra.

Bỗng nhiên đối phương trở tay nắm chặt lấy cổ tay cô, mạnh đến nỗi khiến Văn Huyền kêu lên thảm thiết. Lẽ nào là cướp? Mình lại đang mang thai! Nghĩ đến đây, Văn Huyền chẳng quan tâm đến cơn đau trên cổ tay mà ra sức vùng vẫy.

Đùng!

Ngoài cửa sổ sấm vang chớp giật, hình như kẻ nắm tay Văn Huyền hơi sợ khẽ nới lỏng bàn tay ra, cô bèn nhân cơ hội này rút tay lại, nương theo ánh chớp cô nhìn đối phương theo bản năng, ngay lập tức hôn mê bất tỉnh.

"Vợ, vợ ơi, dậy đi, sao trời mưa mà không đắp chăn? Cảm lạnh thì sao?"

Văn Huyền tỉnh dậy trong tiếng gọi của chồng, vừa mở mắt ra cô đã thấy chồng cô đang nhìn cô với vẻ mặt dịu dàng. Văn Huyền quan sát xung quanh, không có gì hết, lẽ nào tối qua cô nằm mơ? Cô nhớ cuối cùng hình như còn nhìn thấy kẻ kia. Có điều, mặt mũi hẵn... Quái lạ, sao cô lại nhớ không ra dáng vẻ hẵn nhỉ? Có lẽ là nằm mơ rồi.

"Em đang nghĩ gì vậy? Gọi em mấy lần rồi, sao không buồn để ý anh?" Thấy Văn Huyền không phản ứng, Minh Viễn vẫy tay trước mắt vợ.

"Ờ, em có nghĩ gì đâu, tối hôm qua gặp ác mộng thôi. Em..."

Văn Huyền giơ tay lên định thân thiết kéo tay Minh Viễn, song hoảng sợ phát hiện trên cổ tay mình có một vòng bầm tím như thể bị người ta siết chặt, tối qua kẻ kia quả thật đã nắm cổ tay cô rất chặt.

"Vợ, tay em sao vậy?" Minh Viễn nhìn theo mắt Văn Huyền, thấy vết bầm nọ.

"Chồng à, nhà chúng ta có ma, tối hôm qua em đã nhìn thấy, tay của em, tay của em bị như vậy là do con ma đó nắm." Văn Huyền khóc nước nở ôm lấy chồng mình.

"Ma? Cưng ơi, có phải là em nằm mơ hay không? Trên đời này lấy đâu ra ma chứ?"

"Vậy anh nhìn cổ tay em đi, tối hôm qua nó đã nắm tay em đây này."

Văn Huyền buông chồng ra, đưa cổ tay đến trước mặt anh, mặt mũi tái mét.

"Anh nhìn đi, đây là con ma đó năm, tối hôm qua em bị tiếng sấm đánh thức, cảm thấy bên giường có người, em còn tưởng là anh nên nắm tay người đó, kết quả..." Văn Huyền run rẩy kể.

Hồi tưởng lại việc tối qua, cô vô thức ôm lấy cánh tay mình, Minh Viễn thấy mặt vợ trắng bệch thì xót xa, kéo cô vào trong lòng.

"Đừng sợ, đừng sợ, anh thấy có lẽ là do em quá quan tâm đến việc mang thai cho nên âu lo mà thôi, chi bằng chúng ta đi bệnh viện khám xem. Tay bị bầm cũng không thể chứng minh thật sự có ma mà, có lẽ không cẩn thận va vào đâu đó thôi."

Minh Viễn vỗ nhẹ lưng Văn Huyền dịu dàng an ủi, Văn Huyền nghe chồng trấn an cũng bắt đầu hoài nghi, có lẽ tất cả thật sự chỉ là ảo giác của cô, hai người sống ở căn nhà này nửa năm rồi, trải qua bao ngày mưa giông cũng chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Lẽ nào thật sự là do mang thai nên đa nghi? Nghĩ đến cảm giác lạnh lẽo tối hôm qua và vết bầm trên tay, cô lại càng thấy mờ lung, vẫn nên cùng chồng đến bệnh viện khám thử xem sao.

Hai người sửa soạn qua loa rồi rời khỏi nhà, trong khoảnh khắc đóng cửa, họ không chú ý thấy chiếc gương trong nhà có một bóng người vụt thoáng qua

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 2-2

Gần đây Tô Mạt hơi nhức đầu, bởi vì khắc tinh của cô đã về nước.

Hàn Ngạo - thanh mai trúc mã của Tô Mạt, lớn hơn cô bốn tuổi, năm nay hai mươi sáu.

Do hai nhà thân thiết từ rất nhiều đời trước, vì vậy lúc Tô Mạt bắt đầu có nhận thức thì Hàn Ngạo đã theo cô như hình với bóng, mà cô từ nhỏ đã lạnh nhạt, không quá chú ý đến xung quanh, nên phần lớn kí ức thời thơ ấu đều có hình bóng chàng trai bảnh bao kia. Lúc nhỏ cô gần như luôn bị anh áp bức, cho đến năm cô mười bốn tuổi, anh bị gia đình đưa ra nước ngoài, sự áp bức của đại gian tặc mới chấm dứt.

Nghĩ đến chiếc máy bay sắp đáp xuống có chàng trai khiến cô nhức đầu kia, Tô Mạt hi vọng mình có thể điều khiển từ xa cho nó bay ngược về trời.

"Em yêu ơi, anh nhớ em quá."

Giọng nói bất chợt vang lên cắt ngang ảo tưởng của Tô Mạt, cô kết thúc ấn đánh về phía đối phương theo bản năng, một bàn tay to ấm áp nắm lấy bàn tay chuẩn bị ra chiêu của cô.

"Nhóc đừng đánh, là anh đây mà."

Tô Mạt ngẩng đầu sững sờ, mấy năm không gặp, tên nhóc hay cười gian manh bắt nạt cô trong kí ức kia đang dịu dàng nhìn cô, đôi mắt còn có cảm

xúc mà Tô Mạt không tài nào hiểu nổi. Người này khi còn bé đã rất bắt mắt, lúc xuất ngoại có rất nhiều cô nàng khóc lóc vì anh, không ngờ trưởng thành rồi còn yêu nghiệt hơn nữa.

Tô Mạt bất giác đỏ ửng mặt nhìn chàng trai cao hơn mình một cái đầu, khẽ mỉm cười, "Mới xuống máy bay có mệt không? Đi tìm khách sạn cho anh ở đã, rồi anh nghĩ xem muốn ăn gì đi."

"Khách sạn? Không thể nào, sao em có thể tàn nhẫn như vậy chứ. Anh vất vả lắm mới được đại xá trở về nước từ cảnh lưu vong, vậy mà em nhẫn tâm để anh lẻ loi ở khách sạn lạnh lẽo ư? Em không biết mấy năm nay anh ở nước ngoài thế nào đâu, cứ như người rừng ấy, thịt để ăn thì tái đến mức còn máu, nhiều khi anh chỉ ăn được như con thỏ thôi. Em nhìn đi, bây giờ anh đã gầy còm đến mức nào rồi này?"

Hàn Ngạo vừa nói vừa kéo tay Tô Mạt, nhìn chàng trai đối diện tỏ vẻ tủi thân đang lay tay mình, Tô Mạt chỉ cảm thấy muốn đánh bay anh đi, không ngờ đã nhiều năm vậy rồi, anh chẳng những không hề thay đổi mà còn tệ hơn, thậm chí còn biết giở trò làm nũng.

Nhác thấy xung quanh càng lúc càng có nhiều người tò mò nhìn hai người họ, Tô Mạt nhúc nhích đầu kéo tay Hàn Ngạo lôi anh ra khỏi sân bay.

"Đi theo em trước đã, có việc gì lên xe bàn tiếp."

Cô không thấy khi cô kéo tay Hàn Ngạo, vẻ mặt anh bỗng trở nên rất đổi dịu dàng, Hàn Ngạo nhìn đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt, vui vẻ đi theo sau, mặc cho cô kéo anh ra khỏi sân bay.

Nhiều năm trôi qua, tuy Tô Mạt có vẻ lạnh lùng, nhưng cô vẫn là cô bé miệng cứng lòng mềm năm nào, đợi bao nhiêu năm cuối cùng cô đã trưởng

thành rồi.

Trong bệnh viện, Văn Huyền vừa mới được xét nghiệm xong, ngồi trong phòng bác sĩ chờ kết quả.

Bác sĩ chẩn trị xem báo cáo kiểm tra của cô xong lên tiếng trấn an, "Không sao đâu, kết quả kiểm tra hoàn toàn bình thường, thai nhi cũng rất khỏe mạnh, yên tâm đi."

"Bác sĩ, thế còn vết bầm trên tay tôi thì sao ạ?"

"Không sao, trong thời gian mang thai thì thai phụ rất dễ bị phù nề, bất cẩn va chạm nhẹ cũng có thể bầm tím, cứ thoải mái đi. Tâm trạng của người mẹ rất quan trọng với thai nhi, cô phải luôn vui vẻ đừng căng thẳng quá mức, khám thai đúng kì là được." Bác sĩ nói xong ra hiệu cho y tá gọi người bệnh tiếp theo, sau đó đưa kết quả kiểm tra và sổ dưỡng thai cho chồng Văn Huyền, Minh Viễn nhận lấy những thứ này xong thì chào bác sĩ rồi đưa vợ rời khỏi bệnh viện.

Hai người ngồi vào xe, Minh Viễn kéo tay Văn Huyền dịu dàng nói, "Em xem, anh đã nói không sao rồi mà. Em đó, đừng có suy nghĩ lung tung, nhân lúc bụng em còn nhỏ, bao giờ hết bận anh sẽ đưa em đi du lịch. Không phải em vẫn muốn đi Paris sao?"

Văn Huyền nhìn khuôn mặt tươi cười của chồng, dường như trái tim thấp thỏm đã an ổn phần nào.

"Được, vậy em sẽ mua sắm thả ga đây."

"Vợ ơi, đừng chi mạnh tay quá, để lại cho con anh chút tiền mua sữa nhé."

Nghe chồng vờ tủi thân, Văn Huyền cười khúc khích, tảng đá vẫn đè nặng trong lòng cuối cùng cũng biến mất.

Vài ngày trôi qua Văn Huyền cảm thấy đúng là mình chỉ căng thẳng quá mức thôi, mấy đêm nay cô vẫn ngủ ngon lành. Nghĩ chồng đã nói vài ngày nữa sẽ đưa mình đi Paris du lịch, Văn Huyền cảm thấy lòng đầy ắp ngọt ngào, hồi cô nói muốn đi Paris là lúc hai người đang yêu đương, không ngờ anh vẫn còn nhớ.

Nghĩ đến đây Văn Huyền cầm điện thoại gọi cho Minh Viễn, hỏi xem khi nào anh về, điện thoại đổ chuông khá lâu nhưng bên kia không có người nghe, cô ủ ê cúp máy, tiện tay bật ti vi lên.

Một lát sau điện thoại báo có tin nhắn, Văn Huyền cầm lên xem, là tin nhắn chồng cô gửi, anh đang bàn công việc ở ngoài có thể sẽ về rất muộn, sau đó dặn cô đi ngủ sớm một chút xong việc sẽ về ngay. Vì tín hiệu không tốt nên không gọi cho cô được, cuối cùng còn bảo cô không thích nấu cơm thì ra ngoài ăn chút gì đó đi. Văn Huyền xem xong cảm thấy hơi đói bụng thật nên tắt ti vi, thay quần áo định đến nhà hàng Tây mà hôm trước bạn cô giới thiệu để dùng cơm, nếu ngon thật thì lần sau có thể rủ chồng đến đây ăn.

Cô thay quần áo, kiểm tra công tắc điện trong phòng rồi rời khỏi nhà, lúc cửa đóng lại chiếc ti vi trong phòng khách vốn đã tắt đột ngột bật lên, mà giờ phút này trong phòng không hề có một bóng người.

Nhà của Văn Huyền ở tầng mười bảy vì vậy thời gian chờ thang máy khá lâu, lần này khá may mắn, Văn Huyền vừa đến cửa thang máy đã thấy thang máy đang đi xuống từ tầng mười chín, cô vội vàng nhấn nút, cửa thang máy từ từ mở ra, bên trong có hai người trung niên có vẻ là một cặp vợ chồng, cô bèn cười với họ sau đó bước vào thang máy. Hai vợ chồng họ thấy Văn Huyền cười với mình cũng gật đầu chào cô, người phụ nữ trung niên thấy cô ở tầng mười bảy thì cất lời hỏi thăm, "Cô ở nhà số mấy?"

"1703 ạ, cháu mới dọn đến được tầm nửa năm nay"

“1703?” Người phụ nữ trung niên hỏi lại, vẻ mặt kì quái. “Ở đó có tốt không? Hình như cô đang mang thai thì phải?”

“Dạ vâng, gần bốn tháng rồi. Cháu sống ở đó cũng được, sao vậy ạ?”
Thấy phản ứng của người phụ nữ trung niên, Văn Huyền lo lắng hỏi.

“Ồ, không có gì, tôi...” Người phụ nữ đang định nói gì đó, người đàn ông trung niên bên cạnh như vô tình huých bà, bà lập tức im bật, người đàn ông trung niên tiếp lời, “Không có gì, nếu đã là hàng xóm, sau này có việc cứ mở lời. Chúng tôi ở tầng hai mươi, căn hộ số 2005, hoan nghênh cô và chồng cô lên chơi.”

"Vâng, cháu cảm ơn ạ."

Đang lúc nói chuyện thang máy đã đến tầng trệt, Văn Huyền cười nói với hai vợ chồng nọ rồi bước ra khỏi thang máy. Hai vợ chồng này thật dễ gần, Văn Huyền vừa nghĩ vừa vuốt ve bụng.

“Con cứng, con đói bụng rồi phải không? Bây giờ mẹ dẫn con đi ăn nhé.”

Ra khỏi cổng chung cư, Văn Huyền vẫy tay bắt một chiếc taxi, sau khi nói địa điểm cô tựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Văn Huyền mở mắt ra, tiếng chuông đó là của tài xế, tài xế thấy cô bị đánh thức thì áy náy gật đầu với cô, sau đó đeo tai nghe rồi bắt máy.

Văn Huyền vốn không quan tâm, nhưng nội dung cuộc trò chuyện lại khiến cô tập trung chú ý.

"A lô, bà xã, Tiểu Tân thế nào rồi? Vẫn sốt hả? Em nói xem thằng nhóc này nghỉ hè còn bày đặt tham gia liên hoan gì không biết, lần này thì hay rồi, chắc là mẹ anh nói đúng đó, có phải con trai đã gặp phải thứ gì không?"

Sao tự nhiên tối nào cũng sốt vậy, hơn nữa còn nói sáng mấy thứ anh chẳng hiểu gì cả? Lúc nào rồi còn quan tâm mê tín không mê tín gì nữa, con cứ sốt vậy sẽ ngớ ngẩn luôn cho xem. Vậy đi, sáng mai anh không chạy xe, chúng ta đưa con đến đường Thanh Lâm xem thử, nghe nói ở đó có một thầy rất lợi hại, ừ, được, cứ vậy nhé. Anh đang lái xe, về nhà nói sau."

Có lẽ bởi vì lái xe, cũng có lẽ tính cách tài xế vốn nhanh nhẹn nên nói vài câu đã cúp máy tháo tai nghe ra.

"Anh nói đường Thanh Lâm là con đường có chùa Bát Nhã sao? Con anh bị sao vậy?" Thấy tài xế cúp điện thoại, Văn Huyền bèn hỏi thăm.

Tài xế nghe Văn Huyền hỏi mình cũng ngại ngùng gãi đầu, "Ôi, gần đây bọn trẻ thi xong đều được nghỉ hè, con tôi nói muốn tham gia liên hoan gì đó, tôi và mẹ nó nghĩ để nó thư giãn một chút cũng tốt nên đồng ý, nào ngờ nó về thì bắt đầu sốt, hơn nữa còn sốt đêm. Ban ngày tuy không sốt song cứ ngủ mê man, còn mê sáng nói mấy thứ mà chúng tôi chẳng hiểu gì cả. Chuyện này đã xảy ra vài ngày rồi, tôi nghĩ cứ sốt thế này con sẽ ngớ ngẩn mất, bà nội nó nói có lẽ thằng bé này gặp phải thứ gì đó. Bây giờ còn quan tâm mê tín với không mê tín gì nữa chứ, nghe nói bên đường Thanh Lâm có thầy Tô, tuy còn trẻ nhưng rất cao tay, tên tiệm hình như chỉ có một chữ 'Điểm'. Em gái này, không phải em cũng gặp chuyện đấy chứ?"

"Ồ, không, chỉ tò mò chút thôi."

Đường Thanh Lâm, Văn Huyền thầm ghi nhớ tên tiệm.

"Em gái, đến rồi, tổng cộng ba mươi hai đồng."

Văn Huyền trả tiền xe xong đẩy cửa đi xuống, vài giọt mưa lất phất rơi trên mặt cô. Trời mưa rồi sao? Cô không khỏi hồi tưởng lại đêm mưa dông kinh khủng ấy, bất giác rùng mình, đẩy cửa vào nhà hàng Tây.

Cơm nước xong xuôi Văn Huyền nhìn bầu trời âm u, bắt xe trở về nhà trong tâm trạng thấp thỏm lo âu.

Vừa đẩy cửa ra Văn Huyền liền sửng sốt, hình như lúc đi cô có kiểm tra công tắc nguồn, lúc đó ti vi đã tắt mà.

Văn Huyền nghi ngờ bật đèn phòng khách, đóng cửa nhà rồi ngồi xuống ghế sofa.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 2-3

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Sắp đến tháng Bảy, trời đổ mưa nhưng cũng không thể làm dịu cơn nóng của ngày hè, song không biết tại sao Văn Huyền lại cảm thấy trong nhà khá lạnh. Cô cầm lấy tấm chăn trên ghế sofa đắp lên người, nhìn đồng hồ mới sáu giờ, bây giờ ngủ thì còn hơi sớm, chi bằng xem ti vi thì hơn.

Thời gian tích tắc trôi qua, tập phim với tình tiết cũ mèm trên ti vi khiến Văn Huyền cảm thấy mí mắt nặng trĩu, cô mệt mỏi ngáp một cái rồi tiện tay tắt ti vi, cầm điện thoại đứng dậy trở về phòng. Bởi vì ngoài trời đổ mưa, Văn Huyền không tắt hết đèn trong phòng ngủ mà để một ngọn đèn nhỏ bên giường, nằm ngủ rất ngon.

Đến nửa đêm tiếng sấm ùng ùng lại đánh thức Văn Huyền đang ngủ say, chẳng biết chiếc đèn nhỏ bên giường đã tắt từ lúc nào, tuy nhiên vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy xung quanh, Văn Huyền đưa tay bật đèn đầu giường nhưng đèn không sáng, xem ra sấm chớp đã làm cháy đèn rồi.

Tiện tay cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường, cô nhìn thoáng qua, đã mười hai giờ ba mươi phút.

Văn Huyền thấy hơi đói, định rời giường bật đèn phòng rồi xuống bếp tìm chút thức ăn, cô đặt di động lại trên tủ rồi nhích tới mép giường, cúi

đầu tìm giày song không biết đã bị đá đi đâu mất.

“Aaaa!”

Văn Huyền hoảng sợ hét lên, chẳng biết tự lúc nào bên giường cô bỗng có một người xuất hiện, cô kinh hoàng ngẩng đầu lên, người đó đang lặng lẽ đứng bên cạnh cô. Là hấn, kẻ xuất hiện trong đêm mưa lần trước.

Cô sợ hãi lùi lại bên kia giường, đưa tay bảo vệ bụng theo bản năng, tiếng nói run rẩy cho thấy lúc này cô đang sợ đến tột cùng, “Anh là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Tôi cho anh biết, chồng tôi sắp về, nếu anh cần tiền thì ở dưới ti vi ngoài phòng khách có một cái tủ nhỏ, trong đó có ba trăm nghìn tệ, anh lấy đi đừng làm hại tôi.”

Người bên giường không nói tiếng nào, tựa như đang suy nghĩ lời cô nói, lại tựa như đang nghĩ xem xử lí Văn Huyền thế nào, nỗi khiếp sợ lặng lẽ này làm Văn Huyền không thở nổi.

Bỗng nhiên kẻ kia cử động, hấn không đi ra ngoài phòng khách cũng không tiến lên làm hại cô, mà giơ một tay lên chỉ vào Văn Huyền, giữ nguyên động tác đó không nhúc nhích.

Văn Huyền cảm thấy nỗi kinh hoàng trong lòng đã lên đến đỉnh điểm, không thể chịu nổi nữa, cô bật khóc.

Reng reng... Điện thoại chọt đổ chuông, Văn Huyền như chết đuối tìm được một cái phao cứu mạng, đưa tay cầm điện thoại bên tủ đầu giường, nhanh chóng nhìn về phía người đang chỉ vào cô không nhúc nhích kia, tay run rẩy bắt điện thoại. Không đợi bên kia điện thoại lên tiếng, cô đã lớn tiếng kêu gào:

“Chồng, chồng ơi, cứu em, trong nhà có ma, anh mau về đi, em sắp chết rồi.”

Văn Huyền cảm thấy mình sẽ sụp đổ ngay lập tức, vừa dứt lời thì cô nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn người đứng bên giường kia nữa, sợ bước tiếp theo hẳn sẽ làm hại mình.

Minh Viễn bên kia điện thoại vốn đã bàn việc làm ăn xong, đúng lúc chạy ngang qua nhà hàng vợ thích nên gọi điện thoại định hỏi xem vợ mình có muốn ăn gì không, song vừa bắt máy đã nghe thấy tiếng gào khóc mất khống chế của cô, anh hoảng hốt vội vàng khởi động xe, vừa tăng tốc vừa trấn an vợ.

“Đừng sợ, anh về ngay đây, em đừng cúp máy, anh nói chuyện với em, không việc gì đâu.” Minh Viễn vừa lái xe vừa nói với Văn Huyền mình đã đến đâu, bao lâu nữa thì về đến nhà.

“Anh sắp về rồi, đang ở dưới lầu, chờ anh.”

Trong vài phút ngắn ngủi nhưng Văn Huyền cảm thấy như sống một ngày bằng một năm, cô không dám mở mắt cũng không có can đảm nhìn xem người bên giường còn ở đó hay không.

Minh Viễn dừng xe, tiện tay lấy chiếc mỏ lết trong hộp dụng cụ đặt sẵn ở xe, sau đó nhanh chóng chạy về phía thang máy.

Tiếng mở cửa vang lên, tiếp theo là tiếng bước chân dồn dập, Minh Viễn chạy đến phòng ngủ, bật đèn, phòng ngủ chẳng có ai, vẫn giống hệt như lúc sáng anh rời đi, còn vợ anh thì đang núp ở bên giường, một tay che bụng một tay nắm điện thoại, mắt nhắm chặt, nước mắt rơi không ngừng.

Anh vội vàng bỏ mỏ lết xuống, tiến đến rồi ôm lấy vợ mình:

“Đừng sợ, là anh, anh về rồi đây.”

Văn Huyền cảm thấy có một vòng tay ấm áp ôm lấy mình, cô sợ hãi mở mắt ra, vừa thấy người đó là chồng mình thì khóc òa lên, đến khi bình tĩnh

hơn, cô mới nức nở từ kể cho anh nghe chuyện xảy ra tối nay.

“Chồng ơi, không phải là ảo giác, lần này thật sự không phải là ảo giác. Em thật sự nhìn thấy, thật sự có ma.”

Minh Viễn ôm lấy vợ, nghe vợ miêu tả chuyện xảy ra tối nay cũng cảm thấy sợ hãi. Anh vỗ lưng cô, chờ tâm trạng vợ mình dịu xuống.

“Chồng ơi, anh nói có khi nào trong nhà chúng ta có thứ gì không sạch sẽ không? Ở đây vị trí tốt như vậy, sao chủ nhà kia lại dễ dàng bán cho chúng ta với giá rẻ như vậy chứ?”

Minh Viễn không nói gì, Văn Huyền thấy chồng im lặng đành nói tiếp, “Ngày mai chúng ta mời thầy về xem có được không? Bây giờ em đang có thai, em thật sự không thể chịu đựng thêm nỗi sợ hãi nào nữa. Coi như vì con đi, có được không anh?”

Nghe vợ nói như vậy, Minh Viễn ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu, “Được rồi, đừng nghĩ nhiều quá, ngày mai anh sẽ đi với em, nhưng mà tìm thầy ở đâu đây?”

Văn Huyền thấy chồng đồng ý, suy nghĩ một chút rồi nói “Hôm nay em đi taxi, nghe tài xế nói đường Thanh Lâm có một tiệm tên là Điểm, ở đó có thầy Tô rất lợi hại, ngày mai chúng ta đến đó nhé anh.”

“Đường Thanh Lâm? Được, em nghỉ ngơi đi đã, sáng sớm mai chúng ta sẽ đến đường Thanh Lâm.”

Sáng sớm Tô Mạt vẫn còn đang say giấc, đối với cô sáng sớm là thời khắc đẹp nhất trên đời, nếu có thể thì cô hi vọng ngày nào cũng được sống trong thế giới chỉ có ăn và ngủ, tiếc thay thời gian đẹp nhất sắp sửa bị phá tan.

“Mạt Mạt, Mạt Mạt! Người đàn ông cô mang về sắp hành hạ tôi đến phát điên mất, nếu cô không quan tâm thì tôi sẽ tìm người mang anh ta đi, để anh ta yên tĩnh một chút đấy.”

Tô Mạt mơ màng mở mắt ra, nhìn cô gái áo đỏ đang tức giận trừng mắt nhìn mình.

“Sao vậy? Động đất à? Nếu như không phải tận thế, xin chớ gọi tôi.” Nói xong Tô Mạt trở mình, định tiếp tục đánh cờ với Chu Công.

Cô gái áo đỏ thấy cô định ngủ tiếp đành phải ra đòn sát thủ, đặt tay mình lên cánh tay của Tô Mạt.

“A, chị hai, cô là ma đó, lạnh quá đi! Được rồi, được rồi, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Hàn Ngạo vô lễ với cô à?” Tô Mạt thất bại mở mắt ra, trợn trừng nhìn cô gái áo đỏ phá tan giấc ngủ của mình.

“Nghiêm chỉnh đi, tôi hỏi cô, có phải là anh ta cũng có thể nhìn thấy tôi không?” Cô gái tức giận chống nạnh chất vấn Tô Mạt.

“Nói thật tôi cũng không rõ, đã nhiều năm không gặp anh ấy rồi. Mà sao hả?” Tô Mạt ngồi dậy ôm con gấu bông to dùng bên cạnh, nghiêm túc suy nghĩ trả lời cô gái áo đỏ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh ấy hành hạ cô, cô cũng không thể đến hành hạ tôi. Giấc ngủ với tôi rất quan trọng, khuya nay tôi còn có việc phải làm nữa.” Vò rối mái tóc dài của mình, tâm trạng của Tô Mạt khá ủ rũ.

“Tôi có muốn vậy đâu nhưng sáng nay lúc tôi ra phòng khách thì thấy anh ta đã ở đó, sau đó tôi còn phát hiện dù mình đi đến đâu, mắt anh ta cũng sẽ theo đến đó mà vẻ mặt còn nghiêm túc, không tươi cười hơn hờ như hôm qua cô dẫn về đây nữa.”

Vé mặt nghiêm túc? Hình như từ khi bắt đầu hiểu chuyện, Tô Mạt chỉ thấy Hàn Ngạo cười cợt ngả ngớn chứ chưa hề nhìn thấy anh nghiêm túc với thứ gì.

“Được được, tôi dậy đây, tôi đầu hàng, tôi đi xem, được rồi chứ?” Nói xong, Tô Mạt bỏ con gấu bông to qua một bên đứng dậy đi ra phòng khách, Hàn Ngạo không còn ở đó nữa.

Ồ, thơm quá! Tô Mạt theo mùi thơm đi vào bếp, một chàng trai mặc tạp dề hình gấu đang nấu cháo, vô cùng chuyên tâm.

Tô Mạt sùng sốt, phải nói là cô chưa từng thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh như vậy bao giờ, lúc nhỏ anh thường xuyên nghĩ đủ trò bắt nạt cô, khiến cô vừa thấy anh đã đau đầu ngay.

Hình như nhận ra có người đang nhìn mình, Hàn Ngạo ngẩng đầu lên, thờ ơ nhìn ra cửa, khi thấy Tô Mạt thì ánh mắt anh hết như con chó sói đói bụng lâu ngày nhìn thấy cục xương vậy, ánh mắt rực lửa đó khiến Tô Mạt bất giác thụt lùi tránh sau cánh cửa, chỉ thò đầu ra.

Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo đang nấu ăn.

“Anh biết nấu ăn từ khi nào vậy? Học lúc ở nước ngoài à?”

“Ừ, không quen ăn thức ăn ở bên đó nên học nấu ăn, hi vọng sau này có cơ hội nấu cho người anh yêu, xong ngay đây, ra ngoài chờ anh đi, chúng ta cùng ăn sáng.”

Tô Mạt gật đầu trở về phòng tựa hồ vào cửa, đặt tay lên lồng ngực mình, vừa rồi lúc Hàn Ngạo nói muốn nấu ăn cho người anh yêu, sự dịu dàng ấy khiến Tô Mạt không được thoải mái lắm, cô không hiểu tại sao lại như vậy nữa. Ôi, thôi đi đừng nghĩ nữa, ăn sáng xong đến xế chiều còn phải làm việc.

Khi Tô Mạt rửa mặt xong trở lại phòng khách, Hàn Ngạo đã chuẩn bị xong bữa sáng, anh vẫy tay ra hiệu cho cô nhanh đến.

Tô Mạt đi đến nhìn thức ăn đã được bày sẵn trên bàn, vội vàng ngồi xuống, cô không hề khách sáo với Hàn Ngạo, cầm lấy chén đũa đã sắp sẵn trên bàn bắt đầu ăn sáng.

“Đúng rồi, Hàn Ngạo, lát nữa em phải ra ngoài làm việc có thể tối nay sẽ về trễ, cơm tối anh khỏi phải chờ em, cứ ăn trước đi.” Húp một hợp cháo, Tô Mạt thỏa mãn ngẩng đầu nói với Hàn Ngạo.

“Là chuyện cô gái áo đỏ kia à?” Hàn Ngạo không ngẩng đầu, gắp một chút thức ăn cho vào miệng vừa nhai vừa hỏi Tô Mạt.

To Mạt kinh ngạc nhìn Hàn Ngạo phía đối diện: “Sao anh biết? Anh cũng thấy được hả?”

“Cô bé ngốc, dù gì nhà anh cũng chuyên về phong thủy, tuy từ nhỏ anh đã xuất ngoại nhưng không có nghĩa là không biết gì cả, cơ bản nhất là anh cũng thường thấy được thứ người bình thường không thể thấy. Đây chính là nguyên nhân em phản đối anh ở nhà em à? Chuyện chiều nay em phải làm cũng là mấy chuyện như vậy sao?”

Tô Mạt nhớ đến hôm qua, để quyết định vấn đề chỗ ở, Hàn Ngạo đã dùng hết thủ đoạn, gần như trình diễn màn một khóc lóc hai làm loạn ba thất cổ, vốn cô không cho anh ở nhà mình cũng bởi chỗ cô hay có những người không bình thường xuất hiện, sợ rằng ở lâu sẽ ảnh hưởng đến thân thể anh, không ngờ anh lại có thể nhìn thấy.

“Cô nhóc, sao không nói gì? Đang nghĩ gì thế?” Hàn Ngạo thấy Tô Mạt vẫn im lặng không khỏi có phần hoảng sợ, anh lựa chọn sống cùng cô để chứng tỏ mình có thể thấy được những thứ cô thấy là quyết định sai lầm sao? Anh chỉ hi vọng thỉnh thoảng có thể giúp đỡ cô thôi.

“Không có gì, em buồn ngủ lắm, rất nhớ Chu Công nhà em.” Tô Mạt ngẩng đầu chỉ vào mặt mình, “Nào, nhìn xem, trên mặt em có gì?”

Hàn Ngạo nhìn kỹ một lúc rồi lắc đầu.

“Mắt của anh còn chưa tu luyện đến nơi đến chốn, trên mặt em rõ ràng viết bốn chữ "Tôi muốn đi ngủ" to đùng, anh đã nhìn thấy Tiểu Hồng Hồng, em cũng khỏi phải nói nhiều, chung sống hòa thuận nhé. Dĩ nhiên là quý trọng tính mạng, cách xa Hồng Hồng một chút.”

Hàn Ngạo: “...”

Mạc Ly: “...”

Ăn sáng xong Tô Mạt trở về phòng chuẩn bị đồ buổi tối cần dùng.

“Em chuẩn bị những thứ này để dùng cho buổi tối sao? Sao em biết nhất định có người đến tìm?”

Tô Mạt quay đầu lại nhìn Hàn Ngạo đang dựa vào cửa phòng.

“Trực giác, đương nhiên là cũng có phần em cố ý sắp xếp.”

“Làm người bình thường không tốt sao?”

“Em cũng muốn đáng tiếc là không được, cho dù nhắm mắt không nhìn cũng không thể bịt tai không nghe, huống chi em có năng lực này, thay vì để nó lãng phí, chi bằng sử dụng nó còn hơn. Nếu anh có thể thấy, vậy anh có thể xem phong thủy được không? Việc này thật sự không phải là thể mạnh của em.”

“Phong thủy? Miễn cưỡng biết sơ sơ, em muốn làm gì?”

“Chuyển nhà cho ma! Chiều nay ra tiệm cùng em đi, ăn chùa uống chùa trong nhà em cũng phải trả chút thù lao chứ.”

Hàn Ngạo buồn cười nhìn Tô Mạt trước mắt, hồi bé cô luôn lạnh lùng, rất ít khi cười nên anh nghĩ ra rất nhiều trò trêu cô, xem cô tức giận cau mày, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt cô thay đổi anh đều cảm thấy rất vui. Lần này trở về, thoát đầu nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của cô, anh còn tưởng tính tình cô vẫn như hồi còn bé, không ngờ giờ lại có chút tính quái. Về phần biểu hiện ở sân bay ngày đó, sau được Tô Mạt tổng kết nói là chưa ngủ đủ giấc, tâm trạng không tốt.

“Được, được, được, em nói gì cũng đúng hết, anh đi với em, tuy nhiên anh không bảo đảm là có thể xem được trò trống gì đâu nhé.”

Tô Mạt ngẩng đầu nhìn Hàn Ngạo vói vẻ mặt quái dị:

“Không định để anh xem gì đâu, chỉ đến đó làm chút việc khổ sai là được rồi, đừng nghĩ nhiều. Anh đồng ý vậy thì chuẩn bị đi, theo bốn cung một chuyến nào.”

Hàn Ngạo cười khổ, “Vâng thưa ngài, nô tài đi chuẩn bị xe cho ngài đây.”

Nhìn anh nói đùa, Tô Mạt cười khúc khích, kéo tay anh đi ra ngoài.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 2-4

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Cuối tuần nên tình trạng kẹt xe tương đối nghiêm trọng, hai vợ chồng Văn Huyền tốn gần một buổi sáng mới đến được đường Thanh Lâm, Minh Viễn đỗ xe xong, hai vợ chồng đi dọc theo con đường tìm kiếm căn tiệm có tên chỉ một chữ “Điểm” kia.

“Chồng, anh xem, tiệm kia có phải là nơi chúng ta cần tìm hay không vậy? Anh thấy cách trang trí có đáng tin không?”

Minh Viễn nhìn theo tay vợ chỉ, cách đó không xa có một cửa tiệm, trên bảng hiệu chỉ có một chữ “Điểm” thật to, xem ra chính là nơi họ cần tìm, nhưng cách bày biện ở cửa lại khiến Minh Viễn không biết nói sao. Cả con đường bày bán đồ thờ cúng, ở cửa không trưng bày bàn thờ thì cũng tượng Phật, căn tiệm này lại trưng Cặp Bé Bút Chì nhồi bông, cửa còn lắp mái che nắng, bày ghế dựa bằng mây, dùng từ ngữ hiện đại để tả thì chính là lạ đời.

Cặp vợ chồng trẻ đang nghĩ thầm thì thấy cách đó không xa có một đôi nam nữ đi đến. Cô gái trông chỉ chừng hơn hai mươi, tuy không phải kiểu xinh đẹp chấn động nhưng nụ cười lại khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Nếu như chàng trai kia đi làm thần tượng thì nhất định sẽ có rất nhiều fan hâm mộ. Hai người đi đến cửa căn tiệm, chàng trai sừng sốt chỉ vào Cậu Bé Bút Chì cười ha hả. Còn cô gái thì lại không thèm để ý, bước đến mở cửa tiệm. Sau đó cô ngồi xuống ghế mây, nhìn chàng trai lăm bẫm nói gì đó.

Văn Huyền và Minh Viễn nhìn nhau, trong mắt cả hai đều là kinh ngạc. Cô gái trẻ tuổi này không phải là thầy Tô họ cần tìm chứ? Ban đầu còn tưởng ít ra cũng phải là ba mươi bốn mươi tuổi, không ngờ lại trẻ đến mức này. Hai vợ chồng chần chừ đi về phía Tô Mạt, theo khoảng cách càng lúc càng gần, hai người cũng từ từ nghe rõ mấy lời hai người trẻ tuổi kia đang nói với nhau.

“Em nói anh bệnh lăm rồi đó, cười đến rút gân luôn đi.” Tô Mạt bất mãn nhìn anh đây khinh bỉ, tức giận nói.

“Anh nói nè cô nhóc, bày Cậu Bé Bút Chì ở ngoài như vậy, thế có thể thỉnh con búp bê của em về nhà thả hương cúng bái được không?” Hàn Ngạo nén cười, chỉ vào con búp bê nhồi bông trước mắt, nhìn Tô Mạt.

“Không có, có điều những thứ này vốn không phải chuẩn bị cho người khác, sở thích cá nhân thôi. Em bỏ tiền mở tiệm còn phải trang trí theo phong cách của người ta sao? Như thế chán phèo, đừng cười nữa, khách đến rồi.”

Văn Huyền và Minh Viễn nghe thấy cô gái trẻ tuổi nói đến khách thì kinh ngạc. Khách à? Là nói hai người họ sao? Nghĩ đến đây, Văn Huyền lôi Minh Viễn bước nhanh đến trước mặt Tô Mạt, “Xin chào, cô đúng là thầy Tô à?”

“Đừng gọi tôi là thầy, gọi Tô Mạt là được.” Tô Mạt đứng lên “Đi thôi, vào nhà rồi nói. Tôi biết lí do anh chị đến đây.”

Văn Huyền và Minh Viễn đưa mắt nhìn nhau rồi đi theo Tô Mạt vào trong tiệm.

“Cứ ngồi đi, anh chị không cần bận khoăn nhiều, không sao cả, tôi sẽ giúp anh chị. Hơn nữa cũng không thu thù lao, bởi tôi và đứa bé trong bụng chị rất có duyên, coi như là tôi tặng quà cho nó đi.”

Dứt lời, Tô Mạt liếc nhìn một góc trong nhà rồi nói tiếp, “Thật ra người chị nhìn thấy không có ý làm hại chị, nếu không chị đã không thể an ổn ngồi đây. lát nữa tôi và anh chị về nhà một chuyến, thuận tiện xem xem rốt cuộc vấn đề nảy sinh từ đâu.”

Văn Huyền vừa nghe chuyện có thể giải quyết được thì mừng rỡ nắm tay chồng. Nhưng cuối cùng nghe thấy Tô Mạt nói muốn đi đến nhà mình, cô bỗng dung thấy sợ.

Minh Viễn vỗ vỗ tay vợ, quay đầu nhìn Tô Mạt, “Cô Tô, buổi tối chúng tôi về liệu có gặp nguy hiểm gì không vậy? Vợ tôi đã bị hãm dọa hai lần rồi, bây giờ cô ấy đang mang thai, thật sự không chịu nổi nữa. Chi bằng cô nghĩ xem có cách nào mà không cần về nhà nhưng vẫn có thể xem được tình hình nhà chúng tôi không?”

“Vậy à.” Tô Mạt suy nghĩ một chút, lấy một con hạc giấy ra, căn ngón tay mình nhỏ máu lên mắt hạc giấy rồi khẽ nói, “Đi đi.”

Văn Huyền và Minh Viễn tò mò nhìn xem Tô Mạt đang làm gì, không ngờ con hạc giấy kia lại bay được. Tiếp theo Tô Mạt gập đầu về phía góc phòng khi nãy, như thể trong góc đó có người tồn tại, còn ra hiệu cho người kia đi cùng con hạc giấy.

Sau khi xong, Tô Mạt nhìn Văn Huyền mặt mũi phờ phạc, “Chị vào căn phòng nhỏ của tôi nghỉ ngơi một lát đi, có lẽ một lúc nữa mới có tin tức.” Dứt lời, cô bảo Minh Viễn đỡ Văn Huyền vào phòng rồi bình thản chờ con hạc giấy đưa tin về.

Hạc giấy vỗ cánh bay về phía nhà Văn Huyền. Nói cũng kì lạ, trên đường có rất nhiều người đi lại, song không một ai thấy con hạc giấy bay trên đỉnh đầu họ. Lúc này, cô gái áo đỏ Mạc Ly theo sát bên cạnh con hạc, không hề để ý đám người huyền ảo xung quanh, nhớ lại cuộc đối thoại sáng nay.

“Mạc Ly, xem chừng cô phải thay tôi đến nhà của người khách hôm nay để xử lí một số việc. Khi đó, tôi sẽ thả hạc giấy dẫn đường, cô đi theo nó là được.” Tô Mạt nhìn Mạc Ly, nói nghiêm túc.

“Muôh tôi đi à? Tôi có thể đi được không?” Mạc Ly không tin, bất an hỏi lại.

“Cô còn chưa tin tôi ư? Tôi nói được là được. Nói cho cùng, chuyện này cũng coi như là then chốt của cô, hơn nữa căn nhà mà hôm nay cô đến, có liên quan vô cùng mật thiết tới cô trong tương lai.”

Mạc Ly nhìn Tô Mạt, ngạc nhiên với lời Tô Mạt vừa nói, “Cô nói là... Lẽ nào...”

Tô Mạt nhìn Mạc Ly

“Suýt. Phật dạy, không thể nói, không thể nói. Trong lòng cô đoán ra là được, tôi đã tiết lộ thiên cơ cho cô, những thứ khác phải xem năng lực của bản thân cô. Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Bởi vì gần đến tháng cô hồn nên dù là ban ngày vẫn có một số âm binh qua lại trên đường, họ ở đây để duy trì cân bằng hai giới âm dương trong tháng cô hồn, lúc cửa địa ngục được mở. Nhưng do có hạc giấy mở đường nên dù có nhìn thấy Mạc Ly, họ cũng không ngăn cản cô, quãng đường vô cùng thuận lợi.

Mạc Ly nhanh chóng đi theo hạc giấy nhỏ đến dưới lầu nhà Văn Huyền, cô ngẩng đầu nhìn sắc trời không dám chậm trễ, nhanh chóng đi vào. Mới

vừa đến gần cửa nhà Mạc Ly đã bị bao trùm bởi cảm xúc đau khổ. Đã xảy ra chuyện gì vậy? Ngay cả cô cũng cảm thấy rất khó chịu.

Phòng khách trống không, cảm giác này dường như đến từ phòng ngủ, nếu thế thì xem phòng ngủ trước đã.

Càng đến gần phòng ngủ thì cảm giác đau khổ càng mãnh liệt, Mạc Ly đẩy cửa, có một cô gái ngồi trên ban công trong phòng. Cô gái nghe thấy tiếng mở cửa thì quay đầu lại, thấy Mạc Ly nhưng có vẻ không kinh ngạc lắm, trong đôi mắt đong đầy khổ não lại có chút cảm xúc vui mừng khiến Mạc Ly bất ngờ.

Mạc Ly lẳng lặng quan sát cô gái trước mắt. Cô ấy rất đẹp cũng rất trẻ, chừng hơn hai mươi, thế nhưng nỗi đau toát lên từ cô ấy khiến Mạc Ly vô cùng hoài nghi.

Tại sao lại đau khổ đến vậy? Mạc Ly nhìn chăm chăm vào cô gái, hỏi, “Cô thấy tôi mà không kinh ngạc, có lẽ cũng biết mục đích tôi đến phải không? Tại sao cô lại dọa Văn Huyền vậy? Cô ấy đang mang thai, lẽ nào các người có thù oán sao?”

Cô gái thấy Mạc Ly thoáng nổi giận, khẽ nói, “Tôi không có ý hại cô ấy, chỉ muốn cô ấy giúp tôi thôi, nếu tôi muốn hại thì cô ấy đã chết từ lâu rồi. Hai ta đều là ma nên tôi nghĩ cô cũng hiểu, tôi biết cô đến đây làm gì, tôi từng đi tìm Tiểu Tô, tôi hi vọng cô ấy có thể giúp tôi, nhưng cô ấy nói cơ duyên chưa đến nên cô ấy cũng không làm được. Hôm nay thấy cô xuất hiện, tôi nghĩ chuyện này cuối cùng cũng có thể giải quyết rồi. Cuối cùng tôi đã có thể đoàn tụ với chồng và con của tôi rồi.”

Con? Chồng? Tiểu Tô?

Mạc Ly không ngờ cô gái trông trẻ như vậy mà đã có con, có lẽ Tiểu Tô chính là Tô Mạt, chỉ có cô nàng kia mới quan tâm đến mấy chuyện ma quỷ

vớ vẩn. Có điều, rốt cuộc chồng và con của cô gái này đang ở đâu? Hiện tại Văn Huyền đang mang thai, lẽ nào cô ta đang có ý định với Văn Huyền ư?

“Không phải là cô định làm tu hú chiếm tổ chim khách, muốn chiếm thân xác của Văn Huyền chứ?”

Cô gái nhìn Mạc Ly lắc đầu, “Không, tôi không muốn làm hại bất cứ ai. Tôi nói chính là con của tôi, nó bị người ta phong ấn trong căn nhà này, nhưng tôi lại bất lực không cứu được nó.”

Mạc Ly sửng sốt, “Bị phong ấn? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô có thể kể với tôi không?”

Cô gái nhìn Mạc Ly, u buồn rồi kể lại câu chuyện của mình.

Cô gái có cái tên rất hay - Tử Ngâm. Bởi vì trong dòng họ chỉ có một mình cô là con gái nên từ lúc mới ra đời Tử Ngâm đã được mọi người vô cùng yêu chiều.

Đến khi Tử Ngâm đến tuổi thi đại học, thành phố cô ở cũng có vài trường đại học khá tốt, nhưng Tử Ngâm khẳng khẳng muốn trải nghiệm cuộc sống bên ngoài nên không màng đến sự phản đối cực lực của người nhà, thi vào một trường đại học trọng điểm rất xa. Cuối cùng người nhà không lay chuyển được cô, Tử Ngâm cũng nhận được giấy báo tuyển sinh của trường đại học, họ đành phải để cô đi.

Nhưng chẳng ngờ chuyến đi này của Tử Ngâm lại bắt đầu một chuỗi bi kịch.

Đó là lần đầu tiên Tử Ngâm xa nhà, tất cả đều mới mẻ, cô cũng giống như bao cô gái khác, ảo tưởng về một chuyện tình lãng mạn và tuyệt đẹp thời đại học.

Từ khi cuộc sống đại học bắt đầu, Tử Ngâm thật đúng là nghênh đón mùa xuân tình yêu của cô, đối tượng yêu đương của cô chính là nhân vật làm mưa làm gió trong trường Đại học - Kiều Dật.

Không bao lâu Kiều Dật tốt nghiệp, không như đa số các cặp tình nhân khác tốt nghiệp xong thì mỗi người một ngã, hai người lại ước hẹn, đợi đến khi Tử Ngâm tốt nghiệp thì sẽ kết hôn.

Bởi vì kí túc xá trong trường có quy định giờ đóng cửa, mà Kiều Dật đã bắt đầu đi làm nên tương đối bận rộn, hai người không thể thường xuyên gặp gỡ, vì vậy họ quyết định sống chung với nhau như những cặp tình nhân đương thời, đôi tình nhân trong thời gian ngọt ngào đâu hay biết cơn ác mộng sắp bắt đầu với họ.

Cứ như thế trôi qua khoảng hai tháng, Tử Ngâm phát hiện trong bụng mình đã có một sinh mệnh nhỏ. Khi Kiều Dật hay tin thì nhìn chăm chăm kết quả trong tay, không nhúc nhích, miệng cười toe toét ngây ngô. Sau đó hai người vội vàng gọi điện thoại báo tin cho gia đình.

Sau bữa cơm gặp mặt nho nhỏ, hai bà mẹ liền dẫn nhau đi xem tuổi cho đôi trẻ. Nơi xem bói không lớn, họ còn chưa tới cửa thì một người đàn ông trung niên khoảng tứ tuần đã ra đón.

“Đã đợi hai vị từ sớm, mời vào!”

Hai người mẹ liếc nhìn nhau rồi cùng bước vào trong.

“Xin tự giới thiệu, tôi họ Thôi, cứ gọi tôi là thầy Thôi. Nhìn hai vị thì biết chắc là sắp có chuyện vui, đưa ngày sinh tháng đẻ của con hai vị cho tôi, tôi sẽ chọn cho hai vị một ngày lành.”

Mẹ Kiều vừa thấy ông thầy này thần thông như vậy thì không do dự nữa, lấy ra ngày sinh tháng đẻ của Tử Ngâm và Kiều Dật đưa cho ông ta.

“Ồ hai người này duyên phận cũng tốt, có thể nói là ông trời tác hợp. Nhưng mà gặp phải thời vận không tốt, phạm vào thai sát, muốn phá giải nhất định phải chờ sau khi đứa bé ra đời mới nghĩ cách được.”

Hai người phụ nữ vừa nghe vậy bèn lo lắng, chuyện cưới xin này phải đợi đứa bé ra đời mới nghĩ cách sao? Nói vậy dù sinh con ra rồi cũng không biết thế nào?

“Thầy à, thầy thử nghĩ cách xem, chỉ cần có thể hóa giải được thai sát của hai đứa nó, tiền bạc không thành vấn đề.”

“Ôi, đây không phải là chuyện tiền bạc, cũng được, coi như có duyên. Như vậy đi, hôm nay các vị trở về, mỗi người lấy một sợi tóc của con mình, tốt nhất là sợi tóc giữa gáy, ngày mai mang đến đây cho tôi. Nhớ là, chuyện này không thể nói với bất cứ ai, chỉ hai người biết thôi.”

Hôm sau ăn sáng xong hai người lại tiếp tục đi đến nơi xin quẻ ngày hôm qua, vừa vào nhà hai bà đã vội vàng lấy tóc con mình ra đưa cho thầy Thôi.

Thầy Thôi nhận lấy rồi nói với mẹ Kiều, “Đã mua nhà tân hôn cho hai đứa trẻ chưa? Không biết có thể đưa tôi đến xem không, để tôi thuận tiện bày trận phong thủy cho hai đứa. Cam đoan sau chuyện này, cuộc sống của hai con các vị sẽ viên mãn.”

Hai người mẹ vừa nghe tốt cho con mình đã dẫn thầy Thôi đến nhà tân hôn luôn mà chẳng nghĩ ngợi gì.

Vừa vào nhà thầy Thôi đã cầm lấy một la bàn đi tới đi lui, cuối cùng nói với hai bà, “Tôi chọn hướng bày trận phong thủy xong rồi, là ở trong phòng ngủ. Giờ tôi vào bày trận, hai người không thể đi theo, không thể nghe lén, nếu không trận pháp phản phệ, tôi không thể đảm bảo con các vị bình an đâu.”

Mẹ Tử Ngâm và Kiều Dật nghe vậy thì gật đầu lia lịa, để thầy Thôi đi vào phòng.

Thầy Thôi đi vào phòng lấy tóc Tử Ngâm và Kiều Dật ra, nắm tóc và ngày sinh tháng đẻ của họ trong lòng bàn tay, đi một vòng dọc theo góc phòng, đến mỗi góc nhỏ lại rắc thứ gì đó, nhưng nhìn kỹ thì lại như không có gì cả.

Thầy Thôi đi đủ bốn góc rồi đi đến chính giữa căn phòng, sau đó đứng lại rồi lẩm bẩm niệm chú, chú niệm vừa dứt thì căn phòng như nổi lên gió lốc, làm góc áo ông ta bay phấp phới.

Khi thầy Thôi mở mắt ra, căn phòng cũng dần yên tĩnh trở lại.

Không bao lâu sau thầy Thôi bước ra khỏi phòng ngủ, lau mồ hôi trên trán.

“Xong rồi, các vị cứ yên tâm tổ chức đám cưới đi.”

Xong xuôi mọi việc, tảng đá trong lòng họ cũng được bỏ xuống, nhưng họ không ngờ rằng, tất cả những gì họ làm hôm nay đã mang đến tai họa tang thương cho hai đứa con họ.

Trong căn phòng tĩnh lặng chỉ còn tiếng nói nhẹ nhàng vang vọng của Tử Ngâm, kể lại niềm vui nỗi buồn trong cuộc đời ngắn ngủi của mình...

Tử Ngâm mà Mạc Ly nhìn thấy bây giờ không còn vẻ mặt bi thương đến mức khiến người ta ghen thờ nữa, nỗi niềm ngọt ngào trên mặt cô lúc này khiến người ta cảm thấy cuộc sống vốn vô cùng hạnh phúc.

Người nhà tổ chức đám cưới cho hai người, đây là chuyện tốt, sau này thì sao? Sao cô lại biến thành như vậy?” Mạc Ly tò mò hỏi chuyện xảy ra sau đó.

“Sau này?” Tử Ngâm lẩm bẫm lặp lại lời của Mạc Ly, nét mặt của cô cũng dần trở lại đau khổ...

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 3-1

Typet: VẠN HOA PHI VŨ

Sau đám cưới, cuộc sống hai vợ chồng trẻ cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo, bởi vì Tử Ngâm có thai nên tạm xin nghỉ học ở trường, an tâm ở nhà đợi con yêu chào đời.

Mã Kiều Dật, chuyện hạnh phúc nhất mỗi ngày đã từ chờ Tử Ngâm tan học biến thành về nhà tản bộ cùng Tử Ngâm. Buổi tối hai người nằm trên giường tra từ điển, vừa đoán giới tính con, vừa chọn tên cho đứa con tương lai của mình.

Hai người mơ ước cuộc sống tương lai ngọt ngào, nhưng nguy hiểm trí mạng đã chậm rãi nhích đến gần họ.

Rất tối, rất tối, không nhìn thấy gì cả, ở phía trước như có một tia sáng, anh cố gắng chạy đến nhưng mãi không đến đích. Phía trước là gì? Mình đang ở đâu? Đương suy nghĩ, bỗng nhiên xung quanh bừng sáng. Một con ác quỷ mặt mày dữ tợn vọt ra từ bóng tối bên cạnh, anh nhìn thấy vẻ mặt cười ác độc kinh khủng của nó.

Kiều Dật thậm chí còn nghĩ, hình như ánh sáng vừa lóe lên ấy chỉ để mình thấy rõ mặt mũi con quỷ, anh cảm thấy rất sợ hãi. Thấy vậy, con quỷ kia dường như rất hài lòng với kết quả mình tạo ra.

Ác quỷ nhe rang lao về phía anh. Kiều Dật muốn chạy, song lại kinh ngạc phát hiện bản thân không cách nào nhúc nhích nổi. Nó đang xông về phía Kiều Dật, lúc đó anh tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Aaaa!

Kiều Dật bỗng mở mắt ra, anh ngồi dậy nhìn quanh bốn phía, không có gì cả.

Lại gặp ác mộng.

Anh lau mồ hôi trên đầu, cầm lấy điện thoại bên giường nhìn thời gian, ba giờ sáng.

Đây là lần thứ mấy anh mơ thấy cảnh tượng này rồi? Hình như khoảng cách giữa mỗi cơn ác mộng càng lúc càng ngắn.

Lần đầu tiên anh mơ thấy ác mộng là thời điểm tân hôn, nhưng khi đó chỉ thấy mình ở trong đêm tối mà thôi, phải vùng vẫy cả đêm mới choàng tỉnh khỏi cơn mơ, vì thế nên anh đã đi làm trễ.

Lần thứ hai, hình như là một tháng sau. lần đầu tiên anh đi theo Tử Ngâm khám thai. Buổi tối hôm đó anh lại mơ thấy cảnh đêm đen, chỉ là khi đó anh vừa nằm mơ đã bị Tử Ngâm đánh thức. Thai phụ rất nhanh đói, mà khoảng thời gian đó Tử Ngâm ốm nghén cũng rất dữ dội, không ngủ được khổi đầu, vì vậy mới đánh thức anh, cùng may là cô đánh thức nên anh không còn thấy giấc mơ kinh khủng kia nữa.

Những ngày sau đó, cứ cách một khoảng thời gian anh sẽ gặp giấc mơ khủng khiếp ấy một lần, mà sau mỗi lần nằm mơ đều thấy thêm vài cảnh tượng. Gần đây cơn ác mộng này tới càng ngày càng thường xuyên, lần này trong mơ lại có một con ác quỷ mặt mày dữ tợn bổ nhào về phía anh, còn anh thì muốn chạy nhưng lại không thể nhúc nhích.

Nhớ lại cảm giác tuyệt vọng trong mơ kia, anh cảm thấy lòng vẫn còn sợ hãi. Có phải gần đây anh căng thẳng quá hay không?

Kiều Dật nhìn vợ mình đang ngủ say, Tử Ngâm đã mang thai tám tháng, còn một tháng nữa thì kết tinh tình yêu của hai người sẽ đến thế giới này. Ôi, không phải tà mình mắc chứng rối loạn lo âu tiền sản đấy chứ...

Cúi người hôn lên mặt Tử Ngâm, Kiều Dật nhắm hai mắt lại, sự định nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, anh không thấy rằng trong một chớp mắt ấy, con ác quỷ anh nhìn thấy trong mơ lại hiện ra bên giường, ác độc nhe răng cười với anh...

“Ông xã, gần đây có phải anh mệt mỏi quá không? Sao tinh thần kém vậy?” Sáng sớm khi Kiều Dật tỉnh lại, Tử Ngâm đã rời giường làm xong bữa sáng, cô nhìn chồng mới vừa thức dậy, ân cần hỏi han.

“Không có gì, anh không sao” Theo bản năng, Kiều Dật không kể giấc mơ của mình cho Tử Ngâm biết. Tử Ngâm nhát gan, lỡ cô ấy sợ thì lại không tốt, dù sao cũng chỉ là một giấc mộng thôi.

“Vậy anh dậy ăn sáng đi, hôm nay là Chủ nhật, chúng ta đi mua đồ cho con nhé?” Tử Ngâm vượt cái bụng đã tám tháng của mình, phấn khởi nói với Kiều Dật.

“Được, em đến phòng ăn chờ anh đi, anh rửa mặt xong sẽ tới ngay.”

Kiều Dật đứng dậy đi vào phòng tắm, nhìn mình trong gương có vẻ như tinh thần đúng là rất kém, dưới đôi mắt là quầng thâm đen.

Kiều Dật cầm lấy dao cạo trên bồn rửa mặt, vừa cạo râu vừa nhìn mình trong gương.

Đột nhiên anh thấy trong gương có một bóng dáng phía sau mình, nó nhe răng quan sát anh như thể đang suy nghĩ nên xuống tay từ đâu, mà

bóng dáng kia chính là con ác quỷ trong giấc mơ tối qua.

Xoẹt...

Dao cạo râu trong tay rơi xuống đất, Kiều Dật bịt vết thương do hoảng sợ mà cửa phải lại, anh quay phắt ra sau nhưng không có gì cả.

“Ông xã, anh làm gì vậy, sao lại lâu thế?”

“Ông xã, mặt anh sao vậy? Sao lại chảy máu?”

“Anh không sao, lúc cạo râu nhìn thấy mình trong gương đẹp trai quá, phân tâm nên nhỡ tay. Em đừng lo.”

Kiều Dật kéo Tử Ngâm lại, cầm khăn lông trên kệ lau qua loa.

“Em xem, chỉ là một vết thương nhỏ thôi, không sao đâu. Nào, ăn sáng trước, sau đó anh đưa em đi dạo phố.”

Kiều Dật ôm Tử Ngâm ra khỏi phòng tắm, ra khỏi cửa phòng Kiều Dật bất giác quay đầu lại nhìn, không có gì hết. Anh lắc đầu, xem ra mình thật sự là mắc chứng rối loạn lo âu nên thấy ảo giác rồi, hôm nào phải tìm bác sĩ tâm lí mới được.

Hai vợ chồng không ai phát hiện, vào lúc này, vết máu dính trên chiếc dao cạo râu rơi xuống đất kia như thể được ai đó lau đi, chậm rãi biến mất.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 3-2

Typet: VẠN HOA PHI VŨ

Đêm khuya, Kiều Dật lại bị cơn ác mộng đánh thức, thật đáng sợ, lần này anh không chỉ mơ thấy con ác quỷ kia xông về phía mình, thậm chí nó còn cắn vào vai phải của anh. Quá chân thật, Kiều Dật định đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ uống nước.

Vừa mới cử động thì cơn đau nhói khiến Kiều Dật sững lại, anh sờ nơi bị đau, nghi ngờ đi đến phòng tắm. Nhìn vào gương, anh cởi nút áo ngủ vạch vai phải của mình ra, sao lại vậy?

Kiều Dật dụi dụi mắt nhìn vai phải của mình trong gương một lần nữa, không phải là ảo giác, rõ ràng có một dấu răng khổng lồ, ngay cả vị trí bị cắn cũng giống như trong giấc mơ anh thấy.

“Aaaa!”

Tiếng thét thất thanh của Tử Ngâm từ phòng ngủ vọng tới, Kiều Dật không quan tâm đến vết thương trên người mình nữa, chạy vội về phòng ngủ. Trong phòng ngủ chỉ có một mình Tử Ngâm, anh vội vàng ôm lấy cô.

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nhiều máu lắm, ông xã, em nằm mơ thấy anh trong một căn phòng tối đen, bị một con quỷ rất lớn rất đáng sợ cắn, rất nhiều máu, hu hu hu...”

Tử Ngâm ôm Kiều Dật, run rẩy kể lại cơn ác mộng của mình. Kiều Dật giật mình, Tử Ngâm cũng mơ thấy anh bị cắn ư? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tử Ngâm thấy chồng không lên tiếng trả lời, ngẩng đầu nhìn anh.

“Ông xã, vai của anh?”

Tử Ngâm chỉ vào bả vai của Kiều Dật, cô run rẩy còn mạnh hơn.

“Em... em thấy vị trí anh bị cắn trong mơ cũng là ở chỗ này? Tại sao trên người anh có vết cắn? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Kiều Dật thấy Tử Ngâm phát hiện ra vết thương trên bả vai mình, vội vàng chỉnh lại đồ ngủ, che vết thương, sau đó ôm Tử Ngâm an ủi.

“Em đừng sợ, không có chuyện gì đâu.”

Tử Ngâm nhìn chồng không chịu nói thật với mình, nước mắt rơi lã chã.

“Xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao em lại nằm mơ thấy vậy? Tại sao trên người anh cũng xuất hiện vết cắn? Có điều gì không thể nói với em ư?”

Nhìn Tử Ngâm kích động, Kiều Dật đành kể rõ ràng từ đầu đến đuôi cơn ác mộng của mình.

Nghe vậy, cô cảm thấy mình phải tìm thầy âm dương xem thử.

Con của họ sắp chào đời rồi, nếu lúc này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô sẽ không tài nào chịu đựng nổi. Cô nói ý mình với Kiều Dật, anh suy nghĩ một chút, cũng đồng ý với cô. Để người nhà bớt lo lắng, hai vợ chồng quyết định tự đi tìm thầy âm dương.

Lúc này tại một nơi xem quẻ ở khu Đông thành phố A, một người đàn ông bốn mươi tuổi đang điều khiển một vật thể quái dị màu đen làm phép trên một người rơm có dán tờ giấy.

Trên tờ giấy đó là ngày sinh tháng đẻ của Kiều Dật, ông ta cười nham hiểm, lấy một sợi tóc quấn vào người rơm, miệng không ngừng niệm chú mà người khác nghe không hiểu.

Người đàn ông này chính là thầy Thôi, kẻ nói Kiều Dật và Tử Ngâm phạm thai sát, hơn nữa còn bày trận trong phòng ngủ của họ.

Theo tiếng niệm chú càng ngày càng nhanh, xung quanh ông ta bỗng chốc nổi lên một luồng gió lạnh vây quanh cả phòng, thoáng chốc trong phòng cũng tràn ngập âm khí, ông ta thỏa mãn ngưng niệm chú.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, sắp rồi, không ngờ gặp được âm thai trăm năm hiếm có này, giờ giết tên đàn ông kia, bước kế tiếp chính là “âm thai” (*) trong bụng người phụ nữ. Nếu chuyện này thành công, quyền lợi tiền tài gì đều là vật trong túi của ta. Ha ha ha ha ha.”

(*) Âm thai là người sinh ra vào năm âm, tháng âm, ngày âm, giờ âm. Truyền thuyết là quỷ chuyển thế. Còn một cách nói khác cho rằng âm thai là đứa trẻ chào đời vào lúc nhật thực. Người chào đời vào năm âm, tháng âm, ngày âm, giờ âm không nhất định là quỷ chuyển thế, nhiều khi là linh nhi trời ban.

Tại nhà số 2008 đường Thanh Lâm, Tô Mạt đang ngẩng đầu nhìn trời, trầm mặc không nói gì, không ngờ lại có âm thai sắp xuất thế, nhìn kiểu này chắc đã có người chú ý đến âm thai. Rảnh rỗi đã lâu, xem ra lại có chuyện để làm rồi, tuy nhiên vận mệnh đã định trước số phận, mình chỉ có thể làm hết sức thôi, tiếc cho cả gia đình này. Tô Mạt thở dài, quay người trở vào tiệm.

Sáng sớm, Kiều Dật và Tử Ngâm lái xe đến chỗ thầy Thôi.

Vừa vào nhà, Kiều Dật chợt cảm thấy choáng váng, anh lắc đầu để tỉnh táo lại, Tử Ngâm đứng cạnh thấy vậy lo lắng, “Anh không sao chứ?”

Kiều Dật lắc đầu ý bảo mình không sao, sau đó mở miệng hỏi, “Có ai ở đây không? Thầy Thôi có ở đây không?”

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đi ra khỏi phòng, ông ta nhìn Kiều Dật trước sau đó nhìn chăm chăm bụng Tử Ngâm, nở nụ cười thoáng nét thâm độc.

Nhìn thấy nụ cười quái dị của thầy Thôi, Tử Ngâm bảo vệ bụng mình theo bản năng, thầy Thôi kia cũng ý thức được mình bất lịch sự, hăng giọng, “Có chuyện gì không? Nào, ngồi xuống trước rồi nói”

Kiều Dật thấy thầy Thôi ngồi xuống thì tranh thủ kể tỏ tường việc xảy ra gần đây cho ông ta nghe, hơn nữa còn vén áo lên cho ông ta nhìn thấy dấu rang.

Thầy Thôi đứng lên nhìn một chốc, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng, song ông ta che giấu rất tốt nên Kiều Dật và Tử không thấy được.

Lão xem vết thương trên người Kiều Dật xong, ngồi lại xuống ghế, trầm tư một lát rồi nói, “Bây giờ sắp đến tháng cô hồn, khó tránh khỏi việc yêu ma quỷ quái ra ngoài gây ác. Không sao đâu, tôi vẽ cho cậu một lá bùa, bảo đảm từ nay về sau không cần lo lắng chuyện gì nữa.”

Kiều Dật và Tử Ngâm vừa nghe, vội vàng đứng dậy nói cảm ơn.

“Đây cũng là chuyện trong phận sự của tôi, cô cậu chờ ở đây, giờ tôi đi vào phòng vẽ bùa. Xem ra vợ cậu cũng sắp sinh, để phòng ngừa bị tà vật quấy nhiễu, tôi cũng sẽ cho cô ấy một lá bùa.” Nói xong, ông ta quay người vào phòng, không để ý đến lời cảm ơn rối rít của Kiều Dật và Tử Ngâm.

Kiều Dật và Tử Ngâm nghe thầy Thôi nói có thể hóa giải, còn vẽ bùa giúp họ tránh được lo âu thì thờ phào.

Thầy Thôi đi vào trong phòng, đến bên cạnh bàn làm phép, lấy ra hai lá bùa rồi đi ra ngoài. Vừa đến cửa, dường như nhớ đến gì đó, ông ta dừng bước, sau đó quay lại bàn, cầm bút Chu Sa (*) vẽ thêm vài nét trên lá bùa rồi mới đi ra ngoài.

(*) Bút Chu Sa: Bút lông chấm mực đỏ

Thầy Thôi cầm hai lá bùa đưa cho Kiều Dật và Tử Ngâm, “Nhớ là nhất định không được để người khác thấy cô cậu đeo, dù làm gì cũng không được tháo ra, tai họa sẽ được hóa giải.”

Đêm hôm đó Kiều Dật ngủ rất an ổn.

Đêm đó cũng chính là đêm cuối cùng của anh...

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 3-3

Typen: VẠN HOA PHI VŨ

Bởi vì có khách hàng ở thành phố khác nên Kiều Dật phải rời khỏi thành phố A vài ngày, anh đi đến công ty báo cáo hành trình thường nhật rồi lái xe đến thành phố D.

Đọc đường Kiều Dật cảm thấy dường như có chỗ nào là lạ, nhưng lạ thế nào thì anh hoàn toàn không thể nói rõ. cứ thế một đường vô sự đến thành phố D. Sau khi liên lạc với khách hàng, Kiều Dật gọi cho Tử Ngâm báo mình đã đến nơi bình an rồi cúp máy, anh lấy điện thoại khách sạn đặt bữa tối, sau đó vừa ngồi chờ cơm tối vừa xem hợp đồng.

Bỗng nhiên trong phòng tắm vang lên tiếng động rất lớn. Kiều Dật vội vàng đứng dậy đi vào, chiếc gương trong phòng tắm không biết sao lại vỡ nát, mảnh kính rơi đầy đất, tiếng động vừa rồi có lẽ là tiếng kính vỡ tan tành.

Kiều Dật kinh hãi, chiếc gương đang yên đang lành sao lại vỡ chứ? Trong phòng này ngoại trừ anh thì không có người thứ hai mà? Anh muốn đi lấy điện thoại trên tủ đầu giường, vừa quay người thì một bóng đen khổng lồ đã im hơi lặng tiếng đứng phía sau anh.

“Aaaa!”

Kiều Dật sợ đến mức không kìm nổi tiếng hét, vật phía sau anh đúng là con ác quỷ mặt mày dữ tợn trong mơ, anh vội vàng lấy tấm bùa mang theo bên người mà thầy Thôi cho, run rẩy giơ lá bùa trước người, đối mặt với ác quỷ kia.

Ác quỷ kia nhìn hành động của anh, gương mặt dường như có biểu cảm nhưng càng thêm vẻ đáng sợ, giống như đang cười nhạo Kiều Dật không biết tự lượng sức mình. Kiều Dật cầm chặt lá bùa, chậm rãi lui đến cạnh cửa định mở cửa chạy trốn, lại phát hiện cửa mở không được, anh đã bị nhốt trong căn phòng này.

Kiều Dật tuyệt vọng vô cùng, không thể tưởng tượng nổi ại sao mình lại gặp phải chuyện này, cuộc sống của anh giờ mới bắt đầu, anh vừa có một tổ ấm mỹ mãn, con anh sắp chào đời, Tử Ngâm đang ở nhà chờ anh về.

“Tử Ngâm ơi, con ơi.”

Kiều Dật thì thầm, bỗng nhiên tinh thần phấn chấn hẳn lên. Đúng vậy, vợ và con còn đang ở nhà chờ anh, dù liều mạng cũng phải thử một lần. Kiều Dật cầm lá bùa trong tay nhào đến ác quỷ trong phòng, ác quỷ thấy hành động của anh cũng không tránh né, vươn tay đánh về phía Kiều Dật.

Lá bùa văng khỏi tay Kiều Dật rơi xuống đất, anh ngã sấp ở cửa phòng tắm, cố gắng nhặt lấy lá bùa cách đó không xa, đáng tiếc là anh không còn cơ hội nữa.

Ác quỷ nhìn thấy Kiều Dật ngã xuống thì cười khùng khục, đi đến bên cạnh nhắc bổng anh lên.

Phập.

Bàn tay lớn của ác quỷ thọc vào vị trí trái tim anh, xoay một vòng, móc tim anh ra nhét vào miệng mình nhai ngấu nghiến.

Ăn xong trái tim, dường như ác quỷ còn chưa thỏa mãn lại há mồm muốn ngoạm đầu Kiều Dật, chợt một giọng nữ khẽ khàng vang lên làm gián đoạn hành động của nó.

“Ôi, mình chậm một bước rồi.”

Ác quỷ nghe thấy tiếng nói từ phía sau mình thì dường như hơi hoang mang. Trong phòng có người khác từ lúc nào thế? Nó ngỡ ngàng quay lại, phía sau là một cô gái mặc bộ đồ thể thao nhưng trên người lại có Phượng Hoàng sắc vàng vờn quanh, cô gái đó chính là Tô Mạt tối hôm qua nhìn trời thờ dài.

Dường như ác quỷ vui vẻ không thôi vì thấy có thêm một con mồi, nó dùng đôi tay vừa mới giết Kiều Dật đánh về phía Tô Mạt, cô không tránh né mà giơ tay lên, trên tay chẳng biết xuất hiện một vòng lửa từ khi nào, trong ngọn lửa loáng thoáng bóng dáng một con Phượng Hoàng.

“Không biết tự lượng sức.”

Tô Mạt cười khẩy, khẽ vung tay, ngọn lửa lao về phía ác quỷ kia.

Ác quỷ kia không tránh kịp, bị ngọn lửa hình Phượng Hoàng đánh trúng, trong thoáng chốc ấy nó tru lên. Tô Mạt nhìn nó đau đớn lăn lộn dưới đất, đứng dậy đi đến chỗ Kiều Dật ngã xuống, Kiều Dật mở to hai mắt nằm ngửa dưới đất, hiện rõ sự sợ hãi và không cam lòng trước khi chết.

Tô Mạt ngồi xuống vuốt mắt cho anh, sau đó đưa tay đến vị trí đỉnh đầu anh khẽ niệm chú, vật thể màu trắng bốc lên từ đầu Kiều Dật, không ngừng tụ lại, đến khi Tô Mạt ngừng niệm chú vật thể màu trắng kia cũng ngừng tụ, nhìn kỹ sẽ kinh ngạc phát hiện vật thể màu trắng đó mang hình dáng của Kiều Dật.

Tô Mạt lấy ra một chiếc bình rất nhỏ, vung tay lên thu hồn phách Kiều Dật vừa ngưng tụ vào chiếc bình.

Con ác quỷ đã bị Phượng Hoàng Hỏa thiêu thành tro bụi, Tô Mạt quay người lại, thở dài, lại vung tay lên, thi thể của Kiều Dật cũng bị thiêu thành tro. Cô nhìn sơ qua căn phòng, tìm được một bình hoa nhỏ cất tro cốt của Kiều Dật vào sau đó khoát tay thu hồi kết giới thiết lập khi vừa mới vào phòng.

Vì phòng ngừa trong quá trình mình tiêu trừ yêu quái bị quấy rầy, lúc Tô Mạt vừa vào phòng đã lập kết giới, như vậy dù thế nào hai phòng bên cạnh cũng không nghe thấy tiếng động, người bên ngoài cũng sẽ như bị ma che mắt, không tìm được cửa phòng.

Làm xong tất cả Tô Mạt chuẩn bị rời đi thì bỗng khóe mắt liếc thấy lá bùa của Kiều Dật bị ác quỷ đánh rớt, cô bước đến nhặt lá bùa lên quan sát tỉ mỉ, trách sao cô không tìm được gia đình có âm thai, có người thiết lập trận pháp cho trời giấu vị trí của họ. Tô Mạt đưa lá bùa đến trước lỗ mũi người kỹ, ác quỷ này có thể dễ dàng tìm được Kiều Dật, có lẽ là do trên lá bùa này còn có một dòng chú theo dõi để nó lần theo.

Cũng do mệnh anh ta gặp kiếp số như vậy, cô tính cả buổi chiều mới tìm được hành tung của anh ta, sau đó sử dụng bí pháp đến đây không ngờ vẫn chậm một bước, nghĩ đến mẹ của âm thai cũng có vật này, chi đáng tiếc, bản thân...

Ôi, Tô Mạt thở dài lần nữa, thân hình cô nhỏ dần sau đó biến mất khỏi căn phòng.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 3-4

Typet: VẠN HOA PHI VŨ

“Số điện thoại quý khách đang gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Tử Ngâm đặt điện thoại xuống, gương mặt tiêu tụy đồng đầy vẻ lo âu.

Đã hai ngày rồi, Kiều Dật chỉ gọi cho cô một lần duy nhất là lúc đến thành phố D, sau đó thì biệt vô âm tín.

Lúc trước cô vẫn cho rằng có lẽ công việc anh bận quá nên không chú ý đến việc gọi cho mình, thế nhưng cô biết nhiều năm qua anh chưa từng như vậy. Cho đến sáng hôm nay lúc gọi cho anh, phát hiện điện thoại anh tắt máy.

Vừa nghĩ rằng điện thoại Kiều Dật hết pin, Tử Ngâm ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường thấy đã là chín giờ tối, dù gì cũng nên cắm sạc điện thoại rồi chứ.

Tử Ngâm cầm điện thoại trong tay lo lắng đi tới đi lui trong nhà, cô không biết có phải Kiều Dật gặp phải chuyện gì rồi không, thế nên cho đến bây giờ vẫn chưa liên lạc với mình.

Đình đoang...

Tiếng chuông cửa vang lên, Tử Ngâm sững sốt, lẽ nào là anh về ư? Nhưng tại sao anh lại phải nhấn chuông cửa chứ?

Loáng thoáng chút nghi ngờ, Tử Ngâm đi đến cạnh cửa nhìn ra ngoài từ mắt mèo, chẳng có gì cả.

Tử Ngâm không dám mở cửa bừa, sau khi cẩn thận quan sát thật lâu lại quay người trở về phòng khách. Hiện tại cô đang mang thai, nếu như tùy tiện mở cửa gặp phải người xấu thì làm sao đây?

Cô vừa quay về phòng khách, tiếng chuông cửa lại vang lên, Tử Ngâm càng sợ hơn, không lẽ là trộm đang thăm dò xem trong nhà có người hay không?

Cô đi đến bên cửa lần nữa nhìn ra ngoài, vẫn chẳng có gì cả. Lần này Tử Ngâm không về phòng khách mà đưa tay cầm lấy bình hoa trang trí trên tủ, ôm chặt vào trong ngực, định bụng nếu quả thật là trộm thì dùng bình hoa đập hẳn, sau đó chạy ra ngoài kêu cứu.

Chỉ chốc lát sau tiếng chuông cửa lại vang lên, kèm theo đó còn có tiếng điện thoại báo an cố định và tiếng ti vi trong phòng khách, trong lúc nhất thời trong nhà vang lên đủ loại âm thanh, mà trước đó Tử Ngâm không hề bật công tắc thứ nào cả.

Cả người Tử Ngâm run rẩy, cô véo mình một cái, không phải nằm mơ, cô hiểu nhất định mình đã gặp phải chuyện ngoài sức tưởng tượng rồi. Nói vậy, có phải chồng cô đã xảy ra chuyện rồi không?

Tử Ngâm lắc đầu nguầy nguậy, muốn vứt bỏ hết tất cả ý nghĩ không may kia đi. Cô thử mở cửa xem sao, cũng giống như tất cả những câu chuyện kinh dị đã từng xem, cửa không mở được.

Ngoài cửa, tiếng chuông vẫn tiếp tục reo vang, loại âm thanh trong phòng khách vẫn thay phiên nhau kêu inh ỏi, nước mắt Tử Ngâm không

kiếm được mà rơi xuống, cô nỗ lực khống chế, không để mình suy sụp.

Bùa hộ mệnh, Tử Ngâm chợt nhớ đến lá bùa hộ mệnh mà thầy Thôi kia cho, cô vội vàng lấy nó từ trong áo nắm chặt trong tay, đáng sợ chính là trong giây phút lấy lá bùa hộ mệnh đó ra, đèn phòng khách bỗng tắt ngúm.

Lúc này trên đường Thanh Lâm, bởi vì vị trí hơi khuất nên thời gian này cả con đường gần như không còn bóng người, nhìn thật kỹ chỉ thấy một căn tiệm nhỏ còn sáng đèn, trên tấm bảng hiệu ngoài cửa tiệm nhỏ là một chữ “Điểm” thật to. Bên trong tiệm Tô Mạt đang suy tính phương hướng của âm thai.

Cô không ngờ mình diệt con ác quỷ kia lại khiến đối phương chó cùng dút giậu ra tay trước, có lẽ hiện tại người phụ nữ mang âm thai kia đang gặp phải nguy hiểm khôn lường, Tô Mạt suy nghĩ, tay vẫn không ngừng. Lại thất bại nữa, trên đầu cô đã lấm tấm mồ hôi, đây đã là lần thứ sáu rồi.

Đúng rồi, Tô Mạt bỗng ngưng tay. Sao mình lại quên mất anh ta chứ? Cô vội vàng lấy cái bình đựng hồn phách của Kiều Dật, mở phong ấn bình ra, nhìn luồng khí màu trắng bay ra khỏi bình, chậm rãi ngưng tụ thành hình dáng Kiều Dật.

Kiều Dật chậm rãi mở mắt, đây là đâu? Anh nhớ rõ mình đã bị... Nghĩ đến đây, Kiều Dật rùng mình một cái. Ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy cô gái trẻ tuổi đứng đối diện.

“Cô là?”

“Đừng quan tâm nhiều như vậy, anh chỉ cần biết rõ anh đã chết, mà bây giờ cũng không có thời gian giải thích nhiều, mau dẫn tôi đến nhà anh, vợ con anh đang gặp nguy hiểm!”

Kiều Dật vội vàng hỏi, “Họ sao rồi?”

“Ôi trời, anh còn dài dòng nữa là không kịp đâu, mau dẫn tôi đến nhà anh đi.”

Kiều Dật nghe xong cũng không hỏi nữa, vội vàng quay người chuẩn bị về nhà.

“Chết, nhà tôi cách đây rất xa, chúng ta đi gì về hả?”

Tô Mạt dờ khóc dờ cười, “Không cần gì cả, anh đã không còn là người nữa nên không bị hạn chế bởi những thứ đó, anh chỉ cần nghĩ đến phương hướng nhà anh thì tôi sẽ cảm nhận được thôi.”

Kiều Dật không nói gì thêm mà cố gắng nghĩ về nhà mình, Tô Mạt thông qua phương hướng trong đầu anh, niệm chú, nhanh chóng chạy đến. Cô vốn muốn dùng bí pháp lần trước để đến đó trong nháy mắt, đáng tiếc gần đây dường như cơ thể cô bắt đầu xảy ra vấn đề, vẫn nên cố hết sức giữ gìn sức khỏe là hơn.

Lúc này tại thành phố A, thầy Thôi đang làm phép lên người rơm, bên cạnh bàn còn đặt một người rơm khác có lỗ ở vị trí trái tim, hình nhân đó đại biểu cho người đã không còn tim kia.

Chú ngữ của thầy Thôi càng lúc càng nhanh, trên trán ông ta không ngừng đổ mồ hôi, sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi. Không ngờ dù đã trừ khử được người chông nhưng lúc muốn thu linh hồn của người này lại bị kẻ khác phá hoại. Không những thế mà kẻ đó còn tiêu diệt luôn cả ác ma ông ta nuôi dưỡng, khiến nguyên khí của ông ta thương tổn nặng nề, ép ông ta phải ra tay lấy âm thai trước. Tuy rằng như vậy hiệu quả luyện hóa sẽ giảm nhiều nhưng còn hơn là không có.

“Sao vẫn chưa thành công? Còn bao lâu nữa mới có thể giải quyết người phụ nữ kia, lấy được âm thai đây? Ông đã thất bại một lần, còn lần nữa thì không cần tôi nói kết quả, tự ông cũng biết rõ.”

Phía sau thầy Thôi không biết từ khi nào lặng lẽ xuất hiện một người áo đen, nhưng vì trời tối nên không thấy rõ mặt mũi. Tuy nhiên, qua giọng nói có thể đoán được đó là một người đàn ông trẻ tuổi.

Dường như thầy Thôi e ngại người này, ông ta không dám quay đầu lại song mồ hôi trên trán càng lúc càng đầm đìa, ông ta không ngừng tăng nhanh tốc độ niệm chú, hi vọng lần này sẽ thành công. Người đàn ông phía sau ông ta tâm trạng thất thường, nếu làm hỏng chuyện này, e rằng người chết ở đây sẽ chính là ông.

Nghĩ đến đây, thầy Thôi hạ quyết tâm, cắn vào đầu lưỡi mình rồi phun một ngụm máu lên người rơm Tử Ngâm, sau đó ông ta ngồi xuống đất, chậm rãi nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Nỗi tuyệt vọng trong lòng Tử Ngâm đã lên đến đỉnh điểm, thế nhưng dường như ông trời không định bỏ qua cho cô.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên, Tử Ngâm ngẩng đầu, cô nhìn thấy cửa phòng ngủ mình đang từ từ mở ra, một người đi ra từ bên trong, trong khoảnh khắc ông ta đi ra, tiếng chuông cửa bên ngoài và âm thanh trong phòng đều biến mất một cách kì lạ.

“Ông là thầy Thôi sao? Thầy Thôi, sao ông lại đến nhà tôi? Ông vào bằng cách nào? Ông đến cứu tôi sao?” Như bắt được cái phao cứu mạng Tử Ngâm hỏi một tràng dài.

Thầy Thôi cười ha hả, “Cô gái, chỉ có thể trách cô số mệnh không tốt, mang phải âm thai trăm năm khó gặp, tôi không phải đến cứu cô mà là đến lấy mạng cô, chồng cô đã chết, cô nên cùng cậu ta làm một đôi vợ chồng vong mệnh đi.”

Nói xong ông ta không đợi Tử Ngâm hiểu đã điều khiển bùa chú được chuẩn bị sẵn đánh về phía Tử Ngâm, còn Tử Ngâm vì quá mức kinh ngạc nên không kịp tránh né.

“Aaaaa!”

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết của Tử Ngâm V vọng khắp nhà, cô cảm thấy bụng mình như muốn nứt ra.

“Đau quá, con của tôi, ông đã làm gì con tôi?”

“Không có gì, chỉ muốn đưa nó đến nơi cần dùng thôi, cô an tâm đi đi.”
Dứt lời, thầy Thôi đưa tay về phía bụng Tử Ngâm ra chiêu, một vật thể hình dáng trẻ con nhẹ nhàng bay ra khỏi bụng cô, Tử Ngâm đau đớn không kêu lên được tiếng nào, cô nhìn thấy linh hồn đứa trẻ bay ra từ bụng mình, thoáng hiểu ra vấn đề. Một khi thứ đó rơi vào tay thầy Thôi, con của cô sẽ hoàn toàn từ biệt thế giới này, cô vùng vẫy muốn bắt lại linh hồn con mình.

“Hừ, không biết tự lượng sức.”

Thầy Thôi vung tay lên, đánh thêm một lá bùa vào người Tử Ngâm, cô đau đớn ngã xuống đất, trơ mắt nhìn hồn phách con mình bị thầy Thôi nắm trong tay.

Mắt cô chảy hai dòng huyết lệ, muốn mở miệng cất lời nhưng chẳng thể nói được gì nữa, cô hiểu mình sẽ phải rời khỏi thế giới này, rời khỏi chồng, con, cha mẹ. Tử Ngâm rất không cam tâm, cô từng có một cuộc sống hạnh phúc vô vàn, không ngờ tất cả lại bị phá hủy toàn bộ chỉ trong ngày ngắn ngủi, cô thật sự không cam lòng.

“O?”

Vừa dán bùa phong ấn linh hồn lên con của Tử Ngâm thầy Thôi đã cảm nhận được oán niệm mãnh liệt từ cô.

“Ha ha ha ha, thật là không uổng công, không ngờ người phụ nữ này còn chút giá trị, linh hồn của cô vừa hay có thể cho tôi tế luyện một con ác quỷ mới.”

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 3-5

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Đương lúc thầy Thôi muốn cướp lấy linh hồn Tử Ngâm, một ngọn lửa hình Phượng Hoàng lao về phía ông ta, như cảm thấy nguy hiểm, thầy Thôi vội lách mình, tuy không bị đánh trúng hoàn toàn nhưng cũng bị thương.

Quay đầu nhìn lại, Phượng Hoàng vàng rực đang vờn quanh Tô Mạt đứng ở cửa nhà, trong lòng bàn tay cô còn có một ngọn lửa chưa đánh ra.

“Phượng Hoàng Hỏa? Không ngờ thế gian này vẫn còn huyết mạch thần thú thượng cổ tồn tại, xem ra người tiêu diệt ác quỷ của tao là mày.” Nhìn Tô Mạt phá hỏng việc của mình, ông ta hung ác nói.

“Ông hại sinh mệnh vô tội, cướp đoạt âm thai, bây giờ còn muốn lấy sinh hồn tế luyện ác quỷ, người như ông sống trên đời này quả thật là sai lầm, ông đã muốn chết vậy thì tôi tiễn ông một đoạn. Có điều, với trạng thái nguyên thần rời khỏi thể xác như ông hiện giờ, ông cảm thấy có thể thắng tôi sao?”

Thầy Thôi kinh hoàng, cô gái trước mặt còn khá trẻ tuổi, không ngờ lại có thể nhìn ra ông ta đã xuất nguyên thần khỏi thể xác. Đừng nói là nguyên thần, dù cho có cả hồn xác vẹn toàn, ông ta chắc chắn cũng không phải là đối thủ của huyết mạch Phượng Hoàng.

Thầy Thôi cầm lấy linh hồn âm thai đã phong ấn, lách mình chui vào phòng ngủ, Tô Mạt thấy thế cũng vội đuổi theo.

Tô Mạt vừa theo thầy Thôi vào phòng liền ngạc nhiên, căn phòng này đã sớm bày trận pháp rồi, nhìn kiểu dáng này chắc là một trận phong ấn. Ông ta muốn phong ấn ai?

Trông thấy thầy Thôi nhe răng cười, cầm lấy linh hồn âm thai bị phong ấn trong tay, hung tợn nói, "Tao biết tao không thể trốn thoát được. Nhưng dù tao có trở về thì người kia cũng không cho tao sống yên, đằng nào cũng chết, nếu vậy thì để cho âm thai này theo tao đi, bọn mày đừng hòng lấy được nó."

Nói xong ông ta quăng linh hồn âm thai bị phong ấn vào trận pháp, sau đó niệm chú.

Tô Mạt hoảng hốt muốn ngăn cản, đáng tiếc pháp tính của trận pháp này tương đối mạnh, huống hồ thầy Thôi kia còn trả giá bằng tính mạng để khởi động trận pháp, cô cũng thật sự bất lực, đành trơ mắt nhìn trận pháp được khởi động.

Khi trận pháp dần dần kết thúc, con của Tử Ngâm cũng từ từ biến mất. Đến trễ một bước, trận pháp này cô không giải được. Trừ khi, trừ khi chờ đợi cơ duyên, cô thật sự đã cố hết sức rồi.

Tô Mạt quay trở về phòng khách, linh hồn Kiều Dật đã ở trong nhà, anh nhìn thi thể vợ mình dưới đất, muốn tiến lên ôm cô lại phát hiện tay mình chỉ có thể xuyên qua thân thể vợ.

Kiều Dật ôm đầu khóc òa lên, một giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt, rơi xuống đất lại không biến mất. Tử Ngâm thấy nước mắt của Kiều Dật thì kinh ngạc bước đến nhặt lên, xem ra ý trời như thế cũng là số kiếp của họ.

Tô Mạt ngồi xuống bên người Tử Ngâm, tay đặt lên đầu cô ấy, luồng khí màu xám toát ra khỏi đầu, cuối cùng hóa thành hình dáng Tử Ngâm.

Tô Mạt thở dài, hỏi Kiều Dật đang ôm đầu gào khóc:

“Anh muốn gia đình đoàn tụ không?”

Kiều Dật ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Tô Mạt:

“Cô nói là...”

“Tôi không cách nào làm cho người chết sống lại, con của anh chị đã bị phong ấn, hồn phách vợ anh cũng đã biến thành màu xám, nếu không nhanh xử lí, tương lai nhất định sẽ gây hại cho nhân gian. Nhưng tôi có cách giải quyết vấn đề của anh chị, cũng có cách giúp cả nhà anh chị đoàn tụ, chỉ là phải chờ đợi cơ duyên, anh có bằng lòng phối hợp với tôi hay không?”

Kiều Dật ngơ ngác nhìn Tô Mạt.

“Cô nói thật sao? Cơ duyên ư? Phải đợi bao lâu? Vì vợ và con, tôi bằng lòng tất cả. Cũng đã thành ma rồi, tôi còn gì để sợ nữa chứ?”

Tô Mạt nhìn người đàn ông trước mắt với vẻ tán thưởng, lấy chiếc bình nhỏ thu hồn phách vẫn mang theo bên người, sau đó nói, “Tôi sẽ thu anh vào đây, chờ cơ duyên đến thì tôi sẽ thả anh ra, cam đoan cả nhà anh chị sẽ đoàn viên”

“Cảm ơn cô.”

Bóng dáng Kiều Dật từ từ nhạt đi, cuối cùng hóa thành làn khói trắng bay vào bình nhỏ. Tô Mạt cầm theo bình chứa hồn phách Kiều Dật đi vào phòng ngủ, sau đó thiết lập một kết giới, đặt chiếc bình kia vào trong.

Làm xong tất cả Tô Mạt trở lại phòng khách nhìn Tử Ngâm vừa mới tỉnh lại, mặt Tử Ngâm mơ hồ vẻ dữ tợn, cô thấy Tô Mạt thì lạnh lùng hỏi, “Lão già kia đâu?”

“Ông ta đã chết rồi, hơn nữa còn lấy tính mạng để phong ấn chồng và con chị, nhưng tôi có cách để cả nhà anh chị đoàn tụ, tái nhập luân hồi.”

Tử Ngâm nhìn Tô Mạt chăm chăm, dường như đang suy nghĩ đến tính chân thật trong lời nói của cô.

“Nếu không tin cô có thể đi vào phòng ngủ cảm nhận khí tức của họ.”

Tử Ngâm đi vào phòng ngủ, cảm nhận rõ ràng khí tức của chồng cô. Cô dần dần bình tĩnh trở lại, đôi mắt chất chứa nỗi bi thương vô hạn, “Cô nói có thể giúp chúng tôi, tôi xin cô, hãy cứu họ đi.”

Tô Mạt thấy Tử Ngâm bình tĩnh trở lại thì thở phào nhẹ nhõm.

“Hiện tại tôi cũng bất lực, có điều chị đừng lo lắng, cơ duyên đến dĩ nhiên tôi sẽ giúp anh chị, về phần khi nào cơ duyên đến thì chị chỉ cần làm theo lời tôi, tự nhiên sẽ hiểu được.”

“Tôi phải làm thế nào?”

“Chị phải khống chế oán khí của mình, kiên nhẫn chờ đợi đến khi người có thể giúp chị xuất hiện, phong ấn này sẽ hiện vết rách, đến lúc đó chị nhờ người kia giúp là được. Vì vậy chị tuyệt đối không được làm tổn thương bất cứ ai, cũng không được rời khỏi căn phòng này, nếu không hành tung của chị sẽ bị quỷ sai phát hiện, linh hồn có oán khí như chị sẽ bị đánh đến hồn phi phách tán. Chị có thể làm được không?”

“Được, tôi hứa với cô, chỉ cần cả nhà tôi đoàn tụ, dù phải làm bất cứ điều gì tôi cũng bằng lòng.” Nói xong Tử Ngâm cúi gập người bái lạy Tô Mạt, sau đó đi đến cạnh ban công ngồi xuống.

Tô Mạt lại nhìn Tử Ngâm rồi quay người rời khỏi căn nhà xảy ra rất nhiều chuyện này.

Thế nhưng Tô Mạt không biết, khi thầy Thôi lấy tính mạng của ông ta ra trả giá để tiến hành phong ấn âm thai, thân thể ở trong tiệm của ông ta cũng ngã âm xuống đất, người rơm ở trên bàn cũng bốc cháy. Người áo đen trong phòng nhìn thấy thầy Thôi ngã xuống thì hừ khê, quay người rời khỏi tiệm.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Mạc Ly lẳng lẳng nghe Tử Ngâm kể lại, nhìn vẻ mặt Tử Ngâm ban đầu từ hạnh phúc đến sợ hãi, tuyệt vọng, tức giận, bi thương, chỉ chừng ấy nét mặt nhưng lại như bao quát cả cuộc đời ngắn ngủi của cô ấy. Đều là phụ nữ, cô có thể hiểu được cảm giác từ thiên đường rớt xuống địa ngục, vì cô cũng từng...

Mạc Ly thở dài, “VẬY sau đó thì sao? Sao nhà Văn Huyền lại vào ở đây? Sao cô biết Văn Huyền có thể giúp cô?”

“Tôi tuân thủ giao hẹn với Tô Mạt, cứ thế lẳng lẳng chờ trong căn phòng này, đợi đến ngày đoàn tụ với chồng và con mình. Cho đến một ngày, tôi thấy cha mẹ bán căn này cho người khác, mà người chuyển tới chính là gia đình Văn Huyền. Ban đầu, phong ấn vẫn tốt, lúc Văn Huyền có thai thì tôi phát hiện phong ấn có phần lơ lửng, tôi nghĩ có thể cô ấy chính là cơ duyên kia. Tôi chưa bao giờ muốn làm hại cô ấy, tôi chỉ muốn tìm cô ấy giúp đỡ, tôi rất áy náy vì đã làm cô ấy sợ. Xin hãy chuyển lời xin lỗi của tôi tới cô ấy.”

“Nếu muốn xin lỗi thì tự nói đi.” Một giọng nói hờ hững vang lên từ cửa phòng ngủ, Tử Ngâm và Mạc Ly đồng thời nhìn ra cửa, Tô Mạt đang đứng dựa vào cửa, phía sau Tô Mạt là Văn Huyền và Minh Viễn.

Mắt Văn Huyền hoen đỏ, là mới vừa khóc, cô ấy đã thấy Từ Ngâm nhưng trên mặt không hề có vẻ sợ hãi.

“Mọi người đến từ lúc nào? Sao tôi lại không cảm nhận được?”

Thấy Tô Mạt, Mạc Ly hơi kinh ngạc.

"Tôi bày kết giới, đương nhiên cô không cảm nhận được rồi. Nếu cần người ta giúp đỡ, dĩ nhiên phải cho người ta biết nguyên nhân kết quả chứ. Cô vừa rời đi không lâu, Văn Huyền đã hỏi tôi tại sao ma lại ám chị ấy, cho nên tôi dẫn chị ấy đến đây luôn, hơn nữa còn tạm thời giúp chị ấy mở mắt âm dương, để chị ấy có thể nhìn thấy hai người, nghe hai người nói chuyện." Tô Mạt thân nhiên giải thích.

“Nhưng mà, Văn Huyền chỉ là một người bình thường, phải làm sao có thể giúp được nhà Từ Ngâm?” Mạc Ly cảm thấy càng lúc mình càng mơ hồ.

“Việc này à, cần cô và Văn Huyền phối hợp đấy.” Tô Mạt cười nhìn Mạc Ly đang hoang mang.

“Phối hợp? Phối hợp thế nào?”

“Còn nhớ lời tôi đã nói với cô ngày hôm qua không?”

Mạc Ly nhớ lại lời hôm qua Tô Mạt đã nói, “Cô nói là...”

“Tên thầy âm dương kia đã lấy tính mệnh để phong ấn con Từ Ngâm, nếu muốn giải phong ấn, nhất định phải có một giọt nước mắt của đứa trẻ âm dương hòa cùng một giọt máu của cha mẹ đứa trẻ đó. Đứa trẻ âm dương còn hiếm có hơn âm thai, là nghìn năm mới có một.”

Tâm trạng Tô Mạt không tệ, cô kiên nhẫn giải thích với Mạc Ly và những người đang ngỡ ngàng trong phòng.

“Đứa trẻ âm dương? Là thứ gì? Ôi trời, cô đừng úp mở nữa.” Mạc Ly gấp rút thúc giục.

“Đứa trẻ âm dương, tên cũng như ý, là âm dương giao thoa. Điều này thuộc về thiên cơ, nhưng bây giờ trời phạt cũng chẳng có ý nghĩa gì với tôi, cứ nói cho mọi người biết cũng được. Mạc Ly, có nhớ cô từng rơi một giọt nước mắt không? Ma vốn không có nước mắt, Kiều Dật rơi nước mắt bởi vì vợ và con bị hại, đó là nước mắt tinh thần, vốn cực kì hiếm có. Mà cô, khi tháng cô hồn tôi đưa cô đi đầu thai, nước mắt của cô hoàn toàn trở thành nước mắt âm dương, đến lúc đó chỉ cần tìm được ba mẹ tương lai của cô, lấy được máu của họ là có thể giải phong ấn. Nhưng trước tiên tôi sẽ giải phong ấn của Kiều Dật, dọn nhà cho anh ấy và Tử Ngâm trước. Dù sao người và ma khác nhau, họ sống ở đây lâu cũng không tốt cho Văn Huyền.” Thấy mọi người đều sốt ruột, Tô Mạt cũng không úp mở nữa giải đáp hết nghi ngờ.

“Thầy Tô, lúc trước cô nói tôi có thể giúp đỡ Tử Ngâm, nói cách khác tôi và Minh Viễn chính là ba mẹ của đứa trẻ âm dương sao? Cuối cùng là sao?” Văn Huyền lên tiếng hỏi.

“Tương lai anh chị sẽ sinh ra một cô bé, hôm nay chị mang thai, đứa con trong bụng chị thuộc về dương giới, còn Mạc Ly, cô ấy và anh chị có duyên máu mủ, hiện tại cô ấy là ma, thuộc về âm giới. Tôi sẽ sắp xếp cho cô ấy luân hồi trong tháng cô hồn, đến lúc đó nước mắt âm dương và máu của vợ chồng anh chị sẽ có thể giúp nhà Tử Ngâm đoàn viên.”

“Yên tâm đi, chúng tôi sẽ giúp đỡ họ.”

“Nếu như vậy, tôi sẽ giải phong ấn cho Kiều Dật trước”. Tô Mạt nói, đi đến vị trí chính giữa phòng ngủ nhẹ nhàng vung tay lên, bỏ kết giới ban đầu mình thiết lập. Một bình nhỏ xuất hiện trong tay cô, cô mở bình, luồng khí màu trắng bay ra, cho đến khi ngưng tụ thành dáng vẻ của Kiều Dật.

Tử Ngâm kinh ngạc nhìn cả quá trình.

“Cô... cô có thể thả Kiều Dật ra ư? Sao lúc ấy lại...”

“Lúc đó chị chết mang theo oán niệm trong lòng, ngay cả linh hồn cũng biến thành màu xám. Nếu như không để chị hi vọng, cuối cùng chị sẽ bị oán niệm quấy nhiễu, biến thành ác quỷ, chồng chị là vì chị nên mới bằng lòng để tôi phong ấn.”

“Có điều, Tử Ngâm à, chị đừng ôm hi vọng quá lớn, con của chị chưa chào đời đã bị tà phép cường chế lấy ra, cho dù giải phong ấn, sợ rằng... Sợ rằng không tồn tại ở thế giới này được, ngược lại có thể hồn phi phách tán. Ban đầu bởi vì chị có oán niệm, tôi lo nếu như nói với chị chuyện này có thể sẽ khiến tâm trạng chị không yên mà chuyển ác. Vì vậy tôi phong ấn Kiều Dật, lợi dụng thời gian từ từ bình ổn lại oán niệm của chị. Bây giờ, chị và Kiều Dật đã đoàn tụ, tôi phải nói cho chị rõ trước, nếu giải phong ấn thì đứa bé có thể hồn phi phách tán, còn nếu không giải thì con của anh chị cũng sẽ chịu đau khổ trong phong ấn. Quyền lựa chọn nằm trong tay anh chị, anh chị suy nghĩ cho thật kỹ đi.”

Kiều Dật nói với Tô Mạt, “Giải phong ấn đi, thay vì để con chịu khổ, chi bằng để cho con an tâm ra đi, chúng tôi biết chuyện đời không hoàn mỹ, bây giờ chúng tôi có thể ở bên nhau đã là hạnh phúc nhất rồi.”

Tô Mạt phát hiện gần đây tần suất mình thờ dài ngày càng nhiều.

“Nếu như vậy, chúng ta dọn nhà cho đôi vợ chồng trẻ này trước đã. Cũng đâu thể ở đây mãi được, trước tiên theo tôi về tiệm đi. Đợi xử lí xong chuyện đứa bé, cùng thừa dịp tháng cô hồn sẽ đưa anh chị vào định cư tại Quỷ thành Phong Đô. Chậc, có điều nói trước nhé, trong tiệm của tôi có một tên thần kinh, đừng để ý đến anh ta. Anh ta có thể thấy ma, hai người chú ý một chút, Văn Huyền, chị và Minh Viễn nghỉ ngơi cho tốt, chờ đến ngày thích hợp, tôi sẽ đến tìm anh chị.”

Văn Huyền nghe vậy gật đầu, Tô Mạt sắp xếp xong tất cả rồi dẫn Tử Ngâm, Mạc Ly và Kiều Dật rời khỏi. Khi nhóm Tô Mạt rời đi, ở góc tối, một chàng trai trẻ cũng đứng dậy đi theo, anh vừa đi vừa không ngừng lẩm bẩm, “Em mới thần kinh đó, cả nhà em đều thần kinh.”

So với nhiều thành phố khác thì bầu trời đêm thành phố A xem như là đẹp nhất, ban đêm yên tĩnh và nhàn nhã, dĩ nhiên nếu như bỏ qua tình trạng trong nhà Tô Mạt hiện giờ thì tất cả đều hoàn mỹ.

Tô Mạt đưa ma về nhà, vừa vào cửa mùi thức ăn thơm phức đã khiến bụng cô kêu lên, cô cất tiếng chào Hàn Ngạo đang ở trong bếp rồi chạy lên lầu thay quần áo.

Hàn Ngạo đi ra khỏi bếp, nhìn thấy ba con ma đứng ở cửa thì không vui cho lắm, anh đứng đó lẳng lặng nhìn Tử Ngâm và Kiều Dật vừa mới gia nhập, mà hai người bị quan sát, nhớ được lời Tô Mạt nói với mình hôm nay dè dặt đứng đó chờ Hàn Ngạo đánh giá xong rồi bỏ qua cho họ.

Mạc Ly liếc nhìn rồi thản nhiên đi đến ghế sofa bên cạnh ngồi xuống.

Tô Mạt thay quần áo xong, vừa mới xuống lầu đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Trên bàn cơm thức ăn nóng hổi, trông rất ngon, bên ghế sofa một ma nữ mặc áo đỏ đang lười nhác ngồi tựa, tại cửa phòng bếp một anh chàng mặc tạp dề nhìn chăm chăm hai con ma đang đứng ở cửa, nhìn kỹ sẽ phát hiện ra đôi vợ chồng trẻ kia đang xấu hổ...

Tô Mạt đau đầu xoa trán, vội vàng xuống lầu đi đến bên cạnh Hàn Ngạo, kéo tay anh ngồi xuống bàn cơm.

“Anh sao thế? Không ngờ anh ở nước ngoài lâu như thế mà còn biết làm nhiều món ngon như vậy đấy. Tương lai ai có thể gả cho anh nhất định rất hạnh phúc.”

Tô Mạt nói xong cầm chiếc bát đặt bên cạnh xới cơm cho mình và Hàn Ngạo, sau đó ra hiệu bằng mắt bảo Tử Ngâm và Kiều Dật mau tìm nơi ở.

Hàn Ngạo thấy Tô Mạt xuất hiện, thoáng chốc vẻ mặt dịu đi rất nhiều.

“Anh không có hứng thú với người khác, cơm của anh chỉ nấu cho mình em thôi.” Nói xong, anh nhìn phản ứng của Tô Mạt với vẻ mong đợi.

“Anh ngốc à? Cũng đâu phải em gả cho anh, đừng mang em ra đùa nhé. Từ nhỏ đến lớn anh đều bắt nạt em, bây giờ lớn thế này rồi còn lấy em ra trêu chọc.” Tô Mạt nói một câu khiến Hàn Ngạo đảo mắt.

Tử Ngâm và Kiều Dật đứng ngoài cửa thấy ánh mắt nhìn mình chăm chăm cuối cùng cũng rời đi thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ngồi xuống ghế sofa.

“Xem ra thầy Tô nói không sai, bạn của cô ấy đúng là bệnh không nhẹ.” Kiều Dật nhỏ giọng rỉ tai vợ.

Hàn Ngạo bị Tô Mạt khéo léo từ chối lại nghe thấy Kiều Dật nói mình có bệnh, bèn quay ngoắt đầu lại nhìn chăm chăm Kiều Dật, vừa định cất lời thì lại bị Tô Mạt kéo đầu lại.

Tô Mạt đã xới cơm cho mình và Hàn Ngạo xong, vừa định ăn cơm thì Mạc Ly bay đến bên cạnh nhìn bọn họ, dường như Hàn Ngạo đã quen với sự tồn tại của Mạc Ly nên không buồn để ý, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Tô Mạt thì nhìn Mạc Ly, thản nhiên hỏi, “Nói đi, cô muốn hỏi gì?”

“Không có gì, chỉ thương hại cho ai đó thôi.”

Mạc Ly vừa nói vừa nhìn về phía Hàn Ngạo, dời ánh mắt đi, Tô Mạt nghi ngờ nhìn Mạc Ly.

“Cô thương hại ai? Cô nên thương hại cho người tốt bên cạnh anh ấy mới đúng, cô không biết anh ấy xấu xa thế nào đâu. Nhớ khi bé chúng tôi học chung một trường, lúc mới lên tiểu học có cậu em họ con chú anh ấy đến tìm anh ấy, nói là có người bắt nạt mình, nhờ anh ấy đánh giúp. Khi ấy tuổi còn nhỏ nên không hiểu nhiều chuyện, anh ấy đi theo cậu ấy, tôi lo lắng xảy ra chuyện nên cũng theo sau họ. Hôm đó trời âm u, bất cứ lúc nào cũng có thể mưa, họ tới một cái đình nhỏ, có hai ba đứa trẻ đang đợi ở đấy. Thấy họ đến, hai đám vừa định lao vào đánh nhau thì trời lại đổ mưa lâm lâm, em trai Hàn Ngạo và mấy tên nhóc kia không để ý trời mưa, hăng máu xắn tay áo lên, vừa quay đầu lại đã không thấy Hàn Ngạo đâu nữa.”

“Ồ, vậy anh ta đi đâu?”

“Anh ấy đứng ở trong đình, dĩ nhiên trong đó còn có tôi. Tôi thấy trời mưa nên chạy vào đình để trú, em trai anh ấy quay đầu lại nhìn thấy ông anh mình không ra tay, ngược lại chạy vào trong đình thì hỏi, anh vào trong đình làm gì? Cô biết Hàn Ngạo trả lời thế nào không?”

Mạc Ly nhìn Hàn Ngạo vẫn đang hờ hững ăn cơm, lắc đầu.

Tô Mạt nói tiếp, “Hàn Ngạo nói, đừng đánh, trời mưa rồi mấy đứa cũng vào tránh mưa chung đi.”

“Phì, trời mưa và đánh nhau có liên quan gì chứ?”

“Đúng vậy đó, lúc ấy tôi cũng bối rối, mấy tên nhóc theo chân họ đánh nhau nghe thấy anh ấy trả lời như vậy thì hỏi thẳng, đánh nhau là đánh nhau, có liên quan gì đến trời mưa? Nhanh lên, ra đây chúng ta phân cao thấp.” Nói đến đây Tô Mạt ngừng lại, gắp một miếng thịt cho vào miệng, chậm rãi nhai.

“Sau đó thì sao? Hàn Ngạo nói gì?” Trên ghế sofa, Kiều Dật dỏng tai nghe, không nhin được cất tiếng hỏi.

Dường như Tô Mạt nhớ đến chuyện vô cùng thú vị, bật cười rồi nói tiếp:

“Lúc này Hàn Ngạo từ từ nhìn em mình và đám trẻ kia, nói một câu: Anh ghét trời mưa.”

Mạc Ly: “...”

Tử Ngâm: “...”

Kiều Dật: “...”

Trong nháy mắt cả phòng cảm giác như có một đám quạ đen bay qua, nhân vật chính trong câu chuyện vẫn đang ung dung ăn cơm thì bỗng nhiên nói một câu “Ừ, cơm Mạt Mạt xối vẫn là ngon nhất.”

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Trong căn phòng mờ tối, trên chiếc giường chất đầy thú nhồi bông là một bóng dáng bé nhỏ đang cuộn tròn, ôm trong ngực một con gấu Teddy màu nâu đáng yêu.

Bỗng nhiên điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, người trên giường tiện tay cầm lấy gấu Teddy, tìm đúng chỗ điện thoại di động, sau đó chuyển điện thoại di động đến vị trí không xa, đặt Teddy đè lên điện thoại. Như thế làm vậy là có thể ngăn âm thanh lại. Làm xong tất cả, cô lại lôi một con gấu khác ra rồi chậm chạp dịch người về giữa giường, hài lòng ôm gấu bông vào ngực định ngủ tiếp.

Nhưng rõ ràng người gọi điện không hề có ý định bỏ cuộc, chuông điện thoại vẫn réo không ngừng, người ngủ trên giường đành phải tìm điện thoại, nhấn nút trả lời.

Điện thoại vừa kết nối, không đợi cô nói gì, bên kia vọng đến một giọng nữ lạnh lạnh, “Mặt Mặt, mình đã về rồi, chuẩn bị tiếp giá đi, một giờ chiều máy bay sẽ đáp xuống thành phố A, đừng đến trễ nhé.” Nói xong liền cúp máy.

Người trên giường có lẽ đang tiêu hóa tin tức vừa mới nghe được, dường như đã thông suốt nội dung, đột nhiên bật dậy. Bởi vì bật dậy quá

mạnh, cộng thêm vừa rồi đã nhích đến mép giường, nên ai đó đành hôn sàn nhà.

“Á...”

Tô Mạt xoa mũi bò dậy, chú gấu Teddy cô vừa dùng để che điện thoại lại như trả thù, đúng lúc rơi xuống đầu cô, dường như bị gì đó kích thích, cô không đưa tay kéo gấu bông ra mà sững sờ ngồi dưới sàn. Tiếng nói mới vừa rồi... Sao cậu ấy lại quay về?

Một giờ chiều, sân bay thành phố A.

Hàn Ngạo đi theo Tô Mạt đợi trong đại sảnh sân bay, có lẽ bởi vì sáng nay chưa ngủ đủ giấc nên bây giờ Tô Mạt gục lên gục xuống, như có thể ngã xuống đất bất cứ lúc nào.

Hàn Ngạo đưa tay ôm Tô Mạt, sau đó ngả đầu cô vào vai mình để cô ngủ thoải mái hơn, xong xuôi hết thấy anh nhìn đồng hồ rồi ngẩng đầu lên nhìn khắp sân bay, cách đó không xa, một cô gái xinh đẹp đang khoanh tay nhìn họ, bên cạnh còn đặt một chiếc va li màu trắng.

Hàn Ngạo cẩn thận quan sát đối phương, hình như anh không biết cô gái này thì phải, cô ấy mặc một chiếc váy dài màu trắng, vạt váy chấm mắt cá chân, chân đeo một chiếc lắc xinh xắn thoạt nhìn rất đáng yêu.

Cô gái để mái ngang, tóc dài thẳng rủ xuống trước ngực, trên gương mặt trái xoan nhỏ nhỏ đeo một cặp mắt kính, vì vậy cũng không nhìn ra đôi mắt lớn bé thế nào, rõ ràng cô đang quan sát Hàn Ngạo, dường như đã đánh giá xong, cô kéo hành lí đi về phía họ.

Có lẽ cảm giác được điều gì đó, Tô Mạt mơ màng mở mắt, nhìn thấy cô gái đang đi về phía mình, đột nhiên tinh táo rồi đứng phắt dậy.

Cô gái thấy Tô Mạt đứng dậy thì bước nhanh hơn, đi đến cạnh Tô Mạt, ôm lấy cô.

“Mạt Mạt, mình đã về rồi, ha ha.”

Hàn Ngạo nhìn một loạt phản ứng của Tô Mạt, biết đây chính là nguyên nhân cô đến sân bay, nhưng thấy cô gái kia ôm chầm lấy cô thì trong lòng anh liền khó chịu, dù anh có muốn ôm cũng không thể ôm liền, sao lại để cho người khác giành trước chứ? Anh đứng dậy kéo Tô Mạt ra phía sau mình rồi đưa tay ra.

“Chào cô, tôi là Hàn Ngạo.”

Cô gái thấy Hàn Ngạo hành động như vậy cũng không tức giận, đưa tay ra bắt, “Chào anh, tôi là Đào Tử, là người quan trọng nhất của Tô Mạt.”

Như muốn chọc tức Hàn Ngạo, Đào Tử cố ý nhấn mạnh ba chữ “quan trọng nhất”.

Quả nhiên Hàn Ngạo nghe xong liền tức tối nhìn Đào Tử, tuy hai người vẫn đang bắt tay nhau song vẫn nhìn ra được sự tranh đấu đang diễn ra kịch liệt trong ánh mắt họ. Tô Mạt bên cạnh không hiểu được tình hình đành chen giữa, mỗi tay kéo một người, sau đó quay đầu về phía Đào Tử, “Sao cậu lại trở về?”

Tô Mạt xuất hiện cắt ngang cuộc chiến tranh bằng mắt của hai người, Đào Tử nghe thấy câu hỏi của Tô Mạt thì cười cười, “Không phải là vì gần đến tháng cô hồn sao? Mtnh nghĩ cậu nhất định sẽ có rất nhiều chuyện để xử lí, mình lo cậu...”

Đào Tử còn chưa nói hết đã bị Tô Mạt ngắt ngang, “Đúng rồi, cậu có đói bụng không? Tối muốn anh món gì? Tớ bảo Hàn Ngạo làm cho cậu.”

Đào Tử thoáng sửng sốt, không hiểu vì sao Tô Mạt lại ngắt lời mình, cô nhìn sang Hàn Ngạo bên cạnh, dường như hiểu ra gì đó, không nói tiếp nữa.

Hàn Ngạo bị điểm danh, nghe thấy Tô Mạt chỉ định mình nấu cơm cho người khác, rõ ràng không bằng lòng, anh kéo tay Tô Mạt lắc qua lắc lại, “Em yêu, sao emỡ nhẫn tâm bắt anh làm cu li cho người khác vậy?”

Tô Mạt buồn cười nhìn Hàn Ngạo, người này lại giở trò nữa rồi.

“Coi như là làm vì em có được không?”

Hàn Ngạo gật đầu ưng thuận, không còn đáng vẻ cự nự nữa, ánh mắt nhìn Tô Mạt vô cùng dịu dàng, Tô Mạt ngượng nghịu quay đầu về phía Đào Tử, “Vậy chúng ta về nhà thôi.”

Sau đó cô kéo Đào Tử, ra hiệu Hàn Ngạo kéo hành lí, ba người rời khỏi sân bay.

Về đến nhà, thấy ba con ma đang ngồi trên sofa, Đào Tử khó hiểu nhìn Tô Mạt.

“Đây chính là vài chuyện cần làm trong tháng cô hồn, áo đỏ là Mạc Ly, cần đưa cô ấy đi luân hồi. Tử Ngâm và Kiều Dật, dọn nhà cho họ, đưa họ đến Phong Đô định cư.”

“Còn chuyện nào khác không? Gần đây cậu có gì...”

“Hàn Ngạo, anh ra chợ mua thức ăn có được không? Buổi tối em muốn ăn cánh gà cola, sườn xào chua ngọt và món canh tử của anh nữa.” Tô Mạt lại ngắt lời Đào Tử, sau đó quay sang nói với Hàn Ngạo đang kéo va li trắng mới bước vào cửa.

“Ừ, vậy bây giờ anh đi đây, em ngoan ngoãn chờ ở nhà nhé.”

Tô Mạt gật đầu, chào đám ma trên ghế sofa rồi lôi Đào Tử lên lầu vào phòng ngủ.

“Tại sao cậu cứ ngắt lời mình?” Cuối cùng chỉ còn lại hai người, Đào Tử thắc mắc nhìn Tô Mạt.

“Mình không muốn để Hàn Ngạo biết tình trạng của mình, không muốn anh ấy lo lắng cho mình thôi.”

“Ôi, cũng tại mình, nếu không phải là do mình, cậu cũng sẽ không...”

“Đừng nói như vậy, nếu như không phải cậu thì bây giờ mình vẫn còn mang tính cách tự kiêu trầm mặc trước kia, huống chi tình trạng hôm nay cũng không trách cậu được, gần đến tháng cô hồn rồi, nghĩ đến người kia sẽ không từ bỏ ý định, cậu trở về cũng tốt, có thể giúp mình một tay. Hàn Ngạo không biết những thứ này, anh ấy chỉ là một người bình thường, cho nên mình không muốn anh ấy bị cuốn vào.”

“Người bình thường?” Đào Tử lặp lại lời Tô Mạt, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ chỉ có Tô Mạt ngây thơ mới cho rằng cái tên kia là người bình thường thôi.

Đào Tử cười cười, nếu như là tên Hàn Ngạo kia, ắt hẳn Mạt Mạt mãi mãi có thể giữ được sự ngây thơ của cô ấy. Người đàn ông này có thể bảo vệ cô ấy thấy tốt, có thể tìm được một người luôn luôn sẵn lòng bao dung mình thật không dễ dàng. Đoán chừng tình hình bây giờ là phải làm sao để giúp Mạt Mạt giải quyết được nguy cơ, xem ra nếu có thời gian phải thử nói chuyện rõ ràng với Hàn Ngạo, có lẽ anh ta cũng nhìn ra được Mạt Mạt có chuyện giấu mình.

“Đào Tử? Cậu đang nghĩ gì thế?” Tô Mạt thấy Đào Tử mãi không có phản ứng gì, cất tiếng hỏi.

“Không có gì, đang suy nghĩ một số chuyện, ba con ma ở dưới nhà là sao thế? Muốn đưa đôi đó vào Phong Đô có được không?”

“Ừ, không thành vấn đề, đến lúc đó tự mình đi một chuyến là được.” Tô Mạt kể đầu đuôi câu chuyện của Kiều Dật và Tử Ngâm cho Đào Tử nghe, “Nói ra họ cũng là người bị hại cho nên coi như giúp họ một tay, còn phần khác, nếu như không phải để đối phó mình, người đó sẽ không chú ý đến một âm thai nho nhỏ mà sai khiến kẻ khác ra tay.”

“Cũng được, nếu vậy cứ đưa đến Phong Đô, thế cô nàng mặc đồ đó thì sao? Cô đó không dễ chọc đâu.”

Tô Mạt suy nghĩ một lát rồi thở dài nói tiếp, “Cô ấy à? Cô ấy cũng là một người đáng thương.”

Người trên lầu vẫn đang nói chuyện, mà dưới lầu, trải qua mấy ngày sống chung, Mạc Ly, Tử Ngâm và Kiều Dật cũng đã quen thân.

Tử Ngâm nhìn lên trên lầu, Tô Mạt và cô gái vừa đến vẫn còn tán gẫu trong phòng ngủ, bèn kéo tay Mạc Ly hỏi, “Mạc Ly, cô cũng biết chuyện của nhà chúng tôi rồi, tôi rất tò mò, nhìn cô khi còn sống cũng xấp xỉ chúng tôi, sao lại thành ra thế này?”

Mạc Ly nghe thấy Tử Ngâm hỏi thân thế thì buồn bã kể lại, “Tôi à? Từ nhỏ tôi đã là con một trong nhà, cũng như cô đều là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ, khi nhỏ dù tôi làm gì cũng thuận buồm xuôi gió, cha mẹ thỏa mãn hết mọi nhu cầu của tôi nhưng đôi khi tôi không hiểu chuyện, còn chê họ luôn quản thúc chặt chẽ, bây giờ nghĩ lại thật hối hận. Cứ thế đến lúc tôi vào đại học, khi ấy đám sinh viên đều thích cầu cơ gì đó, tôi vừa mới lên năm nhất, thoát khỏi cuộc sống trung học nặng nề, thấy chuyện mới lạ dĩ nhiên muốn thử nên hẹn các bạn chung phòng buổi tối cùng chơi.

Mấy đứa con gái chúng tôi chọn một phòng tự học bị khóa trong trường, quyết định thời gian là tám giờ tối.

Buổi tối, chúng tôi không có tiết học, nên vừa ăn xong chúng tôi lấy đồ đã chuẩn bị đi đến phòng tự học đó.

Phòng chúng tôi gồm bốn người, chúng tôi xếp hạng là Lão Đại, Lão Nhị, Lão Tam, tôi nhỏ nhất cho nên là Lão Tứ.

Bọn nữ sinh chúng tôi vây quanh một cái bàn, đặt dụng cụ lên, bởi vì lo lắng người khác phát hiện nên chúng tôi không bật đèn mà đốt vài cây nến, sau đó bốn người chúng tôi đồng thời đặt tay lên đĩa, niệm chú cầu cơ.

Bởi vì đều là nữ sinh chưa tới đôi mươi nên chúng tôi đều rất hăng hái, nhưng không ngờ rằng, lòng hiếu kì này cuối cùng khiến bốn chúng tôi kẻ thì chết người thì điên.”

Nói đến đây, vẻ mặt Mạc Ly hiện lên nỗi sợ hãi.

“Có lẽ mất khoảng nửa tiếng, đang lúc chúng tôi mất kiên nhẫn thì con cơ trên bàn bỗng nhúc nhích, chúng tôi rất phấn khởi, líu ríu hỏi vấn đề mình muốn biết, nó đều trả lời rõ mồn một.

Đúng lúc này, Lão Tam lại bất chợt hỏi điều cấm kị lớn nhất của cầu cơ, đó chính là vì sao nó chết. Mới đầu nó không có phản ứng, chúng tôi đều nhìn Lão Tam với vẻ trách móc, không ngờ con cơ bỗng di chuyển mãnh liệt làm bốn người bọn tôi sợ đến mức cùng bỏ tay ra, nó chạy vài vòng rồi rơi xuống đất bẽ nát.

Mấy người bọn tôi hoảng hồn nhìn con cơ vỡ tan tành, tôi chợt phát hiện tờ giấy trắng kia hình như có gì đó, đến khi tôi cầm lên mượn ánh nến nhìn kỹ, hóa ra con cơ đã vẽ trên trang giấy một chữ "Chết" rất đậm, chúng tôi kinh hãi cầm lấy nến bỏ chạy về phòng ngủ.

Sau vài ngày không có chuyện kì quái gì xảy ra, bọn tôi thờ phào nhẹ nhõm, cho rằng chuyện đã qua rồi, không ngờ rằng chuyện kinh khủng sắp xảy ra.

Mới đầu, buổi tối mấy người chúng tôi đều thấy ác mộng giống nhau. Trong mơ, một cô gái mặc đồ đỏ đuổi theo chúng tôi, chúng tôi đều rất sợ, lại không biết giải quyết thế nào, Lão Tam không chịu được áp lực nên tạm nghỉ học về nhà, không được vài ngày thì nghe nói cậu ấy đã bị điên.

Ba người chúng tôi sợ song không dám nói cho người lớn nghe, cho nên hỏi tìm thầy âm dương, nhưng mà đi xem mấy người thì họ đều lắc đầu hết.

Tôi cảm thấy tuyệt vọng, đúng lúc này có rất nhiều cảnh sát đến trường học, hỏi ra mới biết Lão Nhị phỏng chúng tôi tự sát ngay trong căn phòng tự học mà chúng tôi chơi cầu cơ, khi chết cậu ấy còn mỉm cười. Tồi và Lão Đại rất sợ, chúng tôi biết người tiếp theo chính là mình.

Chúng tôi không có cách giải quyết, cũng không ai đến giúp chúng tôi cả.

Tôi muốn về nhà tuy nhiên tôi sợ mang đến vận rủi cho người thân, buổi chiều hai ngày sau khi Lão Nhị chết, Lão Đại gặp tai nạn giao thông. Người trong trường đều nói phỏng chúng tôi bị ám, người nhà tôi biết được chuyện này cũng chạy đến xin cho tôi tạm nghỉ học, tôi theo ba mẹ về nhà, mỗi ngày đều lo lắng mình sẽ như ba người bạn kia. Một ngày, hai ngày, thời gian càng dài tôi cảm giác thần kinh mình càng căng thẳng, mãi cho đến một ngày...

Mạc Ly run rẩy ôm lấy mình.

“Cho đến một ngày khi tôi tỉnh lại, phát hiện mình đã trôi lơ lửng trên không trung, cha mẹ tôi ôm tôi gào khóc, tôi không hiểu tại sao, muốn an ủi họ lại phát hiện tay tôi chỉ có thể xuyên qua họ mà thôi, không thể chạm vào cha mẹ được, thậm chí tôi còn không rõ mình đã chết như thế nào. Tôi bắt đầu oán hận, oán hận mọi người tại sao lại tạo ra trò chơi này, tại sao tôi phải chết khi còn quá trẻ như vậy.

Cho nên tôi lơ lửng trong trường hù dọa những sinh viên mới, tôi cơ hồ muốn giết hết toàn bộ bọn họ. Vào một ngày, khi tôi thật sự ra tay với một cô bé thì tôi gặp được Mạt Mạt, cô ấy ngăn tôi, chẳng những không làm hại tôi còn đưa tôi đi gặp ba mẹ mình, tuy họ không cách nào nhìn thấy tôi nhưng cha mẹ đã thức tỉnh trái tim lầm lạc của tôi. Tôi khóc, đáng tiếc mà không có nước mắt, cơ mà có lẽ là do tôi thật sự tinh ngộ nên một giọt nước mắt của tôi đã rơi vào tay Mạt Mạt. Tôi nhìn cha mẹ, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, vậy mà họ đã già đi rất nhiều, tôi rất hối hận tại sao lúc mình có lại không biết quý trọng. Về sau thì tôi đi theo Tô Mạt, xem cô ấy xử lí đủ loại chuyện cho đến khi gặp hai người.”

“Cô bé đáng thương.” Tử Ngâm thương cảm ôm lấy Mạt Ly, an ủi cô.

Giống với hai ma nữ thổ lộ tâm sự dưới lầu, trên lầu Tô Mạt cũng đã kể xong chuyện của Mạt Ly cho Đào Tử, Đào Tử có điều thắc mắc, “Cuối cùng Mạt Ly chết ra sao?”

“Vốn là mấy cô gái này không phải chết, nhưng có lẽ người đó muốn lấy số lượng lớn linh hồn để tế luyện thứ gì đó đối phó mình, đến lúc mình phát hiện chỉ kịp cứu được linh hồn Mạt Ly thôi.”

“Tế luyện cái gì?”

“Mình cũng không biết, cứ đến đâu thì hay đến đó vậy.”

“Nhưng mà thân thể của cậu?”

“Không sao, một thời gian nữa mới đến Thiên Niên Kiếp, mình sẽ tận lực xử lí những chuyện này trước, cậu yên tâm đi. Hiện tại, cậu cần giúp mình dự trừ những tình huống có thể xảy ra bất ngờ khi tháng cô hồn đến, còn bây giờ đi xuống lầu, chờ ai đó về nấu cơm cho bọn mình ăn thôi. Nói đi, sao lâu như vậy mới trở về hả?”

Tô Mạt nói xong bèn đi xuống lầu dưới, Đào Tử dường như phát hiện ra chuyện gì thú vị, sau khi liếc nhìn ra ngoài cửa sổ cũng đi theo Tô Mạt.

Lúc này, ngoài cửa sổ, vẻ mặt Hàn Ngạo có phần nghiêm trọng, Thiên Niên Kiếp ư? Thân thể Mạt Mạt xảy ra vấn đề gì? Xem ra phải nói chuyện rõ ràng với Đào Tử kia xem sao, Hàn Ngạo quyết định xong thì quay người rời khỏi vị trí vừa rồi.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 6-1

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Tháng Bảy âm lịch là tháng cô hồn theo phong tục dân tộc.

Nghe nói vào Mười ba tháng Sáu hằng năm, Địa Tạng Vương Bồ Tát trông coi địa ngục sẽ mở cửa địa ngục, thả quỷ đói ra, mãi cho đến ngày Mười ba tháng Bảy mới đóng cửa địa ngục lại. Để cân bằng hai giới âm dương, người - quỷ bình an, lúc cửa địa ngục mở rộng, quỷ sai địa phủ sẽ đến nhân gian, duy trì trật tự.

Hằng năm vào thời khắc này, những người có chút hiểu biết về âm dương mới có thể dễ dàng qua lại giữa hai giới. Ngày đầu tiên của tháng cô hồn cũng chính là ngày mừng Một tháng Bảy, ngày cửa địa phủ mở rộng.

Vừa qua nửa đêm, Tô Mạt đứng trên lầu nhà mình nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên phố thỉnh thoảng có vài chiếc xe phóng qua người đi đường qua lại, nhưng có thể vì đang là tháng cô hồn nên bước chân cũng nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Có lẽ trong mắt người khác, lúc này đường phố chẳng thay đổi gì. Nhưng trong mắt Tô Mạt, vừa qua nửa đêm, trên đường bắt đầu xuất hiện nhiều người muôn hình vạn trạng. Trong số họ có già, có trung niên, thanh

niên, thiếu niên, thậm chí trẻ con chưa đầy tháng cũng có, cảnh tượng có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

“Hình như tháng cô hồn mỗi năm đều như vậy? Yêu ma quỷ quái hoành hành ngang ngược. Hi, quý sai cũng vất vả đây.” Tô Mạt lẩm bẩm một mình.

“Tháng cô hồn đã đến, cửa địa ngục đã mở, cũng nên chuẩn bị chuyển Mạc Ly. Có điều, trước tiên còn có việc quan trọng phải làm hơn nhiều, đó chính là... mình phải đi ngủ thôi, mệt quá rồi.”

Tô Mạt ngáp dài, không để ý đến cảnh tượng ngoài cửa sổ nữa, cô quay người trở lại chiếc giường lớn của mình, chọn một con gấu bông màu trắng ôm vào trong lòng.

“Ừm, ái khanh, tối nay đến lượt khanh thị tẩm nhé.” Nói xong, cô ôm gấu bông, sau đó kéo tấm chăn mỏng lên, chuẩn bị gặp Chu Công.

“Aaaa!”

Một tiếng thét chói tai phá vỡ vẻ yên tĩnh của buổi sớm mai, Tô Mạt trên giường mơ màng mở mắt, cầm điện thoại đi động bên giường xem thời gian. Ôi, mới bảy giờ đúng!

Chắc lại là hai người kia rồi, sáng nào cũng đấu khẩu nên xem thời sự hay là chương trình thể thao, cãi nhau mãi như vậy không mệt sao, giờ này ngủ mới tốt chứ! Nghĩ đến đây, Tô Mạt trở mình, tiếp tục ngủ say.

Dưới lầu, Hàn Ngạo ra dấu im lặng với Đào Tử đang hét ầm ĩ, sau đó chỉ chỉ lên lầu ý bảo Tô Mạt còn đang ngủ, Đào Tử thở phò phò nhìn Hàn Ngạo.

“Anh nói đi, anh muốn làm loạn đến mức nào? Sáng nào giờ này cũng là thời gian tôi xem thời sự, sao ngày nào anh cũng giành ti vi với tôi vậy?”

Hàn Ngạo nhìn Đào Tử, chớp chớp mắt vô tội.

“Đâu có, sáng nào giờ này tôi cũng xem kênh thể thao cả, cô làm gì vừa đến đã giành với tôi, bắt nạt người ta cũng không đến mức đó chứ.”

“Anh...” Đào Tử chỉ vào Hàn Ngạo mãi mà không nói được lời nào, cô buông tay xuống, bắt đầu đi lên lầu, Nếu ai đó không cho tôi xem ti vi, tôi sẽ...”

Hàn Ngạo nhìn thấy Đào Tử đi lên lầu, vội vàng đi đến kéo Đào Tử, nhấn cô ngồi xuống sô pha.

“Ôi, người đẹp Đào Tử yêu quý, tiểu nhân biết sai rồi, buổi sáng ngài nói nhảm với tiểu nhân lâu như vậy chắc là đói bụng rồi phải không? Xin ngài chờ một chút, tiểu nhân chuẩn bị bữa sáng cho ngài liền, ngài chắc cũng biết rõ hậu quả lên lầu đánh thức Mạt Mạt mà, vì an toàn của hai ta, xin đại nhân đừng chấp tiểu nhân, yên tâm xem thời sự đi nhé.”

Hàn Ngạo liếc nhìn vị trí gian phòng Tô Mạt, sau đó cam chịu đeo tạp dề vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Đào Tử nhìn bóng lưng Hàn Ngạo cười khúc khích, cũng biết chiêu này là hiệu nghiệm nhất. Cái tên Hàn Ngạo này giả heo ăn cỏ, ngoài mặt thì có vẻ như vô hại, trên mặt luôn nở nụ cười hòa nhã nhưng thật ra là người đàn ông lạnh lùng đến tận xương, có thể khiến anh ta hạ mình cũng chỉ có giờ ra đòn sát thủ là Tô Mạt thôi. Xem ra, cô phải sớm tìm cơ hội thích hợp nói cho anh ta biết chuyện của Tô Mạt mới được.

Không bao lâu sau, Hàn Ngạo đã chuẩn bị xong bữa sáng, anh nhìn Đào Tử đang ngồi trên sô pha chăm chú xem thời sự, cười khổ đi đến bên cạnh, vỗ vai cô.

“Đi gọi Tô Mạt dậy ăn sáng đi.”

Đào Tử quay người nhìn Hàn Ngạo lại nhìn hướng phòng Tô Mạt, lắc đầu.

"Tôi không muốn đi, anh đi đi."

"Ồ, đàn ông như tôi sáng sớm vào phòng con gái người ta không hay đâu, cô đi thì hơn." Hàn Ngạo ngẩng đầu nhìn lên phòng Tô Mạt trên lầu, sau đó lắc đầu từ chối.

"Thôi đi, lúc tôi không có ở đây chẳng lẽ anh cũng không lên gọi sao, anh đi đi." Thấy Hàn Ngạo lắc đầu, Đào Tử lườm anh, tức giận tiếp tục thoái thác.

"Cô nhìn đi, bây giờ là mùa hè, ăn mặc cũng mát mẻ hơn đúng không? Phải phiền cô cất công rồi, đi đi mà."

Hai người trong phòng khách cứ đùn đẩy nhau mãi chuyện ai sẽ đánh thức Tô Mạt.

"Hai người đang làm gì thế?" Kiều Dật mới từ ngoài cửa bước vào đã nhìn thấy hai người nhường qua nhường lại thì tò mò hỏi.

Phải biết rằng, hai người này bình thường cứ như là nước vối lửa, chỉ một chuyện con con cũng phải phân cao thấp, vậy mà bây giờ nhường nhịn lẫn nhau như vậy đúng là chuyện lạ hiếm thấy. Nhóm Kiều Dật chỉ dám đứng ngoài cửa là vì mỗi ngày Hàn Ngạo đều nhìn chăm chăm vào ba con ma họ khiến họ không được tự nhiên, sau khi Đào Tử đến thì họ dời đến tiệm của Tô Mạt ở, thỉnh thoảng đến đây, hôm nay là tháng cô hồn nên họ đến để bàn bạc xem tiếp theo sẽ được sắp xếp thế nào.

"Chúng tôi đang bàn xem ai lên lầu gọi Mạt Mạt dậy." Hàn Ngạo và Đào Tử ngừng nhường nhau, nhìn ba con ma vừa mới vào trả lời.

“Không phải chỉ là chuyện ai đi gọi Tô Mạt dậy thôi sao? Sao lại rối rắm như vậy? Tôi đi gọi giúp hai người.” Kiều Dật nói rồi không đợi trả lời đã nhẹ nhàng lướt lên lầu.

Lúc Hàn Ngạo và Đào Tử muốn cản lại thì đã không còn thấy bóng dáng Kiều Dật đâu cả, hai người nhìn thoáng qua Tử Ngâm và Mạc Ly bên cạnh, nhún vai bất đắc dĩ.

Đào Tử thở dài, quan sát động tĩnh phòng Tô Mạt, Hàn Ngạo thì chạy thẳng vào bếp trốn như chỉ một lát nữa thôi sẽ xảy ra chuyện gì vô cùng bi thảm vậy.

Mạc Ly và Tử Ngâm nhìn phản ứng của hai người thì lấy làm lạ, còn chưa kịp hỏi đã thấy Kiều Dật bay vút ra khỏi phòng Tô Mạt, một ngọn lửa mang hình dáng Phượng Hoàng bay theo phía sau anh, dù Kiều Dật có chạy đến đâu, Phượng Hoàng Hỏa cũng sẽ đuổi theo ngay lập tức.

Kiều Dật sợ đến mức gào lên thảm thiết, vì Phượng Hoàng Hỏa có thể đốt hết tất cả tà vật, bản thân Kiều Dật lại là ma, một khi bị dính lửa thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Đào Tử nhìn Kiều Dật không ngừng né tránh, vội vàng hét lên, “Chi cần anh tiếp tục chạy thì ngọn lửa sẽ đuổi theo, nhưng không gây thương tích gì đâu. Tuy nhiên tuyệt đối đừng dừng lại, nếu dừng lại, ngọn lửa sẽ lập tức cho anh nếm trải cảm giác đau đớn khi bị thiêu cháy đấy.”

Nhìn Kiều Dật xui xẻo, cuối cùng Tử Ngâm và Mạc Ly cũng hiểu được nguyên nhân Hàn Ngạo và Đào Tử cứ một mực đùn đẩy ai là người đi gọi Tô Mạt dậy, xem ra họ đều đã trải qua đau khổ như vậy cho nên trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Mạc Ly che miệng cười trộm, xem như mình may mắn, cho dù đã từng nhao nhao đánh thức Tô Mạt khi vừa sáng sớm song chưa từng chịu khổ như vậy.

Tử Ngâm nhìn Kiều Dật không ngừng chạy trốn, tuy biết ma sẽ không cảm thấy mệt nhưng cô vẫn đau lòng, vội vàng gọi với lên trên lầu, “Mạt Mạt, Kiều Dật biết sai rồi, cô bỏ qua cho anh ấy đi.”

Dường như nghe thấy tiếng gọi của Tử Ngâm, ngọn lửa Phượng Hoàng ngừng đuổi theo, từ từ tiêu tan.

Kiều Dật nhìn thấy ngọn lửa biến mất, vẫn chưa hết kinh hồn vổ vổ lồng ngực mình, ngồi bệt xuống sàn nhà, Tử Ngâm vội vàng dìu anh lên sô pha, vuốt lưng cho anh.

Đám người dưới nhà nghe thấy tiếng cửa phòng lạch cạch mở ra thì nhìn lên lầu.

Tô Mạt vẫn còn trong trạng thái mơ ngủ, tóc dài xõa đến eo, mặc bộ quần áo ở nhà in hình đám gấu nhỏ, chân còn kéo lê xệt đôi dép có hình gấu Teddy loạng choạng đi xuống, cô nhìn đám người trong phòng khách, sau đó ngồi trước bàn ăn.

Hàn Ngạo vừa thấy Tô Mạt xuống lầu liền vội vàng vào bếp dọn thức ăn đã chuẩn bị lên bàn.

“Hôm nay là ngày đầu tiên của tháng cô hồn, Tử Ngâm, Kiều Dật, anh chị đừng vội, tối nay tôi đưa Mạc Ly đi luân hồi trước rồi từ từ giải quyết chuyện của anh chị.” Tô Mạt vừa ăn sáng vừa chậm rãi nói kế hoạch của mình với ba hồn ma.

Kiều Dật và Tử Ngâm thoáng nhìn nhau rồi gật đầu, Mạc Ly nghe thấy tối nay sẽ phải chia xa mọi người nên có chút luyến tiếc, cô nhìn mọi người muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Đừng buồn Mạc Ly, đây là chuyện tốt cho cô, uống canh Mạnh Bà xong tuy cô sẽ quên hết tất cả những chuyện đã xảy ra, duyên phận con người thần kì là vậy, cô đừng nghĩ quá nhiều, tôi biết cô không nỡ xa chúng

tôi nhưng đời này không có buổi tiệc nào không tàn, chia ly là chuyện không thể tránh khỏi. Đợi đến tối tôi sẽ đưa số mệnh của Tiêu Hàn đã lấy được trước đó cho cô, có thể bảo vệ cô kiếp sau cả đời yên ổn, tôi cũng an tâm. Đào Tử, cậu đi chuẩn bị chút rượu trà, hôm nay là ngày mở cửa địa phủ, dù sao cũng phải cúng tế một chút. Sau đó chuẩn bị ít vàng mã cho mình, để tránh sai sót mình gặp phải khi đưa Mạc Ly đi luân hồi.”

Đào Tử gật đầu, đứng dậy đi chuẩn bị đồ Tô Mạt căn dặn.

“Hàn Ngạo, tuy anh có thể thấy ma có điều dù sao cũng không thông thạo âm dương, hôm nay là ngày mở cửa địa ngục, anh nên ở yên trong nhà, em đã thiết lập kết giới sẽ không có ai xông vào đây được đâu.”

Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt, không nói tiếng nào chỉ lẳng lặng gật đầu.

“Về phần Tử Ngâm và Kiều Dật, anh chị muốn ở đâu cũng được chỉ cần yên lặng chờ đợi thôi, tôi cũng đã lập kết giới trong tiệm, anh chị không cần lo lắng. Chỉ cần xử lí xong chuyện Mạc Ly thì tôi sẽ giúp anh chị đến Quỷ thành Phong Đô.” Tô Mạt tỉ mỉ sắp xếp tất cả mọi chuyện.

“Mạt Mạt, hai vợ chồng tôi tin cô, đợi khi trời tối thêm chút nữa chúng tôi sẽ trở về tiệm.”

Tô Mạt gật đầu, sắp xếp xong tất cả thì tiếp tục ăn sáng, mọi người tán gẫu về những chuyện mình tai nghe mắt thấy, cả nhà quây quần bên nhau vui vẻ hòa thuận.

Cũng trong lúc đó, không ai phát hiện, bên ngoài căn nhà có một con hạc giấy màu đen đang vỗ cánh phạch bay về phương xa.

Lúc này, một âm mưu cực lớn cũng sắp bắt đầu.

Màn đêm buông xuống, vì tối nay phải đưa Mạc Ly đi luân hồi nên mọi người đều chuẩn bị kỹ càng từ sớm.

Theo lời Tô Mạt căn dặn vào buổi sáng, Đào Tử đã chuẩn bị vật phẩm cúng tế đơn giản cùng với một tờ giấy chú ngữ quá âm (*).

(*) Quá âm: Còn được gọi là lên đồng, đuổi ma... tùy theo khu vực mà có cách gọi riêng, ý nghĩa là từ dương gian đi đến âm phủ.

Thấy Đào Tử đã chuẩn bị ổn thỏa, Tô Mạt nhận lấy giấy quá âm rồi cẩn thận cất đi, tuy vào địa phủ không phải là chuyện kì lạ gì với cô nhưng khó tránh khỏi việc bị quỷ sai nghiêm túc tra xét, phòng ngừa chuyện bất trắc bao giờ cũng tốt.

Cất tờ giấy xong, Tô Mạt xem qua đồ cúng tế rồi nói với Đào Tử, “Đào Tử, chuyện cúng tế phải làm phiền cậu rồi, mình đưa Mạc Ly đi trước đây.”

Đào Tử gật đầu, “Yên tâm đi, khi mình cúng xong sẽ canh giữ bên cạnh cậu, phòng ngừa tà ma quấy nhiễu.”

Nói xong Đào Tử cầm vàng mã, thức ăn, cơm rượu đã chuẩn bị, rời khỏi nhà Tô Mạt đi cúng.

Vốn những thứ này chỉ cần làm vào tết Trung nguyên (*), tuy nhiên bởi vì cửa địa ngục vừa mới mở, ma quỷ có người nhà thì có thể hưởng hưởng khói cúng lễ trong nhà, còn cô hồn dã quỷ thì không có ai cúng cả. Chuẩn bị những thứ này một là bôi trơn cho thủ tục mở cửa địa ngục, hai là coi như đút lót cho những cô hồn dã quỷ để giảm bớt trở ngại cho Tô Mạt đi xuống địa phủ.

(*). Rằm tháng Bảy âm lịch

Tô Mạt nhìn Đào Tử rời khỏi, lại nhìn Tử Ngâm và Kiều Dật.

“Vợ chồng anh chị về tiệm đi, cửa địa ngục vừa mới mở mọi thứ còn hỗn loạn nên đừng đi lung tung.”

Tử Ngâm và Kiều Dật gật đầu, đứng dậy rời đi.

Thấy mọi chuyện đã sắp xếp đâu ra đó, Tô Mạt chuẩn bị dẫn Mạc Ly lên phòng ngủ của mình. Sáng nay cô đã thiết lập xong tầng tầng kết giới ở phòng ngủ, thân xác cô ở lại đây có thể bảo đảm bình yên vô sự, huống hồ một chút nữa Đào Tử sẽ trở về canh giữ.

Trước khi lên lầu, Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo vẫn không nói tiếng nào.

“Ngạo, anh ở nhà đừng đi đâu cả, ngoài kia ma quỷ hoành hành, em sợ anh sẽ gây ra tai họa, anh cứ ở đây chờ em về nhé.”

Hàn Ngạo không nói gì mà chỉ gật đầu.

Sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, Tô Mạt nhìn đồng hồ rồi dẫn Mạc Ly đi lên lầu, đóng cửa phòng lại, cô nhìn vẻ mặt luyến tiếc của Mạc Ly bèn cười cất lời, “Đừng buồn, tôi đã nói đây là chuyện tốt mà. Cầm lấy đi, đây là số mệnh của Tiêu Hàn, lát nữa tôi dẫn cô đi thẳng xuống chỗ Lục Đạo Luân Hồi của Địa Phủ, cô phải theo sát tôi, đừng nhìn ngó xung quanh, đừng xen vào việc của người khác, lúc vào luân hồi, cô chỉ cần nắm số mệnh này trong tay là được, chớ nên nhiều chuyện, hiểu chưa?”

“Mạt Mạt, cảm ơn cô, nếu như không có cô thì có lẽ tôi đã biến thành ác quỷ lạm sát người vô tội, đừng nói là luân hồi, không tan thành mây khói cũng đã may mắn vô cùng “

Mạc Ly đi đến chỗ cách Tô Mạt ba bước, gập người cúi lạy Tô Mạt, Tô Mạt hơi né đi chỉ nhận nửa cái lạy của Mạc Ly. Cô giúp đỡ cô ấy không phải vì muốn được cảm ơn, song nếu không nhận nửa cái lạy này thì bản thân cô và Mạc Ly chắc chắn sẽ có dây dưa nhân quả.

Nhận lạy của Mạc Ly xong, Tô Mạt đi đến bên giường rồi ngồi xuống, nhắm hai mắt lại chuyên tâm nhập định. Qua chừng một khắc, chỉ thấy một

con Phượng Hoàng phóng lên cao từ phía sau Tô Mạt, lượn quanh cô một vòng, thoáng chốc người Tô Mạt hiện ra một luồng sáng màu vàng đỏ.

Mạc Ly nhắm mắt lại theo bản năng, khi hé mắt ra, Tô Mạt đã đứng bên cạnh cười khúc khích nhìn mình.

“Đi thôi.”

Tô Mạt vung tay lên, trong phòng xuất hiện một cánh cửa kết giới, cô kéo tay Mạc Ly, lách mình đi vào đó.

Dưới nhà, Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt lên lầu, khi cửa phòng ngủ đóng lại, trên mặt anh mới hiện ra nét lo lắng. Anh đứng dậy đi lên theo, trở về phòng của mình, nhắm mắt lại cảm ứng tất cả những chuyện xảy ra trong phòng Tô Mạt.

Cho đến khi Tô Mạt mở kết giới đi vào địa phủ Hàn Ngạo mới mở mắt ra, sau đó tiện tay mở cửa địa phủ trong phòng rồi bước vào bằng thân xác thật của mình.

Phía Đào Tử xử lý xong chuyện cúng tế thì trở về nhà Tô Mạt, cô kiểm tra kết giới trong nhà một lượt rồi vào phòng Tô Mạt xem tình hình, sau khi xác nhận không có vấn đề gì cả, cô định đi đến phòng Hàn Ngạo để nói với anh về chuyện Tô Mạt.

Nhưng mới vừa đi vào đã nhìn thấy kết giới biến mất, Hàn Ngạo không hề để lại thứ gì trong phòng, Đào Tử lắc đầu, người đàn ông này quả nhiên dũng cảm. Mạt Mạt đi xuống địa phủ cũng phải thông qua cách xuất hồn, thế mà tên này lại xông thẳng vào bằng thân xác, xem ra ở trong lòng anh ta, Mạt Mạt thật sự rất quan trọng.

“Không biết là quan tâm nên rối loạn hay là anh ta thật sự có được bản lĩnh này nữa.” Tìm không được người cần tìm, Đào Tử vừa lăm bẫm vừa đi về phía phòng Tô Mạt.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 6-2

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Quý giới.

Tô Mạt dẫn Mạc Ly đi vào cửa kết giới, nối liền bên kia cửa chính là trạm đầu tiên của Quý giới - Miếu Thổ Địa.

Tuy Mạc Ly không cần đăng kí xác minh ở miếu thổ địa như những âm hồn khác, nhưng quãng đường này vẫn phải đi qua.

Cô nhìn hai lối đi bên cạnh án thờ Thổ Địa rồi Mạc Ly đi thẳng vào đường Hoàng Tuyền.

Trên đường Hoàng Tuyền xám xịt, không nhìn thấy trăng sao, cũng không nhìn thấy đất đai bụi bặm.

Tô Mạt kéo Mạc Ly đi sát bên mình, khẽ nói, “Theo sát tôi đừng nói chuyện, con đường này rất nguy hiểm, thầy âm dương có năng lực đều mua thợ đoạt hồn ở nơi này, cô giữ số mệnh của Tiêu Hàn cho cẩn thận, đừng để bị người khác cướp mất.”

Mạc Ly dè dặt gật đầu, theo sát phía sau Tô Mạt.

Cứ thế, hai người đi thẳng một mạch qua đài Vọng Hương, đình Ác Khuyển, núi Kim Kê, điện Mê Hồn, cuối cùng đi đến thành Phong Đô.

Dường như quý sai ở cửa thành quen biết Tô Mạt, gã gật đầu chào rồi cho cô đi vào cửa thành.

Mạc Ly ngẩng đầu nhìn, hai ngọn đèn dầu treo cao cao tại hai cánh cửa thành chính, phía sau là mười cửa thành sắp hàng theo thứ tự, mỗi cánh cửa đều có âm binh chặn lại, mỗi âm hồn đi qua đều bị tầng tầng lớp lớp âm binh kiểm ưa, vì Mạc Ly đi theo Tô Mạt đến đây nên âm binh chỉ liếc nhìn cô rồi tiếp tục kiểm tra những âm hồn khác

"Đừng sợ, có tôi ở đây không có chuyện gì đâu " Đường như nhìn ra được vẻ lo lắng của Mạc Ly, Tô Mạt nhỏ nhẹ an ủi.

Mạc Ly gật đầu, "Mạt Mạt, chúng ta còn phải đi bao lâu?"

Tô Mạt suy nghĩ một lát.

"Phía trước chính là mười tám tầng địa ngục, như vậy đi, tôi thu hồn cô vào trước đã để tránh cho cô bị sợ hãi, đến nơi rồi thì thả hồn cô ra."

Mạc Ly vừa nghe đã vội vàng gật đầu đồng ý, Tô Mạt lấy bình thu hồn ra hút Mạc Ly vào trong.

Bởi vì đã thu hồn Mạc Ly nên tốc độ Tô Mạt tăng lên rõ rệt, cô nhanh chóng đi qua địa ngục, lầu Cung Dường, pháo đài Quỷ giới, đài Liên Hoa, cuối cùng là đến cửa ra vào Lục Đạo Luân Hồi, phía sau Tô Mạt luôn có một bóng người vẫn theo sát.

Cô thở hắt một hơi, lấy chiếc bình chứa Mạc Ly ra, vừa định mở bình thì bỗng có một bóng đen hiện lên, chiếc bình trong tay Tô Mạt đột nhiên biến mất.

Tô Mạt kinh hoàng, không ngờ đến lúc này còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy. Cô tức giận, một con Phượng Hoàng màu vàng phóng lên cao từ đỉnh đầu Tô Mạt, vòn quanh cô, càng khiến cô thêm phần thần

thánh, Tô Mạt cảm nhận phương hướng của Mạc Ly, sau đó đuổi theo bóng đen mới vừa biến mất.

Vừa rời khỏi, Hàn Ngạo ở phía sau cũng từ từ lộ dạng, anh nhìn theo hướng Tô Mạt đi, vội vàng đuổi theo không hề chần chừ.

Ở dưới Quý giới Tô Mạt gặp phải trở ngại, còn tiên dương giới, Tử Ngâm và Kiều Dật nghe theo lời dặn của Tô Mạt trở về tiệm, vừa mới vào tiệm, họ đã nhạy bén cảm giác được trong phòng có thêm khí tức của người sống.

Hai vợ chồng cảnh giác từ từ đi vào trong nhà, nhìn thấy trên sô pha thường ngày Tô Mạt hay nằm có một người đàn ông mặc quần áo màu đen đang ngồi đó, dường như đã sớm đoán được họ sẽ trở về, khuôn mặt người đàn ông hiện nét cười.

Tử Ngâm và Kiều Dật nhìn người đàn ông đang ngồi trên sô pha, cảm giác nguy hiểm khôn tả, người đàn ông này là đối tượng mà họ tuyệt đối không đụng đến được, hai vợ chồng vội vàng quay người định rời đi.

Vừa mới quay người, đã nghe thấy người đàn ông phía sau thản nhiên cất lời.

“Nếu đã về rồi, chi bằng ở lại đi.”

Hai vợ chồng kinh hoàng, còn chưa quay đầu lại thì đã cùng bất động.

Người đàn ông đi đến bên cạnh hai vợ chồng, lấy ra một chiếc bình nhỏ màu đen thu hai người vào, trên thân bình có một dòng chú ngữ màu đen vô cùng rõ ràng, hẩn tiện tay đặt chiếc bình lên bàn trước sô pha, sau đó vung tay lên, một kết giới xuất hiện ở trong phòng. Người đàn ông nhìn kết giới mở ra, vừa bước vào vừa cười thâm hiểm.

“Sóng trước chưa tan, sóng sau lại đến. Tô Mạt lần này xem huyết mạch Phượng Hoàng của cô rốt cuộc có thể làm gì? Ha ha ha ha.”

Đối với người bình thường, đêm tháng Bảy là đêm hè yên tĩnh, ngoại trừ nóng nực khiến người ta cáu kỉnh, còn thì vẫn rất được mọi người chào đón. Dĩ nhiên, ngoại trừ Tô Mạt hiện đang ở địa phủ đuổi theo bóng đen đã cướp Mạc Ly kia.

Phượng Hoàng màu vàng kéo chiếc đuôi thật dài, không ngừng vỗ cánh bay quanh Tô Mạt, bầu trời địa phủ tối om gần như bị ngọn lửa rực rỡ trên người Phượng Hoàng chiếu sáng, ánh sáng Phượng Hoàng càng mãnh liệt càng chứng tỏ giờ phút này chủ nhân của nó tức giận đến cỡ nào.

Tô Mạt không ngờ vào lúc cuối cùng lại xảy ra chuyện phiền phức như thế. Cô trách mình sơ suất, đã sớm biết tên kia sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, lại không ngờ hẳn sẽ đến đây quấy rối.

Tô Mạt liên tục tăng tốc tìm kiếm tung tích của bóng đen, tuy nhiên vẫn chẳng may may có thu hoạch gì, bỗng dưng Tô Mạt dừng bước, đặt tay lên ngực.

“Không xong rồi...”

Thân hình Tô Mạt loạng choạng đi đến ven đường ngòi xuống, Phượng Hoàng vờn quanh cô lúc này cũng đã ẩn mình vào trong thân thể Tô Mạt.

Tô Mạt nhíu mày, không ngờ mỗi hiểm họa ngấm trong thân thể lại xuất hiện, tuy không trì hoãn quá lâu nhưng Mạc Ly vẫn còn chờ cô đến cứu, cô muốn đứng dậy nhưng rõ ràng là lực bất tòng tâm. Ôi, đều do mình chuẩn bị không chu đáo! vốn định ninh rằng chỉ xuống Quỷ giới một chuyến đưa ma đi luân hồi mà thôi, nào ngờ lại bị người khác cướp mất Mạc Ly, còn thân mình lại xảy ra chuyện vào thời điểm then chốt này. Bây giờ nên làm sao mới vẹn toàn đây?

Cô và Đào Tử âm dương cách biệt, có lẽ cô ấy cũng không cách nào biết được tình trạng hiện giờ của cô. Cho dù cô ấy có thể đến nhưng thân xác cô sẽ không ai trông coi, vấn đề nan giải ngang nhau cả.

“Ngạo...”

Tô Mạt khẽ gọi tên Hàn Ngạo, đáng tiếc Hàn Ngạo chỉ có thiên nhân, ngoại trừ thấy rõ âm dương thì cũng chỉ là một người phàm. Không biết bây giờ anh ở nhà có lo lắng cho mình hay không.

Cô cứ ngồi dưới đất như thế, không nhìn thấy cách đó không xa có một bóng dáng khẽ rung động khi nghe thấy cô khẽ gọi tên mình. Hóa ra cô không hoàn toàn thờ ơ với anh, hóa ra anh cũng có trọng lượng trong lòng cô đấy. Nhưng tại sao cô lại muốn lẩn tránh anh cơ chứ?

Nhìn tình trạng hiện giờ của cô, có lẽ thân thể đã xảy ra vấn đề rất lớn. Rốt cuộc là thế nào? Cô không chịu nói rõ với anh, xem ra giải quyết xong chuyện này anh nhất định phải tìm Đào Tử hỏi rõ ràng mới được.

Hàn Ngạo đứng ở chỗ tối vẫn chú ý tình trạng của Tô Mạt, đúng lúc anh muốn lộ diện, phía Tô Mạt lại xảy ra thay đổi khác thường.

Tô Mạt đang ngồi dưới đất suy nghĩ cách giải quyết cảnh khó khăn trước mắt, bất chợt chỗ tối xuất hiện một con quái vật có hình dạng giống hổ có cánh vẫy lấy cô.

Tô Mạt nhìn thấy quái vật trước mặt thì vô cùng kinh ngạc, cô không nghĩ đến gần nơi luân hồi lại có mãnh thú Cùng Kỳ (*) thượng cổ tồn tại.

(*) Theo Sơn Hải Kinh, Cùng Kỳ có hình dạng giống hổ, kích cỡ bằng con trâu, có một đôi cánh, thích ăn thịt người, còn ăn từ đầu trước, là một loại thú lạ hung ác.

Tô Mạt quan sát Cùng Kỳ trước mắt, không xong rồi, nếu ở trạng thái bình thường thì một con Cùng Kỳ đối với cô hoàn toàn là chuyện nhỏ, có điều bây giờ, muốn khôi phục cô cần một khoảng thời gian, phải làm sao đây?

Mãnh thú Cùng Kỳ vô cùng hài lòng với Tô Mạt trước mắt, nó phe phẩy đôi cánh của mình bắt đầu vờn quanh Tô Mạt, dường như đang tìm cơ hội để nhào đến ngoạm lấy cô vậy.

Noi góc tối Hàn Ngạo cũng kinh ngạc, anh cũng không ngờ lại gặp phải mãnh thú Cùng Kỳ ở nơi này, dường như chuyện này quái lạ rồi đây, anh kiểm chế thôi thúc muốn xông ra cứu Tô Mạt, quan sát tình hình xung quanh.

Bỗng nhiên Hàn Ngạo phát hiện cách chỗ Tô Mạt không xa có một bóng đen lẳng lặng đứng đó, vị trí của anh khá khuất nên có thể thấy rõ đối phương, còn đối phương lại không nhìn thấy anh.

Hàn Ngạo nhìn về phía Tô Mạt, mãnh thú Cùng Kỳ vẫn đang vờn quanh vây lấy cô, xem ra tạm thời Tô Mạt vẫn an toàn, anh liền tranh thủ lợi thế ẩn hình, lặng lẽ đến gần bóng đen cách đó không xa.

Hàn Ngạo đang nhích đến gần bóng đen còn Tô Mạt nhìn Cùng Kỳ trước mắt, cảm thấy khốn đốn khôn cùng.

Cùng Kỳ tính cách hung tợn, hơn nữa còn kì dị. Theo truyền thuyết, nếu như nó nhìn thấy hai người đang đánh nhau thì nhất định sẽ ăn kẻ mạnh hơn, hơn nữa nó là thú dữ ăn thịt người, nhưng tại sao lại vây quanh cô cả buổi mà chậm chạp không hành động? Lẽ nào trong chuyện này có gì đó quái gở?

Tô Mạt vừa liếc mắt quan sát hành động của Cùng Kỳ vừa quan sát tình hình xung quanh, cô nhanh chóng phát hiện ra một bóng đen cách đó không xa liên tưởng đến hành động của Cùng Kỳ trước mặt, Tô Mạt không khỏi

cười khẩy. Thuật che mắt như thế cũng muốn đem ra dọa cô à? Ôi, người đó thật đúng là xem trọng cô quá đi mất.

Tô Mạt thử cử động thân thể, rất tốt, sức lực đã khôi phục phần nào, tuy không nắm chắc một cú đã giành thắng lợi song cũng có thể nhân lúc đối phương chưa kịp chuẩn bị mà làm hấn bị thương.

Dù sao sức lực đối phương cũng giống như cô, không dùng thân xác thật đến đây. Tô Mạt nhắm hai mắt lại, không để ý đến mãnh thú Cùng Kỳ trước mắt mà tập trung tinh thần sức lực để khôi phục sức mạnh, chuẩn bị tặng cho bóng đen một món quà lớn.

Vào lúc đó, Hàn Ngạo đã chậm rãi đến vị trí gần sát bóng đen, thỉnh thoảng quay đầu lại kiểm tra xem Tô Mạt thế nào, anh nhanh chóng tiến tới càng lúc càng cận kề với bóng đen, cuối cùng dừng bước, đánh giá trạng thái của bóng đen kia. Anh có chút hoài nghi tính cảnh giác của bóng đen này sao lại thấp đến thế, anh đã đến gần như vậy vẫn không phát hiện ra, nếu như vậy thì đừng trách anh ra tay đánh lén.

Đương lúc Hàn Ngạo định tấn công bóng đen thì một con Phượng Hoàng mang theo ngọn lửa màu vàng đã bay vút qua bên cạnh anh, vọt đến phía bóng đen, xem chừng muốn vây khốn bóng đen kia lại.

Hàn Ngạo giật mình, vội vàng quay đầu lại nhìn về phía Tô Mạt, chẳng biết từ lúc nào, Tô Mạt phía sau đã đứng lên. Có điều, dường như bởi vì quá chăm chú vào bóng đen nên không nhìn thấy Hàn Ngạo đang ở ngay gần đó.

Hàn Ngạo thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ẩn mình tiếp.

Phượng Hoàng Hỏa màu vàng nhanh chóng vọt đến bên cạnh bóng đen, kì lạ thay, dường như bóng đen nhìn thấy Phượng Hoàng Hỏa song không hề kinh hoàng, vẫn đứng đó không cử động.

Tô Mạt cảm thấy khá lạ, cô chẳng quan tâm Cùng Kỳ còn đang lượn lờ kia, vội vàng chạy đến bên cạnh hẳn, lúc đến gần mới phát hiện bóng đen kia chỉ là một con rối được điều khiển bằng bùa phép, trong tay con rối còn nắm chặt lấy chiếc bình chứa hồn phách Mạc Ly. Cô vội vàng tiến đến cầm lấy bình, mở nắp ra, Mạc Ly bay ra khỏi bình, nhìn tình hình xung quanh với vẻ khó hiểu, “Mạt Mạt, chúng ta đã đến chỗ luân hồi rồi sao?”

Tô Mạt thấy Mạc Ly bình yên vô sự thì lắc đầu.

“Chưa đâu, gặp phải vài chuyện bất ngờ, cô không sao là tốt rồi.” Nói xong Tô Mạt lại nhìn về phía Cùng Kỳ cách đó không xa, khi phong ấn trên chiếc bình nhỏ chứa hồn Mạc Ly bị rút đi, bóng dáng Cùng Kỳ cũng chậm rãi mờ theo, cuối cùng cũng biến mất không còn dấu vết.

“Ha ha ha ha, Tô Mạt, có thấy bất ngờ không? Đừng căng thẳng, bạn bè cũ lâu ngày không gặp, tôi chỉ đùa với cô chút thôi. Không biết cô có thích món quà tôi tặng không nhỉ? Không thích cũng không sao, tôi còn sắp xếp một món quà lớn cho cô ở tiệm nữa. Lần này tôi nghiêm túc đấy, không phải là thuật che mắt, càng không phải là con rối cón con vừa rồi đâu. Tôi thật sự vô cùng mong mọi biểu hiện của cô khi nhìn thấy quà của tôi, phải nhanh hơn nữa nhé...”

Người đàn ông trong ánh lửa từ từ biến mất không còn tăm hơi, trái tim Tô Mạt chùng xuống. Nghe thấy lời của người đàn ông áo đen, trên mặt cô hiện lên vẻ lo lắng, Tử Ngâm, Kiều Dật... không biết mọi người ở nhà bình an hay không, xin hãy chờ tôi...

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 7-1

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Bầu trời địa phủ luôn mang một màu xám xịt, không hề có ánh nắng và cũng không hề có sức sống. Tại địa phủ, ngoại trừ những vong hồn mới chết lảng vảng thì chỉ còn quý sai đang thi hành nhiệm vụ, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy lác đác vài thầy âm dương qua lại hoặc tạ lễ cho người sống, hoặc chuẩn bị cho người chết ở địa phủ.

Ở một nơi luân hồi nào đó trong địa phủ lại sáng ngời như ban ngày chốn Dương gian, qua ngọn lửa màu vàng có thể thấy thấp thoáng cảnh tượng Bách điều triều phượng (*) khiến vô số du hồn tranh nhau đi xem cảnh tượng nghìn năm khó gặp này tại đây.

(*) Phượng Hoàng là vua của loài chim, truyền thuyết từng nói khi Phượng Hoàng xuất hiện, tất cả các loài chim sẽ hát véo von để chào mừng nó.

“Đã xảy ra chuyện gì mà đám ma quỷ huyên náo như thế? Mau đi điều tra rồi báo cho ta biết.”

Thập điện Diêm Quân Chuyển Luân Vương đang ở đại điện xử lý chuyện đầu thai, nghe thấy tiếng ồn ào tại nơi luân hồi liền sai bảo quỷ sai bên cạnh đi thăm dò nguyên nhân.

Quý sai tuân lệnh rời khỏi, chỉ chốc lát sau đã quay lại báo cáo, “Khởi bẩm Diêm Quân, chỗ luân hồi xuất hiện huyết mạch thần thú Phượng Hoàng thượng cổ, có lẽ do huyết mạch thần thú vừa mới đánh nhau nên mới xuất hiện cảnh Bách điều triệu phượng. Thuộc hạ đã phái quý sai xua đám du hồn, không biết Diêm Quân có gì cản dận không ạ?”

“Ồ, huyết mạch thần thú giáng thế rồi à? Vậy huyết mạch đến chỗ luân hồi làm gì? Cũng thú vị. Cho truyền.”

“Thuộc hạ cần tuân pháp chi.”

Quý sai tuân lệnh rời đi.

Tô Mạt không hề biết cảnh tượng Bách điều triệu phượng nghìn năm khó gặp kia là do chính mình gây ra, khơi gợi hứng thú của Chuyển Luân Vương. Cô nhìn người đàn ông áo đen từ từ biến mất theo ngọn lửa, lo lắng cho tình hình của Kiều Dật, Tử Ngâm, Hàn Ngạo và Đào Tử ở nhà.

Mạc Ly quan sát vẻ mặt của Tô Mạt, lo âu kéo tay cô lặng lẽ an ủi.

“Không sao đâu, đừng lo. Chúng ta mau hoàn thành việc của cô rồi tôi trở về Dương gian.” Tô Mạt vỗ bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình, trấn an Mạc Ly.

“Mạt Mạt, hay là chúng ta cứ về trước đi, người đó nói gì tôi đều nghe hết. Tôi biết cô lo lắng cho mọi người, tôi luân hồi muộn chút cũng không sao.”

“Không sao đâu. Cô yên tâm, tôi tự biết chừng mực, đi thôi.”

Nói xong, cô kéo Mạc Ly đi về phía cửa Lục Đạo Luân Hồi, vừa mới nhích người, Tô Mạt cảm nhận được một luồng âm khí tạt thẳng về phía mình, cô vội vàng tránh né, điều khiến Phượng Hoàng Hỏa tập trung tại lòng bàn tay, vừa định tấn công thì nghe thấy tiếng hét vội vã, “Xin hãy

khoan ra tay, tôi là quý sai của Thập điện, phụng mệnh Diêm Quân cho mời huyết mạch thần thú.”

Tô Mạt dừng tay, đưa mắt nhìn đối phương.

Quả nhiên đối phương mặc bộ quần áo quý sai của Thập điện, bộ quần áo màu đen thắt lưng màu xanh, trước ngực hiện rõ một chữ Chuyển, tuyệt đối không thể giả mạo được, Tô Mạt khẽ khom người vái chào quý sai.

“Không biết Diêm Quân gọi đến có chuyện gì không?”

Quý sai thấy Tô Mạt vái mình, vội vàng nghiêng mình né tránh.

Tôi chỉ là quý sai, không nhận được lễ của huyết mạch thần thú, Diêm Quân căn dặn không dám không nghe, tốt hơn huyết mạch thần thú hãy đi theo tôi.”

Tô Mạt gật đầu kéo Mạc Ly đi theo quý sai, thoáng cái đã đến điện Chuyển Luân Vương, sau khi qua vô số lượt, cô nghe thấy tiếng nói uy nghiêm:

“Cho truyền.”

Quý sai dẫn đường lập tức đưa Tô Mạt vào trong điện.

Trên đại điện, Mạc Ly đầy lo lắng bất an, sau khi Tô Mạt đi vào không hề quỳ lạy mà chỉ đứng nhìn chăm chăm Diêm Quân, không sợ chọc giận ông ta. Lỡ như Diêm Quân không vui giữ Tô Mạt lại đánh cờ thì sao? Mình không thể đầu thai cũng không sao, song nếu cô ấy bị giữ lại thì hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng được.

Mạc Ly ngẩng đầu nhìn Tô Mạt vẫn đứng yên đối mặt với Chuyển Luân Vương, cô khẽ kéo góc áo Tô Mạt mà không thấy hồi đáp, Mạc Ly vẫn cứ

quỳ dưới đất như thế, cảm thấy mình như kiến bò trên chảo nóng, không biết phải làm sao.

“Ha ha ha ha ha.” Tiếng cười phá vỡ không khí im lặng, “Không hổ là người thừa kế thần thú Phượng Hoàng, quả nhiên gan dạ. Cô có biết nhìn thấy bốn vương mà không quỳ sẽ nhận hậu quả gì không?”

Diêm Quân đã muốn gặp, đương nhiên đơn giản chỉ muốn biết tiểu nữ có đủ tư cách nhận truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng hay không thôi, nếu tiểu nữ bái lạy thì Diêm Quân còn dò xét thế nào được. Bây giờ Diêm

Quân đã thăm dò xong, đương nhiên tiểu nữ phải quỳ lạy trước ngài rồi.” Tô Mạt nói xong, cúi người bái lạy.

“Thôi, bốn vương không truy xét mấy nghi lễ của các người.”

Chuyển Luân Vương vươn tay đỡ Tô Mạt đang định tham bái, đồng thời cũng nâng Mạc Ly vẫn đang quỳ dưới đất đứng lên.

“Cô bé, không biết cô đến địa phủ làm gì?” Trên điện, Chuyển Luân Vương vuốt chòm râu dài của mình hỏi Tô Mạt dưới điện.

“Khởi bẩm Diêm Quân, tiểu nữ đến đây đưa đứa trẻ âm dương vào luân hồi, cứu người vô tội.”

Tuy nói miễn quỳ lạy song dù sao đối phương vẫn là vua Diêm La chủ quản một điện tại địa phủ, vì vậy giọng nói Tô Mạt hết sức cung kính, thái độ vô cùng khiêm nhường.

Chuyển Luân Vương nghe Tô bẩm báo vội quan sát Mạc Ly bên cạnh cô, sau đó ông bảo quỳ sai cầm sổ sách đặt trên bàn chính điện xem xét kỹ lưỡng.

“Nếu như vậy, hay là giao chuyện này cho bốn vương đi, ta đã xem số đầu thai điều tra rõ chân tướng sự việc, cô có thể yên tâm về dương giới, bốn vương sẽ sắp xếp cho cô ta vào luân hồi.”

“Chuyện này...” Tô Mạt trầm ngâm một lát, “Nếu đã vậy thì làm phiền Diêm Quân, nhưng việc này vô cùng khẩn cấp xin Diêm Quân mở lòng nhân từ xử lí ngay lập tức.”

Chuyển Luân Vương nhìn Tô Mạt, cầm số ghi chép đầu thai, gọi quỷ sai ngoài điện, sau đó viết một lệnh đặc xá rồi giao cho quỷ sai, căn dặn, “Lập tức đưa âm hồn này vào luân hồi nhân đạo, không được sai sót.”

Quỷ sai tuân lệnh, cầm lệnh đặc xá cung kính lùi đến bên cạnh Mạc Ly, chờ Mạc Ly đi theo mình rời khỏi đại điện, Mạc Ly không ngờ chỉ trong nháy mắt mình đã được trở lại luân hồi, cô cúi người bái lạy Chuyển Luân Vương, sau đó không đứng dậy mà kéo tay Tô Mạt.

Tô Mạt liếc nhìn Chuyển Luân Vương đưa tay đỡ lấy Mạc Ly quỳ dưới đất, trách móc, “Cô làm gì thế? Không cần phải lạy tôi, mau đi với quỷ sai đi, đừng làm trễ giờ, kiếp sau có duyên sẽ gặp lại nhau, cầm lấy đồ tôi đưa cho cô, nhớ đừng quay đầu lại.”

Mạc Ly gật đầu, nhìn cô gái đã từng giúp đỡ mình nhiều lần rồi mới đi theo quỷ sai về phía luân hồi nhân đạo.

Sau khi Mạc Ly rời đi, Chuyển Luân Vương nhìn Tô Mạt dưới điện, bỗng nhiên sai bảo, “Người đâu, mang bàn cờ của ta đến đây, bốn vương muốn chơi với huyết mạch thần thú một ván.”

Tô Mạt đang buồn bã dõi mắt nhìn theo bóng lưng của Mạc Ly, nghe thấy Chuyển Luân Vương bảo muốn đánh cờ với mình, chân bỗng lão đảo suýt nữa ngã lăn ra đất.

“Cô bé sao vậy?” Chuyển Luân Vương thấy phản ứng của Tô Mạt ân cần hỏi thăm.

“Hồi bẩm Diêm Quân, tiểu nữ không sao. Chỉ là, cờ vây này nó biết tiểu nữ nhưng tiểu nữ lại không biết nó, sợ rằng sẽ khiến Diêm Quân mất vui, huống chi ở Dương gian tiểu nữ còn có chuyện quan trọng phải xử lí, không dám kéo dài.”

“Cô bé chớ vội, một ngày ở địa phủ chỉ là vài canh giờ ở Dương gian thôi. Với lại, với tình trạng bây giờ của cô, bốn vương cho rằng trở về lúc này không hẳn là chuyện tốt, nếu không biết chơi cờ vây, vậy cô biết chơi cái gì?”

“À, cờ ca rô được không...” Tô Mạt miễn cưỡng nhoẻn miệng cười với Chuyển Luân Vương.

“Bốn vương không biết...”

Câu trả lời nghiêm túc khiến Tô Mạt lại xụ xuống.

“Không sao, tiểu nữ dạy ngài.”

Kết quả là, một cảnh tượng khá kì quặc xuất hiện trên đại điện của Thập điện, Chuyển Luân Vương mặc măng bào màu vàng đang chơi... cờ ca rô với Tô Mạt khiến sắc mặt quý sai xung quanh đều quái dị, buồn cười mà lại không dám cười.

“Ôi, đi sai rồi, bốn vương muốn đi ở đây. Ôi, không đúng không đúng, cô đi ở đây à. Không phải bốn vương được năm con rồi sao?”

Chuyển Luân Vương đưa tay, muốn cầm lại con cờ mình mới vừa đi.

Tô Mạt ghen hợm.

Tuy tay không ngừng hầu Chuyển Luân Vương đánh cờ, song trong lòng Tô Mạt lại không bình tĩnh nổi, cô lo lắng cho mọi người ở Dương gian, vì vậy lộ vẻ bất an.

“Cô bé, bốn vương đã sớm nói rồi, cô phải tĩnh tâm. Bây giờ cô trở về chỉ uống công vô ích. Lẽ nào cô không hiểu rõ tình trạng của mình sao? Tuy bốn vương không rõ tại sao cô lại gặp phải tình thế hiện giờ, có điều bốn vương biết nếu cô cố gượng, e là sau này cũng chỉ có thể ở đây đánh cờ với bốn vương thôi.”

Tô Mạt hoảng hốt, xem ra không thể giấu diếm Quý Vương trước mắt này được, nhưng làm sao đây, người cô quan tâm rất có thể đã gặp phải nghìn trùng nguy hiểm, làm sao có thể tĩnh tâm được chứ?

Chuyển Luân Vương thấy Tô Mạt không trả lời, nói tiếp.

“Cô đã tìm được cách phá giải chưa? Bốn vương nghe nói cô chẳng những hàng yêu trừ ma, còn trút giận giúp quý tích lũy công đức. Lẽ nào vẫn chưa có cách gì kéo dài à? Hôm nay bốn vương thấy được số mệnh mà âm hồn kia nắm giữ trong tay, rõ ràng cô có thể dùng cho bản thân nhưng lại nhường cho người khác, đây cũng là lí do tại sao bốn vương thích cô và muốn giữ cô lại. Bốn vương có thể chỉ cho cô một giải pháp, chỉ cần tìm được huyết mạch thần thú Kỳ Lân thượng cổ thì mới có thể hóa giải nguy hiểm cho cô, nếu không đến thời gian Thiên Niên Kiếp...”

Chuyển Luân Vương nói đến Thiên Niên Kiếp thì dừng lại, ông như cười như không nhìn Tô Mạt trước mắt, sau đó vung tay lên.

“Được rồi, bốn vương chỉ nói đến đây thôi, đã thắng cô được một ván, cô mau trở về Dương gian đi.”

Rõ ràng là chưa thắng được ván nào mà... Tô Mạt thầm oán trong lòng.

“Tiểu nữ xin từ biệt, cảm ơn Diêm Quân đã chỉ dạy.”

Lùi đến cửa, Tô Mạt dừng bước.

“Diêm Quân, tiểu nữ còn có một chuyện muốn nhờ.”

“Nói nghe xem.” Chuyển Luân Vương vuốt râu trầm giọng cất lời.

“Từng có âm thai chưa xuất thế nhưng bị tà pháp cường ép lấy ra, gã ta lại còn dùng tính mệnh trả giá để phong ấn, không biết phải làm thế nào mới có thể giúp âm thai này không bị hồn phi phách tán ạ?”

Tô Mạt cúi người bái lạy đợi Chuyển Luân Vương nói đáp án, Chuyển Luân Vương không ngờ Tô Mạt hỏi điều này, ông trầm ngâm một thoáng.

“Đã như thế, nếu cô cố làm hết sức cũng không phải không được, Bổn vương cho cô thêm một sắc lệnh dán lên âm thai, tuy có thể bảo vệ nó không bị hồn phi phách tán, song trong chín kiếp chỉ có thể luân hồi vào súc sinh đạo, cô hãy suy nghĩ cẩn thận.” Nói xong Chuyển Luân Vương phất tay, một lá bùa bay xuống tay Tô Mạt.

Tô Mạt vội vàng cúi gập người bái lạy dập đầu cảm ơn Chuyển Luân Vương, Chuyển Luân Vương phất tay lần nữa rồi biến mất khỏi đại điện Thập điện. Tô Mạt rời khỏi đại điện nhanh chóng chạy đến cửa ra Dương giới, Chuyển Luân Vương ở chỗ tối nhìn thấy Tô Mạt rời đi, lại hỏi quý sai bên cạnh.

“Có giao đồ đến tay chàng trai kia chưa?”

“Khởi bẩm Diêm Quân, thuộc hạ đã giao lá thư kia cho chàng trai đi đến địa phủ bằng thể xác theo căn dặn của ngài rồi ạ, tuy nhiên có một chuyện thuộc hạ không rõ.” Quý sai ngẩng đầu nhìn về mặt Chuyển Luân Vương, “Ngài không hay xen vào chuyện người khác, sao lần này lại nhiều lần giúp đỡ cho người phạm? Tuy nói đó là huyết mạch thần thú song ngài cũng quá bao dung cô ta, còn thêm chàng trai kia nữa. Ngài...”

Chuyển Luân Vương phất tay ngắt lời của quý sai.

“Không phải là bốn vương xen vào việc của người khác, giờ huyết mạch của thần thú Phượng Hoàng và Kỳ Lân đều truyền thừa ở nhân gian, e rằng nhân gian sắp có thay đổi lớn, ôi...”

Chuyển Luân Vương nhìn bầu trời xám xịt chốn Minh giới rồi thở dài, vừa quay lại bóng dáng đã tan biến.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 7-2

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Hàn Ngạo thấy Tô Mạt đi ra từ đại điện, chạy về phía cửa Dương giới thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, anh vội vàng ẩn thân đi theo.

Đọc theo đường đi, Hàn Ngạo nhớ lại chuyện xảy ra sau khi Tô Mạt đi vào đại điện Thập điện.

Đương lúc nhìn thấy Tô Mạt và quý sai rời khỏi, anh cũng nhận được một lá thư quý sai Thập điện đưa cho mình, sau đó còn dặn dò đây là của Chuyển Luân Vương giao cho, đến thời khắc then chốt thì hãy mở ra, cũng bảo anh đừng chờ ngoài điện, rồi liền quay người rời đi. Hàn Ngạo nhìn lá thư trong tay, quả nhiên được phong ấn rất chặt chẽ bèn cất lá thư, ẩn thân đứng ở ngoài điện đợi Tô Mạt.

Hai người nhanh chóng thấy cửa Dương giới, trong Minh giới xám xịt, cửa ra Dương giới là nơi sáng rõ nhất, ánh sáng chói lòa khiến người ta cảm thấy ra khỏi đêm tối nhất định sẽ là bầu trời tươi sáng. Nhưng ra khỏi vầng sáng này, liệu thế giới ngoài kia có nhất định không tăm tối?

Đến cùng, món quà của người đàn ông áo đen kia sẽ mang đến mối nguy thế nào?

Băng qua lối đi thông từ địa phủ tới Nhân giới cuối cùng Tô Mạt cũng trở lại nhân gian, cô nhìn lên bầu trời thành phố A, mặt trời cũng mới vừa ló dạng, cô xuống địa phủ lâu như vậy mà nhân gian chỉ mới hửng sáng. Cô còn được thấy cảnh tượng bình minh này bao lần nữa đây? Thiên Niên Kiếp...

Tô Mạt cười khố, nhìn người tập thể dục buổi sáng bắt đầu xuất hiện trên đường phố, cất bước trở về nhà.

Ở phía sau Hàn Ngạo nhìn từng biểu cảm của Tô Mạt, anh rất muốn bước tới ôm lấy cô, mấy lần đưa tay ra cuối cùng kìm lòng lại, anh chỉ ẵn thân, yên lặng đi theo sau cô.

Hai người nhanh chóng về đến nhà, Tô Mạt dừng bước ngược mắt nhìn lên tầng trên, đèn trong nhà còn đang sáng. Là Đào Tử sao? Hay là Hàn Ngạo? Cảm giác có người chờ mình ở nhà thật hạnh phúc. Ôi! Không nghĩ nữa, nên xem tình hình trước đã.

Tô Mạt vừa nghĩ vừa đi về nhà, cách đó không xa Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt đi lên lầu, suy nghĩ gì đó rồi quay người rảo bước về phía ngược lại.

"Mình đã về rồi."

Tô Mạt đi đến trước cửa, điều chỉnh lại tâm trạng rồi xuyên qua cửa phòng, gọi vọng vào trong nhà, nghe thấy tiếng của Tô Mạt, Đào Tử đang lim dim buồn ngủ giật mình tỉnh dậy, vội vàng lắc đầu để tỉnh táo hơn, bước ra khỏi phòng ngủ chạy một mạch xuống lầu, đi đến bên cạnh Tô Mạt, nhìn ngó Tô Mạt kỹ lưỡng một hồi mới cất lời hỏi, "Sao rồi? Mọi chuyện thuận lợi không?"

Tô Mạt cười khố.

"Coi như thuận lợi, mình gặp được Chuyên Luân Vương - Thập điện Diêm Quân, hơn nữa ngài còn cho mình lệnh đặc xá. Tuy nhiên cũng gặp

chút phiền phức, không ngờ ở địa phủ cũng gặp phải tên đó, hẳn nói đã chuẩn bị một món quà cho mình, không biết lần này sẽ là phiền phức gì đây. Trong nhà không xảy ra chuyện gì chứ? Hàn Ngạo đâu?”

Cậu trở về thế xác của mình trước đi, sau đó nói tiếp. Hàn Ngạo...”

Tiếng mở cửa cắt ngang lời Đào Tử sắp thốt ra Hàn Ngạo đi từ ngoài vào. Tay anh cầm mấy chiếc túi, thấy Tô Mạt thì cong khóe môi dịu dàng cười, “Không biết bao giờ em về nên anh đến quán ăn sáng em thích nhất mua điểm tâm cho em, đề phòng lỡ em trở về đói bụng lại không có đồ ăn, không ngờ lại đúng lúc như vậy.”

Tô Mạt nhìn bữa sáng trong tay Hàn Ngạo, đôi mắt cay cay, cô quay đầu đi không để cho Hàn Ngạo thấy vẻ mặt lúc này của mình, sau đó vừa lên lầu vừa nói, “Em đi rửa mặt rồi thay quần áo rồi chúng ta cùng ăn sáng nhé”

“Chắc anh cũng biết chuyện gì xảy ra với cô ấy phải không?”

“Ừ, nhưng tôi vẫn không rõ cuối cùng Thiên Niên Kiếp mà hai người nói là cái gì?”

Đào Tử không trả lời mà hỏi ngược lại, “Anh định gạt cô ấy đến bao giờ? Khả năng của anh không chỉ dừng lại ở mức độ này, tôi chưa thấy có mấy ai dám dùng thân xác đi đến địa phủ như vậy bao giờ.”

“Tạm thời vẫn chưa định nói cho cô ấy biết, tôi chỉ muốn bảo vệ cô ấy bằng cách của mình thôi. Hơn nữa, nếu để cô ấy mỗi ngày lo lắng đến an nguy của tôi như tôi lo lắng cho cô ấy vậy thì bằng không nói, chuyện như vậy một người gánh chịu là được rồi.” Hàn Ngạo vừa bày bữa sáng vừa nói thản nhiên, như thể trong mắt anh những chuyện này rất đổi bình thường.

Đào Tử nhìn Hàn Ngạo, do dự cất lời, “Thật ra thì...”

“Thơm quá, em đói meo rồi.” Tiếng nói Tô Mạt ngắt ngang lời Đào Tử sắp thốt ra, hai người đồng thời quay đầu lại thấy Tô Mạt đã thay quần áo đứng phía sau, cười khúc khích nhìn họ.

“Sao hai người cứ nhìn tôi mãi thế? Ăn cùng đi, ăn xong chúng ta đến tiệm xem Tử Ngâm và Kiều Dật.”

Trong lòng ba người đều hiểu, qua thời gian này, thời khắc yên bình thế này sẽ bị phá vỡ, cũng như khoảnh khắc ánh mặt trời vạch đêm đen lúc bình minh, đúng là mặt trời mang đến ánh sáng, song thứ họ sắp phải đối mặt chính là màn đêm bí ẩn.

“Ngạo, anh ở nhà đi, em đã thiết lập kết giới trong nhà, em và Đào Tử ra tiệm một lát sẽ về ngay, anh an tâm chờ bọn em ở nhà nhé!”

Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ khẽ mỉm cười gật đầu, giống như anh không biết Tô Mạt đi làm chuyện gì, chỉ biết ở nhà đợi cô trở về mà thôi. Lòng anh như đang bị vô số vuốt mèo cào cấu, các trạng thái cảm xúc đan xen lẫn nhau, dù vậy khuôn mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh.

Đào Tử đồng cảm nhìn Hàn Ngạo không nói gì, chỉ gật đầu với anh rồi quay người đi đến cửa đứng đợi Tô Mạt. Dặn dò Hàn Ngạo xong, Tô Mạt quan sát kết giới trong nhà, không ngoảnh đầu lại mà theo Đào Tử rời khỏi nhà đi về hướng cửa tiệm.

Tô Mạt mở cửa, trong tiệm không hề có gì thay đổi, Đào Tử tiến lên một bước mở cánh cửa căn phòng nhỏ bên trong ra, căn phòng trống huơ trống hoác.

Tô Mạt đi theo Đào Tử vào căn phòng nhỏ xung quanh, Tử Ngâm và Kiều Dật không có ở đây.

“Mạt Mạt, anh ta nói thế nào?”

Tô Mạt suy nghĩ một chút, kể tường tận chuyện xảy ra ở địa phủ cho Đào Tử nghe, Đào Tử nghe xong lại hoang mang khó hiểu.

“Nếu như nói có quà cho cậu, không thể có chuyện anh ta rảnh rồi nói giỡn chơi rồi, nhưng trong nhà không có thay đổi, trong tiệm cũng không thấy gì cả. Ôi, Kiều Dật và Tử Ngâm đã đi đâu đây?” Đào Tử nói xong thì ngồi xuống sô pha.

“Đây là cái gì?”

Đào Tử vừa mới ngồi xuống đã phát hiện có một chiếc bình nhỏ màu đen đặt trên bàn trà, trên bình còn khắc một loạt bùa chú, nhìn có vẻ rất kì dị.

Tô Mạt sùng sốt, dòng bùa chú này hình như hơi quen, đây là...

Nguy rồi, không đợi Tô Mạt bảo Đào Tử bỏ chiếc bình xuống, dòng bùa chú bỗng rời khỏi bình, trong nháy mắt cả căn phòng bị bùa chú vây quanh tạo thành một kết giới màu đen, chính giữa kết giới thành hình xuất hiện một khe nứt, một lực hút khổng lồ phát ra từ cái khe đó. Đào Tử không phòng bị nên bị hút vào khe ngay lập tức, còn Tô Mạt tuy vừa nhìn thấy bùa chú triển khai đã có đề phòng, có điều bởi vì lực hút kia quá mạnh, chưa kịp phản kháng cô đã bị nó hút vào không gian của kết giới.

Khi hai người bị kết giới cuốn đi, cái khe xuất hiện tại kết giới bắt đầu thu hẹp dần, lúc sắp biến mất, một bóng đen cũng chui vào theo, sau đó căn phòng yên tĩnh trở lại.

Trong một căn phòng nhỏ nào đó tại thành phố A, một trận pháp mở ra ngay sau khi kết giới biến mất, căn phòng đó không bật đèn nên nhuốm màu âm u, có bày giá nến được đặt ngay ngắn trên chiếc bàn ở giữa phòng, những chiếc giá đó đều được cắm nến trắng, sắp hàng theo thứ tự. Khi kết giới tạo ra bởi bùa chú trong tiệm của Tô Mạt biến mất, cây nến đầu tiên

trên giá cảm cũng lặng lẽ tắt ngúm. Tại góc phòng, một người đàn ông mặc áo đen đứng đó nhìn ánh lửa lụi tàn, nở nụ cười nham hiểm.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 7-3

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Bóng tối đen kịt vô tận bủa vây khắp lối, Đào Tử mở mắt ra, đầu đầu cũng tối om không thể nhìn thấy gì cả, vừa rồi cô còn ở trong căn phòng nhỏ của Tô Mạt, chỉ chớp mắt sao lại đến nơi này?

Trong tâm trí, hình như cô cầm một chiếc bình nhỏ có vẽ bùa chú, sau đó, sau đó thì đã đến đây. Tuy nhiên đây rốt cuộc là đâu? Mạt Mạt đã đi đâu? Bây giờ cậu ấy thế nào?

Vụt một tia sáng chiếu rọi con đường tối đen, Đào Tử cầm một tấm bùa lửa soi đường, quan sát xung quanh nhưng không thấy gì cả.

Cô nương theo ánh sáng trong tay đi về phía trước.

Hình như phía trước không xa có ánh sáng, Đào Tử dập tắt ngọn lửa trong tay từ từ đi thẳng về nơi đó, khi đến được nơi có ánh sáng kia thì Đào Tử lại đứng ngây người.

Phía bên kia vầng sáng xuất hiện một hình ảnh, một cô gái đang đứng trước hồ nước trong suốt, bóng in lên mặt nước, mái tóc dài buông xõa đến tận eo, dưới lớp tóc mái bằng dễ thương là đôi mắt to tròn, hiện vẻ tinh nghịch.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện đôi mắt cô gái mang một màu đen thăm thẳm, như thể vừa không để ý là sẽ bị hút vào ngay, dưới chiếc mũi xinh xắn là đôi môi anh đào hé mở. Khi cô gái nhẹ nhàng cười, trên khuôn mặt trắng nõn nà ấy liền ẩn hiện một lúm đồng tiền dễ thương, khiến cho người ngắm nhìn có cảm giác muốn cắn lên bầu má đó. Cô gái kia chính là Đào Tử, chính xác mà nói là cô của ngày xưa.

Khi đó cô vừa mới truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng, có pháp thuật Đạo gia chính tông nhất, không kiêng dè bất cứ yêu ma quỷ quái nào trên thế gian, chỉ cần có Phượng Hoàng Hỏa là có thể một đấu một với mãnh thú thượng cổ hung tàn nhất, cho đến khi cô gặp phải người kia.

Đào Tử ngẩn ngơ nhìn một lúc, hình ảnh chuyển đổi, vừa rồi cô còn đang nhìn mình trong ảo ảnh vậy mà bây giờ đã đi vào trong đó. Cô cúi đầu nhìn quần áo, trang sức và trạng thái cơ thể, chính là bản thân cô nhiều năm trước, trí nhớ đang trôi trong quá khứ không tính là xưa cũ đó.

Hồi ấy Đào Tử vừa tròn mười sáu tuổi, sau khi truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng cô phải rời thung lũng nơi mình đã sinh sống từ thuở bé, bởi vì trong gia tộc là mỗi đứa trẻ sau khi được kế thừa huyết mạch đều phải ra ngoài trải luyện một mình, ngay cả cô cũng không ngoại lệ.

Nếu trải luyện thất bại thì sẽ có thể mất đi huyết mạch Phượng Hoàng, không có căn cơ huyết mạch thì sẽ không tìm được đường về nhà được nữa, chỉ có thể đi lòng vòng trong núi mà thôi.

Những gian truân người kế thừa phải trải qua cũng hoàn toàn không giống nhau, có điều, khi đó Đào Tử không biết bản thân cô phải đối mặt với thử thách như thế nào.

Đào Tử vừa mới xuống núi thấy gì cũng mới lạ, ở thế giới phàm tục càng lâu cô càng hiểu rõ niềm vui nỗi buồn, tình người lạnh ấm trong cuộc sống.

Ban ngày, Đào Tử tìm nơi ẩn náu, khi đêm đến cô sẽ băng qua những đường lớn ngõ nhỏ, thôn núi hoang vắng tìm kiếm yêu ma quỷ quái gây nguy hại cho nhân gian.

Chỉ chớp mắt hai năm đã trôi qua, Đào Tử đã lên mười tám. Hôm đó, Đào Tử đuổi theo một con Nhiếp Thanh Quỷ (*) đến một kho hàng bỏ hoang vắng vẻ. Nói đến

(*) Tương truyền nếu như người có thâm thù đại hận mà không thể báo, nằm trong quan tài không ăn không uống bốn mươi chín ngày máu sẽ nghịch hành, hóa thành màu xanh, tu luyện thành nửa người nửa quỷ, gọi là Nhiếp Thanh Quỷ.

Nhiếp Thanh Quỷ này, Đào Tử đã lần theo dấu vết nó hơn nửa năm, mấy lần giao chiến cũng chỉ làm nó xước ít da mà thôi.

Cách đó không lâu, thừa lúc nó đang tu luyện Đào Tử mới miễn cưỡng làm tổn thương căn cơ của nó được, song nó vẫn may mắn trốn thoát. Lần này, cô bao vây nó trong kho hàng bỏ hoang, tất nhiên là phải tiêu diệt nó triệt để.

Phượng Hoàng màu vàng lượn quanh người Đào Tử, ngọn lửa bùng cháy trên tay cô, có thể loáng thoáng nhìn thấy hình ảnh một con Phượng Hoàng nhỏ bé trong ngọn lửa đó. Nhiếp Thanh Quỷ màu xanh oán hận nhìn Phượng Hoàng tỏa sáng, hằm hè nói, “Cô gái, tôi và cô vốn nước sông không phạm nước giếng, sao cô lại cố ép bức tôi mãi thế?”

Nhìn oán khí toát ra từ Nhiếp Thanh Quỷ, Đào Tử không hề e ngại,坦然 ngắm ngía ngọn lửa trong tay, cất lời chậm rãi:

“Có trách thì trách mi xui xẻo đụng phải ta, đã để cho mi trốn thoát nhiều lần như vậy rồi, lần này kết thúc tất cả đi thôi.” Cô vừa nói, vừa tạt thẳng ngọn lửa Phượng Hoàng vào Nhiếp Thanh Quỷ. Nhiếp Thanh Quỷ không ngừng kêu rên, tránh trái tránh phải, mà phàm đã là quỷ thì chỉ cần

chạm phải lửa của Phượng Hoàng Hả, kết cục cũng sẽ là tan thành mây khói.

Bỗng nhiên Nhiếp Thanh Quý ngừng kêu rên hét như hiện tượng hồi dương của con người, nó cất giọng yếu ớt nói với Đào Tử, “Tôi cũng từng là người, hôm nay tôi phải tan thành mây khói, cô có thể giúp tôi làm một việc hay không?”

“Chuyện gì? Mi nói đi.”

Đào Tử nghe thấy giọng nói Nhiếp Thanh Quý đã suy yếu đến nhường này, hơn nữa cũng sắp hồn phi phách tán nên động lòng trắc ẩn. Vì thế cô liền tiến lên phía trước, cách Nhiếp Thanh Quý một khoảng chỉ chừng vài bước chân.

Nhiếp Thanh Quý thấy Đào Tử đứng gần mình như thế thì đôi mắt ánh lên vẻ hiềm độc.

Đột nhiên nó đứng phắt dậy, thân thể đang bị thiêu đốt bất chợt nhào về phía Đào Tử, đồng thời miệng còn phun ra một luồng khí màu xanh, phả vào mặt cô. Cô không đề phòng, bị chương khí Nhiếp Thanh Quý phun ra đập trúng, trong nháy mắt, cô cảm thấy một luồng oán khí chạy tán loạn khắp thân thể mình, Đào Tử kinh hoàng, vội vàng dùng Phượng Hoàng Hỏa ngăn chặn.

Nhiếp Thanh Quý thấy mình dốc hết toàn lực đánh một cú đạt được thành công, không khỏi cười to

“Ha ha ha, con nhóc, mày đã trúng oán khí của tao rồi, nào có dễ ngăn chặn như vậy, đáng tiếc tao không được thấy mày bị oán khí nuốt chửng, tao...” Sau khi dồn sức tung ra đòn cuối cùng trả thù Đào Tử, cuối cùng Nhiếp Thanh Quý hoàn toàn tan thành mây khói bởi ngọn lửa phượng Hoàng.

Còn Đào Tử chỉ cảm thấy cơn lạnh lẽo xuyên thấu toàn thân, cô không ngờ đến giây phút cuối cùng mình lại sơ suất như vậy. Cảnh tượng trước mắt càng lúc càng mơ hồ, Đào Tử lao đảo rời khỏi kho hàng, dựa vào ý chí đi đến ven đường, lúc bản thân sắp mất đi ý thức, hình như bên cạnh xuất hiện một chàng trai mặc áo đen, sau đó thì hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Khi tỉnh lại, cô đang nằm trong một căn phòng mang phong cách cổ điển, cảm giác lạnh lẽo trong cơ thể dường như đã biến mất, Đào Tử khẽ giơ tay lên, ngọn lửa Phượng Hoàng xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Em đã tỉnh rồi à?”

Một giọng nam êm ái vang lên, Đào Tử vội vàng thu tay lại, nhìn về phía phát ra âm thanh, một chàng trai áo đen trẻ tuổi đang đứng dựa bên cạnh cửa phòng.

Anh ta có làn da rất trắng, thậm chí là còn trắng hơn cả con gái, hơn nữa da dẻ có vẻ rất đẹp, mái tóc ngắn lưa thưa khá mềm mại khiến người ta có cảm giác muốn bước đến vò rối nó. Dưới vầng trán sáng láng là hàng mày hoàn mỹ kết hợp với đôi mắt sâu thẳm, vẻ dịu dàng nồng nàn trong đôi mắt ấy như có thể khiến người khác tan chảy bất cứ lúc nào. Nổi tiếp với chiếc mũi anh tuấn là đôi môi dày vừa phải, bên khóe môi còn mang nụ cười như có như không, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, với lại trên tai anh ta đeo một viên đá tím không hề gây phản cảm mà còn tăng thêm vẻ thần bí.

Đào Tử quan sát từ đầu đến chân, thấy được vẻ mặt của đối phương thì hơi ngại ngùng, thôi không nhìn nữa.

“Anh tên là gì? Là anh đã cứu tôi sao?”

“Ừ, đúng lúc tán bộ qua đó, nhìn thấy em ngất xỉu ven đường.”

“Vậy làm sao anh cứu được tôi?”

Đào Tử hiểu rõ mình bị nhiễm oán khí của Nhiếp Thanh Quý, người bình thường sao có thể dễ dàng hóa giải được chứ.

“Tôi dùng máu mắt phượng Bồ Đề mà ông nội tôi để lại để cứu em, nếu không tôi cũng bất lực. Còn nữa, tôi tên là Ly Thương.” Chàng trai cười dịu dàng giải thích với Đào Tử.

“Máu mắt phượng Bồ Đề?”

Đào Tử ngạc nhiên, cô từng nghe cha nói máu mắt phượng Bồ Đề là một trong những Bồ Đề quý báu nhất, cũng hiếm có nhất thế gian, không những thế trên trăm năm mới có thể sinh ra một viên, gần như có thể nói là có thể cứu người chết sống lại, giúp xương trắng mọc thịt. Vật quý báu như thế vậy mà chàng trai trước mặt lại cho mình uống, trong lòng Đào Tử lướt qua một cảm giác khác thường.

Những ngày kế tiếp, bởi vì thân thể Đào Tử còn hơi yếu nên cô ở lại nhà của chàng trai tên Ly Thương đó.

Qua tiếp xúc Đào Tử phát hiện Ly Thương không chỉ có tính cách ôn hòa hơn nữa cũng rất bảo vệ cô, lúc nhìn cô đôi mắt ấy luôn luôn tràn ngập vẻ dịu dàng.

Đào Tử phát hiện không biết tự lúc nào mình đã đắm chìm trong sự dịu dàng của anh, Ly Thương cũng có tình cảm với cô. Hai người cứ thế thuận theo lẽ thường trở thành tình nhân, trải qua cuộc sống như thể trong mơ, niềm hạnh phúc và thỏa mãn tràn ngập trái tim thiếu nữ mới biết yêu lần đầu của Đào Tử.

Đào Tử không hề hay biết, chàng trai luôn nhìn mình với vẻ mặt dịu dàng đó lại là tình kiếp cả đời của cô.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 8-1

Thương tích của Đào Tử hồi phục nhanh chóng, cô biết nhà Ly Thương là gia tộc phong thủy mấy đời và anh cũng đang ra ngoài để trải luyện như cô. Anh mang theo pháp khí gia truyền chính Là máu phượng Bồ Đề, ngày đó vì cứu cô nên anh đã cho cô máu mắt phượng Bồ Đề quý báu, nỗi niềm cảm động này khiến Đào Tử càng lún càng sâu vào tình cảm dành cho anh.

Thời gian ở bên Ly Thương ngày nào anh cũng nấu canh bồi bổ thân thể cho cô uống, Đào Tử thấy vô cùng hạnh phúc vì đã gặp được chàng trai đối xử tốt với mình như thế. Cô đắm chìm trong hạnh phúc mà không hề chú ý đến mỗi lần cô uống canh, vẻ mặt Ly Thương vô cùng kì quặc.

Dạo gần đây Đào Tử thấy rất lạ, nhưng kì lạ ở đâu thì lại hoàn toàn không diễn tả được, cảm giác như trong cơ thể có một luồng khí cực nóng muốn đốt cháy cơ thể cô, lại thấy đó chỉ như là ảo giác của bản thân thôi nên Đào Tử không để ý nhiều, mỗi ngày vẫn tu luyện theo cách thức bình thường.

Hôm ấy luồng khí trong người nóng bức, khó chịu vô cùng nên Đào Tử kết thúc tu luyện sớm, trở về nhà với Ly Thương, từ đằng xa cô đã thấy Ly Thương đang trò chuyện với ai đó, Đào Tử nổi hứng đùa nghịch, rón ra rón rén đi đến phía sau anh.

"Sắp thành công rồi, chỉ cần cô ấy tiếp tục ăn canh cháu nấu thì huyết mạch Phượng Hoàng sẽ hoàn toàn thức tỉnh, cháu sẽ nhân cơ hội đó cướp

lấy nó. Đến khi đó..."

Đào Tử bàng hoàng khi nghe thấy lời Ly Thương nói, bất giác lui về phía sau một bước, không cẩn thận giẫm phải nhánh cây vang lên tiếng răng rắc rất khê, làm kinh động đến Ly Thương.

Ly Thương giật mình vội vàng quay đầu lại, Đào Tử phía sau đang nhìn anh với vẻ mặt kinh hoàng, Ly Thương sửng sốt vội vàng cất lời giải thích, "Đào Tử, anh..."

"Đừng nói nữa, em đã nghe thấy tất cả rồi. Hóa ra anh tiếp cận em chỉ vì huyết mạch Phượng Hoàng, đáng tiếc đã bị em biết được, mưu kế của anh sẽ không thực hiện được đâu."

Nước mắt cô chảy xuống, đôi mắt chất chứa nỗi đau khiến người ta nhìn thấy không nhìn được muốn bước đến dỗ dành.

Trên mặt Ly Thương hiện lên cảm xúc phức tạp, "Anh không muốn làm hại em, chỉ cần em ngoan ngoãn để anh nhận huyết mạch Phượng Hoàng, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau như trước."

"Đủ rồi!" Đào Tử run rẩy ngắt lời Ly Thương, "Em không thể nào để anh nhận huyết mạch Phượng Hoàng được, đừng hi vọng hão huyền nữa. Em không muốn làm anh bị thương, từ nay về sau chúng ta đừng gặp mặt nhau nữa."

Đào Tử nói xong thì định quay người bỏ đi, Ly Thương cất lời cắt ngang bước chân đang dậm bước đi của cô, "Đợi đã, em không làm anh bị thương nhưng không có nghĩa là anh sẽ để em rời đi, anh nhất định phải lấy được huyết mạch Phượng Hoàng."

Nhìn gương mặt vốn dịu dàng của Ly Thương phút chốc hiện lên vẻ lạnh lùng, Đào Tử lão đảo. Không ngờ tấm chân tình cô trao cho anh giờ lại

đôi lấy kết qua thế này, người cô càng lúc càng nóng, vị tanh trào lên cổ họng.

Phụt!

Đào Tử ôm ngực, phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, trong mắt Ly Thương hiện vẻ đau xót, tuy nhiên nghĩ đến huyết mạch Phượng Hoàng, như hạ quyết tâm, anh lại bước từng bước đi đến gần Đào Tử, không nhìn vết máu trên khoe miệng cô nữa.

Đào Tử lui về sau nhìn Ly Thương từng bước từng bước một dồn ép mình đến đường cùng, trái tim cô chột như pha lê rơi xuống đất, vỡ nát tan.

"Anh thật sự sẽ xuống tay với em ư?"

Ly Thương không nói mà chỉ dừng bước, nếu như không phải là vì huyết mạch Phượng Hoàng, anh thật sự rất muốn chung sống với cô đời đời kiếp kiếp, nhưng mà...

Ly Thương lắc đầu, chướng khí màu đen từ từ dâng lên trong tay, tạt về phía Đào Tử, Đào Tử không tránh kịp bị chướng khí đánh trúng, lại phun thêm một ngụm máu nữa.

Thân hình Phượng Hoàng dần dần hiện ra từ cơ thể Đào Tử, vờn xung quanh cô. Nhìn thấy Phượng Hoàng, trong mắt Ly Thương hiện lên vẻ điên cuồng, chướng khí trong tay dâng cuộn cuộn.

Đào Tử đau khổ do dự một hồi, cuối cùng Phượng Hoàng Hỏa xuất hiện trong tay cô, cô nhắm mắt lại, ngọn lửa trong tay đập thẳng về phía Ly Thương, sau đó nhân lúc Ly Thương tránh né cô dùng bùa bỏ chạy.

Cô cứ lê cơ thể đầy những vết thương chạy đi chẳng có mục đích, Đào Tử không biết mình phải đi đâu, cũng không biết nơi nào là an toàn, nơi

nào Ly Thương sẽ không tìm ra cô.

Cô chạy vào một thôn núi hẻo lánh, cơ thể cô đã nặng nề đến cùng cực, tầm mắt cũng càng lúc càng mờ hồ. Đào Tử trấn định lại tinh thần muốn tiếp tục đi về phía trước, đáng tiếc thân thể không nghe theo suy nghĩ của cô. Trước mắt tối sầm, Đào Tử hôn mê bất tỉnh.

Khi cô tỉnh lại, thấy vẫn là một căn phòng cổ kính Đào Tử hết hoảng, lẽ nào cô đã trở lại nơi kia? Nhưng sau khi quan sát cẩn thận, cô phát hiện căn phòng này bày trí hơi... lạ đời. Trong căn phòng cổ kính vậy mà chất đủ loại gấu bông, có loại gấu bông lông nhung, gấu bông lông dài, gấu bông lông ngắn, gấu bông Teddy.

Nhất thời Đào Tử cảm thấy có một đàn quạ bay qua đầu mình, đây là phong cách gì vậy? Căn cứ theo cách bài trí, chắc chủ căn phòng này là con gái.

"Cô đã tỉnh rồi à."

Đào Tử đang nghĩ ngợi thì trong góc có một giọng nữ lạnh lạnh vang lên.

Nhìn về phía phát ra âm thanh, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt Đào Tử là một cánh tay, nó đẩy hết mấy con gấu bông sang một bên, sau đó một khuôn mặt trái xoan trắng ngần lộ ra, dưới chân mày cong cong là đôi mắt tròn xoe rất đáng yêu. Đáng tiếc, trong đôi mắt không có quá nhiều cảm xúc, dưới chiếc mũi nhỏ nhắn là đôi môi hồng thắm, mái tóc dài buộc phía sau ót, khuôn mặt xinh đẹp đến mức khiến người ta trầm trồ, nhưng quả thật rất dễ thương.

Cô gái đứng dậy đi đến bên cạnh Đào Tử, sờ trán cô.

"Ừm, đã hạ sốt rồi. Cô cảm thấy thế nào?"

Giọng nói có chút lạnh nhạt còn trong đôi mắt cô gái này lại hiển hiện sự quan tâm không hề che giấu, Đào Tử có cảm giác rất gần bó, giống như gặp được người thân, những uất ức chất chứa trong lòng khiến cô khóc thất thanh trước mặt một người chưa từng quen biết.

Người ấy không ghét bỏ cô, ngược lại còn bước đến gần khẽ ôm lấy cô, tay còn nhẹ nhẹ vỗ lên người cô.

Thật lâu sau, chẳng còn nghe thấy tiếng khóc nữa, cô gái kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện Đào Tử đã ngủ say trong lòng mình, trên mặt còn vương hàng lệ chưa kịp lau, bèn đặt Đào Tử xuống, cẩn thận đắp kín chăn lại cho cô.

Sáng sớm hôm sau Đào Tử bị cơn đói đánh thức, ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, cô vén tấm chăn mỏng trên người rồi lần theo mùi thơm đi đến phòng khách. Cô gái hôm qua đang chuẩn bị bữa sáng, dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình nên chột ngẩng đầu lên.

"Dậy rồi à? Đói bụng không? Đến đây ăn sáng đi."

Đào Tử đi đến bên cạnh bàn ăn, ngồi xuống.

"Tôi tên Đào Tử, còn cô?"

"Tôi tên Tô Mạt. Chút nữa ăn sáng xong, tôi sẽ đưa quần áo của tôi để cô tắm nhé."

"Ừ, cảm ơn cô."

Hai cô gái nhìn nhau cùng cười, tình bạn được thiết lập trong buổi sáng lặng yên như thế, Đào Tử ở lại trong nhà Tô Mạt.

Mỗi đêm Đào Tử đều bị đánh thức bởi cảm giác khó chịu trong người, cô hiểu huyết mạch Phượng Hoàng trong cơ thể mình sắp thức tỉnh. Một

khi huyết mạch Phượng Hoàng thức tỉnh, có thể cô sẽ phải đối mặt với Thiên Niên Kiếp, mà người thành công vượt qua Thiên Niên Kiếp có được mấy ai. Cách thức giải quyết khi Thiên Niên Kiếp đến là truyền huyết mạch Phượng Hoàng cho người khác. Cơ mà... cô truyền cho ai đây?

Đào Tử thở dài, trở mình.

"Đang nghĩ gì thế?" Giọng nói của Tô Mạt cắt ngang tiếng thở dài của Đào Tử.

"Tôi đánh thức cô à?"

"Đêm nào cô cũng giật mình tỉnh giấc, bị sao vậy? Tôi cảm thấy trong cơ thể cô tồn tại một nội lực tựa như muốn thoát ra ngoài. Có thể nói với không?" Tô Mạt mở mắt nhìn Đào Tử đối diện mình.

"Cô cảm nhận được sao?" Đào Tử kinh ngạc ngồi dậy, nhìn chăm chăm Tô Mạt hỏi.

"Ừ, nhà tôi đời đời đều làm nghề âm dương, tròi sinh tôi đã có mắt âm dương, cảm giác luôn chính xác."

"Tôi..." Đào Tử ngẫm nghĩ, cuối cùng cùng nói thân thế của mình cho Tô Mạt nghe, bao gồm cả chuyện gặp phải Ly Thương cùng với tình trạng cơ thể hiện tại.

"Tức là nếu như trước khi Thiên Niên Kiếp đến, không thể tìm ra người truyền thừa thì cô sẽ phải chết ư?"

"Ừ."

Nghe câu trả lời của Đào Tử, Tô Mạt cúi đầu không nói, như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

"Vậy thì truyền cho tôi đi, nếu như cô tin tưởng tôi."

"Không được... Không phải là tôi không tin cô, nếu cô nhận truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng, một khi cơ thể xuất hiện tình trạng tương tự thì chỉ còn một đường chết mà thôi."

Tô Mạt liếc mắt, "Không phải là nếu như thôi sao? Nào có chuyện trùng hợp như vậy chứ, cứ giao cho tôi đi."

"Nhưng mà..." Đào Tử do dự.

"Không có nhưng nhị gì hết, mau ngủ đi, cứ quyết định vậy nhé."

Tô Mạt đưa tay ôm lấy con gấu bông lông nhung ở đầu giường, nhắm hai mắt lại.

"Chậc, Mạt Mạt, tôi không nói là từ chối truyền thừa cho cô, song bắt đầu từ sáng ngày mai cô không được ngủ nướng nữa đâu, phải thức dậy luyện công, tôi sẽ đốc thúc cô đấy."

Nghe Đào Tử nói vậy, Tô Mạt liền rên lên, "Không phải chứ? Còn phải rèn luyện ư? Có thể thương lượng một chút không?"

"Không được, không thương lượng gì cả, mau ngủ đi."

Nhìn phản ứng của Tô Mạt, Đào Tử che miệng cười trộm.

"Trời ạ, Đào Tử, cô đúng là ác ma." Che gấu bông lên mặt, Tô Mạt thốt ra tiếng nói mơ hồ.

"Ha ha, giờ cô mới biết à. Sáng mai tôi sẽ gọi cô dậy, đừng phản đối, phản đối vô hiệu thôi."

Đào Tử nhớ lại thời điểm mình gặp Tô Mạt khiến cô bật cười, Khi đó Tô Mạt bị cô hành hạ rất thâm.

Cô ấy thích ngủ nướng, mỗi ngày trời chưa sáng đã bị mình giày vò dựng dậy, đi theo ra cửa tập hít thở, chạy bộ, luyện tập vẽ bùa chú. Bởi vì Tô Mạt xuất thân từ thế gia âm dương nên bùa chú chỉ là chuyện nhỏ, song ngày nào cũng phải dậy sớm thì đúng là ác mộng, chuyện này khiến cô vô cùng đau đầu. Tô Mạt vốn tính tình lạnh nhạt dần dà trở nên cởi mở hơn.

Lòng Đào Tử lúc này không khỏi lo lắng, cô gặp lại cảnh trong hồi ức, bây giờ xem ra còn chưa có nguy hiểm gì. Còn Tô Mạt bị hút vào chung với cô đã đi đâu? Rồi cuộc đã gặp phải tình cảnh gì?

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 8-2

Trong nháy mắt bị hút vào khe kết giới, Tô Mạt cũng bị khung cảnh tăm tối bao quanh, Phượng Hoàng màu vàng phóng lên cao bay vờn quanh Tô Mạt, chiếu sáng dẫn đường phía trước.

Trước lúc đi vào, Tô Mạt loáng thoáng nhìn thấy bùa chú trên bình giống dấu hiệu đi vào trận pháp thượng cổ nào đó vậy, cô không nhớ rõ tên, nhưng đã từng thấy bùa chú tương tự trong sổ ghi chép của gia tộc.

Hình như đây là một tà trận, trong đó có bảy trận pháp nhỏ, người bị hút vào trận pháp sẽ gặp phải những mối nguy hiểm khác nhau. Người may mắn một chút sẽ hồi tưởng lại chuyện mà mình không muốn nhớ lại nhất trong kí ức, có thể nói là chống lại chướng ngại trong lòng mình, chưa diệt trừ được chướng ngại thì sẽ không gặp được trận pháp khác.

Mà người xui xẻo một chút có thể phải đối mặt với các loại yêu ma quỷ quái gây nguy hiểm đến tính mạng. Tóm lại, mọi thứ đều không biết trước được, cô cũng không biết kết giới này có phải là trận pháp cô đã từng thấy trong sách tay không.

Điểm tốt duy nhất là thời gian trong trận pháp chênh lệch với thực tế. Nói cách khác, người trong trận pháp có thể trải qua một cuộc đời, nhưng ở thực tế thì chỉ vài giờ mà thôi, có điều nếu muốn bình an và sống sót ra khỏi trận pháp, có lẽ còn khó hơn cả khó.

Tô Mạt vừa nhớ lại những gì mình từng thấy trong sổ ghi chép về trận pháp, vừa cẩn thận quan sát tình cảnh xung quanh, biến hóa kì lạ nhanh chóng diễn ra.

Phía trước cách Tô Mạt không xa xuất hiện một đội ngũ rước dâu, kiệu hoa ư? Thời đại này còn kiệu hoa sao? Nhìn kỹ lại, Tô Mạt không khỏi cười khẩy, không ngờ mình lại gặp được cảnh quý đón dâu này.

Một đoàn tùy tùng giống trống thối kèn đi trước mở đường, phía sau đội ngũ kèn trống là kiệu hoa, hai chiếc đèn lồng đỏ treo cao cao trên kiệu. Kiệu phu khiêng bốn góc kiệu chẳng khác gì người thật, tuy nhiên chỉ như thế thì sao có thể che giấu được mắt Tô Mạt, rõ ràng đó chính là tám người giấy.

Thật quá phô trương, kiệu tám người khiêng nữa chứ!

Hai bên kiệu hoa còn có vài đồng nữ (*) đi theo, trên khuôn mặt má đỏ hây hây có nụ cười quái gở.

(*) Bé gái còn trinh

Sau các cô bé là một phụ nữ trung niên thân hình béo núc, lắc lư đi theo phía sau kiệu, Tô Mạt quan sát cẩn thận, cuối cùng không nhịn được bật cười. Đồng nữ hai bên giống hệt kiệu phu, đều làm từ người giấy, còn người phụ nữ trung niên kia rõ ràng là một con chồn hôi thành tinh đang lắc lư cái đầu.

Nghe thấy tiếng Tô Mạt cười, chồn tinh liếc mắt nhìn sang, trong đôi mắt lóe lên tia sáng tính quái, nhìn thấy Tô Mạt cười cũng không giận, còn phất tay ra lệnh cho cả đoàn kiệu dừng lại, cười híp mắt đi đến bên cạnh Tô Mạt, nịnh nọt mở lời.

"Không biết cô nương đã bao nhiêu xuân xanh? Đã đính hôn với ai chưa?"

Ồi chà, điều này thật hết sức thú vị, mình không phản ứng, ngược lại ả dám đụng đến mình. Chẳng biết con chồn hôi này nghĩ thế nào, chi bằng đi theo một đoạn tìm hiểu tình hình xem sao, dù gì trận pháp này không phá được thì mình cũng chẳng qua được trận kế tiếp.

Nghĩ đến đây, Tô Mạt khẽ lắc đầu.

Khi chồn hôi kia thấy Tô Mạt lắc đầu thì không khỏi mừng rỡ.

"Ồi chao, cô nương gặp được tôi là may mắn lắm nhé, vài trăm dặm xung quanh đây ai mà không biết bà mai Khả Khả tôi chứ. Cô có thấy đội ngũ rước dâu này không? Đây chính là nhà phú hộ giàu có nhất trong vòng vài trăm dặm, cô nương nhà ai được rước về là có phúc tu mấy kiếp đấy, hiện giờ công tử của thành chủ Tuyên Thành đang nhờ tôi làm mai, tôi thấy tướng mạo cô nương cũng thật là trăm người mới có một, cô có chịu làm vợ thành chủ không?"

Tô Mạt nghe đến đây không khỏi bật cười, cô cười vì tên thành chủ kia không biết lai lịch ra sao, không chừng cũng là súc sinh giống con chồn hôi thành tinh này. Bây giờ giả làm người ở nơi đây, còn vọng tưởng muốn kết hôn nữa, chi bằng mình đi theo qua đó dò xét xem thế nào.

Chồn tinh thấy Tô Mạt cười thì cho rằng chuyện vui đã thành, vội vàng bảo đám kiệu phu hạ kiệu rồi dìu Tô Mạt ngồi vào trong kiệu giấy, đám người tiếp tục gióng trống thổi kèn đi thẳng về phía trước.

Tô Mạt ngồi trong kiệu ngắm nhìn cảnh ven đường, cô ử rử phát hiện dù đi bao lâu nhưng vẫn là cảnh này chẳng mấy may thay đổi, ngoại trừ thấy bọn người giấy dốc sức gióng trống thổi kèn phía ngoài thì chẳng nhìn thấy gì nữa cả.

Tô Mạt nhàm chán ngáp mà lại không dám ngủ, dẫu sao vẫn chưa nắm rõ tình trạng hiện giờ và cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo, hơn

nữa trong lòng cô còn đang lo lắng cho Đào Tử không biết đã gặp phải chuyện gì trong kết giới.

Chiếc kiệu chậm rãi lắc lư, đương lúc Tô Mạt cho rằng mình không thể khống chế được cơn buồn ngủ nữa thì nghe thấy con chồn tinh Khả Khả gọi mình.

“Cô nương, cô nương, đã đến rồi, mau tỉnh lại đi.”

Tô Mạt mở đôi mắt nhấp nhèm nhìn về phía trước, một tòa dinh thự có thể nói là xa hoa hiển hiện trước mắt cô.

Hai con sử tử đá lớn ngồi bên cửa, tay cầm cửa là hình ba đầu thú, trên cửa giăng đèn kết hoa treo vài đèn lồng đỏ thắm, chữ hỷ to dùng dán trên cửa son, cửa chính mở rộng để nghênh đón cô dâu.

Trên cửa chính có một tấm biển viết vài chữ to mạ vàng sáng loáng: "Đại viện thành chủ". Tô Mạt nghĩ thầm cái này cũng mới mẻ nhỉ, dấu tên chẳng ra sao, nhà người ta đều là phủ gì gì đó, ở đây ghi hẳn là đại viện mà còn ghi rõ môn một là dinh thự của thành chủ, cũng thú vị đây.

Ra cửa đón chào có già có trẻ có nam có nữ, Tô Mạt ngược mắt quan sát, thật đúng là mèo rừng dã thú tụ hội, thứ gì cũng có. Có yêu, có quý, đủ mọi giống loài, không biết trong phủ này là thứ gì đây.

Tô Mạt xuống kiệu đi đến cửa lớn, vừa đi vừa quan sát khung cảnh xung quanh, bởi vì cô bị chặn giữa đường nên không mặc áo cưới gì cả, cũng chẳng có tấm khăn che mặt cho cô dâu nên tầm mắt không bị hạn chế.

Vào cửa chính, băng qua một hành lang gấp khúc nhỏ rồi vào cửa thùy hoa (1), hai bên là hành lang có hàng rào (2), chính giữa là tiền sảnh, nơi đó đặt một giá gỗ từ đàn, bình phong đá cẩm thạch, xung quanh là đồ trang trí, trong sảnh ba gian nhỏ chắt đầy quà tặng chúc mừng của khách khứa, sau tiền sảnh là dãy nhà chính của đại viện.

(1) Cửa thùy hoa là loại cửa được rất chú trọng trong kiến trúc của người Hán. Nó là lối đi duy nhất nối liền giữa nhà trong và sân trước. Trên cửa có mái, bốn góc vuông bốn trụ lững đẽo hình cánh hoa, đỉnh trụ trạm trổ sơn màu.

(2) Hành lang có hàng rào là một kiến trúc phụ, kết hợp với cửa thùy hoa, nó bao quanh hiên nhà và nhà chính nhằm tiện cho việc đi lại trong ngày gió tuyết.

Chính diện có năm căn phòng chính, đều sang trọng hoa lệ, căn phòng ở giữa chính là nơi làm lễ cưới, a hoàn xếp thành hai hàng đứng hai bên cửa, tay bưng rượu bánh, trong sân bày đầy bàn tiệc, khách khứa đến chúc mừng ngồi đông đủ tất cả các bàn, hình như đang chờ cô dâu đến.

Tô Mạt được đồng nữ giấy dùi, đi theo con chồn tinh kia đến nơi làm lễ cưới, có lẽ chủ nhân trong nhà chính biết cô dâu đã đến nên bước ra đón. Tô Mạt quan sát người ra đón kia không khỏi hoảng hốt, hẳn đã thành Quý Vương nơi này, thảo nào phô trương như thế, nhiều yêu ma quỷ quái đến chúc mừng như vậy, một mình cô thật đúng là không đối phó được, cuối cùng phải làm sao mới được đây?

Tô Mạt vừa suy tính cách giải quyết, vừa tiếp tục đi về phía trước, cô không hề hay biết trong đám đông khách khứa đầy cả sân này có một người đang nhìn mình bằng ánh mắt phức tạp và lo lắng.

Nhìn thấy chủ nhân ra nghênh đón, Tô Mạt theo chồn tinh tiếp tục đi đến nơi làm lễ cưới, đồng thời cũng thầm tính toán nên làm cách nào để mình có thể rút lui an toàn.

Trông thấy chủ nhân đang bước tới hỉ đường, chồn tinh vội vàng chạy đến nịnh nọt.

"Tiểu Thành chủ đại nhân, tiện tỳ tìm được tân nương cho ngài rồi đây, không biết ngài có hài lòng không ạ? Ngài xem thân hình này, gương mặt

này, thật sự là trong hàng nghìn người mới tìm được một người đó."

Nghe thấy câu nói của chồn tinh trong lòng Tô Mạt không khỏi cười mỉa mai, vừa rồi là trong trăm có một, giờ thì đã lên cấp, trực tiếp thành trong nghìn có một luôn rồi, con chồn tinh này chém gió siêu thật. Có điều tên con trai đã mang thân phận Quý Vương, không biết cha hắn sẽ là nhân vật lợi hại cỡ nào, Tô Mạt thầm lo lắng.

Quý Vương nghe thấy chồn tinh tăng bốc như vậy cũng ra sức ngẫm nghĩa Tô Mạt, rõ ràng là hắn rất hài lòng với tân nương của mình, vừa gật đầu vừa ra hiệu thị nữ hầu hạ bên cạnh đưa Tô Mạt vào trong thay áo cưới.

Đúng lúc này thì trong nhà bỗng xôn xao, Tô Mạt nhìn vào trong thấy một ông lão rất lớn tuổi xuất hiện.

Quý Vương nghe thấy tiếng động phía sau cũng vội quay đầu lại, hắn thấy ông lão đi đến thì vội vàng bước đến bên cạnh dìu ông ta, cung kính nói, "Phụ thân đại nhân, sao cha lại đi ra đây, an tâm ở trong phòng chờ con dâu đến dâng trà cho cha là được rồi."

Nhìn thấy phản ứng của Quý Vương, Tô Mạt hiểu ông lão trước mắt này chính là cha của hắn, cũng chính là Thành chủ đại nhân kia.

Nhưng mà... Tô Mạt rất muốn biết, hắn đã thành Quý Vương sao còn phải gọi một con rùa già rưng rưng là cha, hơn nữa còn vô cùng tôn kính. Thế giới này sao vậy nhỉ? Chuyện gì đang diễn ra thế này?

Tô Mạt nghĩ người nhìn hai cha con lạ đời trước mắt, cô không thể hiểu được mối quan hệ phức tạp này rốt cuộc từ đâu mà đến.

Con rùa già ngẩng đầu lộ khụ quan sát Tô Mạt, nhếch mép cười, chắc, răng cũng chẳng còn.

Để dàng nhận ra con rùa già kia rất hài lòng với cô con dâu trước mắt, không biết lão nói gì với Quý Vương bên cạnh mà khiến hẳn cười ngả nghiêng, vừa cười vừa phất tay bảo thị nữ đưa Tô Mạt đi thay quần áo.

Tô Mạt vừa đi theo thị nữ, vừa quan sát bố cục căn nhà để tìm đường trốn chạy cho mình.

Theo thị nữ dẫn đường, cô nhìn thấy hành lang quanh co, dưới thềm có con đường lát đầy đá vụn, trước mặt là ba gian nhà nhỏ, cửa khép cửa mở. Trong phòng được kê bàn ghế giường chiếu ngay ngắn gọn gàng, từ phía trong có cửa phụ đi ra sân sau, ra ngoài chính là vườn sau, có mấy cây hòe sum sê, mấy cụm liễu xanh um tùm.

Trên Dương gian là nhà trước phòng sau, trước không trồng dương, sau không trồng liễu, như thế này thật không hổ là nhà của quý, cây cối trong vườn đều là loài cây nhân gian kiêng kị nhất.

Thêm vài bước nữa, cô thấy chân tường ở vườn sau có một dòng suối rộng chừng ba mươi phân chảy quanh co theo thềm đến dãy nhà đằng trước, róc rách quần quanh khóm trúc, một ngọn núi xanh chênh chếch, đi vào trong núi thấp thoáng có một bức tường thấp đắp từ bùn đất, trên mái tường phủ đầy rơm, là con đường thích hợp để chạy trốn!

Ngoài tường có vài cây hoa lê trắng muốt, mùa hoa khác với thế giới hiện tại của loài người, xem ra cũng do Quý Vương cố ý biến thành.

Giữa những cây lê có mấy gian nhà tranh, phía ngoài hồng dâu, dâm bụt và găng non mơn mớn mới đâm chồi, chỗ nhô ra chỗ lượn vào, đan thành hai hàng rào xanh (*)

(*) Câu văn trích trong chương mười bảy thuộc tác phẩm Hồng Lô Mộng của Tào Tuyết Cần. Dịch bởi nhóm dịch Vũ Bội Hoàng, nhà xuất bản Văn học năm 2007.

Thị nữ phía trước bỗng dừng lại, ý bảo Tô Mạt đã đến phòng thay áo cưới, Tô Mạt phát tay cho các cô nàng lui ra, cố chấp muốn tự thay quần áo, nghĩ đến một đám người giầy sờ tới sờ lui trên người, Tô Mạt cảm thấy rợn người.

Tô Mạt khẽ đóng cửa phòng lại quan sát căn phòng, cô thấy trong phòng lưa mông phất phơ, tầng tầng lớp lớp sa mông sắc màu thanh tao khiến mọi góc ngách trong phòng ẩn chứa cảm giác mờ lung mờ ảo. Có lẽ nơi này thường ngày được lau dọn sạch sẽ, một bức bình phong che một góc phòng, bước vào liền nhìn thấy trên giường có đặt một chiếc áo cưới đỏ thắm.

Tô Mạt bước đến cầm lấy áo cưới, ướm thử lên người mình, cạnh giường có một chiếc gương đồng nhỏ, trong đó in bóng Tô Mạt đang mặc áo cưới, chỉ là một hình bóng mờ nhạt nhưng vẫn khiến người ta thấy xinh đẹp.

"Ai?"

Nhận ra trong phòng còn có người khác, một ngọn lửaPhượngHoàngbùng lên trong tay Tô Mạt, chưa kịp ra đòn thì một giọng nam quen thuộc vang lên khiến cô nhất thời ngây ngẩn.

"Là anh."

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 8-3

Tại nơi bình phong trong góc xuất hiện bóng người.

"Ngạo, sao anh lại ở đây?"

Thấy Tô Mạt giật mình, Hàn Ngạo khẽ mỉm cười bước đến vài bước, kéo cô ôm vào lòng.

"Chuyện này giải thích với em sau, chúng ta tính sổ việc em muốn lấy người khác trước đã, dù thế nào đi nữa em cũng chỉ có thể làm cô dâu của anh thôi."

Tô Mạt thấy Hàn Ngạo nghiêm túc như thế cũng quên mất mình còn đang ở trong lòng anh, cứ thế lẳng lặng nhìn anh, đôi mắt thoáng vẻ đau đớn.

Hàn Ngạo không hề bỏ lỡ vẻ mặt của Tô Mạt, anh không lên tiếng song cánh tay ôm lấy Tô Mạt siết chặt lại, tuy không làm cô đau nhưng biểu đạt được sự kiên quyết của anh.

Bên ngoài tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang cảnh hai người đang dùng bữa, Tô Mạt mất tự nhiên nghiêng đầu sang một bên, giật dỗi nói.

"Buông em ra trước đã, còn việc nghiêm chỉnh phải làm nữa. Bây giờ nên xử lí sao đây? Không giải quyết được vấn đề hiện tại thì không ai rời

khỏi đây được đâu."

Hàn Ngạo vẫn không chịu buông tay.

"Tóm lại anh sẽ không trơ mắt nhìn em bước vào cửa nhà người ta, chuyện khác đều có thể bàn bạc, duy chỉ có chuyện này thì em đừng hòng."

Dường như thấy trong phòng không ai đáp lời, tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên lần nữa, nghe ngóng cẩn thận còn có tiếng đám người huyên náo cách đó không xa đang đi về phía bên này.

"Nguy rồi, có thể là tên Quý Vương kia đã dẫn người đến, anh trốn trước đi, em không cưới hẳn thật đâu, anh xem thời cơ thích hợp thì tấn công hẳn, chúng ta cũng dễ trốn đi hơn, nếu không nhiều yêu ma quỷ quái như vậy, chỉ bằng em và anh thì không thể nào đối phó được."

Hàn Ngạo không trả lời, đôi môi chu lên cho thấy lúc này anh đang không vui.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo còn đang giận dỗi thì cũng không nói gì, chỉ đưa tay vỗ nhẹ lên cánh tay đang ôm lấy cô, Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt rồi bất đắc dĩ ẩn mình.

Thấy Hàn Ngạo đã ẩn mình, Tô Mạt soi gương đồng sửa sang lại quần áo rồi mở cửa phòng ra, ngoài cửa ngoại trừ Quý Vương mặc bộ đồ cưới ra còn có vài tùy tùng quỷ quái đi theo.

Tô Mạt thử tính toán, dù mình và Hàn Ngạo đánh bất ngờ cũng chưa chắc có thể an toàn rút lui, hơn nữa chỉ cần ra tay thì chắn chắn sẽ không thể âm thầm giải quyết được nữa, tất nhiên sẽ kinh động đến đám yêu ma quỷ quái đang ở tiền sảnh kia.

Tô Mạt đang tự tìm cách giải quyết còn Quý Vương nhìn Tô Mạt đã thay áo cưới xong, không đành lòng được đi về phía cô.

Còn chưa kịp nhích đến gần đã nghe phía sau mình vang lên mấy tiếng bình bịch, giống như tiếng vật thể rơi xuống đất, Quý Vương quay đầu lại nhìn thấy mấy tùy tùng quý quái đi theo mình đã nằm la liệt.

Đương lúc Quý Vương đưa mắt khắp nơi tìm kiếm kẻ tác quái kia, phía trước bỗng thoáng hiện một bóng người, một tấm bùa chú đánh vào trán Quý Vương, y giật mình muốn né tránh nhưng cảm thấy phía sau nóng rực, Quý Vương bị bao vây vội vàng bay lên, tránh khỏi cơn nóng từ phía sau, lại né được đòn tấn công từ phía trước.

Đang lúc muốn quay đầu lại xem phía sau có thứ gì đang tấn công mình, bóng đen trước mặt lại đánh đến lần nữa, y vào bản lĩnh của mình, Quý Vương không buồn gọi người hộ giá mà ra một đòn hư ảo tấn công bóng đen vừa hiện ra trước mặt mình.

Tô Mạt nhìn Quý Vương không ngừng tránh né, trong lòng thầm sốt ruột, đồng thời cũng cảm thấy may mắn vì y tự cao tự đại, không thèm lên tiếng nếu không dám quý quái ngoài tiền sảnh chạy đến đây thì sẽ càng khó khăn hơn. Tô Mạt xoay cổ tay lại, trong hai bàn tay lại đồng thời xuất hiện hai ngọn lửa khác màu, hai bàn tay cô đối nhau, hai ngọn lửa khác màu tụ lại, màu sắc hòa quyện vô cùng rực rỡ.

Tô Mạt khê vung tay lên, ngọn lửa trong tay cô ập về phía Quý Vương. Quý Vương mệt mỏi đối phó với bóng đen không ngừng tấn công vào quý môn của y, hoàn toàn không chú ý đến ngọn lửa lạng lẽ đến gần, trong tích tắc đã bị ngọn lửa hợp nhất này đánh trúng.

Quý Vương chưa kịp kêu lên thảm thiết, một lá bùa đã giáng xuống quý môn của y, đồng thời bóng đen lại nhét thêm một lá bùa nữa vào miệng y.

Dưới sự tấn công liên hiệp của Tô Mạt và Hàn Ngạo, Quý Vương tự đại không kịp hét lên một tiếng thê thảm nào đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Nhìn Quý Vương đã hóa thành tro Tô Mạt thò phào nhẹ nhõm, bóng đen cũng cũng dần lộ rõ mặt mũi, ngoài Hàn Ngạo ra thì còn có thể là ai nữa.

Nhìn anh đi về phía mình, Tô Mạt không khỏi mỉm cười, vừa muốn cất lời đã cảm thấy trước mắt tối sầm rồi mất đi tri giác, Hàn Ngạo thấy Tô Mạt đột ngột ngắt xiu thì hoảng hốt đưa tay đỡ lấy, đúng lúc muốn xem tình trạng của cô thì tiếng ồn ào ngoài tiền sảnh đã vọng vào sân sau, bèn vội vàng ôm Tô Mạt và sử dụng bùa chú nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

Nhìn Tô Mạt hôn mê bất tỉnh trong lòng, vẻ mặt Hàn Ngạo trở nên vô cùng nghiêm trọng, anh đang ở trong trạng thái gặp thần giết thần, gặp phật độ phật, nếu bây giờ có ai dám xuất hiện cản trở anh thì chắc chắn người đó sẽ chết rất thê thảm.

Mà đúng là có kẻ xui xẻo như vậy xuất hiện.

Hàn Ngạo ôm Tô Mạt nhanh chóng rời khỏi nhà Quý Vương, vừa qua một khúc rẽ đã chạm mặt con chồn tinh đưa Tô Mạt đến đây.

Anh quan sát ả đàn bà trung niên béo núc trước mắt, đột nhiên nhớ ra chính ả đã đưa Tô Mạt vào trong căn nhà quý quái này, nếu không phải là ả thì không chừng bây giờ Tô Mạt vẫn còn khỏe mạnh, không hôn mê bất tỉnh trong lòng mình.

Hàn Ngạo lạnh lùng nhìn chăm chăm con chồn tinh trước mắt, càng nhìn lửa giận càng hừng hực, con chồn tinh nhìn thấy chàng trai trước mắt càng lúc càng đen mặt, dĩ nhiên cũng cảm nhận được nguy hiểm, ả vội vàng quay người về phía ngược lại, chuẩn bị chạy trốn.

Nhìn thấy tên đầu sỏ đưa Tô Mạt đến đây còn định bỏ chạy, Hàn Ngạo cười khẩy vung tay ném ra một lá bùa.

Chồn tình xui xẻo không kịp chạy hai bước đã bị lá bùa Hàn Ngạo ném ra khóa chặt người, ả hoảng sợ nhìn Hàn Ngạo đi đến trước mình, gương mặt mang vẻ thờ ơ kia vô tình khiến chồn tình cảm thấy thêm phần áp lực.

Ả nuốt nước miếng, muốn mở miệng cầu xin song há miệng ra lại hoảng sợ phát hiện mình chẳng thể thốt được lời nào.

Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt trong lòng mình, cất tiếng, "Đừng phí công, ta đã phong bế tiếng nói của mi. Thôi, coi như mi gặp may, ta sẽ cho mi được chết nhanh chóng, nếu không chỉ bằng việc mi dám đưa người của ta đi lấy người khác để trục lợi, cũng đủ để ta băm mi ra thành nghìn mảnh rồi."

Anh lấy một lá bùa từ trong ngực ra dán lên đầu chồn tinh.

"Tặng mi một bùa thiên lôi, chúc mi sớm ngày tan t111111hành mây khói. Xá!"

Tiếng "xá" vừa dứt thì mây đen kéo đến, không bao lâu sau trên đầu chồn tính bao phủ một đám mây khổng lồ đen kịt, khiến người ta kinh hãi.

Điều này càng khiến chồn tính tuyệt vọng, giữa tầng mây không ngừng hiện lên tia chớp màu tím, chính là sắc thiên lôi mà yêu ma quỷ quái sợ nhất, tia chớp này vừa đánh xuống thì bất cứ yêu ma quỷ quái nào cũng hồn phi phách tán, không bao giờ siêu sinh.

Điều hành hạ nhất chính là thiên lôi hội tụ phải cần khoảng nửa tiếng, bị thiên lôi này chụp trên đầu dù chạy trốn đến đâu cũng uổng công vô ích, cuối cùng tất nhiên sẽ rơi vào kết quả sấm chớp bổ xuống đầu, thể xác hồn phách đều tiêu tan.

Chờ chết thế này thì chi bằng bị chém một nhát, chết sớm cho xong.

Dán bùa thiên lôi xong Hàn Ngạo không quay đầu lại mà bỏ đi luôn, cho đến khi chạy đến nơi rất xa mới nghe thấy tiếng sấm chớp ầm ầm, có lẽ

con chồn tinh kia cũng đã nhận được cái giá đích đáng

Anh vội ôm Tô Mạt tìm kiếm nơi có thể trị thương, đương nhiên không phải nơi núi non hoang dã như hiện tại, dù là hang cũng tốt, ít nhất có thể kiểm tra tình trạng cho Tô Mạt trước đã.

Dường như trời đã nghe thấy lời cầu nguyện của Hàn Ngạo, cuối cùng anh cũng nhìn thấy một trang viên cách đó không xa. Nhìn từ xa trang viên đó được phủ một màu trắng xóa, chẳng quan tâm đến góc gác của trang viên anh vội vàng đi về phía đó, lúc đi đến gần anh phát hiện ra trang viên này tuy được xây dựng ở chân núi hoang vu, so với cả ngọn núi thì quả thật cách biệt một trời một vực

Màu trắng xóa vừa thấy từ phía xa chính là sắc hoa lê nở rộ trong vườn.

Những bông hoa lê trắng muốt chụm lại như mây khê lay động, không khí thoang thoang hương thơm ngọt ngào, trong cảnh núi non hoang dã này lại có một vườn hoa lê nở rộ, tôn lên cả trang viên là điều vô cùng kì lạ.

Quan sát cẩn thận những gốc hoa lê này, có thể thấy chúng được xếp đặt không hề đơn giản, rõ ràng là một trận pháp mê cung, tuy nói không rành phong thủy song trận pháp trong trang viên này anh cũng hiểu một hai, trận pháp hoa lê trong trang viên chính là trận Cửu Cung Bát Quái.

Hàn Ngạo vừa cố nhớ lại cách phá giải mình đã từng xem qua, vừa quan sát cách sắp xếp hoa lê trong trang viên.

Trận bát quái này theo tám cửa Hưu - Sinh - Thương - Đồ - Cảnh - Tử - Kinh - Khai, biến ảo phong phú khôn lường. Vừa vào trận sẽ cảm thấy xung quanh u ám như đêm tối, âm khí dày đặc không tìm được lối ra, rõ ràng trận bát quái trước mặt phức tạp hơn rất nhiều. Trong trận pháp này còn thiết lập những trận pháp khác, hai trận kết hợp, trong trận chứa trận.

Hàn Ngạo cẩn thận quan sát trận trong trận trước mắt, suy đoán trận bát quái còn lại trong trận Cửu Cung Bát Quái đến tốt cùng là gì, nó khiến cho người đứng ngoài trận pháp mà vẫn cảm giác được sát ý đậm đặc và áp lực khó hiểu.

Hàn Ngạo để ý thấy giữa mấy cây lê luôn có một cây côn tròn cắm trên mặt đất, chỗ này một cây, chỗ kia một cây, thoạt nhìn rõ ràng chẳng hề có quy luật gì cả.

Anh suy nghĩ một đoạn, bắt đầu đếm số lượng cây côn, không nhiều không ít, vừa đúng mười hai cây. Chẳng lẽ...

Hàn Ngạo trầm ngâm trong chốc lát, rõ ràng là cửa trận Thập Nhị Đô Thiên - trận thứ nhất trong bốn mươi chín trận của Đạo gia, trận pháp này được thiết lập dựa theo Kinh Dịch.

Xem ra chủ nhân trang viên này thật sự không hề đơn giản, kết hợp trận Cửu Cung Bát Quái và cửa trận Thập Nhị Đô Thiên của trận pháp Đạo gia này, thích hợp nhất là dùng để đối phó phụ nữ.

Nếu vừa rồi anh tùy tiện xông vào, có lẽ bây giờ anh và Tô Mạt đã bị vây chết trong trận rồi. Hàn Ngạo quan sát xung quanh, sắc trời đã hơi tối, thế giới trong này biến ảo quá mức, không biết sau khi trời tối sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhìn Tô Mạt còn đang hôn mê bất tỉnh trong lòng, Hàn Ngạo quyết định xông vào trận, nhưng nên làm sao với Tô Mạt là điều khiến Hàn Ngạo khó xử.

Nếu đặt cô ngoài trận pháp, một khi có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn thì anh cũng không cứu kịp, còn nếu mang theo cô vào trong trận, lỡ như có sai sót thì cô sẽ bị giam hãm cùng anh.

Thay vì đặt cô trong mối nguy hiểm chưa biết ngoài kia thì chi bằng cùng anh trải qua một lần sinh tử, để anh ích kỉ một lần có thể được ôm cô vào lòng thật lâu, có lẽ chuyện này chỉ có một lần mà thôi. Tuy anh không muốn điều này xảy ra, song không còn cách nào khác, người mình yêu đang hôn mê trong lòng, sống chết còn chưa biết được.

Hàn Ngạo cười khố ôm Tô Mạt chặt hơn nữa, sau đó đi xung quanh trang viên tìm kiếm vị trí chính Đông.

Vị trí chính Đông là cửa sổ trong trận Cửu Cung Bát Quái.

Vừa mới bước vào trận pháp, đi vào cửa sổ, cây hoa lê và mười hai cây côn nhỏ có vẻ như sắp xếp lộn xộn bắt đầu không ngừng thay đổi phương hướng, Hàn Ngạo dừng lại nhắm mắt cảm nhận sự biến hóa trong trận pháp, mồ hôi trên trán cho thấy giờ phút này anh đang rất căng thẳng.

Cảm nhận thấu đáo, Hàn Ngạo mở mắt ra, nhận biết cửa Tử và cửa Diệt trong trận Thập Nhị Thiên Đô, sau khi xác nhận mình không đi vào cửa Tử và cửa Diệt, anh đi đến phía Tây Nam vừa cảm nhận được.

Vị trí Tây Nam chính là cửa Hưu trong trận Cửu Cung Bát Quái.

Đi qua Tây Nam, Hàn Ngạo đứng lại lần nữa, dựa theo phương pháp vừa rồi anh xác định vị trí cửa Bắc trong trận pháp, chỉ cần tìm được cửa Bắc thì có thể tìm được cửa Sinh trong trận Cửu Cung Bát Quái, trận Cửu Cung Bát Quái tự nhiên sẽ được giải, tránh khỏi cửa Tử và cửa Diệt của trận Thập Nhị Thiên Đô đã đủ bình yên vô sự.

Sắc trời càng lúc càng tối, tình hình trong trận pháp cũng càng lúc càng tệ hại, mấy lần Hàn Ngạo muốn phân biệt vị trí cửa Bắc cửa Sinh đều thất bại, uy lực hai trận kết hợp quả nhiên mạnh mẽ.

Hàn Ngạo cứ thế đứng yên tại chỗ không dám có hành động khinh suất, bởi vì anh biết, nếu mắc sai lầm dù chỉ là một chút thì anh và Tô Mạt sẽ bị

vây chết trong trận pháp này, anh không thể thua ván cờ này cũng thật sự không dám đánh cờ. Lúc này, sắc trời đã tối hẳn.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 9-1

Khi Hàn Ngạo xông vào trong trận, trong căn phòng ngoài kết giới ở thành phố A, dưới ánh đèn mờ nhạt, có thể thấy cây nến thứ hai và cây nến thứ ba trong bảy cây nến đặt trên chiếc bàn giữa phòng đã lạng lẽ tắt ngúm.

Nhìn hai cây nến đồng thời dập tắt, người đàn ông áo đen trong góc không phản ứng gì mấy, chỉ hơi nhíu mày lại rồi nhắm mắt lại.

Trong kết giới, Hàn Ngạo nhìn sắc tròn tối xuống thì lòng bồn chồn, còn mỗi cửa ải cuối cùng này mà thôi, tìm được cửa Sinh là có thể phá giải trận Cửu Cung Bát Quái. Vậy mà trời lại tối sầm như thế, hơn nữa bản thân vào trận pháp này lại tràn ngập cảm giác quý quái, trời đất tối tăm càng khó nhận biết phương hướng. Phải làm sao mới được đây?

Đương lúc khốn khó bỗng Tô Mạt trong lòng anh khẽ nhúc nhích, Hàn Ngạo vội vàng cúi đầu, thấy cô đang trợn tròn mắt nhìn anh chăm chăm.

"Em tỉnh rồi hả? Cảm thấy thế nào?"

"Cũng tạm, chỉ hơi váng đầu một chút, đây là đâu? Thả em xuống đi, em không sao mà."

Hàn Ngạo không buông tay mà chỉ nhìn Tô Mạt, nói tiếp, "Sau khi diệt trừ Quý Vương thì em ngắt xiu, anh bế em tìm được một trang viên, vốn định vào trang viên kiểm tra tình trạng sức khỏe của em xem sao, bây giờ

chúng ta đang ở trận trong trận đi thông vào trang viên. Anh đang tìm cửa Sinh trong trận Cửu Cung Bát Quái, nhưng trời sập tối cộng thêm ảnh hưởng của trận pháp nên bây giờ anh không thể tìm được vị trí mắt trận chính xác, tìm được cửa Sinh là phá giải được trận pháp."

"Cần ánh sáng hả?" Nghe Hàn Ngạo nói, Tô Mạt quan sát xung quanh, ngẩng đầu hỏi.

"Ừ."

"Vậy còn không thả em xuống, em sẽ chiếu sáng cho anh."

Hàn Ngạo lưu luyến đặt Tô Mạt trong lòng xuống, tuy cánh tay đã mỏi nhừ nhưng có thể được ôm người nùng yêu cũng là hạnh phúc, nếu như cô tinh táo vậy thì càng tốt hơn.

Phượng Hoàng lao ra khỏi thân thể Tô Mạt bay vờn quanh người cô, trận pháp sáng lên rất nhiều bởi sự xuất hiện của Phượng Hoàng. Tô Mạt giơ tay lên, Phượng Hoàng Hỏa bay lên từ trong bàn tay chiếu sáng các phương hướng cho Hàn Ngạo.

Hàn Ngạo nhắm mắt lại, cảm nhận vị trí mắt trận.

"Chính là chỗ này. Phá!"

Khi chữ "Phá" thốt lên, trận pháp lập tức ngưng biến hóa, Hàn Ngạo mở mắt ra, kéo Tô Mạt ra khỏi trận Cửu Cung Bát Quái.

Ra khỏi trận pháp, Hàn Ngạo chẳng quan tâm đến việc quan sát hoàn cảnh xung quanh, chỉ vội vàng quay đầu kéo Tô Mạt xem xét.

Tô Mạt bị anh nhìn như vậy thì ngượng ngùng, đẩy anh ra.

"Em không sao mà, chỉ vận công quá độ thôi. Lúc em tiêu diệt Quỷ Vương, ngọn lửa sử dụng là Phượng Hoàng Diễm, khác với Phượng Hoàng

Hòa. Phượng Hoàng Hòa thì em có thể sử dụng bất cứ lúc nào, nhưng Phượng Hoàng Diễm phải tiêu hao một lượng lớn pháp thuật của em, mà thân thể em..."

Dường như ý thức được mình đã lỡ lời, Tô Mạt vội vàng ngừng giải thích, không nói gì nữa.

Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt, không hề vặn hỏi việc cô đang nói dang dở, anh kéo Tô Mạt đi, sau đó quay đầu lại quan sát cảnh tượng trong trang viên. Thấy Hàn Ngạo không truy cứu, Tô Mạt thở phào nhẹ nhõm, cô thật đúng là không biết phải làm sao để giải thích tình trạng hiện giờ với anh.

Cúi đầu nhìn bàn tay nắm chặt của hai người, trong mắt Tô Mạt thêm vẻ dụi dàng. Không biết đôi tay này mình có thể nắm được bao lâu nữa đây?

"Đi thôi, đi xem thử mọi chuyện ra sao nào." Tiếng Hàn Ngạo cắt ngang dòng suy nghĩ của Tô Mạt, cô gạt đầu để anh kéo đi vào trang viên xa lạ.

Ngoại trừ vườn hoa lê rộng lớn, trang viên chỉ có may gian nhà rất đối bình thường, Hàn Ngạo kéo Tô Mạt đi thẳng vào gian chính giữa.

Đẩy cửa ra, màn tơ treo bên trong nhà theo cánh cửa mở ra đón gió bay phấp phới, phòng khách bên ngoài đặt một chiếc bàn trà bằng gỗ đàn hương màu tím đậm, trên chiếc lư hương màu vàng ở bàn trà, huân hương đang lẳng lẳng bốc khói, căn phòng tràn ngập một mùi thơm thoang thoảng ngọt ngào.

Trên bàn trà còn được đặt một bộ ấm chén tinh xảo, là trà vừa mới pha xong, ly trà còn nghi ngút hơi nóng.

Nhìn lên trên, ở bức tường phía sau bàn trà có treo một bức tranh vẽ người, người trong tranh khá nhiều có vẻ như đang bận rộn làm việc, tất cả đều rất hăng say.

Đảo mắt một vòng gian ngoài, Hàn Ngạo đưa mắt nhìn vào gian trong, còn Tô Mạt thì nhìn chăm chăm vào bức họa kia, cô nhú mày không nói gì cả.

Dường như cảm thấy có người nhìn, cánh cửa gian trong tự mở ra, Hàn Ngạo thoáng sững sốt kéo Tô Mạt ra sau mình, cẩn thận nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng đang mở.

"Không phải nhìn nữa, tôi đang ở đây."

Anh quay đầu về phía phát ra tiếng nói, chẳng biết từ lúc nào bên cạnh bàn trà gỗ tử đàn lại xuất hiện một cô gái áo đỏ, cô gái này mặc một bộ đồ đỏ nhưng hoàn toàn không có cảm giác diêm dúa. Viên ống tay áo đỏ là hoa văn màu vàng kiểu cách, trên áo thêu vài đóa hoa lê rất trang nhã. Thật khó hiểu, cô gái này thích mặc đồ đỏ lại thích hoa lê thanh nhã.

Mái tóc đen được vấn lên cao, trên đầu chỉ cài một cây trâm đơn giản, cổ áo hơi mở rộng để lộ đường nét chiếc cổ thon dài trắng nõn xinh đẹp, trên môi mang theo nụ cười mỉ hoặc, đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy, vừa nhìn cũng biết cô gái này không phải là người đơn giản.

"Cậu nhìn xong rồi chứ? Không biết có hài lòng với tôi không?"

Cô gái che mặt cười, đôi mắt lộ ra tia sáng sắc lạnh nhìn thẳng vào đôi mắt chăm chăm đang nhìn cô của Hàn Ngạo.

"Cô chính là chủ nhân trang viên này?" Nhìn cô gái áo đỏ, Hàn Ngạo đề phòng hỏi.

"Ha ha, cậu thật khéo đùa, tôi ở đây đương nhiên là chủ rồi. Cậu đừng nên khách sáo mau ngồi đi, để tôi cùng cậu uống vài chén, được không?"

Cô gái vung tay lên, trên bàn trà gỗ tử đàn liền xuất hiện một bầu rượu và mấy món ăn, nhìn thấy cô gái chỉ cần vung tay mọi thứ đã xuất hiện, đôi

mắt Hàn Ngạo càng thêm nặng nề.

Tô Mạt bên cạnh nhìn phản ứng của Hàn Ngạo, liền tiến đến kéo tay anh, đi đến ngồi xuống trước bàn trà tử đàn đối diện với cô gái áo đỏ.

Cô gái nhìn phản ứng của Tô Mạt, cười ha ha.

"Vị cô nương này hợp với ý tôi, rất thẳng thắn, không biết cô nương tên là gì? Tôi là Vị Ương."

"Tô Mạt."

"Gặp được nhau là hữu duyên, có thể giải được trận Cửu Cung Bát Quái của tôi mà lại không bị cửa trận Thập Nhị Đô Thiên trong trận làm mê muội, đi đến được trang viên của tôi cũng chẳng dễ dàng. Có rất nhiều người muốn cùng lúc phá giải hai trận pháp lại không biết đó chỉ là thủ thuật che mắt thôi. Chỉ cần phá được trận pháp Cửu Cung thì sẽ tiến vào được trang viên của tôi rồi." Cô gái áo đỏ bất đắc dĩ nhún vai, như đang bày tỏ với Tô Mạt là mình vô tội.

"Bức tranh kia của cô là sao vậy?"

Tô Mạt giơ tay lên, chỉ vào bức họa phía sau Vị Ương. Vị Ương quay đầu.

"Ồ, cô nói bức họa này à? Những kẻ đó đều bị trừng phạt đích đáng, ham mê sắc đẹp của tôi, lại vong ân phụ nghĩa. Người như thế ở trên thế gian này đâu có lợi ích gì, không bằng mỗi ngày cực khổ làm việc, đời đời kiếp kiếp không được giải thoát."

Nói đến đây, mặt Vị Ương thoáng âm đạm. Cô nhìn Hàn Ngạo và Tô Mạt mười ngón đan xen trước mặt, chậm rãi nói:

"Hai vị có lẽ là một đôi, hay là tiếp nhận một ả thử thách của tôi xem sao? Nếu qua được, đương nhiên tôi sẽ chiêu đãi một bữa thơm ngon, rạng đông còn đưa hai vị ra khỏi trang viên. Nếu như không qua được, ha ha, chỉ bằng ở lại làm bạn với tôi. Có điều, tôi không có ý thương lượng với hai người đâu nhé."

Vị Ương che mặt cười ha ha, mắt không ngừng đảo quanh giữa Tô Mạt và Hàn Ngạo. Tô Mạt liếc nhìn phản ứng của Hàn Ngạo, anh cũng đang nhìn cô dăm dăm. Cô gật đầu với anh rồi chuyển mắt về phía Vị Ương.

"Cô nói đi, thử thách gì?"

"Ha ha, đừng căng thẳng quá, chuyện nhỏ thôi. Trước tiên tôi hỏi vài câu đố. Các người có yêu đối phương hay không? Còn có thể chết vì đối phương hay không?"

Tô Mạt hơi cau mày, đây là ý gì?

"Có thể."

Nghe thấy lời Hàn Ngạo nói Tô Mạt kinh ngạc quay đầu lại, Hàn Ngạo cũng đang nhìn cô, biểu cảm trên mặt vô cùng dịu dàng, đôi mắt hiện lên sự kiên định chứng minh tấm chân tình mà anh dành cho Tô Mạt.

"Cậu ta đã nói rồi, còn cô?"

Tô Mạt vẫn nhìn chăm chăm vào mắt Hàn Ngạo, cho đến khi Vị Ương cất lời mới hoàn hồn quay lại nhìn Vị Ương, gật đầu.

Thấy Tô Mạt gật đầu, trong mắt Hàn Ngạo hiện lên vẻ ngạc nhiên, bàn tay đang nắm tay Tô Mạt cũng không kìm được mà siết thật chặt.

Tô Mạt cảm nhận được sự ngạc nhiên vui mừng anh, nhưng ánh mắt lại hiện lên vẻ buồn bã.

Nhìn nổi xúc động của Hàn Ngạo và Tô Mạt, Vị Ương giễu cợt.

"Nói thì ai chẳng nói được nhưng làm chưa chắc đã được, hai người đều đã nói có thể; vậy thế này đi, nếu giữa hai người chỉ có một người có thể bình an rời khỏi đây thì hai người sẽ làm gì? Đừng vọng tưởng phản kháng, vào trang viên của tôi, ngửi huân hương của tôi, dù là Đại La Kim Tiên cũng phải nghe tôi định đoạt."

Nghe thấy lời Vị Ương, Hàn Ngạo và Tô Mạt đưa mắt nhìn nhau, âm thầm vận khí, quả nhiên hai người đều đã không còn chút sức lực nào nữa. Hàn Ngạo trầm giọng, "Câu này của cô nghĩa là sao?"

"Ha ha, có lẽ các người đã thử rồi, bây giờ bản thân không còn bất cứ sức lực nào chứ đừng nói đến phản kháng. Ý của tôi chính là một trong hai người phải dùng con dao của tôi làm đối phương bị thương mới có thể rời khỏi đây." Nói xong, trong tay Vị Ương xuất hiện một con dao, đặt trước mặt Hàn Ngạo và Tô Mạt.

Nhìn con dao đó, lòng Hàn Ngạo và Tô Mạt chột trĩu nặng, hiện tại hai người hoàn toàn không phản kháng được, không những thế còn phải làm đối phương bị thương mới có thể rời khỏi, vậy còn ý nghĩa gì nữa chứ.

"Hai người đừng nên nghĩ đến chuyện không ai phải chịu thương tổn nhé. Nếu tôi đã muốn hai người lựa chọn thì không ai có đường lui đâu, nếu không hai người đều phải chết." Như thế nhìn thấu được suy nghĩ của họ, Vị Ương cười khẩy.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 9-2

Hàn Ngạo và Tô Mạt rơi vào tình cảnh lưỡng nan còn Đào Tử cũng không thoải mái. Đi theo dòng kí ức Đào Tử quay trở lại ngày truyền thừa huyết mạch.

Khi đó cảm giác cực nóng ngày càng gia tăng trạng cơ thể, Đào Tử ý thức được Thiên Niên Kiếp sắp thức tỉnh, bản thân đã đến thời khắc phải sắp đặt truyền thừa huyết mạch.

Tô Mạt mỗi ngày bị Đào Tử rèn luyện cũng bắt đầu dậy sớm theo thói quen, lúc nghe nói hôm nay phải tiến hành truyền thừa, Tô Mạt đã thức dậy thật sớm chuẩn bị. Vốn tưởng rằng quá trình truyền thừa rất phức tạp, nhưng thật không ngờ chỉ cần một con dao găm sạch sẽ, sau đó có mặt hai người nữa là đủ. Ngồi trong hang núi yên tĩnh, Đào Tử nhìn Tô Mạt hỏi lại lần nữa.

"Mạt Mạt, cậu nghĩ kỹ thật chưa? Một khi đã nhận huyết mạch Phượng Hoàng thì sẽ không truyền lại được nữa đâu, hơn nữa nếu như cậu gặp phải mối nguy, có thể không còn cách giải quyết nào ngoài cái chết."

"Lời này cậu đã hỏi gần tám trăm lần rồi, mình đã suy nghĩ kỹ, cậu cứ yên tâm đi, bây giờ nói cho mình biết mình phải làm thế nào được không?"

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tô Mạt, Đào Tử gật đầu.

"Cậu nhắm mắt lại đừng nghĩ gì hết, quá trình sẽ hơi đau nên cố chịu đựng là được."

"Ừ." Tô Mạt trả lời một tiếng đơn giản, nhắm hai mắt lại.

Thấy Tô Mạt nhắm hai mắt lại, Đào Tử lấy con dao găm đã chuẩn bị ra, nhẹ nhàng rạch lên bàn tay mình.

Máu tươi từ tay Đào Tử nhỏ xuống mặt đất, cô chấm máu tươi không ngừng chảy lên trán và lòng bàn tay Tô Mạt, sau đó trở lại trước người Tô Mạt đọc chú ngữ.

"Lấy máu của ta mở ra phong ấn, truyền thừaPhượngHoàngđất trời chứng giám."

Câu chú vừa cất lên, bóng dángPhượngHoàngphóng lên từ đầu Đào Tử, bay lượn quanh Đào Tử và Tô Mạt.

Đào Tử vội vàng lấy dao ra rạch một vết tương tự lên tay Tô Mạt, để cho máu tươi chảy ra.

"Lặp lại lời mình mới vừa nói đi."

Nghe thấy lời của Đào Tử, Tô Mạt vội vàng cất lời.

"Lấy máu của ta mở ra phong ấn, truyền thừaPhượngHoàngđất trời chứng giám. "

PhượngHoàngmàu vàng ngừng vờn quanh hai người, chỉ thấy nó xòe cánh, hào quang tỏa sáng quanh thân hình màu vàng, vươn cổ hót dài, khiến toàn bộ chim chóc khắp nơi cùng bay về phía Tô Mạt và Đào Tử, sà xuống mặt đất cách họ không xa. Sau đóPhượngHoàngvẽ đôi cánh màu vàng lộng lấy của mình bay về phía Tô Mạt, chui vào đỉnh đầu Tô Mạt chứ

không chui vào thân thể, lúc này cả người Tô Mạt cũng được một tầng ánh sáng màu vàng bao phủ, tạo nên cảm giác thần thánh.

Chim chóc bốn phía tuy đều sà xuống cách hai người không xa, nhưng không hề gây tiếng động ồn ào nào, như thể đã hẹn trước, không có bất kì một con chim nhỏ nào cất tiếng hót.

Sắc mặt Đào Tử tái nhợt, quá trình truyền thừa nghe có vẻ như đơn giản nhưng sự phức tạp trong đó lại không ai biết được, vốn là huyết mạch của mình lại muốn thoát ra ngoài, cơn đau này không thua gì Tô Mạt đang thích ứng với huyết mạch Phượng Hoàng cả.

Vết thương trong tay đã sớm đóng vảy, không còn chảy máu nữa, Đào Tử lão đảo, cảm giác phía sau có người liền quay đầu nhìn lại.

Vừa mới quay đầu cô đã thấy Ly Thương đang đứng cách đó không xa nhìn mình với vẻ mặt phức tạp.

Anh ấy đã đến đây lúc nào? Vậy mà mình lại không phát hiện ra ư? Đào Tử hoảng hốt, cảnh giác nhìn Ly Thương.

"Em thà truyền thừa huyết mạch cho người khác cũng không chịu cho anh."

Nhìn vẻ mặt đau lòng của Ly Thương, Đào Tử cười sâu thẳm.

"Đúng vậy đó, em thà truyền thừa huyết mạch cho người ngoại cũng không muốn trao cho một kẻ mưu mô như anh, hôm nay thế cục đã định, anh đừng hi vọng gì nữa."

"Thế cục đã định à? Anh lại muốn xem đã định thế nào." Ly Thương vừa nói vừa xông về phía Tô Mạt. Đào Tử vội vàng ngăn cản. Thế nhưng thân thể vừa truyền thừa huyết mạch quá mức suy yếu, đành trở mắt nhìn Ly Thương xông về phía Tô Mạt.

Đúng lúc đó Tô Mạt đang ngồi yên bỗng nhiên mở mắt,PhượngHoàngmàu vàng lao ra khỏi đỉnh đầu, vờn quanh cô.

Nhìn chàng trai áo đen xông về phía mình Tô Mạt khẽ cười khẩy, cô vung tay,PhượngHoàngHỏa bay về phía Ly Thương, hẫ nhẹ nhàng lách mình,PhượngHoàngHỏa bay sượt qua quần áo hẫ.

"Thật kém cỏi." Ly Thương khẽ hừ, chướng khí màu đen dâng lên trong tay, lần nữa xông về phía Tô Mạt.

"Kém cỏi sao?" Tô Mạt cười khẩy, "Anh quay đầu lại nhìn đi."

Ly Thương ngập ngừng quay đầu lại,PhượngHoàngHỏa phía sau bị hẫ tránh được đã quay lại, bay về phía hẫ.

Ly Thương vội vàng lách mình, đang định vận công đánh chướng khí trong tay về phía Tô Mạt thì cảm thấy phía sau lại xuất hiện cảm giác nóng rực, Ly Thương cau mày, quả nhiên ngọn lửa lại xông đến.

"Chết tiệt!"

Ly Thương khẽ rủa, bỏ qua Tô Mạt, quay người lại lao về phía Đào Tử.

"Tiêu rồi!"

Thấy Ly Thương dường như muốn bắt Đào Tử để uy hiếp mình, Tô Mạt lo lắng,PhượngHoàngHỏa lại dâng lên trong tay cô, đuổi theo Ly Thương.

Tuy nhiên cô vẫn chậm một bước, Ly Thương đã đến bên cạnh Đào Tử, đưa tay bắt lấy Đào Tử che trước người mình.

Tô Mạt vội vàng rút tay lại, thu hồiPhượngHoàngHỏa vừa đánh ra, cô muốn tiến lên thì nghe Ly Thương cất tiếng lạnh lùng.

"Đừng đến đây, nếu không tôi không chắc an toàn của cô ấy được bảo đảm đâu."

Tô Mạt dừng bước, nghe Đào Tử nói.

"Việc gì phải thế, huyệimạchđã truyền cho cô ấy rồi, bây giờ anh không đoạt được đâu, nếu như anh ra tay chỉ bằng giết em đi." Đào Tử bình tĩnh nhìn chàng trai mà mình vẫn không nỡ buông bỏ trước mắt, hờ hững cất lời.

Sắc mặt Ly Thương lạnh lẽo không còn vẻ dịu dàng thường ngày, nghe thấy lời nói của Đào Tử, đôi mắt lại hiện lên vẻ không đành lòng, hấn không đáp mà lấy một con dao găm ra từ trong ngực.

Thấy Ly Thương lấy dao ra, Tô Mạt kinh hoàng, cô muôn tiến lên, nhưng lại lo hành động bốc đồng của mình sẽ khiến Ly Thương làm hại Đào Tử.

Đào Tử nhìn thấy Ly Thương lấy con dao găm cũng cười khổ cất tiếng:

"Hạ quyết tâm nhanh vậy ư? Vậy thì ra tay đi."

Nói xong cô nhắm hai mắt lại, một giọt lệ nơi khóe mắt Đào Tử nhỏ xuống, chảy xuôi theo gương mặt còn đang tái nhợt của cô.

Lúc này Đào Tử vẫn đi theo dòng kí ức, lệ đã đọng đầy trong đôi mắt, khi đó cô rất tuyệt vọng, cho rằng Ly Thương thật sự muôn giết mình, cô nản lòng thoái chí nhắm mắt lại nhưng không ngờ rằng...

Ly Thương tiến lên một bước ôm Đào Tử xoay lại, sau đó cúi xuống hôn Đào Tử. Tô Mạt không dự đoán được chuyện này, cô nhìn thấy Ly Thương lấy dao găm ra, còn tưởng rằng hấn muốn làm hại Đào Tử.

Đào Tử vốn chờ đợi cái chết thì bị nụ hôn bất ngờ xuất hiện này khiến bản thân không biết phải làm sao, cô mở mắt ra muốn giãy giụa, nhưng lại nhìn thấy vẻ đau lòng, bất đắc dĩ và nuối tiếc trong mắt Ly Thương. Cô vội vàng chớp mắt, muốn nhìn thật kỹ cảm xúc mà mình vừa mới thấy rồi cuộc là thật hay giả, nhưng cô hoảng sợ nhìn thấy Ly Thương đặt con dao găm vào tay mình, sau đó kéo tay cô đâm thật mạnh vào người hấn.

Ly Thương che vết thương, buông Đào Tử ra, mặt tái nhợt lui về sau vài bước.

"Tình, tôi đã trả cho em. Từ nay về sau gặp lại hai người tôi sẽ không nương tay nữa, tôi nhất định phải có đượchuyết mạch thần thú." Nói xong hấn không nhìn đến vẻ mặt thất thần của Đào Tử, quay người bỏ đi.

Tô Mạt nhìn bóng dáng Ly Thương biến mất, vội vàng tiến lên xem tình trạng của Đào Tử, Đào Tử còn đắm chìm trong xúc động vừa rồi, nắm con dao đâm Ly Thương bị thương trong tay, ngơ ngác bất động.

Cho đến khi giọng nói lo lắng của Tô Mạt vang lên, cô mới hoàn hồn lại. Cúi đầu nhìn con dao còn vương máu Ly Thương, nước mắt cô cứ thế tuôn rơi.

Chuyện trong kí ức tái diễn, Đào Tử cảm thấy trái tim tưởng đã lành lặn lại một lần nữa vỡ nát, nhớ đến cảm giác của mình khi đó, Đào Tử chỉ cảm thấy không thở nổi, cô ôm ngực, hoàn toàn không chú ý có một bóng đen đang lảng lạng xuất hiện phía sau mình.

Nguy cơ rạp trùng, nhưng Đào Tử đang đắm chìm trong kí ức lại không nhận ra được.

Bóng đen phía sau càng lúc càng đến gần, một bàn tay lông lá màu đen đập thẳng xuống ót Đào Tử.

Đào Tử cảm thấy một cơn gió mạnh ập đến phía sau, không kịp nghĩ nhiều đã vội lẩn qua bên cạnh né tránh, khi ổn định lại thân thể cô mới phát hiện có một con quái vật lông đen toàn thân xuất hiện tại chỗ mình vừa đứng.

Quái vật lông đen thấy không đánh trúng, thân thể cồng kềnh chao đảo lại xông đến chỗ Đào Tử.

Đào Tử vội vàng đứng dậy, cũng may là tuy đã truyền lại huyết mạch Phượng Hoàng cho Tô Mạt nhưng cô vẫn không bỏ bê tu luyện, trên người luôn chuẩn bị không ít bùa chú.

Tiện tay cô lấy một lá bùa Ngũ Lôi từ trong ngực miệng vội vàng đọc chú ngữ, "Lập tức tuân lệnh!" Sau đó đánh về phía quái vật lông đen.

Con quái vật lông đen này nhìn thấy lá bùa bay đến ngay mặt cũng không buồn tránh né mà đâm đầu xông thẳng đến, bị bùa Ngũ Lôi đánh trúng, nhất thời không khí tràn ngập mùi lông bị cháy khét.

Đào Tử che mũi nhìn quái vật màu đen bị trúng bùa Ngũ Lôi, cũng nhận ra bùa Ngũ Lôi vô hiệu với nó, ngoại trừ biến quái vật lông đen thành quái vật lông quăn ra thì không có bất cứ thay đổi gì.

Đào Tử liếc mắt nhìn rốt cuộc nó là cái gì, không sợ sấm đánh, đen thui, một lá bùa chẳng những vô hiệu mà còn tạo kiểu tóc miễn phí cho nó, từ lông suôn thẳng biến ngay thành kiểu hoa lê (*) mà chẳng cần thuốc uốn tóc, chẳng những thế mà cô còn phải chải sấy cho nó bằng tay nữa, cuối cùng vẫn là cô lỗ vốn, nếu nó đã không sợ sấm vậy thì thử lửa xem sao. Nhìn bộ lông đen của nó có lẽ là sợ lửa nhỉ?

(*) Kiểu tóc uốn cúp ngang vai giống như quả lê.

Đào Tử lại chọn một lá bùa lửa từ đồng bùa trong tay đánh về phía quái vật lông đen, lá bùa vừa dính vào người quái vật, Đào Tử vội vàng niệm

chú, "Lập tức tuân lệnh!"

Theo câu chú được niệm, lửa cháy rực lập tức vây quanh quái vật lông đen.

Đáng tiếc chính là con quái vật lông đen không hề có phản ứng, bản thân nó dường như khó hiểu vì sao mình lại bị lửa đốt, nên vẫn đứng đó sừng sốt, có lẽ nó cũng biết bị lửa đốt thì lông sẽ bị mất nên nằm xuống đất lăn lộn, nhờ vậy mà ngọn lửa nhanh chóng bị dập tắt.

Điều này khiến Đào Tử hoang mang, nổi đau buồn khi nhớ lại chuyện xưa đã nhanh chóng tan thành mây khói trước sự xuất hiện của con quái vật lông đen này. Nó không sợ sấm cũng không sợ lửa, vậy phải làm sao mới được đây?

Còn đang suy nghĩ, con quái vật lông đen kia đã đứng dậy, đi về phía Đào Tử.

Đào Tử nhìn con quái vật lông đen đang từng bước tiến đến gần, cảm thấy nhức đầu, lúc này trong đầu cô hiện lên vài lựa chọn.

Thứ nhất là ngồi xuống đàm phán với nó, "Người anh em, mày xem tao với mày nước sông không phạm nước giếng, hay là mày tha cho tao một mạng có được không?" Có khi con quái vật lông đen kia cho một tát là cô đã xuống uống trà với Diêm Vương rồi.

Lựa chọn thứ hai là xin nó tha cho, "Đại ca, em sai rồi, anh bỏ qua cho em đi, em chỉ nhớ chút chuyện cũ thôi mà, đâu đến nỗi phải diệt trừ em chứ hả?" Nhưng mà có lẽ kết cục cũng chẳng khác gì vừa rồi, cô vẫn phải tìm Diêm Vương uống trà thôi.

Lựa chọn thứ ba, đánh nhau với nó, dùng tất cả các thủ đoạn, nào là chiên, xào, nấu, rang, nào là chưng, kho trực tiếp quật ngã nó. Khụ khụ, hình như cô thấy đói bụng rồi.

Quái vật lông đen từng bước nhích đến gần Đào Tử, tiếng bước chân bình bịch đan xen với tiếng thở phì phò của nó từ từ ép bức cô, đã nhẹ nhàng không được thì phải bạo lực thôi, ngấm lại thì mấy ý nghĩ vừa rồi của mình không thể trở thành hiện thực được.

Đào Tử lấy ra một chiếc dao găm từ bên hông, sau đó lại lấy một lá bùa trong ngực, kẹp lên con dao găm, nhìn con quái vật lông đen chăm chăm.

Con quái vật này đúng là cố chấp, từ lúc đứng dậy nó vẫn cố đi về phía Đào Tử.

Thấy quái vật lông đen đã đến trước mặt mình, Đào Tử khẽ lách người xông ra sau, chém một nhát vào giữa lưng nó, nhưng không biết da con quái vật kia làm bằng gì mà không hề phản ứng, như thể nhát dao kia chỉ gãi ngứa cho nó thôi vậy.

Sau khi quái vật lông đen bị chém đã nhận ra lưng mình có người đánh lén, nó trực tiếp quay người tung một cú về phía Đào Tử.

Đào Tử vội vàng nhảy lên né cú tát cỡ cây quạt hương bồ này, qua bên trái quái vật lông đen, quơ con dao găm nhào về phía sườn của nó.

Nếu là người bình thường thì chắc chắn nhát đâm đó đã trở thành đòn chí mạng, đáng tiếc đâm vào người con quái vật lông đen này lại hoàn toàn không có hiệu quả.

Mồ hôi rỉ trên trán cô, Đào Tử cứ thế né trái né phải vài hiệp với con quái vật, đã không có kết quả gì, ngược lại còn khiến bản thân cô mệt bỏ hơi tai, còn con quái vật lông đen kia thì cứ trơ trơ chẳng mệt chút nào.

Đào Tử cau mày lại, vừa né tránh vừa nghĩ cách giải quyết.

Nếu cứ tiếp tục tình trạng này thì sớm muộn gì cô cũng kiệt sức, bị bàn tay quái vật kia tát cho một phát thì không chết cũng chỉ còn lại nửa cái

mạng, sớm muộn gì cũng tìm Diêm Vương uống trà thôi.

Bỗng nhiên cô phát hiện trước ngực con quái vật lông đen dường như có vật gì đó, cô dụi mắt nhìn cẩn thận, hình như là một ấn kí màu nâu xám. Bởi vì lông con quái vật này vốn là màu đen, ấn kí trước ngực lại là màu nâu xám, vừa rồi nếu cô không nhìn kỹ e rằng cũng không phát hiện được.

Đào Tử không chần chừ nữa, chân vội vàng lấy đà nhảy đến trước người con quái vật, quái vật kia thấy Đào Tử nhảy đến trước người mình thì giơ tay lên đánh cô.

Nhìn thấy bàn tay to đánh về phía mình, Đào Tử không hề tránh né mà giơ một chân đạp thẳng vào lòng bàn tay nó, niệm chú giơ con dao găm kèm theo lá bùa đâm vào ấn kí màu nâu xám trước ngực quái vật lông đen.

May mắn là lần này Đào Tử đã thành công con dao xuyên thẳng vào thân thể nó, găm trước ngực.

Con quái vật rống lên đưa tay chộp về phía ngực mình, Đào Tử vội vàng đạp một cú vào trước ngực quái vật, mượn lực rút dao ra rồi lách mình qua bên cạnh, đáng tiếc là hơi chậm, vẫn bị bàn tay nó đánh sượt qua, cô rơi xuống đồng cỏ cách nó không xa.

Quái vật lông đen bị đánh trúng chỗ hiểm, bàn tay huơ huơ vài cái trước ngực, cuối cùng cũng ngửa mặt ngã quy, nhìn quái vật lông đen ngã xuống đất Đào Tử thở phào nhẹ nhõm. May quá, kẻ xuống uống trà với Diêm Vương không phải cô, giờ cô cũng phải tìm chung trà để uống nhưng vừa đảo mắt thì đã ngất lịm.

HUYẾT MẠCH PHƯƠNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 10-1

Vị Ương âm trầm nhìn Hàn Ngạo tái mặt che vết thương trước mắt, oán hận thốt lên, "Không ngờ cậu lại xảo trá như vậy, lợi dụng sơ hở trong lời của tôi, còn xuống tay với bản thân, tự nguyện chịu thương tổn chứ không muốn làm hại cô gái bên cạnh."

"Nếu như ngay cả cô ấy tôi cũng không thể bảo vệ được thì làm sao xứng nói yêu cô ấy, chúng tôi đã đưa ra lựa chọn rồi, có phải cô cũng nên thực hiện lời hứa của mình hay không?"

Hàn Ngạo cảm thấy trước mắt dần tối đi, nhưng trong lòng anh biết rõ bây giờ không phải thời điểm khuyu ngã, cô gái trước mắt tính tình thất thường, nếu như không phải anh lợi dụng sơ hở trong lời nói của cô ta, e là anh và Tô Mạt sẽ bị cô ta gây khó dễ.

"Cậu..." Vị Ương chỉ vào Hàn Ngạo, không nói nên lời.

Không để ý đến phản ứng của Vị Ương, Hàn Ngạo nhìn sang Tô Mạt còn đang sững sờ, trong tay cô vẫn cầm con dao Vị Ương đưa, trên đó dính đầy máu của Hàn Ngạo.

Tâm trạng cô lúc này rõ là kinh sợ quá độ, nhưng ngoài mặt lại không thể hiện gì, chỉ sững sờ nhìn con dao dính đầy máu kia.

Nhìn Tô Mạt, Hàn Ngạo biết hành động vừa rồi thật sự đã làm cô sợ hãi, anh vội vàng chống người ôm Tô Mạt vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô.

“Câu trả lời của cô thế nào?” Hàn Ngạo hỏi Vị Ương.

Nhìn hai người yêu thương lẫn nhau, trong đôi mắt Vị Ương hiện vẻ âm ỉ.

Khi nào cô mới có được tình cảm như vậy? Bản thân đã ở trong thế giới này, kẻ ham mê vẻ ngoài của cô nhiều không kể xiết, đáng tiếc chẳng tìm nổi một ai thật lòng thật dạ. Cô cũng không muốn làm khó đôi tình nhân trẻ này, hôm nay thử thách người ta nhưng lại khiến chính mình bị tổn thương, thật đúng là tự gây nghiệt.

Vị Ương cười khố, "Tôi nói được làm được, tuy cậu lợi dụng sơ hở trong lời tôi nhưng lời hứa vẫn được thực hiện, chờ khi vết thương của cậu khá hơn một chút, tôi sẽ đưa hai người ra khỏi trang viên. Chăm lấy đi, đây là thuốc trị thương."

Vị Ương vừa nói vừa vung tay, trong tay xuất hiện một bình ngọc tinh xảo.

"Thuốc trong bình ngọc này một nửaa thoa lên vết thương, một nửa uống, vết thương của cậu sẽ nhanh chóng khép lại, bên kia còn có một căn phòng, hai người nghỉ ngơi ở chỗ đó đi." Nói xong, Vị Ương ném bình ngọc trong tay cho Tô Mạt rồi đứng dậy rời đi.

Nhìn Vị Ương đi khỏi, Hàn Ngạo không chịu đựng được nữa, thân thể chao đảo rồi ngã vào lòng Tô Mạt.

Tô Mạt vội vàng đỡ anh dậy cẩn thận đi đến căn phòng Vị Ương vừa chỉ, đẩy cửa phòng ra, cô dìu Hàn Ngạo chậm rãi đi đến phía giường, sau đó Tô Mạt lấy bình ngọc Vị Ương cho mình mở nắp ra, mùi hương thoang

thoáng bay đến, người thấy sẽ khiến tinh thần trở nên phấn chấn, quả nhiên là đồ tốt.

Cô vội vàng đổ ra hai viên thuốc. Một viên đút cho Hàn Ngạo uống, còn một viên khác thì ngâm nước, tiếp theo cô cởi áo Hàn Ngạo, chuẩn bị lau vết thương cho anh.

Nhớ đến tất cả mọi chuyện vừa xảy ra khi nãy, Tô Mạt cảm thấy mình như thể đang mơ.

Vị Ương đặt con dao lên bàn trà, cười nhạt nhìn Hàn Ngạo và Tô Mạt bị mình làm khó, "Không phải hai người nói có thể chết vì nhau sao? Bây giờ chỉ cần hai người lựa chọn, sao hả? Không nữa rồi à? Nhưng không có đường lui đâu. Đây chỉ là một thứ thách đờn giản, có điều phải có một người đích thân làm người kia bị thương. Có gì khó đâu nào, nhanh lên một chút, người ta còn phải nghỉ ngơi nữa."

Vị Ương chớp mắt nhìn hai người, luôn miệng thúc giục.

"Chỉ cần làm đối phương bị thương là được, đúng không?"

"Ha ha, dĩ nhiên, chỉ cần hai vị tự tay làm đối phương bị thương thì tôi sẽ xem như hai vị thắng, hơn nữa còn đưa hai vị ra khỏi trang viên an toàn."
"

"Cô giữ lời chứ?"

Vị Ương che mặt cười, "Dĩ nhiên. "

Vừa dứt lời đã thấy Hàn Ngạo cầm lấy con dao trên bàn trà nhét vào tay Tô Mạt, không đợi Tô Mạt phản ứng đã nắm lấy tay cô đâm vào lồng ngực mình.

Phập.

Con dao trong tay Tô Mạt cứ thế đâm vào Hàn Ngạo. Máu chảy ra từ vết đâm, nhanh chóng thấm ướt ngực.

Vị Ương không ngờ Hàn Ngạo sẽ dùng cách này để đương đầu với thử thách của cô, cô thoáng ngỡ ra, sau đó âm trầm nhìn Hàn Ngạo sắc mặt tái nhợt đang che vết thương.

"Tại sao lại khóc?" Tiếng nói yếu ớt nhưng vẫn dịu dàng cắt ngang dòng hồi tưởng của Tô Mạt.

Tô Mạt vội vàng đưa tay nắm lấy bàn tay đang giơ lên của anh.

"Anh sao rồi? Có phải đau lắm không?"

Hàn Ngạo gượng cười, "Không sao, không đau đâu nhưng khi thấy em rơi lệ thì lại cảm thấy đau. Đừng khóc, như vậy anh mới dễ chịu hơn."

Ôi, không biết Thiên Niên Kiếp quái quỷ kia rốt cuộc là thứ gì nữa. Đến khi mình phá được kết giới đáng chết này, nhất định phải hỏi Đào Tử xem sao. Không biết cô gái đó giờ thế nào rồi? Có phải cũng ở trong kết giới này hay không? Có gặp phải điều gì nguy hiểm không?

Tô Mạt xử lí xong vết thương, vừa ngẩng đầu đã thấy khuôn mặt say ngủ của Hàn Ngạo thì thở dài.

Tô Mạt cảm thấy mệt mỏi, đi đến thế giới này cũng lâu rồi mà chưa được nghỉ ngơi hẳn hoi, không biết tình hình của Đào Tử có khá hơn mình chút nào hay không, chờ thương tích Hàn Ngạo khá hơn rồi phải nhanh đi tìm cô ấy mới được.

Tô Mạt há miệng ngáp, đan tay mình cùng với tay của Hàn Ngạo, sau đó gục bên giường mê mệt thiếp đi.

Khi Đào Tử tỉnh lại đã phát hiện mình nằm trong một căn phòng tối om, tay chân bị trói chặt.

Đào Tử vô cùng muốn ngửa mặt lên trời thở dài, chuyện này là thế nào đây? Sao vừa mới ra khỏi hang sói lại vào hang cọp nữa rồi.

Thật bi thảm quá mà, cô nhúc nhích người, còn may thân thể không có gì đáng ngại, có điều tay chân bị hạn chế, hoàn toàn không thể biết rõ tình hình trong phòng này được, cô hoàn toàn không biết phải đối mặt với thứ gì và đối mặt như nào mới ổn. Nếu có người thì còn dễ nói chuyện, cái nơi quái quỷ này liệu có người sống tồn tại không?

Nếu thật là yêu ma quý quái thì xem ra lần này mình phải đi nghiên cứu trà đạo thật rồi, để đến khi xuống địa phủ rảnh rỗi có thể nhâm nhi trà, đàm đạo với Diêm Vương.

Đang suy nghĩ bỗng trong phòng xuất hiện một tia sáng Đào Tử vội vờ như mình còn hôn mê, chỉ len lén hí mắt quan sát hướng ánh sáng.

Cửa phòng được mở ra, một thứ gì đó lăm la lăm lét đi đến, sờ dĩ nói như vậy là bởi vì hẳn thật sự quá khó coi.

Dáng vóc không cao, tướng người gầy gò mà đầu lại rất to, nếu như bên cạnh đứng thêm một tên đầu nhỏ thì có thể đóng phim "Con đầu to bố đầu nhỏ" được luôn. Ngũ quan người này cứ như là dính lại với nhau vậy, mặt hoa cúc, mắt lé, tóm lại bộ dạng vô cùng... đặc biệt. Liếc mắt nhìn hẳn một lần xem chừng cả đời khó quên.

Tên kia ngẩng cái đầu to đùng của hẳn lắc lư đi đến bên cạnh Đào Tử, nhìn hẳn Đào Tử thật sự muốn nhắc nhở rằng mi hãy giữ cái đầu cho kỹ nhé, đừng để rơi xuống đè bẹp hoa cỏ thì không đẹp đâu.

Nhưng cô không thể nói như vậy, cô nhìn cái đầu to kia lắc lư đến bên cạnh mình, đứng đó quan sát cô, không biết là đang nghĩ gì.

Trong lúc đang căng thẳng, ngoài cửa có một giọng nói lạnh lạnh vang lên, "Sa Đầu To, mày xong chưa vậy hả? Người đó đã tỉnh chưa?"

Sa Đầu To, thật là chuẩn, đầu khá to, nhưng xem ra nó chính là quý, có lẽ cô bị yêu ma quý quái bắt thật rồi. Lẽ nào đây chính là Quý đầu to trong truyền thuyết?

Đào Tử vẫn giả hôn mê, âm thầm quan sát hành động của con quý đầu to này.

"Chưa đâu, vẫn còn hôn mê, mày giục cái gì mà giục chứ? Danh sách khách mời đã chuẩn bị xong rồi sao? Nghe nói mấy hôm trước Quý Vương thành Tây bị loài người tiêu diệt, hơn nữa còn có con yêu tinh bị sét đánh, lần này thọ yển của đại vương phải cẩn thận tuyệt đối đó. Đúng rồi, có mời vị ở trang viên phía Tây không? Chủ nhân trang viên đó cực kì rắc rối, mày đừng quên cô ta." Vừa nói quý đầu to vừa đi ra ngoài cửa.

Đào Tử tổng kết lại tin tức mình nghe được, đại khái biết được lúc này mình đang ở trong tình cảnh nào.

Có điều mới vừa rồi hẳn nói Quý Vương thành Tây bị tiêu diệt, lẽ nào là Mạt Mạt làm?

Nếu là như vậy thì có lẽ mình sẽ được cứu, còn nếu không thì mình vẫn nên chuẩn bị học trà đạo là vừa.

Đào Tử ở thành quý cảm thán gần đây thời vận cô chẳng tốt gì cả. Trong khi đó, tại trang viên của Vị Ương, Hàn Ngạo đã khôi phục kha khá đang ngắm nhìn gương mặt say ngủ của Tô Mạt. Anh định đánh thức cô dậy để cô nằm ngủ cho thoải mái, lại nghĩ đến hậu quả của việc đánh thức cô thì quyết định bỏ qua. Anh thử cử động phát hiện sức lực đã khôi phục trở lại, lại càng từ bỏ ý định gọi Tô Mạt dậy khi này.

"Đã dậy chưa?" Ngoài cửa vang lên tiếng Vị Ương, Hàn Ngạo vội vàng trả lời, cửa phòng bị đẩy ra, Vị Ương vẫn mặc một bộ váy đỏ đứng ở cửa, khẽ gật đầu với Hàn Ngạo. Sau đó cô đi vào phòng, tìm đại một vị trí ngồi xuống, bĩu môi nhìn Tô Mạt, "Còn chưa dậy à?"

Theo ánh mắt của Vị Ương, Hàn Ngạo nhìn thoáng qua Tô Mạt đang ngủ say, "Ừ, còn đang ngủ."

"Có muốn tôi gọi cô ấy dậy không?" Vị Ương vừa nói vừa đứng dậy đến bên cạnh Tô Mạt, Hàn Ngạo chưa kịp ngăn cản Vị Ương đã lay Tô Mạt đang ngủ say. Anh lặng lẽ nhích ra giữa giường vài tấc, cố gắng tránh để lát nữa không bị liên lụy.

Tô Mạt mơ màng cảm thấy có người không ngừng làm phiền cô ngủ, thế là vung tay lên theo bản năng, một ngọn lửa Phượng Hoàng liền bay về phía người đó.

Nhìn ngọn lửa hình Phượng Hoàng bay về phía mình, Vị Ương bất giác nghiêng người tránh né, vừa mới hoàn hồn lại đã nghe thấy tiếng Hàn Ngạo, "Đừng đứng lại chạy liên tục, nếu cô đứng lại sẽ bị đốt cháy đó."

Hàn Ngạo vừa dứt lời, Vị Ương liền cảm thấy phía sau lưng mình nóng rực, cô không dám khinh thường vội vàng né người lần nữa, vừa trốn vừa hỏi Hàn Ngạo đang xem chuyện vui trên giường, "Chuyện này là sao? Làm sao mới có thể thoát được hả?"

"Chậc, lúc Mạt Mạt nhà tôi ngủ đừng nên làm ồn cô ấy, nếu không sẽ xuất hiện ngọn lửa rèn luyện thân thể cùng cô đấy. Cô cứ trốn trước đi, cô ấy sẽ tỉnh ngay thôi." Hàn Ngạo nhún vai, ý bảo mình cũng bị thương không thể giúp gì được.

Vị Ương nổi cáu, "Tô Mạt, mau tỉnh lại cho bà, hình tượng của bà mất hết cả rồi."

Dường như nghe thấy tiếng mắng của Vị Ương, ngọn lửa Phượng Hoàng bỗng dưng biến mất, Tô Mạt dần tỉnh lại nhưng vẫn còn đang mơ màng, cô nhìn Vị Ương quần áo xốc xếch, lại quay đầu nhìn lại Hàn Ngạo đã lui đến tận bên giường.

"Vị Ương, cô sao vậy? Sao lại ra nông nỗi này?"

Nghe Tô Mạt hỏi vậy, Vị Ương tức tối liếc mắt.

"Còn không phải là do cô ban tặng sao? Tự dưng bị cô châm lửa đuổi theo, sớm biết như vậy tôi đã không cởi bỏ khúc mắc giúp hai người."

Tô Mạt ngượng ngùng sờ mũi, "Cô đến có chuyện gì không?"

Sửa sang quần áo xong, Vị Ương tùy tiện ngồi trên một chiếc ghế.

"Là thế này, tôi được mời đến tham gia thọ yến của Quý Vương thành Nam vào ba ngày sau, tôi muốn hỏi hai người có hứng thú đi xem Bách Quý Dạ Hành không?"

"Bách Quý Dạ Hành?"

"Đúng vậy, nghe nói bắt được một người làm vật tế lễ, đừng nói là trong giới chúng tôi trăm năm khó gặp Bách Quý Dạ Hành, sợ rằng nhân gian của hai người cũng vậy thôi đúng không?"

"Cô nói là bọn họ còn bắt được một người à? Có thể hỏi thăm xem đáng về người đó thế nào không?"

"Việc này thì thật sự là tôi không rõ lắm, chỉ biết hình như là một cô gái, rất trẻ, bị tên Sa Đầu To tay sai của Quý Vương thành Nam nhặt được trên đường, nghe nói bây giờ hôn mê bất tỉnh, những thứ khác tôi không biết rõ. Sao hả? Hai người quen à?"

“Hôn mê bất tỉnh?” Vẻ lo lắng hiện lên mặt Tô Mạt, cô nhìn Vị Ương, sau đó gật đầu, “Ừ, cô ấy là bạn thân của tôi. Vị Ương, chỉ có cô mới có thể giúp tôi thôi, tôi nhất định phải cứu cô ấy ra.”

“Việc này...” Vị Ương khó xử cau mày “Thật không dễ đâu, Bách Quỷ Dạ Hành không chỉ có trăm quỷ, mà hơn nữa trước đây không lâu Quỷ Vương thành Tây bồng dưng bị giết, hoàng hồ còn xuất hiện thiên lôi, cả Quỷ giới đều hoảng sợ, vì vậy trong phủ Quỷ Vương thành Nam nhất định sẽ tăng cường đề phòng, muốn cứu người kia sợ là còn khó hơn lên trời nữa. Thế này đi, còn ba ngày nữa, để tôi suy nghĩ kỹ, thăm dò tình hình thủ vệ đã sau đó chúng ta bàn bạc tiếp. Cô có thể yên tâm, nếu là vật tể thì tạm thời cô ấy sẽ an toàn, không ai dám làm hại cô ấy đâu.”

Cả Quỷ giới trong kết giới bắt đầu chuẩn bị lễ mừng cho Bách Quỷ Dạ Hành vào ba ngày sau, còn ở Nhân giới, trong căn phòng tối đen thành phố A, lại một cây nến nữa tắt ngúm.

Trong phòng chỉ còn lại cây nến thứ sáu và thứ bảy vẫn còn sáng, năm cây nến đầu đã tắt, tượng trưng cho trận pháp đã tiến hành đến giai đoạn cuối.

Bách Quỷ Dạ Hành, là một đội ngũ diễu hành gồm hàng trăm loại quỷ. Trong dân gian Trung Quốc, tương truyền mọi lần đến quỷ lễ (*) sẽ xuất hiện Bách Quỷ Dạ Hành.

(*) Theo phong tục tập quán, quỷ lễ là ngày con người tiếp xúc với ma quỷ. bây giờ trở thành ngày con người tế bái quỷ thần. Trung Quốc có bốn quỷ lễ lớn, đó là tiết Thanh minh, ngày mừng Ba tháng Ba, ngày Mười lăm tháng Bảy, ngày mừng Một tháng Mười.

Mà trong truyền thuyết của Nhật Bản, Heian (*) là một thời đại tối tăm u ám, loài người và yêu quái chung sống với nhau. Nơi trú ngụ của yêu

quái và loài người thật ra là một không gian trùng lặp. Nhưng loài người sinh hoạt vào ban ngày, còn đám yêu quái thì xuất hiện vào ban đêm.

(*) Thời kì Heian là thời kì phân hóa cuối cùng trong lịch sử Nhật Bản cổ đại, kéo dài từ năm 794 đến 1185. Đây là thời kì đạo Khổng và các ảnh hưởng của Trung Quốc phát triển tới đỉnh cao. Thời kì Heian cũng được coi là giai đoạn đỉnh cao của quyền lực Nhật hoàng, đánh dấu sự phát triển của nghệ thuật, thơ ca và văn học. Heian trong tiếng Nhật có nghĩa là ‘ hòa bình hoặc “yên bình”’.

Trong thời đại đó, tại Kyoto (*) mỗi khi màn đêm buông xuống, cả con đường không một bóng người. Tại thời điểm ấy sẽ có rất nhiều yêu quái mang đủ mọi hình thù mang khuôn mặt dữ tợn đi trên đường lớn, giống như một hàng ngũ đi lễ chùa, người ta đó gọi là Bách Quỷ Dạ Hành. Còn có loại đập vỡ chén bát, nôi niêu kéo bầy kéo lũ điểu hành trên đường phố vào ban đêm, nghe nói ai tận mắt nhìn thấy sẽ bị nguyên rửa, mất mạng vô duyên vô cớ.

(*) Kyoto (Kinh Đô), thời bấy giờ mang tên là Heiankyo (Bình An Kinh), là thủ đô của Nhật Bản từ năm 794 đến cuối thế kỉ 19, khi triều đình dời về Edo (bây giờ là Tokyo) vào triều Minh Trị duy tân.

Tóm lại tuy không biết truyền thuyết có thật không, nhưng nó vẫn được truyền miệng rộng rãi khắp dân gian, còn người có thể thật sự nhìn thấy Bách Quỷ Dạ Hành thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay, trong đám thiếu số đó có Hàn Ngạo và Tô Mạt bây giờ.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 10-2

Lúc này đây, tại Quý giới trong kết giới, Tô Mạt và Hàn Ngạo cải trang thành tùy tùng của Vị Ương, đi theo cô đến phủ Quý Vương thành Nam, chuẩn bị tham gia đại điển Bách Quỷ Dạ Hành.

Ba ngày trước, biết được vào ngày thọ yến Quý Vương thành Nam định dùng một cô gái loài người làm vật tế mở màn đại điển Bách Quỷ Dạ Hành, Tô Mạt lo lắng cầu xin Vị Ương nghĩ cách giúp cô cứu Đào Tử.

Vị Ương không biết phải làm sao, đành thăm dò tình trạng thủ vệ phủ Quý Vương thành Nam và cách sắp xếp nhân viên trong phủ ngày đó. Tuy hi vọng mong manh nhưng vẫn còn có cơ hội, vì vậy cô sắp xếp Hàn Ngạo và Tô Mạt cải trang thành tùy tùng, đi cùng mình đến phủ Quý Vương thành Nam chúc thọ trong ngày đại điển, hai người sẽ tranh thủ thời cơ cứu Đào Tử trước khi đại điển Bách Quỷ Dạ Hành bắt đầu.

Phủ Quý Vương thành Nam cũng vì đại điển tối nay mà vô cùng náo nhiệt, đủ các loại quý qua lại như thoi đưa, Hàn Ngạo và Tô Mạt chỉ cúi đầu đi theo sau Vị Ương y lời căn dặn.

Vừa vào phủ, trong đám quý lập tức có kẻ nhận ra Vị Ương liền đi thẳng về phía họ, kẻ đến mặc bộ áo tím, vẻ mặt không khác gì người bình thường nhưng sau lưng hình như có thứ gì đó, quan sát cẩn thận mới thấy được phía sau là một con quye mặt xanh nanh vàng, đồ vật bay múa quanh thân trông giống thiết trảo móc sắt.

“Đây chẳng phải là Vị Ương thành Tây sao? Sớm biết cô sẽ nhận lời mời đến đại điển lần này mà. Theo sau là tùy tùng của cô à? Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô đưa tùy tùng theo đó.”

Nhìn người đến Vị Ương che mặt cười.

"Chẳng phải quý câu hồn đây ư? Ha ha, mới thu được hai kẻ vừa ý nên dẫn chúng đến đây xem đại điển Bách Quỷ Dạ Hành trăm năm hiếm có của Quỷ giới chúng ta, xem ra tối nay sẽ vô cùng náo nhiệt."

Hai người vừa đi vừa nói, Hàn Ngạo và Tô Mạt đi theo sát phía sau, vừa đi vừa âm thầm quan sát tình hình xung quanh. Phủ Quỷ Vương thành Nam rõ ràng canh phòng cẩn thận hơn thành Tây rất nhiều, hầu như khắp nơi đều có quỷ binh canh gác, có lẽ là vì trước đó không lâu Quỷ Vương thành Tây bị sát hại nên chúng phải cẩn thận hết sức.

Tô Mạt thầm kêu khổ, chỉ biết Đào Tử bị giam trong địa lao ở phía sau, nhưng làm sao mới có thể đến địa lao đây? Canh phòng nghiêm ngặt thế này, chỉ sơ suất chút thôi là thân phận của cô và Hàn Ngạo sẽ bị bại lộ ngay lập tức.

Nếu muốn đi đến nhà sau phải qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra rất khó trót lọt, đến lúc đó không chỉ không cứu được Đào Tử mà còn khiến hai người bị bắt, liên lụy đến cả Vị Ương.

Còn đang suy nghĩ thì gặp phải cửa kiểm tra trước mặt, thấy có quỷ binh chặn lại, quỷ câu hồn áo tím nhíu mày:

"Thật to gan, mở con mắt quỷ của các người nhìn cho kỹ xem. Đây là chủ nhân trang viên thành Tây, các người dám kiểm tra sao? Còn không cút xuống đi."

Quỷ binh kiểm tra vừa nghe đã vội vàng quỳ xuống hành lễ, sau đó lui xuống. Tô Mạt quan sát hành động của quỷ binh, trong lòng cũng dần nhẹ

nhõm, xem ra thân phận của Vị Ương không hề đơn giản, có cơ hội cần phải bàn bạc với Vị Ương xem có thể mượn uy tín của cô ấy đến sân sau không.

Đoàn người nhanh chóng đến sảnh đón khách, Vị Ương bảo Hàn Ngạo mang quà đã chuẩn bị lên, rồi dẫn Tô Mạt đi theo quý câu hồn kia ngồi vào vị trí đầu bàn tiệc. Nhân lúc quý câu hồn đi chuẩn bị điểm tâm và rượu, Tô Mạt cúi đầu nói với Vị Ương quyết định của mình, hỏi xin ý kiến.

Nghe dự định của Tô Mạt, Vị Ương suy nghĩ một chút rồi lấy một tấm ngọc bài trên người mình. Kiểu dáng ngọc bài đơn giản song lại được điêu khắc từ ngọc cổ thượng hạng, hoa văn hình hoa lê đơn giản khắc trên tấm ngọc bài, ngay chính giữa là một chữ Tây thật to, đằng sau ngọc bài còn khắc một chữ Lệnh.

"Đây là lệnh bài của trang viên tôi, cô đừng thấy nó đơn giản mà xem thường, nhìn thấy nó giống như nhìn thấy tôi, trên đó còn có dấu ấn của tôi, khi đến thời khắc then chốt tôi có thể hiện hình thông qua nó, tôi chỉ có thể giúp hai người được bấy nhiêu thôi. Đừng nói cảm ơn gì cả con người tôi làm việc tùy theo sở thích, muốn giúp thì giúp thôi. Mau đi đi, lỡ như đại diện bắt đầu sẽ không còn cơ hội nữa. Khi gặp phải tra xét trên đường thì cô đưa lệnh bài này ra, ít nhiều gì họ cũng sẽ nể mặt tôi mà cho qua. Nếu như thật sự có rắc rối thì cô hãy gọi tên tôi, tôi có thể nhanh chóng biết cô gặp phải phiền phức, hiện hình giải quyết giúp cô. Thế nhưng việc gì cũng có giới hạn của nó, nhiều lắm tôi chỉ có thể hiện hình ba lần mà thôi, vì vậy cô nhất định phải cân nhắc cẩn thận, nếu quá ba lần lại có phiền phức thì tôi sợ là sẽ không giúp được cô nữa."

Lệnh bài trong tay và những lời của Vị Ương khiến mắt Tô Mạt hoen đỏ, cô không ngờ cô gái áo đỏ này vậy mà đồng ý giúp đỡ cô nhiều quá. Tuy thử thách của cô ấy làm tổn thương Hàn Ngạo, nhưng thuốc chữa thương cô ấy đưa lại vô cùng thần kì, chỉ trong vòng một ngày vết thương của Hàn Ngạo đã lành lặn như thường.

Hôm nay cô ấy lại mạo hiểm đắc tội với Quý Vương thành Nam, dẫn cô và Hàn Ngạo vào phủ Quý Vương để cứu Đào Tử, ân tình này sợ là mai sau sẽ không có cơ hội báo đáp.

"Sao vẫn còn ngây ra đó? Không mau đi đi."

Tiếng thúc giục của Vị Ương cắt ngang dòng suy nghĩ của Tô Mạt, cô hoàn hồn:

"Nhưng mà một khi chúng tôi giải cứu thất bại thì thế nào? Lệnh bài của cô sẽ khiến Quý Vương biết cô là người dẫn chúng tôi đến đây, đến lúc đó cô phải làm sao? Phải khai báo thế nào? Chúng tôi bỏ đi như thế cũng khó bảo đảm không có người nghi ngờ cô."

"Ha ha, cô hãy yên tâm đi, tôi vốn không thuộc sự quản lí của Quý giới bọn họ, Quý Vương bốn thành này ai cũng phải nể mặt tôi cả. Không sao đâu, cô cứ yên tâm đi đi."

"Vị Ương, e rằng ân tình này mai sau cũng không có cơ hội báo đáp, nhưng tôi sẽ mãi mãi khắc ghi trong lòng, tôi thật sự cảm ơn cô."

"Nói nhảm nhiều quá vậy, mau đi xa chút cho bà, còn dài dòng nữa thì sẽ hỏng hết việc mất."

Mắt Vị Ương cũng thoáng đỏ lên, tuy thời gian chung sống ngắn ngủi nhưng trong thâm tâm cô cũng thích cô gái tên Tô Mạt này.

Tô Mạt nhìn Vị Ương lâu thật lâu, không nói nhiều nữa mà cầm chặt lấy lệnh bài Vị Ương cho, dẫn Hàn Ngạo rời khỏi phòng tiếp đãi khách, đi về phía nhà sau.

Do buổi tối phải cử hành đại điển Bách Quỷ Dạ Hành, vì vậy mỗi cổng viện ngoại trừ binh sĩ canh gác ra thì còn có không ít yêu ma quỷ quái mang hình thù kì dị.

Tô Mạt và Hàn Ngạo cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, vừa cố gắng hết sức che giấu thân phận, vừa quan sát tìm đường để chạy trốn sau khi cứu được Đào Tử.

May là một đường suôn sẻ, hai người vô cùng thuận lợi đi đến sân sau.

Không giống nhà trước cách mười bước có một tốp thủ vệ, năm bước có một trạm canh gác, rõ ràng sân sau canh phòng lỏng lẻo hơn. Có lẽ vì họ cảm thấy không ai dám công khai đến sân sau để làm loạn, nhưng vẫn có một số quý sai thỉnh thoảng qua lại tuần tra mấy lối đi thông đến sân trước.

Tô Mạt nhìn quanh một vòng, chú ý toàn bộ sân sau, chỉ có một góc là có nhiều quý sai canh gác, chắc hẳn bên kia chính là nơi giam giữ Đào Tử. Nhưng làm cách nào để đến gần mà bảo đảm không bị nghi ngờ và kiểm tra?

Hàn Ngạo và Tô Mạt giả vờ như đang ngắm cảnh sân sau, chậm rãi đi đến gần địa lao giam giữ Đào Tử.

Càng lúc càng đến gần địa lao, bỗng nhiên một tiếng nói cản lại bước chân hai người.

"Hai người các người, đứng, chính là hai kẻ bên kia, các người đến đây."

Tô Mạt và Hàn Ngạo quay đầu lại, phía sau là một con quý đang lấy tay đỡ đầu mình đi đến phía họ, hai người liếc mắt nhìn nhau, không rõ tại sao con quý đầu to này lại gọi họ.

"Hai người các người là tùy tùng nhà ai dẫn đến hà? Ở đây làm gì?"

...

Câu hỏi của quý đầu to đã làm rõ mối nghi ngờ của Tô Mạt và Hàn Ngạo, chắc là con quý đầu to này chỉ kiểm tra lai lịch của họ mà thôi.

Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt một đoạn rồi tiến lên trước một bước, khiêm nhường lên tiếng hỏi tên quý đầu to vừa gọi mình lại.

"Chúng tôi là tùy tùng của trang viên thành Tây, bởi vì chưa từng đến phủ Quý Vương nam Thành, nên chủ nhân nhà tôi mới cho chúng tôi đi tham quan cảnh nguy nga trong phủ, không biết anh gọi hai chúng tôi đến đây có chuyện gì?"

Quý đầu to vừa nghe thấy hai người trước mặt là tùy tùng trang viên thành Tây thì sắc mặt khẽ biến đổi.

Hay rồi, mình thấy hai kẻ lạ hoặc nên muốn lên tiếng hù dọa một chút, xem thử có vớt vát được lợi lộc gì không, không ngờ vậy mà lại đụng phải tùy tùng có chủ nhân khó chơi nhất.

"Không có gì, không có gì, chẳng qua thấy hai vị đi dạo nên không biết hai vị có cần người hướng dẫn hay không?"

Thái độ nhún nhường của quý đầu to khiến Tô Mạt và Hàn Ngạo nén cười lắc đầu.

"Không dám làm phiền, chúng tôi tùy ý ngắm cảnh là được rồi. Không biết chúng tôi có thể đi chưa?"

"Dĩ nhiên được, cơ mà tốt nhất đừng đi đến gần địa lao bên kia, trong đó giam giữ tế phẩm cử hành đại điển Bách Quỷ Dạ Hành tối nay đây." Quý đầu to chỉ ngón tay về phía địa lao cách đó không xa, nói với Hàn Ngạo và Tô Mạt.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Hàn Ngạo vờ hỏi như rất hứng thú:

"Tế phẩm à? Là vật gì thế?"

"Là một người, mấy hôm trước tôi bắt được ở ven đường." Quý đầu to đặc ý khoác lác trước mặt Hàn Ngạo và Tô Mạt.

Tô Mạt khẽ cau mày, xem ra Đào Tử bị thương không nhẹ, nếu không thì con quý trước mắt này muốn bắt được Đào Tử quả là chuyện lạ, con quý đầu to này rõ ràng thiếu não, mình cũng có thể lợi dụng nó thử xem, biết đâu có thể đi vào địa lao, còn nghĩ ra cách cứu Đào Tử.

Thế là Tô Mạt cười nói với tên quý đầu to phía trước:

"Tế phẩm này là anh bắt được à? Vậy Quý Vương sẽ trọng thưởng cho anh rồi. Không biết hai chúng tôi có được vinh hạnh tận mắt nhìn thấy bộ dạng người kia ở khoảng cách gần hay không?"

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tô Mạt, quý đầu to càng thêm hứng chí, bèn vỗ ngực, sau đó lấy một xâu chìa khóa từ ống tay áo.

"Đương nhiên là có thể, địa lao này tôi trông coi mà. Đi theo tôi nào, tôi cho các người nhìn một chút."

Sức khỏe Đào Tử đã khôi phục được vài phần, tuy nhiên trong địa lao quá âm u nên cô không rõ bây giờ là lúc nào. Nhưng hình như mấy ngày gần đây tiếng động bên ngoài càng lúc càng náo nhiệt hơn.

Mấy lần muốn tìm cơ hội chạy trốn nhưng bị trói thế này thì cô cũng đành lực bất tòng tâm. Con quý đầu to kia cũng đến thăm vài lần, còn sợ cô chết đói nên mỗi lần đến đều đút cho vài viên đan dược, trong lúc nó vui miệng lẩm bẩm để lộ một chút tin tức. Vì Đào Tử muốn con quý đầu to kia buông lỏng cảnh giác với mình nên lần nào cũng giả vờ như vẫn hôn mê, sau đó âm thầm ghi nhớ lời nó nói.

Hôm nay bên ngoài náo nhiệt hơn thường ngày rất nhiều. Hôm nay chính là đại điển Bách Quý Dạ Hành gì đó ư? Vậy là tối nay mình sẽ trở thành tế phẩm, cũng không biết tại sao lại chết kiểu này nữa. Đến trà đạo

còn chưa nghiên cứu, xuống địa phủ uống trà đàm đạo với Diêm Vương thế nào đây?

Đào Tử trong địa lao đang bùi ngùi trước vận mệnh bi thảm của mình thì nghe thấy tiếng bước chân ồn ào đi về phía mình.

Không phải chứ! Đào Tử thầm than khóc, đến nhanh vậy ư. cô vội vàng nhắm hai mắt lại, lẳng lặng chờ đợi đám ma quỷ đến bắt mình đi làm tế phẩm.

Bởi vì có quỷ đầu to dẫn đường, đám quỷ binh không để ý đến Hàn Ngạo và Tô Mạt, mở cửa ra cho mấy người họ đi vào.

Cửa vừa mở ra, Tô Mạt đã thấy Đào Tử nằm dưới đất. Cô muốn xông lên xem tình trạng của Đào Tử, nhưng vướng con quỷ đầu to còn bên cạnh nên không dám hành động tùy tiện. Trong đầu cũng đang tính toán cách cứu Đào Tử.

"Đây chính là tế phẩm."

Quỷ đầu to chỉ vào Đào Tử đang vờ ngủ mê man, bảo Tô Mạt và Hàn Ngạo cùng đi vào. Tô Mạt làm ra vẻ như thật sự tò mò, đi đến bên cạnh Đào Tử, ngồi xuống, lấy tay chọc chọc vào mặt Đào Tử.

"Ồ, đây chính là loài người à? Sao cô ta không nhúc nhích? Không phải chết rồi chứ?"

Đào Tử nằm dưới đất lập tức nhận ra đây là tiếng của Tô Mạt, trong lòng rất kích động. Cô không ngờ Tô Mạt thật sự đến tìm mình, xem ra mình không cần phải đi đánh cờ với Diêm Vương rồi. Nhưng trên mặt không dám để lộ vẻ vui mừng, cô vẫn nhắm chặt hai mắt giả vờ hôn mê, chờ đợi thời cơ.

"Sao chết được chứ? Hôm bắt về cũng thế này sợ cô ta chết đói, ngày nào cũng đến dứt đan dược cho cô ta đấy."

Quý đầu to không được vui lắm, hẳn cảm thấy năng lực mình bị Tô Mạt nghi ngờ, cho nên hẳn tiến lên vài bước đến bên cạnh Đào Tử. Bởi vì đầu hẳn thật sự quá to nên hẳn không ngồi xuống, mà dùng tay đỡ đầu mình đứng đó giải thích với Tô Mạt.

Hàn Ngạo thấy quý đầu to đứng bên cạnh Đào Tử, đưa lưng về phía mình chẳng hề phòng bị. Anh liền tiến lên dán một lá bùa Định Thân (*) vào con quý đầu to kia. Nhất thời quý đầu to im bật.

(*) Bùa khiến đối phương không thể nhúc nhích, cử động

Quý đầu to đã bị định thân, vẻ kinh ngạc trên mặt gã vô cùng rõ ràng. Gã nhìn Tô Mạt trước mắt, không hiểu vì sao mình lại bị định thân nữa.

Tô Mạt vội vàng kiểm tra tình trạng của Đào Tử. Còn Đào Tử luôn cẩn thận nghe ngóng tình hình trong phòng giam, cảm thấy Tô Mạt đang kiểm tra tình trạng của mình thì cô vội vàng mở mắt.

Thấy Đào Tử mở mắt, Tô Mạt mừng rỡ hỏi, "Cậu đã tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào? Có gì khó chịu không?"

Đào Tử chớp chớp mắt trước những câu hỏi dồn dập của Tô Mạt.

"Mau giải mấy thứ cấm chế này cho mình, mình không sao đâu, yên tâm đi."

Nghe thấy câu trả lời của Đào Tử, Tô Mạt vội giơ tay lên giải cấm chế đang trói chặt Đào Tử.

Đào Tử được tự do, đứng dậy thử vận động.

"Đây là thứ cấm chế quái quỷ gì vậy? Chỉ là một cái nhấc tay của người khác mà mình lại phá mãi chẳng được. Nói đi, sao các cậu tìm được mình?"

"Không có thời gian để nói nhiều vậy đâu, đến khi chúng ta rời khỏi đây rồi hãy nói." Hàn Ngạo cắt ngang câu chuyện của hai cô gái, sau đó đến bên cạnh quỷ đầu to bị định thân, chỉ vào hắn nói, "Tên này phải xử lí sao đây? Một lá bùa giải quyết nhanh gọn nhé? Hay muốn làm thế nào?"

Đào Tử nhìn quỷ đầu to bị định thân:

"Tha mạng cho hắn đi, mấy ngày qua cũng nhờ có hắn mà tôi không chết đói. Những thứ khác tùy hai người."

Hàn Ngạo gật đầu, "Nếu vậy thì lấy quỷ cốt của hắn là được rồi. Sau này hắn chỉ có thể sống ngu ngu ngơ ngơ, muốn tu thành quỷ tiên là chuyện không thể."

Nghe thấy họ sẽ giữ lại tính mạng cho mình, ánh mắt vốn tuyệt vọng của quỷ đầu to thoáng hiện vẻ mừng vui. Dù sao, sống vẫn còn tốt hơn chết, không thể tu thành quỷ tiên thì có sao, giữ được tính mạng là quan trọng.

Hàn Ngạo nói xong cách giải quyết liền đặt bàn tay lên lưng quỷ đầu to, sau đó nhẹ nhàng bấm vào, một chiếc xương đen nhánh hiện lên sau lưng hắn rơi vào tay Hàn Ngạo.

Giải quyết xong quỷ đầu to, Hàn Ngạo nhìn Đào Tử và Tô Mạt.

"Được rồi, chúng ta có thể đi."

Vừa dứt lời, Tô Mạt bên cạnh đã đưa ra một câu hỏi làm khó Hàn Ngạo và Đào Tử.

"Nhưng chúng ta phải mang Đào Tử rời khỏi thế nào?"

Một câu nói khiến bước chân Đào Tử và Hàn Ngạo dừng lại, hai người không hề nghĩ đến vấn đề này, thời gian cứ như vậy, từng phút, từng phút một trôi qua, rõ ràng ba người trong địa lao chưa thể tìm ra cách giải quyết.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 11-1

Tô Mạt và Hàn Ngạo lợi dụng quỹ đầu to thuận lợi vào địa lao, hơn nữa còn giải cấm chế cho Đào Tử. Nhưng vấn đề bây giờ là phải làm sao để an toàn rời khỏi phủ Quý Vương.

Nhìn quỹ đầu to trên mặt đất, Tô Mạt suy nghĩ một chút rồi hỏi Đào Tử bên cạnh.

"Đào Tử, không phải cậu biết thuật dịch dung (*) sao? Có thể giả dạng thành quỹ đầu to không? Sau đó chúng ta trà trộn ra ngoài."

(*) Thuật dịch dung là kỹ xảo hóa trang.

"Chuyện này làm thì cũng được đó, nhưng chuồn êm xuôi được không?" Đào Tử cũng hơi hoang mang.

"Không có gì là không thể; cậu cứ làm theo lời mình, biến thành quỹ đầu to, sau đó cải trang con quỹ đầu to này thành cậu. Dù sao chúng ta cũng đã rút quỹ cốt của hãn, hãn không còn năng lực chống cự, lại hạ một cấm chế cho hãn là được. Đến lúc đó sống hay chết thì phải xem vận may của hãn thôi."

Nghe lời Tô Mạt nói, Đào Tử do dự một chút, sau đó gật đầu.

"Được rồi, vậy thì làm theo cách của cậu đi." Dứt lời, Đào Tử lấy một chiếc túi gấm nhỏ màu vàng trong ngực.

Trong khoảng thời gian bị giam giữ, có lẽ do cô luôn già bộ hôn mê nên đám ma quỷ này không hề phòng bị cô. Những thứ cô đã chuẩn bị sẵn vẫn còn ở trong người. Không ngờ cuối cùng lại phát huy tác dụng.

Trong túi gấm màu vàng không có vật gì đặc biệt, chỉ có một chiếc hộp nhỏ làm bằng gỗ, to cỡ lòng bàn tay. Mở chiếc hộp ra, một mùi hương thoang thoáng bay ra. Trong hộp là chất kem màu trắng không biết làm từ thứ gì.

Đào Tử quệt ngón tay lấy một ít kem rồi bôi lên mặt mình, một phần khác lại bôi lên mặt quý đầu to. Chuẩn bị tất cả xong xuôi, Đào Tử nhắm mắt lại, miệng thì thầm.

Một màn như sương mù hiện ra trước mắt, lớp khí màu trắng bao phủ xung quanh quý đầu to và Đào Tử, lớp khí dày đặc dần rồi lại từ từ mờ đi, quý đầu to vừa ở dưới đất đã biến thành Đào Tử. Đào Tử đang ở bên cạnh Tô Mạt lại biến thành quý đầu to.

Vẻ mặt Tô Mạt bình thản như thường gặp chuyện này. Vậy mà Hàn Ngạo lại ngạc nhiên nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, cũng không hề lên tiếng hỏi han. Dù sao mỗi người đều có bí mật của riêng mình. Xem ra chiêu thức này của Đào Tử quả thật là tuyệt diệu.

"Trời ạ, đầu của con quý này nặng quá đi mất. Mỗi ngày nó phải kéo lê theo không biết mệt sao?"

Đào Tử đã biến thành quý đầu to, đang dùng tay đỡ cái đầu to đùng và luôn miệng oán trách.

"Ha ha, cậu chịu đựng một chút đi nào. Đến khi chúng ta chạy trốn thuận lợi thì cậu biến lại là được rồi." Tô Mạt vừa che miệng không để

tiếng cười vang lên quá lớn, vừa chỉ vào Đào Tử trước mặt cười khúc khích. "Phì, này giờ không nhìn kỹ dáng vẻ của con quý đầu to này, bây giờ ngấm nghĩa ở khoảng cách gần như vậy thật sự là vừa nhìn đã cả đời khó quên. Phì, cậu nhìn dáng vẻ nó xem."

Quý đầu to dưới đất rơi lệ đầy mặt. Hu hu hu, đâu phải mình thích dáng vẻ này đâu chứ, kì quái đến mức chọc cười như vậy sao? Đào Tử và Hàn Ngạo cùng sa sầm mặt mày nhìn Tô Mạt.

"Đến lúc nào rồi còn rảnh rỗi ngấm nghĩa nữa. Đi nhanh nào."

Đặt quý đầu to đã biến thành Đào Tử trở về vị trí Đào Tử ban nãy, ba người vội vàng đứng dậy rời khỏi địa lao.

Đám thủ vệ ngay cửa thấy ba người đi ra, dĩ nhiên không có phản ứng gì. Chỉ nhìn lướt qua một cái rồi cho họ rời khỏi địa lao.

Sau khi ba người rời khỏi địa lao thì vội vàng đi đến cửa sau. Thấy trời càng lúc càng tối, phải nhanh chóng rời khỏi phủ Quý Vương thành Nam mới có thể thật sự an toàn.

Đang suy nghĩ thì bị tên quý câu hồn đón tiếp Vị Ương vào sảnh yến tiệc lúc trước cản lại.

"Tôi còn đang suy nghĩ tùy tùng bên cạnh Vị Ương đâu mất rồi, hóa ra các người lại ở đây. Ở, các người muốn đi đâu với tên quý đầu to này vậy?"

Tô Mạt và Hàn Ngạo thầm kêu khổ, sao tự dưng lại xuất hiện tên cản đường này vậy chứ? Nhưng trên mặt không dám biểu lộ vẻ khác thường.

Hàn Ngạo tiến lên một bước, thi lễ với quý câu hồn rồi cười nói, "Hóa ra là ngài quý câu hồn. Trước nay chúng tôi chưa được thấy vẻ tráng lệ của phủ Quý Vương thành Nam, vì vậy lần này theo chủ nhân nhà tôi ra ngoài trải nghiệm sự đời. Đúng lúc đi dạo lại gặp được vị quý đầu to đây, anh ta

nghe nói chúng tôi là tùy tùng của trang viên thành Tây thì dẫn chúng tôi đi ngắm cảnh sắc trong phủ thành Nam.

"Ồ, không còn sớm nữa, sau này vẫn còn cơ hội, chỉ bằng các người theo tôi về sảnh tiệc đi. Đại điển sắp bắt đầu rồi. Quý đầu to cũng đi chung với chúng tôi đi, đại điển Bách Quỷ Dạ Hành này là buổi lễ long trọng trăm năm hiếm có trong Quỷ giới chúng ta. Huống chi nghe nói cậu còn bắt được một con người làm tế phẩm, cũng coi như có công lao không nhỏ, đi thôi."

Quý câu hồn nói xong cũng không nhìn đến phản ứng của ba người phía sau, dẫn đầu đi trước mở đường.

Xung quanh đây đã tụ tập không ít yêu ma quỷ quái, nếu ra tay, tất nhiên ba người sẽ thua thiệt, cũng chỉ có thể theo quý câu hồn về sảnh tiệc trước đã, sau đó mới quyết định. Nghĩ đến đây, ba người đành ừ ừ đi theo quý câu hồn trở lại sảnh tiệc.

Tại yến tiệc, tâm trạng Vị Ương khá thấp thòm. Cô đang lo lắng cho an nguy của Tô Mạt và Hàn Ngạo, không biết họ có thuận lợi vào được địa lao cứu bạn hay không.

Vẫn còn đang suy nghĩ thì thấy ba người đi theo sau quý câu hồn áo tím, cẩn thận nhìn kỹ thì đúng là Tô Mạt và Hàn Ngạo mà mình đang lo lắng và còn có một con quỷ đầu to theo cùng.

Quý câu hồn áo tím thấy Vị Ương đang nhìn về phía này nên đi đến.

"Vừa nãy tôi đi dạo phía sân sau lại đúng lúc nhìn thấy tùy tùng của cô nên dẫn về đây. Được rồi, các người nghỉ ngơi ở đây đi, tôi đi xem thử xem có gặp mấy vị bạn cũ không." Quý câu hồn nói xong thì khoát tay áo với Vị Ương, sau đó rời đi.

Đám người Tô Mạt ngơ ngác nhìn nhau. Quý câu hồn này đưa họ về rồi còn hẵn thì lại bỏ đi, thật sự chẳng biết nói sao.

Vị Ương nhìn ba người trước mặt, cũng không biết phải làm thế nào. Cô hé miệng, cũng muốn hỏi họ cứu người thế nào rồi, nhưng ngại quỳ đầu to trước mặt nên cuối cùng không nói gì, chỉ ra hiệu cho họ ngồi xuống.

"Vị Ương, đây là Đào Tử - chị em tốt của tôi. Chúng tôi đã thành công rồi, đáng tiếc rằng đúng lúc định rời đi thì bị quý câu hồn cản lại." Vừa ngồi xuống Tô Mạt đã chỉ quỳ đầu to bên cạnh giới thiệu với Vị Ương.

"Chị em tốt của cô? Nhưng mà... Này, nếu cô không nói tôi còn không chú ý, chị em của cô thật là mảnh khỏe, ừng hom nay tất cả nhân vật đến đây đều không đơn giản, rất dễ bại lộ. Các người phải nhanh nghĩ ra cách rời

đây đi. Nếu không thì phải ẩn thân cho tốt, một khi bị ai đó nhìn ra sơ hở thì ba người không ai rời đi được đâu.

Tô Mạt nhìn tình hình xung quanh, nhú mày.

"Chúng tôi cũng muốn đi, nhưng mà... Quan trọng đây quý quái càng lúc càng nhiều, e rằng rất khó."

"Như vậy cũng là một vấn đề, thế này đi, tôi đã giúp đến đây rồi, cũng không ngại giúp thêm chút nữa. Nhưng đành phải để bạn thân của cô chịu chút uất ức." Vị Ương vừa nói, vừa lấy ra một chiếc bình ngọc tinh xảo từ túi thêu đeo bên người.

"Bình ngọc này được làm bởi một người trong bức tranh treo trong nhà tôi. Tuy trong tranh đã thu rất nhiều tội nhân đáng bị trừng phạt, nhưng bình ngọc này sạch sẽ. Bạn của cô có thể tạm thời trốn trong đây. Đợi đến khi đại điển kết thúc, đích thân tôi sẽ đưa các người rời đi."

Nghe Vị Ương nói, Tô Mạt và Đào Tử đưa mắt nhìn nhau. Đào Tử lấy tay nâng cái đầu to nhẹ nhàng gật gật, đồng ý với đề nghị của Vị Ương.

Thấy Đào Tử gật đầu, Vị Ương cẩn thận nhìn tình xung quanh. Cũng may lúc đó cô lựa chọn vị trí tương đối vắng vẻ, vì vậy không mấy ai chú ý đến bên này.

Xác nhận tình hình ổn thỏa, Vị Ương tiện tay tạo một kết giới. Sau đó đặt bình ngọc lên tay, không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Đào Tử. Đào Tử cảm thấy mắt mình hoa đi, đến khi mở mắt ra đã là một màn tối đen. Có lẽ cô đã vào trong bình rồi.

Hàn Ngạo và Tô Mạt ngồi ở yến tiệc chỉ nhìn thấy Vị Ương cầm bình ngọc trong tay nhìn Đào Tử chăm chăm. Chỉ trong nháy mắt, bóng dáng Đào Tử lại bắt đầu nhạt đi sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Hai người rất kinh ngạc với công năng của chiếc bình ngọc này. Cũng thầm xuýt xoa người đã tạo ra thứ tuyệt diệu như thế là người thần kì thế nào.

Cất giấu Đào Tử xong thì trời cũng đã tối hẳn. Đại diện Bách Quỷ Dạ Hành trăm năm khó gặp trong Quỷ giới cuối cùng đến lúc khai màn.

Theo tiếng nổ âm vang, đại diện Bách Quỷ Dạ Hành tại Quỷ giới chính thức mở màn.

Tô Mạt và Hàn Ngạo đi theo Vị Ương đến tế đàn phủ Quỷ Vương thành Nam. Trong khu tế đàn trống trải rộng lớn, đủ loại quỷ lần lượt xuất hiện tại các ngã đường. Nhìn lướt qua lại khiến người ta dễ dàng liên tưởng đến buổi lễ khai mạc hoạt động nào đó.

Bao quanh khu tế đàn có một dãy trống, kì lạ là trước dãy trống không hề có bất kì con quỷ nào, nhưng lại có thể nghe thấy tiếng trống thùng thùng vang dội.

Số lượng quý tử từ từ tăng lên, như đã luyện tập nhiều lần từ trước, tất cả bọn chúng đều đi tuyến đường của mình theo trật tự nghiêm chỉnh.

“Hoành tráng thật, nhưng mà tể đàn rộng lớn như vậy phải cần bao nhiêu người vô tội mới có thể làm được nhiều trống da người như thế? Đáng tiếc là sức em quá yếu ớt, nếu không em thật sự muốn đánh đám quý này hồn phi phách tán.” Tô Mạt thấp giọng rỉ tai nói với Hàn Ngạo bên cạnh.

Nhìn vẻ mặt Tô Mạt, làm sao Hàn Ngạo không cảm thấy tức giận chứ? Vừa vào tể đàn, anh đã phát hiện dây trống da người bao quanh nơi đây. Nếu như không phải chủ nhân những lớp da này trước khi chết bị hành hạ thể thảm, có oán khí ngút trời, làm sao trống có thể tự vang khi không có người gõ. Tiếng trống này chính là oán khí phát ra từ những người bị hại.

Vị Ương quay đầu nhìn vẻ mặt của hai người, vỗ nhẹ bả vai họ.

"Chú ý điều chỉnh tâm trạng, nhiều quý như vậy không sợ bại lộ thân phận à? Đừng để oán khí bao quanh chỗ này làm mê muội."

Lời nhắc nhở của Vị Ương khiến Tô Mạt và Hàn Ngạo giật thót. Hai người nghĩ lại vẫn còn rùng mình, nhìn lẫn nhau. Không ngờ khí trường trong tể đàn Bách Quý Dạ Hành này lại mạnh mẽ đến vậy. Chỉ vừa mới bắt đầu mà hai người đã bị trúng đòn, nếu không có Vị Ương nhắc nhở, sợ rằng lúc này thân phận hai người đã sớm bại lộ rồi.

Thật là nguy hiểm!

Thấy hai người họ đã tự chủ được tinh thần, Vị Ương thở phào nhẹ nhõm. Cô chỉ vào đám quý xuất hiện theo thứ tự bên trong tể đàn, thản nhiên nói.

"Ma quý ở đây đa dạng lắm, có lẽ có nhiều loại quý mà hai người chưa từng gặp phải không? Dù sao hai người cũng ở lại, chi bằng theo tôi đi xem

Bách Quỷ Dạ Hành hiểm có này đi. Ở Nhân giới tuyệt đối không gặp được đâu."

"Ừ, vậy cũng được, Bách Quỷ Dạ Hành của chúng tôi cao lắm chỉ là du hồn chết oan trôi dạt giữa nhân gian. Nhưng tại Quỷ giới của cô lại là yêu ma quỷ quái hoành hành thật sự, như bày quỷ múa loạn vậy."

Nhìn cảnh tượng trong sân, Tô Mạt rất cảm thán còn Vị Ương che mặt cười.

"Vậy cô xem, cô biết được bao nhiêu loại trong số các loài quỷ ở đây? Tôi có thể phổ cập giáo dục miễn phí cho cô một buổi đấy."

Tô Mạt và Hàn Ngạo hướng ánh mắt vào tế đàn. Bởi vì lúc này được Vị Ương nhắc nhở nên cũng rất chuyên tâm, tránh để bị oán niệm của trống da người quấy nhiễu thêm nữa.

Lúc này tế đàn đã tụ tập đủ loại quỷ, ngoại trừ mười hai loại quỷ ra còn có rất nhiều loại quỷ mà họ chưa từng nhìn thấy.

Đưa tay chỉ vào một loài quỷ không biết tên trong tế đàn, Tô Mạt quay đầu hỏi Vị Ương.

"Đám kia là gì vậy? Đại đa số quỷ tôi biết đều từ trong sách cổ, nhưng có mấy loài này thật sự chẳng có ấn tượng gì."

Nhìn theo hướng ngón tay của Tô Mạt, trong tế đàn quá thật có mấy loài quỷ mang hình thù kì dị. Vị Ương quan sát kỹ lưỡng.

"Không ngờ Quỷ Vương thành Nam càng ngày càng có máu mặt, thậm chí tà thần Ngũ Thông Thần (*) cũng đến."

(*) Ngũ Thông Thần là dân thần hoành hành tại thôn quê, có lai lịch phức tạp. Có người nói là quỷ ở Liễu Châu thời Đường, có người nói là kẻ

chết trận được Chu Nguyên Chương tế điện, năm người làm một đội.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 11-2

Type: VẠN HOA PHI VŨ

“Đây chính là Ngũ Thông Thần? Nhưng sao tướng mạo lại khác với miêu tả trong sách cổ quá vậy. Hơn nữa không phải Ngũ Thông Thần chỉ có một thôi sao, chẳng qua hình dáng khác nhau, dáng vẻ không phải quý cũng chẳng phải yêu? Nhưng Ngũ Thông Thần cô nói dường như là đám quý kia thì phải?”

Tô Mạt nhìn vào trong sân thấy mấy con quý lạ mắt, dĩ nhiên rất khó hiểu. Phải biết rằng trước khi Tô Mạt được truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng, Đào Tử từng đặc biệt “phổ cập” một khóa tăng cường cho cô, trong đó có ghi về Ngũ Thông Thần. Nhưng Ngũ Thông Thần trong trí nhớ của cô với thực tế trước mắt lại khác nhau một trời một vực.

Đầu tiên là chênh lệch số lượng, trong trí nhớ của cô Ngũ Thông Thần chỉ có một, cũng coi như là tà thần Nhưng trước mắt lại có tận năm.

Hơn nữa, trong ấn tượng của cô, Ngũ Thông Thần chẳng ra thể loại nào cả. Nói là yêu quái nhưng lại mặt xanh nanh vàng, mặt mày đáng ghét. Nói là quý thì lại có tà pháp mà ác quỷ không thể đạt được.

Trước nghi ngờ của Tô Mạt, Vị Ương cười giải thích, “Dù sao đây cũng là Quý giới, dĩ nhiên sẽ có sai lệch với miêu tả tại nhân gian. Hơn nữa cũng chưa từng thấy loài người các cô tiêu diệt được Ngũ Thông Thần chân

chính mà.” Nhìn bọn quý nhảy múa trong sân, Vị Ương nói tiếp, “Ngũ Thông Thần này tuy thuộc tà thần nhưng nếu người ta cung phụng đâu ra đấy cũng có thể là thần tài. Không những thế còn linh nghiệm hơn cả chính thần. Nhưng một khi ai đó xúc phạm Ngũ Thông Thần thì kẻ đó chắc chắn sẽ tan cửa nát nhà.”

Ba người ngoài tế đàn thảo luận về đám quý, khi thời gian dần trôi, tế đàn rốt cuộc bắt đầu có biến chuyển.

Nhịp trống da người càng lúc càng dồn dập, trong tế đàn chẳng biết từ khi nào đã phủ màn sương mỏng, tựa như trắng mà không phải trắng, khiến người ta cảm thấy mơ hồ. Tế đàn xuất hiện một bầu không khí không tên, muốn miêu tả thì lại chẳng mấy may có đầu mối nào.

“Hai người cẩn thận, sương mù này kết hợp với tiếng trống sẽ khiến cho khí trường mang sắc thái cổ xưa. Hai người tuyệt đối đừng mắc bẫy mà bại lộ thân phận.”

Nhìn sương mù màu trắng kéo đầy tế đàn, Vị Ương vội vàng ngừng giải thích về Ngũ Thông Thần, nhắc nhở Tô Mạt và Hàn Ngạo suýt nữa trúng đòn.

Nghe Vị Ương nhắc nhở, hai người nghiêm mặt lại, không gặng hỏi trong tế đàn có ai vói ai nữa mà thầm niệm pháp chú để tĩnh tâm. Sau đó lẳng lặng nhìn biến chuyển trong tế đàn, không lên tiếng nữa.

Vị Ương thấy hai người đã tiến vào trạng thái đề phòng thì gật đầu, cũng chuyển ánh mắt vào tế đàn. Xem ra có lẽ Quý Vương thành Nam sắp xuất hiện rồi.

Quả nhiên, khi màn sương mù càng lúc càng đậm và nhịp trống da người vang vọng hơn, quý trong tế đàn cũng không vì sương mù kéo đến mà yên tĩnh, toàn bộ lại còn lắng lư theo tiết tấu của tiếng trống.

Thấy cảnh tượng trong sân, Tô Mạt và Hàn Ngạo nhìn nhau, xem ra tiếng trống không những khuấy nhiễu hành động của con người mà còn có thể phối hợp với sương mù mê hoặc đám ma quỷ. Nhìn mấy con quỷ này gần như đã mất đi lí trí. Tình cảnh lúc này có thể nói là phù hợp với ý nghĩa của bốn chữ “bầy quỷ múa loạn”.

Cuối cùng, khi lớp sương mù dày đặc dần mỏng đi, quỷ trong sân cũng từ từ yên tĩnh lại, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Phía chân trời lấp ló một vầng trăng màu máu sáng rực. Dưới vầng trăng máu như có thứ gì đó đang bay về phía bên này.

Tô Mạt và Hàn Ngạo ngẩng đầu lên nhìn vật đang bay đến tế đàn, không ngờ đó chính là một chiếc xe ngựa màu vàng nhạt. Kì lạ là xung quanh xe ngựa không có tời tớ đi theo, cũng không có gì đặc biệt. Có lẽ thân phận người trong xe ngựa này không hề đơn giản, nếu không đã không thể từ trên trời giáng xuống như thế.

Tô Mạt lặng lẽ đưa tay huých Vị Ương, “Người đó là ai thế?”

“Quỷ Vương thành Nam. Hiện tại kinh ngạc vẫn còn sớm, chờ chút nữa cô thấy hẳn sẽ càng kinh ngạc thêm.”

Vị Ương không quay đầu lại nhìn Tô Mạt đang kinh ngạc ở phía sau, chỉ ngẩng đầu nhìn chiếc xe ngựa màu vàng nhạt từ từ đáp xuống, đôi mắt thấp thoáng vẻ mong đợi. Thế nhưng Tô Mạt và Hàn Ngạo ở sau lưng Vị Ương không nhìn thấy được.

Cuối cùng xe ngựa màu vàng nhạt đáp xuống con đường trong sân, đám quỷ đang ồn ào nhất thời yên tĩnh trở lại.

Một bàn tay trắng nõn đưa ra từ trong xe ngựa, vén tấm màn xe che phía trước. Khi tấm màn được vén lên, đám quỷ trong tế đàn bắt đầu rời rít quỳ

lạ. Phút chốc tiếng hoan hô và tiếng bái lạy của đám quý vang vọng khắp cả bầu trời phủ Quý Vương thành Nam.

“Cung thỉnh Quý Vương, Quý Hậu hiện thân. Quý Vương, Quý Hậu trường lạc bất tận...”

Xe ngựa ánh vàng đáp xuống, khiến cho đám quý đang múa may loạn xạ yên tĩnh trở lại.

Khi bàn tay trắng nõn vén màn xe ngựa lên, tất cả quý trong phủ rồi rít quý lạy.

Vị Ương chỉ đứng ngoài tế đàn nhìn chiếc xe ngựa ánh vàng đáp xuống. Khi toàn bộ quý quỳ xuống lạy, cũng chỉ có cô và Tô Mạt, Hàn Ngạo bên cạnh cô là hoàn toàn không nhúc nhích.

Thấy phản ứng của Vị Ương, Tô Mạt và Hàn Ngạo hơi kinh ngạc.

Tuy biết Vị Ương chắc chắn mang thân phận chủ nhân, lại không ngờ rằng khi toàn bộ quý đều quỳ lạy thì Vị Ương vẫn đứng im tại chỗ.

Không giống với Tô Mạt và Hàn Ngạo, hai người bởi vì chỉ mãi nhìn xe ngựa đáp xuống nên quên mất việc quỳ lạy theo người khác để tránh gây chú ý. Còn Vị Ương thì rõ ràng hoàn toàn không có ý định quỳ xuống bái lạy.

Ngoài tế đàn, Tô Mạt và Hàn Ngạo suy đoán thân phận thật sự của Vị Ương. Thời khắc này, trong tế đàn, chủ nhân bàn tay trắng nõn vén màn xe lên kia cuối cùng cũng để lộ khuôn mặt.

Nhìn khuôn mặt của người đàn ông kia, Tô Mạt và Hàn Ngạo đều sửng sốt. Quý Vương thành Tây mà họ tiêu diệt hồi đầu xấu không thể tả. Nhưng vị Quý Vương thành Nam trước mắt lại đẹp đến mức khiến người ta không thốt nổi thành lời.

Quý Vương thành Nam thật sự có thể nói là tuấn tú tuyệt trần, khuôn mặt như tượng tạc, nét nào ra nét đấy, anh tuấn vô cùng.

Bề ngoài nhìn như có chút phóng dăng ngang ngạnh, nhưng đôi mắt sáng quắc không thể khinh thường, khác một trời một vực so với Quý Vương thành Tây. Nếu ngày đó đối thủ của họ là người đàn ông này thì ai chết vào tay ai thật sự còn chưa biết được.

Mái tóc dài đen nhánh suôn dày buộc hờ sau ót, dưới mày kiếm là đôi mắt đào hoa dài nhỏ chan chứa dịu dàng, khiến người ta vừa nhìn đã như không kiềm được mà lạc vào trong đó.

Dưới chiếc mũi cao thẳng là cánh môi có độ dày vừa phải như hoa anh đào, lúc này đang nhoén một nụ cười khiến người người lóa mắt. Bộ trường bào ánh vàng, từ cổ áo đến ống tay áo thêu hoa văn hình rồng vàng đậm, thể hiện rõ thân phận tôn quý của Quý Vương trước mắt.

Hắn bước xuống xe ngựa, không hề nhìn mọi người mà đưa đôi tay trắng nõn về phía xe ngựa, giống như đang chờ đợi ai đó bước xuống.

Quả nhiên từ bên trong xe ngựa chìa ra một bàn tay ngọc ngà, trắng hơn cả làn da của Quý Vương trước xe ngựa.

Tô Mạt nhìn bàn tay kia, tò mò không biết Quý Hậu này nghiêng thành nghiêng nước đến cỡ nào. Nhưng cô hoàn toàn không ngờ rằng, khi chủ nhân đôi tay kia lộ ra dung mạo, thì cô mãi vẫn chưa thể lấy lại bình tĩnh.

Cùng với bàn tay, bóng dáng sau màn che cuối cùng cũng xuất hiện.

Tóc dài buộc cao, khi khom lưng bước ra khỏi xe ngựa, những sợi tóc mượt mà sau lưng nghịch ngợm rơi lả tả xuống trước ngực.

Vầng trán sáng bóng, nép dưới đôi lông mày thanh như chiếc lá là đôi mắt đen láy và sâu thẳm như có thể hút hồn người khác. Lông mi dài và

cong, khóe mắt hơi xếch tăng thêm vẻ quyến rũ mê hoặc lòng người. Dưới chiếc mũi anh tuấn là đôi môi đầy đặn như cánh hoa hồng nổi bật trên làn da trắng.

Y đặt tay vào tay Quý Vương thành Nam, mượn đà rơi vào lòng hẳn. Nhìn khắp một lượt, khi thấy Vị Ương đứng ngoài tế đàn, y bỗng mỉm cười, hiển hiện vẻ xinh đẹp cực hạn khiến mắt Quý Vương đang ôm y tối sầm lại.

Vẻ mặt không thể tin của Tô Mạt lúc nhìn người trong lòng Quý Vương khiến Vị Ương mỉm cười.

“Sao hả? Không ngờ à? Cũng đã nói trước là màn giật gân còn ở phía sau rồi mà.”

Tô Mạt nhìn Vị Ương, lại nhìn sang Hàn Ngạo bên cạnh, có chút rối rắm.

“Tôi rất ngạc nhiên đó, còn tưởng rằng chủ nhân của đôi tay kia phải là một cô gái nghiêng thành nghiêng nước. Ai ngờ rằng, đường đường Quý Hậu lại là một người đàn ông chứ!”

“Ha ha, còn có việc cô không ngờ đến nữa kia.”

Vị Ương che mặt cười, nhìn người đàn ông trong lòng Quý Vương. Nhác thấy ánh mắt Vị Ương, người đàn ông trong lòng Quý Vương không biết kê tai hẳn nói gì, thế nhưng Quý Vương thành Nam lại ôm y đi về phía Vị Ương.

Nhìn Quý Vương từ từ đến gần, Tô Mạt và Hàn Ngạo liền đề phòng. Vị Ương quay đầu lại nhìn hai người đang cảnh giác, khoát tay áo như trấn an, “Đừng lo, có tôi ở đây không có chuyện gì đâu.”

Cuối cùng, Quý Vương ôm người đàn ông đến trước mặt Vị Ương, không hề nhìn Hàn Ngạo và Tô Mạt, khẽ gật đầu với Vị Ương, còn chưa lên tiếng thì người đàn ông trong ngực đã đẩy hẳn, ý bảo để mình xuống.

Chân vừa chạm đất, người đàn ông đã nhào về phía Vị Ương. Tô Mạt và Hàn Ngạo chưa kịp phản ứng thì người đàn ông trước mắt đã ôm chầm lấy cô, kêu lên một tiếng khiến hai người sửng sờ.

“Chị, chị vẫn khỏe chứ?” Tiếng nói ôn hòa như gió xuân khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng cách xưng hô lại thật sự khiến Tô Mạt và Hàn Ngạo sợ hãi cả mồ hôi lạnh.

Vị Ương không đẩy người đàn ông ôm mình ra, ngược lại quay đầu nhìn Tô Mạt và Hàn Ngạo, trên vẻ mặt như cười như không còn mang theo nét ranh mãnh.

“Đây là em ruột của tôi, tên là Tử Khanh, cũng là người tạo nên bức họa trong trang viên và chiếc bình ngọc. Quý Hậu của Mặc Uyên - Quý Vương thành Nam.”

Tô Mạt và Hàn Ngạo nhìn về phía Vị Ương.

Trong mắt Vị Ương hiện vẻ trấn an, dường như nói cho họ biết đừng quá lo lắng, có mình ở đây đương nhiên phủ Quý Vương thành Nam này cũng an toàn.

Trái tim lơ lửng đã yên ổn trở lại, hai người thoáng nhìn nhau rồi lại nhìn Vị Ương, đúng lúc nhìn thấy người đàn ông đang ôm Vị Ương bị Quý Vương Mặc Uyên kéo về lòng mình.

Vị Ương buồn cười nhìn vẻ mặt không tình nguyện của em trai mình khi bị kéo đi, cô ngẩng đầu nhìn Mặc Uyên, khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

Nụ cười lóa mắt trên mặt Mặc Uyên biến mất, hẩn nhìn Vị Ương, giọng nói dễ nghe nhưng có vẻ lạnh lùng.

“Không ngờ lại có thể mời được chị cả đến đại điển Bách Quỷ Dạ Hành này, đã lâu không gặp, đợi sau khi đại điển kết thúc chị bằng chị theo tôi về phủ nghi ngơi vài ngày, tránh cho Tử Khanh luôn nhắc đến chị.”

Vị Ương khẽ mím cười, “Cũng được, mọi người có thể cùng ôn chuyện cũ, nhưng có thể thấy cậu nhiều lời như thế này cũng thật kì lạ.” Nói xong cô quay đầu nhìn Tô Mạt và Hàn Ngạo, “Không ngại ở lại vài ngày với tôi chứ?”

Mặc Uyên nhìn thấy Tô Mạt và Hàn Ngạo luôn quan sát mình và Tử Khanh.

“Chị giao thiệp với loài người từ lúc nào thế? Nên chú ý một chút, quý trong đại điển này cao thấp không đều, cẩn thận gặp phiền phức.” Khi nhìn thấu thân phận của hai người, Mặc Uyên nhíu mày cất tiếng khuyên Vị Ương.

“Tôi làm việc khi nào phải nhìn mặt người khác chứ, không sao cả, có điều cậu nói cũng đúng, hôm nay quý ở đây quá đông, đây là bạn tốt ở Nhân giới của tôi, khó lắm mới đến thăm tôi được một lần, coi như tôi xin cậu chút sĩ diện, giúp tôi thu xếp ổn thỏa cho họ trước. Đến lúc tôi đi thì tôi sẽ tự đưa họ đi luôn.”

“Cũng được, vậy để họ ở bên cạnh chị đừng nên đi lung tung, đợi sau khi đại điển kết thúc rồi tính.” Tử Khanh không đợi Mặc Uyên trả lời, giành trước nhận lời với chị mình.

Mặc Uyên bất đắc dĩ nhìn người bên cạnh đành phải gật đầu, mọi người lại đưa mắt nhìn cảnh tượng trong tế đàn.

Sau khi Quý Vương Mặc Uyên ngồi xuống, đám quỷ trong sân lần nữa sục sôi, trên lối vào là quỷ đầu to bị biến thành Đào Tử đang bị quỷ binh kéo ra. Thấy tế phẩm xuất hiện, không khí trong sân càng cuồng nhiệt hơn.

Quỷ binh ra sức ném quỷ đầu to hóa thân thành Đào Tử lên không trung, chỉ thấy một trăm con quỷ dưới đất ùa lên, phóng đến tế phẩm.

Tô Mạt và Hàn Ngạo không ngờ kết quả của tế phẩm là như thế, đồng thời thầm cảm thấy may mắn vì đã kịp thời cứu được Đào Tử, nếu không hiện tại người bị chúng quỷ tranh đoạt sẽ là Đào Tử rồi.

Cảnh tượng tranh đoạt trong sân không duy trì bao lâu, quỷ đầu to hóa thân thành Đào Tử nhanh chóng bị tên tà thần Ngũ Thông Thần mà nhóm Tô Mạt vừa thảo luận cướp đi. Chỉ trong thoáng chốc, năm tên tà thần mặt mày dữ tợn đã xé tế phẩm vừa cướp được thành bốn năm mảnh, máu tươi văng tung tóe khiến tâm trạng tất cả loài quỷ đang có mặt càng kích động.

“Đi thôi.” Mặc Uyên đứng dậy, thản nhiên lên tiếng, “Tế phẩm đã có chủ, đại diện này cũng xem như kết thúc, trở về phủ rồi nói.”

Nói xong hắn kéo Tử Khanh đứng dậy rời khỏi vị trí của mình, Vị Ương nhìn vào sân, sau đó quay đầu lại nhìn Tô Mạt và Hàn Ngạo còn đang sửng sờ:

“Chán òm, đừng xem nữa, đi thôi.”

Tiếng Vị Ương khiến hai người hoàn hồn, hai người không chần chừ nữa, đi theo Vị Ương rời khỏi tế đàn Bách Quỷ bản thủ ghê rợn này.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 11-3

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Rời khỏi tế đàn Bách Quỷ tràn ngập chướng khí, Tô Mạt và Hàn Ngạo đi theo Quỷ Vương Mặc Uyên trở về sân sau trong phủ.

Mặc Uyên đưa họ đến phòng nghị sự, sau đó cho quỷ hầu và quỷ binh lui xuống.

Nhìn đám quỷ binh quỷ hầu lui xuống, cửa phòng cũng được quỷ binh lui ra thuận tay đóng lại, Mặc Uyên ngồi ở ghế chủ trì thần nhiên cất lời, giọng nói có chút lạnh lạnh.

“Chị, bây giờ có thể giải thích tế phẩm kia là thế nào chưa?”

Thấy Mặc Uyên hơi tức giận, Tử Khanh đưa tay cầm lấy tay Mặc Uyên, y lo lắng nhìn hai người, sợ họ sẽ xung đột.

Vị Ương thấy Mặc Uyên hơi giận nhưng không hề sợ hãi chút nào, chỉ nhún vai, sau đó lấy chiếc bình ngọc chứa Đào Tử trong ngực ra, mở nắp bình.

Đào Tử ở trong bình thấy trước mắt xuất hiện một tia sáng liền đi về phía ánh sáng đó, ánh sáng càng lúc càng chói mắt, cô che mắt lại theo bản năng.

Khi nắp bình mở ra, một luồng sương mù cũng bay ra từ trong bình ngọc, thân hình Đào Tử từ từ hiện ra trước mắt mọi người, có lẽ vì ánh sáng chói nên Đào Tử đang che mắt.

“Đây là bạn tốt của tôi ở Nhân giới bị quý đầu to bắt giữ làm tế phẩm cho đại điển lần này, nhưng cậu biết kết quả của tế phẩm rồi đấy, lẽ nào muốn tôi trơ mắt nhìn cô ấy bị xé thành từng mảnh nhỏ sao?”

Vị Ương thân nhiên nói, dường như thật sự chỉ giải thích với Mặc Uyên tại sao cuối cùng tế phẩm lại biến thành bạn mà thôi.

Đôi bàn tay của Mặc Uyên bị nắm rất chặt, Tử Khanh đang xin xỏ cho chị gái mình, cảm nhận nhiệt độ trên tay, biểu cảm trên mặt Mặc Uyên ôn hòa trở lại tuy nhiên đôi mắt vẫn thoáng vẻ bất đắc dĩ. Y nhìn Tử Khanh bên cạnh, đặt bàn tay vẫn đang nắm chặt ấy vào lòng bàn tay mình, sức lực vừa phải, không làm bị thương Tử Khanh nhưng cũng khiến Tử Khanh không rút ra được.

“Ngồi xuống cả đi, nếu đã đến đây thì đều là khách. Các vị cứ yên tâm, nếu là bạn của chị Tử Khanh, tất nhiên bản vương sẽ không làm khó. lát nữa bản vương sẽ bảo quý hầu chuẩn bị phòng cho các vị, các vị cứ việc ở đây. Nếu muốn rời khỏi, bản vương cũng có thể đưa các vị đến nơi an toàn hơn. Không biết chị có hài lòng với sắp xếp này không?”

Có được lời cam đoan của Mặc Uyên, gánh nặng trong lòng như được bỏ xuống, Vị Ương khẽ thở dài, “Đương nhiên tôi yên tâm về lời cậu. Người một nhà nên tôi không nói gì khác nữa, làm phiền rồi.”

“Nếu chị đã nói người một nhà thì còn nói phiền với không phiền gì chứ? Ba vị cứ an tâm đi, từ trước đến nay Mặc Uyên nói được thì làm được. Khi nào các vị muốn đi cứ việc nói thẳng, chúng tôi sẽ sắp xếp, các vị vốn không thuộc về thế giới của chúng tôi nhưng bị ép tới đây, sớm muộn gì cũng sẽ rời đi thôi.”

Tiếng nói dịu dàng của Tử Khanh khiến bọn Tô Mạt giật mình, vậy mà... người này lại có thể nhận ra mình không thuộc về thế giới của họ.

Có điều...

Có thể tạo ra bức họa phong ấn người khác và bình ngọc chứa được người bên trong, còn có thể nhìn thấu sự việc xem ra người đàn ông này không hề đơn giản, điều khiến người ta tò mò nhất chính là một người đàn ông như thế lại trở thành người yêu của Quý Vương, quả thật lợi hại.

“Cảm ơn.” Chỉ hai chữ đơn giản nhưng đã bày tỏ được lòng biết ơn của ba người họ đối với Vị Ương và sự thành toàn của Mặc Uyên cùng Tử Khanh.

Mặc Uyên chỉ khẽ gật đầu không nói gì hết, còn Vị Ương thì đi đến cửa gọi quý hầu dẫn ba người đến gian phòng đã được sắp xếp.

Khi tất cả đều được sắp xếp đâu ra đấy, quý hầu cũng lần lượt lui ra, cuối cùng Đào Tử có phần không kiềm nén được, nhìn Tô Mạt đề nghị, “Ở đây chúng ta thật sự an toàn sao? Có nên nhân lúc này rời khỏi đây không?”

“Mình tin Vị Ương.” Tô Mạt đột nhiên lên tiếng phá vỡ không khí yên tĩnh trong phòng, giọng nói tràn ngập sự kiên định, “Trước mắt đây không phải là lúc suy nghĩ đến điều này, mình tin Vị Ương sẽ bảo vệ chúng ta chu toàn, hiện tại quan trọng nhất là làm sao để chúng ta có thể rời khỏi kết giới. Bị giam ở đây lâu như vậy, không biết bây giờ ngoài kia đã là lúc nào? Kiều Dật và Tử Ngâm rốt cuộc ở đâu? Ra sao?”

Tô Mạt đưa ra rất nhiều câu hỏi trong lòng mình, những khúc mắc cô nói lên lúc này cũng chính là nỗi lo của Hàn Ngạo và Đào Tử.

Từ đầu tháng cô hồn đã xảy ra một loạt chuyện khiến ba người đến nơi quái quỷ này, không biết bây giờ thế giới bên ngoài ra sao nữa.

Không khí yên lặng tĩnh mịch bao trùm căn phòng, lúc này đây họ đều rất hoang mang, không biết tình trạng này đến bao giờ mới kết thúc, và lúc nào mới có thể trở lại nhân gian.

“Ba vị đang nghĩ gì thế?” Tiếng nói đột ngột vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của họ khiến ba người đồng thời ngẩng đầu lên, Tử Khanh đang đứng tại cửa mỉm cười nhìn họ, khuôn mặt vốn mê hoặc cười lên lại càng có cảm giác hút hồn.

“Sao chỉ có mình anh đến? Vị Ương đâu?” Thấy Tử Khanh xuất hiện một mình, ba người đều rất kinh ngạc.

“Ừ, tôi đến gặp các vị, nhân tiện muốn biết tại sao các vị lại đến thế giới này?” Y dịu dàng giải thích, “Thời gian của tôi không nhiều, lát nữa Mặc sẽ đến tìm tôi, cho nên hay nói ngắn gọn cho tôi biết, có lẽ tôi sẽ tìm ra đầu mối có thể giúp các vị rời khỏi đây, trở về thế giới của các vị.”

Trong mấy ngày qua, dường như đây được coi là tin tốt đầu tiên.

Trong mắt ba người đều thoáng một tia hi vọng. Đúng vậy, bị giam ở đây lâu như vậy sao không muốn trở về thế giới của mình được chứ, có điều sống trước chưa yên thì sống sau lại đến. Vất vả lắm mới tìm được Đào Tử, nếu Tử Khanh có thể giúp họ rời khỏi đây vậy thì quá hoàn mỹ rồi.

Nghĩ đến đây, Tô Mạt bắt đầu kể lại cho Tử Khanh biết chuyện cô và Đào Tử trở về tiệm, chạm vào bùa chú trên chiếc bình nhỏ ra sao; bị kết giới hút vào đây như thế nào; đại khái là nói hết tất cả những gì mình đã trải qua cho Tử Khanh biết.

Dĩ nhiên ngoại trừ chuyện tiêu diệt Quý Vương thành Tây và dùng thiên lôi là cô giấu đi. Vì cô không hề quen người này, ăn nói tùy tiện e rằng cả ba người họ đều không kết quả tốt.

Nghe Tô Mạt kể lại, Tử Khanh không nói gì nữa mà cúi đầu, không biết đang suy tính gì.

Ba người lặng lẽ nhìn Tử Khanh. Đợi chờ ngóng trông vị Quý Hậu xinh đẹp này giải đáp nghi ngờ cho họ.

Trong phòng rất yên tĩnh, cảm giác như một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng, cuối cùng Tử Khanh lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng này.

“Tôi nhớ ra trận pháp này rồi. Đây là trận Thất Tuyệt, là một tà trận thượng cổ. Thất Tuyệt đơn giản là bảy trận trong trận, độ khó mỗi trận không giống nhau. Song dường như hai vị chẳng gặp phải nguy hiểm gì cả. Có lẽ các vị may mắn? Xét tình hình hiện giờ, các vị hẳn đã qua được năm trận, chỉ còn hai trận chưa qua được. Có điều tôi chỉ có thể nói, tự cầu phúc đi thôi.”

Nói đến đây, Tử Khanh dừng lại một chút, suy nghĩ rồi mới tiếp, “Không cần phải lo lắng vấn đề thời gian đâu, thời gian trong kết giới này gần như không thay đổi so với thế giới của các vị, đến khi trở về tự khắc sẽ biết thôi. Chỉ là tôi chưa hề nghiên cứu trận pháp này, biết bấy nhiêu đây thôi.”

Nghe Tử Khanh nói vậy, trên mặt Tô Mạt hiện vẻ lo lắng. Đúng là giống như lời Tử Khanh đã nói, ban đầu cô cũng liên tưởng đến tà trận thượng cổ. Nhưng khi đến đây dường như chưa gặp phải nguy hiểm khó khăn gì, ý nghĩ trong lòng cô có chút dao động. Bây giờ nghe Tử Khanh xác nhận, chút nghi ngờ kia rốt cuộc cũng hóa trầm trọng, cứ như thế đè nặng lòng Tô Mạt.

Tử Khanh quan sát phản ứng của ba người. Thấy rõ Đào Tử và Hàn Ngạo còn chưa hiểu tà trận này, vì vậy vẻ mặt vẫn chưa có gì thay đổi, còn Tô Mạt thì hiểu đôi chút.

Giống như suy nghĩ của Tử Khanh, Đào Tử và Hàn Ngạo chẳng hề biết gì về trận Thất Tuyệt mà Tử Khanh nói cả. Tuy từ lúc đến thế giới này cho tới nay đã gặp phải chuyện lớn lẫn chuyện nhỏ song chung quy không có gì quá nguy hiểm. Giờ đây, khi thấy phản ứng của Tô Mạt, có lẽ chuyện không đơn giản như họ nghĩ.

Không khí bỗng dừng trở nên nặng nề hơn.

“Các vị đừng suy nghĩ nhiều quá, không phải nhân gian có câu nói rằng thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng (*) sao? Các vị đã vào đây thì nhất định phải đối mặt, có nghĩ nhiều hơn nữa thì kết quả vẫn vậy thôi. Chi bằng thả lòng tinh thần, nghỉ ngơi thật tốt, diêm tĩnh đối mặt với nguy hiểm chưa biết sắp đến.”

(*) Có nghĩa là chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết.

Dường như lời an ủi của Tử Khanh mang lại tác dụng, Tô Mạt ngừng đầu cười thản nhiên như chưa hề xảy ra chuyện gì, khích lệ Đào Tử và Hàn Ngạo.

“Tử Khanh nói rất đúng, dù sao cũng phải đối mặt, vậy thì còn âu lo gì nữa chứ? Chúng ta nên nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt, đợi ngày trở về thế giới của chúng ta!”

“Đúng vậy.” Nhìn tinh thần ba người dường như khá hơn một chút, Tử Khanh cười cười đứng dậy cáo từ, “Tôi cũng phải đi đây. Nếu không lát nữa Mặc Uyên lại đến tìm. Các vị nghỉ ngơi cho khỏe đi, chọn ngày xong tôi sẽ đưa người rời khỏi đây.” Dứt lời, y nháy mắt với ba người rồi rời đi.

Nhìn Tử Khanh đi khỏi, Đào Tử quan sát Tô Mạt, biết lúc này trong lòng Tô Mạt không hề nhẹ nhõm như biểu hiện trên mặt. Cô đi đến bên cạnh ôm lấy Tô Mạt, an ủi bạn thân mình.

Nhìn Đào Tử lại nhìn Hàn Ngạo, Tô Mạt thở dài vỗ vỗ tay Đào Tử.

“Không sao, chuyện gì nên tới cuối cùng cũng sẽ tới. Khi nào chúng ta ra khỏi nơi quái quỷ này nhất định phải thư giãn một chút mới được. Đại điển Bách Quỷ Dạ Hành này đã kết thúc, cũng không còn sớm nữa, trời đã sắp sáng rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.”

Như lời Tô Mạt nói, bầu trời bên ngoài cũng vừa hửng sáng. Thời khắc tối tăm nhất trước lúc bình minh cuối cùng cũng qua đi. Phải chăng đây là minh chứng cho việc họ sẽ thuận lợi phá được trận Thất Tuyệt?

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 12-1

Dù là trời đêm có đen tối đến đâu thì cũng sẽ đến lúc bình minh chiếu rọi. Đại điển Bách Quỷ Dạ Hành kết thúc, ba người Tô Mạt trải qua đêm đầu tiên tại phủ Quý Vương thành Nam. Bởi vì ở Quý giới nên dù là sáng sớm thì sắc trời vẫn không sáng rõ như ở Nhân giới.

Tuy nói là nghỉ ngơi nhưng không ai ngủ ngon giấc cả. Thế nên buổi sáng khi cả ba người xuất hiện nơi đại sảnh, Vị Ương thấy quàng thâm dưới mắt họ có thể sánh ngang với gấu mèo thì bật cười, cất tiếng khuyên, "Mấy người đừng lo lắng, trước sau gì cũng phải đối mặt. Bây giờ điều cần làm là phải nghỉ ngơi thật tốt. Đã tính toán bước tiếp theo phải làm thế nào chưa?"

Tô Mạt ngẩng đầu nhìn Vị Ương.

"Tôi muốn ngày mai rời khỏi đây. Dù thế nào cũng phải đi tiếp, đối mặt sớm bao nhiêu thì kết thúc cũng sớm bấy nhiêu, như vậy chúng tôi cũng nhanh chóng trở lại Nhân giới."

Vị Ương gật đầu, sau đó nói với Mặc Uyên, "Vậy thì nhờ cậu ngày mai đưa họ rời khỏi đây."

Mặc Uyên ngồi tại vị trí chính giữa chỉ im lặng gật đầu, ngược lại Tử Khanh bên cạnh mỉm cười lên tiếng.

"Điều này là đương nhiên, chị yên tâm." Sau đó nói tiếp, "Ba vị không cần lo lắng quá. Tuy nói có thể là trận Thất Tuyệt nhưng cũng chưa xác định rõ kia mà. Có rất nhiều trận pháp tương đồng, nói không chừng các vị có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này đây."

Tô Mạt ngẩng đầu lên nhìn, cười khở lắc đầu.

"Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chỉ hi vọng chuyện sau này sẽ không có thêm phiền phức nữa thôi."

Bữa ăn sáng trôi qua trong bầu không khí trầm lắng...

Ăn sáng xong, Vị Ương đề nghị đưa họ đi tham quan phủ Quý Vương thành Nam, tuy nhiên ba người từ chối.

Ba người trở về phòng bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Trong phòng yên lặng như tờ, mỗi người ngồi một góc, cúi đầu không nói gì. Tô Mạt lên tiếng đầu tiên.

"Ngày mai chúng ta rời khỏi đây thôi, dù sao cũng phải đi tiếp, đừng trì hoãn nữa. Sớm giải quyết vấn đề sớm về. Hai người thấy sao?"

Hàn Ngạo và Đào Tử đều đồng ý, anh điềm nhiên nói, "Em quyết định là được rồi."

Đào Tử cũng gật đầu, tỏ vẻ mình không có ý kiến.

Sáng hôm sau, họ đi đến đại sảnh ăn sáng qua loa, Tô Mạt nói với Vị Ương rằng mình muốn rời khỏi đây.

Dĩ nhiên ba người Vị Ương cũng đã sớm liệu được hôm nay họ sẽ già từ. Vị Ương lấy một chiếc bình ngọc xanh tinh xảo trong ngực ra, khi đưa đến trước mặt Tô Mạt thì vành mắt hoen đỏ, lộ rõ cảm xúc luyến tiếc.

"Cầm lấy đi, thuốc tôi luyện tuy không thể làm người chết sống lại, xương trắng mọc thịt, song dù sao cũng có thể phòng ngừa bất trắc. Tôi cũng không nói nhiều nữa, lát nữa sẽ bảo Mặc Uyên đưa các người đi."

Tô Mạt nhận chiếc bình từ tay Vị Ương, nhìn cô bằng ánh mắt lưu luyến và biết ơn. Nếu không nhờ Vị Ương thì chắc chắn việc cứu Đào Tử sẽ gặp vô vàn trắc trở chứ đừng nói còn được Quý Vương đích thân tiễn.

Muôn vàn lời nói đều chứa đựng trong cái gật đầu khẽ khàng của Tô Mạt, tình bạn của hai người ở hai thế giới khác nhau này mãi mãi khiến Tô Mạt cảm động mỗi khi nhớ lại.

Tử Khanh nhìn hai người đang thương cảm rồi đi đến bên cạnh chị mình, đưa tay nắm tay Vị Ương, lặng lẽ an ủi cô. Nghìn năm nay, người có thể khiến chị gái mình xúc động như thế này thật hiếm.

Vị Ương quay đầu về phía Mặc Uyên, "Bắt đầu đi."

Mặc Uyên đứng dậy khỏi ghế, đi đến bên cạnh ba người Tô Mạt, vừa mới phất tay lên trong phòng lập tức xuất hiện một kết giới.

Mặc Uyên thân nhiên lên tiếng, "Các người đi theo kết giới này là có thể rời khỏi Quỷ giới. Có điều là dù về được Nhân giới song vẫn chưa thoát khỏi trận pháp."

Tô Mạt lại nhìn về phía Vị Ương, hít một hơi thật sâu rồi đi vào kết giới. Hàn Ngạo và Đào Tử nhìn Tô Mạt rời đi liền xoay người chào đón người Vị Ương rồi cũng vào theo, kết giới tức thì biến mất.

Buồn thương ly biệt trong trận pháp không hề ảnh hưởng đến thế giới ngoài trận. Lúc này, tại thành phố A, trong căn phòng nhỏ yên tĩnh thấp bảy cây nến cũng phát sinh động tĩnh. Ánh đèn leo lét chiếu lên mặt bàn chỉ còn hai cây nến đang cháy, như thế sẽ tắt bất cứ lúc nào. Người đàn ông áo đen

nơi góc phòng khoanh tay nhìn hai ngọn nến sắp sửa tắt kia, dường như đang mưu tính gì đó.

Đột nhiên người đàn ông lấy một món đồ từ trong ngực ra. Đó là một tấm da chi chít tự kì dị. Hắn trải tấm da lên bàn rồi đặt cây nến gần như sắp tắt lên trên.

Tat ca đã sẵn sàng, hắn lấy ra tiếp một lá cờ nhỏ màu đen cỡ lòng bàn tay trông chẳng có gì đặc biệt. Nếu như lúc này nhóm Tô Mạt có mặt ở đây sẽ phát hiện ra trên lá cờ màu đen kia là vô số gương mặt người, có gương mặt đau đớn, có gương mặt dữ tợn. Nhìn thoáng qua đã thấy vô cùng đáng sợ.

Hắn cầm lá cờ đen quay xung quanh hai cây nến còn sót lại, miệng lầm bầm niệm gì đó. Chú ngữ phát ra nhanh dần, trong nhà nổi lên một trận gió lạ. Kì lạ là, ngọn nến lập lòe trên bàn chẳng mấy may có phản ứng.

Trận gió lạ càng thổi càng mạnh, nhiệt độ trong phòng cũng theo đó giảm xuống nhanh chóng. Tiết trời tháng Bảy nóng bức vô cùng, vậy mà nếu ở trong phòng này mà thở ra thì sẽ thấy được một luồng khí lạnh màu trắng.

Chỉ trong chốc lát, trên lông mi người đàn ông kết một lớp sương trắng, nhưng chú ngữ trong miệng hắn vẫn không hề gián đoạn. Lúc này theo nhiệt độ trong phòng giảm xuống, vô số gương mặt dữ tợn trên lá cờ bắt đầu dần hiện ra rõ ràng, từng cái từng cái một như muốn xông ra ngoài.

Thấy lá cờ đã có phản ứng, khuôn mặt người đàn ông hiện vẻ thỏa mãn, hắn cầm lá cờ trong tay phủ lên hai ngọn nến leo lắt, vậy mà ánh lửa trên ngọn nến lại bùng cháy mạnh mẽ hơn.

Cùng lúc đó tấm da trải trên mặt bàn cũng bốc cháy theo lá cờ đen kia, trong ngọn lửa, những khuôn mặt vốn dữ tợn lại càng trở nên hung tợn...

Khi lá cờ màu đen và tấm da cháy gần hết, hai ánh nến leo lắt trên bàn rót cuộc cũng hoàn toàn tắt ngúm...

Hai trận cuối cùng của trận Thất Tuyệt đã mở ra toàn bộ...

Phượng Hoàng màu vàng phóng lên cao tỏa sáng trong không gian đen kịt, Phượng Hoàng Hỏa từ từ bùng cháy trong tay Tô Mạt, chiếu sáng khung cảnh xung quanh và con đường mờ tối phía trước.

Nường theo ánh lửa trong tay Tô Mạt, Đào Tử nhìn về phía trước, sau đó hỏi Hàn Ngạo bên cạnh, "Anh nói thử xem đây là nơi quái quỷ nào vậy?"

Quan sát xung quanh một lượt, Hàn Ngạo nhún vai.

"Đây không phải là nơi quỷ quái à?"

Nhất thời Đào Tử cảm thấy đầu mình tối sầm. Cũng phải thôi, sao mình lại quên mất đây chính là Quỷ giới chứ, không phải là nơi quỷ quái hay sao.

Khẽ thở dài, Đào Tử nhìn Tô Mạt bên cạnh vẫn im lặng.

"Mạt Mạt, cậu đang nghĩ gì thế? Sao lại không lên tiếng vậy?"

Tô Mạt ngoảnh sang nhìn Đào Tử, lo lắng nói, "Mình nhớ lúc chúng ta rời khỏi phủ Quý Vương, rõ ràng Mặc Uyên nói đưa chúng ta rời khỏi Quỷ giới có thể sẽ đến Nhân giới, chỉ là không biết vị trí mà thôi. Nhưng mà tình hình trước mắt thì rõ ràng chúng ta chưa ra khỏi Quỷ giới."

"Liệu có phải..." Dừng lại một chút, Đào Tử hơi hoài nghi nói tiếp, "Có phải Mặc Uyên lừa chúng ta hay không?"

"Không phải đâu, Mặc Uyên không phải là kiểu 'người' sẽ đối phó với chúng ta bằng cách vặt vãnh này." Hàn Ngạo bình thản lên tiếng, anh tin tưởng Mặc Uyên.

"Mình cũng đồng ý với A Ngạo, Mặc Uyên không phải loại người này. Cho dù hẳn thật sự muốn đối phó với chúng ta cũng không sử dụng cách này đâu."

Vừa nói, ba người vừa tiếp tục đi về phía trước, có điều con đường này cứ như không có điểm cuối vậy. Trong không gian tối tăm, họ đã đi nửa tiếng đồng hồ vậy mà vẫn không có gì thay đổi.

"Chúng ta dừng lại nghỉ ngơi chút đi."

Rõ ràng là đi lâu như vậy, ba người đều cảm thấy mệt mỏi. Đào Tử ngẩng đầu nhìn phía trước, ừ ừ lên tiếng.

"Ừ, mình thấy cũng được, đi lâu như vậy mình cũng mệt rồi." Ba người tựa lưng vào nhau ngồi bệt xuống đất.

Nhân lúc nghỉ ngơi, Tô Mạt hỏi thăm Đào Tử chuyện đã xảy ra với cô trong kết giới. Đào Tử thở dài, nói hết tất cả những chuyện mình đã trải qua cho Tô Mạt nghe. Lúc nói đến Ly Thương, giọng Đào Tử thoáng chút ghen ngào.

Tô Mạt cũng thở dài theo, chuyện thất tình người ngoài không ai có thể an ủi được, có nói gì cũng vô dụng, chỉ còn cách để thời gian xóa nhòa tất cả thôi.

Ba người ngồi dưới đất vừa nghỉ ngơi vừa kể về những việc đã trải qua sau khi đi đến Quỷ giới. Tô Mạt bất ngờ dừng lại một chút rồi hỏi hai người bên cạnh.

"Hai người có cảm thấy hình như là càng lúc càng lạnh không?"

Nhắm mắt lại, Hàn Ngạo cảm nhận tình trạng xung quanh, sau đó gật đầu, "Đúng vậy, hình như nhiệt độ thấp hơn ban nãy nhiều."

Quả là có hơi khác. Ngoại trừ không khí càng lúc càng lạnh, dường như còn có một luồng sát khí từ từ tiến đến gần.

Không đợi Đào Tử phát biểu ý kiến, Tô Mạt lạnh lùng cất tiếng, "Đến rồi, tất cả chú ý, đừng ngồi nữa."

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 12-2

Ba người lập tức đứng dậy, tập trung cảm nhận tình huống thay đổi lúc này. Đào Tử lấy bùa hóa sát (*) đem theo bên người, đưa cho Tô Mạt và Hàn Ngạo.

(*) Bùa hỏa sát khí, hung thần, bảo vệ bình an.

"Cầm lấy đi, đặt trên người đề phòng sát khí nhập vào cơ thể."

Sát khí tựa như mỗi lúc một gần hơn, bốn phía thành linh vang lên tiếng gào khóc thảm thiết. Âm thanh này khiến lòng dạ họ rối bời, có cảm giác như muốn cùng ai đó đại chiến một trận để giải tỏa tâm trạng.

"Tĩnh tâm, niệm chú tĩnh tâm đi."

Tô Mạt vội vàng lên tiếng, sau đó trong lòng thầm đọc Bát Nhã Tâm Kinh để bình tâm lại. Cô nhìn thấy từ nơi xa dường như có rất nhiều bóng người đang lắc lư tiến lại gần.

Lúc này Hàn Ngạo và Đào Tử đã bình ổn cũng mờ mắt ra, họ cũng nhìn thấy y như Tô Mạt.

Khi những bóng người kia từng bước đến gần hơn, rốt cuộc ba người cũng thấy được mặt mũi đám người kia.

Đó là một đoàn người, có nam có nữ, có già có trẻ. Nhỏ nhất là trẻ con vừa mới biết đi, mà già nhất là người đã đến tuổi tóc hoa râm.

Hàn Ngạo lấy tay huých Đào Tử bên cạnh, “Cô có thấy không?”

Đào Tử sững sờ, ngay sau đó nhận ra Hàn Ngạo đang hỏi mình có nhìn thấy cảnh trước mắt hay không, bèn khẽ gật đầu, “Ừ, có thấy.”

Tô Mạt nhìn hai người bên cạnh, vừa bực mình vừa buồn cười. Đã đến lúc nào rồi mà hai người này còn có thời gian tám chuyện nữa chứ.

Nhìn đám người càng lúc càng đến gần, họ có thể xác định tất cả đều còn sống. Kì lạ là trạng thái của đám người này rất kì dị, đôi mắt vô hồn, mặt thì đại ra. Như thế phía trước có gì đó dẫn dắt, tất cả đều nhìn về một phía mà đi đến. Dù là đứa bé vừa biết đi hay là người già tóc hoa râm đều như vậy cả.

“Họ bị làm sao thế nhỉ? Mất hồn ư? Mà cũng không thể mất hồn tập thể như vậy chứ? Nhìn số người này không một trăm cũng phải trên vài chục. Có thể khiến cả đám người cùng mất hồn như thế thì phải tài giỏi đến cỡ nào?”

Càng lúc càng nhiều người đi lướt qua họ, cùng hướng với đám người kia, ba người nhìn nhau rồi đi theo sau.

Khung cảnh vẫn mờ tối như vậy, đi thẳng đến phía trước, trong lòng họ cũng phập phồng lo lắng. Không biết lần này rốt cuộc sẽ gặp phải nhân vật thế nào đây?

Cuối cùng, khi đã đi được nửa tiếng, tốc độ đám người kia bắt đầu chậm lại. Lúc này Phượng Hoàng màu vàng bay lượn đã sớm ẩn mình trong thân thể Tô Mạt. Phượng Hoàng Hỏa trong tay cũng đã tắt, không gian tối om đen kịt chỉ có thể nhìn thấy ở khoảng cách vài bước mà thôi

Tô Mạt nhỏ giọng hỏi Hàn Ngạo và Đào Tử bên cạnh.

"Hai người có thấy sát khí càng lúc càng nặng không?"

Đào Tử gật đầu, ý bảo là cảm giác của mình cũng giống với Tô Mạt.

"Minh cảm thấy sát khí kia sắp khiến mình không đi nổi nữa rồi, còn anh, Hàn Ngạo?"

Hàn Ngạo im lặng, chỉ gật đầu, sau đó tiếp tục đi theo đám người kì dị.

Tốc độ của đám người kia càng lúc càng chậm, tựa như dừng lại vài phút mới đi tiếp vài bước.

Một giờ...

Hai giờ...

Ba giờ...

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, cuối cùng họ nhìn thấy thấp thoáng cảnh tượng trước mắt.

Ở phía trước có không ít người nằm ngổn ngang, nguyên nhân đám người càng lúc càng ít có lẽ là do phần lớn trong số đó đã nằm lăn ra đất.

Trên mặt Tô Mạt lộ rõ sự tức giận.

Rõ ràng là đám người kia bị kéo mệnh hồn!

Nguyên thần của con người được tạo thành bởi hồn phách. Hồn có ba hồn, một là thiên hồn, hai là địa hồn, ba là mệnh hồn. Phách thì có bảy, một là Thiên Xung, hai là Linh Tuệ, ba là Vi Khí, bốn là Vi Lực, năm là Trung Khu, sáu là Vi Tinh, bảy là Vi Anh.

Mệnh hồn vốn là gốc rễ của bảy phách, những người kia không biết bị ai thao túng mà đều bị rút đi mệnh hồn, làm sao Tô Mạt không tức giận cho được.

Đương nhiên Hàn Ngạo và Đào Tử cũng nhìn thấy tình cảnh trước mắt, đứng tại chỗ quan sát.

Càng lúc càng có nhiều người đi về phía trước, cũng càng lúc càng có nhiều người dần dần ngã xuống.

"Mạt Mạt, chúng ta nên làm thế nào đây? Chuyện này e rằng... không thể can thiệp được. Huống chi chúng ta đang ở Quỷ giới, hoàn toàn không biết rõ tình hình." Đào Tử nhìn số người ngã xuống càng lúc càng nhiều, lo lắng nói.

"Anh đồng ý với Đào Tử, chuyện này không nằm trong phạm vi chúng ta có thể can thiệp." Sắc mặt Hàn Ngạo thoáng u ám, nhìn tất cả mọi chuyện lạ lùng ở phía trước, lên tiếng khuyên Tô Mạt.

"Ôi..." Tô Mạt quay đầu lại thở dài, "Làm sao em không biết chuyện này không nằm trong phạm vi quyền hạn của chúng ta, và chúng ta cũng không can thiệp được chứ? Có điều hai người đừng quên rằng chúng ta đang ở trong trận Thất Tuyệt. Ngay cả Quỷ Vương Mặc Uyên cũng không thể đưa chúng ta ra khỏi Quỷ giới. Hai người cảm thấy chuyện xảy ra trước mắt là trùng hợp hay sao?"

Đúng vậy đó, Hàn Ngạo và Đào Tử đều nghĩ, tại sao mình lại quên mất hiện tại bản thân còn đang ở trong trận Thất Tuyệt chết tiệt này. Trận chiến trước mắt không phải do họ muốn mặc kệ là mặc kệ được.

"Đi thôi, chuyện nên tới trước sau gì cũng sẽ tới, chúng ta phải biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đi xem thử nào!"

PhượngHoàngmàu vàng lại phóng lên cao, Tô Mạt đượcPhượngHoàngvờn quanh bảo vệ, dứt khoát đi về phía trước, không màng đến nguy hiểm đang chờ đợi mình.

"Chờ một chút."

...

Cảm thấy tay mình được một đôi bàn tay to lớn ấm áp bao phủ, Tô Mạt quay đầu lại. Phía sau, Hàn Ngạo nở nụ cười dịu dàng.

"Cô bé ngốc, chuyện nguy hiểm như vậy sao lại để mình em làm chứ? Muốn đi thì chúng ta cùng đi."

Lời nói của Hàn Ngạo khiến vẻ mặt nghiêm trọng của Tô Mạt bỗng nhiên dịu lại, cô mỉm cười nhìn anh, nắm ngược lại tay anh. Hai người cùng nhìn nhau cười, cảm giác ấm áp thấp thoáng lan tràn tại nơi tối tăm xa lạ này.

Tô Mạt xoay đầu sang bên cạnh, chìa một bàn tay khác về phía Đào Tử đang đứng kề bên lẳng lẳng nhìn họ, "Chúng ta đi thôi."

Cầm tay Tô Mạt, Đào Tử cười với hai người, "Lần này mọi chuyện kết thúc chúng ta nhất định phải về nhân gian ăn mừng thật lớn mới được!"

Càng đến gần nơi đám người ngã xuống, ba người lại càng có thể nhận thấy rõ sát khí dày đặc lan tỏa.

"Chú ý đề phòng!"

Kì lạ là khi ba người tiếp cận nơi đám người ngã xuống thì lại chẳng hề hấn gì, chỉ cảm thấy sát khí rất nặng mà thôi.

Tiếp tục tiến về phía trước, ánh sáng dần tối hơn, không khí dường như cũng lạnh thêm...

"Hai người có cảm thấy gì không?"

Tô Mạt xoay sang nhìn hai người bên cạnh, khoan đã... Cô cảm thấy lông tơ trên người mình đã dựng đứng cả lên. Từ lúc nào mà bên cạnh họ lại im hơi lặng tiếng xuất hiện một "người" thế kia...

Tô Mạt không dám kêu lên, nhìn chăm chăm vào "người" kia. Nếu như hẳn thật sự là "người"...

Hàn Ngạo vẫn chú ý đến tình hình xung quanh, anh cũng phát hiện ra điều khác thường bên cạnh. Có điều ánh sáng càng lúc càng kém, hẳn lại không đi gần họ lắm nên anh không thấy rõ dáng vẻ "người" kia. Dù có ánh sáng bao quanh Phượng Hoàng nhưng vẫn không phân biệt được "người" không rõ lai lịch kia là ai.

“Mạt...”

Người vừa thốt ra một tiếng kêu khẽ là Đào Tử vội vàng che miệng mình, từ từ dựa sát vào Tô Mạt bên cạnh, khước mắt không ngừng quan sát bóng đen đang cách họ không xa kia.

"Đây là cái gì?" Đào Tử hạ giọng hỏi Tô Mạt.

Tô Mạt không trả lời, lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không rõ. Bước chân vẫn đi về phía trước, song ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bóng dáng cứ đi theo họ mãi.

Bóng dáng gần đó vô cùng kiên nhẫn, thời gian trôi qua từng giây từng phút, họ kiên trì với hẳn chừng một tiếng, hẳn vẫn bám dính lấy họ.

Tô Mạt có chút dở khóc dở cười nhìn Hàn Ngạo và Đào Tử, chỉ chiếc bóng đối diện kia, "Rốt cuộc nó là thứ gì vậy, đi theo chúng ta lâu như vậy mà chưa ra tay, muốn làm gì đây?"

Hàn Ngạo và Đào Tử cũng rất hoang mang. Đúng là đã theo mình lâu như vậy rồi, cái bóng này rốt cuộc muốn làm gì chứ?

Lúc ba người thì thầm, bóng đen đối diện cuối cùng cũng có hành động. Hẳn bất ngờ lui về phía sau vài bước, Sau đó lao thẳng về phía ba người. Một mặt quỷ nhe răng như báng màu thình lình hiện ra trước mặt họ.

Đây là...

PhượngHoàngvờn quanh đột ngột biến mất, khiến cho bốn phía vốn đã u ám càng trở nên tối tăm kì dị.

Tô Mạt sa sầm mặt, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần vậy mà lại bị một con quỷ bỗng nhiên xuất hiện dọa sợ đến mức ngay cảPhượngHoàngcũng biến mất. Thật đúng là...

Tô Mạt thử triệu hồi tàn ảnh củaPhượngHoàngmột lần nữa, cố gắng soi sáng bốn phía, cũng thuận tiện quan sát thứ vừa mới xuất hiện xem rốt cuộc là gì?

Hàn Ngạo và Đào Tử nhận thấy phía sau im lặng thật lâu cũng kinh ngạc, họ quay đầu lại nhìn Tô Mạt đang ngơ ngác.

"Sao vậy?"

"Không triệu hồi đượcPhượngHoàngnữa." Tô Mạt sững sờ ngẩng đầu, nhìn Hàn Ngạo đang lo lắng trước mặt.

"Mạt Mạt, cậu nói là tàn ảnhPhượngHoàngkhông ra ngoài được à?" Đào Tử vội vàng xoay lại nhìn Tô Mạt đang ngu ngơ.

"Ừ, vừa rồi bị thứ bất chợt xuất hiện kia làm giật mình, tàn ảnhPhượngHoàngbiến mất, mình thử triệu hồi mấy lần mà vẫn không được."

Trên mặt Đào Tử hiện vẻ bất an, không phải là Thiên Niên Kiếp đến sớm chứ? Nhưng mà Tô Mạt vẫn bình thường, không giống trạng thái của Thiên Niên Kiếp.

Nhìn Đào Tử rồi lại nhìn Tô Mạt, Hàn Ngạo thành linh giơ tay vung một lá bùa. Bùa chú không có bất kì phản ứng nào, rơi thẳng xuống đất.

Đào Tử và Tô Mạt đều không hiểu tại sao anh làm vậy nhìn hai người ngỡ ngác, Hàn Ngạo cười giải thích, "Vừa rồi anh sử dụng một lá bùa lửa, có điều hai người thấy đó bùa chú chẳng có bất kì phản ứng nào đã rơi xuống đất. Rõ ràng không gian này đã hạn chế năng lực của chúng ta."

Nghe vậy, hai người đang ngu ngơ bừng tỉnh. Đào Tử suy nghĩ một chút cũng ném ngay lá bùa vừa chuẩn bị ra, hơn nữa còn đọc thần chú. Quả nhiên lá bùa không có bất kì phản ứng nào, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

"Hiện tại chúng ta không có năng lực, hơn nữa không hề biết gì về thứ vừa xuất hiện. Lại còn bị mắc kẹt ở trong trận Thất Tuyệt, nói không lo lắng là giả. Hai người thấy rõ thứ vừa mới xuất hiện kia rốt cuộc là gì không?"

"Hình như là quý tiêu (*)." Mặt Đào Tử hiện vẻ lo lắng, 'Nhưng mình thấy không rõ lắm, chỉ nhớ mang máng là mặt quý tiêu giống với mặt thứ vừa xuất hiện thôi. Nhấn mặt nhe răng, hơn nữa còn như một bảng màu, xanh đỏ xen kẽ. Bây giờ mình chỉ cầu nguyện không phải là quý tiêu, nếu không chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn đây.

(*) Loại quý núi có hình dạng giống khi, mặt màu xanh, lỗ mũi màu đỏ, trên mép có râu bạc, toàn thân màu nâu đen, bụng màu trắng, sống theo bầy đàn, chỉ xuất hiện khi trời tối.

"Quý tiêu?" Tô Mạt lặp lại lời nói của Đào Tử, "Sao quý tiêu lại xuất hiện ở đây? Nó là quý ăn thịt người đó. Nhưng những người ngã xuống kia do bị rút mệnh hồn nên mới bị như vậy."

"Chắc chắn là quý tiêu, tuy chỉ thoáng qua thì đã biến mất nhưng theo ánh sáng mỏng manh vừa rồi vẫn có thể thấy được một chút. Màu sắc trên mặt là quý tiêu không sai đâu, có điều mình cũng tò mò tại sao bọn chúng lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa chỉ xuất hiện có một con. Không phải quý tiêu sống theo bầy sao?" Đào Tử tiếp tục bổ sung thêm.

"Nếu quả thật là quý tiêu thì mình nghĩ bọn mình là cũng may mắn quá, có thể đi thẳng xuống gặp Diêm Vương đánh cờ rồi! Không có pháp lực, hơn nữa còn gặp phải cả bầy quý tiêu, thật khó mà tưởng tượng được!"

Tô Mạt đang nói bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến vài tiếng gọi to. Mặt Đào Tử liền biến sắc.

"Nguy rồi, đó chính là tiếng kêu gọi của quý tiêu đầu đàn."

Xung quanh họ bắt đầu từ từ xuất hiện những âm thanh dài ngắn không đồng nhất đáp lại, giống như khẩu hiệu vậy. Khi âm thanh từ từ gia tăng, thấp thoáng bốn phía dần dần xuất hiện những đôi mắt sáng, càng lúc càng đến gần ba người họ.

Họ căng thẳng tựa lưng vào nhau, nhìn những mắt xanh lục từ từ đến gần mình, hơi thở của ba người không khỏi trở nên dồn dập hơn.

Hú... hú...

Tiếng tru kéo dài càng khiến khung cảnh tối tăm thêm phần áp bức khác thường.

Những đôi mắt xanh lè kia dừng lại tại vị trí cách ba người họ khoảng hơn mười bước. Dường như đang đợi con đầu đàn ra lệnh, lại tựa như muốn nhắm thời cơ giải quyết cả ba người.

Ba người cứ im lặng bất động giăng co với bầy quý tiêu đông đúc trước mặt. Cho dù Quý giới không có mặt trời, song lúc này trên trán họ vẫn có

một lớp mờ hôi mỏng.

"Làm sao đây? Nhiều quý tiêu quá, không phải là chúng ta sẽ đi tìm Diêm Vương đánh cờ thật chứ?"

Đào Tử nhìn bầu quý tiêu trước mặt, huých khuỷu tay vào Tô Mạt, nghịch ngợm nói, "Đến lúc nào rồi mà cậu còn nói đùa cho được. Trước tiên nghĩ cách giữ lại mạng nhỏ rồi nói sau. Còn tìm Diêm Vương đánh cờ a? Cờ ca rô ư?"

Tô Mạt có chút dở khóc dở cười.

"Thật ra anh thấy sau này tốt nhất là chúng ta nên mang theo bộ bài Tây, dù gì cũng có thể dạy Diêm Vương đánh tiến lên, còn không thì chơi với đám quý sai cũng không tệ." Nghe thấy hai cô gái bên cạnh thì thầm, Hàn Ngạo cũng tham gia góp vui.

Tô Mạt còn chưa lên tiếng, cách đó không xa lại truyền đến tiếng kêu sắc bén. Mặt Tô Mạt liền biến sắc, cảnh giác nhìn hành động của quý tiêu bốn phía, tuy nhiên đám quý dường như không hề có ý tấn công họ.

"Mạt Mạt, đừng nóng vội, đây không phải là hiệu lệnh tấn công đâu. Hình như con quý tiêu đầu đàn muốn đi qua đây. Song phải chú ý cảnh giác!" Đào Tử có vẻ rất hiểu biết về phương diện này.

Không khí càng lúc càng căng thẳng, bầu quý tiêu xung quanh kích động, có vẻ bọn chúng mỗi lúc một hưng phấn hơn.

Bầu quý tiêu bất ngờ rẽ ra hai bên tạo thành một lối đi, phía cuối bầu quý tiêu có một ánh sáng xanh lục từ từ đến gần họ. Quý tiêu đầu đàn nhanh chóng để lộ khuôn mặt thật sự.

Có điều kì lạ là, dường như vì sự xuất hiện của quý tiêu đầu đàn nên bốn phía cũng sáng lên rất nhiều.

Thứ ánh sáng xanh phát ra từ phía xa kia chính là một con mắt của quý tiêu, không biết có phải vì là quý đầu đàn mà thân hình nó lớn gấp đôi những con quý xung quanh hay không.

Đối diện với ánh nhìn sẫm soi của ba người, quý tiêu đầu đàn vẫn không nhúc nhích, dường như nó đang mưu tính hay chờ đợi điều gì đó. Thình thoảng nó ngoái đầu lại nhìn về phía sau cách đó không xa, song kì lạ là phía sau chẳng có gì cả. Sau mỗi lần ngoảnh đầu lại, nó sẽ nhìn ba người, sau đó đưa đầu lên trước, hít người như có gì đó hấp dẫn.

"Hai người nói con quý tiêu đầu đàn này hành động chậm chạp như vậy là tốt hay xấu? Sao mình cảm thấy nó chẳng hề có ác ý gì, giống như chỉ đến vì thứ gì đó trên người chúng ta vậy." Tô Mạt hỏi Hàn Ngạo và Đào Tử bên cạnh.

"Đúng vậy, mình cũng cảm thấy nó hơi kì lạ. Nhưng cụ thể là kì lạ ở đâu thì mình lại không nói ra được. Có điều đúng như cậu vừa nói, hình như nó đang tìm kiếm gì đó." Đào Tử đồng ý với ý kiến của Tô Mạt.

"Ngạo, anh cảm thấy thế nào?" Nghe Đào Tử trả lời, Tô Mạt lại huých tay vào Hàn Ngạo, hỏi ý kiến của anh.

"Anh cũng đang quan sát. Có điều loài quý tiêu này dường như vui giân thất thường, anh không thể xác định chính xác nó có ác ý với chúng ta hay không, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Dù sao hiện tại ba người chúng ta chỉ là ba người không thể bình thường hơn được nữa."

Quý tiêu đầu đàn lại tru lên một tiếng, quý tiêu xung quanh liền tạo thành vòng vây, lấp kín con đường ban nãy.

Nhìn quý tiêu đầu đàn đến gần từng bước, ba người Tô Mạt hết hoảng. Nếu đổi lại là ai khác bị một bầy ăn thịt người vây quanh, chắc cũng không giữ được bình tĩnh.

Dường như có chút kì lạ, Tô Mạt quan sát quý tiêu đầu đàn đã đến gần trước mắt. Trong con mắt duy nhất của nó dường như không hiện vẻ ác ý, mà là cảm xúc bi thương và... cầu khẩn.

"Mày có thể nghe hiểu lời của tao không?" Tô Mạt nhìn quý tiêu đầu đàn, thử thăm dò.

Không ngờ nó lại gật đầu xác nhận, rồi nó lại chỉ ngón tay vào miệng mình, sau đó lắc tay, biểu hiện như bảo là mình không biết nói.

Tô Mạt liền hỏi tiếp, "Sao mày lại bao vây bọn tao? Muốn làm hại bọn tao à?"

Quý tiêu đầu đàn lập tức lắc đầu, sau đó chỉ tay về phía Tô Mạt, rồi lại rút tay về, hai bàn tay đầy lông lá và móng vuốt đan chéo vào nhau như đang chấp tay.

Tô Mạt sừng sốt, ý con quý tiêu đầu đàn này là cầu xin mình sao? Nghĩ đến đây, cô hỏi tiếp, "Vậy đám người phía sau là do mày làm à?"

Hú hú...

Quý tiêu đầu đàn bất ngờ ngửa mặt lên trời tru lên trong âm thanh có sự tức giận, cũng có đau khổ, nhưng nhiều hơn cảm xúc vô cùng sợ hãi.

"Mày đừng kích động, tao tin đám người kia không phải do mày làm rồi. Như vậy mày tìm tao là muốn tao giúp đỡ mày gì đó đúng không?"

Nhận thấy Tô Mạt dường như tin tưởng mình, quý tiêu đầu đàn muốn thể hiện lòng biết ơn nhưng biểu cảm hiện ra trên mặt nó lại chỉ có thể gọi là kinh khủng. Có điều nhìn vào mắt nó thì biết nó đang biểu đạt thiện ý.

Nó ra hiệu ba người đi theo mình, tru lên một tiếng rồi dẫn đầu mở đường, quý tiêu xung quanh vội rít nhường đường, nhìn quý tiêu đầu

đàn mở đường phía trước, ba người Tô Mạt cùng đi theo nó.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 13-1

Ba người đi theo quý tiêu đầu đàn đến nơi trú ngụ của bầy quý tiêu. Nơi này không thua kém gì trang viên của Vị Ương, tuy không phủ trắng hoa lê, song cũng được xem là chốn bông lai của Quý giới.

Lúc này dường như đã vào đêm, toàn bộ sơn cốc chìm ngập trong màn sương mù dày đặc. Sương mù lặng lẽ lượn quanh triền dốc như một linh hồn đang tìm kiếm chỗ dừng chân, ẩm ướt và lạnh lẽo, khiến cảnh tượng càng thêm vẻ mông lung.

Họ đi theo quý tiêu đầu đàn vào hang động, vốn tưởng rằng trong đó sẽ rất tối, không ngờ giữa động lại đặt một viên minh châu sáng ngời to bằng cỡ nắm tay.

Có một con quý tiêu đang nằm co ro trong góc, nhìn qua thấy nhỏ hơn quý tiêu đầu đàn và hơi lớn hơn quý tiêu bình thường. Có điều không giống quý tiêu một mắt, quý tiêu này không mang lại cảm giác đáng sợ mà ngược lại còn có cảm giác thanh tú. Dùng từ thanh tú để khen một con quý tiêu nghe có vẻ rất kì lạ, nhưng phải nói rằng con quý tiêu này thật sự khiến người ta có cảm giác rất dễ chịu.

Quý tiêu đầu đàn đi đến bên cạnh, giơ móng vuốt vồ về nó, tựa như đang nói gì đó.

Nó ngẩng đầu lên nhìn quý tiêu đầu đàn, rồi nhìn về phía ba người Tô Mạt cách đó không xa, thế nhưng chỉ thoáng chốc sau đã nằm xuống, một vết thương kinh khủng trên bụng nó hiện ra trước mắt mọi người, họ nhìn thấy vết thương cũng đã bắt đầu thối rữa.

Quý tiêu đầu đàn từ từ đi đến cạnh Tô Mạt, đưa mũi hít hà xung quanh người cô như đang tìm kiếm gì đó.

Nhìn hành động của quý tiêu đầu đàn, Tô Mạt thoáng nghĩ ra. Cô lấy chiếc bình ngọc mà Vị Ương đưa cho mình lúc chia tay, bên trong là thuốc trị thương mà Hàn Ngạo đã sử dụng qua, hiệu quả thật sự rất tốt.

Thấy Tô Mạt lấy chiếc bình nhỏ từ trong ngực ra, quý tiêu đầu đàn bị kích động hơn, hít hà liên tục, như muốn xác nhận đồ trong tay Tô Mạt có phải là thứ nó cần hay không.

Quả nhiên đây chính là thứ nó cần. Nó đưa bàn tay đầy lông lá đến trước mặt Tô Mạt, nhìn cô bằng đôi mắt khẩn cầu.

Tô Mạt không hề do dự đưa chiếc bình ngọc này cho nó, quý tiêu đầu đàn lại chấp tay với ba người họ lần nữa, sau đó vội vàng chạy đến bên cạnh quý tiêu đang nằm trong góc kia.

Nó mở nắp bình ngọc lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng quý tiêu thanh tú, kế đó lại cho vài viên thuốc vào miệng nhai, rồi nhả bã thuốc thoa lên vết thương của quý tiêu thanh tú.

Ba người đều kinh ngạc khi nhìn thấy hành động này, không ngờ nó lại thông minh như vậy.

Quý tiêu đầu đàn thở phào nhẹ nhõm, rồi lại chấp tay hành lễ với Tô Mạt, cử chỉ chẳng hề giống loài quỷ, mà như một quý ông lịch thiệp.

"Không cần cảm ơn, chỉ là chuyện nhỏ thôi. Tao có thể hỏi thương tích của nó từ đâu mà có không? Cũng từ kẻ đã khiến đám người vừa rồi ngã xuống hay sao?" Tô Mạt chỉ vào quý tiêu bị thương, hỏi quý tiêu đầu đàn.

Đôi mắt quý tiêu đầu đàn ánh lên vẻ tức giận, nó nhìn Tô Mạt, lại chỉ quý tiêu bị thương đang nằm dưới đất gập đầu như nói cho Tô Mạt biết suy đoán của cô không sai

Tô Mạt, Đào Tử và Hàn Ngạo rất muốn biết rốt cuộc là ai có bản lĩnh đến vậy. Không những dẫn đám người đến mà còn rút đi mệnh hồn của họ, hơn nữa còn có thể làm bầy quý tiêu bị thương. Đang suy nghĩ thì bên ngoài cửa động bỗng truyền vào tiếng tru chói tai.

Lúc này ngoài cửa động đã hỗn loạn cả lên. Vì trời đã vào đêm nên khung cảnh tối tăm vô cùng, song có thể thấy loáng thoáng thấy được từng bóng đen bay múa khắp bầu trời, ở khoảng cách gần có thể thấy rõ đó là những âm hồn với bộ mặt dữ tợn.

Rõ ràng là bầy quý tiêu dưới đất rất oán hận đám âm hồn đang bay múa bên trên, có con bật phóng lên vồ bắt những âm hồn kia, ra sức kéo chúng xuống. Nhưng âm hồn vốn không phải là thực thể, sờ không được, chạm cũng không đến, thế nên bầy quý tiêu tốn công vô ích, tức giận tru lên chói tai.

Quý tiêu đầu đàn đứng ở cửa động rất tỉnh táo, nó tru lên một tiếng, bầy quý tiêu đang ồn ào nhanh chóng yên tĩnh lại.

Nhìn những âm hồn màu đen không ngừng bay múa trên trời, thỉnh thoảng còn vang lên vài tiếng kêu, ba người nhìn nhau, xem ra tất cả đáp án sắp sửa có rồi.

Âm hồn màu đen bay múa đầy trời càng tụ lại đông hơn, không khí ngoài động cũng càng lúc càng nặng nề.

Tà khí đậm đặc gần như tụ lại thành thực thể, cơ hồ có thể vụn ra nước vẩy. Ba người quan sát đám âm hồn màu đen bay múa. Thỉnh thoảng có vài âm hồn lao xuống tấn công bầy quỷ tiêu bên dưới, khiến bầy quỷ tiêu ồn ào không dứt.

Quỷ tiêu đầu đàn đứng ở cửa động vẫn không hành động, yên lặng nhìn đám âm hồn màu đen bay múa trên trời, như thể đang chờ đợi thời cơ.

Đám âm hồn tụ dần thành thực thể đã có thể gây thương tổn thật sự cho bầy quỷ tiêu, chúng không ngừng sà xuống bao vây bầy quỷ tiêu. Khi chúng rời khỏi thì sẽ thấy những con quỷ tiêu vừa bị bao vây đang nhăn mặt nhe răng, không ngừng tru lên đau đớn.

Càng lúc càng có nhiều quỷ tiêu bị thương, cuối cùng quỷ tiêu đầu đàn không kiềm chế được nữa, nó tru lên một tiếng thật to, khiến tất cả các quỷ tiêu rối rít phụ họa theo.

Tiếng tru của quỷ tiêu đầu đàn không ngừng thay đổi, tựa như đang hướng dẫn bầy quỷ tiêu cách tấn công. Theo chỉ dẫn của nó, bầy quỷ tiêu không còn bộ dạng chằng thể phản kháng nữa. Chúng liên tục nhảy lên bắt lấy đám âm hồn màu đen đã hóa thành thực thể. Những âm hồn ấy tức khắc bị chúng xé thành từng mảnh vụn, nhưng kì lạ là những mảnh vụn ấy lại từ từ tụ lại, cuối cùng trở về hình dạng ban đầu.

Đám âm hồn thấy bầy quỷ tiêu phản công cũng không chịu yếu thế, thi nhau nhào xuống. Tiếng tru của bầy quỷ tiêu và tiếng cười khục khặc của đám âm hồn hòa vào nhau hỗn loạn, khiến ba người Tô Mạt đành phải bịt tai lại.

"Chúng ta phải làm sao đây?" Thấy bầy quỷ tiêu và đám âm hồn đấu đá, Đào Tử đến bên cạnh Tô Mạt lớn tiếng hỏi.

"Bây giờ đường đi đã bị chặn, không thể rời khỏi đây, xem thử tình hình rồi mới quyết định được."

Hàn Ngạo vẫn không nói gì, anh cau mày quan sát tình hình trước mắt, lòng thầm sốt ruột. Hiện giờ tuy bày quỹ tiêu quỹ tiêu và đám âm hồn tranh đấu không nghỉ, nhưng khó đảm bảo sẽ không liên lụy đến ba người họ. Mà lúc này năng lực của họ...

Nghĩ đến đây, Hàn Ngạo lấy một lá hỏa bùa trong ngực ra, sau đó dè dặt đi vào trong động, quỹ tiêu bị thương nghe thấy tiếng động ngược mắt nhìn Hàn Ngạo một cái rồi lại nhắm mắt.

Hàn Ngạo lấy một lá bùa lửa ra kẹp giữa hai ngón tay, thầm niệm chú, không ngờ lá bùa lại bùng lửa lên thật. Vui mừng nhìn ngọn lửa đang cháy trước mắt, Hàn Ngạo cảm thấy trái tim đang lơ lửng của mình buông xuống một nửa.

Tô Mạt và Đào Tử đi vào động, hai người nhìn thấy lá bùa đang bốc cháy trên tay Hàn Ngạo. Tô Mạt thở phào nhẹ nhõm, nắm tay Đào Tử từ từ đi đến gần anh.

"Sao bỏ đi mà không nói một tiếng nào? Hại bọn em lo lắng cho anh. Anh vào động làm gì thế?"

Hàn Ngạo không trả lời mà lấy một lá bùa từ trong ngực ra, đọc câu chú, một lần nữa, lá bùa lửa trong tay anh lại bùng cháy.

Nhìn ngọn lửa trên tay Hàn Ngạo, khuôn mặt Tô Mạt ánh lên niềm vui, "Chúng ta có thể dùng phép rồi à? Sao bỗng dừng lại có tác dụng thế?"

"Anh cũng không rõ tại sao sau khi đến đây thì pháp lực của chúng ta lúc có lúc không. Có điều với tình hình trước mắt, chúng ta vẫn có lợi. Dù sao giờ chúng ta đã có lại năng lực tự vệ rồi." Dập tắt lá bùa lửa trong tay, Hàn Ngạo nhìn ra ngoài động, giọng nói cũng thêm phần phấn khởi.

Lúc này động tĩnh bên ngoài bỗng dừng biến đổi, bầu trời tối tăm nơi Quỷ giới thành linh xuất hiện một cơn lốc xoáy kì lạ. Hơn nữa tốc độ của

con lốc xoáy càng lúc càng nhanh, không ngừng lan rộng. Bầy quỷ tiêu và đám âm hồn vốn đang đánh nhau không nghỉ cũng dừng lại bởi vì cơn lốc xoáy này.

Cơn lốc xoáy cứ lớn dần, như bao trùm hết cả bầu trời vậy, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cơn lốc xoáy bất ngờ xuất hiện đã cắt ngang cuộc chiến giữa bầy quỷ tiêu và đám âm hồn. Trên bầu trời Quỷ giới bấy giờ, những mặt người dữ tợn cuối cùng đã thoát được kết giới trói buộc, lộ ra khuôn mặt thật sự.

Tà khí màu đen cùng với những khuôn mặt dữ tợn kia bay xuống lả tả, bao trùm bầy quỷ tiêu và đám âm hồn tạm đình chiến.

Khung cảnh vốn âm u lại pha lẫn tà khí bao phủ nên bỗng chốc không thể nhìn thấy tình trạng bầy quỷ tiêu và đám âm hồn. Có điều tà khí màu đen nhanh chóng biến đổi.

Tiếng cười khùng khục của đám âm hồn bất ngờ hóa thành những tiếng kêu thê thảm, khiến người nghe thấy không rét mà run.

Tà khí màu đen cũng lan rộng theo tiếng kêu thảm thiết thê lương của đám âm hồn. Cuối cùng ba người họ cũng nhìn thấy tình hình bên trong, không khỏi kinh hãi.

Tà khí màu đen nhạt dần, tất cả những khuôn mặt dữ tợn kia lao ra khỏi lốc xoáy, đuổi theo những âm hồn màu đen, hơn nữa còn ăn mòn chúng từng chút một.

Không giống với bầy quỷ tiêu vừa mới tấn công đám âm hồn. Tuy bầy quỷ tiêu xé nát đám âm hồn ra thành từng mảnh nhỏ, song nó không thể thực sự làm tổn hại đám âm hồn, cuối cùng chúng vẫn có thể tụ lại thành bộ dạng ban đầu. Thế nhưng tình huống này lại không giống như vậy. Chúng ăn dần ăn mòn khiến đám âm hồn này tan biến hoàn toàn, không thể sống

lại được nữa, thế nên đám âm hồn sợ hãi phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Số lượng âm hồn bị ăn mòn càng ngày càng nhiều, ban đầu vốn chỉ là những khuôn mặt dữ tợn, chẳng bao lâu sau chúng dần dần lớn mạnh, tạo thành một thực thể có đầu mình tay chân, tựa như con người.

"Đào Tử, cậu nói xem những thứ này là gì. Tại sao mình cảm thấy quen thế nhỉ?"

Đào Tử không nói lời nào, chỉ cau mày nhìn tình hình trước mắt, dường như đang nghĩ đến gì đó. Hàn Ngạo cất lời, "Đây là Tế Luyện Sinh Hồn."

"Tế Luyện Sinh Hồn là gì?" Tô Mạt hỏi.

"Sinh hồn tức là mệnh hồn, là một trong ba hồn của con người. Hai hồn thiên - địa thường ở ngoài, chỉ có mệnh hồn là ở trong cơ thể. Mà mệnh hồn rời khỏi cơ thể thì con người sẽ chết. Vô hồn cũng là vô phách, nhất là mệnh hồn. Mệnh hồn chính là gốc rễ của bảy phách. Những thứ trước mắt có lẽ giống như đám người chúng ta vừa thấy khi nãy, đang sống sờ sờ bị người ta rút đi mệnh hồn, cuối cùng tế luyện ra bộ dạng này."

"Tế luyện thế nào vậy?"

Tuy Tô Mạt biết về thuyết hồn phách, nhưng thật sự không biết rõ cách thức tế luyện này.

"Hàn Ngạo nói không sai, thứ này chắc chắn có được từ tế luyện sinh hồn, còn là tế luyện từ sinh hồn có chứa oán niệm. Mạt Mạt, cậu có từng nghe đến cờ hiệu Thiên Hồn chưa?"

Đào Tử vẫn yên lặng nghe Hàn Ngạo giải thích cuối cùng cũng lên tiếng. Thời điểm cô truyền huyết mạch Phượng Hoàng cho Tô Mạt chưa từng

nghe rằng sẽ gặp phải thứ cờ hiệu Thiên Hồn này, vì vậy nên khi ấy cô không dạy cho Tô Mạt.

"Cờ hiệu Thiên Hồn? Hình như có chút ẩn tượng, có điều không nhớ rõ. Hình như đây là tà pháp thượng cổ phải không?"

"Đích thực là tà pháp thượng cổ. Cờ hiệu Thiên Hồn không chỉ được chế thành từ nghìn linh hồn như trên mặt chữ, mà còn lấy sinh hồn của vạn người. Chẳng những thế còn giữ lại những oán niệm của con người trước khi chết, sau đó đặt những sinh hồn chứa oán niệm cùng chung một chỗ. Sinh hồn tràn ngập oán niệm mất đi bản tính, cho nên không ngừng tranh đấu, ăn mòn lẫn nhau. Cuối cùng thu nạp những sinh hồn còn sót lại vào một tấm da người của quý thai sinh vào ngày âm tháng âm năm âm. Mà quá trình chế luyện tấm da người này cũng có thể coi như cực kì tàn nhẫn..."

Dường như không thể nói tiếp nữa, Đào Tử cau mày, dừng lại. Hàn Ngạo nhìn Đào Tử rồi giải thích tiếp cho Tô Mạt.

"Em đã biết âm thai vốn hiểm có, cho nên từ xưa âm thai đã trở thành công cụ tế luyện tà đạo. Mà bất cứ thứ chế tạo từ âm thai đều mang oán khí nặng vô cùng. Cờ hiệu Thiên Hồn này kích thích oán niệm âm thai đến mức lớn nhất, sau đó sẽ lột da âm thai đang sống sờ sờ. Công cụ tế luyện trăm năm hiểm có, cộng thêm ngàn linh hồn được chế luyện từ hàng vạn linh hồn chất chứa oán niệm, uy lực của cờ hiệu Thiên Hồn chúng ta đang chứng kiến đây chính là oán hồn được chế luyện từ trong cờ hiệu Thiên Hồn."

Có lẽ đây là trận cuối cùng trong trận Thất Tuyệt.

"Trên da quý thai này còn có câu chú phong ấn những oán hồn chứa oán niệm mãnh liệt kia. Mà những câu chú đó không phải là câu chú bình

thường, có thể khiến oán hồn ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn. Uy lực của cờ hiệu Thiên Hồn cũng sẽ ngày càng lợi hại."

Trong mắt Đào Tử hiện lên vẻ đau đớn, trận Thất Tuyệt này vốn là để đối phó với các cô, người khởi động trận pháp chính là Ly Thương. Vì vậy kẻ có được cờ hiệu Thiên Hồn này không cần nghĩ cũng biết là ai.

Tiếng tru của quỷ tiêu đầu đàn vang lên, họ ngẩng đầu quan sát, nhìn thấy những âm hồn đã bị tổn thất hơn phân nửa. Ngay cả quỷ tiêu đầu đàn cũng tức giận vì chuyện này, tiếng gầm rú giận dữ của nó khiến bầy quỷ tiêu vốn đang ở yên tại chỗ bất giác ùa lên, giúp những âm hồn thoát khỏi đám oán hồn dữ tợn kia.

PhượngHoàngbay vút lên cao chiếu sáng Quỷ giới bị tà khí làm cho thêm phần u ám. PhượngHoàngHỏa bùng cháy trong tay Tô Mạt, tôn lên vẻ kiêu diễm của cô. Tô Mạt và PhượngHoàngcùng xông vào đám oán hồn.

Trong tay Đào Tử và Hàn Ngạo phía sau cũng bùng lên ngọn lửa. Có điều không giống với Tô Mạt, ngọn lửa trong tay Đào Tử là Tam Muội Chân Hỏa của Đạo gia, đỏ mà lại không đỏ. Ngọn lửa trong tay Hàn Ngạo lại có màu xanh vàng. Đào Tử kinh ngạc nhìn Hàn Ngạo, nhưng không lên tiếng.

Sở dĩ ba người đều chọn lửa vì nó là thứ tốt nhất để đối phó với đám oán hồn này. Nó có thể gây thương tích trực tiếp cho hồn thể và tạo nên thương tổn thực sự cho đám oán hồn.

Quỷ tiêu, âm hồn và ba người Tô Mạt liên kết thật sự có thể khắc chế đám oán hồn này, có điều đám âm hồn rõ ràng cũng e ngại ngọn lửa trong tay hội Tô Mạt, vì vậy chúng bèn bám theo quỷ tiêu.

PhượngHoàngHỏa như ý thức được điều này, nó tận lực tránh những âm hồn, chỉ tấn công đám oán hồn đã từ từ tụ thành thực thể. Nơi nó đi qua, đám oán hồn kêu lên thảm thiết còn hơn cả đám âm hồn khi nãy. Thế

nhưng oán hồn của cờ hiệu Thiên Hồn này đâu dễ đối phó như thế, dù có là Phụng Hoàng Hỏa thì cũng chỉ gây thương tích cho chúng mà thôi.

Tam Muội Chân Hỏa trong tay Đào Tử thậm chí còn không mạnh bằng đám âm hồn nương tựa trên người quý tiêu, như gãi ngứa cho đám oán hồn kia vậy.

Cơ mà ngọn lửa vàng xanh trong tay Hàn Ngạo hình như rất hiệu nghiệm, oán hồn bị ngọn lửa vàng xanh này thiêu cháy đều cất tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Dường như đám oán hồn đã bị chọc giận thực sự, chúng bắt gào thét chói tai. Tựa như một khẩu hiệu, khi một oán hồn gào lên thì những con còn lại cũng phụ họa theo, khóc gào thảm thiết. Tà khí màu đen cũng chuyển từ nhạt thành đậm.

Tô Mạt cau mày, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách tốt. Tà khí này tự lại có thể nói là chỉ hại mà không có lợi cho họ. Ba người tăng tốc tấn công đám oán hồn. Ngọn lửa Tam Muội Chân Hỏa trong tay Đào Tử một chia làm ba, ngọn lửa đỏ mà không phải đỏ ánh thêm một sắc vàng, sức tấn công cũng tăng lên.

Ngọn lửa màu vàng xanh trong tay Hàn Ngạo càng thêm thần kì. Trong ngọn lửa xuất hiện một con quái thú đầu ngựa, mắt sư tử, thân hươu xạ và vảy rồng. Những nơi ngọn lửa mang theo quái thú này đi qua đều khiến đám oán hồn tụ thành thực thể lập tức tan biến chỉ còn lại khuôn mặt dữ tợn lúc ban đầu.

Tô Mạt không khỏi kinh ngạc, cô cảm thấy hình dạng quái thú kia rất quen thuộc, nhưng nghĩ mãi cũng không ra. Đào Tử cũng như vậy.

Số lượng oán hồn không ngừng giảm đi, có điều bên quý tiêu, âm hồn và hội Tô Mạt cũng thiệt hại không kém. Quý tiêu trong bầy không ngừng ngã xuống, âm hồn bị oán hồn tấn công, ba người Tô Mạt cũng bị thương.

Trong tay Tô Mạt bùng lên một ngọn lửa có màu sắc khác, hiệu quả mang lại dường như tốt hơn. Đám oán hồn bị ngọn lửa này đốt chưa kịp cất tiếng kêu thảm đã hồn phi phách tán. Thấy vậy, Tô Mạt tấn công mạnh mẽ hơn, chẳng màng đến tình trạng cơ thể mình.

Thấy Tô Mạt lại vận dụng **Phượng Hoàng Diệt**, vẻ mặt Đào Tử đầy lo lắng. Cứ tiếp tục như vậy sẽ khiến Thiên Niên Kiếp đến sớm, nhưng với tình hình hiện tại, không liều mạng cũng không được nữa.

Lửa trong tay Hàn Ngạo cũng chia thành hai ngọn có màu sắc khác nhau, trong mỗi ngọn lửa đều có hình quái thú đã xuất hiện khi này. Thậm chí trên cánh tay Hàn Ngạo còn mọc vảy.

Hàn Ngạo lúc này trông như một vị thần, mái tóc ngắn màu đen biến thành vàng xanh. Đôi mắt sâu thẳm như thể hút người ta vào trong bây giờ hóa thành màu vàng khiến người ta mê đắm. Trên bộ quần áo vừa vận anh đang mặc xuất hiện những vết rách nho nhỏ, vóc người vốn hoàn mỹ bắt đầu to lên, da thịt căng ra như được rót đầy sức mạnh. Giống như Siêu Xayda (*) biến thân, vẻ ngoài của anh bây giờ khiến người ta cảm thấy bị áp bức mãnh liệt.

(*) Siêu Xayda là biến thân của tộc người Xayda trong truyện tranh Bảy viên ngọc rồng của tác giả Toriyama Akira.

Hai ngọn lửa trong tay Hàn Ngạo phát huy tối đa uy lực, những oán hồn vừa chạm vào lửa lập tức trở về nguyên hình. Sau đó bị bầy quỷ tiêu ủa lên xé tan thành những mảnh vụn, nhét vào miệng nhai ngấu nghiến, như thế chỉ làm vậy mới có thể giải trừ được mỗi hận trong lòng chúng.

Thấy cách của Hàn Ngạo có tác dụng, Tô Mạt thở phào nhẹ nhõm, **Phượng Hoàng Diệt** trong tay biến thành **Phượng Hoàng Hỏa**, sắc mặt Tô Mạt cũng trở nên tái nhợt vì tiêu hao quá nhiều sức lực. Thậm chí cô có

thể cảm nhận được nơi sâu thẳm trong linh hồn mình đang bốc cháy, tựa như có một luồng khí cực nóng thoát ra khỏi cơ thể.

Ban đầu số lượng oán hồn nhiều không đếm xuể, giờ bắt đầu ít dần đến mức có thể đếm được.

Đúng vào lúc mọi người đang thở phào nhẹ nhõm thì bất chợt một oán hồn to lớn đen kịt cất tiếng cười vang, đám oán hồn đang yếu thế cũng dần tụ tập lại, tà khí xung quanh mỗi lúc một dày đặc hơn, bao lấy chúng. Thế nên những đòn tấn công của hội Tô Mạt, quý tiêu và âm hồn không thể phá vỡ tầng tà khí dày đặc kia.

Quý tiêu đầu đàn thấy vậy thì cất tiếng tru lên, ngay lập tức bày quý tiêu ngừng tấn công, yên lặng chờ đợi. Ba người Tô Mạt cũng ngừng hành động, chờ đợi bước tiếp theo của đám oán hồn. Hàn Ngạo thở hốt hển, thể lực tiêu hao khiến anh cảm thấy mắt mình mờ đi.

Hàn Ngạo tựa vào vai Tô Mạt lẳng lẳng nghỉ ngơi chờ đợi đợt tấn công kế tiếp của đám oán hồn. Theo sắc trời từ từ sáng tỏ, đám oán hồn trong bầu oán khí màu đen trôi lơ lửng giữa không trung dần dần thay đổi.

Tà khí đen đặc bắt đầu sáng dần, tựa như sắc trời đang từ từ hửng sáng, chuyển thành màu sáng nhạt, bên trong loáng thoáng một vật thể, có lẽ là do những oán hồn ngưng tụ thành.

Tô Mạt nhìn chăm chăm lớp tà khí thay đổi, thân thể cũng trở nên cứng đờ. Hàn Ngạo cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô.

Tà khí càng lúc càng trong suốt hơn, hiện ra rõ ràng hơn trước mắt mọi người. Vật thể bên trong cũng càng lúc càng to, như thể sắp sửa xông ra khỏi vòng trói buộc, thực hiện một cuộc tấn công mới.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 13-2

Bầu không khí tại Quỷ giới lúc này rất căng thẳng và nặng nề, tình hình người đàn ông áo đen ở Nhân giới cũng vậy.

Khi mọi người ở Quỷ giới phát huy năng lực mạnh nhất của mình tiêu diệt từng oán hồn trong cờ hiệu Thiên Hồn, thì ở Nhân giới, khi đốt lá cờ nhỏ màu đen và tấm da khắc đầy chữ kì lạ, người đàn ông áo đen bỗng nhiên phun máu, có lẽ do nguyên khí bị tổn thương trầm trọng.

Máu phun lên đóng tro tàn, thế nhưng lại khiến đồng tro kia như reo hò, không gió mà lại vờn bay.

Nhìn tàn tro bay, người đàn ông cảm hận lau khóe miệng dính máu, lấy từ trong ngực ra một con dao, con dao này giống hệt con dao trong tay Đào Tử.

Hắn đi đến đám tro bay lơ lửng kia, nhẹ nhàng rạch một đường trên tay mình, nhỏ máu tươi lên đám tro phát phơ ấy. Như bị kích thích, chúng tụ lại, mơ hồ như một khuôn mặt dữ tợn.

Lúc này trong Quỷ giới, oán hồn kia nhận được sự trợ giúp nên cuối cùng phá được trói buộc của tà khí, hiển hiện trong tầm mắt mọi người.

Không giống với những oán hồn rời rạc lúc trước vốn chỉ có một bộ mặt dữ tợn, khi nuốt âm hồn mới hình thành thân thể tay chân, oán hồn xuất

hiện sau này có thân thể và tay chân đầy đủ, nhìn hết sức kinh tởm. Toàn thân vẫn đen kịt song cơ thể thì khổng lồ, tròng mắt trôi lơ lửng giữa không trung. Nó chẳng màng đến bầy quỷ tiêu mà lao thẳng xuống tấn công ba người Tô Mạt.

Phượng Hoàng màu vàng phóng vút lên cao, Phượng Hoàng Hỏa bùng cháy trong tay Tô Mạt, trong tay Hàn Ngạo là ngọn lửa màu vàng xanh, tay Đào Tử là Tam Muội Chân Hỏa đỏ mà không đỏ. Tất cả đều nhằm vào oán hồn, nhất thời những ngọn lửa màu sắc khác nhau cùng tập trung tại một chỗ trong không trung, vô cùng rực rỡ.

Quỷ tiêu đầu đàn nhìn thấy vậy thì ngửa mặt giận dữ tru lên. Nghe thấy tiếng tru của nó, bầy quỷ tiêu và những âm hồn bám trên người chúng cùng nhào đến oán hồn kia.

Dường như cảm nhận được hành động của bầy quỷ tiêu, oán hồn quay đầu lại, khinh thường vung tay về phía bầy quỷ. Chỉ trong chớp mắt, bầy quỷ đã nằm rạp dưới đất, ôm đầu kêu rên không ngừng.

Quỷ tiêu đầu đàn tức tốc lao về phía oán hồn kia, oán hồn cũng vung tay về phía nó, lần này hội Tô Mạt nhìn thấy rõ, khi oán hồn kia vung tay, từng tia khí màu đen cực nhỏ bay về phía quỷ tiêu đầu đàn.

"Cẩn thận!"

Trong khoảnh khắc ấy, quỷ tiêu đầu đàn phản ứng cực nhanh, nó vội vàng cúi rạp xuống lăn một vòng, tránh được tia khí màu đen kia, đi đến gần bên cạnh hội Tô Mạt.

Tô Mạt, Hàn Ngạo và Đào Tử đồng thời xuất chiêu, vốn tưởng rằng bị trúng đòn này thì dù oán hồn kia không chết cùng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, chẳng ngờ nó không buồn tránh né, dù bị lửa đánh trúng vẫn chẳng mảy may thương tổn, lại còn tiếp tục xông về phía họ.

Quý tiêu đầu đàn ngửa mặt lên trời hú to, giục bầy đàn tấn công oán hồn thêm một lần nữa.

Hành động này đã chọc giận oán hồn đang trôi lơ lửng giữa không trung. Oán hồn ngửa cao đầu hét vang. Bầy quý tiêu đang xông đến chỗ oán hồn vô cùng nhạy cảm với âm thanh này, chúng lập tức ngã lăn trên đất, bịt tai kêu rên thảm thiết, ngay cả quý tiêu đầu đàn cũng khụy xuống.

Thấy bầy quý tiêu ngã xuống đất, oán hồn cười khùng khục, nó lao đến tấn công quý tiêu đầu đàn.

Ba người nhìn thấy hành động này của oán hồn bèn vội vàng tắt ngọn lửa trong tay về phía nó để cứu quý tiêu đầu đàn.

Đáng tiếc là ngọn lửa của họ không gây ra bất cứ tổn hại nào cho oán hồn, nó tiếp tục bay về phía quý tiêu đầu đàn còn đang cúi đầu. Tà khí dày đặc bốc lên từ tay, nó đắc ý cười, phóng luồng tà khí đó về phía quý tiêu đầu đàn đang ngã khụy.

"Cẩn thận!"

Một bóng đen thành linh xông ra từ cửa động, đẩy quý tiêu đầu đàn sang một bên. Ngay tức khắc một tiếng hét thảm thiết vang lên mạnh mẽ.

Ánh mắt của quý tiêu đầu đàn lóe lên vẻ kinh hoàng.

Quý tiêu thanh tú đã hứng trọn đòn vừa rồi, nó chọn hy sinh bản thân để cứu bạn đời của mình trong cảnh hiểm nguy, vết thương trên bụng mới khép miệng lại phân nửa giờ rách toạc ra.

Quý tiêu đầu đàn hoàn hồn, hoảng hốt vội chạy đến bên quý tiêu thanh tú đang nằm trên đất, khẽ chạm vào gương mặt quý tiêu thanh tú. Đôi mắt quý tiêu thanh tú ánh lên vẻ dịu dàng và lưu luyến, nước mắt nó tuôn trào thấm ướt bộ lông đã dần không còn óng mượt. Nó giơ tay lên như muốn

chạm vào người mình yêu, thế nhưng không thể nào chạm được, bàn tay giơ lên giữa không trung lại buông thõng xuống mãi mãi. Chút ánh sáng lưu luyến còn vương lại trong đôi mắt cuối cùng đã tan biến hoàn toàn.

Quý tiêu đầu đàn siết chặt người yêu vào lòng, cọ mặt mình vào mặt quý tiêu thanh tú, như thể quý tiêu thanh tú chỉ ngủ thiếp đi thôi, như thể đây là cách nó đánh thức người yêu mình vậy. Nhưng hết thảy chỉ là tổn công vô ích.

Thời gian chậm chậm trôi, quý tiêu thanh tú trong lòng quý tiêu đầu đàn trở nên trong suốt rồi từ từ hóa thành khói bụi bay về trời. Quý tiêu đầu đàn ngẩn ngơ nhìn thân xác trong lòng dần biến mất, nhất thời không chấp nhận được tại sao chỉ trong chớp mắt mà "nàng" đã biến mất tăm?

Khi làn bụi cuối cùng trượt khỏi ngón tay của quý tiêu đầu đàn, nó bỗng phát ra âm thanh hết như tiếng ai đó đang gào khóc, tiếng khóc đó khiến mắt của Tô Mạt và Đào Từ cùng đỏ hoe.

Ai nói động vật không có tình cảm đâu chứ? Quý tiêu – kẻ chuyên ăn thịt người vô cùng tàn nhẫn, khi ném trái nõi khổ mất đi người yêu cũng biết đau lòng.

Oán hồn trôi lơ lửng cười khùng khục quái dị, tựa như cười nhạo quý tiêu thanh tú ngu ngốc, cũng tựa như cười nhạo quý tiêu đầu đàn si tình kia.

Nghe thấy tiếng cười, quý tiêu đầu đàn ngẩng phắt đầu dậy, hung tợn nhìn oán hồn đang trôi lơ lửng trước mắt. Sau đó nó quay đầu lại nhìn ba người Tô Mạt, đôi mắt càng thêm dứt khoát.

Quý tiêu đầu đàn gào thét, giận dữ ngắt trời. Một luồng khí màu đỏ thắp thoáng tỏa ra từ thân thể nó, khiến người ta kinh hãi không thôi, bởi vì đó là hơi thở mang tên hủy diệt...

Luồng khí màu đỏ từ người quý tiêu đầu đàn không ngừng lan ra. Như cảm giác được điều gì đó, bầy quý tiêu vốn huyền não dần dần yên tĩnh lại.

Oán hồn trôi lơ lửng trên không trung từ từ đến gần. Luồng khí màu đỏ trên người quý tiêu đầu đàn cũng trở nên đậm dần, mắt của nó chỉ còn lại một màu đỏ tươi.

Dường như nhận ra nguy hiểm, oán hồn giữa không trung ngừng cười. Nhìn quý tiêu đầu đàn tiến dần đến gần trước mắt, nó bất giác sợ hãi, bởi vì không khí này thật sự rất kinh khủng...

Quý tiêu đầu đàn cất tiếng hú to rồi đột ngột dừng lại, sau đó lao về phía oán hồn. Nó nhảy chồm lên ôm lấy oán hồn đang trôi lơ lửng giữa không trung...

Oán hồn kêu ré lên, muốn vùng ra song chẳng thể được. Vừa nghiêng đầu, quý tiêu đầu đàn đã há miệng ngoạm lên vai nó, một luồng khí màu đỏ xộc vào miệng vết thương. Oán hồn bị đau không ngừng dùng tà khí đáp trả lại.

Chẳng màng đến cơn đau cào xé tâm can, quý tiêu đầu đàn kiên quyết không buông oán hồn, cho dù tà khí có gây thương tích thế nào đi nữa, hơn nữa nó còn ra sức cắn xé oán hồn.

Oán hồn càng giãy giụa quyết liệt hơn, tà khí càng lúc càng bức người, liên tục đánh vào người quý tiêu đầu đàn, thế nhưng quý tiêu đầu đàn vẫn không có ý định buông ra.

Sau mấy lần bị quý tiêu cắn xé, trên người oán hồn đã xuất hiện những lỗ to lỗ nhỏ, nó vẫn giãy giụa, không ngừng đánh tà khí về phía quý tiêu đầu đàn đang bám chặt lấy mình.

Dường như đã cảm thấy mệt mỏi, cuối cùng quý tiêu đầu đàn cũng dừng cắn xé. Nó bám chặt lấy oán hồn, thoáng nhìn lại bầy đàn mình từng dẫn

dắt và đám âm hồn vẫn là địch mà không phải bạn. Trong đôi mắt nó là một vẻ kiên định.

Dường như bầy quỷ cũng biết bước tiếp theo quỷ tiêu đầu đàn định làm gì, có điều chúng cũng biết rõ bản thân mình không thể nào ngăn cản được, chỉ có thể gục xuống đất, gào khóc thảm thiết.

Quỷ tiêu đầu đàn bỗng nhắm mắt lại, một hạt châu màu đỏ xuất hiện nơi mi tâm. Ánh sáng màu đỏ bao trùm quỷ tiêu đầu đàn và oán hồn đang bị nó vây khốn.

Oán hồn cảm giác được nguy hiểm thì cố vùng ra, song chỉ phí công. Khi ánh sáng màu đỏ trùm lên nó và quỷ tiêu đầu đàn, không biết tại sao oán hồn lại thôi không giãy giụa nữa, ánh mắt lại hiển hiện vẻ tuyệt vọng không che giấu được.

Bùm bùm bùm...

Tiếng nổ lớn nối nhau vang lên giữa không trung. Ba người Tô Mạt muốn ngẩng đầu quan sát xem rốt cuộc tình hình thế nào, tuy nhiên họ bị một con quỷ tiêu nhỏ lao đến đụng phải nên ngã nhào.

Khi tỉnh lại, họ phát hiện không gian xung quanh đã thay đổi hoàn toàn, lúc này trông họ vô cùng thảm hại.

Nhìn khắp xung quanh, họ thấy một số quỷ tiêu đang không ngừng khuân đồ, sửa sang lại căn nhà đã bị phá hủy hơn phân nửa của chúng. Đám âm hồn chẳng biết đã mất tăm mất tích từ lúc nào.

"Mạt Mạt, cậu xem."

Đào Tử cất tiếng đầy phẫn khích. Tô Mạt ngẩng đầu thấy cách vị trí cửa động không xa lại xuất hiện kết giới. Mà kết giới kia chính là cái đã đưa họ đi đến Quỷ giới này.

Cuối cùng họ cũng trở về Nhân giới...

Lúc mở mắt ra, ba người họ đang ở trong căn tiệm của Tô Mạt, dưới đất còn có chiếc bình nhỏ Đào Tử làm rơi khi bị hút vào trong kết giới.

Tô Mạt khom lưng nhặt chiếc bình rơi dưới đất rồi mở nắp, hai luồng khí khác màu thoát ra, từ từ tụ lại thành Kiều Dật và Tử Ngâm.

Cả hai vẫn còn ngỡ ngàng, họ nhìn nhau rồi lại nhìn sang Tô Mạt đang đứng trước mặt.

"Mạt Mạt, có một người đàn ông áo đen xông vào đây. Chúng tôi định chạy trốn nhưng lại không thể cử động được. Sau đó... chúng tôi chẳng biết gì nữa cả."

Hai vợ chồng miêu tả lại chuyện mình đã bị nhốt cho Tô Mạt nghe. Tô Mạt gật đầu, quay người đi đến sô pha, ngồi xuống tựa vào người Hàn Ngạo, vẻ mặt anh mệt mỏi vô cùng.

"Bây giờ là mấy giờ rồi?"

Đào Tử đi ra phòng ngoài, nhìn tấm lịch treo ở trên tường.

"Vẫn giống như lúc chúng ta rời khỏi, mới là ngày thứ hai của tháng cô hồn thôi."

Tử Ngâm và Kiều Dật nghe câu hỏi cũng cảm thấy lạnh người, chột nhốt lại vẻ chật vật của mọi người lúc họ vừa mới thoát ra.

"Ba người sao thế? Sao lại nhếch nhác đến vậy."

"Không có gì."

Đào Tử vừa nói vừa đi vào, cầm hai cái cốc nước, một đưa cho Hàn Ngạo đang ngồi trên ghế sô pha, một thì cầm trong tay mình.

"Chúng tôi suýt chết, ôi..." Vừa than thở, Đào Tử vừa kể lại chuyện mình bị hút vào kết giới cho Tử Ngâm và Kiều Dật nghe.

"Kế tiếp chúng ta nên làm gì?" Đào Tử đã kể xong chuyến du hành Quỷ giới, quay đầu lại hỏi Tô Mạt đang buồn ngủ.

"Nghỉ ngơi vài ngày đã, sau khi khôi phục nguyên khí sẽ đưa hai vợ chồng họ đến Phong Đô." Tô Mạt ỉu xìu nói, "Bây giờ quan trọng là chúng ta phải nhanh chóng về nhà rửa mặt nghỉ ngơi."

Cô vừa dứt lời, Hàn Ngạo đã đứng dậy cẩn thận ôm lấy Tô Mạt vào lòng rồi đi ra ngoài. Đào Tử và hai vợ chồng Tử Ngâm Kiều Dật cùng nhìn nhau rồi cũng vội đi theo.

Căn tiệm nhỏ của Tô Mạt tạm thời khôi phục yên tĩnh. Có điều lúc này trong căn phòng nhỏ của người đàn ông áo đen lại không yên ổn chút nào. Trong khoảnh khắc quý tiêu đầu đàn và oán hồn ôm nhau chết chung, người đàn ông áo đen lại phun máu tươi rồi gục xuống đất, chìm vào hôn mê...

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 14-1

“A!!!”

Trong nhà Tô Mạt ở thành phố A, phòng ngủ trên lầu vang lên tiếng kêu sợ hãi của hai cô gái, đánh thức tất cả mọi người.

Tô Mạt ngồi trên giường, mặt vẫn còn lấm tấm mồ hôi sau khi choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Đào Tử đang ở trong phòng riêng của mình, tình trạng cũng chẳng khác Tô Mạt là bao.

Hàn Ngạo vừa nghe thấy tiếng kêu sợ hãi đã mở mắt ra ngay, thoát cái trong tay đã bùng lên ngọn lửa màu vàng xanh. Khi anh định tìm kiếm mục tiêu thì phát hiện mình đang ở trong nhà Tô Mạt, chợt nhớ ra tối hôm mình đã rời khỏi Quý giới rồi.

Thu hồi ngọn lửa trong tay, Hàn Ngạo đứng dậy đi đến phòng Tô Mạt. Đứng ngoài cửa phòng, anh không lỗ mãng xông thẳng vào như những lần trước mà gõ cửa nhẹ nhàng ý muốn xin vào, sau đó anh mới khẽ đẩy cửa phòng ra. Vừa mới vào phòng, Hàn Ngạo đã ngây người.

Tô Mạt đang ngồi thừ ra trên giường, mái tóc dài đến eo buông xõa sau lưng, vẻ mặt hơi đờ đẫn. Môi thắm khẽ nhếch, bộ đồ ngủ hình gấu trên người có lẽ vì ngồi bật dậy nên dây áo trễ xuống, lộ ra bờ vai mảnh mai. Chiếc chăn mỏng vốn đắp trên người đã tuột xuống đất từ lâu, đôi chân dài trắng nõn phơi bày, tràn ngập vẻ gợi cảm. Điều khiến Hàn Ngạo lúng túng

nhất là bộ đồ ngủ hình gấu trên người Tô Mạt không chịu an phận mà vén lên đến tận bắp đùi, thấp thoáng thấy được chiếc quần lót ren màu trắng.

Hàn Ngạo cảm thấy có một dòng máu nóng từ mũi chảy xuống. Anh vội vàng quay mặt sang chỗ khác, không nhìn Tô Mạt nữa.

Tô Mạt đang chờ đợi cuối cùng cũng hoàn hồn, nhìn Hàn Ngạo đứng ngay cửa vẫn còn đang đỏ mặt, lại cúi đầu nhìn mình. Trong tích tắc, một con gấu bông to bay về phía Hàn Ngạo...

“Cậu gặp ác mộng à?”

Tô Mạt ngẩng đầu lên, không biết từ lúc nào Đào Tử đã ngồi bên cạnh mình.

"Ừ, mình gặp ác mộng." Tô Mạt vừa nói vừa tựa đầu vào vai Đào Tử, thản nhiên kể lại giấc mộng khó hiểu kia.

Đào Tử trầm kinh hãi. Không ngờ mình và Tô Mạt lại nằm mơ giống hệt nhau. Rốt cuộc là sao đây?

Lúc này cũng trong thành phố A, người đàn ông áo đen đang hôn mê cuối cùng đã tỉnh lại. Hắn cảm hận nhìn toàn bộ nển đã tắt cùng cờ hiệu Thiên Hồn bỏ bao công sức mới chế luyện được đã bị hủy hết. Hắn lại phun thêm một ngụm máu.

Hắn oán hận lau khóe miệng, đứng dậy rời khỏi căn phòng nhỏ tối tăm, trước khi đi không hề quên dùng một lá bùa lửa thiêu hủy sạch sẽ chứng cứ ở nơi này.

Tô Mạt, chúng ta hãy chờ xem...

"Chuyện kia..." Tử Ngâm thấy không khí buổi sáng quá yên lặng thì sợ sệt cất lời, "Hai vợ chồng tôi không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi xem con

của chúng tôi còn cứu được không?"

Tô Mạt sững sờ, nếu như Tử Ngâm không nhắc đến thì cô thật sự đã quên chuyện này rồi. Chuyển đi đến Quỷ giới giới đã khiến cô quên khuấy mất.

"Trong hai ngày nữa, khi chúng tôi ổn định lại sẽ làm. Có điều Tử Ngâm à, tuy không hồn phi phách tán nhưng vẫn phải luân hồi mấy kiếp, cũng không được làm người." Tô Mạt nhìn Kiều Dật và Tử Ngâm đang lo lắng bất an, nghiêm túc nói.

"Chúng tôi nghĩ rồi, kết cục gì cũng tốt hơn hồn phi phách tán. Có lẽ sau mấy kiếp luân hồi chúng tôi vẫn còn có duyên ở bên nhau." Nhìn Tô Mạt, Tử Ngâm nói rất chân thành.

"Vây cũng tốt, chờ tôi xem ngày nào thích hợp, trước Mười lăm sẽ giải quyết xong chuyện này. Lát nữa tôi sẽ liên lạc với Văn Huyền."

"Chuyện đó... Mạt Mạt này," Đào Tử lên tiếng, "Lúc chúng ta ở Quỷ giới không phải đã nói rồi sao, nếu như được trở lại nhân gian sẽ ăn uống thả cửa, đi chơi thư giãn một chuyến mà? Chuyến nhà cho gia đình Tử Ngâm xong chúng ta đi du lịch một thời gian nhé?"

Tôi thấy ý kiến này không tệ, về nước cũng được một thời gian rồi, anh còn chưa đi tham quan đâu cả. Chi bằng nhân dịp này tôi dẫn hai người ra ngoài chơi cho khuây khỏa."

Nhìn hai người vô cùng phấn khởi, Tô Mạt cũng chỉ biết "ngậm ngùi" mà gật đầu. Dù sao đợi cũng là đợi, thôi thì cứ đi chơi cùng với mọi người, tạm thời nghỉ ngơi chút. Qua thật lần này đúng là đã tìm được đường sống trong chỗ chết, huống chi giấc mộng kia... Có lẽ thời gian của mình thật sự không còn nhiều nữa...

Cẩn thận giao xá lệnh bao bọc hồn phách âm thai cho Đào Tử, Tô Mạt thở phào nhẹ nhõm, cô lau mồ hôi trên trán, khẽ cất tiếng, "Xong!"

Đào Tử nhận lấy hồn phách âm thai, nhìn Tử Ngâm và Kiều Dật kích động bên cạnh, cô mỉm cười giao hồn phách âm thai cho Tử Ngâm.

Bình an vô sự trải qua một ngày, vừa rạng sáng hôm sau Tô Mạt đã thức dậy sửa soạn. Tất cả đã được chuẩn bị ổn thỏa, ba người hai ma cùng đi đến nhà Văn Huyền.

Văn Huyền thần sắc rất tốt, không ghéen nhiều trong lúc mang thai. Thấy Tô Mạt, cô rất vui, nhìn khắp mọi nơi như đang tìm kiếm bóng dáng Tử Ngâm.

Tô Mạt mỉm cười, kéo tay Văn Huyền, vừa đi vào phòng vừa giải thích, "Chị không thấy họ đâu. Nếu chị thật sự muốn nhìn thấy thì lát nữa tôi mở mắt âm dương cho chị gặp họ."

Căn phòng vẫn bài trí hệt như lúc họ đi. Có lẽ sợ phá hỏng phong thủy trong phòng gây ra biến cố nên dù là một chậu cây họ cũng không thay đổi.

Ngắm nghía cách trang trí trong phòng, Tô Mạt gật đầu đặt ngón tay lên đầu Văn Huyền.

"Nhắm mắt lại, đừng nghĩ gì hết. Đến khi chị mở mắt ra sẽ thấy được. Bây giờ Tử Ngâm và Kiều Dật đang đứng bên cạnh chị, nên đừng kinh ngạc nhé."

Văn Huyền nghe lời nhắm mắt lại. Quả nhiên lúc mở mắt ra vừa nhìn đã thấy vợ chồng Tử Ngâm và Kiều Dật đứng sau Tô Mạt không xa.

Văn Huyền cười vui mừng bước đến bên cạnh Tử Ngâm. Biết mình không chạm vào Tử Ngâm được nên cô chỉ nhìn và nói một vài việc vặt vãnh.

Sau khi giúp Minh Viễn mở mắt âm dương, Tô Mạt quay người đi, không để ý đến hai người hai ma còn đang trò chuyện. Cô nhận lấy la bàn từ Đào Tử, bắt đầu tìm kiếm vị trí âm thai.

Vợ chồng Văn Huyền và vợ chồng Tử Ngâm đang tán gẫu, thấy hành động của Tô Mạt đều im lặng, sợ mình phát ra âm thanh sẽ quấy nhiễu cô.

Tô Mạt dừng bước, đứng chính giữa phòng, la bàn đặt trong tay đang yên tĩnh chợt quay điên cuồng. Tô Mạt lúc thì bước qua trái một bước, lúc thì bước qua phải một bước nhìn rất kì lạ. Đến khi la bàn ngừng quay, Tô Mạt mới dừng chân, đi đến hướng kim la bàn chỉ.

Tô Mạt lấy một lá bùa phát ra ánh sáng vàng kim nhàn nhạt trong ngực ra dán lên góc phòng. Cô thầm thở phào nhẹ nhõm, có lẽ sẽ rất thuận lợi đây.

Quả nhiên như Tô Mạt dự liệu, phong ấn nơi góc phòng dần dần hiện ra khi lá bùa phát huy hiệu lực. Vì ngày đó lão già kia đã dùng tính mạng mình để phong ấn nên âm thai trong phong ấn run rẩy mãnh liệt. Có điều lá bùa này không phải xá lệnh đơn giản, nó chính xá lệnh Chuyển Luân Vương tặng cho Tô Mạt, làm sao có thể sẽ dễ dàng đối phó như vậy?

"Đưa nhang cho mình!"

Tô Mạt nhìn thoáng qua tình trạng âm thai, quay đầu đưa tay về phía Đào Tử. Đào Tử liền ẵm một nén nhang đưa cho Tô Mạt.

Phượng Hoàng Hỏa bùng lên trong tay Tô Mạt, đốt nén nhang trên tay cô. Cô cắm nén nhang bên dưới vị trí phong ấn âm thai rồi lẳng lẳng quan sát.

Tử Ngâm và Kiều Dật giật thót. Nhang này...

"Chớ xem thường nhang này, một nén cũng là nghìn vàng khó cầu. Ban đầu nếu như không phải tôi và Tô Mạt cứu vị hòa thượng kia có lẽ không có được vật này đâu. Dù là vậy nhưng trong tay chúng tôi cũng không có hơn mười nén. Loại nhang này nếu dùng cho người sắp chết có thể kéo dài được một thời gian nhất định, cứu vãn tính mạng họ. Nếu dùng cho linh thể, nhất là linh thể bị hao tổn, hiệu quả lại càng phi phạm. Con anh chị bị tà pháp cưỡng ép lấy ra, tất nhiên linh hồn đã bị hao tổn. Tuy có xá lệnh của Chuyển Luân Vương, nhưng Mạt Mạt vẫn không yên lòng nên mới sử dụng loại nhang đặc chế này."

Tử Ngâm và Kiều Dật cảm kích nhìn Tô Mạt, họ thật sự không biết nên nói gì. Từ đầu đến giờ cô gái mang vẻ mặt lạnh lùng này luôn giúp đỡ họ. Dù chưa quen thân nhưng nếu không phải vì giúp họ, ba người Tô Mạt cũng không bị giam trong Quỷ giới đối mặt với bao nguy hiểm.

"Đừng nói chuyện!"

Tô Mạt ngắt lời Đào Tử, cũng chặn ngang dòng suy nghĩ của Kiều Dật. Mọi người ngẩng đầu im lặng nhìn phong ấn từ từ bắt đầu biến hóa...

Phong ấn bị xá lệnh bao phủ đang dần tan rã, từng vết nứt từ từ xuất hiện. Lúc này trong phòng vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người dường như sợ kinh động đến phong ấn, thậm chí còn không dám thở mạnh. Yên tĩnh đến mức dường như ngay cả cây kim rơi xuống mặt đất cũng nghe thấy được.

Thời gian trôi đi từng chút từng chút, cuối cùng phong ấn cũng hoàn toàn được phá giải.

Âm thai bị phong ấn được xá lệnh màu vàng kim chói sáng bao phủ chậm chậm hạ xuống tay Tô Mạt. Cô cẩn thận đón lấy âm thai rồi thở phào nhẹ nhõm. Tất cả đã kết thúc rồi... Tiếp theo là đưa vợ chồng Tử Ngâm đi, rồi đưa âm thai vào luân hồi, mọi thứ sẽ chìm vào cát bụi.

"Tôi có thể nhìn con mình không?" Tử Ngâm run rẩy hỏi Tô Mạt.

Tô Mạt giao âm thai cho Tử Ngâm.

"Đứa bé đáng thương của mẹ, mẹ là mẹ của con đây. Mẹ xin lỗi, là do mẹ không tốt, không bảo vệ được con. Mẹ xin lỗi..."

Nước mắt từ khóe mắt Tử Ngâm rơi xuống trên sàn nhà. Tuy chỉ có một giọt, có điều phải biết rằng ma không có nước mắt. Vậy mà Tử Ngâm lại vì con mà để lại một giọt nước mắt hiếm có này.

Nước mắt Tử Ngâm rơi xuống mặt đất vang lên tiếng "tách" giòn tan.

Tô Mạt thoáng sửng sờ rồi bước đến nhặt giọt nước mắt này lên, cất giữ...

"Tối nay tôi sẽ đưa anh chị xuống địa phủ, vào Phong Đô. Anh chị chuẩn bị sớm một chút, thời gian không còn nhiều nữa nên phải tranh thủ đưa con anh chị vào luân hồi. Bây giờ hồn phách của nó không ổn định, nếu còn kéo dài sẽ hồn phi phách tán."

Thấm thoát đã đến tối. Tô Mạt đứng trong phòng ngủ, vẻ bi thương trên mặt Tử Ngâm và Kiều Dật càng nặng nề hơn. Bởi vì giờ Tý qua là họ phải chia lìa con mình.

Nhìn hai vợ chồng họ, Tô Mạt thở dài, "Đừng suy nghĩ nhiều. Ý trời đã vậy, thật ra kết cục không phải hồn phi phách tán đã là tốt nhất rồi. Tuy chín kiếp phải luân hồi trong súc sinh đạo song cuối cùng vẫn có cơ hội trở lại làm người. Nếu có duyên sẽ còn gặp lại... Anh chị đau buồn như vậy sẽ khiến hồn phách nó không được yên ổn..."

"Đi thôi."

Một kết giới lại xuất hiện trong phòng Tô Mạt, lần này đi cùng cô còn có Hàn Ngạo. Lần trước giữa đường gặp phải nguy hiểm nên lần này Hàn Ngạo nói thế nào cũng không đồng ý để Tô Mạt xuống địa phủ một mình.

Phần cũng là vì hầu hết năng lực của anh cũng đã phơi bày, không cần giấu giếm nữa.

Khi kết giới mở ra, Tô Mạt đi vào đầu tiên, theo sát chính là Tử Ngâm, Kiều Dật và âm thai Tử Ngâm đang ôm trong lòng, đi cuối cùng là Hàn Ngạo. Còn Đào Tử vẫn ở nhân gian trông giữ nhà và cơ thể Tô Mạt.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 14-2

Xuống địa phủ lần này, Tô Mạt không đi đường bên Miếu Thành Hoàng như hồi đưa Mạc Ly đi. Vì theo dự định là đưa vợ chồng Tử Ngâm và Kiều Dật đến Phong Đô, nên lần này cô đi vào đường Hồi Hồn.

Bầu trời vẫn xám xịt, điểm khác biệt chính là trên đường Hồi Hồn thỉnh thoảng có một số người lạ mặc bộ đồ đen qua lại. Có lẽ đây là thầy âm dương đến quá âm. Cuối cùng, cảnh sắc muôn nơi như một cũng có sự thay đổi, họ nhìn thấy một cửa sành to lớn đứng sừng sững phía trước cách đó không xa, trang trọng oai nghiêm vô cùng, trên đó viết ba chữ to "Bán Bộ Đa" (*)

(*) Bán Bộ Đa là một khách điểm thông đến Nhân giới, Ma giới, Tiên giới. Người – Ma – Tiên đều nghỉ chân tại khách điểm này. Bán Bộ Đa là bước ngoặt tam giới, trung tâm của tam giới. Tại khu nối liền tam giới chỉ có Bán Bộ Đa mới có thể đi đến thế giới khác và một ngày nó chỉ mở cửa đúng một lần.

Tô Mạt ngẩng đầu nhìn ba chữ to kia, không lên tiếng mà ra hiệu cho Tử Ngâm tiếp tục đi theo.

Tử Ngâm và Kiều Dật cảm thấy kì lạ. Trái tim vốn đã chẳng còn đập vậy mà lúc này lại nhảy lên thành thịch, chỉ là nhịp đập lại hơi kì lạ. Thình... thịch... thình... thịch...thình thịch...

"Người" ven đường càng lúc càng đông, qua lại như thoi đưa, không như quãng đường vắng hoe vừa mới đi qua.

Cách đó không xa hình như vang lên một tiếng nổ rền vang. Tử Ngâm và Kiều Dật nhìn sang. Bên đó... là xe lửa...

Hai vợ chồng Kiều Dật nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ nghi ngờ. Đây là địa phủ mà còn có xe lửa ư?

"Địa phủ thật sự có xe lửa, ma quỷ muốn đến Phong Đô đều phải lên xe lửa này mới đi được. Nếu không chỉ có thể biến thành cô hồn dã quỷ thôi."

Hàn Ngạo trước sau vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh Tô Mạt, nắm chặt tay cô.

"Đi theo tôi."

Tô Mạt lên tiếng cắt đứt ưu sầu của Tử Ngâm và Kiều Dật. Hai vợ chồng họ nhìn nhau rồi đi theo cô. Phía trước gần giống sảnh buôn bán, "người" ở đó xếp một hàng dài, thấp thoáng trong đấy có vài người ăn mặc khác hẳn. Họ cầm trong tay một thứ đen thui đặt lên người mấy con ma kia.

"Chúng là quỷ sai, đang đổi tim ma cho những hồn ma kia. Hồn ma không có tim ma thì không thể nào vào Phong Đô ở được. Dĩ nhiên cũng không thể đầu thai và cuối cùng sẽ biến thành cô hồn dã quỷ. Mạc Ly là vì tôi cho cô ấy số mệnh cộng thêm Chuyển Luân Vương đặc biệt phê chuẩn nên mới thuận lợi luân hồi."

Tô Mạt dẫn Tử Ngâm và Kiều Dật đi thẳng đến phía trước, đưa đứa bé Tử Ngâm đang ôm đến trước mặt quỷ sai.

"Cô đây là ai vậy? Đây là xá lệnh của Chuyển Luân Vương, xin hỏi cô có gì cần không?"

"Quý sai đại nhân, tiểu nữ đưa hai vong hồn này vào thành Phong Đô, thuận tiện đưa âm thai nhận được xá lệnh của Chuyển Luân Vương đi luân hồi. Hi vọng quý sai đại nhân cho tim ma, mau chóng hoàn thành thủ tục để tôi sớm trở về Nhân giới."

Đưa năm vé xe cho Tô Mạt, quý sai nhận tiền rồi vẫy vẫy tay với Tử Ngâm và Kiều Dật đang sững sờ.

"Đến đây, đổi tim ma lại cho các người."

Hai vợ chồng nghi ngờ nhìn nhau, tuy hai người không có ấn tượng gì, nhưng ma mà còn có tim à?

"Anh chị không có tim ma thì không thể vào thành Phong Đô ở được, đổi tim sẽ có lợi cho anh chị, nếu không tôi đâu cần đưa anh chị đến Bán Bộ Đa."

Nghe Tô Mạt giải thích, hai vợ chồng Kiều Dật và Tử Ngâm bước lên đứng trước mặt quý sai.

Cầm hai trái tim ma đen thui trong tay, quý sai nhận tiền và quý sai lấy vé bắt đầu đổi tim cho Kiều Dật và Tử Ngâm. Hai tên quý sai tách ngực Tử Ngâm và Kiều Dật ra, hai trái tim ma rạn nứt hiện ra trong tay chúng. Chúng ném sang một bên, lấy hai trái tim mới đặt vào lại thân thể của Tử Ngâm và Kiều Dật.

"Được rồi, hai người mau đi đi, lát nữa xe lửa sẽ chạy đó. Chuyển tiếp theo phải đợi hai tiếng nữa."

Quý sai đổi tim xong hất hàm với Tô Mạt, ra hiệu cho cô nhanh chóng đưa Tử Ngâm và Kiều Dật lên xe lửa.

"Tiểu nữ còn một việc..."

"Cứ việc nói đi." Quý sai nhận tiền cũng dễ chịu, trả lời ngay lập tức.

"Âm thai này tuy có xá lệnh nhưng vẫn không có tim ma. Không biết hai vị quý sai có thể nghĩ cách giúp nó không?"

"Chuyện này đơn giản thôi, đã có xá lệnh của Chuyển Luân Vương điện hạ cũng tương đương với tim ma rồi. Nếu sau khi đầu thai tu hành tốt, biết đâu còn đắc đạo đấy chứ!"

Ngồi trên xe lửa đến thành Phong Đô, Tử Ngâm và Kiều Dật đều có cảm giác khó nói, thời gian chia xa lại đến gần rồi...

Cuối cùng xe lửa đã đến Nhất Bộ Thiểu.

Tử Ngâm và Kiều Dật nhanh chóng thấy cửa thành Phong Đô. Hàng chữ to cứng cáp hùng hồn trên cửa thành sừng sững nguy nga cao vút. Hồn ma qua lại rất náo nhiệt.

Đi vào cửa thành Phong Đô, Tử Ngâm và Kiều Dật kinh ngạc phát hiện thành Phong Đô này giống hệt thế giới loài người. Hai bên đường là cửa hàng san sát, tiệm bán vật dụng đủ loại kiểu dáng. Nhà cũng rất cao, có lẽ dưới lầu để buôn bán, trên lầu là nhà ở. Ngoại trừ mấy căn nhà lầu này ra còn có rất nhiều căn nhà lớn nhỏ không đều.

Cuối cùng Tô Mạt dừng lại trước một tòa nhà vô cùng trang nghiêm nơi góc đường nhưng trên cửa không thấy bảng hiệu gì cả.

"Đi theo tôi!"

Tô Mạt dẫn Kiều Dật và Tử Ngâm vào phòng hộ tịch.

Lúc này trong phòng đăng kí không có con ma nào, chỉ có hai quý sai địa phủ ngồi trên ghế nhàm chán chơi máy tính. Thấy có người vào, một

tên trong đó ngược mắt nhìn Tô Mạt rồi tiếp tục việc của mình. Thay vào đó một tên khác lạnh lùng hỏi cô:

"Có việc gì?"

"Tôi đưa hai hồn ma đến làm thủ tục nhập cư "

Tô Mạt cau mày, nói mục đích đến đây của mình.

"Nhập cư? Hiện tại địa phủ đã kín hết rồi, không nhập cư được, nghĩ cách khác đi!"

Không ngờ tên quỷ sai lại từ chối yêu cầu của cô, Tô Mạt sửng sốt, thật quá vô lí! Cho dù người đã ở kín hết thì thành Phong Đô này cũng không thể không cho hồn ma đăng kí được. Lẽ nào...?

Tô Mạt vừa nghĩ vừa lấy ra tiền âm phủ trong túi đã chuẩn bị từ trước đưa cho tên quỷ sai vừa mới lên tiếng.

"Hai vị quỷ sai đại nhân, ngài xem cho dù đã kín hết cùng phiên hai vị giúp đỡ một chút, sắp xếp chỗ ở giúp tôi nhé."

Quỷ sai cầm tiền nhìn thoáng qua, cũng không từ chối, gã đưa mắt nhìn Tử Ngâm và Kiều Dật rồi nói tiếp, "Sắp xếp cũng được, có điều phải đến ở tầng đầu tiên của địa ngục."

Cái gì? Lời nói của quỷ sai khiến sắc mặt Tô Mạt hơi khó coi, xem ra không phải là không thể bố trí, rõ ràng là tên quỷ sai này chê tiền hối lộ ít, Tô Mạt đang định cất lời thì Hàn Ngạo vẫn im lặng đi theo cuối cùng cũng lên tiếng.

"Mạt Mạt đừng nóng, để anh xử lí."

Tô Mạt lui về phía sau một bước.

"Quý sai đại nhân, tại sao chỉ có thể bố trí đến tầng đầu tiên của địa ngục vậy ạ? Nơi đó làm sao ở được, hay là chúng tôi nộp chút phí an gia (*) cho ngài nhé?"

(*) Phí an gia là tiền phí bố trí nhà

"Bây giờ kín chỗ hết rồi, có thể vào ở tầng đầu tiên của địa ngục đã không tệ, còn muốn thế nào nữa? Nhưng mà, cậu nói nộp phí an gia là muốn nộp bao nhiêu hả?"

Nghe vậy Hàn Ngạo thầm phỉ nhổ, quả nhiên là vòi tiền mà. Chỉ cần có đòi hỏi vậy thì dễ rồi! Nghĩ đến đây, anh tiếp tục hỏi quý sai hộ tịch.

"Ngài xem bao nhiêu thì thích hợp, chỉ cần có thể vào ở thành Phong Đô là được rồi."

Lời của Hàn Ngạo khiến quý sai hộ tịch thỏa mãn gật đầu.

"Phần này cũng hòm hòm rồi, các người đã hiểu chuyện như thế vậy dứt khoát là thế này đi!"

Quý sai vừa nói vừa đưa năm ngón tay huơ huơ trước mặt Hàn Ngạo.

"Đây là... Kính xin quý sai đại nhân nói thẳng đi ạ!"

Tên quý sai hộ tịch nhìn tên quý sai vẫn không lên tiếng phía đối diện, suy nghĩ rồi nói tiếp, "Năm mươi triệu tỷ."

Hàn Ngạo sững sờ quay đầu lại nhìn Tô Mạt, anh cũng biết tiền âm phủ không đáng giá, thông thường tiền âm phủ có loại một trăm triệu, nhưng mà năm mươi triệu tỷ ư? Thấy vẻ mặt Hàn Ngạo, sắc mặt quý sai hộ tịch sầm xuống, nói với giọng lạnh lùng.

"Thế nào? Chê đắt à? Đó chỉ là giá tiền cho một người thôi đó nhé!"

Một người?

Tô Mạt và Hàn Ngạo lại nhìn nhau, trong mắt cả hai đều có vẻ bất mãn, nhưng nếu có thể giải quyết mọi chuyện bằng tiền thì thật đúng là không cần thiết nói thêm gì với chúng nữa, Hàn Ngạo đi đến bên cạnh Tô Mạt khẽ hỏi cô.

"Mạt Mạt, em có mang nhiều tiền âm phủ như vậy không?"

Nhìn Hàn Ngạo, Tô Mạt cau mày lắc đầu, "Chỉ mang theo một ít thôi, không ngờ lại xảy ra chuyện này."

"Quý sai đại nhân, chúng tôi không mang theo nhiều tiền như vậy."

"Sáu mươi triệu tỷ!"

Tên quý sai cười cười bỗng nghiêm mặt cất lời lần nữa.

"Mi"

...

Tô Mạt không còn kiên nhẫn nữa, vừa định lên tiếng thì Tử Ngâm phía sau đã kéo góc áo Tô Mạt, quay đầu lại nhìn Tử Ngâm, Tô Mạt đành im lặng. Vì người phải vào ở là Tử Ngâm và Kiều Dật, nếu nhất thời nổi giận với tên quý sai này, với tình hình hiện giờ, khó bảo đảm sau này quý sai sẽ không làm khó họ nữa.

Thấy Tô Mạt đang định lên tiếng lại im lặng, tên quý sai hộ tịch rất đặc ý, gã gác hai chân lên bàn làm việc lắc la lắc lư, miệng còn hát ngâm nga, khiến người ta muốn nhào đến gần gã một trận cho hoa đào nở đầy mặt.

Nếu quả thật xảy ra xung đột đương nhiên tên quý sai này không được lợi lộc gì từ họ, song khó bảo đảm sau khi Hàn Ngạo và Tô Mạt rời khỏi,

chúng sẽ không làm khó Tử Ngâm và Kiều Dật, dù muốn nổi giận cũng chỉ có thể cố chịu đựng.

“Được, được, được. Nếu vậy giờ chúng tôi đi chuẩn bị tiền, xin quý sai đại nhân chờ chút.”

Ha ha, chờ thì được thôi, chỉ là thời gian của chúng tôi quý giá, chỗ ở lại càng quý hơn. Chín mươi triệu tỷ!”

“Chuyện này anh tính thế nào?”

“Em có thể liên lạc với Đào Tử không? Bảo cô ấy chuẩn bị nhiều tiền hơn chút để tránh lại xảy ra trục trặc, mau chóng giải quyết chuyện này.”

"Ừ, được!"

Tô Mạt nói xong liền lấy ra một con hạc giấy màu vàng trong tay áo, căn ngón giữa nhỏ một giọt máu lên người hạc giấy, mở mắt cho nó.

Đặt hạc giấy trong lòng bàn tay, Tô Mạt khẽ nói với nó, "Đi đi."

Nhận được mệnh lệnh, con hạc giấy vỗ đôi cánh màu vàng bay ra ngoài thành Phong Đô.

"Chờ chút, nhanh thôi." Tô Mạt nói với Tử Ngâm và Kiều Dật.

Lúc này tại Nhân giới, Đào Tử ở lại canh nhà mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ tựa như đang chờ đợi, quả nhiên không đến nửa tiếng, cách đó không xa thấp thoáng bóng hình con hạc giấy nho nhỏ đang bay từ từ về phía cô, Đào Tử mở cửa sổ lẳng lẳng chờ hạc giấy đáp xuống.

Con hạc giấy nho nhỏ nhanh chóng đậu xuống tay Đào Tử, cô nhắm mắt lại, thông qua giọt máu của Tô Mạt trên mắt hạc giấy, Đào Tử biết được tình hình hiện tại trong thành Phong Đô.

Cất hạc giấy đi, Đào Tử quay người rời nhà đi về phía đường Thanh Lâm, chuẩn bị số tiền tên quý sai đòi hỏi.

Đi đến đường Thanh Lâm, Đào Tử tìm bữa một tiệm bán đồ cúng, nói yêu cầu của mình rồi nhanh chóng hóa vàng, toàn bộ đồ Tô Mạt cần đã chuyển đến ngân hàng tại Phong Đô, vì để phòng ngừa chuyện bất trắc nên Đào Tử cố ý chuẩn bị thêm không ít vàng thỏi, để Tô Mạt sử dụng bất cứ lúc nào.

Tô Mạt vẫn chờ trực trong thành Phong Đô, cô nhìn lên bầu trời rồi nói với Tử Ngâm và Kiều Dật.

"Đi thôi, đã đến rồi."

Tò mò nhìn lên bầu trời theo Tô Mạt, Tử Ngâm và Kiều Dật thất bại cúi đầu, họ chẳng nhìn thấy gì cả, không biết Tô Mạt đang nhìn gì nữa.

"Mạt Mạt đang đem tiền đến, bình thường người thân gửi tiền sẽ đến thẳng ngân hàng tại thành Phong Đô, trên trời sẽ xuất hiện hiện tượng như báo tin nhưng chỉ có người nhận nhìn thấy được, nếu ai ai cũng nhìn thấy thì chẳng phải sẽ rối loạn sao?"

Tử Ngâm cùng Kiều Dật đi theo Tô Mạt và Hàn Ngạo đến ngân hàng thành Phong Đô, cô làm xong tất cả thủ tục rồi thuận lợi lấy tiền vàng âm phủ mà Đào Tử gửi đến cho mình, mọi người mang theo tiền vàng đi đến phòng đăng kí hộ tịch thành Phong Đô lần nữa.

Thấy tiền âm phủ trong tay Tô Mạt, quý sai hộ tịch thỏa mãn gật đầu, lấy ra một sấu chìa khóa tại bàn làm việc, uể oải nói.

"Đi thôi."

Đi theo quý sai ra khỏi phòng đăng kí hộ tịch, rẽ bảy tám lối đến một con phố cực kì vắng vẻ, trước không nói đến vi trí ra sao, song cảnh tượng

nơi đây trông như một bãi đổ rác vậy.

Tô Mạt cau mày nhìn tình cảnh trước mắt.

"Chính là chỗ này à?"

"Hừ hừ, điều kiện nơi này đã không tệ rồi, cô còn muốn sao nữa hả? Nếu không cần cũng không lấy tiền lại được đâu, tự nghĩ cách đi."

Không ngờ tên quý sai hộ tịch trừng mắt nói với Tô Mạt như vậy.

"Anh khinh người quá đáng mà!"

PhượngHoàngmàu vàng phóng lên cao bay vờn quanh Tô Mạt. PhượngHoàngHỏa bốc lên từ tay cô đánh về phía quý sai.

"Huyết mạch thần thú?"

Quý sai hộ tịch thấy PhượngHoàngHỏa bay về phía mình thì hết hoảng. Gã không ngờ mình lại giờ lòng tham với vị chủ nhân không dễ trêu chọc này. Nghe nói trước đó không lâu thậm chí Chuyển Luân Vương của Thập điện cũng từng gặp gỡ huyết mạch thần thú, thật là vạn lần cũng không nghĩ đến...

Nhìn ngọn lửa vàng rực đánh về phía mình, quý sai hộ tịch vội vàng trốn ra phía sau. Phải biết rằng PhượngHoàngHỏa là ngọn lửa chí dương, nếu bị nó đốt cũng chẳng phải là chuyện giỡn chơi.

Vừa thầm kêu khổ, quý sai hộ tịch vừa tránh né PhượngHoàngHỏa không ngừng vờn quanh. Ôi, ngàn không nên vạn không nên, sớm biết vậy thì đừng có tham tiền quá. Vừa tránh né quý sai vừa xin tha.

"Huyết mạch thần thú tha mạng, tiểu nhân có mắt như mù, xin hãy bỏ qua cho tôi."

PhượngHoàngquyết đuổi theo quý sai hộ tịch, Tô Mạt lạnh lùng đứng cách đó không xa nhìn gã tránh né khắp nơi.

"Huyết mạch thần thú bớt giận!"

Cách đó không xa có một tiếng nói hỗn hển vang lên. Tô Mạt quay đầu nhìn, hóa ra là tên quý sai vẫn im lặng trong phòng đăng kí hộ tịch.

Tên quý sai này nhanh chóng đi đến trước mặt Tô Mạt, vừa xin lỗi hộ Tô Mạt vì phục vụ không đúng, vừa cầu xin giúp cho tên quý sai mấy lần suýt bịPhượngHoàngHỏa đốt trúng.

"Làm phiền hai vị quý sai sắp xếp chỗ ở cho chúng tôi lại một lần nữa."

Tiếng nói lạnh lùng vang lên khiến tên quý sai hộ tịch ngồi dưới đất rùng mình một cái. Hẳn biết rõ vị trước mắt này tuyệt đối là nhân vật không thể đụng đến, không ngờ mình lại xui xẻo vậy. Gã đứng dậy, móc tiền âm phủ vừa vợ vét được từ trong ngực ra.

"Tiền không cần nữa, hai vị quý sai cầm đi. vẫn làm phiền hai vị bố trí cho chúng tôi một chỗ ở tạm được một chút. Làm xong những việc này chúng tôi còn phải đến chỗ Chuyển Luân Vương." Hàn Ngạo ôn hòa nói, song sự cảnh cáo trong giọng nói vô cùng rõ ràng.

"Đây là đương nhiên, đều tại chúng tôi có mắt như mù mới đụng chạm đến huyết mạch thần thú. Để chúng tôi bố trí ạ."

Đi theo quý sai, mọi người đến một tòa nhà rất sạch sẽ.

"Tôi vừa mới điều tra sổ sách, hai vị không có mộ địa, vì vậy nhất định phải ở tòa nhà này. Đợi đến khi hai vị có mộ trên Dương gian thì tôi sẽ sắp xếp nơi ở cho hai vị trong thành Phong Đô."

Quý sai vừa giải thích vừa đưa họ đi sâu vào trong tòa nhà.

"Nơi này tương đối an tĩnh, hai vị có thể ở đây trước, không biết có cần đăng kí trước một chỗ hay không? Sau này âm trạch của hai vị có thể bố trí thẳng đến đó."

"Không cần, họ sẽ không ở đây lâu đâu." Tô Mạt thản nhiên từ chối thẳng đề nghị của quý sai.

Quý sai hơi lúng túng nhìn Tô Mạt, rồi tiếp tục đưa Tử Ngâm và Kiều Dật đi tham quan nơi họ sắp vào ở. Tất cả đều không khác với thế giới loài người, chỉ có điều lúc này nhà cửa trống rỗng không có gì cả, dù chỉ là một cái giường.

"Chờ chúng tôi xử lí xong chuyện ở đây sẽ chuẩn bị cho anh chị. Lúc này ở phòng đăng kí hộ tịch anh chị không nhận được. Còn chúng tôi thì khác, tôi thường xuyên quá âm nên cũng có tài liệu."

Tô Mạt giao âm thai đã bị phong ấn tại Bán Bộ Đa vào tay Tử Ngâm và Kiều Dật.

Thấy xá lệnh của Chuyển Luân Vương trên âm thai, sắc mặt hai tên quý sai vẫn đi theo họ liền thay đổi. Quả nhiên là huyết mạch thần thú đã có giao tình với Chuyển Luân Vương điện hạ. Không ngờ chúng lại đen đui tham lam vùi vĩnh nhằm người, không biết họ có nói gì trước mặt Chuyển Luân Vương không nữa.

"Hai vị yên tâm, chúng tôi sẽ không nói gì hết. Nhưng nếu lỡ khi chúng tôi không ở đây mà các người làm khó bạn chúng tôi thì không biết chừng đâu." Quay đầu lại liếc nhìn hai tên quý sai đang lau mồ hôi lạnh, Tô Mạt nói thản nhiên.

"Chật, dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên rồi. Chúng tôi tuyệt đối không dám đâu. Xin huyết mạch thần thú hãy yên tâm, nếu không có việc gì nữa vậy chúng tôi đi đây ạ."

"Làm phiền rồi!"

Hàn Ngạo quay đầu lại nhìn hai tên quý sai khẽ cúi đầu coi như là đáp lễ. Hai tên quý sai sợ đến mức vội vàng né tránh, sau đó quay người rời khỏi.

Tử Ngâm ôm âm thai trong ngực vẻ lưu luyến. Cô muốn khóc nhưng nước mắt đâu còn để tuôn rơi nữa.

"Tử Ngâm, đừng làm lỡ thời gian."

"Chúng tôi đi đây. Đồ đạc chậm nhất là ngày mai sẽ đến, anh chị chú ý một chút."

Tô Mạt lên tiếng chào từ biệt, cô mang âm thai cùng Hàn Ngạo rời khỏi nhà mới của Tử Ngâm, đến Thập điện luân hồi.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 15-1

Mang theo âm thai bị phong ấn, Tô Mạt và Hàn Ngạo nhanh chóng đi đến Thập điện luân hồi. Không dẫn Tử Ngâm và Kiều Dật theo, tốc độ hai người rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, chỉ qua vài giờ ở địa phủ, Tô Mạt lại tiếp tục đứng trước chỗ luân hồi, khác biệt là lần này có Hàn Ngạo đi cùng.

Tô Mạt ôm lấy âm thai được xá lệnh Chuyển Luân Vương bao quanh trong lòng, quan sát đứa bé đáng thương này. Ôi! Thật đúng là không quên được tiếng gào khóc cào xé ruột gan của Tử Ngâm lúc cô rời đi.

Vừa nghĩ, Tô Mạt vừa lục lọi chiếc túi nhỏ cô mang theo trong áo, chỉ chốc lát đã lấy ra một hạt châu nhỏ sáng lấp lánh. Nhìn hạt châu trong tay Tô Mạt, Hàn Ngạo rõ ràng hơi kinh ngạc.

"Nước mắt quý?"

"Đúng vậy đó, hơn nữa nước mắt quý này còn là của Tử Ngâm và Kiều Dật. Em vốn định dùng nước mắt của đứa trẻ âm dương giúp đỡ âm thai luân hồi, lại bất ngờ lấy được nước mắt của cha mẹ nó, coi như là vận mệnh của nó vậy. Nước mắt cha mẹ cộng thêm xá lệnh của Chuyển Luân Vương có thể giảm mấy kiếp luân hồi súc sinh đạo của nó. Nếu như có cơ duyên, học đạo cũng không phải là chuyện không thể."

Nhìn Tô Mạt, Hàn Ngạo không nói lời nào, chỉ là trong mắt đượm thêm vẻ dịu dàng. Tuy Tô Mạt thường ngày có vẻ lạnh lùng, song tâm địa lại rất

lượng thiện. Nước mắt quý này vốn vô cùng hiếm có, nhất là nước mắt đôi vợ chồng kia, ở thời khắc mấu chốt nó có thể có tác dụng cứu mạng. Vậy mà cô không giữ cho mình, lại trả cho âm thai đã định trước là phải trải qua mấy kiếp luân hồi súc sinh đạo.

Tô Mạt ôm âm thai đi đến trước mặt thủ vệ luân hồi rồi thi lễ, nói rõ mục đích của mình, "Quý sai đại nhân, tiểu nữ đến đưa âm thai đi luân hồi."

Vừa nói, Tô Mạt vừa đưa âm thai trong lòng đến trước mặt thủ vệ. Quý sai bảo vệ chỗ luân hồi nhìn thấy xá lệnh của Chuyển Luân Vương thì vội vàng né mình tránh cái lạy của Tô Mạt, sau đó nhận lấy âm thai.

"Xá lệnh của Chuyển Luân Vương điện hạ à? Không biết muốn luân hồi tại đạo nào trong lục đạo?"

"Âm thai phong ấn bị tà pháp cưỡng ép lấy ra, chỉ có thể luân hồi súc sinh đạo thôi. Tạo hóa sau này còn phải xem cơ duyên của nó."

"Nếu như vậy bản quý biết xử lý thế nào rồi. Kính xin hai vị mau trở về Dương gian đi."

Quý sai thủ vệ vừa trả lời Tô Mạt vừa quan sát hai người, cất lời khuyên.

"Nếu vậy thì làm phiền quý sai đại nhân rồi."

Vừa nói, Tô Mạt vừa tỏ lòng cảm ơn với quý sai thủ vệ lần nữa. Lần này quý sai chỉ hơi nghiêng người, nhận nửa lễ của Tô Mạt.

Liếc nhìn âm thai trong lòng quý sai thủ vệ thêm lần nữa, Tô Mạt đặt nước mắt vợ chồng Tử Ngâm vào trong phong ấn, sau đó quay người cùng Hàn Ngạo rời khỏi chỗ luân hồi. Họ hoàn toàn không chú ý cách đó không

xa, Chuyển Luân Vương luôn nhìn theo hành động của họ cho đến khi bóng dáng họ mờ dần.

"Điện hạ, vì sao ngài luôn để ý đến hai người này? Ngay cả khi họ đến chỗ luân hồi ngài cũng đích thân đến giám sát quý sai làm việc?" Tùy tùng đi theo bên cạnh nghi ngờ hỏi.

"Thời gian không còn nhiều, xem qua rồi đốc thúc chuyển âm thai cho tốt..."

Để lại một câu, bóng dáng Chuyển Luân Vương biến mất hoàn toàn.

Tô Mạt và Hàn Ngạo vừa rời khỏi chỗ luân hồi cũng tăng nhanh tốc độ trở lại Dương gian. Bởi vì đã đến nhiều lần, cô đã thuộc đường đi lối về, không tốn nhiều thời gian hai người đã đến lối đi thông từ Địa phủ đến Nhân giới. Không quay đầu lại, họ đi thẳng qua kết giới trở lại nhân gian.

Lần đầu tiên Tô Mạt chủ động kéo cánh tay Hàn Ngạo, cười ngọt ngào với anh.

"Chúng ta về nhà đi."

Sau khi trở về nhà, Đào Tử, Hàn Ngạo và Tô Mạt đi du lịch đến thành phố B.

Trong căn phòng tắm suối nước nóng nho nhỏ, chỉ có Tô Mạt và Hàn Ngạo, cả hai đều im lặng hưởng thụ.

Hừ... hừ... hừ...

Căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên âm thanh kì lạ, Tô Mạt sửng sốt, sau đó đứng lên đưa mắt quan sát khắp xung quanh theo bản năng, nhưng lại không phát hiện được gì, cũng không biết âm thanh xuất phát từ đâu. Nghe

thấy tiếng động, tinh thần Hàn Ngạo cũng trở nên căng thẳng. Tuy nhiên hai người chẳng thấy được gì cả.

Chẳng lẽ là nghe lầm sao?

Hàn Ngạo ngoảnh sang nhìn Tô Mạt. Anh không nói gì, bắt chước Tô Mạt dựa vào bờ hồ, phòng tắm suối nước nóng khôi phục sự tĩnh lặng, như vừa rồi chẳng hề xảy ra chuyện gì.

Đào Từ nằm trên giường trong phòng, nhắm chán đối kênh truyền hình.

Hi hi hi...

Bỗng nhiên cô nghe thấy có ai đó đang cười khúc khích, âm thanh tựa như ở ngay bên tai mình.

Đào Từ ngồi bật dậy, nhìn khắp xung quanh, trong phòng không có gì khác. Cô thấy hơi lạ, trước khi vào phòng rõ ràng cô đã xem xét hết thảy xung quanh rồi mà. Tiếng cười kì lạ vừa rồi vang lên từ đâu?

Hi hi hi...

Tiếng cười lại vang lên lần nữa. Lần này Đào Từ đứng thẳng dậy, bắt đầu xem xét các góc trong phòng, song vẫn không phát hiện điều gì. Cô đi đến cửa phòng tắm, đẩy cửa phòng ra.

Hihhi...

Một cô gái tóc dài mặc áo trắng ngồi trên nắp bồn cầu đang cười khúc khích.

Cô gái này... Cô gái này không phải là người.

Đào Từ nhanh chóng đưa ra kết luận. Chỉ là trong lòng cô còn chút nghi ngờ. Phòng mình sao lại có ma xuất hiện chứ?

Cô gái áo trắng ngồi trên bồn cầu vẫn không ngừng đầu lên, vẫn cười khúc khích, như thể gặp phải chuyện gì rất vui vậy, bả vai không ngừng rung rung theo tiếng cười.

Đào Tử quan sát kỹ lưỡng cô gái trước mắt này. Mái tóc dài buông rũ nên không nhìn thấy được gương mặt, trên người quấn một chiếc khăn tắm giống Đào Tử, làn da trắng muốt lộ ra ngoài, thoạt nhìn khiến người ta mơ màng.

Nhìn xuống phía dưới, Đào Tử hít vào một hơi. Trên chân cô gái này chỉ có một chiếc giày nhưng đã rách bươm. Chân kia thì không có gì cả, máu chảy đầm đìa, thậm chí có nhiều chỗ lộ xương trắng hếu.

Quả thật rất thê thảm. Không biết trước khi chết cô gái này đã gặp phải chuyện gì?

Cô... cô không sao chứ?"

Đào Tử bước lên trước một bước, hỏi cô gái còn đang cười khúc khích trước mặt. Như thể máy móc, cô gái từ từ ngừng đầu lên nhìn về phía Đào Tử.

Đào Tử kinh ngạc kêu lên một tiếng sợ hãi, nhưng lập tức bịt kín miệng mình, vốn cho rằng cô gái này chỉ là một người bình thường mà thôi, không ngờ!

Trên khuôn mặt trắng nõn đầy vết máu, không có bất cứ cảm xúc gì. Dù không ngừng cất tiếng cười tuy nhiên trên mặt lại chẳng hề thấy được niềm vui. Đôi mắt vốn nên vương nét cười thì chỉ có lòng trắng, hoàn toàn không nhìn thấy lòng đen đâu cả, nơi khước mắt còn có vài vết máu đỏ đen, khiến cho khuôn mặt của cô gái này đáng sợ hơn thêm.

Cô gái cứ ngừng đầu nhìn chăm chăm Đào Tử như thế, không biết có nhìn thấy gì không, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì. Căn phòng của

Đào Tử tràn ngập cảm giác kì dị.

Đào Tử không hề sợ. Bản thân cô xem như là một nửa thầy âm dương, trên người lúc nào cũng có mấy tấm bùa hóa sát, cô gái này không dễ gì làm hại được cô. Điều thú vị là không ngờ trong chuyến đi du lịch này cô lại đụng phải ma, không biết là may mắn hay xui xẻo nữa?

Hu hu hu...

Mặt Đào Tử sa sầm lại, nghiêng đầu rời mắt khỏi cô gái ngồi trên bồn cầu trong phòng tắm, nhìn về phía giường mình.

Ừ, rất hay, hay vô cùng! Một cô gái khác đang ngồi trên giường cô. Khác nhau là cô gái trong phòng tắm đang cười mà cô gái trên giường lại đang khóc.

Đóng cặp à?

Đào Tử quan sát cô gái đang khóc ăn mặc giống hệt cô gái trong phòng tắm. Hình như không phải. Cách ăn mặc của hai ma nữ này cho thấy họ đã từng là khách trọ ở khách sạn này. Nhưng rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà hai cô gái này trở thành ma?

Cô gái bên giường cũng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đào Tử.

Hay thật, lại là một khuôn mặt đầy máu, mắt không có lòng đen. Không phải lát nữa sẽ xuất hiện người thứ ba chứ? Đào Tử cau mày không biết phải làm sao, nhìn hai cô gái một khóc một cười này.

"Hai cô có thể rời khỏi đây không? Tôi muốn đi ngủ."

Hi hi hi...

Hu hu hu...

Được lắm, cô chỉ hỏi có một câu thôi, hai người này lập tức đồng thời song ca, một khóc một cười.

"Hai cô có thể im miệng hay không? Cứ thế này tôi lập tức ra tay đuổi các cô đi ra ngoài đó nhé!

Đào Tử hơi mất kiên nhẫn quát hai ma nữ một khóc một cười này, trong lòng cô cũng dở khóc dở cười.

Dường như tiếng quát của Đào Tử khiến hai ma nữ kinh sợ, trong phòng nhất thời yên lặng như tờ, tiếng hít thở cũng vô cùng rõ ràng. Đào Tử ngồi dưới đất, cứ thế bắt đầu chơi trò mắt to trừng mắt nhỏ với họ.

Cạch cạch cạch...

Chốc lát sau Đào Tử lại nghe thấy tiếng động kì lạ. Không phải chứ! Lẽ nào lại có thêm một con ma nữa?

Đào Tử quan sát xung quanh, tìm kiếm thứ phát ra tiếng động này, cơ mà vẫn không phát hiện được gì. Đào Tử không thể không nhin nữa, một lá bùa lửa bay ra khỏi tay, lượn lờ khắp trong phòng. Lá bùa nhanh chóng dừng bên cạnh tủ treo quần áo, báo cho cô biết trong tủ có điều dị thường.

Lần này sẽ là gì đây?

Đào Tử cẩn thận bước đến gần tủ quần áo, đưa tay định mở cửa tủ ra.

"Đào Tử, cậu có đang ở trong phòng không?"

Tiếng Tô Mạt thành linh vang lên ngoài cửa, hai ma nữ một khóc một cười trong phòng thoảng cái đã không còn bóng dáng. Có lẽ không cần xem nữa, thứ tạo nên tiếng động kì lạ trong tủ treo quần áo cũng biến mất rồi.

"Đào Tử? Đào Tử? Cậu có ở trong không?"

"Mình đây!" Đào Tử đáp, rút lại bàn tay đang định mở tủ quần áo, đi về phía cửa.

"Sao lâu vậy? Cậu đang làm gì đó? Ồ, Đào Tử, phòng cậu sao thế này?" Vừa đi đến cửa phòng tắm, Tô Mạt đã nhíu mày, "Sao trong phòng này có một luồng tà khí mờ nhạt thế?"

Đào Tử nhún vai, bất đắc dĩ nói, "Ai biết đâu, vừa rồi như rơi vào nhà ma vậy, không hiểu vì sao lại có mấy con ma xuất hiện, trong tủ quần áo cũng có tiếng động lạ nữa. Nhưng lúc mình lại đó xem thì cậu đến, sau đó không còn thấy gì nữa."

"Mấy con ma?" Tô Mạt nhòm khắp phòng, nghi ngờ, "Tuy mình không hiểu về phong thủy, song mình đã từng điều tra qua, trước nay khách sạn suối nước nóng này không có chỗ vấn đề gì. Sao lại như vậy chứ?"

Hàn Ngạo vẫn không nói gì, im lặng nghe hai cô gái trò chuyện, anh đi vòng qua Tô Mạt đến tủ quần áo bên cạnh, đưa tay mở cửa tủ ra. Như Đào Tử vừa nói, quả nhiên trong tủ không có gì cả.

"Chắc chắn vừa có thứ gì đó trong này, có một chút tà khí rất mỏng."

Hàn Ngạo xem xét tủ quần áo, điềm nhiên lên tiếng, sau đó tiện tay đóng cửa tủ lại.

Nếu vậy, cậu chuyển sang phòng mình ngủ đi. Tụi mình ở chung dễ dàng đối phó hơn."

Tô Mạt nhìn Đào Tử, đôi mày chau lại vẫn chưa giãn ra.

"Anh thấy thế này, anh đến quây lể tân hỏi xem còn phòng hay không, anh đổi ba phòng chúng ta thành một phòng chung. Chúng ta không hiểu rõ về khách sạn suối nước nóng này, với tình hình hiện tại thì nên ở chung, có

việc gì cũng có thể lập tức giải quyết được. Tuy biết bọn em không sợ mấy chuyện này, nhưng mà chỉ có hai người ở chung anh vẫn không an lòng."

"Như vậy cũng được, đi thôi."

Đêm khuya...

"A!!!"

Một tiếng thét chói tai đánh thức Đào Tử đang ngủ yên trong phòng. Đào Tử mở mắt ra, lay Tô Mạt còn đang mơ màng bên cạnh.

"Mạt Mạt, tỉnh lại, có chuyện rồi."

"Mạt Mạt, Đào Tử, hai người đã dậy chưa?" Ngoài cửa, Hàn Ngạo cất tiếng hỏi.

"Mạt Mạt còn chưa tỉnh. Anh đợi chút, tôi lay cô ấy dậy." Vừa trả lời Hàn Ngạo, Đào Tử vừa nhích qua bên giường, đưa tay đẩy Tô Mạt.

"Mạt Mạt, Mạt Mạt, tỉnh dậy."

"Hả?" Ngọn lửa màu vàng vừa sáng lên trong tay Tô Mạt thoáng chốc đã tắt ngúm. Có lẽ nhận ra tiếng Đào Tử, cô mơ màng mở mắt, ngồi dậy, "Sao thế?"

"Mình cũng không biết, chỉ nghe thấy có tiếng hét nên bị đánh thức. Hàn Ngạo cũng tỉnh rồi, đang ở ngoài cửa đó."

Đào Tử vừa trả lời Tô Mạt vừa đi ra cửa, mở cửa phòng ra để Hàn Ngạo vào.

"Hình như tiếng thét đó vang lên từ bên ngoài phải không?"

"Tôi cũng không rõ nữa, nhưng hình như không nghe thấy phòng khác có người đi ra ngoài."

"Anh nói vậy làm tôi cũng thấy kì lạ. Khách ở đây không nhiều lắm, cơ mà không phải khách sạn suối nước nóng này rất nổi tiếng sao?"

Nghe Hàn Ngạo và Đào Tử nói chuyện với nhau, Tô Mạt cũng lên tiếng, "Vậy... chúng ta có cần ra ngoài xem thử không?"

"Ngày mai hãy đi, khách sạn này lạ lắm, đã muộn thế này đừng nên rước lấy phiền phức. Có gì ngày mai chúng ta đi dò hỏi xem."

"Vậy cũng tốt, hai người ngủ thêm chút đi. Lúc này mới..." Hàn Ngạo tìm vị trí đặt đồng hồ trong phòng, "Lúc này mới một rưỡi sáng, còn lâu trời mới sáng hẳn, có việc gì thì gọi anh."

Hàn Ngạo dặn dò hai cô gái rồi đứng dậy rời đi, trở về giường mình nghỉ ngơi.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 15-2

Sự việc kì lạ lúc nửa đêm không hề ảnh hưởng đến giấc ngủ của Tô Mạt, cho nên khi cô tỉnh lại đã là hơn mười giờ. Đào Tử đã thức dậy từ sớm, không biết đi đâu rồi.

Nằm thêm một lúc, Tô Mạt đứng dậy đến phòng tắm rửa mặt. Sửa soạn xong xuôi rồi ra phòng ngoài.

Vừa ra, Tô Mạt đã đụng phải Đào Tử và Hàn Ngạo mới từ bên ngoài về. Tay Hàn Ngạo còn cầm vài phần ăn sáng đã chuẩn bị cho Tô Mạt và hai người.

"Dậy rồi à, cũng đoán là cậu đã thức. Mình và Hàn Ngạo ra ngoài dò xét chuyện tối hôm qua." Nhìn thấy Tô Mạt, Đào Tử nói qua loa.

"Ồ, vậy à, như thế nào? Tình hình ra sao?"

"Rất kì lạ, trước đây không lâu khách sạn suối nước nóng này xảy ra một vụ giết người, kì quái là không có nhiều người biết. Tuy chúng ta ở thành phố A, nhưng xảy ra án mạng như vậy cũng phải biết ít nhiều chứ. Vậy mà vụ án đó được giữ kín như bưng, không chút tin tức. Nếu không chúng ta cũng sẽ không đến đây du lịch, nơi này đã phải bị phong tỏa từ sớm." Đào Tử vừa nói vừa ngồi xuống sofa.

"Án mạng? Có mấy người chết?"

“Chắc là có ba người chết, kì lạ nhất là chết mất xác. Người nhà cũng không đi báo án, cứ như chuyện này không hề xảy ra vậy.”

"Nạn nhân là ai? Có biết được không? Hiện giờ trong khách sạn này ngoại trừ ba người chúng ta còn có ai ở không?"

Tô Mạt định ăn sáng nhưng nghe thấy tin tức Đào Tử trả lời thì lập tức ngồi ngay ngắn, hỏi tới tấp.

"Điều này vô cùng quái lạ đó. Giờ khách sạn sôi nước nóng này đã chật cứng người. Nhưng bọn mình thăm dò biết được không một ai nghe thấy tiếng thét tối qua. Về phần nạn nhân là ai thì cũng như mình vừa nói, cảnh sát cũng không biết. Chuyện này cứ như bị phong tỏa, hoàn toàn không thể nào biết được người bị hại là ai."

"Ăn cơm đi."

Tô Mạt ngẩng đầu, Hàn Ngạo vẫn im lặng bỗng nhiên thốt ra một câu như vậy. Không khí nặng nề trong phòng thoáng chốc đã bị phá vỡ.

"Được rồi, ăn cơm trước. Mới sáng sớm mà hai người đã hỏi được nhiều như vậy cũng không dễ, cơm nước xong chúng ta lại đi tìm hiểu thêm."

Tin tức thăm dò được quá kì dị khiến không khí bữa sáng nặng nề. Ăn sáng xong, Tô Mạt đề nghị ra ngoài một vòng. Dù sao cũng là đi du lịch, tuy gặp phải tình cảnh đặc biệt song cũng có thể vừa dò la vừa dạo chơi.

Vừa đi Tô Mạt vừa nhìn ngó xung quanh, quan sát địa hình trong núi này.

"Đào Tử khi nãy cậu nói hầu như không ai biết án mạng xảy ra trong khách sạn phải không? Vậy cậu nghe chuyện này từ ai?"

Vừa đi Tô Mạt vừa hỏi Đào Tử chủ đề nói dở hồi sáng.

"Mình và Hàn Ngạo nhìn thấy một dì dọn phòng khá lớn tuổi trong khách sạn, lúc trò chuyện mình hỏi thử."

"Nhưng mà không phải nói là không mấy ai biết có án mạng xảy ra ở nơi này sao? Vậy sao dì ấy lại biết?"

"Mình nghĩ có lẽ ngày nào dì ấy cũng dọn phòng nên khi du khách xảy ra tai nạn, dì ấy mới có thể biết chính xác đến vậy."

Đào Tử suy nghĩ, trả lời không chắc chắn lắm.

Tô Mạt đi lòng vòng xung quanh, "Đào Tử, hôm qua có phải cậu đã nói thấy được hai nữ quý trong phòng, hơn nữa còn một khóc một cười, trong tủ quần áo cũng có điều dị thường nhưng chưa kịp xem đúng không?" Nhìn món đồ trước mắt, Tô Mạt hỏi Đào Tử.

"Ừ, khi mình trở về phòng liền nghe thấy tiếng cười, đến phòng tắm xem thì phát hiện có nữ quý đang cười. Có điều nét mặt cô ta chẳng hề vui vẻ, nữ quý khóc kia cũng vậy. Còn con ma trong tủ quần áo thế nào thì mình chưa kịp nhìn thấy. Nhưng mà không phải Hàn Ngạo nói có tà khí sao? Có lẽ cũng là một thứ giống vậy đang tác quái, chỉ là không biết thứ kia có phản ứng gì nữa." Đào Tử ngẫm nghĩ rồi trả lời nghiêm túc.

"Những thứ dưới đất này là gì vậy?" Hàn Ngạo nghe hai cô gái nói chuyện với nhau, cũng không hiểu rõ dụng ý của Tô Mạt lắm. Anh nhìn đồ dưới đất, cất lời hỏi.

"Ngạo, anh nhớ ngày đó chúng ta nghe thấy âm thanh kì quái trong phòng tắm suốt nước nóng không?" Tô Mạt ngẩng đầu nhìn Hàn Ngạo.

"Âm thanh kì quái hả? Nhớ chứ, lúc đó chúng ta còn đi kiểm tra mà. Nhưng rồi cuộc chẳng có gì cả. Em cũng vì vậy mới đi xem tình hình của Đào Tử."

Hàn Ngạo không ngẩng đầu lên, nghiêm túc quan sát mấy thứ đồ dưới đất. Không biết thật sự là chú ý những món đồ đó hay là vì che giấu sự bối rối của mình. Trên bãi cỏ trống trải là những món đồ được đặt lộn xộn.

Sở dĩ anh để ý những món đồ này là vì chúng thật sự là đồ hiếm có.

Nhìn Hàn Ngạo và Đào Tử quan sát với vẻ mặt khó hiểu, Tô Mạt giải thích.

"Đừng xem thường mấy món đồ này. Rất nhiều thứ trong đây chỉ có thể gặp mà không thể cầu đấy. Như tấm da không tên này, nếu như mình đoán không lầm, đây hình là tấm da người của đàn ông trưởng thành, sinh vào ngày âm tháng âm năm âm, thậm chí cực âm. Hai người cũng biết đó, bản thân âm thai đã hiếm có, hơn nữa không dễ sống sót, huống hồ là loại đàn ông chiếm hết tất cả số cực âm này. Nam là dương, nữ là âm. Có điều khi một người đàn ông chiếm hết tất cả nhân tố chí âm thì mọi thứ trên ngườiii hẳn quả thật đều là báu vật, được mấy thứ tà ma ngoại đạo kia ao ước nhất."

"Ý cậu là?"

Nghe Tô Mạt giải thích, Đào Tử rất ngạc nhiên, cô trợn to hai mắt nhìn tấm da chẳng hề thu hút dưới đất kia.

"Mình nói là, nếu như suy đoán không sai, chúng ta rất may mắn lại gặp được một tà trận nữa. Hơn nữa đối phương đã gửi khiêu chiến đến chúng ta. Trận này chúng ta bắt buộc phải phá, nếu không sẽ có nhiều người chết hơn."

"Có ý gì?" Nghe thấy sẽ phải gặp những chuyện không thể không nhúng tay lần nữa, chân mày Hàn Ngạo cau lại.

"Đây cũng xem như là một tà pháp chí âm. Ngoại trừ tấm da người cực âm này, những đồ ở đây cũng là vật hiếm có khó gặp. Thấy mấy hạt châu

sáng long lanh trong hộp nhỏ kia không?" Chỉ vào một vật khác dưới đất, Tô Mạt hỏi hai người.

"Nước mắt quý? Nhiều vậy sao?" Đào Tử tinh mắt, không đợi Hàn Ngạo mở miệng đã nói trước.

"Chính xác là nước mắt quý, cơ mà lại còn hiếm có hơn nước mắt quý bình thường. Mình xem như là may mắn mới có được ba viên. Thế nhưng trong cái hộp nhỏ này lại có đến bảy viên. Quan trọng nhất là bảy viên nước mắt quý này không phải của quý bình thường, mà là nước mắt của người chết yếu có oán niệm không tiêu tan. Cậu nghĩ xem, người chết yếu vốn oán niệm cực lớn, có thể khiến họ thật lòng khóc đâu phải chuyện dễ dàng. Đây là vật thứ hai."

Tô Mạt bắt đầu giới thiệu từng món đồ dưới đất cho hai người. Hàn Ngạo và Đào Tử nghe thấy thì sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng. Đây mới là hai vật mà đã đáng sợ như vậy rồi, vậy mấy món đồ rải rác dưới đất này rốt cuộc còn khiến họ chấn động đến chừng nào nữa?

Tô Mạt ngồi lục xem đồng đồ rải rác dưới đất, bày món đồ thứ ba mình phát hiện ra cho Đào Tử và Hàn Ngạo.

Nhìn món đồ trong tay Tô Mạt cùng với vẻ mặt lạnh nhạt của cô, Đào Tử cau mày, không đành lòng mà nói.

"Mình nói nè Mạt Mạt, cậu có thể bình thường chút không? Có thể biểu hiện giống như một đứa con gái không? Dù gì hiện tại cậu đang cầm một đôi mắt người đo. Sắc mặt có thể đừng thảm nhiên như vậy không?"

Ngẩng đầu nhìn Đào Tử, Tô Mạt trợn trừng mắt, "Đây không phải là kinh ngạc ư?"

"Kinh ngạc chỗ nào chứ? Trên mặt cậu thiếu điều khắc mấy chữ 'Thật nhàm chán'..."

"Cậu thật sự không nhìn ra đây là mắt gì sao?" Tô Mạt vẫn nhìn Đào Tử, sau đó chìa tay, đưa đôi mắt hơi khô đến trước mặt Đào Tử.

"Không phải là mắt người thôi sao? Có thể có gì..." Nói được một nửa, Đào Tử bỗng dừng lại, nhận lấy đôi mắt trong tay Tô Mạt, "Đây là... đây là âm nhãn và dương nhãn?"

"Ừ, cuối cùng cũng nhìn ra." Tô Mạt như cười như không, cầm lại đôi mắt trong tay Đào Tử, trêu ghẹo cô nàng.

"Sao hai người biết đây chính là âm nhãn và dương nhãn? Hình như anh chỉ từng nghe nói về âm dương nhãn thôi." Hàn Ngạo đứng một bên nhìn hai cô gái, nghi ngờ hỏi.

"Anh đã biết âm dương nhãn thì nên biết âm dương nhãn có tên như ý nghĩa. Chính là có thể thấy được người âm, có thể thấy được người dương. Bình thường âm dương nhãn không có gì đáng sợ, chỉ có thể thấy ma thôi. Có điều trong Đạo giáo, thực ra âm dương nhãn lại là âm nhãn, chỉ có thể nhìn thấy sinh vật cấp yêu ma quỷ quái, không thấy được thần linh." Dừng một chút, Tô Mạt chỉ một con người trong đó nói, "Cái này chính là âm nhãn."

"Sao em biết đây chính là âm nhãn?" Nhìn con mắt hơi khô trong tay Tô Mạt, Hàn Ngạo thật sự không nhìn ra con mắt này có gì khác biệt.

"Không giống với mắt bình thường đâu. Nếu như mắt bình thường thì đã sớm bị vô hồn hóa khô quắt rồi. Nhưng anh xem con mắt trong tay em chỉ hơi khô thôi, hơn nữa quan trọng nhất chính là màu mắt."

"Màu?" Hàn Ngạo tiếp tục quan sát âm nhãn trong tay cô. "Màu gì?"

"Mắt người bình thường là màu đen hoặc là màu nâu, có một số sẽ thiên về nâu nhạt. Dĩ nhiên em nói là người phương Đông chúng ta. Song anh nhìn kỹ con mắt trong tay em đi, màu của âm nhãn này thực ra hơi mờ,

không hiểu còn cho rằng mắt có vấn đề nữa. Mà thực tế, âm dương nhãn thật sự là mắt có vấn đề."

"Vấn đề gì?" Hàn Ngạo đang làm hết phận sự một học sinh giỏi, hỏi Tô Mạt vấn đề âm dương nhãn.

"Tác nhân gây bệnh chủ yếu của âm dương nhãn là vì cơ thể người bệnh bị rối loạn ngũ hành, hoặc nói ngũ tạng có thiếu sót bẩm sinh. Tuy nhiên cũng không phải tất cả người có âm dương nhãn đều bị bệnh, chỉ có người nội tâm thuần khiết mới được âm dương nhãn lựa chọn, dù người như vậy thông thường sống không thọ. Âm dương nhãn trong tay em có vấn đề nên hơi mờ." Cầm con mắt trong tay, Tô Mạt chỉ ra điểm khác thường trong đó, ý bảo Hàn Ngạo đến xem.

"Hình như thật sự là vậy." Hàn Ngạo nhìn kỹ vị trí tay Tô Mạt chỉ, đúng là trên đó hơi mờ, rất kì lạ. Rõ ràng nó đã hơi khô song dường như vẫn có thể nhìn ra nhãn cầu hơi đục. Lẽ nào thật sự bởi vì... con mắt này không bình thường sao? Hàn Ngạo thầm phỏng đoán.

"Còn con mắt này, đây là dương nhãn điển hình. Anh xem đi, nó đen láy. Đúng là có người mắt màu đen, chỉ là có được một màu đen thuần như vậy đúng là hiếm thấy. Khác với âm nhãn, dương nhãn cực kì hiếm, có thể nói là trăm năm khó gặp. Cho nên nói muốn gom đủ âm dương nhãn là chuyện không hề dễ dàng. Mà mỗi một món đồ chúng ta gặp phải trong trận pháp này đều có thể nói là rất rất hiếm có. Đối với trận tà pháp này, nếu có thể phá nó thì thu hoạch của chúng ta không hề tầm thường đâu."

Gương mặt vốn không cảm xúc của Tô Mạt chợt ánh lên nét cười, không hề lo lắng vì gặp phải chuyện khó giải quyết, ngược lại giống như tìm được một món hời lớn. Mắt cô híp lại, nụ cười trên mặt còn mang theo nét giảo hoạt.

"Thật là tò mò, chủ nhân trận pháp này sao chịu để lại nhiều thứ tốt vậy chứ. Nếu là em, em thà giữ chặt lấy những món đồ này chứ không đem chúng ra để bày trận đâu. Có điều..." Tô Mạt nghiêm mặt không cười nữa "Có điều những món này đã chứng minh thứ chúng ta phải đối mặt chắc chắn không đơn giản."

"Dương nhân thần kì như thế nào?" Hàn Ngạo tựa như không nghe thấy lời Tô Mạt nói, vẫn nhìn chăm chăm vào âm dương nhân, tiếp tục hỏi.

"Đào Tử, cậu nói với anh ấy đi, mình xem coi còn thứ gì tốt nữa." Cận thận đưa cho Đào Tử dương nhân và âm nhân. Tô Mạt cúi đầu tiếp tục xem đồ vật dưới đất.

Nhận lấy âm nhân và dương nhân trong tay Tô Mạt, Đào Tử liếc nhìn Hàn Ngạo.

"Giống như lời Mạt Mạt đã nói, dương nhân dễ nhận biết nhất là trọng đồng (*) đen láy và sâu thẳm, như có thể hút người ta vào trong đó. Từ xưa đã nói, người có trọng đồng đều là thánh nhân. Nhưng khác với trọng đồng, một số dương nhân có thể phá thuyết âm dương, cũng chính là thiên nhân chúng ta thường gọi. Thông qua thiên nhân có thể nhìn thấy sinh - tử, vui – khổ của chúng sinh cùng với đủ loại cảnh tượng của thế gian. Lại bởi vì trăm năm khó gặp nên khó trách Mạt Mạt hưng phấn như thế."

(*) Trọng đồng hay còn gọi trọng đồng tử, là trong con người mắt có một điểm nhỏ màu đen.

"Ôi, Đào Tử, có nhớ hai nữ quý một khóc một cười cậu thấy không? Lẽ nào chuyện chúng ta gặp phải lần này có liên quan đến họ?" Tô Mạt vốn ngồi suốt bỗng đứng dậy, không ngừng bóp chân mình. "Chao ôi, ngồi đến tê hết cả chân rồi, mình vận động một chút trước đã rồi lại tiếp tục xem mấy thứ này."

"Có thể có, cậu xem những kẻ này chết khó hiểu lại không để lộ bất cứ tin tức gì. Không phải rất lạ thường sao? Thậm chí gia đình của người chết cũng không tỏ thái độ gì, điều này sao có thể chứ?"

"Quà thật kì quặc. Lần này có lẽ chúng ta sẽ gặp phản phiến phức lớn hơn cả ở Quỷ giới, cẩn thận chút vẫn tốt hơn. Chi bằng mang thẳng những món đồ này về nghiên cứu nhé?" Hàn Ngạo hỏi ý Tô Mạt.

"Ừm, cũng được. Vậy lúc hai người thu dọn để ý nhé, còn có mất món em chưa nhìn kỹ, cẩn thận kẻo hỏng."

Tô Mạt vừa dặn dò hai người vừa cẩn thận nhận lại âm nhãn và dương nhãn trong tay Đào Tử. Sau đó gói lại bằng bùa, đặt vào chiếc hộp chứa nước mắt quý.

Ba người thong thả thu dọn đồ vật trên bãi cỏ, không ai thấy có một bóng đen chợt ẩn hiện trong rừng cây.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 16-1

“AAAA!”

Trong đêm khuya lại có một tiếng thét đánh thức nhóm Tô Mạt đang ngủ say, khác với lần trước, lần này người bị tiếng thét đánh thức còn có Tô Mạt.

Mờ mắt ra, trong tay Tô Mạt liền bốc lên một ngọnPhượngHoàngHỏa, chiếu sáng căn phòng ngủ chìm trong bóng tối.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tô Mạt hỏi Đào Tử cũng vừa tỉnh dậy ở bên.

"Giống lần trước, lại là tiếng thét, có điều lần này cảm giác truyền đến từ trong khách sạn. Đào Tử vẫn đang phán đoán phương hướng quay đầu nhìn Tô Mạt thận trọng nói.

"Hai người vẫn ổn chứ?" Bên ngoài, Hàn Ngạo gõ cửa lên tiếng hỏi.

"Cửa không khóa, anh vào đi."

Hàn Ngạo đẩy cửa vào phòng trong, đèn còn chưa bật, trong phòng mờ tối chỉ có ánh sáng từPhượngHoàngHỏa trong tay Tô Mạt. Anh tiện tay bật đèn lên, đi đến bên giường, nhìn Tô Mạt và Đào Tử.

"Lần này chúng ta có nên đi thăm dò tình hình không?"

Dập tắt Phụng Hoàng Hỏa trong tay, Tô Mạt ngẩng đầu nhìn Hàn Ngạo.

"Cũng được, anh chờ một chút đã, em thay đồ. Đào Tử, mình và Hàn Ngạo đi do thám tình hình, cậu ở lại trong phòng xem có gì dị thường không nhé."

"Ừ, yên tâm đi đi."

Ở hành lang, Tô Mạt mặc bộ quần áo thoải mái cùng Hàn Ngạo lần lượt tìm căn phòng phát ra tiếng thét, may là hai người đều có chút bản lĩnh.

Tô Mạt và Hàn Ngạo ẩn thân, dò xét căn phòng thứ năm thứ sáu, những người trong phòng căn bản đều đã ngủ say. Hai người lặng lẽ quan sát từng căn phòng, lặng lẽ rời khỏi, chỉ trong chớp mắt lại thêm vài căn phòng, song những phòng này đều không có gì lạ thường.

"Có phải chúng ta đoán sai rồi không? Tiếng thét kia không phải trong khách sạn này?" Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo nghi ngờ hỏi.

"Anh cảm thấy chắc là ở chỗ này."

"Chúng ta đã đi qua căn phòng lúc trước của Đào Tử chưa?" Như bỗng nhớ đến điều gì đó, Tô Mạt hỏi Hàn Ngạo.

"Hình như chưa, anh nhớ căn phòng đó ở ngã rẽ bên kia."

Đưa tay chỉ về phía trước, Hàn Ngạo kéo Tô Mạt đi về phía bên đó. Đứng toong căn phòng Đào Tử gặp ma, vẻ mặt hai người có phần nghiêm túc, ngoài cửa phòng toát ra chút tà khí yếu ớt, có lẽ chính là căn phòng này rồi.

"Em chờ ở đây, anh vào xem một chút."

Hàn Ngạo vặn chốt cửa, song nó chẳng hề nhúc nhích, cửa đang khóa...

Anh thuận tay bấm pháp quyết, chuẩn bị đi vào phòng thăm dò cho ra lẽ. Bất ngờ phía sau có ai đó kéo góc áo anh lại, Hàn Ngạo quay đầu, Tô Mạt nhìn anh không ủng hộ.

"Anh đi một mình sao em có thể yên tâm được, cùng đi đi!"

Hàn Ngạo pháp quyết, dắt Tô Mạt đi vào căn phòng loáng thoáng tà khí đó. Bên trong không có gì cả, chỉ có chút tà khí mờ ảo luẩn quẩn mà thôi. Có điều nhìn tấm chăn trên giường, có thể khẳng định là chắc chắn có người ở trong này.

Tô Mạt đi lên trước, đưa tay thăm dò thử nhiệt độ trên chăn, còn hơi ấm, một chiếc khăn tắm màu trắng rơi dưới đất. Mùi sữa tắm và hơi người thoang thoang, chứng tỏ trước đó không lâu trong phòng này có người.

"Xem ra tiếng thét ban nãy phát ra từ căn phòng này, nhưng người đã đi đâu rồi?" Tô Mạt nghi ngờ nhìn quanh bốn phía, lăm bằm.

Hàn Ngạo không đáp mà đi vào phòng tắm quan sát một lượt, không có gì khác thường. Cả căn phòng chỉ có vị trí giường ngủ là dày đặc tà khí. Nói cách khác, nếu như phòng này thật sự có người chết, vậy thì nhất định là bị giết trên chiếc giường này. Nhưng rốt cuộc thứ gì có thể khiến người trong phòng mất tâm mất tích chứ?

"Hai người đã kiểm tra xong đồng hồ chúng ta mang từ rừng về chưa?" Hàn Ngạo hỏi Tô Mạt đang đi vòng quanh giường.

"Vẫn chưa, từ khi mang về đến giờ vẫn để trog phòng, em định sáng mai nghiên cứu."

Tô Mạt ngừng lại nhìn Hàn Ngạo, dễ dàng nhận ra là anh đang không biết nên làm gì với căn phòng chẳng hề có đầu mối nào cả này.

"Chúng ta về trước đi, ngày mai đến quây lễ tân hỏi thăm thử người ở phòng này rốt cuộc là ai."

"Vây cũng được, vậy chúng ta về thôi."

Tô Mạt vòng qua giường đi về phía Hàn Ngạo, bóng dáng hai người từ từ mờ đi, không hề hay biết trong thoáng chốc họ biến mất, chiếc khăn tắm rơi dưới đất đột nhiên biến mất...

Đào Tử ngồi trên giường nhàm chán ngẩn ngơ nhìn những thứ mang về từ rừng.

Hu hu hu...

Hi hi hi...

Cộp cộp cộp...

Thình lình, phòng ngoài của Hàn Ngạo bỗng nhiên vang lên mấy tiếng kì lạ, Đào Tử vội vàng đứng dậy, chuẩn bị sẵn sàng mấy tấm bùa trong tay, sau đó từ từ đi ra phòng ngoài.

Đi đến cửa, gương mặt Đào Tử đầy vẻ bất đắc dĩ, chuyện gì đây? Cô thấy ở phòng ngoài bốn cô gái ngồi song song, toàn bộ đều có mái tóc thật dài, đầu cúi gằm, ngoại trừ những âm thanh tạo ra khác nhau, thì quả thật là giống nhau như đúc.

"Các cô? Các cô nào loạn đấy à?"

Đào Tử buông bùa xuống, tựa vào cửa phòng, bất đắc dĩ nói, đáng tiếc bốn cô gái này hoàn toàn không có phản ứng gì. Cô bước lên vài bước, phát hiện ra có một lớp chắn trước mặt, còn đang suy nghĩ phá giải thế nào thì bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, khi cô quay đầu lại, bốn ma nữ kia đã biến mất.

Tô Mạt vừa vào phòng, liếc mắt nhìn thấy Đào Tử đang đứng tựa cửa kính ngạc, cất tiếng reu chọc, "Sao vậy? Đoán được bây giờ bọn mình trở về nên đứng ở đây chờ hả?"

Song Đào Tử còn chưa đáp thì sắc mặt Tô Mạt đã thay đổi, "Có gì đã đến đây à?"

Đào Tử gật đầu, xác nhận suy đoán của Tô Mạt, "Xem ra suy đoán lần trước của chúng ta đã được xác định, tối hôm đó mình thấy không chỉ có hai, trong tủ quần áo có lẽ còn một con ma nữ nữa."

"Sao cô biết đều là ma nữ?"

"Bởi vì tối nay có bốn cô gái xuất hiện trong phòng chúng ta. Cách ăn mặc hay hình dáng đều giống nhau, mình đang nghĩ có thể mấy thứ này dẫn dụ bọn họ tới đây. Nhưng rốt cuộc là trộm cắp gì?" Vừa trả lời câu hỏi của Hàn Ngạo, Đào Tử vừa cau mày phân tích.

"Đào Tử nói cũng đúng, ngày mai chúng ta đến kiểm tra ghi chép ở quầy lễ tân mới có thể biết được khách ở phòng vừa rồi là nam hay nữ."

"Hai người điều tra thế nào? Có manh mối gì không?" Đào Tử đi về phía sofa ngồi xuống hỏi Tô Mạt và Hàn Ngạo.

"Đừng nói nữa, chẳng phát hiện được gì cả. Nhưng căn phòng xảy ra chuyện chính là căn phòng cậu gặp ma lần trước. Có lẽ mấy con ma mà cậu thấy có liên quan đến chuyện chúng ta đã gặp."

Tô Mạt thấy Đào Tử ngồi cũng đi đến sofa ngồi.

"Nếu như mục tiêu thật sự chỉ nhằm vào nữ giới vậy hai người phải cẩn thận một chút. Tuy cả hai đều giỏi, nhưng nếu bị đánh lén thì rất khó lường."

Hàn Ngạo lo lắng nói, vì tình trạng thân thể Tô Mạt hiện giờ chưa rõ, lại gặp phải chuyện như vậy, sớm biết đã chẳng đi du lịch rồi.

Dường như nhìn thấu nỗi lo lắng của Hàn Ngạo, Tô Mạt an ủi anh.

"Anh đừng lo lắng nhiều như vậy. Thuận theo tự nhiên sẽ tốt thôi, nếu gặp phải thì đối mặt thôi, vì đến cuối cùng thế nào chúng ta cũng sẽ có chút ích lợi. Thu hoạch này không nhỏ, dĩ nhiên nếu như chúng ta lấy được..."

Sương mù dày đặc bao phủ màn đêm yên tĩnh dần tan, nơi chân trời óng ánh màu trắng bạc, trời cũng sắp sáng, Tô Mạt mệt mỏi ngáp, nắn nắn cổ mình, "Không được, mình muốn ngủ, cả đêm bị hành hạ mà chẳng phát hiện được gì, còn khiến chúng ta mơ hồ hơn nữa. Ngủ một lát đi, tinh dậy rồi tiếp tục."

Vừa nói Tô Mạt vừa đi vào phòng, trong mắt Hàn Ngạo và Đào Từ đều hiện lên vẻ mệt mỏi. Kể từ tháng cô hồn chẳng có ngày nào yên tĩnh, cũng được, nghỉ ngơi một chút tinh dậy rồi tính, ba người trở về phòng của riêng mình.

Lúc này tại quầy lễ tân của khách sạn sôi nước nóng, nhân viên lễ tân đang hoang mang dụi mắt nhìn màn hình vi tính trước mặt. Thật là kì lạ, cô nhớ mang máng phòng số 212 ở ngã rẽ tầng hai rõ ràng có một người đến ở, sao giờ máy tính lại hiển thị phòng này còn trống chứ. Ngay cả thông tin đăng kí cũng biến mất sạch. Căn phòng này sao thế? Là ai ở căn phòng này vậy nhỉ?

Cô nhân viên lễ tân hồ đồ gãi gãi đầu, thầm cười, có lẽ gần đây mình bận việc quá nên mệt mỏi, nhớ nhầm. Đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng gọi của quản lí, cô đáp lời, lắc đầu như muốn xua đi những chuyện khiến mình hoang mang, sau đó đi đến chỗ người quản lí.

Sau khi nữ nhân viên lễ tân rời khỏi, màn hình máy tính ở quầy bỗng chớp nháy vài cái rồi trở lại bình thường.

Ngủ một giấc đến tận trưa, ba người thức dậy, rửa mặt xong liền đến nhà ăn tự phục vụ dưới tầng khách sạn, ăn qua loa, dựa theo sắp xếp lúc rạng sáng đi đến quầy lễ tân hỏi xem danh sách đăng kí.

"Cô nói căn phòng đó không có ai ở à?" Đào Tử không thể tin nổi, hỏi cô nhân viên lễ tân trước mặt.

"Đúng vậy, căn phòng chị hỏi không có khách vào ở, với lại không phải hôm qua chị vừa đổi phòng đó thành phòng suite (*) hay sao?" Nhân viên lễ tân mỉm cười đáp.

(*) Loại phòng khách sạn có nhiều phòng bên trong như phòng ngủ, phòng tiếp khách... với diện tích lớn và tiện nghi sang trọng.

"Cô nhớ lại kỹ xem, lễ nào hôm qua không có ai ở sao?"

"Ồ..." Nhân viên lễ tân thoáng chần chừ, "Hôm qua không phải ca của em, vì vậy em không rõ, nhưng hiện giờ căn phòng này đúng là không có ai ở."

"Nếu đã vậy có thể đưa chúng tôi đi xem không. Bạn tôi sắp đến đây, nếu có vào ở thì ít ra chúng tôi cũng phải xem qua căn phòng đó."

"Dĩ nhiên có thể, phiền chị chờ một lát, em sẽ dẫn chị đi xem phòng."

Cửa phòng được mở ra, bên trong không còn bừa bộn vì đã được nhân viên dọn phòng quét dọn. Tô Mạt và Hàn Ngạo đi đến bên giường, tà khí tối qua không còn nữa.

"Ồ?"

"Sao vậy?"

"Không thấy khăn tắm trong phòng, chắc nhân viên dọn phòng quên rồi." Vừa nói, nhân viên lễ tân vừa cầm bộ đàm hỏi, "Bộ phận buồng phòng

ạ, có phải lúc dọn phòng 212 đã quên đặt khăn tắm rồi không?"

Bên kia nhanh chóng trả lời, "212 à? Không phải hôm qua có người vào ở sao? Sáng nay còn chưa dọn phòng: Hôm qua kiểm tra thường nhật, phòng 212 bình thường mà, không có vấn đề gì cả."

Câu trả lời của nhân viên dọn phòng khiến sắc mặt cô lễ tân vốn hơi hoang mang thoáng biến đổi, song nhanh chóng trở lại bình thường. Có điều câu trả lời của nhân viên dọn phòng lại giải quyết một phần nghi ngờ của nhóm Tô Mạt. Xem ra tối qua đúng là có người ở trong phòng này.

"Có vấn đề gì sao?"

"Chuyện này..." Cô nhân viên lễ tân hoàn hồn, ngập ngừng nhìn Tô Mạt, đáp. "Ôi, em nói chuyện này chị đừng đồn ra nhé. Là thế này, sáng nay lúc em nhận ca, nhân viên hôm qua nói cô ấy nhớ là phòng 212 có check-in, nhưng sáng nay khi bàn giao ca thì lại phát hiện phòng 212 không hề có đăng kí nhận phòng." Nói đến đây thì cô ấy rùng mình như đang sợ hãi.

"Có lẽ do các cô làm việc quá mệt mỏi nên nhớ nhầm chẳng?" Tô Mạt đưa mắt ra hiệu với Đào Tử, Đào Tử bèn đi đến bên giường, giấu một lá bùa vào mép giường.

Em cũng không rõ, song chắc là không phải nhớ nhầm đâu ạ. Em mới làm việc ở đây thôi, có điều nghe nói mấy nhân viên trước đó đều bỏ việc đột ngột vì gặp phải một số chuyện không thể tưởng tượng nổi. Hình như là phòng đã đăng kí nhưng người vào trọ lại đột nhiên biến mất. Em cũng không muốn làm tiếp nữa, khủng khiếp quá."

"Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung, cô đã sợ như vậy thì chúng ta rời khỏi đây thôi nào."

Đào Tử đặt bùa xong đi đến bên cạnh đưa tay áp vào lưng cô nhân viên, dán một lá bùa an thần vô hình lên lưng cô gái này. Rõ ràng cảm xúc cô ấy

nhanh chóng ổn định lại.

"Xin lỗi, em đã thất lễ rồi. Xin hỏi chị có cần phòng này nữa không ạ?"

"Tạm thời thì không, nếu như cần chúng tôi sẽ liên lạc với cô, còn chưa xác định bạn tôi có tới hay không nên không thể đặt trước. Thật phiền cô quá. Vậy chúng tôi đi trước nhé."

"Không có gì ạ, đây là trách nhiệm của chúng em mà. Mời đi bên này..."

Sau khi tạm biệt cô nhân viên thích cười, nhóm Tô Mạt đi phòng. Chuyến này không uống công rồi, cuối cùng đã có chút thu hoạch, xem ra vấn đề thật sự nằm ở căn này.

"Tiếp theo định làm thế nào?" Đào Tử quay sang hỏi Tô Mạt.

"Về phòng, sắp xếp lại những thứ mang từ rừng về nghiên cứu xem mọi chuyện là sao." Vừa nói Tô Mạt vừa xoay xoay bả vai, nhanh chóng bước đi, "Kiểm tra xong sau đó đi ngâm suối nước nóng, gần đây chẳng thể ngủ ngon nổi."

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 16-2

"Vật này à? Thú vị đây! Không biết chủ nhân trận pháp này là ai mà sao hào phóng đến thế nhỉ."

Tô Mạt liếc nhìn món đồ trong tay, gương mặt hiện vẻ đặc ý, giống như lấy được món đồ chơi yêu thích vậy.

"Sao cậu nói như vậy?"

"Hai người đến xem đi!"

"Có thứ gì quý giá lắm hay sao?"

Đào Tử trêu chọc Tô Mạt, nhưng trong lòng cũng tràn ngập tò mò với món đồ khiến Tô Mạt phản ứng như thế.

"Xem đi..."

Như thể hiển báu vật, Tô Mạt đưa đồ sang tay Đào Tử, ngẩng đầu nhìn Hàn Ngạo cười tinh nghịch.

Hàn Ngạo đi đến ngồi xuống bên cạnh Tô Mạt, yêu chiều nhìn cô, sau đó mới nhìn sang vật trong tay Đào Tử. Vừa nhìn vật đó, vẻ mặt vốn lạnh nhạt của anh liền trở nên kinh hãi.

Là máu Hạng Bạt.

Truyền thuyết kể rằng, Hạng Bạt là quái vật có thể gây ra nạn hạn hán. Đạo giáo ghi lại, khi Hạng Bạt ra đời, trong phạm vi trăm dặm không còn một giọt nước. Bình thường mọi người đều cho là cương thi mặc trang phục triều Thanh nhảy tung tung. Thật ra không phải, cương thi có thể chia làm sáu cấp, là cương thi trắng, cương thi đen, cương thi nhảy, cương thi bay. Cương thi cấp năm thì gần như là ma, tên "Bạt", gồm các loại: Hạng Bạt, Can Bạt, Hỏa Bạt. Trên có thể giết rồng gây đại hạn, dưới có thể dẫn độ ôn thần, hạn hán bệnh dịch vì vậy mà xảy ra. Cấp độ cuối cùng là đáng sợ nhất, không còn là cương thi nữa, mà là Ma vương, có thể khiêu chiến với thần. Nghe nói Trung Quốc hàng vạn năm cũng chỉ xuất hiện một con, có điều cuối cùng bị Quan Thế Âm Bồ Tát thu làm vật cưỡi, đặt tên là Hồng. Vì thế có thể thấy, Hạng Bạt là cương thi xếp thứ tám có sức mạnh kinh khủng biết bao. Chẳng ngờ máu của cương thi xếp hạng ma này lại xuất hiện ở đây, thảo nào Tô Mạt phản ứng như thế.

Anh nói đây là máu Hạng Bạt?" Đào Tử hỏi.

"Ừ, dù không chắc lắm nhưng khả năng là vậy, nhìn kỹ thử xem. Nếu là vật máu đông bình thường sẽ có màu đen, không thể cắt thành hình dáng, thậm chí kết cấu có thể là một miếng hay một mảnh. Song vật trong tay cô thì khác, đông lại thành khối, trong màu đen có lác đác chấm vàng. Trong sách cổ có nói máu Hạng Bạt rất hiếm, mùi không giống máu bình thường mà thoang thoang hương thơm, nhìn dưới ánh mặt trời vàng nhạt thì tựa như loáng thoáng chuyển động.

Tương truyền, ở thời thượng cổ, phương Bắc từng xuất hiện Hạng Bạt, khiến nơi đây đất cằn ngàn dặm, dân chúng lầm than, lúc đó những người tu hành cùng với nhiều vị cao tăng phải đồng loạt đứng ra mới hàng phục được con Hạng Bạt ấy, tuy nhiên cũng thiệt hại thâm trọng, hơn phân nửa phải bỏ mạng. Bởi vậy có thể thấy máu Hạng Bạt này hiếm có đến cỡ nào. Có điều không ai biết được công hiệu của máu Hạng Bạt đối với con người, chỉ

nghe nói có thể dùng cầu mưa lúc hạn hán, ấy thế nhưng không ai khảo chứng được vì vật cổ này có khi nghìn năm cũng chưa xuất hiện."

Khi Hàn Ngạo dứt lời, căn phòng trở nên tĩnh lặng có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng đan xen của ba người. Tô Mạt đã quay đầu lại tiếp tục lục lọi vật phẩm dưới đất, không khí im lặng nhanh chóng bị tiếng nói của cô phá vỡ.

"Hai người xem này, còn có nguyên bộ nữa đây."

Tô Mạt đưa một chiếc răng nanh về phía sau cho Hàn Ngạo, tiếp tục lục lọi đồng hồ. Hàn Ngạo quan sát cẩn thận, anh cảm thấy cũng thú vị, không biết chủ nhân kia hào phóng như vậy đến tột cùng có mục đích gì nữa.

"Vật gì thế? Mình bỗng phát hiện là, tốt xấu gì mình cũng là người thừa kế huyết mạch Phượng Hoàng, gia đình bác học uyên thâm, vậy mà hai người còn hiểu biết về mấy thứ này hơn cả mình. Mà làm sao hai người biết đây là thứ gì vậy hả?"

"Vật này à... Cậu mở thiên nhãn ra nhìn kỹ sẽ biết." Tô Mạt nhìn Đào Tử hoang mang khó hiểu, vui vẻ cười nói.

"Hả? Mở thiên nhãn? Tức là sao đây?"

Nhìn ý cười trên mặt Tô Mạt và Hàn Ngạo, Đào Tử nghi ngờ mở thiên nhãn ra, sau đó nhìn những vật phẩm dưới đất, nhất thời mặt mày sa sầm. Sau khi mở thiên nhãn, Đào Tử nhìn thấy những đồ vật dưới đất đều có đánh dấu rõ ràng, chỉ là trông không hiểu thôi.

"Hai người... hai người đã sớm biết sao?"

"Ừ, vừa nhìn thấy những món đồ này đã biết. Người thứ hai chú ý đến chính là Hàn Ngạo, anh ấy bẩm sinh có âm dương nhãn, lúc trước quả thật có chút hoang mang, nhưng sau đó anh ấy đã nói với mình."

Tô Mạt vừa cười giải thích vừa lấy tay chọc vào Hàn Ngạo phía sau, “Hai chúng mình còn đang đánh cược xem lúc nào cậu mới phát hiện. Có điều lớp da người ban đầu cậu vừa nhìn thì đã phát hiện ra ngay.”

Đào Tử phòng hai má lên tỏ vẻ tức giận, bất đắc dĩ nhìn Tô Mạt, thì ra hai người này luôn chê cười mình mà!

"Được rồi, cậu đừng giận, mình cũng không ngờ cậu lại không mở thiên nhãn. Mình nghĩ cậu có thể thấy mấy ma nữ thì kia chắc là đã mở thiên nhãn rồi cơ!"

"Ồ, không đúng, mình cũng cảm thấy kì lạ. Nói thật, từ đâu đến giờ, mình đã quên bém chuyện âm dương nhãn. Cậu nhắc vậy làm mình thấy có điều gì đó không được bình thường, mấy lần mình thấy ma đều là lúc mình không mở thiên nhãn, như vậy là sao nhỉ?"

"Hai người nói xem, đến cùng thì trận pháp gì có thể dung hợp da người âm thai, nước mắt quý, máu Hạng Bạt, nanh cương thi, không những có cả tim ma mà còn có đá Tam Sinh và hoa Bỉ Ngạn trăm năm?" Tiếng nói lạnh lạnh của Tô Mạt bỗng cất lên khiến Hàn Ngạo và Đào Tử đồng thời sửng sốt.

"Nanh cương thi? Cậu nói thứ trong tay mình à?" Đào Tử giơ chiếc răng nanh lên, nghi ngờ hỏi Tô Mạt.

"Đúng vậy, vừa rồi không phải đã nói là cùng bộ sao? Trong tay cậu không những chỉ là nanh cương thi, mà còn là nanh cương thi bay nữa. Có thể nó thuộc về Hạng Bạt này đây. Cương thi bay bình thường phải tu luyện nghìn năm mới thành công, muốn lấy được nanh của nó khó không thua gì đánh bại một con Hạng Bạt."

Tô Mạt nhận lấy nanh cương thi bay trong tay Đào Tử, thản nhiên nói.

"Còn có tim ma nữa ư?"

Đào Tử vô cùng kinh ngạc với những thứ này, vội vàng tìm kiếm trên mặt đất, quả nhiên nhìn thấy một vật bằng đá đen thui hết sức bình thường.

"Mình cũng rất kinh ngạc vì nơi này xuất hiện tim ma. Cho nên hiện tại mình nghĩ, không biết là chuyện gì mà có thể khiến những món đồ này xuất hiện. Phải biết rằng, tim ma kia chỉ có đám hồn ma lúc chuẩn bị lên xe lửa ở cõi âm mới có thể nhận được. Huống chi tim ma vô cùng quan trọng với ma quỷ, nếu không có tim ma, như vậy hồn ma chỉ có thể trở thành cô hồn dã quỷ. Vì vậy chuyện bảo vệ tim ma là cực kì quan trọng đối với hồn ma. Không ngờ bây giờ trước mặt chúng ta xuất hiện một quả tim ma, mà đây vẫn chưa phải là chuyện khiến mình kinh ngạc nhất."

"Cái này cũng chưa phải là kinh ngạc nhất. Những món đồ chúng ta thấy ở đây đều vô cùng quý hiếm, vậy mà cậu nói đây không phải là kinh ngạc nhất. Mạt Mạt, cuối cùng ý cậu là sao?"

Lúc này về mặt Đào Tử có thể nói là rất khó coi, chuyến du lịch này họ đã chọn đến thứ gì đây hả?

"Biết đá Tam Sinh, hoa Bỉ Ngạn không?"

Tô Mạt đưa tay nhặt lại hai món đồ dưới đất lên ngắm nghía.

"Đá Tam Sinh? Cậu nói là tảng đá Tam Sinh bên chân cầu Nại Hà sao?"

"Ừ, là một mảnh đá Tam Sinh đó." Đưa vật đó đến trước mặt Đào Tử, Tô Mạt điều chỉnh tư thế của mình, "Đá Tam Sinh đại biểu cho kiếp trước, kiếp này và kiếp sau của con người. Phàm là người đã chết khi đến cầu Nại Hà đều thai chuyển thế đều nhìn thấy đá Tam Sinh lúc đi qua cầu. Nhưng bây giờ mảnh đá Tam Sinh này lại trong tay chúng ta, như vậy có nghĩa gì đây?"

"Vật cuối cùng là gì?" Hàn Ngạo đột nhiên hỏi.

"Vật cuối cùng à, ha ha, vật cuối cùng còn thú vị hơn, là hoa Bỉ Ngạn. Có điều đây cũng là vật chưa tính là quý hiếm khi đặt chung với bảy vật này. Hoa Bỉ Ngạn là loài hoa sinh trưởng trên đường Hoàng Tuyền, được coi như là cánh vật duy nhất trên đường Hoàng Tuyền. Tất cả hồn ma đều phải bước trên con đường này để vào chốn U Minh, chia cách với Dương gian... Cuối cùng, Mạnh Bà dùng hoa Bỉ Ngạn ở âm phủ để làm thuốc dẫn cho canh Mạnh Bà, do đó thời gian hoa Bỉ Ngạn tồn tại ở cõi âm sẽ chẳng quá lâu. Vậy mà hoa Bỉ Ngạn trong tay chúng ta ít nhất đã hơn trăm năm rồi. Anh nhìn phần đáy cánh hoa đỏ rực đã xuất hiện đường vân màu vàng, đây chính là biểu hiện tượng trưng cho hoa này đã có trăm năm tuổi."

Người trả lời lần này chính là Đào Tử, cuối cùng cũng đến lúc cô thể hiện rồi.

"Hiện tại chúng ta đang có bảy món đồ này, dù xuất hiện ở giới nào cũng khiến người ta tranh giành sống chết. Có điều, giữ nhiều đồ như vậy, người thường vô tội nhưng nếu mang vật quý bên người sẽ gặp tai họa. Bất kể lần này chúng ta có bình an rời đi hay không, Mạt Mạt này, cậu tạo kết giới phong ấn những món đồ này lại đi."

"Ừ, Đào Tử lo lắng đúng là có lí, không nói cái khác, riêng tấm da người âm thai này đã có thể tạo sóng to gió lớn rồi. Nhưng bây giờ không như ở nhà, mình thật sự không biết nên phong ấn thế nào."

Nhìn đồng đồ trước mắt, rõ ràng Tô Mạt hơi nhức đầu.

"Giao cho anh đi." Hàn Ngạo phía sau đột nhiên lên tiếng, nhận việc phong ấn.

"Vậy cũng tốt, để ở chỗ anh yên tâm hơn."

Tô Mạt thu dọn đồ trước mắt giao cho Hàn Ngạo, anh đưa tay nhận lấy, đứng dậy đi ra phòng ngoài, lấy một cái hộp trống vô cùng cổ xưa từ hành lí xách tay, lần lượt bỏ bảy món đồ vào trong hộp, sau đó khóa lại.

“Như thế có được không?”

Tô Mạt và Đào Tử có phần hoang mang khó hiểu trước hành động đơn giản của Hàn Ngạo.

"Chiếc hộp này là một ông lão tu đạo ở nước ngoài tặng anh, lúc tặng còn nói với anh rằng bảo đảm thích đáng, có thể phong ấn vạn vật, cách biệt âm dương. Nói cách khác, bất kì vật gì để trong đây đều khá an toàn, thế nên hai người cứ việc yên tâm."

Nghe Hàn Ngạo nói, Tô Mạt gật đầu. Cô hoàn toàn tin tưởng Hàn Ngạo, nếu anh nói không sao vậy thì tuyệt đối không thành vấn đề. Giải quyết xong bảy vật này, ba người lại trở về phòng trong, bàn bạc cách đối phó mọi chuyện.

Lúc này, hồn ma quỷ đầy đất bên cạnh cầu Nại Hà, còn Thập điện Diêm Quân đang đứng cạnh đá Tam Sinh vô cùng tức giận.

"Láo xược, phủ của ta quản chế lỏng lẻo từ bao giờ, trước cầu Nại Hà còn có thể xảy ra sự cố như thế hay sao? Đến đá Tam Sinh mà cũng để mất một mảnh, nhóm Tư Mệnh mau sớm tìm về, phát hiện người phạm pháp thì giết ngay không tha."

Quỷ sai nhận lệnh vừa định rời đi, Chuyển Luân Vương bỗng cất lời, "Khoan đã, lúc các người truy tìm nếu gặp phải huyết mạch thần thú thì bảo cô ấy nhanh chóng đến gặp ta."

Tần Quảng Vương thấy Chuyển Luân Vương không bao giờ để ý đến thế tục giờ làm vậy bèn kinh ngạc cất lời, "Sao thế? Bình thường không phải là không quản lí chuyện kiểu này sao?"

"Ta và huyết mạch thần thú này có chút quan hệ, lần này âm phủ chúng ta xảy ra chuyện lớn có lẽ nhân gian cũng sắp không yên ổn. Đá Tam Sinh

mất có nghĩa là Cửu Bảo đã hiện thế. Cởi chuông phải là người buộc chuông, huyết mạch thần thú này là điểm mấu chốt."

Dứt lời, thân hình Chuyển Luân Vương từ từ biến mất bên cầu Nại Hà...

Đêm khuya, một cô gái trẻ tuổi đang ngủ say trên chiếc giường lớn mềm mại thoải mái, chắc là mơ thấy gì đó nên khước môi khẽ nở nụ cười.

Trong phòng le lói chút ánh sáng, không biết có phải vì chủ căn phòng sợ bóng tối hay không. Ngọn đèn nhỏ ngoài phòng tắm đang mở, soi sáng từng đường nét trong căn phòng, có thể thấy loáng thoáng dưới tủ ti vi có đặt vài tờ giấy, hình như là các loại giấy tờ tùy thân của cô gái, có điều đặt khá gần mép tủ, có thể rơi xuống bất lúc nào.

Cạnh cửa dần dần hiện ra một bóng đen, nó chậm rãi nhích đến gần cô gái. Đến khi đứng bên giường cô ấy, bóng đen mới ngừng lại. Nó không làm gì, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Tựa hồ cảm nhận bên giường mình có gì đó, cô mơ màng mở mắt ra, huơ tay thăm dò, nhưng khi tay cô lướt qua bóng đen thì chẳng chạm được gì cả...

Cô lập tức tỉnh táo, đưa tay lên mở ngọn đèn nhỏ bên giường. Nhất thời căn phòng sáng tỏ, song không có gì cả. Chẳng lẽ mình ngủ mơ? Cô cười cười tự giễu, lại tắt đèn, căn phòng tối đen trở lại. Cô lại nhắm mắt, âm thầm suy đoán rốt cuộc chuyện này là sao? Mình nằm mơ hay là ảo giác? Thôi, mặc kệ, ngủ tiếp đã, hiếm có ngày nghỉ để ngâm suối nước nóng, không thư thả hưởng thụ đúng là làm thất vọng bản thân, nghĩ đến đây, cô gái liền đi tìm Chu Công trong mộng lần nữa.

Cốc cốc, cốc cốc.

Dường như có tiếng gõ cửa, cô giật mình tỉnh giấc. "Ai vậy?"

Cô quát, tuy nhiên không ai trả lời...

"Quái lạ, đi nhầm phòng à?"

Cô gái cúi kính trở mình, nhắm mắt lại định ngủ tiếp. Cốc cốc...

Lại một loạt tiếng đập cửa vang lên.

Ai vậy? Đã khuya lắm rồi còn không ngủ à? Có chuyện gì thế?"

Lần này cô ngồi bật dậy, gào lên với cánh cửa. Vẫn không có ai trả lời, ngay cả tiếng đập cửa cũng đột ngột im bật, cô ngồi trên giường nhìn về phía cửa phòng mình, nghĩ đây là trò đùa tai quái của ai đó nên ngồi đợi, quả nhiên chưa được vài phút, tiếng gõ cửa lại tiếp tục.

Cốc cốc, cốc cốc...

Cô đứng bật dậy rời khỏi giường, đi về phía cửa rồi nhìn ra ngoài qua mắt mèo, vẫn không có gì cả.

Cô tựa vào cửa thầm nghĩ, có phải là người quen giở trò đùa tai quái với mình không? Không chừng bây giờ còn ở ngoài cửa chuẩn bị bấm chuông dọa mình nữa đây? Thế nhưng đêm khuya ai lại giở trò đùa với mình như vậy? Lòng cô hơi bất an, quay người lại nhìn qua mắt thần lần nữa.

"Aaaaa!"

Cô gái hét lên một tiếng, lập tức ngồi bệt xuống đất, vừa rồi, vừa rồi là cái gì?

Cô cố gắng bình tĩnh, nhìn ra cửa lần nữa... không thấy gì cả... Xem ra chắc là mình ngủ mơ nên xuất hiện ảo giác rồi. Vừa nãy khi nhìn ra cửa cô thấy một con mắt đỏ như máu. Đây không giống trò đùa mà cảm giác như một tình tiết trong phim ma vậy.

Dường như là để chứng thực ý nghĩ vừa rồi của mình, cô dụi mắt, lại nhìn qua mắt mèo, một con mắt đỏ như máu đang chớp mắt với cô...

"Aaaaa!"

Cô gái sợ đến mức cất tiếng hét lần nữa, lui về phía sau. Không phải là ảo giác, thứ vừa thấy là sự thật, có con mắt đỏ như máu đang nhìn cô, cô mất bình tĩnh vội vàng chạy về phía giường, cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường gọi cho lễ tân.

"Tút tut tut..."

Đầu bên kia điện thoại là tiếng báo máy bận, tuy vậy cô cũng không từ bỏ ý định gọi lại nữa, lần này đầu kia điện thoại vang lên tiếng "Cốc cốc", khiến cô sợ tới mức quăng ống nghe xuống đất.

Cô trừng mắt nhìn chiếc điện thoại tựa như nhìn thấy quái vật, chẳng hề chớp mắt, đến khi cảm giác mắt đau mỏi gần như rơi lệ mới phục hồi tinh thần, đưa tay lần mò điện thoại dưới gối đầu, run run bấm một dãy số. Đầu dây bên kia có người đang ngái ngủ mơ màng bắt máy.

"Ai vậy? Quá nửa đêm rồi không ngủ à?"

"Là mình, Lạc Lạc, hu hu hu hu..." Nghe thấy tiếng bạn mình, cô gái lập tức vỡ òa.

"Sao vậy? Cậu đừng khóc mà, có gì từ từ nói." Cô gái tên Lạc Lạc ở bên kia đầu dây nhận ra giọng bạn, vội vàng dỗ dành.

"Lạc Lạc, hu hu hu, mình, mình, mình nhìn thấy ma." Cô gái kia nước nở miêu tả tình cảnh hiện giờ của mình.

"Ma? Làm sao lại có chứ? Có phải cậu thấy ác mộng hay không?"

"Thật mà, mình không lừa cậu đâu, mình ngủ thẳng đến nửa đêm nghe thấy có người gõ cửa, nhìn ra thấy có một con mắt đỏ như máu. Mình... mình thật sự rất sợ, điện thoại phòng này còn trực trực, mình không biết phải làm gì nữa."

"Không sao, không sao, đừng sợ mà. Có lẽ cậu ngủ mơ thôi, trên thế giới này không có ma đâu. Như vậy đi, ngày mai mình sẽ đi tìm cậu, cậu nói địa chỉ cậu cho mình đi."

"Mình ở khách sạn suối nước nóng trong thành phố chúng ta, là cái trong núi đấy, rất nổi tiếng, phòng 212, ngày mai cậu nhất định phải... Aaaa! Đừng đến đây, aaaa! Tút tut tut..."

Bên kia điện thoại bỗng truyền đến tiếng thét của cô gái, sau đó là một loạt âm báo bận.

"A lô? A lô? Tiểu Vũ? Tiểu Vũ?"

Không hề có bất cứ câu trả lời nào đáp lại tiếng gọi lo lắng của Lạc Lạc, cô gái tên Tiểu Vũ cứ thế bật vô âm tín.

Sáng sớm hôm sau, cô gái tên Lạc Lạc rời nhà đến bến xe mua vé. Kể từ lúc nhận được điện thoại của cô bạn thân, cô ấy không thể nào ngủ lại, nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm.

Trước khi lên xe đến khách sạn suối nước nóng, trong lòng Lạc Lạc vô cùng bất an, không biết Tiểu Vũ thế nào rồi. Gần đây tâm trạng không ổn lắm nên trường học vừa cho nghỉ Tiểu Vũ đã đi du lịch, vốn tưởng Tiểu Vũ sẽ đến tỉnh khác, không ngờ vẫn ở trong thành phố.

Suy nghĩ miên man cả buổi trưa, cuối cùng sau hai giờ bị ức chế, Lạc Lạc vừa xuống xe lập tức tìm xe du lịch đến khách sạn suối nước nóng.

"Tối hôm qua cậu nghe thấy tiếng thét không?" Vừa đi xuống phòng ăn dưới lầu, Đào Tử vừa hỏi Tô Mạt bên cạnh.

"Ừ, có nghe, chắc lại một người mất tích nữa rồi." Tô Mạt đang bị Hàn Ngạo kéo đi, vừa ngáp vừa uể oải đáp.

"Chào cô, xin hỏi phòng 212 có cô gái tên Lưu Vũ không?" Một giọng nữ vang lên ở quầy lễ tân thu hút ánh mắt nhóm Tô Mạt.

"Mạt Mạt, cô ấy nói phòng 212 phải không?" Đào Tử kéo Tô Mạt, trong lời nói mang theo một chút phấn khởi, cô gái thu hút ánh nhìn của nhóm Tô Mạt chính là Lạc Lạc.

"Ừ, cô ấy hỏi xong rồi, cùng đến xem thử đi." Vừa nói. Tô Mạt vừa đi về phía Lạc Lạc.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Lạc Lạc theo nhân viên lễ tân đến căn phòng 212, nhóm Tô Mạt lặng lẽ theo phía sau, đến trước cửa phòng 212 thì Lạc Lạc bỗng dừng dừng lại.

"Đợi chút, tôi gọi điện thoại trước đã."

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. Sorry..."

Tiếng trả lời tự động khiến Lạc Lạc ủ rũ cúp máy. "Cảm phiền mở cửa giúp tôi được không?"

"Chuyện này... Theo quy định chúng em không được phép tự ý ra vào phòng của khách, chị xem?"

Yêu cầu này của Lạc Lạc đã làm khó nhân viên.

"Nhưng tôi không liên lạc được với cô ấy, nếu như cô ấy xảy ra bất cứ rủi ro nào tại khách sạn của các người, các người không gánh nổi trách nhiệm đâu. Nếu là làm phiền thì chẳng qua chỉ quấy rầy cô ấy, tôi có thể giải thích giúp, cảm phiền cô giúp một lần đi!"

"Được rồi, nếu vậy, em mở cửa giúp chị."

"Cô gái này rất có chủ kiến, chúng ta cùng đến xem thử coi có chút đầu mối nào không." Tô Mạt vừa nói vừa đi về phía phòng 212, phía sau Đào

Tử và Hàn Ngạo chẳng nói chẳng rằng cứ thế đi theo.

Vào phòng, Lạc Lạc vừa gọi tên bạn thân vừa đi vào phòng trong, chỉ thấy trong phòng không có một bóng người, chần đệm trên giường hỗn loạn, chứng tỏ từng có người ở đây. Mấy tờ giấy dưới tủ ti vi bị cơn gió khẽ lùa vào từ cánh cửa phòng thổi rơi xuống đất.

"Tiểu Vũ! Tiểu Vũ!"

Lạc Lạc vừa gọi vừa nhìn khắp phòng, cả căn phòng ngoại trừ chiếc điện thoại rơi khỏi tủ đầu giường thì không có bất cứ đầu mối nào khác.

"Đã làm phiền cô, tôi ngồi chờ cô ấy một chút trước đã. Đây là chứng minh của tôi, cô có thể làm thủ tục đăng kí."

Vừa nói cô gái vừa lấy chứng minh nhân dân từ trong túi giao cho nhân viên đứng ở cửa, dĩ nhiên cũng nhìn thấy nhóm Tô Mạt đứng cách đó không xa.

"Chúng tôi có thể đi vào một lát không?"

Một giọng nữ dịu dàng ngoài cửa cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của Lạc Lạc, cô vội vàng ngoảnh đầu nhìn ra, là ba người mới đến kia.

"Mấy người là ai? Có chuyện gì không?"

"Tôi tên Đào Tử, cô ấy là Tô Mạt, đây là Hàn Ngạo. Chúng tôi chỉ đi ngang qua đây thôi, tôi thấy hình như cô cần giúp đỡ mới mạo muội lên tiếng." Nhìn vẻ mặt đề phòng của Lạc Lạc, Đào Tử mỉm cười tự giới thiệu tên.

"Mấy vị có chuyện gì không?"

"Không có gì, có điều thấy cô đang lo lắng nên xem thử có thể giúp cô hay không thôi. Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Giọng nữ lạnh lùng khiến Lạc Lạc sửng sốt, mắt cô gái này... dường như có thể nhìn thấu người ta, khiến người ta muốn né tránh. Nhưng cũng lạ, ngoại trừ cảm giác mất tự nhiên ra, tiếng nói lạnh lùng này lại khiến người ta bình yên khó hiểu.

"Tôi tên Lạc Lạc, bạn thân tôi ở phòng này tên là Tiêu Vũ, tối qua tôi nhận được điện thoại của cô ấy. Cô ấy nói có ma rồi còn hét lên nói đừng đến đây, sau đó không gọi điện được nữa." Nhìn cô gái có giọng nói lạnh lùng kia, Lạc Lạc vô thức giải bày cảm giác đè nén trong lòng.

"Tôi tên Tô Mạt, vừa rồi Đào Tử đã giới thiệu. Cô nói hôm qua bạn cô đã gọi điện thoại cho cô, tiếp đó không có tin tức phải không?"

"Ừ, cho nên sáng nay tôi đã bắt xe đến đây, nếu như không tìm ra cô ấy thì tôi sẽ báo cảnh sát." Lạc Lạc thoáng nghẹn ngào.

"Cô đừng quá lo lắng, chúng tôi có thể vào rồi nói không?" Đào Tử nhìn cô gái vành mắt đỏ ửng thử hỏi.

"Ôi, xin lỗi, mọi người mau vào đi."

Giống với lần ghé qua hôm kia, chỉ có luồng tà khí yếu ớt bên giường, nhìn quanh một vòng, Tô Mạt phát hiện mấy tờ giấy mỏng rơi dưới đất nên bước đến nhặt lên xem. Cô nhanh chóng phát hiện ra một sự việc khiến cô cảm thấy bất ngờ.

"Đào Tử, cậu xem." Tô Mạt vẫy tay gọi Đào Tử đang thăm dò bên trong, "Thử xem cậu có thể phát hiện ra gì không nào."

Tô Mạt vừa nói vừa đưa tờ giấy trong tay cho Đào Tử.

"Ồ, ngày... ngày này. Lạc Lạc, Tiêu Vũ bạn cô sinh nhật ngày nào?"

“Hả? Sinh nhật? Sinh nhật là mừng Một tháng Bảy âm lịch, là ngày người ta nói cửa địa ngục mở. Cô ấy hay nói đùa với chúng tôi rằng cô ấy là một con ma lén trốn ra.” Nhắc đến bạn thân, vành mắt Lạc Lạc lại đỏ lên.

“Cô nói là mừng Một tháng Bảy âm lịch đúng không?” Đào Tử nhìn về phía Lạc Lạc, xác nhận lại lần nữa.

"Đúng vậy, chúng tôi từ nhỏ lớn lên bên nhau, dĩ nhiên tôi sẽ không nhớ lầm sinh nhật cô ấy, với lại tôi và cô ấy còn sinh cùng một ngày, chỉ là cô ấy lớn hơn tôi một tuổi thôi." Lạc Lạc quả quyết.

"Cô nói cô cũng sinh vào ngày mừng Một tháng Bảy sao?" Hàn Ngạo phía sau vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng hỏi khiến Lạc Lạc giật mình, vội quay đầu nhìn anh sau đó gật đầu xác nhận.

"Đúng vậy, tôi cũng sinh vào mừng Một tháng Bảy."

Xác nhận của Lạc Lạc khiến nhóm Tô Mạt đồng thời sửng sờ, cùng đưa mắt nhìn nhau. Nếu như cô gái mất tích kia có ngày sinh là ngày cửa địa ngục mở, như vậy có phải những người mất tích khác cũng sinh vào ngày ấy không? Nếu quả thật là thế thì rốt cuộc trận pháp nào có thể khiến kẻ bày trận đưa đầy nhiều người sinh vào ngày âm tháng âm đến khách sạn này chứ?

Nhất thời, căn phòng chìm vào tĩnh lặng, Lạc Lạc lo lắng tột cùng vì không biết bạn thân mình đã xảy ra chuyện gì, còn nhóm Tô Mạt lại lo lắng là trận pháp này rốt cuộc cần hao nhiều người mới có thể đủ thành trận, và với sức mạnh của ba người họ có thể giải cứu những người vô tội hay không?

Màn đêm buông xuống, vì biết được sinh nhật của Lạc Lạc cũng là mừng Một tháng Bảy âm lịch, Tô Mạt sắp xếp cô ấy ở chung với mình để tránh xảy ra tình huống ngoài ý muốn.

Ba cô gái nằm trên giường không ai nói gì, không khí trong phòng bởi sự im lặng này mà thoáng nặng nề.

"Đào Tử, cậu nói xem trận pháp lớn tạo thành từ nhiều đồ hiếm có như vậy rốt cuộc gọi là trận gì?" Tô Mạt đột ngột cất lời, đánh thức Đào Tử đang đờ đẫn, "Cậu cứ yên tâm nói, mình đã làm Lạc Lạc ngủ rồi."

"Mình cũng không hiểu rõ lắm, thật ra mình hoàn toàn không có chút đầu mối nào về bảy món đồ này. Có nhiều thứ thậm chí chỉ được nghe qua trong truyền thuyết thôi. Như vậy đi, sáng mai thức dậy mình thử về nhà một chuyến, xem có thể tìm ra chút đầu mối nào không."

"Về nhà à? Cũng tốt, cậu đi ra ngoài lâu như vậy cũng chưa về thăm nhà đúng không?"

Nghe Đào Tử nói định về nhà, Tô Mạt lập tức gật đầu đồng ý, dù sao chuyện này quá quái lạ, tất cả đều mơ hồ, người nào có thể đi là tốt cho người ấy, tốt hơn là cả nhóm đều bị trói ở đây.

"Ừ, sáng mai mình sẽ lên đường."

Căn phòng lại chìm vào yên lặng, ngoại trừ tiếng ngáy khe khẽ của Lạc Lạc ra thì không còn tiếng gì khác.

"Đào Tử đâu?"

Sáng sớm Hàn Ngạo ngồi bên cạnh bàn ăn hỏi Tô Mạt và Lạc Lạc đối diện mình.

"Đào Tử về nhà rồi, chuyện lần này quá kì quặc chúng ta đều không nắm rõ, dù sao gia tộc Đào Tử cũng là truyền thừa thượng cổ, có lẽ sẽ biết được một vài chuyện, cô ấy đã đi từ sớm rồi, chưa kịp nói với anh."

Tô Mạt vừa gấp thức ăn vừa giải thích với Hàn Ngạo nguyên nhân Đào Tử vắng mặt.

"Về nhà à? Nhà cô ấy ở đâu? Bao lâu mới về đến nơi?"

"Nói thật em cũng không biết rõ, em chỉ cảm thấy chuyện lần này nguy hiểm trùng trùng, người nào có thể rời đi thì sẽ tốt hơn cho người ấy, em thậm chí còn hi vọng anh cũng rời đi nữa kìa."

Tô Mạt đặt đĩa xuống, nhìn Hàn Ngạo với vẻ mặt nghiêm túc.

"Anh sẽ không đi, cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, em cho rằng anh sẽ rời xa em hay sao?"

"À... Tối nay tôi định ngủ một mình, ngủ chung với người khác không quen." Tiếng nói đột ngột cất lên cắt ngang sự giằng co của Tô Mạt và Hàn Ngạo.

Tô Mạt quay đầu lại nhìn Lạc Lạc, "Cô ngủ một mình á? Ở đâu?"

"Tôi định ở phòng của Tiểu Vũ, nếu như đợi nữa mà không thấy cô ấy thì tôi sẽ báo cảnh sát."

"Cô nói là căn phòng 212 ở lối rẽ sao? Cô không sợ à?" Tô Mạt nhìn Lạc Lạc hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

"Không có gì đáng sợ cả, có lẽ Tiểu Vũ chỉ đi ra ngoài có việc thôi, tôi hoàn toàn không tin mấy chuyện ma quái, đều là gạt người." Giọng Lạc Lạc đầy vẻ kiên trì quật cường.

"Thế cũng được. Có việc cô cứ đến phòng tìm chúng tôi."

Lạc Lạc thầm thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng cô ấy sẽ không chịu, mang những chuyện giả dối hư ảo ra ngăn cản mình, không ngờ lại dễ dàng

đồng ý như vậy. Nghĩ đến đây, Lạc Lạc đứng dậy, khẽ nói với Tô Mạt và Hàn Ngạo còn đang ăn sáng.

"Tôi ăn no rồi, cảm ơn chị Mạt Mạt và anh Hàn chiếu cố, tôi đi trước đây, bye bye."

"Ừ, cô chú ý một chút, đừng khách sáo, có việc cứ đến tìm chúng tôi."

"Ừm, tôi đi đây."

Lạc Lạc cười vẫy tay với Tô Mạt và Hàn Ngạo rồi rời khỏi phòng ăn, đến khi Lạc Lạc đi xa lắm rồi, Tô Mạt mới lấy lại tinh thần ăn bữa sáng đã hơi nguội.

"Sao lại đồng ý cho cô ấy rời đi?"

"Lúc trước em đã nói cô gái này rất có chủ kiến, cho dù chúng ta phản đối cũng vô ích, lại còn khiến người ta phản cảm, chi bằng thuận theo tâm ý của cô ấy. Vừa nãy em đã hạ một lá bùa lên người cô ấy, hi vọng cô ấy có thể giúp chúng ta..."

Đào Tử nhìn con đường phía trước rồi lại thở dài, cô sử dụng bí pháp tìm đường trở về nhà, nhưng bây giờ hoàn toàn không tìm thấy con đường nào cả. Chẳng lẽ quả thật nếu mất huyết mạch thì sẽ không trở về được nữa?

Đào Tử cười khờ, tiếp tục đi vòng đường núi, thử xem có thể tìm được đường về nhà hay không, song đi tới di lui vẫn không có chút đầu mối nào.

"Con gái chúng ta đang ở bên ngoài."

Trong thôn xóm khói bếp lượn lờ, một phụ nữ trung niên nói với người chồng đang thưởng thức trà.

"Tôi biết, nó vừa đến gần tôi đã cảm nhận được rồi, có điều chúng ta có gia phong của mình, chưa nói đến việc nó trải luyện thành công hay không, riêng chuyện nó mất huyết mạch thì đã không còn tư cách trở về rồi." Đặt tách trà xuống, người đàn ông nhìn người vợ vành mắt hoen đỏ trước mặt, bất đắc dĩ nói.

"Tôi biết, đây là quy củ, cơ mà tôi đã không gặp nó mấy năm rồi, chúng ta chỉ có một đứa con này thôi, lẽ nào lén lút ra ngoài gặp nó cũng không thể sao?" Bà nắm tay chồng, nước mắt tuôn rơi.

"Không thể, một khi bà lén ra ngoài bị cha biết được, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Dù sao cha vẫn là tộc trưởng." Nắm tay vợ, người đàn ông trung niên khuyên giải, "Làm sao tôi không muốn gặp nó chứ, nhiều năm như vậy con gái chịu không ít khổ cực, thậm chí suýt đã ngã quy. Tuy nhiên theo quy củ của gia tộc, chúng ta đành lực bất tòng tâm. Lần này nó trở về có lẽ vì gặp phải khó khăn rất lớn, trong lòng tôi lo lắng đâu thua gì bà. Mấy hôm trước trưởng lão trong tộc còn nói nhân gian sắp bị giáng đại kiếp. Haizz!"

"Thật sự không có cách nào sao?" Nhìn khuôn mặt bất đắc dĩ của chồng, người phụ nữ trung niên lau nước mắt, cau mày hỏi.

"Nhiều năm trôi qua rồi, bà cũng hiểu rất rõ kia mà. Haizz..."

Người đàn ông thở dài lần nữa, nhìn vợ mình, tiếp đó lại nhìn ra ngoài núi, tựa như muốn xuyên thấu núi non cách trở, quan sát đứa con gái nhỏ mà mình hằng nhớ thương.

"Tôi biết rồi."

Thấy phản ứng của chồng, bà đáp ngắn gọn rồi không nói gì nữa cả, nhưng trong lòng đã âm thầm quyết định.

Đào Tử đã vòng quanh cả núi hai ngày nay mà vẫn không tìm được đường về nhà, cô ảo não ngồi bệt xuống đất, xem ra cô nghĩ đúng rồi, nếu đã rời nhà thì sẽ không trở về được nữa, trừ khi trải luyện thành công. Tuy nhiên thật sự có mấy ai trải luyện thành công đâu chứ? Huống hồ là người đã mất đi truyền thừa huyết mạch như cô.

Khi còn bé cô thường xuyên thấy những anh chị lớn tuổi hơn rời thôn, đi một lần là bao nhiêu năm không về. Cô ngây thơ cho rằng thế giới bên ngoài quá đặc sắc đến nỗi họ lưu luyện quên đường về, không ngờ sự thật là có nhà mà không thể về được.

Đào Tử lại cười khổ, đôi mắt nhìn cảnh vật nơi xa, chìm vào trầm tư, hoàn toàn không chú ý đến bóng dáng đi về phía mình.

"Đào Tử..."

Tiếng nói quen thuộc vọng đến khiến Đào Tử đang thần thờ liền ngây ra, tiếng nói này... đã bao lâu rồi cô chưa được nghe thấy nhỉ?

Đào Tử ngẩng đầu, sững sờ nhìn bóng dáng đang đi về phía cô, thật sự là... thật sự là người mà cô đã tưởng tượng.

"Mẹ..."

"Con của mẹ, con chịu cực rồi!"

Người phụ nữ bước lên vài bước, ôm lấy Đào Tử vẫn ngồi dưới đất, khóc nức nở. Phút chốc, cả thung lũng chỉ còn lại tiếng khóc của hai mẹ con. Mãi lâu sau, cảm xúc của hai người dần bình ổn lại, mẹ Đào Tử buông cô ra, quan sát tỉ mỉ cô con gái nhỏ đã nhiều năm không gặp.

"Đào Tử, bao năm không gặp, con đã cao lớn hơn rồi, càng lúc càng đẹp, nhưng sao mẹ thấy con gầy quá?" Vừa nói bà vừa vuốt ve khuôn mặt cô, vẻ mặt cực kì đau lòng.

"Nào có ạ? Không phải là con gái mười tám thay đổi lớn sao? Mẹ trông vẫn trẻ đẹp như thế này thật tốt. Nếu con và mẹ cùng đi trên đường nhất định sẽ bị nhận lầm là chị em đấy ạ."

"Con bé này, đã biết trêu mẹ rồi."

Mẹ Đào vừa mắng yêu vừa kéo Đào Tử vào lòng, hai mẹ con hưởng thụ thời gian hiếm có này, tán gẫu chuyện nhà đã nhiều năm qua. Như nhớ ra gì đó, Đào Tử bỗng bật dậy khỏi lòng mẹ, nhìn vẻ mặt hiền hậu của mẹ chăm chú.

"Sao mẹ ra được? Sao lại biết con đang quanh quẩn bên ngoài?"

"Mẹ..."

Nhìn vẻ mặt và ánh mắt nghi ngờ của con gái, mẹ Đào Tử bỗng ghen lời, trầm mặc hồi lâu, bà cúi đầu chậm rãi nói mục đích đến đây của mình.

Thật ra, mỗi khi người mang theo huyết mạch rời nhà đi trải luyện, thì những người thân có huyết thống tương thông cũng trải qua đau khổ tương tự, bởi vì thi thoảng họ cũng cảm ứng được tình trạng huyết mạch tương thông. Dĩ nhiên cha mẹ cũng không ngoại lệ, cha mẹ cảm nhận được con bị thương tổn như thế nào, cũng cảm nhận được niềm vui và nỗi buồn của con. Cha mẹ luôn rất lo lắng cho con nhưng phải tuân theo gia phong, chỉ có thể ở đây chờ con trở về. Đến tận khi cha mẹ cảm ứng được huyết mạch của con đã mất...

Có lẽ lại chạm đến chuyện đau lòng, mẹ Đào nói một hồi thì vành mắt lại đỏ lên.

"Trong khoảnh khắc cha mẹ cảm ứng được huyết mạch Phượng Hoàng của con biến mất đã định đi ra ngoài tìm con, nhưng toàn bộ trưởng lão trong tộc đã cản lại, không cho cha mẹ rời khỏi thung lũng nửa bước, thậm chí còn liên thủ để phòng ngừa việc cha mẹ lén lút rời khỏi đây. Dầu trong

lòng như lửa đốt, song chẳng có cách nào, cho đến khi ba mẹ cảm nhận được huyết mạch có truyền thừa, mà con vẫn còn sống.

Lúc con đến ngoài thung lũng, cha và mẹ đã cảm ứng được rồi, tuy nhiên cha mẹ bất lực chỉ có thể cảm nhận con đi loanh quanh ngoài kia. Mấy lần muốn ra ngoài tìm con bị người trong tộc chặn lại, mẹ đành phải chờ cơ hội. Nghe cha con nói trong cuộc họp gia tộc có trưởng lão tiên đoán nhân gian sắp có đại nạn, mẹ và cha con càng lo lắng cho con." Mẹ Đào hiền hậu nhìn con gái, nói với cô mục đích đến đây của mình.

"Đại nạn? Đại nạn gì ạ?"

Nghe mẹ nói ra lời tiên đoán của trưởng lão, trong lòng Đào Tử xuất hiện một dự cảm chằng lành. Lẽ nào đại nạn kia có liên quan đến chuyện mình gặp phải sao?

"Cụ thể thì mẹ không rõ lắm, chỉ biết hình như là Cửu Bảo hiện thế, nhân gian tất có đại nạn."

"Cửu Bảo? Cửu Bảo gì ạ?"

Đào Tử thầm phỏng đoán, lẽ nào Cửu Bảo mẹ nói chính là những món đồ mà họ lấy được lần này sao?

"Mỗi món đồ trong Cửu Bảo đều vô cùng hiếm có, mẹ không rõ cụ thể là món gì. Có điều từ lúc biết chuyện đến nay mẹ đã lật sách cổ xem, chỉ là ghi chép thật sự quá ít, chỉ biết đại khái là da âm thai, nước mắt của oán quỷ, âm nhãn, dương nhãn, máu Hạng Bạt, nanh cương thi, tim ma, hoa Bỉ Ngạn trăm năm và đá Tam Sinh. Chính là số cực dương, song những thứ đó có thể coi là chí âm trong chí âm. Vì vậy, Cửu Bảo vừa xuất hiện, nhân gian ắt phải trải qua một trận đại nạn."

Thấy phản ứng của mẹ, Đào Tử hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện lần này, cô rất muốn nhanh chóng trở lại bên cạnh Tô Mạt, cùng cô

ấy vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt. Chỉ là khi nhìn người mẹ nhiều năm không gặp, nhất thời Đào Tử lại tiến thoái lưỡng nan. Bỗng trong đầu nảy ra một ý, cô ngẩng đầu nhìn mẹ mình.

"Mẹ, vậy sao mẹ ra được. Nếu mẹ trốn ra ngoài có phải sẽ bị trừng phạt hay không?"

"Không sao đâu, làm cha mẹ ai cùng hi vọng con cái của mình tốt cả. Mẹ nghĩ lần này con trở về có lẽ là muốn tìm hiểu chuyện này. Nếu như không đoán sai, mấy món đồ kia lúc này đã ở trong tay bọn con phải không?"

"Dạ, đúng vậy, hiện tại mấy món đó đang ở trong tay bọn con, chính là vì không biết gặp phải cục diện trận chiến thế nào nên con mới về đây. Mẹ mau nói với con xem, mẹ tự ý đi ra ngoài gặp con như vậy, có ảnh hưởng gì hay không?"

Không để mẹ lảng tránh, Đào Tử hỏi tiếp vấn đề mà mẹ cô vừa bỏ qua. Mẹ Đào bất đắc dĩ nhìn Đào Tử, vừa định mở miệng thì phía sau đột nhiên có tiếng quát cắt ngang cuộc nói chuyện của hai mẹ con.

Cách đó không xa có một nhóm người đang hùng hổ chạy về phía cô và mẹ, trong nháy mắt dường như cô đã thấy được sắc mặt mẹ trở nên rất khó coi.

"Đào Tử, con cầm lấy vật này, có lẽ sẽ có ích cho con. Đi nhanh đi, đừng bao giờ quay về nữa." Vừa nói mẹ cô vừa nhanh chóng tạo ra một kết giới, đẩy cô vào trong.

"Mẹ!"

Không đợi Đào Tử nói gì, cửa kết giới đã đóng lại trong tích tắc, chỉ kịp thấy đám người kia chạy về phía mẹ cố khống chế bà.

Đào Tử ra khỏi kết giới, ngồi bệt trên đất, tựa như không hiểu chuyện gì xảy ra, vì vậy mà chỉ một chốc đã đến tận khuya. Chợt nhớ ra điều gì đó, cô lục lọi đồ đạc mang bên người, trút hết tất cả xuống đất. Khi thấy món đồ kia, cuối cùng nước mắt Đào Tử không nén nổi mà rơi xuống, đó là huy hiệu gia tộc cha luôn mang bên người.

"Đại nạn nhân gian ư?" Đào Tử không ngừng lẩm bẫm.

Lúc này trong khách sạn suối nước nóng, bởi vì đêm đã khuya nên Tô Mạt và Hàn Ngạo đều ngủ say trong phòng. Mấy ngày qua khá yên bình, có thể thường xuyên thấy Lạc Lạc trong phòng ăn. Không biết tại sao, lúc đầu Lạc Lạc nói muốn báo cảnh sát, sau lại không thấy nhắc đến chuyện này nữa, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì vậy. Mỗi lần Lạc Lạc nhìn thấy họ cũng sẽ gật đầu chào hỏi, khiến Tô Mạt không khỏi suy đoán có thể nào ý nghĩ lúc trước của họ đều đã sai, hoàn toàn không có bất cứ liên quan gì đến ngày sinh hay không.

Màn đêm bao phủ cả khách sạn suối nước nóng, ngoài tiếng chim hót và tiếng côn trùng từ trong núi vọng vào thì chỉ có không khí tĩnh lặng như tờ, ngoại trừ căn phòng 212 ngay lối rẽ.

"Thật đấy, làm sao mình không biết, mình còn tưởng cậu đã mất tích nữa kia, hóa ra là đi tìm lãng mạn, làm hại người ta lo lắng như vậy. Vậy chúng ta ở đây chơi vài ngày rồi cùng về đi."

Tiếng cười đùa của con gái vang lên trong phòng, chỉ thấy cô gái tên Lạc Lạc lúc này đang tựa vào giường cười nói với phía đối diện mình, có điều nhìn khắp căn phòng, ngoại trừ cô ra thì chẳng có một bóng người nào cả.

"Nếu không có việc gì thì chúng ta đi ngủ thôi, sáng mai cùng đi chơi nhé?"

Dường như nhận được câu trả lời của người đối diện mình, Lạc Lạc đứng dậy tắt hết đèn phòng ngủ, chỉ chừa lại ngọn đèn nhỏ bên ngoài phòng tắm, sau đó trở lại giường nằm xuống.

Trong phòng nhanh chóng vang lên tiếng ngáy khe khẽ, căn phòng vốn chỉ có Lạc Lạc bỗng nhiên trở nên đông đúc, ngoại trừ Lạc Lạc và cô bạn thân Tiểu Vũ còn có thêm mấy cô gái, hoặc khóc hoặc cười, hoặc âu sầu, hoặc hoảng sợ... Các cô gái vây quanh giường Lạc Lạc, nhìn Lạc Lạc đang ngủ say, tựa như đang xem vật phẩm hiếm có nào vậy.

Nghe nói khi ta ngủ nếu bên cạnh có ai đó nhìn chăm chăm thì cũng có thể cảm nhận được, vì vậy Lạc Lạc đang ngủ say bỗng rùng mình một cái, mở mắt ra, trong phòng không có gì cả. Nhìn qua phía bên cạnh, cô bạn thân vốn tưởng rằng đang ngủ cũng không thấy bóng dáng đâu.

Tiểu Vũ này lại đi đâu nữa rồi nhỉ?

Vừa nghĩ, Lạc Lạc vừa quần chăn kín hơn chút như làm như vậy mới có thể xua tan hơi lạnh.

"Thật kì lạ, đã vào mùa này rồi sao vẫn thấy lạnh nhỉ? Có phải mình chỉnh máy điều hòa thấp quá không?" Cô ngẩng đầu nhìn điều hòa, "Không bật à? Vậy sao lại lạnh thế này?"

Cô thoáng nhìn khắp căn phòng, bật điều hòa lên, chỉnh cao vài độ, lại nằm xuống lần nữa, hoàn toàn không nhìn thấy mấy cô gái đang từ từ đến gần mình.

Tô Mạt trong phòng bất chợt mở mắt, cảm nhận được dấu ấn mình để lại.

"Nguy rồi!"

Cô vội vàng đứng dậy, chẳng quan tâm mình còn đang mặc đồ ngủ, vội vàng chạy ra ngoài cửa. Nghe tiếng động, Hàn Ngạo vừa mở mắt đã thấy Tô Mạt ăn mặc phong phanh chạy ra ngoài.

"Mạt Mạt, em đi đâu vậy?"

"Lạc Lạc xảy ra chuyện rồi."

Đứng trước cửa phòng 212, Tô Mạt dừng bước, Phượng Hoàng màu vàng bay lên cao vờn quanh người Tô Mạt. Tay cô bốc lên ngọn lửa vàng, quay đầu lại thấy Hàn Ngạo đã đuổi đến, Tô Mạt lách mình đi vào phòng.

Tô Mạt vừa vào phòng, bốn cô gái đang vây quanh Lạc Lạc đột ngột quay đầu lại, tất cả đều có đôi mắt không tròng, nhìn cô chăm chăm. Tô Mạt cảm thấy choáng váng, chưa kịp hành động gì thì trước mắt đã tối sầm, bất tỉnh. Hàn Ngạo phía sau theo vào liền nhìn thấy Tô Mạt mềm rũ người, anh vội đưa tay ra đón lấy cô rồi quan sát tình cảnh trong phòng. Trong khoảnh khắc Hàn Ngạo xuất hiện, các cô gái trong phòng bỗng biến mất, không thấy đâu nữa.

"Mạt Mạt thế nào rồi? Đã tỉnh chưa?" Tiếng Đào Tử vọng đến từ phòng ngoài, cô hỏi Hàn Ngạo đang ngồi bên giường nhìn Tô Mạt chăm chú không hề chớp mắt.

"Vẫn chưa." Hàn Ngạo u sầu đáp.

"Tại sao lại như vậy? Thật sự thì tối qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Mạt Mạt lại hôn mê?"

"Tôi cũng không biết, tối hôm qua cò ấy bỗng dung nói Lạc Lạc gặp nguy hiểm rồi rời khỏi phòng. Lúc tôi đuổi theo thì cô ấy đã vào phòng Lạc Lạc, khi tôi vào thì cô ấy đã ngắt xiu, tôi không nhìn thấy gì cả."

Hàn Ngạo cau chặt mày, ảo não nhìn Tô Mạt hôn mê bất tỉnh trước mắt, anh cảm thấy thật thất bại. Lần thứ hai rồi, đây là lần thứ hai cô ngất xỉu trước mắt anh, rốt cuộc là vì sao, vì sao lại như vậy? Lúc này có rất nhiều câu hỏi quanh quẩn trong đầu Hàn Ngạo, lấp kín trái tim khiến anh gần như phát điên.

"Đừng suy nghĩ quá nhiều như thế, sẽ không có chuyện gì đâu."

"Đây là lần thứ hai cô ấy ngã xuống ngay trước mặt tôi... Nhà tôi và nhà cô ấy quen biết từ nhiều đời nên từ nhỏ chúng tôi đã biết nhau. Lần đầu tiên gặp cô ấy vẫn còn rất nhỏ. Trẻ con ở tuổi đó đều hoạt bát tinh nghịch, nhưng cô ấy lại không như vậy, tính cách lạnh lùng, không ồn ào cũng không náo loạn, khiến tôi rất tò mò."

Như nhớ lại chuyện thú vị, gương mặt vốn tối tăm của Hàn Ngạo hiện lên vẻ dịu dàng.

"Bởi vì hai nhà gần nhau nên dần dà tôi thường đến nhà cô ấy hơn, tôi rất thích chọc cho cô ấy cau mày, thích cảm giác vì tôi mà khuôn mặt lạnh lùng kia hiện ra đủ loại cảm xúc. Vậy nên kí ức tuổi thơ của cô ấy đối về tôi chẳng tốt đẹp là mấy, vì cô ấy cảm thấy tôi luôn giở đủ trò bắt nạt mình. Nếu bên cạnh cô ấy có thêm bạn học khác phái, tôi sẽ nghĩ mọi cách để đuổi người đó ra xa. Đến tận khi phải ra nước ngoài, tôi mới nhận ra, cảm xúc này mang tên là 'thích'..."

Hàn Ngạo nhìn ra ngoài cửa sổ vẻ xa xăm.

"Lần trước ở Quý giới, thứ xuất hiện trên người anh là sao? Với lại, lúc trước Mạt Mạt nói với tôi anh chẳng hề có năng lực gì, thế nhưng tôi thấy anh hoàn toàn không phải như vậy. Có thể tiết lộ một chút không?" Nhìn về mặt Hàn Ngạo, Đào Tử bỗng cất tiếng hỏi.

Đúng vậy, từ nhỏ ngoại trừ đôi mắt ra hình như tôi chẳng hề có thiên phú khác thường gì. Về sau, khi ra nước ngoài, tôi bất ngờ gặp được một

ông lão tuổi sắp xế chiều. Nhắc đến cũng khéo, tôi cũng chỉ tình cờ giúp ông ấy chút chuyện, không ngờ lất được huyết mạch Kỳ Lân, thần thú trong truyền thuyết. Sau khi truyền lại huyết mạch cho tôi, ông ấy bỏ đi mất, tôi tìm rất lâu cũng không gặp được ông ấy. Nhưng lúc rời đi ông ấy có để lại cho tôi một lá thư."

"Thư gì? Có thể nói cho tôi nghe thử không?"

Đào Tử cảm thấy rất hứng thú với ông lão thần bí này, vì huyết mạch thần thú thượng cổ đến hôm nay chỉ còn lại hai loài. Một là huyết mạch Phượng Hoàng của gia tộc cô, còn lại chính là huyết mạch Kỳ Lân, nhưng Kỳ Lân này chỉ nghe thấy trong truyền thuyết. Lúc nhỏ khi còn chưa trải luyện, ông nội cô cũng chính là tộc trưởng hiện tại luôn ôm cô vào lòng kể cho cô nghe chuyện của huyết mạch thần thú. Cô đã không còn nhớ rõ chi tiết, chỉ nhớ rõ câu đầu tiên ông nội thường nói là: "Kỳ Lân và Phượng Hoàng cùng tụ hội, đại nạn nhân gian bao nhiêu năm."

Khi đó cô còn nhỏ vẫn chưa hiểu, luôn theo ông nội hỏi tới hỏi lui. Ông nội liền cười ha ha nói, cứ cách một trăm nghìn năm nhân gian lại xuất hiện đại nạn, mà mấu chốt phá giải là ở trên người huyết mạch Phượng Hoàng và Kỳ Lân. Tô Mạt hôn mê bất tỉnh hiện giờ là người mang huyết mạch Phượng Hoàng, mà Hàn Ngạo lại trùng hợp là người có huyết mạch Kỳ Lân. Giữa hai chuyện này có liên quan gì sao? Lẽ nào câu nói kia của ông nội đã bắt đầu ứng nghiệm?

"Đào Tử? Đào Tử? Cô đang nghĩ gì thế? Sao lại ngẩng người vậy hả?"

"Xin lỗi nhé vừa nhớ lại chút chuyện cũ, anh nói tiếp đi."

Hàn Ngạo gật đầu, kể nội dung lá thư ông lão để lại cho mình. Trong thư, ông ấy chẳng hề nhắc đến thân phận của mình, chỉ nói truyền lại huyết mạch cho Hàn Ngạo, hi vọng anh chăm chỉ tu luyện, còn để lại cho anh một quyển sách quý và phương pháp tu luyện. Anh thử tìm kiếm, quả nhiên

trong thư có kèm một quyển sách thật mỏng, trông hết sức cũ kỹ. Mở quyển sách ra, chữ viết trong sách cũng coi như rõ ràng, anh đã tu luyện dựa theo phương pháp ghi trong đó.

Lúc mới bắt đầu, ngoại trừ nội dung trên tờ đầu tiên thì anh không nhìn thấy thứ gì khác. Theo cách thức ông lão để lại từ từ tu luyện, điều anh biết được cũng càng ngày càng nhiều. Đến một ngày, nhà anh đưa tin bảo anh về nước, đó cũng là lúc Hàn Ngạo thấu hiểu hết quyển sách ông lão để lại...

"Anh thật sự phải làm vậy sao?" Trong căn phòng u ám, tiếng một cô gái còn trẻ vang lên.

"Sao hả? Ngay cả cô cũng mơ tưởng ngăn cản tôi sao?" Giọng nam khàn khàn trả lời.

"Không phải tôi muốn cản anh, mà tôi cảm thấy chúng ta mạo hiểm đủ kiểu để lấy được Cửu Bào, nhưng lại chỉ vì một trận pháp như vậy mà dang hết cho người khác. Như vậy đáng không?" Cô gái kia vốn không hiểu được sự cố chấp của anh ta, "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Không muốn làm gì, chỉ muốn nhận lấy thứ thuộc về tôi thôi."

"Thứ thuộc về anh? Thứ gì thuộc về anh? Người biến tôi trở thành bộ dạng người không ra người ma không ra ma thế này là anh, vậy mà trong lòng anh vẫn nhớ đến cô gái không chịu truyền huyết mạch thần thú cho anh sao?"

"Cô!"

Người đàn ông tiện tay vẫy một lá bùa, ánh sáng lá bùa yếu ớt chiếu rọi dáng vẻ cô gái vừa lên tiếng, đó là một khuôn mặt thật đáng sợ. Một nửa gương mặt như bao thiếu nữ khác, trông vô cùng xinh đẹp, nhưng nửa kia lại là xương trắng hếu, hơn nữa con mắt chuyển động trên nền xương trắng trông ghê rợn vô cùng. Một bên răng và lợi đều lộ ra ngoài, giống như mặt

nạ quý chưa được trang điểm xong. Nhìn lá bùa bay về phía mình, đôi mắt cô gái hiện vẻ bi thương. Cô chột né người, tránh khỏi lá bùa. Tia sáng yếu ớt của lá bùa soi sáng phía sau, cô ta chẳng hề có bóng.

"Mới nói có vậy mà anh đã ra tay với tôi? Là bởi vì tôi chọc trúng chỗ đau của anh đó hả? Nếu như không phải nhờ tôi, làm sao anh có thể có được đá Tam Sinh?"

Tiếng khóc nức nở vang lên.

"Cô... Cô đừng khóc nữa, là lỗi của tôi, tôi không nên nổi giận với cô. Cô không hiểu ý nghĩa của trận pháp kia đối với tôi đâu. Sắp thành công rồi, đến lúc đó nhân gian sẽ giống như địa ngục, không ai có thể sống sót."

"Ôi..."

Cô gái thở dài, không biết là vì mình cố chấp hay là vì anh ta ngoan cố.

Trong căn phòng kì lạ vẫn tiếp tục căng thẳng. Còn ở khách sạn, Hàn Ngạo vì Tô Mạt mà tâm trạng mất khống chế vẫn tiếp tục kể lể, trút hết tình cảm của mình, dường như hôm nay là ngày thích hợp để tâm sự.

Nhìn Tô Mạt hôn mê bất tỉnh trên giường, vẻ mặt ôn hòa lúc trước của Hàn Ngạo càng lúc càng tối tăm. Đào Tử tin rằng lúc này ai chọc đến anh nhất định sẽ không có kết quả tốt, giống con chồn tinh bị thiên lôi đánh tan thành mây khói Mạt Mạt đã từng kể với cô vậy.

"Thiên Niên Kiếp kia thật ra là thế nào?" Hàn Ngạo cất tiếng hỏi câu hỏi mà bao lâu nay anh luôn thắc mắc.

"Chuyện này... Thôi, đến nước này rồi tôi không cần giấu anh nữa. Thật ra tôi đã muốn nói với anh từ lâu rồi, chỉ là vẫn không có cơ hội thôi." Đào Tử nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hàn Ngạo, chậm rãi nói.

"Nếu anh có huyết mạch của thần thú Kỳ Lân thượng cổ, hẳn là từng nghe nói về tứ thánh thú. Trong rất nhiều sách có ghi lại tứ thánh thú là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Nhưng chúng tôi biết tứ thánh thú là Thần Long Phượng Hoàng, Kỳ Lân, Thần Quy - cũng chính là Huyền Vũ mà người ta vẫn nói. Hiện giờ huyết mạch Thần Long và Huyền Vũ đã không còn dấu vết trên thế gian nữa, chỉ còn mỗi Huyết mạch Phượng Hoàng của gia tộc chúng tôi và huyết mạch Kỳ Lân mà anh sở hữu."

Đào Tử tạm dừng, dường như đang nhớ lại việc gì, chuyển ánh mắt đến mặt Tô Mạt, cô thở dài rồi nói tiếp.

"Phàm là người thừa kế huyết mạch trong gia tộc chúng tôi, đến mười lăm tuổi đều phải rời khỏi cốc ra ngoài trải luyện, tuy nhiên người thành công chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Điều này cũng dẫn đến nguyên nhân huyết mạch Phượng Hoàng dần thưa thớt. Cha mẹ tôi là người nổi bật trong số ít người trải luyện thành công, vì vậy từ khi sinh ra tôi đã trở thành hi vọng của cả gia tộc. Đến khi tôi rời gia tộc ra ngoài trải luyện đã xảy ra rất nhiều ciệc, bao gồm cả việc tôi biết Ly Thương, quen Mạt Mạt. Có thể nói nếu như không có Mạt Mạt, hiện tại có thể tôi đã không còn sống đến ngày hôm nay."

"Cô nói vậy nghĩa là sao? Có liên quan đến Thiên Niên Kiếp không?"

"Ừm, trải luyện không thành công thì sẽ gặp thử thách Thiên Niên Kiếp, khả năng vượt qua thử thách này gần như là không. Anh từng nghe nói Phượng Hoàng niết bàn tắm lửa trùng sinh chưa?" Quay đầu lại, Đào Tử nhìn Hàn Ngạo, nghiêm túc nói.

"Ừ..."

"Trải luyện không thành công thì sẽ bị lửa Phượng Hoàng thiêu đốt, ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có. Mạt Mạt nhận truyền thừa huyết

mạch của tôi mới tránh cho tôi tai kiếp bị lửa thiêu đốt, cũng bởi vì thế mà tôi đã vô tình khởi động Thiên Niên Kiếp của Mạt Mạt. Vốn sau khi truyền thừa nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, Mạt Mạt có thể bình yên đến già, nhưng Ly Thương vì muốn chiếm được huyết mạch Phượng Hoàng nên liên tiếp gây chướng ngại cho chúng tôi, khiến huyết mạch Phượng Hoàng thức tỉnh trong cơ thể Mạt Mạt." Nói đến đây, vành mắt Đào Tử hoen đỏ, không ngừng tự trách bản thân mình.

"Cô ấy sẽ không trách cô..." Hàn Ngạo đứng dậy, vỗ nhẹ vai Đào Tử an ủi.

"Nhưng mà tình hình hiện giờ của Mạt Mạt, tôi nghĩ có thể vì huyết mạch thức tỉnh, chứ không tại sao đột nhiên lại hôn mê bất tỉnh chứ?"

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 18-1

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Tối quá... Đây là đâu? Sờ xung quanh hình như có thể chạm đến vách tường, Tô Mạt hơi mù mờ, hình như vừa rồi cô vẫn ở phòng 212 khách sạn suối nước nóng, nhưng tình hình bây giờ rốt cuộc là thế nào?

Tô Mạt gãi đầu nhớ lại chuyện trước khi rơi vào bóng tối, là chuyện xảy ra sau khi cô vào phòng 212 kia, hình như... hình như cô nhìn thấy mấy con ma không có tròng mắt quay đầu lại nhìn cô chăm chăm, sau đó chẳng còn biết gì nữa...

“Chuyện này là sao?”

Tô Mạt lẩm bẩm, dựa vào vách tường ngồi xuống, không biết đây là nơi quái quỷ gì, cảm giác như bị nhốt vào quan tài, hai bên đụng phải vách, trước sau lại có cảm giác rất rộng rãi, mà lại quá tối, quả thật là quá tối.

“Quá tối à?”

Tô Mạt lẩm bẩm, mình thật đúng là hồ đồ, cô triệu hồi Phượng Hoàng Hỏa trên tay để soi rõ không gian đen kịt. Tô Mạt nhìn kỹ xung quanh, cảm thấy nơi này giống như một đường hầm, hai bên khá chật hẹp thế nên vừa quay người đã đụng ngay vào vách tường, trước sau lại có cảm giác sâu hun hút, nhìn không thấy gì cả.

Đi về phía trước hay là đi về phía sau đây? Tô Mạt đứng dậy, quan sát không gian nhỏ hẹp.

“Đi về phía trước thôi, sống hay chết thì tùy.”

Cô vừa nói vừa đi về phía trước, như thể không có điểm cuối, cô đi đã nửa giờ mà đường hầm này vẫn như không có điểm dừng.

“Nơi quái quỷ gì vậy chứ? Đi lâu như vậy mà vẫn chưa đến đường ra.”

Nhóp nhép, nhóp nhép...

Tô Mạt ngẩng đầu nhìn về phía trước, thăm đề phòng rủi ro xảy ra bất ngờ, cô cười khổ, đợi âm thanh kia xuất hiện thêm lần nữa, nhưng chừng hơn mười phút trôi qua vẫn không có bất kì tiếng động nào, lẽ nào vừa rồi cô bị ảo giác sao?

Tô Mạt tựa lưng vào vách tường, nhắm mắt lại, có điều tinh thần và giác quan chẳng hề dám thả lỏng, cảm nhận động tĩnh xung quanh mình.

Nhóp nhép, nhóp nhép...

Nhóp nhép, nhóp nhép...

Tiếng động lại truyền đến, Tô Mạt thấy lòng mình như sôi lên, âm thanh này nghe như ai đó đang nhai nuốt thứ gì vậy. Là ảo giác sao? Rốt cuộc thì phía trước là gì?

Tô Mạt mở mắt, bắt đầu đi về phía trước, Phượng Hoàng màu vàng bay lên cao soi tỏ con đường đen kịt, cuối cùng Tô Mạt đã đi đến vị trí phát ra tiếng động.

Cách đó không xa xuất hiện một khúc quanh, ở vị trí khúc quanh hình như có một bóng người đang ngồi, tay không ngừng cử động, bởi vì ánh

sáng hơi tối cộng thêm khoảng cách khá xa, vì vậy Tô Mạt không thấy rõ người kia đang làm gì.

“Này... Anh đang làm gì vậy?”

“Anh là ai? Tại sao lại ở đây?”

Tô Mạt lại tiếp tục hỏi “người” cách cô không xa đó, cô đi đến gần khúc quanh nơi hắt ngòi, đưa Phượng Hoàng Hỏa đến gần hơn, chiếu sáng “người” kia. Chỉ vài bước mà thôi, cô đã nhanh chóng đến gần “người” ấy. Trong khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cho dù là Tô Mạt bình thường lạnh lùng cũng không nhịn được mà nôn mửa.

Quái vật kia mặt đầy vết máu, miệng không ngừng nhai nuốt thứ gì đó, máu tươi còn chảy tong tỏng theo khe miệng nó. Nhìn theo vết máu chảy xuống từ trên mặt quái vật này, cô thấy thấy phần thịt trước ngực, cánh tay và đùi quái vật đều không đầy đủ. Có lẽ đây đều là kiệt tác của chính nó. Nó xem mình là thức ăn, hơn nữa còn ăn sống thịt và uống máu chính mình...

Tô Mạt tựa vào tường suy nghĩ nguồn gốc của quái vật, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, chẳng hề chú ý quái vật đang ngòì bên tường đã lao đảo đứng dậy đi về phía cô. Có vắt hết óc Tô Mạt cũng không nghĩ ra nguồn gốc của nó, lúc đang quay đầu định quan sát con quái vật kia thì thấy một cái miệng rộng đầy răng nanh hơn nữa còn tỏa ra mùi hôi thối sắp cắn phập vào vai cô.

Tô Mạt vội vàng cúi thấp người, khó khăn lắm mới tránh khỏi cái miệng đầy răng kia, Phượng Hoàng Hỏa trong tay cũng bị dập tắt. Khoảnh khắc ngọn lửa tắt ngúm, cô tận dụng thời gian ngắn ngủi để thấy rõ hình dáng quái vật, khuôn mặt đen như mực của nó ngoại trừ đầy máu còn mất một con mắt, không biết nó đã ăn con mắt đó của mình hay là bị thương ngoài ý muốn nữa. Con mắt còn lại đỏ lòm, thứ chứa bên trong đó không phải là

mắt mà là dung dịch ngập máu, có thể chảy ra bất cứ lúc nào. Xương gò má cao khiến gương mặt vốn không có nhiều thịt càng gồ ghề hơn, chẳng khác gì một cái đầu lâu cả.

Song quái vật này dường như có trí khôn, nó lợi dụng thoáng chốc Tô Mạt quan sát nó mà nhanh chóng chụp vuốt xuống, gọi là vuốt là bởi vì móng tay quái vật kia dài tận mười centimet lại le lói ánh sáng xanh biếc trong đường hầm u tối. Nếu không biết, nhìn từ phía xa còn tưởng là que dạ quang...

Nhóp nhép, nhóp nhép...

Con quái vật kia thấy mình tấn công thất bại thì nổi giận, nó phẫn nộ xé một miếng thịt trên đùi mình rồi nhét vào miệng, ra sức nhai, cứ như đang ăn tươi nuốt sống Tô Mạt vậy.

Tô Mạt nhìn hành động của nó mà sờn cả tóc gáy, ghê tởm không thôi, cô không thể nào tưởng tượng được nếu bản thân rơi vào tay nó sẽ có kết quả thế nào. Giống như hình phạt xả thịt róc xương thời trung cổ sao? Nghĩ đến đây, Tô Mạt rùng mình một cái, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Hình như đã nhận ra suy nghĩ của Tô Mạt, con quái vật kia lại xé tiếp một miếng thịt trên người, máu tươi chảy xuôi theo miếng thịt bị xé toạc, cả không gian nồng nặc mùi máu. Cầm miếng thịt mình xé trong tay, lần này quái vật không nôn nóng nuốt vào mà thông thả đưa đến khóe miệng chậm rãi nhai miếng thịt đó, khuôn mặt hiện vẻ đắc ý, vừa nhai vừa đến gần Tô Mạt lần nữa.

Ngay lúc này, trong lòng Tô Mạt tràn ngập cảm giác tuyệt vọng, lẽ nào cô phải chết ở đây sao? Còn chết kiểu xả thịt róc xương kiểu này ư?

“Hàn Ngạo...”

Tô Mạt lăm bắm gọi tên Hàn Ngạo, ánh mắt không dám thả lỏng, nhìn chăm chăm quái vật trước mặt, Phượng Hoàng Hỏa bùng lên trong tay chuẩn bị tạt vào con quái bất cứ lúc nào.

Thấy Phượng Hoàng Hỏa trong tay Tô Mạt, quái vật không có cảm giác sợ hãi lúc ban đầu nữa, lại còn há cái miệng rộng để lộ ra răng nanh lờm chờm như cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình, lại như thể đặc ý vì sắp có được thức ăn đã bày sẵn trong đĩa.

Đối mặt với quái vật bước từng bước đến gần, Phượng Hoàng Hỏa trong tay Tô Mạt bay thẳng vào mặt nó. Tiếc rằng quái vật nhìn ngọn lửa bay về phía mình thế nhưng không hề né tránh, ngược lại còn đưa mặt mình tới để cho ngọn lửa đánh trúng một đòn.

Mùi thịt cháy khét lẹt pha lẫn với mùi máu tươi trên người quái vật khiến con đường hầm lăm lăm này thêm kinh hoàng và khó ngửi. Sờ lên cái trán cháy sém của mình, quái vật đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, không biết là do bản thân nó bị thiêu đốt hay bởi vì nó cảm thấy đau đớn. Nó lui về sau vài bước, giây tiếp theo đã chạy lấy đà lao về phía Tô Mạt.

“Mình không thể chết ở đây!”

Tô Mạt như tự an ủi mình, nhìn quái vật xông đến, hai bàn tay cô bùng lên hai ngọn lửa màu sắc khác nhau đưa hai tay tạo thành chữ thập. Hai ngọn lửa hòa vào nhau nhưng vẫn giữ màu sắc như cũ, trông rực rỡ vô cùng. Cô phóng ngọn lửa trong tay về phía quái vật rồi mệm mội dựa vào tường, nhìn chăm chăm ngọn lửa rực rỡ bay về phía quái vật kia.

Như cảm nhận được ngọn lửa này có thể làm hại đến mình, con quái vật bỗng nằm sấp xuống, thân thể trượt trên mặt đất, kéo thành một vệt máu dài ngoằng. Mà cú trượt này không hề uổng phí công sức, bởi vì vừa rồi nó chạy lấy đà hết sức nên cho dù nó có nằm sấp xuống trượt trên mặt đất

cũng không ảnh hưởng nhiều đến tiến độ nó đến gần Tô Mạt. Nó đã cách Tô Mạt rất gần rồi.

Tô Mạt hừ mũi, nhìn quái vật đang đến gần mình, ép bản thân bình tĩnh lại, vẫy vẫy tay về phía sau quái vật.

Phượng Hoàng Hỏa tỏa ánh sáng rực rỡ với cánh và đuôi thật dài, vút qua người quái vật đang trượt trên mặt đất. Mùi cháy khét lại bốc lên, nhưng lần này dường như ngọn lửa đã ảnh hưởng tới quái vật, nó bỗng nhiên rơi bịch xuống đất, sau đó bắt đầu lăn lộn, miệng còn không ngừng gào rú. Âm thanh trong đường hầm chật hẹp trống rỗng tựa như không có điểm cuối này lại rõ ràng khác thường, chấn động đến mức Tô Mạt phải lấy hai tay bịt tai mình để giảm bớt thương tổn.

Sau màn lăn lộn, con quái vật thực sự đã nổi giận triệt để, con mắt màu đỏ trông càng thêm đáng sợ, như có thể nhỏ máu bất cứ lúc nào. Nó nhìn Tô Mạt chăm chăm như sư tử nhìn con cừu nhỏ, thở hỗn hển hừ hừ, suy nghĩ xem cần vào đâu trước.

Nhìn ánh mắt quái vật, Tô Mạt cười khố. Tất cả sẽ kết thúc như vậy sao? Thậm chí cô còn không biết mình sắp chết ở đâu, hiện giờ điều duy nhất cô có thể đánh cược một lần chính là ngọn lửa trong tay. Sau cú này, cô sẽ không còn khả năng tạo ra Phượng Hoàng Diệm nữa.

Tô Mạt nghiêng chặt răng, không chần chừ nữa, tiến lên vài bước, kéo gần khoảng cách giữa mình và quái vật, sau đó một lần nữa phóng Phượng Hoàng Diệm trong tay về phía đỉnh đầu của quái vật, đồng thời nhanh chóng cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu. Lúc thu hồi Phượng Hoàng Diệm, cô đã lấy ra một tấm bùa.

Cuối cùng thần may mắn cũng chiếu cố đến Tô Mạt, Phượng Hoàng Diệm rực rỡ mang theo Phượng Hoàng đồ đằng (*) nho nhỏ, kéo đôi cánh thật dài bay lên đầu quái vật đang chạy. Lần này quái vật không thể tránh

được, lập tức bị ngọn lửa Phượng Hoàng đánh trúng. Nó ôm đầu gào rú trên mặt đất, vừa gầm thét vừa xé thịt trên người mình, sau đó nhét đầy vào miệng...

(*) Đồ đăng hay Totem là một biểu tượng tin ngưỡng xuất hiện từ thời kì thị tộc. Thời kì này nhận thức con người còn hoang sơ, người ta tin rằng thị tộc, bộ tộc mình có liên hệ đặc biệt với các động vật, cây cỏ, hiện tượng tự nhiên nào đó. Họ coi vật đó là tổ tiên, sùng bái và thờ phụng. Bởi vậy, nhiều thị tộc, bộ tộc sử dụng một con vật, loài cây hay đối tượng tự nhiên nào đó như hình ảnh hoặc biểu tượng của tộc mình. Dấu tích của nó vẫn còn đến tận ngày nay, ví dụ như đồ đăng của một số dòng họ người Trung Quốc là rồng, hổ; đồ đăng của người Lạc Việt là chim Lạc. Đây là một tín ngưỡng rất phổ biến của các dân tộc từ Á sang Âu.

Đến lúc này rồi mà con quái vật kia vẫn còn ăn thịt của nó nữa ư? Tô Mạt nhìn hành động của quái vật, trong đầu lóe ra một ý niệm, song ngay sau đó lại bị quái vật bổ nhào đến cắt ngang.

Nó vẫn còn năng lực tấn công!

Tô Mạt nhìn quái vật lại lao về phía mình, né tránh, ngay sau đó lộn vòng tại chỗ, muốn lẩn đến vị trí quái vật vừa mới dừng lại. Đáng tiếc là lần này hành động của cô chậm một bước, cô bị móng vuốt quái vật cào vào bả vai, máu tuôn chảy tức thì. Tô Mạt thoáng lão đảo, ngã xuống đất, cau mày, cô cảm thấy phía sau lại xộc đến mùi máu tươi, cố nén đau đớn, cô vội vàng xoay người vài vòng tránh khỏi nguy hiểm, tuy nhiên bởi vì xoay người quá mạnh nên cô va thẳng vào vách tường. Đau đớn khiến mặt Tô Mạt tối sầm, suýt nữa ngất đi.

Cô gắng gượng ngồi dậy, cẩn rắng nhìn quái vật ngã nhào dưới đất, dường như đã không còn động tĩnh gì nữa. Lẽ nào nó đã chết rồi? Trong lòng thầm suy đoán, lại hoàn toàn không có năng lực tìm hiểu đến cùng, có chi có thể dựa vào tường, sau đó vừa liếc nhìn hướng đi của quái vật, vừa

nhìn vết thương trên bả vai mình. Vết thương không sâu lắm, nhưng lại biến thành màu đen. Cô đã trúng độc rồi, có điều không biết chất độc này nguy hại cỡ nào, cũng không biết trên người cô có thuốc trị thương hay không.

Tô Mạt lục lọi những thứ mang theo bên người mình để tìm thuốc trị thương, may là tìm thấy. Lần đó ở Quý giới, trước khi đi Vị Ương đã đưa cho cô, sau khi cho quý tiêu đầu đàn vài viên, cô giữ lại vài viên còn dư. Vừa hay còn hai viên, một viên để uống, một viên thoa vết thương. Ngậm một viên vào miệng, bỗng chốc miệng cô thơm ngát, khiến tinh thần rệu rã của Tô Mạt phần chấn hãn, quả nhiên là thuốc quý.

Nhóp nhép, nhóp nhép...

Tuy nhiên Tô Mạt còn chưa kịp mừng thì âm thanh quen thuộc kia lại đến nữa, cô kinh hoàng suýt nữa đánh rơi viên thuốc trong tay. Nó vẫn chưa chết! Nó còn đang nhai thịt của mình! Ý nghĩa vừa bị cắt ngang lại lóe lên, thịt trên người quái vật kia giống như thuốc kích thích hoặc thuốc chữa thương của nó, mỗi lần nó bị thương thì nó sẽ xé thịt trên người ăn, sau đó lại tiếp tục hăng hái xông lên như siêu nhân điện quang vậy.

Quan sát quái vật, Tô Mạt nghĩ đến những món đồ có thể sử dụng trên người mình.

Đúng rồi!

Cô đột nhiên nghĩ ra, ngọc ngoạ lấy ra một con dao màu bạc trong số những đồ mang theo. Thứ này vốn là của Đào Tử, lần trước ở Quý giới cô quên trả lại cho cô ấy, không ngờ lúc này lại có tác dụng.

“Cô có cảm thấy tình trạng Mạt Mạt hơi khác thường không?” Trong phòng, Hàn Ngạc vẫn nhìn Tô Mạt chăm chăm đột nhiên hỏi Đào Tử bên cạnh.

“Tôi vẫn nắm tay cô ấy, nhiệt độ cơ thể tăng cao. Không biết là nguyên nhân gì, tôi vừa dò xét thử, sinh hồn cô ấy không có ở đây. Lúc trước không phải thế này, không biết tình trạng này xảy ra từ lúc nào sao chúng ta không hề hay biết?” Đào Tử áy náy nhìn Tô Mạt đang cau mày vẫn hôn mê, lo lắng nói.

Cũng lúc này, con quái vật ngồi đối diện Tô Mạt đang xé thịt trên người mình nhai liên tục, vừa nhét vào miệng vừa hung tợn nhìn Tô Mạt. Âm thanh nhóp nhép, nhóp nhép không ngừng truyền đến, khiến lưng Tô Mạt rét lạnh từng cơn.

Tô Mạt nhìn quái vật trước mắt, thầm cổ vũ bản thân. Vừa nghĩ đến cảnh mình bị ăn biến dạng hoàn toàn, cô đã không dẫn nổi cảm giác ghê tởm.

Quái vật lão đảo đứng dậy, chậm rãi đi đến gần Tô Mạt. Nhìn quái vật đi tới, Tô Mạt thử vận động thân thể, thuốc Vị Ương cho quả thật rất tốt, tuy cơn đau trên người không giảm bớt nhưng chất độc trên móng vuốt quái vật kia đã tạm thời được kìm hãm.

Tô Mạt nhìn đăm đăm quái vật, cầm chặt dao găm trong tay, tính toán sơ qua khoảng cách có thể bất ngờ cho nó một cú trí mạng.

Một bước, hai bước, ba bước, khoảng cách càng lúc càng gần, mùi máu tươi nồng nặc xộc đến khiến Tô Mạt không nhin được đưa tay che mũi.

Quái vật dừng bước khi cách Tô Mạt còn chừng một mét, đứng đó không nhúc nhích, không biết đang tính toán gì. Nhân lúc nó dừng lại cô cũng chậm chậm đứng dậy, cố nén cơn đau dựa vào vách tường.

Một người một quái cứ thế giằng co, không ai chịu hành động trước, như trẻ con chơi trò người gỗ, ai cử động trước thì sẽ thua. Sự thật cũng chính là vậy, hiện tại ai hành động trước sẽ mất khả năng ứng biến, dĩ nhiên nếu như con quái vật này hiểu được ý nghĩa ứng biến.

Thời gian trôi qua từng chút một, Tô Mạt bỗng nhiên cảm thấy hơi lạ, đã lâu như vậy nhưng hình như cô chẳng hề cảm thấy đói, lẽ nào đang ở trong mơ? Có điều lúc bị thương cô có thể cảm thấy đau đớn, mà chất độc ở vết thương do móng vuốt con quái vật kia gây ra đã đi vào cơ thể cô. Nếu không nhờ viên thuốc của Vị Ương cho, e rằng chất độc đã sớm bộc phát rồi. Rốt cuộc là sao đây? Tô Mạt hoang mang vô cùng. Lẽ nào, lẽ nào sinh hồn mình rời khỏi thân thể sao? Cơ mà tại sao tất cả đồ đạc mình mang theo bên người vẫn ở đây? Đúng là quá mức vô lí mà!

Vẫn là cách thức và bộ pháp ban đầu, con quái vật kia lui về sau vài bước rồi bắt đầu chạy lấy đà lao về phía Tô Mạt.

“Tới đúng lúc!”

Tô Mạt nhìn quái vật xông về phía mình, dao găm trong tay liền chĩa về phía nó. Một người một quái giáp lá cà với nhau như thế, may là quái vật hành động chậm chạp nên lần nào dù Tô Mạt đang bị thương cũng có thể mạo hiểm trốn thoát. Song dù là thế, trên người cô vẫn có thêm mấy vết thương nhỏ.

Tô Mạt lại lần nữa tránh được móng vuốt quái vật, canh đúng thời cơ đâm dao găm về phía cổ nó.

Phập!

Dao găm đâm vào thịt khiến nó rống lên đau đớn, Tô Mạt cũng bị nó đánh văng sang một bên, dao găm đang đâm vào cổ quái vật cũng theo sức bay của Tô Mạt mà rơi xuống, cô va thẳng vào tường rồi rơi bịch xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Lần này quái vật bị thương không dùng thịt của mình bổ sung thể lực như lúc trước mà là lao thẳng về phía Tô Mạt, Tô Mạt nằm nghiêng trên mặt đất bị quái vật tóm lấy, sau đó lại bị quăng mạnh đi một lần nữa.

Cú va đập mãnh liệt khiến mắt Tô Mạt tối sầm từng hồi, máu không ngừng chảy xuống từ mấy vết thương. Mất máu nghiêm trọng khiến cô cảm thấy mình có thể bất tỉnh bất cứ lúc nào. Nhất định không thể ngất! Cô thầm nhắc nhở bản thân, thay vì bị quái vật xé thành từng mảnh nhỏ mà chết, chi bằng dùng lửa tự thiêu mình.

Sau khi quăng Tô Mạt ngã xuống đất, quái vật xoay người lại xông về phía cô lần nữa. Như thể giơ lên cây bông nhẹ tênh, nó dùng vuốt nắm lấy cánh tay Tô Mạt, móng vuốt dài ngoằng cắm thẳng vào thịt cô. Tô Mạt đau đớn không nhìn được rên rỉ. Thoáng cái, quái vật lại quăng cô thêm lần nữa, như thể đây là trò chơi yêu thích của nó vậy.

Quay cuồng vài vòng, Tô Mạt bị quăng đến chỗ con dao găm khi nãy. Nhìn dao găm trước mắt, cô rất muốn nhặt lên chém đứt cổ quái vật, lại cảm thấy mình không thể nào nâng tay nổi nữa rồi.

Mình sẽ chết ở nơi này sao? Tô Mạt cười khổ, nhắm hai mắt lại, lặng lặng chờ cái chết đến. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ chết ở nơi thế này, không biết đây là đâu, không biết tại sao đến đây, thậm chí không biết thời tiết lúc này thế nào.

“Ha ha...”

Tô Mạt bỗng bật cười, cô mở đôi mắt sung huyết ra, trong tầm mắt mơ hồ hiển hiện quái vật đang đến gần từng bước. Lúc này Tô Mạt hoàn toàn không cảm nhận được trán mình xuất hiện một dấu ấn Phượng Hoàng nhỏ dang tỏa sáng.

Khi Tô Mạt tỉnh lại, trước mắt vẫn là đường hầm tối tăm. Có điều con quái vật ăn thịt kia ngã trên mặt đất, đầu lìa khỏi thân thể, toàn thân như bị cắt rời thành từng mảnh nằm rải rác trên đất. Tình cảnh này khiến Tô Mạt hơi khó hiểu, hình như cô thấy quái vật đến đây, sau đó thì ngất xỉu. Là ai đã giết chết quái vật kia?

Đưa tay véo mình một cái, Tô Mạt sững sờ. Cô cảm thấy đau, cũng có thể nói là cô không phải đang nằm mơ. Bây giờ cô thật sự đã khôi phục lại bình thường, không bị thương, không trúng độc, không mất máu quá nhiều. Vậy chuyện này là sao đây? Lẽ nào...

Tô Mạt tìm kiếm lá bùa khi nãy mình dùng máu nơi đầu lưỡi làm phép, quả nhiên lá bùa đã biến mất rồi.

“Lẽ nào vật này cuối cùng đã cứu mình một mạng? Thật đúng là không nghĩ ra mà!”

Tô Mạt lắc đầu đứng dậy, lảo đảo đi về phía trước.

Nhìn thấy Tô Mạt tiến đến gần, quái vật gào lên một tiếng, giơ móng vuốt vung về phía cô. Tô Mạt lạnh lùng nhìn quái vật xông về phía mình bằng đôi mắt màu vàng vô cảm, cô hươu lưỡi dao nhắm ngay móng vuốt của nó, tức thì móng vuốt nó rơi xuống đất. Tô Mạt hừ mũi khinh thường, lại giơ tay chém bộ vuốt còn lại.

Lần này nó đoán được, nghiêng mình tránh đòn, thấy quái vật né khỏi cú tấn công của mình, Tô Mạt nghiêng người vòng qua phía sau, đâm vào giữa lưng nó.

Phập!

Quái vật thấy mũi dao sắc bén đâm xuyên qua lưng mình. Nó ra sức nhảy lên trước, rút dao găm ra khỏi thân thể. Máu biến thành màu đen lập tức phun khỏi miệng vết thương, bắn lên cả người Tô Mạt.

Tô Mạt nhảy sang một bên để tránh, không đợi đến lúc quái vật quay người lại thì đã đến phía sau nó, trên khuôn mặt nở một nụ cười tàn khốc trông vô cùng quái lạ.

“Tạm biệt. “

Cô khe khẽ cất tiếng, âm thanh lạnh lùng như chương nhạc trước khi tử thần triệu hồi, đang viết nên hành khúc chết chóc. Hai bàn tay nhẹ nhàng đồng thời vung lên, Phượng Hoàng Diệm hùng hực bùng lên từ lòng bàn tay. Một tay nâng ngọn lửa, một tay cầm dao găm Đào Tử để lại, Tô Mạt nhìn quái vật trước mắt, không chút lưu tình phóng thẳng Phượng Hoàng Diệm về phía nó.

Cảm nhận được ngọn lửa nóng rực phía sau, con quái vật ngu ngốc né mình sang bên, ngay sau đó nó liên nhận lấy lưỡi dao sắc bén mà Tô Mạt đã sớm chuẩn bị. Tay khe vạch một đường, dao găm nhìn như không có sức lực lại lập tức kết thúc sinh mệnh quái vật, cái đầu không nhắm mắt của nó rơi xuống đất, lăn vài vòng, sau đó mới dừng lại.

Như sợ nó chưa chết hẳn, Tô Mạt giơ dao chém thêm vài nhát, đến tận khi thấy thi thể nó chia năm xẻ bảy mới dừng tay.

Đôi mắt màu vàng nhìn quanh bốn phía, Tô Mạt lại ngất đi, nơi nào đó trên người cô bỗng bốc lên một ngọn lửa. Tất cả vết thương lớn nhỏ trên người Tô Mạt đang hồi phục với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được. Đường hầm lại khôi phục yên tĩnh.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 18-2

Type: VẠN HOA PHI VŨ

“Mạt Mạt đã chết ư?” Trong phòng một giọng nam mất khống chế vang lên, phá vỡ không khí tĩnh lặng.

“Anh khoan kích động trước đã, nghe tôi nói hết đã.” Đào TỬ nhìn chàng trai gần như muốn nổi điên trước mắt, trấn an nói.

“Còn không kích động, Mạt Mạt đã chết rồi, cô cảm thấy tôi có thể giữ tình tảo sao?”

“Tôi đâu có nói Mạt Mạt đã chết, cô ấy còn chưa chết. tuy nhiên nếu như không phải nhờ tôi từng cho cô ấy chết thay, thì hiện tại cô ấy thật sự đã đánh cờ với Diêm Vương rồi.” Đào Tử trợn trừng mắt, bất đắc dĩ giải thích.

“Chết thay? Chuyện là sao?”

“Đào Tử! Cô nói đi mà! Rốt cuộc Tô Mạt thế nào rồi? Sao cô biết được tình trạng của cô ấy?”

“Á...Xin lỗi, bây giờ Mạt Mạt không sao, tôi chỉ có thể nói cho anh biết bây giờ cô ấy không sao thôi.”

“Vậy khi này ý cô là sao? Sao nói cô ấy đã xảy ra chuyện, chết rồi.” Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt vẫn hôn mê hên giường, nói với vẻ đầy lo lắng.

“Khi này quả thật Mạt Mạt có thể đã chết một lần nhưng có thể chỉ là trạng thái sinh hồn của cô ấy mà thôi. Một khi sinh hồn xảy ra bất cứ vấn đề gì, chúng ta thật sự hết cách xoay sở. Tôi nhớ lúc chúng tôi vừa quen nhau, bởi vì Mạt Mạt giúp tôi gánh chịu Thiên Niên Kiếp của huyết mạch Phượng Hoàng nên tôi giao một vật gia tộc lưu truyền cho cô ấy. Không phải là báo đáp gì đâu, mà cảm thấy có lẽ có ích với cô ấy.”

“Vật? Vật gì?”

Câu nói của Đào Tử khiến Hàn Ngạo muốn biết nhiều hơn.

“Đó vốn là bí mật của gia tộc chúng tôi, bởi vì huyết mạch Phượng Hoàng rất hiếm nên mỗi thành viên sinh ra trong gia tộc tôi đều được các trưởng lão ban phúc, hi vọng sau này trải luyện có thể thuận lợi truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng. Đó là một lá bùa do tộc trưởng dùng bí pháp tạo thành. Công hiệu của lá bùa kia tương đương một mạng người. Lúc gặp nguy hiểm, nếu có thể dùng máu của mình kích thích lá bùa thì sẽ có thể tránh khỏi cái chết. Có điều cũng phải xem cơ duyên, có rất nhiều người hoàn toàn không có cơ hội mở ra. Lúc tôi ra khỏi thung lũng, mẹ tôi đã đưa lá bùa cho tôi, hi vọng tôi không phải gặp phải nguy hiểm. Tuy nhiên tôi không có cơ hội dùng đến nó.”

Nhớ lại chuyện đã qua, hốc mắt Đào Tử đỏ lên, cũng không biết hiện tại mẹ thế nào rồi.

“Vậy ý của cô là?”

“Tuy đưa cho Tô Mạt nhưng tôi vẫn có thể cảm ứng được, khi này tôi cảm thấy lá bùa kia đã được khởi động, nói cách khác Mạt Mạt rất có khả năng gặp phải chuyện ảnh hưởng đến tính mệnh. Có điều đã có lá bùa này, hiện tại cô ấy chắc hẳn vẫn an toàn, nhưng nếu lại có gì đó...”

Đào Tử lo lắng nhìn Tô Mạt, rơi vào im lặng.

“Nếu sinh hồn mất đi, chúng ta có thể nghĩ ra cách gọi sinh hồn cô ấy trở về không?” Hàn Ngạo nhìn sắc mặt trữu nặng của Đào Tử cất tiếng hỏi.

“Đây cũng là ý hay. Có lẽ hiện tại Mạt Mạt đang bị giam ở nơi nào đó đợi chúng ta đến cứu cô ấy đấy. Nhưng làm sao mới có thể gọi sinh hồn cô ấy về, dùng cách nào đây?”

Hai người bạn suy nghĩ cách giải quyết, không ai chú ý đến trên giường, trán Tô Mạt chợt lóe lên dấu ấn Phượng Hoàng.

“Rốt cuộc đây là nơi quái quỷ gì nhi?”

Lần mò theo vách tường, Tô Mạt vừa đi về phía trước vừa chửi rủa đường hầm chết tiệt này. Đã đi mấy giờ vậy mà vẫn là cảnh tượng quái quỷ như vậy, dù là tiểu quái thú xuất hiện để cô đánh cũng được mà.

Tô Mạt đập tắt Phượng Hoàng Hỏa trong tay, ngồi bệt xuống, nơi này quá mức quỷ quái, chẳng có gì cả, đói quá đi! Tô Mạt xoa bụng, tò mò với trạng thái hiện tại của mình. Nếu nói chỉ là thể xác mà lại có thể cảm giác được trạng thái của mình thì không đúng, tuy nhiên nếu nói chỉ là sinh hồn của mình, thì sao cô lại cảm thấy đói. Đây không phải là trạng thái mà một sinh hồn có đâu.

“Ha ha...”

Cô đưa tay ôm đầu gối, tựa trán vào đùi, nhẹ giọng mỉm cười.

Lúc này đường hầm yên lặng như tờ, như thể hoàn toàn không có sinh vật nào tồn tại, Tô Mạt tựa đầu vào gối trông như thoải mái nhưng từng giây từng phút vẫn len lén chú ý tình hình trong đường hầm. Đang suy nghĩ miên man, bỗng trong góc lại truyền đến âm thanh quái dị.

Nhóp nhép... Nhóp nhép...

Tô Mạt ngẩng đầu lên, sửng sốt. Âm thanh này? Âm thanh này sao quen quá vậy? Giống như âm thanh ban đầu mình đã từng nghe, lẽ nào...?

Cô hoài nghi đứng dậy, Phượng Hoàng Hỏa lại bùng lên, đi về phía trước từng bước từng bước, chứng thực xem suy đoán của mình đúng hay sai.

Đường chẳng hề dài...

Một bước, hai bước, từ từ Tô Mạt đến gần vị trí phát ra âm thanh kia, chỉ thấy nơi góc tối tăm, con quái vật vừa nãy đã bị chia năm xẻ bảy bây giờ lại xuất hiện tại đó. Cùng một âm thanh, cùng một động tác, cùng một cảnh tượng, nhất thời khiến Tô Mạt hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Rốt cuộc là sao? Là mình lại gặp một con quái vật giống vậy, hay là...?

Suong mù lại một lần nữa bao vây Tô Mạt, cô đề phòng nhìn tình cảnh trước mắt, phòng ngừa quái vật có thể trở nên hung tợn bất cứ lúc nào. Dường như cảm thấy phía sau có người, quái vật kia quay đầu, nhìn về phía Tô Mạt. Cái nhìn này khiến trái tim đang thấp thỏm của Tô Mạt nảy lên tận cổ họng.

Đúng thật là con quái vật kia. Cũng là khuôn mặt âm dương ấy, cũng là con mắt đỏ lờm ấy, cũng là thân thể không trọn vẹn ấy. Bản thân cô có thể đã nói đã chết một lần vì nó, bây giờ trên người cô lại không còn thuốc trị thương, không có bùa phép, lẽ nào chỉ có thể chờ chết thôi sao? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tại sao quái vật khi nãy đã bị chia năm xẻ bảy bây giờ lại sống dậy, là ai cố ý sắp xếp hay là bản thân mình đang lạc vào không gian tuần hoàn vô hạn?

“Anh xác định như vậy sẽ thông thật sao? Xé kết giới đi tìm á? Với năng lực của chúng ta thật sự có thể làm đến mức này không? Nếu như không thể làm được, chẳng những Tô Mạt không về được, mà anh cũng có thể bị lạc trong kết giới.”

Đào Tử nhìn Hàn Ngạo trước mắt, gương mặt thể hiện vẻ không đồng ý.

“Cô nghĩ nhiều vậy làm gì chứ, bây giờ đã là khi nào rồi, cô đã dùng hết ba cách nhưng vẫn không thể khiến cô ấy tỉnh lại, mà cô cũng nói cô ấy đã chết một lần rồi. Tôi lo nếu tiếp tục như vậy sẽ thật sự không thể cứu cô ấy trở về.”

Nhìn vẻ mặt cương quyết của Hàn Ngạo, Đào Tử im lặng. Mấy lần gọi hồn không có kết quả, đừng nói là Hàn Ngạo, ngay cả bản thân cô cũng đã rồi như tờ vò. Khi Hàn Ngạo nói vào kết giới tìm Tô Mạt, cô rất cảm động với tình cảm anh dành cho Tô Mạt. Đâu có mấy ai can đảm vào kết giới tìm người, một khi xuất hiện chuyện bất trắc, kết quả cuối cùng đều là bị giam trong kết giới, đừng hi vọng có thể ra ngoài.

“Cứ quyết định vậy đi, tôi giúp anh chuẩn bị đồ đạc, anh muốn ở bên cạnh Mạt Mạt nhiều hơn. Cỏ lẽ sau này không còn cơ hội như vậy nữa.”

Hàn Ngạo cười nhẹ bằng, nhìn chăm chăm Tô Mạt trên giường nói với Đào Tử bên cạnh.

“Được rồi, tôi biết rồi, trước khi tất cả bắt đầu, anh vẫn có cơ hội thay đổi ý kiến.” Nhìn Hàn Ngạo đang ngồi bên giường lần nữa, Đào Tử khẽ nói một câu, sau đó quay người bỏ đi.

Hàn Ngạo ở bên giường nắm tay Tô Mạt, bởi vì hôn mê mà trông cô có vẻ tiêu tụy khiến anh đau lòng. Anh quyết định như vậy không phải là không nghĩ đến hậu quả, song anh hoàn toàn chẳng thể nào nhìn Tô Mạt cứ nằm như thế. Sinh hồn mất, một khi sinh hồn gặp phải bất trắc, dù anh có lên Bích Lạc xuống Hoàng Tuyền cũng không thể tìm được cô nữa. Cho nên anh nhất định phải làm điều này, dù không còn cơ hội trở về nữa. Hàn Ngạo cúi người đặt một nụ hôn lên trán Tô Mạt, nếu như anh có thể bình an đưa em trở về, anh hi vọng lần sau sẽ được hôn môi em.

“Hàn Ngạo, đồ đã chuẩn bị xong cả rồi.”

Phòng ngoài vang lên tiếng Đào Tử, Hàn Ngạo đứng dậy nhìn Tô Mạt lần nữa rồi quay người rời khỏi phòng.

Lúc này ở phòng ngoài đã có thêm một trận pháp bát quái gần như bao trùm mọi vị trí trống trải của căn phòng.

Xem chừng Đào Tử vừa bày ra, chính giữa trận pháp đặt một chiếc đèn tinh xảo, bắc đèn còn chưa đốt. Đừng nên coi thường chiếc đèn trước mắt này. Người ta nói người chết như đèn tắt, nếu như chiếc đèn trong trận pháp này tắt, Hàn Ngạo sẽ bị lạc trong kết giới, không tìm được đường

quay về nữa.

“Tôi sẽ ở đây bảo vệ chiếc đèn này, để nó cháy mãi không tắt. Anh chỉ có mười hai giờ, lỡ như không tìm thấy...”

Tiếp tục đi về phía trước, Hàn Ngạo phát hiện kết giới trước mắt tuy là phong cảnh tươi đẹp nhưng lại quá yên lặng, đừng nói là chim hót, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có. Ngoại trừ cây cối xanh biếc khắp nơi như đồ trang sức, cách đó không xa còn có một thác nước, song chỉ có thể thấy nước chảy mà lại không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

“Cảnh nơi này tựa như tranh vậy, không biết cửa ra sẽ đặt ở nơi nào.”

Hàn Ngạo vừa lăm bẫm vừa tìm điểm khác biệt. Dường như vận mệnh cũng biết nỗi lo trong lòng anh, anh đã nhanh chóng phát hiện ra nơi khác biệt. Cả kết giới đều là màu xanh biếc, chỉ có vị trí trước mắt này ngả sang màu hơi đen, anh bèn nhắm mắt lại, cảm nhận xem phán đoán mình có chính xác hay không...

Anh đưa tay mở kết giới trước mặt, rời khỏi không gian tĩnh như tranh này...

Lúc này thời gian đã trôi qua hơn nửa, giới hạn mười hai giờ càng lúc càng gần, mồ hôi trên trán Hàn Ngạo cũng chảy nhiều thêm. Lần này Hàn Ngạo đi theo chỉ dẫn của ngọc thạch đến một kết giới khác, mà tim anh cũng trở nên kích động khi đi vào kết giới này.

Tô Mạt ở đây!

Hàn Ngạo vuốt ve ngọc thạch ấm áp trong tay, anh cảm thấy may mắn vì cuối cùng cũng có tung tích của Tô Mạt. Anh quan sát hoàn cảnh xung quanh, kết giới trước mắt như một đường hầm tối tăm, có điều khoảng cách hai bên hẹp hơn đường hầm rất nhiều, chiều dài lại thăm thẳm, dù là nhìn về phía trước hay phía sau đều có cảm giác không thấy được điểm cuối.

Thoáng ước lượng thời gian, còn chưa đến hai giờ, không biết Tô Mạt bị giam ở chỗ nào trong đây? Anh nhìn xung quanh, tìm kiếm cách rời khỏi đây. Sau khi xác định phương hướng thì cầm lấy ngọc thạch, Hàn Ngạo bắt đầu đi thẳng về phía trước theo chỉ dẫn của nó.

Cuối cùng anh cũng đã tìm được tung tích của Tô Mạt, có điều tình hình hiện giờ của cô lại không mấy khả quan. Lúc Hàn Ngạo băng qua các kết giới, quái vật trong góc cuối cùng đã bắt đầu ra tay với Tô Mạt. Sau khi vây bắt Tô Mạt hai vòng, hết như tình cảnh trước đó, đầu tiên quái vật lui về phía sau, sau đó chạy lấy đà xông đến Tô Mạt.

Tô Mạt khó khăn lắm mới tránh khỏi cú tấn công của nó, sau đó đứng dựa vào tường, nhìn chăm chăm quái vật không hề chớp mắt, tay bắt đầu tìm kiếm đồ dùng có thể chống lại quái vật này.

Gay rồi! Tô Mạt thầm kêu khổ. Lúc nhìn thấy thi thể con quái vật bị chia năm xẻ bảy cô đã quên mang theo dao găm của Đào Tử. Nghĩ đến chỗ đánh rơi con dao, cô nghĩ quái vật này có thể là tuần hoàn vô hạn, con dao kia có thể đã tan thành mây khói trong không gian tuần hoàn này. xem ra lần này cô chỉ có thể chờ chết thôi.

Sau đòn tấn công thất bại, quái vật lại lao về phía Tô Mạt, tiếng nhai trong miệng nó nhắc nhở nếu cô buông xuôi thì sẽ chết kiểu này.

“Không thể buông xuôi! Không thể chết như vậy.”

Tô Mạt giơ hai tay lên, mỗi bên tay cô xuất hiện một ngọn lửa màu sắc khác nhau. Hòa hai ngọn lửa vào nhau trong màu sắc rực rỡ ẩn hiện một Phượng Hoàng nhỏ nằm trong lòng bàn tay. Nhìn quái vật lao đến, Tô Mạt ổn định lại tâm trạng, khoảnh khắc con quái vật đến gần, cô phóng Phượng Hoàng Diễm đến lỗ hổng to nhất trên ngực quái vật. Sau đó nhảy lên, vòng qua phía sau, hai chân đá lên đầu nó, trở lại chỗ khi nãy cô đã đứng. Quái vật bị Phượng Hoàng Diễm đánh trúng thoáng lão đảo rồi ngã nhào xuống đất, tuy nhiên cú ngã nhào về phía trước này cũng đã dập tắt luôn Phượng Hoàng Diễm đã đánh trúng ngực nó.

“Chết tiệt!”

Tô Mạt mắng, nhìn quái vật ngã nhào dưới đất, cô lại giơ hai tay lên lần nữa rồi gọi thêm một Phượng Hoàng Diễm, đánh vào lưng quái vật. Khi Phượng Hoàng nhỏ trong ngọn lửa vươn cánh kéo đuôi bay đi, sắc mặt Tô Mạt lập tức trở nên tái nhợt, cô dựa vào tường thở hổn hển. Tình trạng của cô miễn cưỡng vận dụng một Phượng Hoàng Diễm còn tạm được, vậy mà giờ cô đã dùng liên tiếp hai lần, đúng là không làm sẽ chết mà. Nếu như cú đánh kia không có hiệu quả gì, cô cũng chỉ có thể chờ chết thôi!

Tô Mạt mỉm cười nhìn Phượng Hoàng Diễm đánh trúng quái vật lăn lộn dưới đất, cô lão đảo đi về phía nó đến khi chỉ còn cách quái vật vài bước mới dừng lại. Nếu không có vũ khí để tấn công, như vậy có thể dùng tay mình vịn lia đầu quái vật hay không? Như vậy nó không thể ăn thịt của bản thân để chữa thương nữa.

Nghĩ đến đây, Tô Mạt quyết định lao về phía quái vật. Dường như đã nhận ra nguy hiểm, quái vật đang lăn lộn thành linh giờ vượt tạt Tô Mạt.

Không ngờ nó đột nhiên ra tay, Tô Mạt không tránh kịp nên bị vuốt nó đánh trúng, thoáng cái bay về phía sau đập vào vách tường, bụng còn bị vuốt nó cào thêm mấy vết.

Mắt Tô Mạt tối sầm lại, cô biết chất độc trên vuốt quái vật đã bắt đầu bộc phát. Nhìn quái vật loạng choạng đứng lên, cô mỉm cười nhắm hai mắt lại...

Bịch.

Trong đường hầm vang lên tiếng đồ rơi xuống đất. Không phải nhận cơn đau như trong dự liệu, Tô Mạt nghi ngờ mở mắt ra, thấy quái vật ngã dưới đất, cùng với Hàn Ngạo đang cầm dao găm đứng phía sau nó, khuôn mặt đầy máu.

“Ngạo? Em đang mơ sao?”

Thời khắc cất lên câu hỏi này, Tô Mạt đã được Hàn Ngạo ôm vào lòng. Thật đáng sợ! Chậm thêm một bước là anh đã mất đi cô gái trước mặt này rồi, lúc này trên gương mặt anh mang theo vẻ hồi hộp và niềm vui sướng tưởng mất đi mà lại có được.

“Em không nằm mơ, cuối cùng anh đã tìm được em rồi.”

Anh ôm Tô Mạt rồi nhanh chóng quay lại con đường khi đến, thời gian không còn nhiều nữa, nếu chậm thêm thì hai người sẽ không về được.

“Nhưng mà Ngạo, em bị trúng độc của quái vật kia, dù trở về cũng không thể sống nổi.”

Tô Mạt nằm trong ngực Hàn Ngạo, kéo tay anh, trong mắt hiện lên vẻ đau đớn.

“Sẽ có cách, em uống cái này trước đi.”

Anh đưa viên thuốc trong tay cho cô rồi tăng tốc. Hai người cảm thấy vừa tìm được đường sống trong chỗ chết nên không chú ý đến con quái vật thân thể không trọn vẹn phía sau đã chậm chạp đứng lên, từ từ đến gần bọn họ...

Đứng ở cửa vào kết giới, Hàn Ngạo ổn định lại tâm trạng, có thể rời khỏi đây ngay rồi, may mà anh đã đưa được Tô Mạt về. Đang lúc Hàn Ngạo nhắc chân chuẩn bị bước vào cửa ra kết giới, anh cảm thấy có một trận gió lốc ập đến từ phía sau, bèn vội vàng nghiêng mình qua một bên. Con quái vật tứ chi dù không trọn vẹn đang đứng phía sau anh, nhìn chăm chăm vào anh và Tô Mạt bằng con mắt đỏ lòm.

“Nó vẫn chưa chết sao? Anh phải cẩn thận, đừng để nó có cơ hội tự ăn thịt mình, làm vậy nó sẽ khôi phục thể lực đấy.”

Hàn Ngạo đặt Tô Mạt xuống, nhìn quái vật đang dùng nửa người che cửa ra kết giới. Thời gian dần trôi qua, anh không chần chừ thêm nữa mà lao đến chỗ con quái vật kia, trong tay dấy lên một ngọn lửa Kỳ Lân, một người một quái cứ thế chiến đấu với nhau. Tô Mạt xem mà căng thẳng vô cùng, sợ anh không cẩn thận sẽ bị vượt quái vật đánh trúng.

“Hàn Ngạo, anh phải nhanh trở về.”

Hàn Ngạo đang chiến đấu với quái vật bỗng cảm nhận được tiếng gọi của Đào Tử, anh liếc mắt nhìn vị trí kết giới và vị trí hiện tại của Tô Mạt, hạ quyết tâm lui về phía cô. Quái vật thấy Hàn Ngạo lui về sau, cũng rời khỏi phạm vi kết giới vùng vượt tấn công anh.

Thấy quái vật rời khỏi phạm vi kết giới, không còn che cửa ra nữa, Hàn Ngạo hớn hờ mừng thầm, đột nhiên ôm lấy Tô Mạt lao về vị trí cửa ra. Không đợi Tô Mạt kịp phản ứng, anh đã đẩy cô vào cửa kết giới, mấp máy môi vài cái, sau đó quay người lại, đối mặt với quái vật đã chụp móng vuốt lên vai mình.

Tô Mạt đột ngột được Hàn Ngạo ôm lên còn chưa kịp phản ứng, chỉ kịp thấy khuôn miệng anh mấp máy nói, “Anh rất muốn nắm tay em”, rồi trước mắt liền tối sầm. Bóng dáng của Hàn Ngạo bỗng dưng biến mất, cô muốn gào tên anh lại phát hiện bản thân hoàn toàn không thốt ra được bất cứ âm thanh nào...

“Hàn Ngạo!”

Trong khách sạn sưởi nước nóng, Tô Mạt bỗng nhiên ngồi dậy bật kêu tên anh, khiến Đào Tử đang ở phòng ngoài trông coi đèn hồi hồn vội vàng vào phòng trong.

“Mạt Mạt, trời ạ, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi.”

“Đào Tử, Hàn Ngạo đâu? Anh ấy đang ở đâu?”

“Không sao đâu, cậu trở về nhất định anh ấy cũng sẽ trở về.”

“Mình muốn gặp anh ấy, bây giờ, ngay lập tức.”

“Được, được, mình dẫn cậu đi, cậu khoan nóng vội đã.”

Lúc này ngọn đèn dầu trong trận bát quái đã tắt, chứng tỏ trận pháp đã kết thúc, nhưng Hàn Ngạo nằm dưới đất vẫn không nhúc nhích, khiến Tô Mạt nhất thời mất khống chế.

Không biết sức lực đến từ đâu, Tô Mạt đẩy Đào Tử đến bên cạnh Hàn Ngạo, ôm đầu anh vào lòng, kêu gào tên anh.

Tiếc là anh chẳng thể trả lời.

“Hàn Ngạo, tên khốn kiếp, anh tỉnh lại đi, đừng ngủ nữa, em đói bụng rồi, em muốn ăn cơm anh nấu. Nhanh lên đi!”

Đợi mãi không được trả lời, cuối cùng Tô Mạt không kiềm chế được cảm xúc, vùi đầu vào hõm vai Hàn Ngạo bật khóc.

Giờ đây, không khí trong phòng áp lực và bi thương vô cùng, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở của Tô Mạt không ngừng vang vọng. Bỗng nhiên Tô Mạt ngừng thút thít, sững sờ ngẩng đầu, một bàn tay đang nắm lấy tay cô, mà chàng trai cô ôm trong lòng đang nhìn cô với vẻ mặt địu dàng, đôi mắt chan chứa thương xót.

“Cô bé ngốc đừng khóc, anh đã trở về, nắm tay em...”

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 19-1

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Sáng sớm, lúc Tô Mạt mở mắt, Hàn Ngạo bên cạnh đang mỉm cười nhìn cô không hề chớp mắt, điều này khiến Tô Mạt có phần không thích ứng. Cô nhớ lại chuyện hôm qua, ngại ngùng đẩy anh ra, sau đó dời mắt đi, nhìn vào bàn tay mình đan xen với tay anh.

“Hôm qua... hôm qua rốt cuộc là sao? Em tưởng anh không về được nữa.”

“Lẽ ra đưa em vào kết giới, có thể thấy em bình an rời khỏi, anh đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi. Điều tiếc nuối duy nhất chính là không thể đi cùng với em, cũng không thể nắm tay em nữa.” Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt, anh cảm thấy tựa như mình đang mơ, anh nắm tay cô đưa lên môi khẽ đặt một nụ hôn, sau đó kể tiếp, “Con quái vật kia không ngừng tấn công anh, cũng may lúc anh ở nước ngoài vẫn chăm chỉ rèn luyện, thân thể khá linh hoạt, hơn nữa quyển sách cổ sư phụ anh để lại có rất nhiều phương pháp luyện tập có thể giúp anh né tránh những cú tấn công của quái vật. Thấy cửa kết giới dần dần nhỏ lại, nói thật anh cảm thấy tuyệt vọng, trong lòng nghĩ dù thế nào cũng không trở về được nữa, chi bằng bây giờ liều mạng luôn. Bởi vì anh thật sự không biết phải làm thế nào mới vượt qua được những tháng ngày không có em.”

Nghe Hàn Ngạo kể, Tô Mạt tựa vào ngực anh, lẳng lặng nghe nhịp tim anh đập. Anh ôm chặt cô, thoáng ngừng lại rồi nói tiếp.

“Có lẽ là ngay cả ông ười cũng không đành lòng chia rẽ hai ta. Trong lúc anh và quái vật chiến đấu, dao găm trong tay anh không ngừng chém vào cánh tay và cổ nó, ngăn cản nó ăn thịt của mình khôi phục lại thể lực. Quái vật kia cũng bị đau, mấy lần dùng vuốt tấn công anh nhưng không trúng. Anh còn cố ý dùng bùa phá sát trên dao găm, vì vậy sau vài lần, động tác của nó chậm dần.

Anh bắt đầu lui về phía cửa kết giới. Nó cũng tức giận đi theo anh, đầu nó chậm chạp hơn trước rất nhiều nhưng anh vẫn bị nó làm cho không cách nào thoát thân, mà cửa ra kết giới càng lúc càng nhỏ. Lúc đó nó lao đảo lao về phía anh, anh giơ chân đạp vào ngực nó, sau đó mượn lực xông đến của nó đẩy anh xuyên qua cửa kết giới sắp đóng lại. Mọi chuyện sau đó em cũng biết rồi đấy.”

“Hai người đã dậy chưa? Tôi sắp chết đói rồi? Tuy nói tìm được đường sống từ chỗ chết nhưng cũng phải chú ý đến cái đĩa F.A đói bụng mà vẫn trông chừng hộ hai người như tôi chứ.”

Đào Tử ở phòng trong bỗng nói vậy khiến hai người đang trò chuyện sừng sốt, thật là đã quên mất cô ấy.

“Biết rồi, cậu chuẩn bị quần áo cho mình đi, mình vào tắm trước đã.”

“Tỉnh rồi à? Ngủ ngon không hả người đẹp Mạt Mạt?”

Nhìn Tô Mạt đỏ mặt vào phòng, Đào Tử vừa cầm quần áo giúp cô vừa hỏi.

“Cậu cũng cười mình, mình hôn mê cậu không biết đưa mình vào phòng à, xấu hổ quá đi.”

Tô Mạt nhận lấy quần áo, đi vào phòng tắm.

Hai người vất vả lắm mới sống sót, làm sao mình nỡ nhẫn tâm quấy rầy chứ! Huống chi cậu vừa hôn mê đã dọa chết mình và Hàn Ngạo, sợ rằng cậu xảy ra chuyện gì, cậu còn nghi ngờ mình à? Nếu biết như vậy thì nói gì cũng phải đưa cậu vào phòng rồi, hi hi...”

“Được được, mình sửa soạn thật nhanh rồi chúng ta ăn sáng. Đúng rồi, mình từng trúng độc lúc ở trong kết giới, lát nữa cậu xem giúp mình xem có sao không.”

Quay đầu lại liếc nhìn Đào Tử, cô đi vào phòng tắm, để lại cô bạn còn cười tươi roi rói.

“Món này em ăn nhiều một chút, còn món này món này nữa...” Vừa gấp đủ món vào bát Tô Mạt, Hàn Ngạo vừa lẩm bẩm, “Hôn mê lâu như vậy nếu không nhờ những thứ kia duy trì thể lực cho em, không biết em sẽ gầy thế nào nữa, em ăn nhiều một chút đi.”

“Đủ rồi Ngạo, em vừa tỉnh lại, không cần phải ăn nhiều như vậy đâu, nếu không dạ dày sẽ gặp vấn đề đấy.”

“Cũng đúng.” Hàn Ngạo lại cầm lấy cái bát không, múc nửa bát cháo cho Tô Mạt rồi đặt trước mặt cô, “Vậy ăn cháo trước đi, cảm thấy ăn được thì ăn thêm nữa, đừng cố.”

Vui vẻ nhìn hành động của Tô Mạt và Hàn Ngạo, Đào Tử cúi đầu, giấu đi vẻ cô đơn chột lóe lên trong mắt, im lặng ăn sáng. Nhận ra cảm xúc của Đào Tử, Tô Mạt vội chuyển đề tài.

“Mình hôn mê bao lâu rồi? Một ngày hay hai ngày, Cô gái tên Lạc Lạc kia thế nào rồi?”

“Cậu hôn mê chừng ba ngày, vì không biết rõ tình trạng thế nào nên vẫn cho cậu uống thuốc duy trì thể lực. Mấy ngày qua quả thật bọn mình không chú ý đến cô gái kia, cứ lo nghĩ làm sao để khiến cậu tỉnh lại, nhưng hình như không có chuyện gì xảy ra cả. Như vậy chúng ta ăn sáng xong thì đi thăm cô ấy nhé?”

“Đã khiến hai người lo lắng rồi. Thật ra mình cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa, chỉ biết sau khi mình vào phòng, có mấy cô gái mắt không trông quay đầu lại nhìn mình chăm chăm, sau đó mình chẳng còn biết gì cả, tỉnh lại thì đã ở chỗ đó.” Cô ấy náy nấp nắm tay Đào Tử, “Đào Tử, thật xin lỗi đã khiến hai người lo lắng.”

“Ngốc quá, chúng ta là bạn thân mà, việc tốt nhất là giờ cậu đã không sao rồi. Người cực khổ bất chấp nguy hiểm đi tìm cậu vẫn là Hàn Ngạo, cậu muốn cảm ơn thì cảm ơn anh ấy đi.”

Sau khi ăn sáng, ba người đi thẳng đến phòng 212, chưa gõ cửa thì cửa phòng đã lập tức được người bên trong mở ra. Một cô gái trông khá thanh tú vừa định ra khỏi phòng, thấy ba người đứng ngay cửa thì sửng sốt.

“Anh chị tìm ai ạ?”

“Xin hỏi Lạc Lạc có ở đây không?”

Đào Tử cất lời hỏi cô gái chưa từng gặp này, đoán thăm, lẽ nào đây là cô gái Lạc Lạc từng muốn tìm?

"Lạc Lạc? Cô gái nghiêng đầu suy nghĩ, như đang tìm kiếm trong đầu ấn tượng về cái tên này, “Xin lỗi, em không biết người chị nói.”

“Không biết? Xin hỏi, em đến đây từ ngày nào? Chị tên Đào Tử, ở khách sạn suối nước nóng này, đây là Tô Mạt và Hàn Ngạo.”

Cô gái nhìn ba người trước mắt, trực giác nói cho cô biết có thể tin tưởng ba người này.

“Em tên Tiểu Triết, vừa đến tối qua.”

“Tiểu Triết? Em vẫn còn đi học sao? Đến một mình à?”

“Vâng ạ, em học đại học ở trong thành phố, mấy ngày qua đúng lúc được nghỉ nên đến đây chơi, gần nhà mà. Bạn em hầu như đều về nhà hết nên em đi một mình.”

“Ồ, con gái một mình đi chơi cần chú ý chút nhé, có chuyện gì cứ đến tìm bọn chị. Bọn chị ở căn phòng phía trước, số phòng là...”

Đào Tử quay đầu liếc nhìn Hàn Ngạo, hỏi số phòng của họ.

“208.”

Hàn Ngạo thản nhiên trả lời để Tiểu Triết biết số phòng của họ.

“Vâng ạ, cảm ơn nhé chị Đào Tử, em đi trước đây, bye bye.”

Tiểu Triết vẫy tay chào với ba người rồi đi xuống lầu, nhìn bóng cô bé rời khỏi, ba người không nói bất cứ lời nào mà đi thẳng xuống dưới lầu, đích đến là... quầy lễ tân khách sạn.

“Cô nói là cô chưa từng đăng kí phòng cho cô gái nào tên Lạc Lạc sao? Nhưng lúc trước không phải cô đưa cô ấy đến phòng 212 sao?”

Tô Mạt cau mày nghi ngờ nhìn nhân viên lễ tân có vẻ mặt ngỡ ngàng trước mắt.

“Thưa chị, xin lỗi, em không rõ chuyện chị nói, theo lí mà nói em không thể giúp chị kiểm tra ghi chép, nhưng bởi vì chị đã ở lâu nên em mới làm trái quy định kiểm tra giúp chị. Trong tháng này không hề có bất cứ ghi

chép nào về hai vị khách tên Tiểu Vũ và Lạc Lạc mà chị nói. Có phải chị nhớ lầm rồi không?”

Nhân viên lễ tân vô tội nhìn Tô Mạt, không hiểu tại sao cô lại muốn tìm ghi chép về vị khách không tồn tại, có điều sau đó dường như nghĩ ra điều gì, sắc mặt nhân viên lễ tân hơi thay đổi rồi lập tức trở lại bình thường. Tuy nhiên chi tiết nhỏ này vẫn không lọt khỏi mắt Hàn Ngạo đang nhìn cô ấy chăm chăm.

“Cô nhớ ra gì sao?” Tiếng nói dễ nghe của Hàn Ngạo vang lên, khiến nhân viên lễ tân không nhận được mà ngẩng đầu nhìn.

“Em... Không có gì... “

“Không sao, có thể phiền cô nói cho chúng tôi biết được không? Chúng tôi rất cần thông tin này.”

“Chuyện này... Được rồi, thật ra thì gần đây xảy ra không ít chuyện kì lạ, phòng 212 chỗ tụi em rõ ràng không có khách vào ở, nhưng khi thu dọn nhân viên luôn phát hiện phòng 212 có dấu vết từng có người ở. Tháng này đã xuất hiện năm sáu lần rồi, khiến người ta hoang mang vô cùng, mấy chị dọn phòng đã xin nghỉ việc hết.”

Sắc mặt nhân viên lễ tân tái nhợt, người cũng không nhận được mà run rẩy.

“Không có gì đâu, đừng suy nghĩ nữa.”

Đào Tử đặt tay lên vai cô nhân viên lễ tân, dán bùa an thần trấn an cảm xúc cô ấy.

“Nếu như vậy chúng tôi không quấy rầy nữa, về trước đây.”

Đêm khuya kéo đến như quái vật há cái miệng rộng của mình ra nuốt chửng toàn bộ thế giới, lúc này khách sạn sôi nước nóng vì cúp điện nên tối vô cùng. Gió núi ào ào đập vào cửa sổ phát ra tiếng cạch cạch như ai đó khẩn cấp muốn vào trong phòng vậy. Trong phòng tối đến mức gần như xòe tay không thấy năm ngón, đột nhiên một ngọn lửa màu vàng chiếu sáng cả không gian đen kịt.

“Tối quá thời tiết như vậy chúng ta có nên đến phòng 212 xem thử không?”

Ngọn lửa Phượng Hoàng bùng lên trong tay Tô Mạt, cô nhìn Đào Tử và Hàn Ngạo hỏi.

“Thật là ba người chúng ta đang chơi vui vẻ sao phải quan tâm chuyện này.”

“Đúng, chơi vui vẻ, nhưng anh nói xem, tối như vậy thì chơi thế nào?” Giơ bộ tú lơ khơ trong tay lên, Đào Tử cau kinh nói.

“Đi thôi, hai người lúc nào cũng cãi nhau, nhỏ giọng một chút đừng đánh thức người khác.”

Hành lang tối đen như mực chẳng hề có bất cứ điều gì khác thường, có lẽ là bởi vì điện đột ngột bị cúp khiến du khách định ngâm nước nóng rồi rít trốn vào phòng.

“Anh nói những kẻ kia có thể nhân lúc này ra ngoài gây chuyện không?” Đào Tử nhỏ giọng hỏi Hàn Ngạo.

“Chuyện này cũng khó nói, hiện giờ âm khí nặng nhất, chúng ta cần thận một chút thì hơn. Mạt Mạt, em đứng phía sau anh.”

Hàn Ngạo đưa tay về phía trước định nắm tay Tô Mạt, không ngờ lại trống rỗng, anh sững sờ nhìn lòng bàn tay mình, trong lòng dấy lên nỗi bất

an.

“Mạt Mạt đâu?”

“Khi này Mạt Mạt vẫn còn ở đây mà, sao chớp mắt đã không thấy người đâu cả vậy?”

“Chúng ta lại bị gài rồi.”

Hàn Ngạo tức giận đập vào vách tường bên cạnh, Đào Tử sợ đến mức vội vàng kéo cánh tay anh.

“Đừng nổi nóng, anh càng nổi nóng chúng ta lại càng dễ gặp chuyện, phải biết hiện giờ chúng ta thật sự có còn ở trong khách sạn suối nước nóng không hay là đã ở một kết giới khác rồi? Tô Mạt đi đâu? Chúng ta trúng kế khi nào?”

Hàn Ngạo tựa lưng vào tường, ép mình phải bình tĩnh trở lại, Đào Tử nói rất đúng, anh không thể mất lí trí, nếu không Mạt Mạt sẽ thật sự nguy hiểm.

“Anh có cảm thấy mọi chuyện gần đây đều nhằm vào Mạt Mạt không? Đầu tiên là hôn mê, bây giờ lại đột nhiên biến mất?”

“Nói đúng lắm, thế nhưng mục đích cuối cùng là gì?”

Hàn Ngạo hoàn toàn đồng ý với cách nói của Đào Tử, chỉ là anh không hiểu kẻ làm phép bỏ nhiều vốn như vậy rốt cuộc để làm gì? Nếu như chỉ vì Tô Mạt, tại sao phải chuẩn bị nhiều đồ hiếm có như vậy? Lẽ nào chỉ vì dụ họ giữ lại sao? Có lẽ không đơn giản như vậy. Nhưng nếu vì trận pháp nào đó, tại sao lại đẩy Tô Mạt vào chốn nguy hiểm lần nữa? Lẽ nào trận pháp này có liên quan đến Tô Mạt?

“Có thể trận pháp này có liên quan đến Tô Mạt không?”

Câu nói của Đào Tử trùng hợp với suy nghĩ của Hàn Ngạo, anh nhìn Đào Tử, gật đầu.

“Tôi cũng nghĩ như vậy, trên người Mạt Mạt thật ra có thứ gì khiến cho kẻ bầy trợn kia bạo tay đến thế?”

“Huyết mạch Phượng Hoàng. Tôi chỉ có thể nghĩ đến huyết mạch Phượng Hoàng thôi, song tôi hiểu rõ Ly Thương, hình như anh ấy không bạo tay đến vậy. Ngoại trừ anh ấy ra, tôi lại chẳng nghĩ được người nào khác.”

Nhắc đến Ly Thương, cảm xúc Đào Tử hơi chùng xuống. Hàn Ngạo vỗ vai Đào Tử, lấy ra một lá bùa lửa soi sáng hành lang đen kịt nơi Tô Mạt mất tích.

“Hình như không có vấn đề gì, tôi không cảm nhận được bất kì tà khí nào tồn tại, cũng không thấy gì dị thường.”

Mắt Hàn Ngạo khác hẳn với người thường, nghe thấy anh nói an toàn, Đào Tử thầm thờ phào nhẹ nhõm, sau đó cũng mở mắt ra.

“Bây giờ chúng ta làm thế nào? Tiếp tục đi về phía căn phòng 212 ư?”

“Ừ, đi xem qua chút đi, nhân tiện tìm Mạt Mạt. Không chừng căn nguyên của vấn đề bắt nguồn từ căn phòng kia, có lẽ phá giải bí mật của căn phòng mới có thể cứu được Mạt Mạt.”

Hai người vừa nói vừa tiếp tục đi về phía căn phòng 212, tuy nhiên trong lòng họ đều lo sợ bất an, không biết giờ đây Tô Mạt thế nào rồi?

Trong khi Hàn Ngạo và Đào Tử đang tìm kiếm dấu tích của Tô Mạt thì cô vẫn đi ở phía trước một mình, cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường. Quá yên tĩnh, cô định quay đầu lại hỏi Hàn Ngạo và Đào Tử xem

có thấy gì khác thường không thì lại kinh ngạc phát hiện hai người đi sau mình biến mất.

Nguy rồi, trúng kế!

Tô Mạt tiếp tục đi về phía căn phòng 212, đi được mười phút, cô mới phát hiện mình lại quay trở về chỗ vừa rồi.

“Quý định tường thật à? Chuyện như vậy cũng muốn làm khó mình sao?”

Có chút chế nhạo kẻ tạo ra trận pháp này, Tô Mạt quay người đi về phía căn phòng lúc đầu, Phượng Hoàng Hỏa vẫn cháy trong tay, nhưng mắt của cô lại nhắm. Cảm nhận vị trí dưới chân mình, Tô Mạt rẽ trái rẽ phải cuối cùng thì dừng bước. Chính là nơi này, Tô Mạt mở mắt, vung tay về phía bức tường trước mặt.

“Phá!”

Một lá bùa bay tới, đánh thẳng vào vách tường trắng tinh, trong khoảnh khắc lá bùa dán vào vách tường, vách tường này lập tức biến mất một cách kì lạ.

“Hừ, đúng là kém cỏi.”

Cô cười khẩy đi thẳng về phía trước, tìm phòng 212, song sắc mặt Tô Mạt nhanh chóng trở nên khó coi. Cô vẫn còn bị bao vây! Tô Mạt nhìn xung quanh lập tức sắc mặt sa sầm, xem ra kẻ bày trận này không hề đơn giản, cảm giác hẳn không phải là Ly Thương. Mấy lần giao thủ với Ly Thương, tuy chưa từng tấn công chính diện nhưng thực lực của Ly Thương tuyệt đối không mạnh như vậy. Rốt cuộc là ai đây?

Tô Mạt ngạc nhiên phát hiện ra mình có thể cảm nhận được tiếng gió thổi mạnh ngoài cửa sổ cơ mà lại không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Điều này khiến trong đầu cô nhanh chóng hiện lên một khả năng.

Có lẽ vấn đề không phải do khách sạn suối nước nóng này, vòng vây không thiết lập ở đây mà là trên người. Khi người tu đạo quen với các loại thiên nhân cũng sẽ quen thói mở thiên nhân để xem xét sự việc. Kẻ bày trận lợi dụng điều tai hại này để phong ấn tâm nhân của cô, bởi vì thói quen của cô chính là dùng tâm nhân nhìn sự vật, nhưng kẻ đó là ai?

Tô Mạt suy đoán thân phận kẻ bày trận, sau đó đóng lại thiên nhân và tâm nhân của mình, lúc này mới nhìn hành lang phía trước lần nữa. Quả nhiên ở ngã rẽ cách đó không xa, Tô Mạt phát hiện ra điều khác thường. Màu sắc bức tường trước mặt đối lập rõ rệt như thể bị ghép lại, trên bức tường vốn trắng tinh lại xuất hiện từng điểm loang lổ như bị thấm nước.

Tô Mạt tiến gần đến bức tường, vung bùa phá sát dán lên đó.

Vù!

Âm thanh vang lên chứng tỏ bùa phá sát đã phát huy tác dụng. Màu sắc trên bức tường bắt đầu biến mất, cả hành lang trở về như cũ. Gió thổi khiến cửa kính phát ra tiếng vang lạch cạch, Tô Mạt thỏa mãn nở nụ cười rồi đi đến căn phòng 212.

Cô vừa mới đi được vài bước thì đã trông thấy Hàn Ngạo và Đào Tử đang đứng ở ngã rẽ cách đó không xa. Tô Mạt thầm khen ngợi kẻ bày trận cao siêu, có thể đồng thời thiết lập vài chỗ để mê hoặc ba người họ. Vừa cảm thán vừa thầm đề cao cảnh giác, xem ra nhiệm vụ này không hề đơn giản, không biết sau này còn phải đối mặt với thử thách thế nào đây. Ai cũng nói giáo đâm trước mặt dễ tránh, tên bản lén khó phòng, hiện giờ họ ở ngoài sáng mà kẻ địch ở trong tối, rốt cuộc phải làm thế nào thì ba người họ mới có thể an toàn?

Tô Mạt vừa nghĩ vừa đi đến chỗ Hàn Ngạo và Đào Tử. Cầm một lá bùa phá sát trong tay, cô đánh đến kết giới vô hình kia, đồng thời khẽ quát:

“Phá!”

Khi lá bùa mở ra, Hàn Ngạo và Đào Tử bị bao vây cũng nhìn thấy Tô Mạt.

“Mạt Mạt, em/cậu không sao chứ?”

“Mình không sao, cậu nhìn xem không phải mình hoàn hảo đứng trước mặt hai người sao? Chúng ta nên đi xem cô bé kia trước đi, sau đó mình kể cho hai người phát hiện của mình.”

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 19-2

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Trong căn phòng đen kịt, ngoài tiếng gió núi không ngừng vỗ vào cửa sổ ra thì không gian lạnh phắc như tờ, trừ một cô bé đang run rẩy. Lúc này Tiểu Triết khóc không ra nước mắt, cô quần chặt chần run rẩy không ngừng. Cô sợ nhất là thời tiết như thế này, không ngờ vừa mới đến thì đã gặp phải, gió rít thì cũng tạm chấp nhận, không những thế lại còn bị cắt điện. Thật là đáng sợ! Cô âm thầm cầu nguyện trời nhanh sáng để mình có thể vượt qua thời khắc gian nan này.

“Cạch cạch...”

Gió núi không ngừng ùa vào làm cửa sổ phát ra tiếng vang lạch cạch, khiến Tiểu Triết không kìm được mà nghĩ đến những truyện ma kinh dị từng xem. Cô càng cuộn mình chặt thêm, hốc mắt cũng bắt đầu nóng ran.

Gió núi vẫn mạnh mẽ ùa vào, kèm theo đó, những hạt mưa to như hạt đỗ cũng trút xuống, hòa cùng tiếng gió thổi thi nhau rít gào ngoài cửa sổ phòng Tiểu Triết. Có thể nghe rõ tiếng mưa rơi lộp độp trên cửa sổ như pháo nổ ngày Tết, khiến căn phòng yên tĩnh trở nên ồn ã.

Thật đáng sợ!

Tiểu Triết chực rơi nước mắt, bỗng dừng cô ngồi bật dậy, lao đảo đi về phía cửa phòng. Cô muốn đi tìm mấy người trông đáng tin kia, chỉ là khi cô vừa chạy đến cửa thì lại kinh ngạc không thôi, vì dù cố gắng thế nào cô cũng không cách nào mở ra được, như thể cánh cửa đã bị khóa lại từ bên ngoài vậy.

Tại sao lại như vậy? Tiểu Triết gõ mạnh vào cửa phòng, hi vọng có người nghe thấy tiếng gõ cửa của cô. Đáng tiếc là có lẽ ngay cả thần cũng đang bận, không ai nghe thấy cô gõ cửa, cửa phòng vẫn không thể mở ra.

“Vô dụng thôi, cô ra không được đâu.”

“Aaaa!”

Tiếng nói đột ngột vang lên khiến Tiểu Triết bất chợt quay đầu lại, chỉ thấy căn phòng đã le lói chút ánh sáng tự lúc nào không hay. Căn phòng vốn tối đen được chiếu sáng trong nháy mắt, tuy nhiên điều này chẳng những không thể khiến Tiểu Triết đang chán nản vui vẻ lên, ngược lại còn hoảng sợ đến gần như bất tỉnh.

Lúc này đây trong phòng có đầy người, người vừa lên tiếng là một cô gái trông xấp xỉ cô. Tiểu Triết sợ đến mức ngồi bệt xuống đất, cô không biết tại sao phòng của mình bỗng xuất hiện nhiều “người” như vậy, họ là ai?

“Các cô... các cô là ai? Tại sao ở trong phòng của tôi? Các cô muốn làm gì?”

“Phòng của cô à? Ha ha ha, cô nhầm rồi, căn phòng này cũng từng là phòng của chúng tôi. Chúng tôi luôn ở đây, là cô không nhìn thấy mà thôi.”

Cô gái xấp xỉ tuổi Tiểu Triết thoáng cái đã đi đến trước mặt cô, sau đó cúi người, nhìn Tiểu Triết mặt đầy nước mắt, “tốt bụng” giải thích.

“Cô... cô đừng đến đây.” Tiểu Triết gào lên với khuôn mặt chỉ cách mình vài centimet.

“Được thôi, được thôi, khóc gì chứ, sớm muộn gì cô cũng sẽ là một trong số chúng tôi thôi, nhanh chóng thích ứng một chút vẫn tốt hơn.”

Cô gái nhìn Tiểu Triết rồi nhún vai, dịch khuôn mặt của mình ra xa khuôn mặt Tiểu Triết, cười nói.

“Cô nói vậy là có ý gì? Các cô là ai? Là... là ma sao?”

Tiểu Triết bỗng ngẩng đầu lên hỏi cô gái vẫn nói chuyện, đồng thời cũng chú ý đến những cô gái phía sau cô ta.

“Ma? Đại khái có thể gọi chúng tôi như vậy, về phần lời nói của tôi có ý gì, sau này cô sẽ biết. Được rồi, có người đến, chúng tôi đi đây.”

Cô gái vừa nói vừa quay người đi về phía những cô gái kia.

“Cô nói vậy là sao? Nói rõ ràng đi, này!”

Tiểu Triết vội vàng gọi với theo cô gái đã rời đi, tiếc rằng không ai trả lời cô. Cô vội vàng đứng dậy định đuổi theo hỏi cho ra lẽ, chỉ thấy cô gái sắp rời đi bỗng quay đầu lại, khuôn mặt vốn không khác gì người bình thường bất chợt trở nên vô cùng khủng khiếp. Mắt lật lên, chỉ còn lại lòng trắng, sau đó khẽ mỉm cười với Tiểu Triết.

“Aaaa!”

“Chị Đào Tử, sao chị ở đây?”

A, bọn chị thấy điện bị cắt, hơn nữa gió núi rít gào lớn như vậy, lo lắng một cô bé như em sẽ sợ hãi nên ghé sang thăm em. Không sao chứ?”

“Hì hì, không sao ạ.” Theo bản năng, Tiểu Triết che giấu tất cả mọi chuyện mình vừa thấy, vì cô cũng không rõ đó rốt cuộc là mơ hay là thực, “Em còn định đi tìm anh chị đấy, em sợ nhất là trời mưa gió hay lúc bị cắt điện. Bây giờ cả hai thứ đều đến cùng lúc, em đang do dự có nên đi tìm các anh chị không, không ngờ anh chị đã đến.”

Nghe lời nói của Tiểu Triết, Đào Tử quay đầu nhìn Tô Mạt, dù cô bé này không nói gì nhưng nhóm Tô Mạt có thể nhìn ra trên vẻ mặt trước đó còn sáng sủa giờ đã nhiễm một vết quỷ khí, rõ ràng khi này cô bé từng tiếp xúc với ma quỷ. Thêm luồng tà khí vờn quanh không ngớt, chắc hẳn thứ cô bé tiếp xúc không đơn giản chỉ là một con ma, có điều không biết tại sao cô bé này lại muốn giấu họ, hay là hoàn toàn không nhận thấy được gì?

“Vậy, hôm nay em ở chung với bọn chị hay là ở đây? Giờ này cũng không còn sớm đâu nhỉ?”

“À em có thể ở chung với anh chị được không?”

“Dĩ nhiên là được, vậy em chịu khó ở chung phòng với bọn chị một đêm nhé. Nếu ngày mai thời tiết tốt hơn, chúng ta có thể cùng nhau leo núi.”

“Được ạ, được ạ, có lẽ em có thể làm hướng dẫn cho anh chị nữa đấy, đây không phải lần đầu tiên em đến đây đâu, cho nên nhất định em biết nhiều hơn anh chị.”

Tâm trạng vui vẻ của cô gái như lây sang ba người. Đúng là lứa tuổi hồn nhiên mà, lúc mình ở tuổi này đã bắt đầu xử lý đủ chuyện quái dị, còn cô bé này vẫn không biết mình có thể bị thần chết triệu hồi bất cứ lúc nào. Hiện tại, chuyện duy nhất có thể làm là tận lực bảo vệ cô bé còn sống cho đến khi họ tìm được cách phá trận.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì bên cạnh có thêm bạn, Tiểu Triết cả đêm ngon giấc, khi cô mở mắt ra, ngoài cửa sổ trời đã sáng choang.

“Chào buổi sáng, Tiểu Triết. Thời tiết hôm nay đẹp lắm đấy!”

Từ ngoài cửa đi vào, Đào Tử thấy Tiểu Triết đã mở mắt bèn chào hỏi, sau đó dựa cửa nhìn về phía cửa sổ đã kéo một bên rèm che.

“Chào buổi sáng chị Đào Tử.”

“Chị Mạt Mạt vẫn chưa dậy ạ?”

“Nhỏ giọng một chút, nếu chị Mạt Mạt em bị đánh thức, hậu quả rất nghiêm trọng đấy.”

Đào Tử vội kéo Tiểu Triết còn đứng bên giường nói chuyện đến cạnh cửa, nhìn Tô Mạt vẫn chưa tỉnh lại, thầm thở phào nhẹ nhõm.

“O! Nghiêm trọng thế ạ, sẽ không biến thành tiểu quái thú chứ?”

Nhìn hành động của Đào Tử, Tiểu Triết cảm thấy rất buồn cười, cô bé hoàn toàn không thể hiểu được phản ứng của Đào Tử.

“Chị Đào Tử, tại sao chị chình ti vi thành im lặng vậy?”

“Một là sợ đánh thức chị Mạt Mạt em, hai là chị đang luyện khẩu ngữ.”

Tiểu Triết: “...”

Nhìn hai người thì thầm to nhỏ trên sofa, Hàn Ngạo lắc đầu, đi vào phòng trong. Vừa mới vào phòng đã thấy Tô Mạt vẫn đang ngủ say ôm cả chiếc chăn vào lòng bằng cả tay lẫn chân, hết như chú gấu koala vậy, anh buồn cười đi đến bên giường, ngồi xuống ngắm nhìn gương mặt đang say ngủ của cô. Không biết mơ thấy gì, trên mặt Tô Mạt vương nụ cười nhẹ, tựa như vô cùng vui vẻ.

“Chào buổi sáng!”

Tô Mạt lười nhác nằm trên giường nhìn về mặt mỉm cười của Hàn Ngạo, cất tiếng chào ngưỡng ngùng. Nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Tô Mạt, Hàn Ngạo cúi người, hôn lên trán cô.

“Chào buổi sáng, tình yêu của anh!”

“Đây là đâu?”

Tiểu Triết gãi đầu quan sát khung cảnh lạ lẫm trước mắt, cô nhớ rõ mình đang leo núi với các anh chị, tại sao chỗ này lại xa lạ thế? Cô thử ngồi dậy, may quá, thân thể không có gì khác thường, cũng không bị thương.

“Chị Đào Tử? Chị Mạt Mạt? Anh chị ở đâu?”

“Ai cứu tôi với?”

...

“Thế nào? Tiểu Triết đã tỉnh lại chưa?”

Lúc này trong phòng khách sạn suối nước nóng, Tô Mạt cau chặt mày, nhìn chăm chăm Tiểu Triết hôn mê bất tỉnh trên giường, hỏi Đào Tử.

“Không thấy sinh hồn.” Đào Tử cẩn thận xem xét Tiểu Triết, quay đầu lại trả lời câu hỏi của Tô Mạt.

“Tại sao lại như vậy? Chúng ta vẫn ở cạnh cô ấy mà, sao lại bỗng nhiên xảy ra chuyện này?”

Tô Mạt không thể nào hiểu được trạng thái lúc này của Tiểu Triết, phải nói đến chuyện lúc sáng, mọi người hẹn hôm nay sẽ leo núi. Tiểu Triết và nhóm Tô Mạt đã thức dậy thật sớm thu xếp đồ đạc cần mang theo, sau khi tất cả chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ hứng khởi đi lên núi.

Đáng ra tất cả đều tốt đẹp, nhưng lúc đi đến sườn núi, không biết Tiểu Triết nhìn thấy gì, đột nhiên hét to rồi ngã ra sau. May là Hàn Ngạo cách cô bé không xa mới giúp Tiểu Triết tránh được cú ngã đầy nguy hiểm, song cũng chính từ đó, Tiểu Triết hôn mê bất tỉnh đến giờ.

Đáng ra nên đưa Tiểu Triết đến bệnh viện, có điều Hàn Ngạo nói trạng thái Tiểu Triết không ổn, nên Đào Tử mới quan sát cẩn thận, không ngờ rút ra kết luận không thấy sinh hồn. Rốt cuộc là sao đây? Là ai có thể làm ra chuyện như vậy ngay trước mắt họ lần nữa?

“Làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao? Tìm thôi! Cô bé chỉ là một cô gái bình thường, nếu sinh hồn mất lâu không biết sẽ xảy ra vấn đề gì nữa. Bây giờ cách duy nhất chính là chúng ta cùng nhau lên núi tìm, nhưng phải để lại một người ở lại trông chừng thân thể cô bé, tránh để thứ gì đó thừa dịp đến đoạt xác.”

“Cũng chỉ có thể làm vậy thôi. Vậy...”

Đào Tử vẫn chưa nói hết, Hàn Ngạo đã thêm vào,

“Cô ở lại trông chừng Tiểu Triết, tôi và Mạt Mạt đi lên núi điều tra, nếu như thân thể cô ấy xuất hiện tình trạng gì, cô cũng kịp thời xử lí.”

“Ừ, như vậy cũng tốt. Đào Tử, cậu ở lại trông nom Tiểu Triết, nhân tiện chú ý tới những thứ khác có thể đến đây đoạt xác nhé.” Tô Mạt nghe lời Hàn Ngạo nói, suy nghĩ rồi dặn dò Đào Tử.

“Yên tâm đi, hai người cũng phải cẩn thận, làm được chuyện như vậy ngay trước mắt chúng ta, có lẽ người này không dễ đối phó đâu.”

Đào Tử có phần lo lắng nhìn Tô Mạt, cô ấy biết rõ, với bản lĩnh của hai người họ, nếu như tấn công chính diện có lẽ đối phương sẽ chẳng chiếm

được ưu thế, nhưng nếu người đó đánh lén sau lưng thì cũng không chắc. Huống chi hiện tại tình trạng thân thể Tô Mạt thực sự khiến cô lo lắng.

“Yên tâm đi.”

Một giờ trôi qua, Đào Tử bóp bả vai mỗi vì ngồi lâu, cô đứng dậy định đi rót một cốc nước, bỗng nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng hạ thấp từ lúc nào không hay, gần như há miệng là có thể phả ra khói. Chuyện này là sao? Tại máy điều hòa ư? Đào Tử ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn máy điều hòa... đang tắt...

“Không ngờ nhanh như vậy đã không kiểm chế được. Đào Tử khẽ nói thầm, rồi giả vờ như không hay biết gì, tiếp tục đi tới nơi đặt cốc nước, nhưng trên tay cầm lá bùa phá sát, chuẩn bị cho con ma không biết tự lượng sức mình kia một đòn chí mạng.

Căn phòng lạnh dần, Đào Tử để ý đến Tiểu Triết.

“Ồ, hình như lạnh đi thì phải?” Cô bỗng cất lời, ra vẻ rất nghi ngờ, sau đó đi đến bên giường Tiểu Triết, “Không thể để Tiểu Triết bị lạnh cóng được.”

Đào Tử thấy một linh hồn màu đen rất nhỏ đang quanh quẩn bên người Tiểu Triết, có lẽ định thừa dịp thân xác này không có sinh hồn mà đến chiếm dụng.

“Ồi, cũng là một kẻ đáng thương.”

Đào Tử lẩm bẫm, đổi bùa phá sát thành một lá bùa tinh lọc, sau đó vờ như lơ đãng đi đến gần linh hồn màu đen kia.

“Đi đầu thai đi...”

Cô dán bùa tinh lọc trong tay vào linh hồn đang đến gần Tiểu Triết, linh hồn màu đen nhạt dần nhạt dần, vái Đào Tử một cái, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Đào Tử nhìn linh hồn màu đen tan biến, khẽ thở dài một hơi, vừa định ngồi xuống bỗng khựng lại. Thế này là muốn làm loạn sao? Cô đột nhiên cảm thấy á khẩu, bởi vì lúc này trong tầm mắt cô lại xuất hiện hồn thể giống như linh hồn đã được tinh lọc lúc nãy, có điều lần này không phải là một mà là bốn...

Dường như xuất hiện mâu thuẫn gì đó, lúc này bốn hồn thể kia đang đánh nhau, cứ như đang tranh giành xem ai là người chiếm thân thể kia vậy.

Đào Tử khoanh tay quan sát, sau đó cô lấy mấy lá bùa tinh lọc từ trong ngực ra, dè dặt đến gần chúng, vì đang bận đánh nhau nên không hồn thể nào phát hiện Đào Tử đến gần, vẫn xô xô đẩy đẩy nhau như cũ.

Đào Tử dán bùa tinh lọc lên đám hồn thể rồi thở phào nhẹ nhõm, song ngay sau đó cô cau mày lại, xem ra hôm nay cô bận lắm đây, không biết bùa tinh lọc trên người có đủ không nữa. Cô thật sự không muốn ra tay với đám hồn thể đáng thương này, nhưng lúc Mạt Mạt hôn mê cũng bị mất sinh hồn, không hề có một hồn thể đến đoạt thân xác, tại sao Tiểu Triết hôn mê lại dẫn dụ nhiều hồn thể đến đây như vậy? Lẽ nào đây cũng là một âm mưu? Đào Tử thầm phỏng đoán.

Nhiệt độ trong phòng lại giảm xuống lần nữa, khiến Đào Tử sờn cả gai ốc.

Mẹ ơi, lần này hàng khủng đến sao!

Đào Tử cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, đề phòng... Quả nhiên một cái bóng màu đỏ sậm xuất hiện trong tầm mắt cô. Đào Tử xuýt xoa, sao thế này? Đây tối thiểu cũng phải là một linh hồn ác quỷ, thế nhưng tại

sao hồn thể dạng này lại xuất hiện ở nơi đây? Với tu vi hiện tại, nó hoàn toàn có thể tu thành Quỷ Vương mà?

Nhìn cái bóng từ từ đến gần, Đào Tử lên tiếng hỏi, “Mi hoàn toàn có thể tu luyện thành Quỷ Vương, vì sao phải xuất hiện ở đây?”

Có lẽ không ngờ Đào Tử đột nhiên lên tiếng, cái bóng màu đỏ sậm kia hơi khựng lại, dường như đang đánh giá cô.

“Người tu hành?” Tiếng nói ồm ồm truyền đến, tựa như kinh ngạc vì thân phận của Đào Tử, “Cô bảo vệ cô bé này?”

“Ừ, ta rất hoang mang, tại sao mi lại đến đây? Còn thiếu một bước thôi là mi có thể đạt đến cảnh giới Quỷ Vương, sao lại đến đây đoạt thân xác cô bé này? Không sợ phạm vào giới luật hay sao?”

“Không phải là tôi cố ý đến đây, trên người cô gái này dường như có thứ gì đó thu hút tôi đến đây xem. Tôi chẳng hề có ý gì khác, cũng không muốn là kẻ địch của cô.”

“Có thứ gì thu hút ư?”

Đào Tử vừa nghi hoặc vừa khó hiểu trước lời giải thích. Tại sao lại như vậy? Lúc này cô chẳng hề phát hiện trên người Tiểu Triết có chỗ nào lạ thường cả? Lẽ nào cô bỏ sót gì đó sao?

“Tôi đi đây, nhưng nhắc cho cô biết là sẽ có rất nhiều hồn thể đến đây đây, tự giải quyết cho tốt đi.”

Cái bóng màu đỏ sậm nói xong thì nhạt dần rồi biến mất. Lời của nó khiến Đào Tử ngẩn ngàng trăm mối, đồng thời cũng đề cao cảnh giác. Cô quan sát Tiểu Triết trên giường, rốt cuộc trên người cô gái này có bí mật gì thế?

“Phù phù...” Trong phòng không ngừng vang lên tiếng thở hỗn hển, một cô gái cầm bùa khoa tay múa chân, miệng lầm bầm. Nhưng nếu người thật sự thạo nghề sẽ biết là cô gái đang cầm bùa kia đang không ngừng tinh lọc đám hồn thể trong phòng.

“Mệt chết đi được, rốt cuộc là sao thế này?”

Đào Tử vừa thờ hỗn hển vừa nhìn đám hồn thể không ngừng ủa đến Tiểu Triết, tung ra từng lá bùa tinh lọc. Sau khi con đại quý kia bỏ đi, Đào Tử quan sát xem thật ra Tiểu Triết có gì khác với người bình thường. Nhưng dù có nhìn thế nào đi nữa, cô vẫn không nhìn ra trên người Tiểu Triết có gì nổi bật cả, ấy thế mà lại có một đám hồn thể đông đúc không ngừng ủa vào phòng, nhất thời khiến Đào Tử luống cuống tay chân, phải lấy ra số lượng lớn bùa tinh lọc đánh vào đám hồn thể kia. Cũng để phòng ngừa bất trắc, cô thuận tay dán lên người Tiểu Triết vài cái, tránh có mấy tiểu hồn tiểu quái thừa cơ cướp xác.

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng thấp, đám hồn thể đã lấp đầy cả phòng. Bởi vì Tiểu Triết đã được Đào Tử dán bùa nên đám hồn thể chỉ vây quanh cô bé, lượn qua lượn lại chứ không thể làm gì.

“Ôi!” Đào Tử thở dài, nhìn căn phòng đầy hồn thể, “Không biết bao giờ Mạt Mạt mới về nữa. Nếu có họ ở đây thì tốt rồi, như vậy mình cũng có thể nhàn hạ.”

Trong phòng khách sạn suối nước nóng, Đào Tử đang cố kéo dài thời gian, mà Tô Mạt và Hàn Ngạo tìm kiếm sinh hồn của Tiểu Triết ở ngoài cũng gặp phải phiền phức giống vậy.

Sau khi rời khỏi khách sạn, hai người men theo con đường lên núi tìm kiếm sinh hồn của Tiểu Triết. Bởi vì là ban ngày, trên núi thỉnh thoảng xuất hiện du khách hoặc cư dân địa phương, vì vậy không thể rầm rộ chiêu hồn được.

Tô Mạt nắm cờ chiêu hồn nhỏ chế tạo đặc biệt trong tay, vừa đi vừa thầm gọi tên Tiểu Triết. Tiếc rằng cờ chiêu hồn không hề có phản ứng.

Tô Mạt và Hàn Ngạo nhanh chóng đi đến chỗ Tiểu Triết ngã trước đó.

“Khi sáng Tiểu Triết bị ngất ở đây, hay là chúng ta tìm thử gần đây xem sao? Đã đến giờ này chúng ta phải nhanh lên, nếu không trời tối muốn tìm lại phiền phức. Ai biết được ban đêm trong núi sẽ xuất hiện thứ gì chứ, khách sạn kia quái lạ như vậy, để Đào Tử ở đó em cũng không yên lòng, huống hồ lại thêm Tiểu Triết. Cho nên chúng ta tang tặc nhé?” Quan sát cảnh vật xung quanh một lượt, Tô Mạt nói với Hàn Ngạo.

“Ừ, vậy cũng tốt, chúng ta tìm kiếm một vòng quanh đây đi, nếu như không có thì chúng ta trở về, nhìn thời tiết không chừng sắp nổi gió rồi, không biết tối nay sẽ xảy ra chuyện gì nữa.” Hàn Ngạo chỉ một hướng khác, “Anh qua bên kia xem thử, em ở gần đây, đừng đi quá xa, tránh để bị lạc.”

“Ừ, yên tâm đi, em biết tình trạng mình mà.”

Mặt Tô Mạt ửng đỏ, cô đi về một phía khác. Sợ dĩ Hàn Ngạo nói đừng để bị lạc không phải sợ cô gặp phải nguy hiểm gì, mà bản thân cô là một kẻ mù đường. Ở nơi rừng xanh thì càng không phân biệt được phương hướng, lỡ như cô đi lạc vậy càng phiền phức hơn, Tô Mạt bắt đầu đi vòng quanh nơi Tiểu Triết ngất xỉu.

Hàn Ngạo vừa tìm sinh hồn Tiểu Triết vừa không yên lòng, thỉnh thoảng nhìn về phía Tô Mạt, sợ không cẩn thận sẽ lạc mất cô. Dù sao trong lòng anh, chỉ có Tô Mạt mới là quan trọng nhất, nếu không phải không đành lòng khi chứng kiến một sinh mệnh vô tội biến thành người thực vật, anh sẽ không rảnh mà quan tâm đến chuyện này, huống chi còn có Tô Mạt xen vào. Anh thở dài tiếp tục tìm kiếm.

“Ui cha!”

Tiếng nói bỗng vang lên khiến Hàn Ngạo hoảng hốt, anh vội vàng chạy về phía Tô Mạt.

“Mạt Mạt, em làm sao vậy?”

“Ồ, không sao, không cần thận bị quẹt phải chút thôi.”

Nhìn Hàn Ngạo thở hổn hển, Tô Mạt ngã ngòi dưới đất hơi áy náy trong lòng. Cho đến nay đều là Hàn Ngạo lo lắng cho cô, thậm chí mấy lần vì cô mà vào sinh ra tử. Kiếp này cô đành nợ ân tình này thôi, cũng không biết tình trạng thân thể của mình thế nào nữa, sau này... Cô không dám nghĩ đến sau này...

Hàn Ngạo luôn không bỏ sót một biểu cảm nào của Tô Mạt, anh thấy sự thay đổi trên nét mặt cô, hiểu ra lại là Thiên Niên Kiếp chết tiết kia khiến tâm trạng người yêu anh suy sụp rồi. Nhưng anh cũng không thể làm gì trước tình cảnh này, đành cúi đầu giả vờ nhìn vết thương trên tay Tô Mạt, che giấu vẻ bất lực trong mắt mình.

“Sao lại bị cào xước vậy?”

Nhìn vết thương không ngừng chảy máu trên tay cô, mày Hàn Ngạo cau chặt. Anh vội vàng lấy thuốc trị thương ở trên người cẩn thận bôi lên vết thương.

“Sao anh mang thuốc trị thương theo vậy?”

“Ừm, phòng ngừa chuyện bất trắc bao giờ cũng tốt. Đau lắm không?”

“Không sao đâu, trông đáng sợ chứ thật ra chẳng hề nghiêm trọng. Vừa rồi em đi ngang qua đây không cẩn thận bị trượt, đang định huơ tay bắt lấy thứ gì đó, không ngờ lại bị cứa. Em xem coi thứ gì lợi hại như thế?” Tô Mạt vừa nói vừa nhìn lại chỗ mình vừa trượt ngã, Sao không có gì cả, em

nhớ rõ ràng nơi này mới này có một cái cây mà. Nếu như em không nhớ lầm, vậy cũng phải còn để lại vết máu chứ?”

Tô Mạt hoang mang nhìn con đường núi trống trải và bằng phẳng trước mặt.

“Em nói khi này ở đây có thứ gì đó, là thứ cửa em bị thương? Nhưng bây giờ không có đúng không?”

Thấy phản ứng của Tô Mạt, Hàn Ngạo cũng giật mình. Rốt cuộc là sao, có gì đó cửa làm Tô Mạt bị thương song lại biến mất không thấy đâu cả. Lẽ nào chỗ này có gì khác thường?

Nghĩ đến đây, Hàn Ngạo đề phòng quan sát xung quanh, tuy nhiên cánh rừng trước mắt có vẻ như chẳng có gì thay đổi, chỉ có gió núi thỉnh thoảng thổi qua khiến cây cối đung đưa, tựa như đang giải thích với Hàn Ngạo rằng mình vô tội.

“Chúng ta về thôi, em bị thương rồi, về xử lý vết thương trước đã. Thuốc anh bôi cho em chỉ tạm thời cầm máu, đừng để nhiễm trùng.”

Hàn Ngạo dìu Tô Mạt đứng dậy, sau đó khẽ khom lưng, bế Tô Mạt đi xuống chân núi.

“Không cần bế em, tay em bị thương thôi, nào có nghiêm trọng như vậy. Nhanh thả em xuống đi nào.”

“Không thả! Cứ bế vậy đây, em mới vừa bị ngã, không chừng đã bị thương ở đâu rồi, nên trở về để Đào Tử kiểm tra cho em xong rồi nói sau.”

“Được rồi, được rồi, anh đừng căng thẳng như vậy, em thật sự không sao mà.”

Nhìn về mặt cố chấp của Hàn Ngạo, Tô Mạt thỏa hiệp để mặc anh ôm mình vào lòng đi xuống chân núi, đi chừng một giờ, cuối cùng Tô Mạt cũng nhìn thấy khách sạn suối nước nóng cách đó không xa. Lúc này khách sạn bị một luồng tà khí đen nhạt bao phủ, khiến Tô Mạt thầm giật mình. Bây giờ là ban ngày, bên ngoài khách sạn đã tụ nhiều tà khí như vậy, đến tối chẳng phải càng nghiêm trọng hơn sao? Không biết tình hình của Đào Tử trong khách sạn thế nào nữa? Hình như bình thường không thấy nhiều tà khí thế này bao giờ? Lẽ nào Tiểu Triết đã xảy ra chuyện rồi? Nghĩ đến đây, sắc mặt Tô Mạt liền trở nên khó coi.

“Có phải em không thoải mái ở đâu không? Sao sắc mặt khó coi như vậy?”

“Không có, em không sao, anh đừng lo lắng. Em đang lo cho Đào Tử, anh nhìn khách sạn suối nước nóng chúng ta ở đi!”

Tô Mạt đưa tay chỉ về phía khách sạn, Hàn Ngạo đưa mắt nhìn theo tay cô, anh trông thấy khách sạn suối nước nóng đang bị tà khí bao phủ, nhất thời sắc mặt cũng trở nên khó coi.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 20-1

"Không biết bây giờ Đào Tử có sao không?"

Tô Mạt trước sau vẫn mang vẻ lo lắng nhìn tà khí bao phủ khách sạn suối nước nóng.

"Sẽ không sao đâu, chúng ta nhanh trở về, xem thử chuyện gì xảy ra, suy đoán lung tung như vậy cũng chẳng có kết quả gì."

Hàn Ngạo sải bước nhanh đi về phía khách sạn suối nước nóng. Ngẩng đầu nhìn vào mắt Hàn Ngạo, Tô Mạt chỉ có thể thở dài không biết làm sao. Anh nói rất đúng, cô suy đoán thế này cũng chỉ tự tìm thêm phiền não, còn không bằng mau sớm trở về xem thử rốt cuộc tình hình thực tế như thế nào.

Đi từng bước đến gần phòng trong, cuối cùng Tô Mạt và Hàn Ngạo cũng thấy rõ tình hình, khiến hai người có phần dớ khóc dở cười. Tiểu Triết vẫn ngủ mê man trên giường, còn Đào Tử ngồi bên cạnh cô bé nhắm mắt lăm lăm, trên người tỏa ra ánh sáng màu trắng, như thể đang ngồi thiền. Hồn thể đầy rẫy phòng bao quanh lấy họ, dường như đang lắng nghe điều gì, thỉnh thoảng có vài hồn thể nhạt dần rồi chậm rãi biến mất không thấy nữa, cũng có những hồn thể đậm màu hơn chút đang chậm rãi nhạt đi, sau đó cũng từ từ biến mất tăm. Có lẽ tà khí trong phòng là kiệt tác của mấy hồn thể này.

"Đào Tử đang tinh lọc những linh hồn này à? Sao trước đây không biết cô ấy còn có nghề này chứ?"

Nhìn hồn thể đang không ngừng tràn vào phòng cùng với đám hồn thể từ từ biến mất, Tô Mạt có chút hoang mang khó hiểu.

"Những hồn thể này sao lại đến chỗ chúng ta?"

Phượng Hoàng màu vàng vút lên cao, xông đến đám hồn thể không ngừng tràn vào phòng. Tia sáng huyền ảo của Phượng Hoàng quét đến nơi nào, hồn thể ở nơi đó đều nhanh chóng biến mất. Cuối cùng, hồn thể trong phòng cũng không tăng thêm nữa, Đào Tử thở phào nhẹ nhõm.

"Thật may là hai người đã trở lại, mình sắp mệt chết rồi Mạt Mạt, cậu không biết đâu, sau khi hai người đi, hồn thể tràn vào phòng liên tục. Khi này còn có một con đại quỷ sắp sửa tu thành Quý Vương đến, nó nói nó bị thứ gì đó trên người Tiểu Triết thu hút đến đây, còn bảo mình tự giải quyết cho tốt. Nhưng mình dùng cách nào cũng không thể nhìn ra Tiểu Triết có chỗ nào khác thường."

Hồn thể đã giảm bớt, tà khí trong phòng cũng từ từ tiêu tan. Tô Mạt nghiêm túc nghe Đào Tử kể lại, nhìn về phía Tiểu Triết.

"Cô bé trông không có gì khác thường cả."

Vừa nói Tô Mạt vừa đi đến giường, lúc này Đào Tử đã ngã quỵ xuống giường, thở hổn hển, có lẽ là mệt mỏi quá mức.

"Đúng vậy, vừa rồi mình cũng nhìn mãi, chẳng hề phát hiện ra cô bé này có chỗ nào đặc biệt. Cô ấy có thể thu hút nhiều hồn thể đến như vậy, có lẽ chúng ta đã bỏ sót chỗ nào rồi. Hàn Ngạo, anh có nhận xét gì không?"

"Có thể bởi vì thể chất lô đĩnh của cô ấy không?" Thể chất lô đĩnh? Là sao? Ngạo, anh từng nghe nói à?"

Tô Mạt quay đầu lại nhìn Hàn Ngạo, vô cùng ngạc nhiên với việc Hàn Ngạo biết được bí mật trên người Tiểu Triết. Hàn Ngạo không trả lời mà liền quay người đi ra ngoài phòng, chỉ lát sau thì cầm theo một hộp thuốc nhỏ vào phòng trong.

"Mạt Mạt, cậu bị thương à?"

Bay giờ Đào Tử mới nhìn thấy vết thương có vẻ sâu trên tay Tô Mạt, kinh ngạc kéo tay Tô Mạt lại, cô quan sát cẩn thận, sau đó đặt ngón tay lên cổ tay Tô Mạt.

"Hình như thân thể không có gì dị thường. Mình nhớ lần trước cậu đã nói từng trúng độc trong kết giới, có điều hình như bây giờ đã không còn vấn đề gì, cậu có thể yên tâm. Tuy nhiên vết thương trên tay vẫn phải xử lí một chút, lỡ như nhiễm trùng cũng rất phiền phức."

Đào Tử vừa nói vừa nhận lấy hộp thuốc trong tay Hàn Ngạo, cẩn thận băng bó cho Tô Mạt.

"Không sao là tốt rồi, Mạt Mạt nói bị thứ gì đó cửa phải, thế mà ở nơi cô ấy bị cửa lại có gì khác thường, cho nên tôi hơi lo lắng, nhưng cô đã nói không sao nên tôi cũng có thể yên tâm hơn."

"Anh nói Mạt Mạt bị thứ gì đó cửa bị thương, nhưng lại không tìm vật đó à?"

Dường như Đào Tử nhớ ra gì đó, sắc mặt thoáng biến đổi, vội vàng quay đầu lại hỏi Hàn Ngạo.

"Ừ, đúng vậy, mình cảm thấy hình như bị vướng, sau đó thì tay bị cửa một vết, mình còn tưởng bị cây cối quệt phải nữa kia, nhưng trên đám cây xung quanh chẳng có bất cứ vết máu nào, cứ như vết thương của mình tự nhiên xuất hiện vậy." Tô Mạt nhìn vẻ mặt của Đào Tử, ngập ngừng rồi hỏi, "Sao vậy? Có vấn đề gì sao?"

"Mình nhớ ông nội đã nói, máu người truyền thừa huyết mạch thần thú cực kì quý giá, nếu muốn khởi động trận pháp có huyết mạch thần thú làm chất dẫn thì hiệu quả sẽ tăng gấp bội. Mình đang suy nghĩ, trước đó chúng ta gặp phải đủ mọi chuyện quái lạ, có thể nào kẻ núp ở chỗ tối bây giờ đã sẵn sàng rồi, đợi đến khi lấy được máu của Mạt Mạt là có thể bắt đầu kế hoạch của hẳn. Mình lo..."

Đào Tử cau mày nhìn vết thương trên tay Tô Mạt...

"Không sao, chuyện gì phải tới cuối cùng cũng tới, dù thế nào chúng ta cũng phải đối mặt, đừng suy nghĩ nhiều quá. Gần đây xảy ra cũng không ít chuyện rồi, cậu đừng lo lắng."

Tô Mạt cầm tay Đào Tử an ủi, cô cũng biết chuyện lần này xem ra chẳng đơn giản, song nhất định phải đối mặt. Cho dù là vì những cô gái vô cơ mất tích hay là vì tích một phần âm đức cho mình.

"Đúng rồi. Ngạo, thể chất lô đỉnh anh vừa nói là sao?"

Dường như muốn xoa dịu không khí trong phòng, Tô Mạt ngẩng đầu hỏi Hàn Ngạo vẫn đang quan sát Tiểu Triết.

"Thật ra thì anh cũng không rõ lắm, cũng chỉ suy đoán mà thôi. Trong quyển sách sư phụ anh để lại cho anh có ghi các loại thể chất, trong đó có một loại thể chất tên là thể chất lô đỉnh. Người có thể chất này có thể luyện ra bất cứ đồ thượng đẳng nào. Nếu hồn thể chiếm được thân thể người như vậy, dù nó muốn tái sinh làm người hay muốn tu luyện đặc đạo, đều là làm chơi mà ăn thật. Mà nếu như người chính phái có đệ tử như này cũng sẽ coi là bảo vật trong lòng bàn tay, tăng cường dạy dỗ. Có thể nói họ giống như người có tiên khí bẩm sinh, có thể nhanh chóng thông hiểu đạo lí hay bất kể thứ gì, thành tựu tương lai cũng không giới hạn. Tuy nhiên nếu như rơi vào tay tà đạo, dùng họ chế luyện tà vật, hiệu quả cũng tốt hơn chế luyện từ

người bình thường nhiều. Cho nên anh nghĩ, khi này chúng ta không có ở đây, những hồn thể kia bị thể chất này của cô ấy thu hút mà đến."

"Anh nói Tiểu Triết có thể chất này à? Có điều không cảm giác được mà? Lẽ nào có ẩn tình gì khác ư? Nếu như cô ấy thật sự có thể chất này, tại sao chỉ có sinh hồn biến mất? Không phải nên lấy thể xác cô ấy sao?"

"Thật ra thì anh cũng không rõ lắm, anh chỉ nói có thể là thể chất như vậy thôi, cụ thể là thể nào thì anh không biết. Tình hình bây giờ là làm sao tìm được sinh hồn của cô ấy, hoặc là giải quyết nhanh tình trạng hiện giờ để chúng ta sớm rời khỏi nơi này."

"Anh lấy được rồi hả? Như vậy chuyện đó có thể bắt đầu chưa?"

Một giọng nữ vang lên trong căn phòng mờ tối, tiếng nói chất chứa vẻ bi thương. Người đàn ông mặc đồ đen ngồi đối diện người phụ nữ, trông vẫn còn trẻ, sắc mặt hơi tái, trong tay anh ta cầm một chiếc bình nhỏ, bên trong đựng ít máu. Anh ta ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trông vô cùng đáng sợ kia, bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng như thể trấn an cô ta.

"Cô đừng suy nghĩ nhiều quá, tôi sẽ không ra tay với cô. Hiện giờ, chuyện nên làm đều đã làm, chỉ cần tìm được thêm hai người phụ nữ sinh ngày âm là có thể bắt đầu. Huyết mạch Phượng Hoàng không chống đỡ được bao lâu nữa, tôi nhất định phải chiếm được." Tiếng nói người đàn ông lộ vẻ ác nghiệt.

"Ồ, anh nói thì nhẹ nhàng, đến lúc cô gái kia xuất hiện, anh vẫn không thể nhẫn tâm. Nếu anh thật sự cần huyết mạch Phượng Hoàng như vậy thì hạ quyết tâm cho tôi xem. Không phải anh có thể sai khiến ma quái sao? Vậy thì giết cô gái kia đi."

"Tôi cảnh cáo cô một lần nữa, đừng gây chuyện với cô ấy, nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì bất trắc, chắc chắn tôi sẽ khiến cô tan thành mây khói. Đừng tưởng rằng cô cứu tôi thì có thể uy hiếp được tôi."

Nói xong, người đàn ông quay người bỏ đi. Người phụ nữ phía sau nhìn bóng lưng anh ta rời đi với vẻ mặt đau thương, che nửa bên mặt còn nguyên vẹn khóc tức tưởi.

“Đào Tử, tôi nhất định khiến cô hồn phi phách tán, ngàn kiếp không được siêu sinh, Ly Thương chỉ có thể là của tôi.

“Hắt xì!”

Đào Tử trông giữ bên cạnh Tiểu Triết bỗng hắt hơi một cái, cô nghi ngờ xoa mũi. Thời tiết thế này mà bị cảm ư? Cô đứng dậy cầm một chiếc áo khoác, khoác lên vai rồi tiếp tục bảo vệ Tiểu Triết vẫn còn đang hôn mê.

"Không phải bị cảm chứ? Ăn chút gì trước đi, sau đó cậu đi nghỉ ngơi một chút, để mình trông cho."

Tô Mạt đi từ phòng ngoài vào, cầm trong tay một hộp giữ nhiệt xinh xắn, đưa cho Đào Tử.

"Gì ngon thế?" Đào Tử mở hộp giữ nhiệt ra, thỏa mãn gật đầu, "Chỉ có cậu hiểu mình, đúng là mình hơi đói, nhưng nghỉ ngơi thì không cần, cũng không mệt. Hàn Ngạo đâu rồi?"

"Anh ấy nói đi ra ngoài một chuyến, cậu nghỉ ngơi chút đi. Ở đây không phải còn có hai chúng ta sao? Tinh thần tốt thì chúng ta mới có thể tiếp tục nghĩ cách chứ. Đúng rồi, hôm nay phóng 212 lại có người vào ở, xem ra chúng ta lại có thêm việc phải làm rồi."

“Ai?” Tiếng Đào Tử đột nhiên vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Tô Mạt. Tô Mạt vội vàng chạy ra phòng ngoài, "Xảy ra chuyện gì”

Lúc này Đào Tử đang đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, nghe thấy tiếng Tô Mạt, cô quay đầu lại, "Mình cũng không biết, vừa rồi cảm thấy hình như

có người đang nhìn trộm mình vậy, mình đi đến bên cửa sổ liền thấy một bóng đen chợt vụt qua, nhưng không thấy rõ là ai."

Bóng dáng vừa rồi... Bóng dáng đó rất quen thuộc, tại sao anh lại ở đây? Lẽ nào, lẽ nào tất cả mọi chuyện thật sự do anh làm? Ly Thương, đến cùng anh muốn em phải thế nào đây?

"Đào Tử, cậu không sao chứ?"

"Ồ, mình đang nghĩ đó là gì? Là người hay là..."

"Nguy rồi, chúng ta mắc bẫy."

Tô Mạt đi theo Đào Tử vào, nhìn thấy căn phòng trống không, mặt liền biến sắc. Hàn Ngạo vừa đi vào phòng liền nhìn thấy trên giường đã trống rỗng, lập tức hiểu ra nguyên nhân Tô Mạt sa sầm mặt.

"Gần đây ai cũng mệt mỏi, là chúng ta quá sơ suất, không trách ai được."

Một cô gái vừa vào ở phòng 212, tuổi vẫn còn nhỏ, xấp xỉ Tiểu Triết. Cũng giống với mấy cô gái mất tích kia, đều sinh ngày âm. Anh tò mò làm sao chúng thu hút được nhưng cô gái như vậy đến đây được vậy? Nếu một người sinh ngày âm đến đây du lịch thì không hiếm lạ. Có điều là hai, ba, thậm chí cộng thêm Tiểu Triết mất tích nữa là bảy, đây là con số không dễ tìm."

"Hiện tại thêm cô gái mới đến là bảy người, chúng phải nghĩ cách bảo vệ cô gái kia chu toàn. Nếu quả thật để kẻ núp trong bóng tối kiếm đủ bảy người, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Đào Tử, cậu khá giỏi chuyện giao tiếp, ngày mai cậu đi làm quen với cô gái kia nhé? Mình và Hàn Ngạo có thể điều tra thêm vị trí của Tiểu Triết, lúc trước mình có dán một lá bùa theo dõi lên người cô ấy, có lẽ sẽ phát huy công dụng."

Đào Tử gật đầu không tiếp lời, Tô Mạt nhìn Đào Tử đôi mắt ra ngoài cửa sổ, lặng lẽ thở dài, kéo Hàn Ngạo ra khỏi phòng, để Đào Tử ở lại.

Thấy Tô Mạt và Hàn Ngạo đã rời khỏi phòng, sắc mặt Đào Tử liền ảm đạm, dứt khoát ngồi xuống nhìn ra ngoài cửa sổ, chờ đợi.

"Cô ấy không sao chứ?"

"Để cô ấy yên tĩnh một lát, lần này người có khả năng lớn nhất là Ly Thương, cũng khó trách lòng cô ấy buồn bã, cho cô ấy chút thời gian đi. Đúng rồi, khi này anh ở bên ngoài có thấy gì khác thường không? Nếu vừa rồi thật sự là Ly Thương đến thì anh ta không thể im hơi lặng tiếng đưa Tiểu Triết đi được, vậy mà anh không phát hiện được gì sao?"

"Không có, anh hoàn toàn không thấy bất kì ai cả. Sau khi đi vòng quanh khách sạn một vòng, cảm thấy tà khí không dày như trước nữa, anh liền nghĩ nếu phòng 212 là nơi xảy ra sự cố, vậy qua đó xem thử. Hay là Ly Thương đã đến vào khoảng thời gian này, nên anh mới không thấy anh ta?"

"Cũng có thể. Anh còn đến phòng 212 à? Có phát hiện được điều gì không?" Tô Mạt nghĩ ngợi rồi hỏi tiếp.

"Như vừa rồi anh đã nói, bảy cô gái sinh ngày âm đã đến đủ, hiện tại chúng ta phải cẩn thận hơn mới được. Sáng sớm mai anh sẽ đuổi theo lá bùa theo dõi kia, hi vọng có được thu hoạch."

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 20-2

"Anh cố ý đúng không? Hay là anh nhìn thấy cô gái kia nên chẳng có phòng bị, sai lầm thấp kém như thế cũng phạm phải? Anh mang theo người có bùa theo dõi về là sợ bọn họ không tìm được chúng ta sao?"

Trong căn phòng mờ tối, người phụ nữ có khuôn mặt âm dương kia chất vấn người đàn ông vẫn đang trầm mặc không nói lời nào, thấy người phụ nữ đã nói xong, anh ta thả người trong ngực vào chiếc giường nhỏ duy nhất trong phòng. Ngọn đèn lơ mờ chiếu vào mặt người nằm trên giường, chính là Tiểu Triết.

"Nói đủ chưa? Tôi cảnh cáo cô, đừng cảm thấy cô đã từng cứu tôi mà có thể ở đây chỉ tay năm ngón với tôi, tôi không cần cô dạy dỗ, đừng cho rằng tôi không biết ý nghĩ trong lòng cô."

Nghe người đàn ông nói vậy, người phụ nữ nhất thời nghẹn lời, cô ta tức giận nhìn cô gái trên giường, không nói nữa. Căn phòng yên tĩnh trở lại, người đàn ông tùy ý ngồi bên giường nhìn chăm chăm vào mặt Tiểu Triết không biết suy nghĩ gì. Thế nhưng người phụ nữ hình như hơi thiếu kiên nhẫn.

"Anh định làm gì? Chúng nhất định sẽ theo lá bùa theo dõi kia tìm đến chúng ta phải không? Bây giờ chúng ta rời đi hay là..."

"Rời đi? Tại sao phải rời đi? Không phải chờ chúng đến tìm sao? Sao vậy, cô sợ à?"

"Nhưng mà còn thiếu hồn phách một cô gái nữa, người anh mang về này cũng chẳng có sinh hồn, trận pháp chưa thành, đưa chúng tới có ích lợi gì?"

Cô ta không hiểu được hành động của người đàn ông, hay phải nói là cô ta cảm thấy mình vẫn không nhìn thấu người đàn ông trước mắt này. Bất kể cô làm gì vì anh ta, thậm chí vì anh ta trở thành hình dạng người không ra người, quý không ra quý này, cũng không thể nhận được một chút quan tâm thật lòng từ anh ta, thật không biết kiếp trước cô có nợ anh ta không nữa.

"Tự tôi có cách, cô gái này cở thể chất lô đĩnh, cho dù không có sinh hồn cũng không sao, cùng lắm thì tối nay tôi đi giải quyết cô gái kia. Trút sáu hồn phách sinh ngày âm vào người này, nuôi dưỡng cô ta thành người rồi cũng không tệ."

"Người rồi? Chênh lệch quá nhiều so với trận pháp lúc trước của anh rồi. Bỏ ra nhiều đồ như vậy cuối cùng chỉ có được một người rồi? Rốt cuộc anh nghĩ gì vậy?"

Người phụ nữ nhìn người đàn ông hờ hững trước mặt mà cảm thấy bất lực không thôi, cố gắng nhiều như vậy, thậm chí vì trộm đá tam sinh ở âm phủ mà trả giá đắt, vậy mà chẳng những bị người đàn ông trước mắt dễ dàng đưa cho người khác, còn đối trận pháp có thể tạo ra đại họa chốn nhân gian thành một người rồi nho nhỏ, cách làm này chẳng có người phụ nữ nào hiểu được. Lẽ nào? Lẽ nào anh ta vì người phụ nữ kia? Không được, nếu như vậy... Sắc mặt cô ta sa sầm, trong lòng đã thầm quyết định.

"Chẳng qua là chuyện sớm muộn, vả lại người rồi có gì không tốt, tất cả thương tổn đều vô hiệu, như vậy chúng cũng bó tay. Những hồn thể kia nuôi trong thân thể cô gái này trước, đến khi tìm được sinh hồn này thì tể

luyện là được. Lát nữa cô giấu thân thể cô gái này đi, rồi làm cho tôi một cái giống như cô ta, cô biết phải làm thế nào mà, ngày mai dù ai đến cũng sẽ không thể dễ dàng trở về đâu. Tôi đi giải quyết cô gái mới đến khách sạn suối nước nóng kia đã."

Người đàn ông vừa nói vừa đứng dậy định đi ra ngoài.

"Ly Thương, anh có từng yêu tôi không?" Cô gái bỗng nhiên hỏi người đàn ông sắp rời đi.

Dừng bước, Ly Thương quay đầu lại nhìn cô gái khuôn mặt âm dương, "Sao hỏi như vậy? Làm tốt chuyện cô nên làm là được rồi, tôi đi trước."

"Anh có từng yêu tôi không? Việc này rất quan trọng với tôi." Cô gái bước đến kéo áo Ly Thương, kiên trì nhìn anh ta.

"Nguyệt, cô biết tâm ý của tôi, vì vậy xin lỗi."

Vừa nói Ly Thương vừa nhẹ nhàng gạt bàn tay đang kéo mình qua một bên, quay người rời khỏi phòng. Cô gái tên Nguyệt ngây dại nhìn bóng lưng Ly Thương, khóe môi nhếch lên nụ cười khổ sở. Đã sớm biết kết quả này song vẫn trốn tránh hết lần này đến lần khác. Bây giờ nên tỉnh mộng rồi, mình đã thành ra thế này cũng không còn gì lưu luyến nữa, chỉ bằng làm cho anh ta việc cuối cùng.

Cô gái quay người nhìn Tiểu Triết, suy tính một hồi rồi tìm lá bùa theo dõi mà Tô Mạt giấu trên người cô bé, cười nhạt một tiếng.

"Chút tài nghệ còn con con mà còn tưởng rằng có thể che giấu được sao?"

Vung tay lên, cô gái vẽ một đường kết giới, cắt ngón tay Tiểu Triết lấy ít máu rồi đặt cô bé vào trong. Tiếp theo lấy ra một người rơm trong ngực, chia máu Tiểu Triết ra nhỏ vào ngực và trán người rơm, miêngj bắt đầu niệm một loạt thần chú trúc trắc khó hiểu rồi đặt người rơm lên giường.

Theo câu chú càng đọc càng nhanh, người rơm trên giường lại bị bao từng vòng như ủ kén, chỉ chốc lát, trên giường liền xuất hiện một vật thể màu trắng bị bao kín mít, lúc này cô gái mới ngừng đọc chú, nhìn vật thể trên giường, đưa tay chỉ về phía vật thể màu trắng kia.

"Phá!"

Vật thể màu trắng trên giường lập tức biến mất, mà theo đó Tiểu Triết vốn đã đặt trong kết giới lại bỗng dưng xuất hiện. Tiểu Triết đột nhiên mở mắt, cười quái gở với người phụ nữ kia rồi nhắm mắt lại, tựa như khi này tất cả đều là ảo giác vậy...

"Khụ khụ..."

Cô gái ho khan vài tiếng, nhìn Tiểu Triết cười thỏa mãn, phần mặt hoàn hảo nhỏ từng giọt mồ hôi lớn, sắc mặt cũng tái nhợt, cô ta nghĩ ngợi, cắt cổ tay mình đưa đến khoe miệng Tiểu Triết, không ngờ Tiểu Triết vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt, mút lấy máu chảy ra từ tay người phụ nữ từng ngụm từng ngụm, sắc mặt cô ta càng ngày càng trắng bệch, gắng sức chịu đựng, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ Tiểu Triết trên giường. Tiểu Triết thôi mút máu cô ta, nhắm mắt lại.

"Lần này, dù là ai đến, không chết cũng để lại nửa cái mạng cho tôi. Ly Thương, đây là việc cuối cùng tôi làm vì anh, cuối cùng tôi cũng buông tay, có điều tôi sẽ không bỏ qua Đào Tử kia đâu, tôi sẽ mang theo cô ta cùng xuống địa ngục. Ha ha ha ha..."

Ly Thương lại lên đường đến khách sạn sưởi nước nóng, đột nhiên cảm thấy ngực nhói đau. Anh ta dừng bước, ôm ngực, quay đầu nhìn về phía sau. Tại sao mình đột nhiên cảm thấy khó chịu? Đã xảy ra chuyện gì sao? Là Nguyệt? Hay là... hay là cô ấy?

Lòng Ly Thương hơi bức bối, anh ta biết lời nói vừa rồi đã làm tổn thương Nguyệt. Nhưng tình cảm là như vậy, không yêu thì cho dù có

thương hại nhiều hơn nữa cũng vô ích. Dù cho vì thương hại mà ở bên nhau cuối cùng cũng sẽ tách rời, cho nên anh ta mới lảng tránh tình cảm của Nguyệt lần nữa, tuy nhiên cô ấy không hiểu. Nhưng nỗi bi thương quấn quanh trong lòng không đi kia rồi cuộc là sao... Anh ta không hề chú ý, trong chốc lát dừng lại, cô gái tên Nguyệt đã lặng lẽ đến bên anh ta...

"Bây giờ anh muốn đi sao? Nhưng mà một mình anh đi em không an lòng, hay là để em đi cùng anh nhé?"

Ở phòng ngoài, Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo chuẩn bị rời đi, mặt đầy vẻ lo lắng.

"Em ở lại với Đào Tử đi, không sao đâu, sáng sớm ngày mai bảo Đào Tử đi tiếp cận với cô gái vừa mới vào ở phòng 212, an tâm chờ anh trở lại. Anh chỉ đi thăm dò, không sao đâu, ngoan."

Hàn Ngạo ôm Tô Mạt vào lòng, vỗ nhẹ trấn an tâm trạng bất an của Tô Mạt.

"Nhưng mà..." Tô Mạt tựa vào ngực Hàn Ngạo, nghe tiếng tim đập yên ổn của anh, "Nhưng mà từ lúc mới bắt đầu, trong lòng em vẫn quanh quẩn một cảm giác xấu. Em lo đối phương đã phát hiện ra chúng ta, đang chờ chúng ta mắc câu đấy."

"Anh phải nhanh chóng trở lại, phát hiện không ổn cũng phải nhanh chân bỏ trốn, nhất định đừng rơi vào cạm bẫy người ta bố trí, biết không? Anh cầm lấy cái này, lỡ như gặp phải nguy hiểm thì thả nó ra, để em biết tình hình của anh, cũng dễ đi giúp anh một tay." Tô Mạt vừa nói vừa giao một vật thể màu vàng nho nhỏ vào tay Hàn Ngạo, "Thứ này được luyện ra từ Phượng Hoàng Hỏa, đồ bình thường không thể làm hư hại nó, vốn định dùng hạc giấy em và anh thường dùng nhưng em sợ một khi có biến cố thì em không thể biết được an nguy của anh, cho nên cố ý tìm ra một khối vẫn

thạch mà Đào Tử mang từ nhà đến tào ra vật nhỏ này. Tóm lại, anh nhất định phải cẩn thận."

Không yên lòng nhìn Hàn Ngạo, Tô Mạt kéo anh, vẻ mặt lo lắng khiến lòng Hàn Ngạo ấm áp, anh kê môi hôn lên trán Tô Mạt rồi quay người rời đi. Nhìn bóng lưng Hàn Ngạo, Tô Mạt cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói, "Được rồi, nhìn đủ rồi chứ? Ra đi."

"Không ngờ người đẹp lạnh lùng Mạt Mạt nhà ta vậy mà cũng có lúc dịu dàng nhỉ, hi hi."

Đào Tử cười bước ra từ phòng trong, vừa cười xấu xa vừa trêu chọc Tô Mạt đang dõi mắt theo Hàn Ngạo.

"Đừng chê cười mình, cậu thì sao? Tâm trạng đã tốt hơn chút nào chưa?" Tô Mạt quay người lại nhìn Đào Tử, bước đến kéo cô bạn mình ngồi bên giường, "Cậu đừng nghĩ nhiều quá, mình biết chuyện tình cảm không thể nói rõ ràng. Nhưng mà Đào Tử, cậu có thể không quên được nhưng nhất định phải học cách buông bỏ. Thấy cậu như vậy mình rất lo lắng."

"Mình biết cậu lo lắng cho mình, yên tâm đi, mình không sao. Trái lại cậu đây, gần đây thân thể thế nào, tại sao mình cảm thấy có khi thân thể cậu đột ngột rất nóng? Lẽ nào, Thiên Niên Kiếp..."

Đào Tử ngừng nói nhìn Tô Mạt chăm chăm.

"Cuối cùng bị cậu phát hiện rồi, mình lo..."

"Aaaa!"

"Ly Thương, anh định làm gì?"

Trong khách sạn suối nước nóng, trước cửa phòng 212, Tô Mạt nhìn Ly Thương nắm sinh hồn kia trong tay, chất vấn.

"Làm gì? Ha ha, không phải cô đã thấy rồi sao? Còn cần hỏi tôi, Tô Mạt cô không cảm được tôi đâu. Tốt nhất là để tôi đi, chỉ là một hồn phách nhỏ nhỏ mà thôi, là bạn cũ cần khẩn khe thế không?"

Ly Thương nắm sinh hồn trong tay nhìn Tô Mạt và Đào Tử trước mặt, cười lạnh lùng, như thể sinh mạng trong tay anh ta chẳng đáng là gì vậy.

"Ly Thương, rốt cuộc anh muốn làm gì? Hại nhiều cô gái trẻ như vậy, anh không thấy hổ thẹn chút nào sao?"

"Tô Mạt, muốn những sinh hồn kia thì đi theo tôi."

"Mạt Mạt, đừng đi!" Đào Tử kéo lại Tô Mạt lại, lo lắng nói.

"Cậu ở đây chờ mình, mình đi rồi về ngay. Yên tâm, mình biết chừng mực."

Tô Mạt đuổi theo hướng Ly Thương rời khỏi. Nhìn Tô Mạt rời đi, tim Đào Tử bỗng thót đến cổ họng, cô lo lắng nhìn Tô Mạt đã mất dạng, vội vàng nhảy ra ngoài cửa sổ.

"Đối thủ của cô là tôi? Cô muốn đi đâu?"

Một tiếng nói vang lên phía sau Đào Tử, cô dừng bước, quay người lại nhìn ra sau. Chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lúc mở mắt ra thì cô không còn ở khách sạn suối nước nóng nữa.

Cảnh vật trước mắt bỗng chốc trở thành trống vắng lạnh như tờ, bốn phía đều là bãi cỏ hoang vu. Đáng ra bây giờ là thời tiết tháng Bảy, dù không có ánh nắng tươi đẹp song ít nhất cũng phải có cây cối xanh biếc, cảnh tượng trước mắt khiến Đào Tử lo lắng. Đây là đâu? Sao lại hoang vu đến vậy?

"Cô là ai?"

Ha ha ha, tôi là ai? Chờ khi cô chết đi tôi sẽ cho cô biết rõ."

...

Giọng nữ lại vang lên, Đào Tử không thấy rõ dáng vẻ của cô ta, chỉ thấy cô ta đứng cách cô không xa bỗng nhiên vung tay tung một lá bùa về phía cô, Đào Tử hơi sững sốt, vội vàng nghiêng người tránh sang bên. Còn tưởng rằng lá bùa đã mất hiệu lực, không ngờ phía sau lại ập đến một luồng tà khí. Đào Tử giật mình lộn một vòng, tránh được tà khí đánh đến từ phía sau. Cô ổn định thân thể nhìn về vị trí tà khí ủa đến, lá bùa kia lơ lửng giữa không trung, tựa như đang chờ gì đó.

"Hình như tôi chưa từng đắc tội với cô, tại sao cô muốn giết tôi?"

Đào Tử chẳng hiểu gì, cô đứng dậy, trên hai bàn tay cũng xuất hiện hai lá bùa.

"Có đắc tội hay không, không phải chỉ cô nói là được. Không phải cô muốn biết tôi là người thế nào sao? Tôi sẽ cho cô biết rõ ràng trước khi chết."

Vừa nói, người phụ nữ vừa lách mình khỏi chỗ tối, phơi bày khuôn mặt mình trước mặt Đào Tử, khiến Đào Tử không khỏi kinh hoàng.

"Sao cô bị như vậy?"

Nhìn gương mặt giống như mặt nạ âm dương của người phụ nữ, Đào Tử hít vào một hơi, giọng nói cũng đầy vẻ thương hại.

"Tôi không cần cô thương hại, đều là tại cô, đều tại người phụ nữ như cô tôi mới biến thành bộ dạng này. Tôi vì Ly Thương trả giá nhiều như vậy, vậy mà từ đầu đến cuối trong lòng của anh ấy chỉ có mình cô. Tại sao? Tại

sao tôi trả giá nhiều như vậy lại không thể nhận được một chút tình cảm của anh ấy? Còn cô, ngay cả khi nhất định phải truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng mới có thể giữ được mạng sống cũng không chịu truyền thừa cho anh ấy, nhưng lại được anh ấy nhớ thương vô cùng?"

Cô ta nói một hồi, tựa như không ngăn được dòng xúc cảm, uất ức đang dâng trào trong lòng, giọng nói oán hận càng lúc càng dồn dập, một giọt lệ chảy xuống bên mặt hoàn mỹ không tì vết.

"Vì giúp anh ấy lấy đá Tam Sinh, tôi mất đi nửa bên mặt của mình, nhưng nó lại bị anh ấy dễ dàng đưa cho các người. Hiện tại sinh mệnh tôi cũng không còn nhiều nữa, cô cũng đừng hòng ở lại trên cõi đời này để được anh ấy nhớ thương. Hãy theo tôi... cùng nhau xuống địa ngục đi!" Cô ta nói một hồi thì thành linh đưa tay gạt đi nước mắt, nhìn lá bùa lơ lửng giữa không trung, đột ngột niệm chú, "Lấy máu của ta, tế luyện huyết ngục. Lấy hồn của ta trả giá, lót đường cho ma vương..."

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 20-3

Tiếng niệm chú càng lúc càng nhanh, sắc mặt Đào Tử cũng bắt đầu trở nên khó coi.

"Cô điên rồi sao? Cam chịu để bản thân rơi vào đường cùng cũng muốn đưa tôi vào chỗ chết à? Cô cần gì phải vậy chứ? Cô chưa chắc làm gì được tôi đâu."

Đáng tiếc cô ta chỉ mở mắt nhìn Đào Tử rồi nhắm mắt lại tiếp tục niệm chú. Đào Tử bất đắc dĩ nhìn người phụ nữ trước mặt, không thốt nên lời. Cô ngồi xuống, lấy ra một lá bùa hình người trong túi, cắn ngón giữa tay mình, dùng máu vẽ lên một dòng chú. Theo nét vẽ cuối cùng trên bùa chú, người giấy kia cũng dần phát ra ánh sáng mờ ảo, cô cất lữ lá bùa này vào người, nhìn kết giới sắp mở ra giữa không trung.

Khi tiếng niệm chú càng lúc càng dồn dập, bầu trời như bị xé rách, một bàn tay màu đen vươn ra khỏi kết giới, sau đó là cánh tay, nửa thân thể, đầu, cho đến khi cả người xuất hiện. Bóng dáng màu đen khổng lồ thành hình xuất hiện nhìn người phụ nữ mặt mũi tái nhợt, bỗng nhếch miệng cười, đưa tay bắt lấy cô ta, như muốn nuốt cô ta vào bụng

Đào Tử nhân cơ hội này ném hai lá bùa đã chuẩn bị về phía quái vật màu đen. Lá bùa nổ tung bên cạnh quái vật. Hình như bị đau, quái vật bỗng buông người phụ nữ ra gầm thét đánh về phía Đào Tử.

"Thiên nguyên thái nhất, tinh ti chủ binh, vệ hộ thể thổ, bảo hợp sinh tinh, hoa y tú quần y quan thanh cân, thanh long tả liệt, bạch hổ hữu tân, bội phục long kiếm, ngũ phúc chi chương, thống lĩnh thần quan, tam ngũ tương quân, hữu tà tất trảm, hữu quái tất tòi, phu hổ phúc tường, khai ngộ hi di, tiêu diệt tà quái, ngũ đế hàng uy, hộ thể vạn niên, đế đức nhật hi, hoàng long hàng thiên, đế thọ sở kì, cảnh tiêu động chương, tiêu ma khước phi, lập tức tuân lệnh."

Vừa tránh né, Đào Tử vừa nhanh nhẹn niệm thần chú giết quỷ hàng yêu. Theo tiếng niệm chú vang lên, vô số đám mây tụ lại trên bầu trời, sấm chớp cuồn cuộn, trông rất đáng sợ.

Hình như cảm nhận được luồng sức mạnh đang cấp tốc tụ lại trong tầng mây kia, quái vật bỗng dưng nổi nóng, quay người tấn công Đào Tử lần nữa.

"Hay lắm!"

Đào Tử khẽ quát, chỉ một ngón tay về phía quái vật.

"Nhanh!"

Từng tia sấm chớp cuồn cuộn trên bầu trời bổ xuống, đánh về phía quái vật. Sấm chớp gào thét ùng ùng như cánh tay trẻ con, bổ xuống đỉnh đầu quái vật màu đen kia. Tuy nhiên quái vật này đúng là da thô thịt dày, một tia chớp đánh xuống chẳng tạo thành thương tích lớn cho nó. Đào Tử nhìn con quái vật, khẽ hừ một tiếng, lại chỉ về phía quái vật lần nữa. Lần này không giống lần trước, Đào Tử chỉ về phía quái vật tám lần mới ngừng lại, sau đó nhanh chóng lùi về phía sau tăng thêm khoảng cách với nó.

"Đùng ùng!"

Sấm chớp trong tầng mây có vẻ càng dữ dội hơn thêm, bầu trời đen như nhọ nồi, một tia chớp màu tím đột ngột giáng xuống, bấy giờ đã to bằng

bấp chân trẻ con. Từng tia chớp màu tím giáng xuống liên tục, tia sau kinh hoàng hơn tia trước, tia sau nữa hùng tráng hơn tia trước đó.

Quái vật đã nhận ra nguy hiểm, thôi không tấn công Đào Tử nữa, mà quay người định chạy về phía ngược lại.

"Muốn chạy sao? Nào có dễ như vậy." Đào Tử cười khẩy, cất tiếng niệm một câu thần chú, "Kiền ngọc ích độc, chấn thích la linh, bát tiên bình việt, thượng đế vương linh, thái huyền lạc cảnh, thất thần trùng đình, hoàng chân diệu giác, hoán trịch hỏa linh, tử văn ngọc tự, tứ cảnh khai minh, cửu thiên lục thiên, tứ thiên chi tinh, ngoại truyện huyền tổ, nội bảo suất binh, tả thành hữu cố, hỏa nhiệt phong chưng, sắc trảm vạn yêu, tời quắc thiên tinh, kim chân sở chấn, cửu ma diệt hình, ngô bội chân phù, dịch sử vạn linh, thượng thăng tam cảnh, khứ hợp đế thành. Lập tức tuân lệnh."

Câu thần chú vừa đọc lên, xung quanh Đào Tử đột nhiên xuất hiện mấy yêu tinh, vái Đào Tử một cái.

"Xin phiền mấy vị cản đường quái vật kia, không cho nó trốn thoát khỏi trùng phạt của thiên lôi."

Đào Tử đáp lễ, chỉ về phía quái vật sắp chạy trốn, ý bảo yêu tinh cản đường quái vật kia. Đám yêu tinh gật đầu, đuổi theo quái vật ngăn cản không cho nó chạy trốn. Không biết vì nguyên nhân gì, quái vật không cách nào phá vỡ vòng cản của yêu tinh, trở mắt nhìn thiên lôi đánh vào người mình, một tia, hai tia, ba tia... tia sau mãnh liệt hơn tia trước. Mỗi một tia đánh xuống, quái vật liền nhỏ đi một phần, đến tận khi tám tia thiên lôi còn lại đều trút xuống hết, quái vật hoàn toàn biến thành mây khói.

Mưa phùn rơi trên bãi cỏ úa vàng, Đào Tử nhìn người phụ nữ mặt mày dị hợm trước mắt, bỗng đưa tay ra. Người phụ nữ hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn bàn tay đưa đến trước mắt mình, hơi mất tự nhiên quay đầu đi.

"Tại sao cứu tôi? Nếu như cô chỉ là một người bình thường bây giờ đã mất mạng rồi, không phải là tôi muốn giết cô sao?"

"Ha ha, tôi không nghĩ nhiều như vậy, cho dù vừa rồi tôi không thể gọi được thiên lôi tôi cũng chưa chắc sẽ chết. Huống chi quái vật kia không ăn được cô, sức mạnh cũng giảm đi. Bây giờ cô nên thả tôi đi, đúng không?"

"Thật đáng tiếc, cô bỏ qua cho tôi, nhưng tôi vẫn không muốn bỏ qua cho cô!"

Tiếng nói người phụ nữ bỗng trở nên oán hận, sau đó bất chợt xông về phía Đào Tử. Cô kinh hãi, né người qua một bên, đáng tiếc lần này vẫn chậm một bước. Một cơn đau truyền đến, Đào Tử ôm bụng lui về phía sau vài bước, nhìn người phụ nữ điên cuồng trước mặt.

"Cô việc gì phải thế? Giết tôi thì cô sẽ có được anh ấy sao? Sợ rằng anh ấy chỉ càng oán hận cô thêm. Huống chi tôi và anh ấy đã không thể rồi."

"Tôi mặc kệ, tôi nhất định phải mang theo cô xuống địa ngục! Đi chết đi!"

Người phụ nữ lại cầm con dao găm đã dính máu xông về phía Đào Tử lần nữa.

"Cô không giết được tôi đâu!"

Đào Tử cau mày, một lá bùa lập tức đánh thẳng về phía cô ta. Cô ta nhìn lá bùa bay về phía mình mà chẳng hề né tránh, vẫn xông về phía Đào Tử, tiếc rằng lá bùa đã trói cô ta đứng yên, khiến cô ta chỉ có thể căm hận nhìn Đào Tử mà không thể làm hại được.

"Cô nghịch thiên triệu hồi quái vật đã phải dùng tính mạng để trả giá, tôi biết sinh mệnh cô đang biến mất, cô cũng là người đáng thương. Thôi, tôi sẽ không ra tay với cô đâu, có điều tôi cũng sẽ không thả cô ra, tự giải

quyết cho tốt nhé. Kết quả cuối cùng cũng chỉ có tan thành mây khói mà thôi."

Nói xong Đào Tử tiện tay mở kết giới, ngoảnh đầu lại nhìn người phụ nữ về mặt đầy thù hận một lần nữa, khẽ cười rồi quay người rời đi.

"Cô quay lại đây! Tại sao cô chế giễu tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!"

Rời khỏi kết giới, Đào Tử lại xuất hiện tại khách sạn suối nước nóng nơi Tô Mạt rời đi, cô bị vết thương còn đang chảy máu, lao đảo đuổi theo hướng Tô Mạt biến mất.

Sau khi chạy được một đoạn, Ly Thương dừng bước, lẳng lặng chờ Tô Mạt đến. Không biết tại sao trong lòng anh ta đôi lúc lại nhói lên từng cơn. Lẽ nào thân thể anh ta xảy ra chuyện gì sao? Ly Thương cau mày xem xét người mình, chẳng có vấn đề gì cả. Thế nhưng cơn đau âm ỉ kia rốt cuộc là vì sao, anh ta quả thật không hiểu.

Bóng dáng Tô Mạt càng lúc càng gần, cô trông thấy Ly Thương cách đó không xa liền dừng bước đề phòng.

"Sao đây? Huyết mạch thần thú cũng có lúc sợ ư? Sao không đến đây?"

Ly Thương thấy Tô Mạt dừng bước, cất lời giễu cợt.

"Tuy tôi muốn cướp lại sinh hồn cô gái kia song tôi sẽ không góp bản thân vào, rốt cuộc anh muốn thế nào? Đã lâu thế rồi còn chưa lấy được huyết mạch thần thú, anh còn muốn tranh đấu gì nữa? Từ bỏ đi. Làm như vậy chẳng có lợi gì cho anh cả."

"Đừng nói vớ vẩn với tôi, nếu cô không đến thì đừng đi theo tôi nữa. Nếu không thì tôi sẽ không đứng đây nhiều lời với cô nữa đâu."

Ly Thương nói xong quay người định bỏ đi.

"Mặt Mặt..."

Tiếng nói quen thuộc khiến Ly Thương dừng bước, anh ta quay đầu lại thấy Đào Tử toàn thân đều là máu, Tô Mạt nghe thấy tiếng Đào Tử cũng kinh hãi, cô vội vã quay đầu lại. Khi thấy Đào Tử ôm bụng thì vội vàng chạy về phía Đào Tử. Tuy nhiên không đợi cô chạy đến, một trận gió đã lướt qua bên cạnh, Đào Tử rơi vào lòng Ly Thương.

Ly Thương ném sinh hồn cầm trong tay đến trước mặt Tô Mạt, sa sầm mặt ôm lấy Đào Tử quay người rời đi.

"Anh muốn làm gì?" Tô Mạt cản Ly Thương, muốn giành lại Đào Tử trong lòng anh ta.

"Tránh ra. Đừng để tôi nói lần thứ hai, tôi đã trả sinh hồn lại cho cô, đừng có quấy rầy tôi nữa. Về phần những thứ khác thì phải xem cô có bản lĩnh tìm được hay không, tóm lại tôi sẽ không từ bỏ. Bây giờ tôi phải đưa Đào Tử đến bệnh viện, nếu cô còn dám cản trở thì đừng trách tôi trở mặt."

Vẻ mặt kiên nhẫn trên mặt Ly Thương khiến Tô Mạt tin tưởng, nếu không phải cần sớm chữa trị cho Đào Tử, quả thật anh ta có thể ra tay giết mình bất cứ lúc nào. Tô Mạt chột né người sang bên.

"Có thời gian ngăn cản tôi chi bằng đi xem thử người tình của cô đi."

Lời nói Ly Thương vọng đến từ phía xa, khiến Tô Mạt kinh hãi. Hàn Ngạo... Anh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nghĩ đến đây, Tô Mạt không dám chậm trễ, vội vàng cảm nhận vị trí của vật mình đưa cho Hàn Ngạo rồi chạy về phía đó.

"Anh thả em xuống..."

Đào Tử nhìn vẻ mặt sa sầm của Ly Thương, ngượng nghịu chống tay lên ngực anh, yếu ớt nói.

Nhìn sắc mặt Đào Tử trắng bệch, Ly Thương không biết miêu tả cảm xúc lòng mình thế nào. Lẽ nào tim anh vừa nãy hốt hoảng từng cơn là do Đào Tử bị thương tổn sao. Anh ta cũng không hiểu tại sao chỉ tiếp xúc trong thời gian ngắn mà cô gái trong lòng này lại khiến anh ta đến tận bây giờ vẫn không thể nào quên được. Thậm chí vì cô mà rất nhiều lần bỏ qua cơ hội có thể lấy được huyết mạch Phượng Hoàng.

“Anh... Ly Thương, anh buông em ra. Ồi...”

“Đừng cử động, anh đưa em đến bệnh viện. Rốt cuộc là ai đã làm em bị thương?” Ly Thương ôm Đào Tử vào lòng thật chặt, tăng tốc đi về phía bệnh viện, “Là Nguyệt có phải không? Có phải em đã gặp một người phụ nữ khuôn mặt âm dương?”

Nghe thấy Ly Thương nói đến người phụ nữ làm hại mình, gương mặt Đào Tử hiện vẻ ủ rũ.

"Ừm, là một người phụ nữ khuôn mặt không trọn vẹn, nhưng cô ta đã tan thành mây khói rồi. Cô ta trả giá bằng tính mạng của mình, nghịch thiên triệu hồi quái vật bị nhốt tại huyết ngục, cho nên đã chết rồi."

"Đau lắm sao? Sắp đến rồi."

Ly Thương nhẹ giọng nói với Đào Tử trong lòng, sau đó ôm chặt Đào Tử trong lòng hơn nữa.

"Tại sao anh phải làm như thế? Lấy được sinh hồn của những cô gái kia có lợi ích gì cho anh? Huyết mạch thần thú quan trọng với anh vậy sao? Từ bỏ đi, Ly Thương, chúng ta rời khỏi đây, sống cuộc sống chỉ thuộc về hai ta, không được sao?"

Đào Tử cảm nhận được vòng ôm của Ly Thương, hỏi vấn đề mà bản thân đã cất giấu trong lòng bao lâu nay.

"Anh..." Ly Thương ngập ngừng, dường như rất bất đắc dĩ, anh ta thở dài, "Ôi, sao anh lại không muốn giống như người bình thường chứ? Nhưng có một số việc không phải anh không muốn là có thể không làm. Em đừng nghĩ nhiều quá, tóm lại, anh sẽ không bao giờ làm hại em."

Khi đang nói chuyện, hai người đã đến bệnh viện. Làm xong hết thủ tục cho Đào Tử, Ly Thương lưỡng lự bên ngoài phòng bệnh, anh ta không muốn bỏ đi, nhưng trong lòng anh ta hiểu ở lại cũng không có gì tốt cho cả hai. Anh ta có chuyện muốn làm, cũng nhất định phải làm, anh ta không dám đánh cuộc...

"Anh muốn đi sao?"

Giọng nói yếu ớt vang lên, Đào Tử dựa vào cửa phòng bệnh, nhìn Ly Thương đang chần chừ.

"Anh..." Ly Thương ngẩng đầu nhìn vào mắt Đào Tử, không nỡ nói ra lời từ biệt cuối cùng, "Em không biết chuyện anh phải đổi mặt, rất nhiều chuyện không phải là ý muốn của anh, nhưng anh phải làm. Anh sẽ không từ bỏ huyết mạch thần thú của Tô Mạt, em hãy tự chăm sóc bản thân thật tốt, đừng bị thương nữa, anh... anh đi đây."

Ly Thương nói xong quay người định rời đi, đột nhiên cánh tay lại bị một đôi bàn tay hơi lạnh nắm chặt, Ly Thương quay đầu nhìn chủ nhân đôi bàn tay kia.

"Ở lại với em một đêm... Em chỉ cần một đêm thôi... Bây giờ đưa em rời khỏi đây đi!"

Đào Tử ngồi trong khách sạn không ngừng thấp thỏm, cô không biết tại sao cuối cùng mình lại kéo Ly Thương ở lại, cũng không biết tại sao mình lại nói ra điều ấy. Thôi thôi, đã nói rồi, hống chi bản thân cô lại chưa từng nghĩ sẽ hối hận gì cả.

"Khó chịu à?"

Ly Thương ra khỏi phòng tắm chỉ quấn chiếc khăn tắm, nhìn Đào Tử ngồi bên giường, nở nụ cười.

Ly Thương vốn là một người đàn ông vô cùng ưa nhìn, chỉ có điều anh ta luôn mặc đồ đen, mặt luôn ra vẻ thâm trầm. Tuy nhiên lúc này Ly Thương vừa tắm xong, khoe môi nở nụ cười khiến người ta lóa mắt, khuôn mặt góc cạnh mịn màng trắng trẻo lộ vẻ lạnh lùng, hàng mày rậm hơi nhếch lên, lông mi dài hơi cong, đôi mắt trong veo như sương mai, có điều vẻ sáng quắc hiện lên trong đôi mắt kia không thể xem thường.

Đào Tử ngơ ngẩn nhìn Ly Thương, đã lâu rồi cô không thấy nụ cười này. Xa nhau lâu như vậy, gần như mỗi lần cô nhìn thấy đều là bóng lưng hoặc khuôn mặt u ám của anh. Nghĩ đến đây lòng Đào Tử lại đau buồn, không biết sau hôm nay có phải hai người lại trở về như trước kia hay không.

"Em... em đi tắm."

Đào Tử đứng dậy đi về phía phòng tắm, nhưng chưa đi đến cửa phòng tắm đã bị Ly Thương kéo tay lại.

"Trên người em có vết thương, không thể chạm vào nước. Anh biết em muốn nói thể chất em khác với người thường, nhưng anh vẫn lo, với lại anh cũng đâu chê em."

Như thể vui đùa, Ly Thương bước đến ôm lấy Đào Tử đặt lên giường, Đào Tử chỉ cảm thấy choáng váng. Lúc mở mắt ra đã ngã xuống giường rồi, mà lúc này Ly Thương đang ở phía trên cô, cô ngỡ ngàng ngừng đẩy anh ra, gương mặt ửng đỏ. Dường như Ly Thương rất vui vẻ với phản ứng của Đào Tử, anh cúi người nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Cảm thấy sự căng thẳng của cô, Ly Thương vòng tay qua người Đào Tử như trấn an, kéo cô sát vào mình.

Đào Tử cảm thấy nụ hôn của Ly Thương từ nhẹ nhàng dần dần trở nên mạnh mẽ như bão tố. Cô bối rối, theo bản năng cắn chặt hàm răng không chịu há miệng ra.

"Không sao đâu, anh sẽ không làm hại em, đừng sợ."

Tiếng nói dịu dàng vang lên bên tai, tựa như có ma lực, Đào Tử đưa tay khoác lên vai Ly Thương, sau đó nhắm hai mắt lại, mặc cho nụ hôn ấy đưa mình vào thế giới lạ lẫm.

"Đào Tử, nhìn anh." Ly Thương nhỏ giọng gọi khiến Đào Tử mở mắt ra, dăm đỗi nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Ly Thương, "Người đàn ông của em chỉ có thể là anh. Bất kể anh đang làm gì cũng có nỗi khổ tâm, hãy tha thứ cho anh."

Đào Tử cau chặt lông mày, chịu đựng nỗi đau lần đầu tiên mang lại. Cô biết hiện tại mình đã hoàn toàn thuộc về người đàn ông này, tuy nhiên trong lòng hoàn toàn không vui mừng nổi, đây sẽ là đêm cuối cùng sao?

Như cảm nhận được nỗi đau buồn trong lòng Đào Tử, Ly Thương khẽ hôn lên trán cô.

"Anh biết em đang nghĩ gì, anh sẽ nỗ lực trở về bên em, nhưng anh sẽ không yêu cầu em chờ anh, bởi vì anh không biết mình sẽ chết hay sống. Có lẽ chiếm lấy em như vậy sẽ làm em tổn thương, nhưng xin tha thứ cho sự ích kỉ này của anh."

Lúc tỉnh lại đã là buổi chiều, Đào Tử mở mắt, cả người đau nhức, cô nhìn bên cạnh đã trống không.

"Đã đi rồi sao..."

Cô che kín chăn, nước mắt không ngừng tuôn rơi, đã sớm biết kết quả sẽ là như vậy, tại sao lòng cô vẫn không ngăn được mà đau khổ? Ly

Thương, Ly Thương... Trong lòng Đào Tử vương vấn người đàn ông mà cô không thể nào hận được...

"Sẽ ngọt thờ đấy."

Tiếng nói bỗng truyền đến khiến Đào Tử khựng lại, cô không dám vén chăn lên, dường như sợ rằng đây vốn là một giấc mộng, nếu cô mở mắt ra thì giấc mộng này sẽ tan biến ngay tức khắc.

"Sao vậy? Sao còn không ra? Khó chịu ở đâu à?"

Ly Thương lo lắng đi đến bên giường, đưa tay kéo chiếc chăn trùm kín trên đầu Đào Tử, cũng đang âm thầm trách bản thân. Cho dù cơ thể Đào Tử khác với người thường, nhưng dù sao trước đó không lâu cô vừa mới bị thương, huống chi lại là lần đầu tiên, tại sao anh lại không quan tâm, không để ý mà muốn cô mấy lần, có phải hiện giờ thân thể cô đã bị làm sao rồi không? Chiếc chăn đang bọc kín Đào Tử cuối cùng cũng được kéo ra, anh trông thấy khuôn mặt đầm nước mắt của cô.

"Tại sao lại khóc?"

Ly Thương đau lòng ôm Đào Tử vào lòng, đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, cuối cùng Đào Tử không nhịn được mà ôm lấy anh bắt đầu khóc to hơn.

"Em... Em nghĩ rằng anh đi rồi, nghĩ rằng sau này sẽ không còn được gặp lại anh nữa..."

Nghe Đào Tử nói vậy khiến thân thể Ly Thương khựng lại, đúng vậy, cuối cùng anh vẫn phải rời đi, nhưng mà...

"Anh sẽ trở về, nhất định... Cho nên đừng khóc, ngoan, anh chưa đi."

"Ngày mai phải rời đi sao?"

Đào Tử dựa vào lòng Ly Thương, khe khẽ hỏi.

“Ừ, anh xin lỗi, anh không biết mình làm như vậy có phải quá nông nổi hay không, biết rõ bản thân không thể ở lại bên em, nhưng vẫn...”

Lời còn chưa dứt, Đào Tử đã đưa tay lên ngăn lại.

"Em sẽ chờ anh, em không biết rốt cuộc anh có bí mật gì không thể nói cho em biết nhưng em vẫn chờ anh, chỉ xin anh lúc làm những chuyện kia, vì em, đừng làm hại Mạt Mạt. Cô ấy là người bạn duy nhất của em."

"Chuyện đó anh sẽ không làm, Thiên Niên Kiếp của cô ấy đã mở, cho nên cuối cùng anh vẫn sẽ lấy huyết mạch Phượng Hoàng. Nhưng em phải chăm sóc mình thật tốt, nếu như gặp phải chuyện khác thường thì đừng tranh phần đi thăm dò, chạy càng xa càng tốt, biết không?"

Ly Thương cúi đầu hôn lên trán Đào Tử dạn dò, cô ngồi bật dậy nhìn anh.

"Anh vừa nói Thiên Niên Kiếp của Mạt Mạt đã mở sao? Sao anh biết? Và cả anh bảo em tránh xa những chuyện kì lạ kia, đến cùng là sao? Có thể nói rõ ràng với em một chút hay không? Anh như vậy em thật sự vô cùng lo lắng."

"Người yêu bé nhỏ của anh, sao lại hay khóc nhe thế hả? Tin anh đi, anh không nói cho em biết vì chỉ muốn em an toàn hơn thôi. Đúng là Thiên Niên Kiếp của Tô Mạt đã mở, anh tin rằng dù hôm nay anh không nói nhưng em chắc chắn cũng có thể cảm nhận được. Cô ấy có thể rơi vào trạng thái hôn mê bất cứ lúc nào, chỉ có truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng hoặc biến mất hoàn toàn mới thay đổi được. Em đừng hỏi đến chuyện khác nữa, anh cũng là bất đắc dĩ thôi. Đào Tử, tin anh, anh sẽ nghĩ ra cách an toàn trở về bên em."

HUYẾT MẠCH PHƯƠNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 20-4

Hàn Ngạo chạy theo phương hướng bùa theo dõi chỉ dẫn, trong tầm mắt nhanh chóng xuất hiện một căn phòng không lớn lắm, anh lặng lẽ đến gần cẩn thận cảm nhận tình trạng xung quanh, trên tay anh đã xuất hiện Kỳ Lân, tuy nhiên không có gì xảy ra cả, cứ như chẳng có ai vậy.

Anh đẩy cửa phòng ra, liếc mắt đã nhìn thấy Tiểu Triết đang nhắm mắt, không nhúc nhích, tựa như vẫn ở trạng thái hôn mê lúc trước.

Hàn Ngạo dùng thiên nhãn nhìn lướt qua, không có gì khác thường, trong nhà trống không, còn tưởng rằng cho dù không có ai thì cũng phải là tầng tầng lớp lớp bầy rập chứ, không ngờ rằng trong nhà sạch sẽ chỉ còn sót lại mỗi mình Tiểu Triết. Rốt cuộc mọi chuyện là sao?

Tiểu Triết vốn nhắm mắt bỗng dưng mở mắt ra, há miệng lao về phía Hàn Ngạo định cắn tay anh, anh sửng sốt vội vàng rút tay lại khiến Tiểu Triết cắn hụt, rồi thét lên:

"Tiểu Triết, em làm gì vậy? Tôi là Hàn Ngạo đây."

"Tiểu Triết" lần nữa nhào về phía Hàn Ngạo như thể dã thú đã lâu không được ăn uống gì, bất chợt thấy con dê béo ngon lành có thể lấp đầy bụng. Thấy phản ứng của Tiểu Triết, cuối cùng Hàn Ngạo cũng ý thức được sự khác thường của cô bé, tuy nhiên dù anh dùng đôi mắt bẩm sinh khác

với người thường nhìn thế nào, cũng không thấy được bất cứ vấn đề gì. Rốt cuộc là sao đây? Lẽ nào Tiểu Triết bị người ta điều khiển ư...

Hàn Ngạo không ngừng né tránh "Tiểu Triết" nhào về phía anh, trong lòng âm thầm suy nghĩ trạng thái hiện này của Tiểu Triết, anh không đánh trả vì sợ không cẩn thận sẽ làm hại cô bé này.

Bỗng nhiên Hàn Ngạo chú ý đến điểm khác thường, trong đầu anh lập tức hiện lên một từ - xác sống.

Cách tạo ra "xác sống" cực kì tàn nhẫn, đầu tiên phải chọn ra một thiếu nữ chưa kết hôn sinh vào tháng âm năm âm, sau đó giam ở nơi có oán khí sâu đậm, ngâm trong máu của hơn ngàn người chết yếu, quanh năm suốt tháng tất cả đồ ăn đều là vật phẩm cực âm cực sát, còn không ngừng bôi dầu xác chết lên người thiếu nữ, phòng ngừa da thịt thối rữa. Sau khi hết bảy bảy bốn mươi chín ngày thì rút sinh hồn ra, đặt ở vị trí cách thiếu nữ không xa, không ngừng kích động oán khí của cô ấy. Đến lúc hết chín chín tám mươi một ngày mới cưỡng ép lấy hết toàn bộ hồn phách còn lại, lúc này thân thể thiếu nữ đã kết tụ oán khí khổng lồ, mỗi ngày phải uống máu, linh hồn bị vây trong đất cực âm.

Lẽ nào Tiểu Triết bị chế luyện thành xác sống sao? Trong đầu Hàn Ngạo chợt lóe lên ý nghĩ như vậy có điều sau đó bị anh loại bỏ, lúc trước Tiểu Triết vẫn ở bên họ, từ khi bị mang đi đến giờ cũng chỉ mới mấy giờ mà thôi, làm sao có thể biến thành xác sống nhanh như vậy được. Song quả thật Hàn Ngạo không hiểu tình cảnh trước mắt, nếu như không phải xác sống, vậy thì lúc này Tiểu Triết rốt cuộc bị làm sao?

Tiểu Triết bỗng dưng nhảy lên nhào thẳng về phía anh, gương mặt vốn đáng yêu bấy giờ trở nên dữ tợn.

Nhìn Tiểu Triết nhào đến, Hàn Ngạo bất đắc dĩ lấy ra một lá bùa định thân, đánh lên trán Tiểu Triết, không ngờ lá bùa bình thường trăm lần đều

linh nghiệm bây giờ lại hoàn toàn chẳng dùng được, cho thấy Tiểu Triết không phải là người!

Phản ứng của Tiểu Triết khiến Hàn Ngạo bỗng hiểu thêm một chút, bùa định thân này sư phụ từng cố ý đánh dấu, chỉ cần là người thường thì dù bị hôn mê hay là mất đi hồn phách, chỉ cần dán lá bùa này lên thì không thể hành động được nữa. Nhưng Tiểu Triết bây giờ không bị cản trở gì, ngược lại còn để nguyên lá bùa chạy về phía anh, chứng tỏ Tiểu Triết tuyệt đối không phải người thường thậm chí còn không phải là người.

Có được đáp án Hàn Ngạo không tránh né nữa, sư phụ nói không sai, bản thân từng lấy bùa này thí nghiệm, cho dù người bị ma nhập hết sức nghiêm trọng bị dán bùa này cũng không thể hành động gì cả, mà Tiểu Triết chỉ bị mất linh hồn thôi.

Hàn Ngạo điều khiển một ngọn lửa Kỳ Lân Hỏa Diệm đánh về phía bả vai Tiểu Triết, không giống Phượng Hoàng Hỏa của Mạt Mạt, Kỳ Lân Hỏa Diệm có thể nói là vô cùng ôn hòa, nhưng nếu đối phương không phải là người thì lửa Kỳ Lân có thể là vũ khí chí mạng với đối phương.

Dường như không cảm nhận được ngọn lửa Kỳ Lân sẽ mang đến thương tổn cho mình, "Tiểu Triết" không hề né tránh mà vẫn nhào về phía Hàn Ngạo, lập tức bị ngọn lửa đánh trúng, có thể thấy trên bả vai Tiểu Triết chột bốc lên tà khí màu đen đậm đặc.

"Tiểu Triết" ôm bả vai nằm ngã ra đất, tựa như thương tổn lửa Kỳ Lân mang đến rất đau đớn.

"Quả nhiên không phải là người, cũng không biết Tiểu Triết bị giấu ở đâu."

Hàn Ngạo vừa nói thầm vừa quay người đi đến cửa, nếu Tiểu Triết không có ở đây, như vậy anh cũng không cần phải tiếp tục dây dưa với thứ không biết trước mắt nữa, vẫn nên trở về khách sạn sưởi nước nóng thì hơn.

Lỡ như thật sự là mưu kế của đối phương, hiện giờ trong khách sạn chỉ còn lại Tô Mạt và Đào Tử, nếu không có chuyện gì xảy ra thì tốt rồi. Vừa nghĩ Hàn Ngạo vừa bước nhanh đến cửa, chưa bước ra khỏi cửa đã cảm thấy sau lưng lạnh toát, tà khí dày đặc đánh về phía anh, Hàn Ngạo kinh hoàng vội nghiêng mình sang bên, lúc quay đầu lại nhìn, khuôn mặt dữ tợn kia đang sượt qua người anh.

Nguy hiểm quá, xem ra anh đã chọc giận nó rồi, nếu vậy thì chỉ có thể ở lại đấu một trận với nó mà thôi, bằng không lỡ như vật này chạy đi, sợ rằng sẽ làm hại rất nhiều người. Ôi! Anh thật sự là không muốn lo chuyện bao đồng như vậy, không biết rốt cuộc nó là cái quái gì nữa.

Hàn Ngạo thở dài, một tay cầm bùa, một tay bùng lên lửa Kỳ Lân lao về phía "Tiểu Triết", hai "người" quần đấu với nhau...

"Ôi, ta nói này, đến cùng mi là thứ gì vậy hả? Mi nói không phải người sao? Thế nhưng ta dùng thiên nhãn cũng không nhìn ra được mi. Mi nói mi là người à? Mi xem thử tà khí màu đen khắp người mi đi. Rốt cuộc mi ăn gì lớn lên vậy? Ai nuôi mi thành thế này? Mi nói mi có đức hạnh như vậy cha mẹ mi có biết không?"

Khi Tô Mạt phát hiện ra căn nhà nhỏ, chạy đến cửa đã trông thấy cảnh tượng như thế. Trong góc nhà Tiểu Triết đang ra sức vùng vẫy mà Hàn Ngạo thì bất đắc dĩ ngồi trên giường nhìn cô bé nói lảm nhảm, chẳng biết đang nói gì nữa, trông hết sức buồn cười. Tô Mạt nhìn xung quanh, quan sát trạng thái của Tiểu Triết, nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường.

Bả vai Tiểu Triết không ngừng bốc lên tà khí màu đen, chính là chỗ bị ngọn lửa Kỳ Lân của Hàn Ngạo đả thương, có lẽ do quá chuyên tâm nên Hàn Ngạo không hề phát hiện Tô Mạt đang đứng sau anh, anh nhìn Tiểu Triết vẫn đang giãy giụa, tiếp tục lảm nhảm.

"Ôi, dáng vẻ mi giống với con người làm gì? Người ta tốt xấu gì cũng là một sinh viên, mi nói mi là ngựa thần (1)? Ta từng thấy có một loại động vật tên là lạc đà Nam Mỹ (2) rất kiêu ngạo. Mi không ra người không ra quỷ thế này có cần nhắc đến việc tự kết liễu không? Ối chao, mi đừng ngạo ngậy, nếu ta không cho mi cử động thì mi cũng không cử động được đâu..."

(1) Trong tiếng Trung, “ngựa thần” phát âm giống “cái gì”, đây là cách nói trại của giới trẻ.

(2) Trong tiếng Trung, “lạc đà Nam Mỹ” là cách nói trại của một câu chửi tục.

Xì xì xào xào, Tô Mạt nghe vậy buồn cười cực kì. Thứ trước mắt này rõ ràng không phải người, e rằng hoàn toàn chẳng hiểu được ngựa thần mà Hàn Ngạo nói, cơ mà hiện giờ Hàn Ngạo vẫn chơi vui vẻ vô cùng, không biết đến cùng đang nghĩ gì nữa. Nếu cô không đuổi theo, sợ rằng sẽ phải ở khách sạn lo lắng chết đi được.

"Được rồi. Anh nói những thứ này nó có thể nghe hiểu sao? Nhanh chóng kết thúc đi, chúng ta trở về thôi, Đào Tử đã bị Ly Thương mang đi rồi."

Phía sau bỗng truyền đến giọng nữ quen thuộc khiến Hàn Ngạo sững sốt, làm sao cô lại đến đây vậy chứ?

"Không phải đã dặn em ở khách sạn đợi ư? Sao lại đến đây?"

Vừa nói Hàn Ngạo vừa quay đầu lại nhìn Tô Mạt dựa vào cánh cửa, khe quở trách.

"Anh vừa đi bọn em đã nghe thấy tiếng thét vọng ra từ phòng 212, em và Đào Tử liền chạy qua, không ngờ là Ly Thương. Anh ta lấy hồn phách cô gái thứ bảy, em đuổi theo anh ta còn Đào Tử ở lại khách sạn không biết

đã xảy ra chuyện gì..." Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo kể qua loa lại chuyện sau khi anh rời đi, "Sau đó, Ly Thương đưa Đào Tử đi, em sợ anh gặp nguy hiểm nên theo đến đây."

Hàn Ngạo không lên tiếng, cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó lại nhìn quanh nhà.

"Em có cảm thấy căn phòng này hơi quái lạ không? Anh vẫn chưa nhìn ra thứ giống Tiểu Triết này là gì, có điều bây giờ anh cũng cảm thấy ngoại trừ tà khí trên người nó, dường như còn có những thứ khác nữa. Vậy đi, anh trông chừng thứ này trước còn em xem thử trong nhà còn có nơi nào khác thường hay không. Nếu có thì chúng ta nghĩ cách giải quyết, nếu không thì chúng ta giải quyết thứ này xong trở về xem Đào Tử đã trở lại chưa."

"Được."

Tô Mạt bắt đầu đi quanh căn nhà quan sát cẩn thận từng xó xỉnh, ngay cả tường nhà cũng gõ kỹ lưỡng, sợ để sót gì đó.

Hàn Ngạo nói đúng, căn nhà này khiến người ta cảm thấy thật sự bất thường, luôn có tà khí quẩn quanh như có như không, có điều nếu nói là góc đó có gì xảy ra thì lại không đúng. Nhưng nếu không phải thì rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu đây? Tô Mạt vừa kiểm tra vừa âm thầm suy nghĩ.

"Ngạo, anh nói có kết giới hay không?"

Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo đang dõi mắt theo mình, nghi ngờ hỏi.

"Ừ, anh cũng cảm thấy chắc là có kết giới, chỉ là không biết rốt cuộc là loại nào nên không dám tùy tiện ra tay. Lỡ như nghĩ sai, thứ không biết trong kết giới kia sợ sẽ bị hút vào không gian khác, đến lúc đó muốn tìm e là không dễ."

Tô Mạt không nói gì, đi đến bên giường ngồi xuống, dựa vào Hàn Ngạo, nhắm mắt lại nghĩ cách giải quyết. "Tiểu Triết" bị giam trong góc nhìn thấy xuất hiện thêm một người, tựa như phấn khởi hơn một chút, bắt đầu vùng vẫy kịch liệt. Đáng tiếc người nó gặp phải chính là Hàn Ngạo và Tô Mạt, vì vậy nó giãy giụa thế nào vẫn không ăn thua.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Tô Mạt mở to mắt như cảm nhận gì đó, trong phòng bỗng nhiên có thêm hai tên mặc trang phục quý sai đứng trước mặt hai người, cô sững sờ liền ngồi ngay lại liếc nhìn Hàn Ngạo, trong mắt anh và cô tràn đầy nghi hoặc, tại sao lại có quý sai xuất hiện ở đây?

Một quý sai vái chào:

"Có phải huyết mạch thần thú Phượng Hoàng không?"

Tô Mạt sững sốt, tìm mình à? Hình như gần đây cô và cõi âm không có qua lại gì cả? Tô Mạt gật đầu, thẳng người dậy.

"Không biết quý sai đại nhân tìm tôi có việc gì?"

"Tiếng đại nhân thật sự không dám nhận, tôi phụng mệnh Chuyển Luân Vương điện hạ mời huyết mạch thần thú đến địa phủ gặp mặt ngài."

"Bây giờ sao?"

Tô Mạt sững sốt, Chuyển Luân Vương tìm mình có chuyện gì vậy nhỉ? Lẽ nào tìm cô chơi cờ à?

"Tôi có thể đi chung không? Tôi có huyết mạch thần thú Kỳ Lân thượng cổ, cũng coi như là người truyền thừa huyết mạch thần thú đúng không?"

"Chuyện này..."

Quý sai quay đầu lại liếc nhìn đồng bọn bên cạnh như đang hỏi ý kiến, suy nghĩ một chút sau đó nhìn Tô Mạt và Hàn Ngạo.

"Tuy nói Chuyển Luân Vương điện hạ không mời huyết mạch Kỳ Lân, song nếu hai vị đều là huyết mạch thần thú vậy thì đi cùng với chúng tôi, nhưng nếu điện hạ giáng tội thì kính xin hai vị giúp đỡ."

"Đó là đương nhiên, phiến đại nhân." Hàn Ngạo nói xong quay đầu liếc nhìn "Tiểu Triết" vẫn đang giãy giụa, "Vốn nên hành lễ với đại nhân, song tình hình trước mắt... xin thứ lỗi vậy."

"Lễ của huyết mạch thần thú chúng tôi không nhận nổi, có điều vật phía sau ngài tôi có thể hỗ trợ đưa đến âm ti, đây cũng là nghiệt chướng, tự sẽ có biện pháp nghiêm trị. Có lẽ nhân gian cũng có con người tương tự với nó phải không?"

Vừa nói quỷ sai kia vừa lấy ra một sợi dây thừng nhỏ trong ngực, vút về phía "Tiểu Triết", vừa hay quấn "Tiểu Triết" vào trong sợi dây thừng. Nói cũng lạ, sau khi bị dây thừng tròng vào thì "Tiểu Triết" trở nên yên tĩnh, hoàn toàn không vùng vẫy nữa. Tô Mạt và Hàn Ngạo nhìn thấy cũng thầm ngạc nhiên.

"Sao đại nhân biết được? Đây rốt cuộc là thứ gì?"

Tô Mạt nhìn "Tiểu Triết", nghi ngờ hỏi.

"Huyết mạch thần thú không biết à? Ha ha, vậy để tôi nói, thật ra thì vật này nói trắng ra là con rối thôi, giống kiểu người rối dây, nhưng khác với người rối là nó không thể chuyển dời thương tích của bản thân sang người khác, cũng may hai vị là huyết mạch thần thú mới có thể khống chế được nó, nếu không con rối được nuôi bằng máu huyết bậc này thực sự rất khó đối phó. Như vậy đi, chúng ta cùng đi đến địa phủ, tôi sẽ giảng giải cho hai vị huyết mạch thần thú, không biết ý hai vị thế nào?"

Nghe lời nói của quỷ sai, Tô Mạt và Hàn Ngạo nhìn nhau gật đầu.

"Xin mời!"

Quý sai trùm "Tiểu Triết" lại rồi đưa tay lên ra hiệu mời lần nữa, Tô Mạt và Hàn Ngạo cùng đi theo hai tên quý sai, tuy nhiên lúc hai người sắp bước ra khỏi phòng, trong nháy mắt có một âm thanh ngăn bước chân Tô Mạt lại.

"Đừng đi cùng họ, bọn họ là giả đấy!"

~HẾT QUYỂN 1~

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 21-1

"Đừng đi cùng họ. Bọn họ là giả đấy!" Tiếng nói đột nhiên vang lên khiến Tô Mạt và Hàn Ngạo dừng lại.

Trong phòng bỗng xuất hiện một hồn thể màu đen mang theo luồng sát khí đang yếu dần, tựa như sẽ hồn phi phách tán bất cứ lúc nào.

"Huyết mạch thần thú, hai kẻ đó là quỷ sai giả..." Hồn thể dường như không gắng gượng được nữa, ngã sòng soài trên đất.

"To gan! Dám vu khống bốn quỷ sai, mê hoặc huyết mạch thần thú, tội đáng chết! Ta sẽ thay trời hành đạo, đánh cho mi rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục." Tên quỷ sai trói "Tiểu Triết" bằng sợi dây nhỏ, mặt mày biến sắc vừa nói vừa xông đến chỗ hồn thể.

Tô Mạt thấy thế trong lòng sinh nghi, vội vàng lách mình chắn ở giữa, "Ngài quỷ sai bớt giận, nếu hồn thể này dám đặt điều nói bậy làm tổn hại thanh danh của ngài, chúng ta nên tra hỏi xem hẳn có lai lịch ra sao mà càn rỡ đến vậy. Ngài nói phải không?"

"Huyết mạch thần thú nói sai rồi. Chúng tôi tuân lệnh Chuyển Luân Vương điện hạ mời cô đến Âm Ti, quỷ hồn này lại dám lộng ngôn, nói chuyện hoang đường gây trở ngại công vụ, tôi phải thu thập trước để tránh điều bất trắc, xin cô mau tránh ra!" Thấy Tô Mạt chắn trước hồn thể, quỷ sai bất mãn sa sầm mặt.

Hành động này càng khiến Tô Mạt tăng thêm nghi ngờ, cho dù hồn thể kia cản trở công vụ cũng nên bắt về Âm Ti trị tội, sao có thể để hấn đánh đến cảnh vạn kiếp bất phục? Ngay cả Thập Đại Âm Soái* của Minh giới cũng không thể phán quyết như vậy.

(*Thập Đại Âm Soái bao gồm: Quỷ Vương, Nhật Du, Dạ Du, Vô Thường, Ngưu Đâu, Mã Diện, Báo Vĩ, Điều Chủy, Ngư Tai, Hoàng Phong.)

Tô Mạt nghĩ trong một thoáng rồi âm thầm ra ám hiệu với Hàn Ngạo, ý bảo anh đề phòng chuyện bất trắc. Hàn Ngạo sớm đã có tính toán, nhận được ám hiệu thì càng thận trọng, anh lặng lẽ lùi về phía cô.

"Cô có ý gì?" Thấy Tô Mạt không hề nhượng bộ, vẻ mặt phần nộ của quỷ sai thoắt cái trở nên dữ tợn, hấn không chú ý đến việc cô là huyết mạch thần thú nữa.

"Cho dù ngài đang thi hành công vụ, nhưng lẽ nào Chuyển Luân Vương điện hạ thật sự ra lệnh giết không tha kẻ cản trở công vụ ư?" Tô Mạt tiếp tục truy vấn quỷ sai kia.

"Chuyển Luân Vương rất nhân từ, hơn nữa ngài ấy bận rộn với việc luân hồi của hàng vạn linh hồn chứ không quản lí luật lệ Âm Ti, tất nhiên sẽ không hạ lệnh như vậy. Có huyết mạch thần thú minh giám, đồ giả mạo kia chớ phát ngôn bừa bãi." - Hồn thể ngã trên đất bỗng lên tiếng khi nghe thấy lời Tô Mạt, tỏ rõ sự bất mãn của mình.

"Chuyển Luân Vương điện hạ đúng là không ra lệnh, nhưng tên này quả thật đáng hận, nếu không phải hấn ta làm chậm trễ, hiện tại chúng ta đã đến Âm Ti rồi." Tên quỷ sai tránh đối mặt với Tô Mạt, hấn trừng mắt nhìn hồn thể như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

"Nếu đã như vậy, sao ngài còn tự ý quyết định? Theo tôi biết, ngay cả Thập Đại Minh Soái nếu không được lệnh cũng không thể tùy tiện xuống

tay giết hồn thể. Không biết ngài giữ chức gì ở Âm Ti mà có thể tiền trạm hậu tấu?" Tô Mạt rõ ràng không có ý nhượng bộ.

"Cô!Huyết mạch thần thú muốn chống đối Chuyển Luân Vương điện hạ sao? Nếu vậy tôi cũng không khách sáo nữa!" Vừa nói hẳn vừa vút Tiểu Triết cho tên quỷ sai ở cửa, tỏa ra sát khí như muốn trấn áp Tô Mạt.

"Ha ha, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa rồi à? Chỉ tiếc anh em tao bất cẩn nên lúc trước mới trúng độc thủ của mày.Huyết mạch thần thú xin cẩn thận, hai tên này lai lịch bất minh, trang phục quỷ sai kia chính là của chúng tôi, mục đích của chúng chính là sát hại cô."

Tuy nghi ngờ quỷ sai nhưng không có nghĩa Tô Mạt dễ dàng tin tưởng hồn thể, chuyện này cần phải suy xét hết sức cẩn thận. Ai thật ai giả chưa thể kết luận vội.

"Huyết mạch thần thú xin hãy tránh sang một bên, hồn thể này giao cho chúng tôi xử lý thì hơn. Chúng ta không nên chần chừ, khiến Chuyển Luân Vương điện hạ chờ lâu."

"Ngài quý sai bớt giận, Mạt Mạt không có ý cản trở ngài thi hành công vụ. Chỉ là nếu quý hồn này cản trở công vụ của Âm Ti thì vẫn nên để luật lệ của Âm Ti trừng trị, ngài tự mình định đoạt há chẳng phải cũng phạm luật sao, chúng ta đều biết luật lệ Âm Ti vô tình, có đúng không?" Hàn Ngạo quan sát tình thế một lúc rồi lên tiếng giảng hòa, cũng là để cảnh cáo quý sai này.

"Sao đây? Muốn tôi dùng vũ lực ép buộc cô tránh ra à?Huyết mạch thần thú đừng nên liều lĩnh thì hơn. Người thừa kế huyết mạch Kỳ Lân bảo tôi áp giải hồn thể đến Âm Ti, không hẳn là không được, có điều phải cho tôi đến gần hẳn ta chứ." Nói xong quỷ sai lại lấy ra một sợi dây nhỏ, nhìn Tô Mạt, ý bảo cô tránh đường.

"Nếu là đến Âm Ti, do ai áp giải cũng không khác biệt, tôi sẽ giải quyết thay ngài." Vừa nói Tô Mạt vừa giơ tay dán một lá bùa lên hồn thể, hồn thể lập tức hóa thành một làn khói hòa vào lá bùa.

"Cô không tin tôi?" Quý sai kia cực kì phẫn nộ đối với hành động của cô.

Tô Mạt khẽ vái hăn, cười nói, "Ngài chớ hiểu lầm, chỉ là giúp đỡ nhau thôi. Huống hồ đều là xuống Âm Ti cả, cần gì phân biệt rõ ràng như thế? Đến khi gặp Chuyển Luân Vương điện hạ, đương nhiên sẽ giao hồn thể này cho ngài."

"Anh sao rồi? Khỏe chưa? Có chứng cứ gì chứng minh anh mới là thật không, nói cho tôi nghe thử?"

Tô Mạt cảnh giác nhìn quý sai đi phía trước, vừa chú ý tình hình xung quanh vừa nói chuyện với hồn thể bị cô thu vào trong bùa.

Bùa chú Tô Mạt sử dụng để thu hồn thể vốn là bùa nuôi quý, nếu thật sự hăn là quý sai thì sẽ tránh cho hăn khỏi cảnh tan thành mây khói, nhưng nếu không phải, đến lúc đó giao cho Âm Ti cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn.

Cảm nhận được sinh khí của mình đã chuyển biến tốt, hồn thể bắt đầu kể cho Tô Mạt chuyện đã xảy ra.

Đá Tam Sinh vốn mang ý nghĩa tượng trưng cho đỉnh ước trọn đời cho học thuyết nhân quả luân hồi của Phật giáo, sau đó là lịch sử Trung Quốc. Tam sinh đại diện cho kiếp trước, kiếp này và kiếp sau. Tương truyền được Nữ Oa tạo ra rồi đặt bên bờ sông Vong Xuyên ở cửa âm phủ, trông coi luân hồi nhân duyên ba kiếp. Về sau, thần lực đá Tam Sinh soi chiếu thiên hạ, nhân gian được chứng kiến sức mạnh của Tam Sinh Quyết, từ đó người đến cầu khẩn nhân duyên luân hồi tấp nập không dứt.

Có điều cách đây ít lâu, Đá Tam Sinh không biết tại sao lại mất một mảnh. Tuy chỉ là một góc nhỏ nhưng vẫn khiến Thập Điện Diêm La nổi trận lôi đình, ra lệnh nếu bắt được kẻ trộm sẽ giết không tha.

Sau khi biết tin, Chuyển Luân Vương liền triệu quý sai khắp nơi truy bắt kẻ trộm, đồng thời căn dặn nếu gặp được huyết mạch thần thú thì bảo đến địa phủ gặp mình. Các quý sai y lệnh, chia nhau tìm kiếm. Hồn thể này vốn là quý sai thuộc quản hạt trực tiếp của Chuyển Luân Vương. Trên đường thi hành nhiệm vụ còn kết bạn với một quý sai khác.

Thân là quý sai, họ chưa từng nghĩ sẽ có người dám lần theo dấu vết mình, vì vậy trong lòng không chút phòng bị, cũng không biết đối phương đã theo dõi mấy ngày. Việc Đá Tam Sinh bị mất, Thập Điện Diêm La tức giận và cả chuyện tìm kiếm huyết mạch thần thú đều bị hấn mắt rõ từng ly.

Hôm đó, khi hai quý sai truy tìm đến gần khách sạn suối nước nóng thì hai kẻ tập kích đột nhiên xuất hiện. Dù sao cũng là âm hồn, khi đã gặp phải thế lực có thể đả thương họ thì nguy cơ mất mạng là vô cùng lớn, họ bị đánh đến trở tay không kịp.

Hai kẻ tấn công vừa cầm càn liễu quất họ, vừa sử dụng những bùa chú vô cùng lợi hại. Quý sai đồng hành vừa nhậm chức chưa lâu, năng lực có hạn, rất nhanh đã hồn phi phách tán.

Bạn bị ám hại, hấn đau đớn cực kì, nhưng bản lĩnh đối phương quả thực cao cường nên hấn không dám hiếu chiến, đành tìm cách mau chóng thoát thân, cầu cứu viện binh.

Hai kẻ kia nào có để quý sai đi như vậy, chúng bao vây chặn đánh khiến hấn bất đắc dĩ phải sử dụng chiêu thoát hồn. Bên ngoài trông như bị hai tên ác độc đánh cho hồn phi phách tán, thực tế vẫn còn sót lại tàn hồn. Tuy nhiên nếu không cẩn thận, cuối cùng cũng sẽ rơi vào kết cục tan thành mây khói.

Sau khi phát tín hiệu cầu cứu, hấn liền lạng lẽ theo đuôi hai tên kia. Phát hiệnhuyết mạch thần thú ở khách sạn sưởi nước nóng nên hai tên kia đã thay trang phục của quý sai, lại biến thân trông hệt như quý sai, sau đó đi theo huyết mạch thần thú, chờ cơ hội ra tay.

Mọi chuyện tiếp theo nữa thì cô đã biết cả rồi.

Tô Mạt trầm ngâm, cân nhắc đúng sai trong chuyện này. Nếu đây là sự thật, vậy tại sao bọn chúng muốn giết cô? Khoan nói đến cái khác, chỉ với chuyện chúng dám giết quý sai đã đủ chứng tỏ chúng tuyệt đối không phải người thường.

"Tôi đã phát tín hiệu cầu cứu, tin rằng quý sai xung quanh đang trên đường đến. Tuy vậy cô vẫn nên cẩn thận một chút." Hồn thể uể oải nói ra câu này rồi rơi vào im lặng, tận dụng thời gian khôi phục sức lực.

Tô Mạt liếc nhìn hai tên quý sai, lạng lẽ dùng bí pháp kể lại hết toàn bộ câu chuyện cho Hàn Ngạo, thảo luận cách xử lí.

"Hai kẻ này đã biết chúng ta có phòng bị nên sẽ tìm cơ hội ra tay. Tốt nhất nên kéo dài thời gian, đợi cứu viện. Chuyện này chúng ta không nên dây vào thì tốt hơn, giúp đỡ thỏa đáng là được rồi. Tự em phải chú ý thân thể của mình, đừng hành động bồng bột."

"Ngài quý sai, thân thể của tôi có chút khó chịu, chúng ta nghỉ ngơi một lát được không? Không biết kết giới của các ngài thiết lập ở đâu, tôi sợ cứ đi tiếp nữa thì sẽ không tài nào gặp được Chuyển Luân Vương điện hạ." Tô Mạt vừa nói vừa làm như vô cùng khó chịu, tựa vào người Hàn Ngạo.

Thấy cô mặt mày trắng bệch tựa vào Hàn Ngạo, một trong hai tên "quý sai" lên tiếng, "Đằng trước kia là đến rồi, huyết mạch thần thú xin hãy kiên trì một chút."

"Tôi thật sự không chịu nổi nữa rồi..." Vừa nói Tô Mạt vừa bủn rủn ngã xuống.

Quý sai bán tín bán nghi, sốt ruột muốn chết nhưng cũng đành phải tạm ngừng, đợi Tô Mạt hồi phục sức lực. Thực tế hai tên này đúng là hàng giả. Đại khái chúng và Ly Thương xuất thân giống nhau, cũng tuân lệnh xuống núi trải luyện. Lần này mục tiêu chính của chúng là huyết mạch Phượng Hoàng, tình cờ thế nào lại phát hiện quý sai, ỷ vào chút bản lĩnh, chúng lạng lẽ theo đuôi, một mạch đến gần khách sạn.

Rốt cuộc chúng thám thính được chuyện Đá Tam Sinh bị mất một mảnh và Chuyển Luân Vương muốn tìm huyết mạch Phượng Hoàng. Hai thứ này dù tìm được cái nào cũng là công lớn, vì thế chúng kiên trì chờ đợi cơ hội ra tay. Kế hoạch đã đến bước cuối cùng, nào ngờ thời điểm mấu chốt lại bị quý sai chưa chết đến phá rối.

Tô Mạt quan sát phản ứng của hai tên quý sai, cười thầm trong bụng. Bản thân cô cũng phải kiên nhẫn, nếu kéo dài được tới khi cứu viện tới thì quá tốt. Cô nhắm mắt lại, yên tâm dựa vào vai Hàn Ngạo nghỉ ngơi.

Nhìn vẻ mặt tinh ranh của Tô Mạt, Hàn Ngạo bất giác cầu phúc cho hai gã quý sai giả. Coi như vận khí của chúng xui xẻo, ai không chọc lại chọc phải Mạt Mạt nhà anh. Từ trước đến nay, cô luôn có thù tất báo, hai tên này ắt hẳn sẽ gặp kết cục chẳng lành.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 21-2

Lúc này bỗng dừng nhiệt độ bắt đầu giảm, hai quý sai giả chợt cảm thấy càng lúc càng lạnh.

"Anh, có phải trời trở lạnh không? Lẽ nào sắp mưa? Không phải chứ, trời vẫn còn trong lấm mà?" Một tên quý sai vừa nói vừa khoa trương ôm lấy cánh tay mình, không ngừng chà xát.

Tên còn lại cau mày cảm nhận không khí xung quanh, trong lòng nảy sinh dự cảm chẳng lành.

Hàn Ngạo nghe thế cũng dò thử nhiệt độ, quả nhiên nhiệt độ đã giảm xuống. Anh ôm Tô Mạt sát vào người, sưởi ấm cho cô.

Thật ra từ lúc nhiệt độ bắt đầu biến chuyển, Tô Mạt đã cảm giác được rồi. Cô cười thầm, đến nhanh lắm, xem ra hai tên giả mạo này gặp xui rồi.

"Đến, đến rồi..." Quý sai trong bùa nuôi quý lúc này đã cảm nhận được, hưng phấn gọi Tô Mạt.

Không gian giống như mùa đông kéo đến, há miệng có thể thấy khói trắng. Tên quý sai giả đang im lìm suy đoán bỗng hiểu ra, thoáng chốc vẻ mặt trở nên vô cùng khó coi. Hắn nhìn Hàn Ngạo nhàn nhã và Tô Mạt đã khôi phục bình thường, tức tối hét lên:

"Thì ra chúng mày tìm quý sai đến giúp đỡ." Hãn nhanh như chớp lấy ra mấy lá bùa, đánh về phía Tô Mạt.

Hàn Ngạo chẳng hề di chuyển, chỉ vung tay lên, mấy lá bùa kia nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Tên quý sai giả từ trước đến giờ đều cảm thấy mọi việc rất thuận lợi, lúc này đã bị hành động của Hàn Ngạo hù dọa triệt để, hoảng sợ nhìn đám bùa chông chơ trên mặt đất không khác gì những mảnh giấy vứt đi.

"Sao lại như vậy?" Hãn không tin đó là sự thật, lại lấy ra mấy lá bùa nữa, nhất loạt đánh về phía Tô Mạt, đồng thời lăm bầm thần chú tiếng Phạn.

Nếu hãn chỉ nhắm vào Hàn Ngạo hoặc là gì khác thì không đến nỗi, nhưng liên tục tấn công Tô Mạt như vậy khiến anh không thể nhìn được, ôm chặt lấy cô. Hàn Ngạo nhìn bùa bay về phía họ, lạnh lùng cười khẩy, tay vung lên lần nữa, kết quả giống như lúc nãy, trên mặt đất xuất hiện thêm một loạt giấy vụn.

Bùa thuật mình vẫn tự hào lại thất bại trước chàng trai này, trán tên quý sai giả mướt mồ hôi, hãn bắt đầu thấy rờn rợn trong người.

"Hết rồi hả? Vậy tôi 'trả lễ' nhé?" Mặt Hàn Ngạo lạnh tanh, khẽ vẩy tay, một lá bùa sét lập tức bay đến.

"Phá!"

"Đùng đoàng..."

Theo tiếng Hàn Ngạo thốt ra, trời đất nhất thời vẩn vù, những đám mây đen kịt nặng nề tụ về một chỗ, khiến tên quý sai giả kinh hồn bạt vía.

"Anh muốn làm gì?" Hãn cực kì sợ hãi.

"Làm gì à? Quý sai đại nhân đã từng thử cảm giác bị sét đánh chưa? Không bằng tôi cho ngài thử cảm giác lúc độ lôi kiếp bị sét đánh nhé?" Hàn Ngạo vừa nói vừa chỉ về phía đám mây, một tia chớp màu tím bổ xuống, hấn sợ đến mức ôm đầu bỏ chạy.

Từng nghe tộc trưởng nói tu hành đến thời điểm nhất định thì sẽ phải chịu thử thách lôi kiếp, vượt qua được thì đạo pháp đương nhiên sẽ tăng thêm một phần, nhưng nếu không qua được thì kết cục là tan thành mây khói. Đạo pháp của hấn chưa thành, tuy bình thường dương dương tự đắc, song hấn vẫn tự lượng được sức mình. Hàn Ngạo lại bảo cho hấn trải nghiệm lôi kiếp, hấn không cần đâu.

Quý sai giả ôm đầu chạy trốn, Hàn Ngạo bỗng mỉm cười tà quái. Anh nhìn bầu trời, giơ tay lên lần nữa, lại một tia sét màu tím bổ xuống tên quý sai giả.

"Con người anh quả thật đáng ghét, so thì so đạo pháp chứ đừng có ý vào sức mạnh thiên lôi dùng sét đánh tôi, bản lĩnh gì chứ!" Tên kia vừa nói vừa tránh tia sét đang giáng xuống.

Liên tiếp tránh được mấy tia sét, nhăm tính đã chín tia rồi, lại thấy Hàn Ngạo sững sờ nhìn chằm chằm đám mây trên trời, hấn đặc ý nói, "Đã tránh được chín tia lôi kiếp, tôi xem anh còn cách gì?" Nói xong còn làm mặt quý với anh.

Nhìn Hàn Ngạo không cảm xúc và tên kia đang huênh hoang đặc ý, Tô Mạt đột nhiên nảy sinh ý tốt muốn nói cho hấn biết: Mày thảm rồi. Cô khẽ đẩy Hàn Ngạo, ý bảo anh buông mình ra trước.

Hàn Ngạo miễn cưỡng buông Tô Mạt ra, tên kia có đang lăm bằm gì cũng chẳng buồn để ý, anh ngẩng đầu lên nhìn trời, sau đó khôi phục vẻ mặt lạnh lùng quen thuộc, nhìn hấn nói, "Chúc mừng nhé!"

Hắn thoáng sửng sốt, không rõ tại sao anh nói lời này, hình như đâu có gì đáng chúc mà mừng? Lẽ nào... Lẽ nào người kia không làm gì được hắn ư?

"Con người anh nói chuyện chả hiểu ra sao, tại sao chúc mừng tôi?"

"Ừ, tôi phải chúc mừng ngài, ngài trúng thưởng lần nữa rồi." Không đợi hắn kịp phản ứng, Hàn Ngạo lập tức vứt một lá bùa ra.

Trúng thưởng? Lại lần nữa? Lúc hắn đang nghĩ đến ý nghĩa lời nói của Hàn Ngạo thì bỗng nghe thấy tiếng sấm vang ầm bên tai. Một tia sấm sét đánh về phía hắn, sau đó, tia thứ hai, thứ ba, thứ tư... Liên tiếp chín tia sấm sét cùng nhau đánh xuống, khiến hắn liền hiểu ra được thâm ý của anh.

"Ồi, anh chẳng đạo nghĩa gì hết, dám lấy sấm sét đánh tôi mà không nói không rằng gì cả. Anh là hạng tiểu nhân, anh... Đừng đánh nữa, chúng ta đấu phép đi, anh làm vậy nào có công bằng gì đâu." Hắn vừa tránh né vừa kêu gào mà không để ý đến tốc độ sấm sét giáng xuống mỗi lúc một nhanh hơn, cuối cùng, hắn bị đánh trúng...

Nhìn đồng bọn bị sét đánh, tên giả mạo còn lại vội vàng tiến đến xem xét thương tích, không ngờ bị tên kia đẩy sang một bên.

"Chú hay lắm Ly Hiên, thấy tôi bị sét đánh cũng không lo, chú có còn là anh em của tôi không. Chú phải trả thù cho tôi." Hắn la hét khóc lóc ầm ĩ khiến Tô Mạt không nhịn được che miệng cười trộm.

"Ly Thiên, anh đừng khóc để người khác chê cười, người này cao còn có người khác cao hơn. Được rồi, em giúp anh." Nói xong Ly Hiên đứng dậy nhìn Hàn Ngạo, "Anh đừng dùng sét đánh chúng tôi, chúng ta đổi cách khác không được sao?"

"Chơi trò này vui mà, cậu cũng thử xem sao? Tấn công người con gái của tôi, dù thế nào cũng phải chịu trừng phạt." Hàn Ngạo lại vứt một lá bùa

sét ra, sau đó khoanh tay xem kịch.

Lần này rốt cuộc Ly Hiên hiểu, hóa ra vừa rồi Ly Thiên đã chọc phải vảy ngược người ta, hăn nhìn sấm sét đánh thẳng xuống, nhanh chóng co chân chạy trốn.

"O?" Tô Mạt nhìn bước chân của Ly Hiên, cảm thấy hình như đã gặp đầu đó rồi.

"Ly Hiên, chú nhanh một chút, viện binh của chsng sẽ đến nhanh thôi, đừng để bị giữ chân nữa." Ly Thiên cảm nhận được cơn lạnh càng lúc càng buốt, bèn gọi với theo người anh em.

Nghe thấy tiếng gọi của Ly Thiên, Ly Hiên khẽ cau mày, tên ngốc này, la lối như vậy chẳng phải khiến mình phân tâm sao?

Ly Hiên vất vả lắm mới tránh được sấm sét của Hàn Ngạo, lại nghĩ đến tiếp viện chắc hẳn đến gần rồi, còn không mau đi e rằng không kịp nữa. Chuyện huyết mạch thần thú đành phải chờ cơ hội khác thôi, bèn nhanh chóng tóm lấy cánh tay Ly Thiên, định tháo chạy.

Nhưng Ly Thiên vừa bị động vào thì giật mình vùng vẫy, "Ly Hiên, chú muốn làm gì, mau buông tôi ra."

"Cái tên ngu ngốc anh, yên lặng một chút cho tôi, nếu để đồng bọn của chúng đến thì đừng hòng chạy thoát được."

Ly Hiên không nhịn được quát lớn khiến Ly Thiên tĩnh tâm lại, nào ngờ tích tắc đó hăn lại gào to một câu kinh điển về phía Hàn Ngạo và Tô Mạt, "Tôi nhất định sẽ trở lại!"

Chạy thì cứ chạy, Hàn Ngạo và Tô Mạt cũng không đuổi theo, chỉ là hai cậu nhóc chưa đủ tuổi, đã ra tay trừng phạt rồi vẫn nên để lại cho chúng một cơ hội hối cải.

"Hai người... sao lại thả chúng đi? Chúng đã giết quý sai đấy." Quý sai trong tù thấy hai anh em kia bỏ chạy liền kêu lên.

"Chúng tôi đâu có thả, bọn chúng bỏ chạy mà. Con rối này để lại cho anh báo cáo là được rồi." Tô Mạt vừa nói vừa tiện tay thả quý sai bên trong ra.

Được dưỡng thương trong tù nuôi quý một thời gian, linh khí của hắn ta đã khôi phục không ít, nhưng vừa ra ngoài đã tỏ thái độ bất mãn nhìn Tô Mạt.

"Anh nhìn tôi như vậy làm gì? Tôi không có trách nhiệm trông chừng người khác. Chẳng phải chúng mặc y phục quý sai sao, anh còn sợ không lần theo dấu vết được à? Người của anh sắp đến rồi, chúng tôi cũng đi trước. Tạm biệt." Tô Mạt kéo Hàn Ngạo rời đi.

"Khoan đã. Vừa rồi là tôi không đúng, xin lượng thứ. Chuyển Luân Vương điện hạ cho mời cô xuống Âm Ti là thật đấy! Mong cô nhanh chóng đến Âm Ti trước." Quý sai lúc này đã ý thức được nặng nhẹ. Hắn ta vội vàng vái chào, mỉm cười với Tô Mạt.

Người ta thường bảo, đánh kẻ chạy đi chứ ai đánh người chạy lại, huống hồ trở mặt với người của Âm Ti cũng không tốt. Chuyển Luân Vương đã có lệnh, cô cần đến diện kiến một chuyến, chút chuyện nhỏ này không cần để bụng.

Tô Mạt gật đầu, "Chúng tôi chuẩn bị một chút sẽ đến Âm Ti ngay, không làm chậm trễ công vụ của các ngài, tạm biệt." Sau đó liền kéo Hàn Ngạo rời đi.

Đi được một đoạn, Tô Mạt đột nhiên hỏi, "Chúng ta về khách sạn trước xem Đào Tử thế nào đã nhé?"

"Em nói sao cũng được hết."

Trở lại khách sạn sưởi nước nóng, Đào Tử nhìn căn phòng không một bóng người, bất giác cảm thấy lo lắng. Cô biến mất hai ngày, Mạt Mạt và Hàn Ngạo ra sao rồi?

"Ôi..."

Đào Tử thở dài thần thờ ngồi trên giường, sáng sớm nay Ly Thương đã rời đi, dù không đành lòng nhưng cô cũng không dám đòi hỏi thêm, ở bên cô hai ngày đã là làm khó anh rồi, không biết đến bao giờ mới có cơ hội gặp lại. Nhớ đến anh, cô lại vô thức sờ bụng mình, tình yêu mãnh liệt hai ngày nay... liệu có khiến nơi này đâm chồi không?

Cô cười khổ nằm xuống giường, nhắm mắt miên man suy nghĩ.

Lúc này ngoài cửa sổ, Ly Thương cũng cười khổ, lặng lẽ quay lưng đi. tuy đã nói lời từ biệt song anh làm sao an tâm để cô một mình trở về, cho nên trước sau vẫn lặng lẽ đi theo nhưng không lộ diện, bởi sợ rằng sẽ khiến cô càng thương tâm lưu luyến. Hi vọng ngày tương phùng sẽ không quá xa...

Khi Tô Mạt và Hàn Ngạo trở về thì Đào Tử vẫn đang mê man ngủ, hai người đành làm một ít thức ăn cho cô và để lại mảnh giấy nhắn trên bàn rồi tiếp tục lên đường.

Buổi tối khi Đào Tử tỉnh giấc, đi ra phòng ngoài, đọc được tin nhắn thì nhin không được mà vừa ăn vừa khóc. Trên đời này có một số chuyện mình phải tự đối mặt và vượt qua, không ai có thể gánh vác thay cả.

Tô Mạt và Hàn Ngạo đang ở âm phủ, hai người không khẩn trương chút nào, giống như đi dạo vậy.

"Không biết Đào Tử thế nào rồi nhỉ?"

"Sẽ ổn thôi, em đừng quá lo lắng, có rất nhiều việc chúng ta dù muốn giúp cô ấy cũng không thể." Hàn Ngạo nắm tay Tô Mạt trấn an.

"Cũng đành phải vậy... Đi nhanh lên nào, còn rất nhiều chuyện cần phải làm nữa." Tô Mạt khôi phục tinh thần, tốc độ thay đổi sắc mặt của cô khiến Hàn Ngạo phải lắc đầu cười khổ.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 21-3

Đường Âm Ti vẫn thế, trước sau đều là một màu xám xịt, không có trời, trăng, sao, cũng không có bụi cát, chỉ có các linh hồn lơ lửng trôi. Có già, trẻ, trung niên, đúng như câu: Đường đến tuổi vàng không chia già trẻ.

"Chúng ta đi xuống từ Hoàng Thành hay là mở kết giới ở đây?" Tô Mạt nhìn từng tốp âm hồn bay qua bay lại, chợt hỏi ý Hàn Ngạo.

"Nếu Chuyển Luân Vương cho mời, chúng ta không cần quá tuân thủ nguyên tắc." Anh cười gian kéo cô đến góc đường Hoàng Tuyền, tạo ra một kết giới rồi hai người cùng đi vào.

"Người đâu?" Trong Thập Điện, Chuyển Luân Vương bỗng cất vang tiếng triệu hồi, quý sai vội vàng tiến lên, quỳ gối đợi lệnh.

"Huyết mạch thần thú đã đến thành Phong Đô, các người ra đón họ đi."

"Tuân lệnh." Quý sai rời đi, đại điện an tĩnh trở lại.

Lúc này Chuyển Luân Vương mặc áo măng bào đứng trong đại điện, vẫy tay gọi quý sai tùy tùng, "Đi chuẩn bị trà và điểm tâm cho bốn vương, lát nữa chiêu đãi khách, những người khác đều cho lui xuống."

"Tuân lệnh." Quý sai tùy tùng bên cạnh tuân lệnh hành sự.

Bước vào Phong Đô, Tô Mạt và Hàn Ngạo còn chưa kịp hỏi thăm đường đến cung điện Chuyển Luân Vương thì một đội quỷ sai bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, "Huyết mạch thần thú, Chuyển Luân Vương điện hạ cho mời."

Tô Mạt sửng sốt, nhìn người bên cạnh, "Ngạo, trên mặt em có viết chữ sao?"

Hàn Ngạo dờ khóc dờ cười, "Dĩ nhiên không rồi, sao lại hỏi vậy?"

"Nếu không có sao ai nhìn cũng biết em là huyết mạch thần thú? Chuyện này không khoa học gì cả!" Tô Mạt lẩm bẩm.

Đứng trước điện Chuyển Luân Vương,, Tô Mạt lại nảy sinh một chút cảm khái, nhưng là điều gì thì cô không diễn tả được.

"Ha ha ha, nếu đã đến sao còn không vào? Muốn bốn vương đi ra ngoài đón cô hay sao?" Tiếng cười sang sảng truyền ra từ trong điện.

Tô Mạt và Hàn Ngạo bước vào, vừa ngồi xuống đã nghe Chuyển Luân Vương hỏi, "Cô đx nghe người của ta kể chuyện xảy ra ở địa phủ gần đây rồi chứ?"

"Diêm Quân nói chuyện Đá Tam Sinh à?" Tô Mạt không cần suy nghĩ đã hỏi ngay.

"Đúng vậy. Tuy chỉ thiếu một góc, thần lực của Đá Tam Sinh vẫn không bị yếu đi, nhưng chuyện này gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới địa phủ ta. Đá Tam Sinh là một vật trong Cửu Bảo, nếu kẻ nào đó mưu đồ đen tối tập hợp đủ chín món bảo bối, hậu họa sẽ không ai gánh vác nổi." Chuyển Luân Vương nhấp một hớp trà, hỏi Tô Mạt, "Cô đã từng nghe nói về Cửu Bảo chưa?"

"Diêm Quân muốn nói đến âm nhân, dương nhân, nanh Cương Thi biết bay, máu Hạng Bạt, da âm thau, nước mắt quý, hoa Bỉ Ngạn trăm năm và Đá Tam Sinh sao?" Tô Mạt khẽ khàng liệt kê.

"Không sai, chính là chúng. Không ngờ cô nhóc như cô lại hiểu biết nhiều thế." Chuyển Luân Vương gật đầu xác nhận.

Tô Mạt nói thầm trong lòng, hiện tại chín vật này đều nằm trong tay cô, cửu Bảo này rồi cuộc có liên quan gì đến cô chứ?

"Tai kiếp kia rốt cuộc là sao? Chúng tôi có thể làm gì?" Trong lúc Tô Mạt chìm trong yên lặng, Hàn Ngạo bỗng lên tiếng hỏi.

"Chuyện này... ta cũng không hiểu hết, chỉ là cảm giác nguy cơ đại nạn xảy ra càng lúc càng rõ ràng. Ta tìm hai người, một là muốn nhờ tìm Đá Tam Sinh, hai là hi vọng cô cậu có thể ngăn chặn thảm họa." Chuyển Luân Vương trầm ngâm chốc lát, cuối cùng nói ra thỉnh cầu của mình.

"Diêm Quân còn mơ hồ thì chúng tôi biết đối phó thế nào đây? Huống hồ với tình trạng hiện giờ, đừng nói là ngăn chặn thảm kịch, sợ là bản thân tôi cũng khó mà bảo toàn." Tô Mạt cau mày không đồng ý.

"Ta dĩ nhiên đã nghĩ đến chuyện này, tuy tất cả phải dựa vào ý trời, nhưng bốn vương tự khắc sẽ nghĩ biện pháp tương trợ. Về chuyện tai kiếp, hiện nay người kế thừa huyết mạch thần thú chỉ có cô cậu, vả lại có thể hóa giải kiếp nạn cũng chỉ có hai người thôi, ta còn tìm ai được đây?"

Thấy Chuyển Luân Vương một mực kiên trì, Tô Mạt biết mình không thể từ chối nữa, thôi thì làm được đến đâu hay đến đó vậy. Nếu may mắn giải trừ được đại nạn thì tốt, còn nếu không, xấu nhất là chết chung mà thôi.

"Ngài đã nói thế chúng tôi cũng không thể chối từ, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức."

"Tốt lắm, phải phiền cô cậu rồi. Ta sẽ sớm nghĩ cách giải quyết số kiếp nghìn năm của cô, thời cơ thích hợp sẽ cử quý sai đến báo."

"Tiểu nữ còn có việc muốn xin điện hạ giúp đỡ, không biết có được không?" Tô Mạt suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định hỏi xin ý kiến Chuyển Luân Vương, dù sao cô đã đồng ý giúp đỡ ông, có qua có lại thôi.

"Cứ nói, đừng ngại." Chuyển Luân Vương vô cùng sáng khoái đáp ứng thỉnh cầu của cô.

"Tiểu nữ hiện đang nghỉ tại một khách sạn suối nước nóng, vô tình phát hiện cứ cách vài ngày ở đó lại có một cô gái sinh ngày âm chí âm biến mất, sau đó ấn tượng của mọi người về cô ta cũng biến mất theo, tính đến giờ đã là sáu người rồi, trong đó có một người thể chất Lư Đình." Tô Mạt kể lại đại khái chuyện đã xảy ra, hi vọng nhận được manh mối trừ chỗ Chuyển Luân Vương. Về phần Cửu Bảo, Tô Mạt không có ý che giấu, chỉ là chưa muốn nhắc đến.

Chuyển Luân Vương nhắm mắt yên lặng một lúc, có lẽ đang điều tra chân tướng. Chừng nửa giờ trôi qua, ông mới chậm rãi mở mắt, nhìn Tô Mạt đầy thâm ý, uống một hớp trà, cuối cùng hỏi, "Vốn dĩ là mất tích bảy người, bây giờ trong tay cô đang giữ một hồn phách, đúng chứ?"

"Diêm Quân nói rất đúng." Tô Mạt lập tức lấy bình đựng hồn phách cô gái đặt lên bàn.

"Cái này bốn vương không cần, cô thu lại đi. Ta nghĩ sáu cô gái kia vẫn còn ở nhân gian vì trong sổ sinh tử không lưu tên, có thể hiện tại hồn phách của họ bị giam ở nơi nào đó rồi."

"Nói vậy mấy âm hồn bạn tiểu nữ nhìn thấy không phải họ sao?" Tô Mạt vẫn có chút nghi ngờ.

"Đó không phải âm hồn, mà là hồn phách của mấy người này đã bị tách khỏi thể xác, hiện giờ đã bị giấu ở không gian khác, việc tìm họ phải dựa vào cô cậu rồi, hãy đi về hướng Tây Bắc, tìm ra nhánh long mạch thuộc hệ hỏa thì có thể tìm được họ." Chuyển Luân Vương nói đến đây liền ngừng lại, nhìn Tô Mạt như đang chờ đợi điều gì.

Tô Mạt hiểu điều ông đang ám thị cũng chính là mục đích ông gọi cô đến đây. Cô lấy vật phẩm không lớn từ trong túi mang theo bên người ra, gói bằng lá bùa đưa đến trước mặt Chuyển Luân Vương.

"Diêm Quân, đây là mảnh Đá Tam Sinh chúng tôi phát hiện lúc điều tra việc ở khách sạn, sợ ngài sốt ruột nên nhân dịp này mang theo trả." Tô Mạt vừa nói vừa lấy ra vật phẩm gói bằng lá bùa, bên trong là một mảnh đá đen sì. Cô biết đây chính là mục đích ông tìm cô.

"Ha ha... Đá Tam Sinh quả nhiên rơi vào tay các người. Đáng tiếc, cô bé này nhãn lực vẫn chưa đủ, đây là giả thôi, e rằng Cửu Bảo cô đang giữ cũng bị người ta tráo cả rồi. Nếu là thật, đừng nói là bùa của cô, cho dù giấu ở không gian khác thì bọn ta vẫn cảm nhận được. Cửu Bảo thật đã được đưa đến chỗ long mạch, chỉ khi che giấu bằng long khí cực thịnh thì bọn ta mới không tìm ra vị trí của chúng."

"Giả?" Lời nói của Chuyển Luân Vương khiến Tô Mạt kinh hoàng. Cô cầm mảnh "Đá Tam Sinh" mình cất giữ bấy lâu xem xét cẩn thận, quả nhiên là giả, căn bản không giống cái cô từng thấy. Nghĩ đến Cửu Bảo cô cố công bảo vệ lại không biết bị đánh táo từ lúc nào, Tô Mạt cảm thấy thật phiền muộn.

"Em đừng để ý quá, thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, chúng ta không thể lúc nào cũng canh chừng những thứ đó được. Bây giờ quan trọng là phải nhanh chóng tìm ra long mạch, ngăn đám người kia gây tổn hại tới long khí, bằng không tai kiếp nhất định sẽ ập đến rất nhanh." Hàn Ngạo nắm tay Tô Mạt an ủi.

"Hàn Ngạo nói đúng, cô nên sớm đến đó đi!" Chuyển Luân Vương biến ra một tấm lệnh bài màu vàng, giao đến tay Tô Mạt rồi thở dài.

"Cầm lấy lệnh bài này, khi gặp khó khăn có thể sai khiến quỷ sai, nhưng hãy cẩn trọng, nếu không phải việc cấp thiết thì đừng sử dụng nó. Vốn đây là thiên tai nhân loại, bọn ta không nên quản, tuy nhiên chúng sinh không thiếu người lương thiện, ta không đành lòng nhìn họ thương vong, xem như phá lệ khai ân vậy. Đi đi." Chuyển Luân Vương vừa nói, bóng dáng vừa nhạt dần trong hậu điện.

Ông biến mất chẳng hề giúp không khí dịu đi, ngược lại khiến Tô Mạt và Hàn Ngạo càng thêm hoang mang, có thể khiến quân vương cai quản Âm Ti than thở là loại tai ương đáng sợ đến nhường nào?

"Chúng tôi xin cáo lui." Tuy lúc này trong đại điện đã không còn bóng dáng của Chuyển Luân Vương, thế nhưng hai người vẫn vái chào về phía ông ngồi khi nãy, sau đó mới ra ngoài chính điện, nhanh chóng trở về trần gian.

Trong năm nghìn năm lịch sử Trung Quốc, có vô số vương triều hưng vong đều liên quan mật thiết đến yếu tố địa lí. Các đấng quân vương cổ đại vô cùng tin tưởng phong thủy, khai quật long mạch là phương thức thường thấy nhất của các bậc đế vương, mục đích chính là củng cố giang sơn, để nền thống trị của mình đời đời thịnh vượng, vĩnh viễn lưu danh sử sách.

Về mặt phong thủy học, núi non trùng điệp được gọi là long mạch. Thuật phong thủy của cổ đại dựa vào "Ngũ Quyết Địa Lí" là long, huyệt, cát, nước và phương hướng, hoạt động là tìm rồng, xét cát, xem nước, điểm huyệt và lập hướng. Tương ứng với thân rồng là mạch nước, đất là thịt rồng, đá là xương rồng, cỏ cây là lông rồng.

Lịch sử Trung Quốc xuất hiện ít nhất hai mươi bốn vương triều. Nếu mỗi vương triều có một long mạch, như vậy có hai mươi bốn địa điểm ở

lưu vực sông Hoàng Hà, Trung Nguyên.

Tô Mạt và Hàn Ngạo nhanh chóng quay lại khách sạn tụ họp với Đào Tử, kể lại đại khái tình hình, chia nhau hành động, Đào Tử trở về nhà Tô Mạt trấn thủ, còn hai người đi tìm long mạch.

Theo chỉ dẫn của Chuyên Luân Vương, phạm vi chỉ quanh quẩn ở dải đất Tây Bắc, đối chiếu bản đồ thì gần nhất là thành phố T, Tô Mạt và Hàn Ngạo quyết định bay đến đó một chuyến.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 21-4

Lúc này trong một hang động thuộc dãy núi Tây Bắc, bảy cô gái đang nằm trên mặt đất lạnh băng, vị trí sắp xếp như bày theo trận pháp nào đó.

Cách đó không xa là một ông lão và một chàng trai trẻ tuổi, ông lão đang ngồi dưới đất còn chàng trai trẻ thì quỳ gối trước mặt ông ta. Ông lão râu tóc bạc phơ nhưng đôi mắt sáng quắc không thể khinh thường, mà chàng trai quỳ trên mặt đất rõ ràng là Ly Thương.

"Ly Thương, mày khiến ông quá thất vọng. Nếu không phải ông sớm sai người trộm lại Cửu Bảo thì bây giờ tất cả đều bị hủy trong tay mày rồi. Mày có biết tội của mình không?" Ông lão nhìn Ly Thương, vẻ mặt đầy giận dữ.

Ly Thương thấy ông tức giận đến run người, chỉ cúi đầu không nói, đôi mắt ánh lên tia nhìn lạnh lẽo.

"Ông đang hỏi mày đấy, tại sao không trả lời? Đừng quên mày đã nhận lời ông, nếu như thất bại thì con bé Đào Tử kia sẽ biến mất hoàn toàn trên thế gian này, bằng không ông cũng sẽ biến nó thành người rồi." Ly Thương im lặng, ông lão càng phần nộ hơn.

Nghe thấy tên Đào Tử, cuối cùng Ly Thương cũng lên tiếng, sự lạnh lẽo trên người đã giảm đi không ít, "Cháu biết sai rồi, xin tộc trưởng tha cho Đào Tử, cháu sẽ tuân thủ lời hứa, hoàn thành chuyện này."

"Hừ, không có tiền đồ, để một đá con gái trở thành yếu điểm, làm xong chuyện này thì mày đi đi. Chuyện huyết mạch Phượng Hoàng ông sẽ giao cho người khác. Từ nay về sau, gia tộc không có người như mày." Ông lão vung tay ý bảo Ly Thương lui ra.

Ly Thương liếc nhìn những cô gái nằm trên đất, một tia lo lắng lóe lên trong mắt, anh cúi đầu ra khỏi hang núi u ám.

Phải làm thế nào đây? Thân thể bảy cô gái đã đủ, tuy anh đã âm thầm giấu đi một linh hồn, trong tay Tô Mạt có lẽ cũng đang giữ một linh hồn khác, nhưng nếu để người trong tộc phát hiện và đoạt đi, bảy linh hồn cộng thêm Cửu Bảo, mưu đồ kia sợ là sẽ thành công, đến lúc đó nhân gian khó tránh đại nạn. Nếu không phải họ dùng Đào Tử uy hiếp, anh đã quy ẩn, rời xa thế tục này rồi.

Ly Thương thở dài ngẩng đầu nhìn bầu trời đã xám xịt, lòng vương bao nỗi niềm rối rắm, không biết là vì bản thân hay vì những cô gái đáng thương kia.

Tô Mạt và Hàn Ngạo đã đến thành phố T, đang ở khách sạn bàn bạc đối sách.

"Vị trí hiện giờ của chúng ta hẳn là mình rỗng, tuy nhiên vẫn chưa xác định được đám người kia ở đâu, nếu tìm từng ngọn núi một, sợ rằng đến lúc chúng ta tìm thấy thì đã muộn rồi." Tô Mạt nhìn bản đồ cau mày, rất đau đầu về chuyện phải tìm từ đâu.

Hàn Ngạo không trả lời mà đột nhiên đứng lên bế cô đi vào phòng trong, khiến Tô Mạt đỏ bừng mặt, hoảng hốt, "Ngạo, anh muốn làm gì vậy, thả em xuống."

Hàn Ngạo khẽ vỗ về, ra hiệu người trong lòng ngoan ngoãn một chút, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, giống như đang nâng niu vật báu dễ vỡ vậy.

"Em nghỉ ngơi một chút, những chuyện này cứ giao cho anh. Ngủ đi, chút nữa thức dậy ăn cơm." Anh nhẹ hôn lên trán Tô Mạt rồi rời khỏi phòng, bắt đầu nghiên cứu bản đồ.

Tô Mạt lại không ngoan ngoãn nghe lời, cô đi đến bên cửa sổ định ngắm nhìn bầu trời để ổn định tâm trạng. Nhưng vừa ngẩng lên, vẻ mặt luôn bình tĩnh trong nháy mắt đã biến đổi. Bầu trời phía Tây Nam vốn dĩ tối đen như mực nay lại có thêm một vùng đỏ như nhuộm máu tươi, các dòng tinh tú không ngừng dịch chuyển từ nhanh đến chậm, khiến cô thấy rõ sự biến hóa của sao trời lúc này.

Sao Mộc chậm rãi đến gần Đoan Môn, sau cùng dừng ở Thiên Đình. Mười phút sau, sao Mộc vẫn không di chuyển chút nào nữa, điều này báo hiệu đại họa sắp giáng xuống, làm sao mà cô không kinh hoàng cho được.

Tô Mạt vẫn kiên trì ngược mắt nhìn trời hi vọng sao Mộc di chuyển dù chỉ là một chút, miễn sao rời khỏi vị trí Thiên Đình là được. Nửa phút... một phút... rồi một tiếng đông hồ nhanh chóng trôi qua như thế, rốt cuộc sao Mộc cũng di chuyển, có điều sự biến hóa này lại khiến cô như bị xối một chậu nước lạnh vào ngày rét nhất mùa đông, buốt từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân.

Sao Mộc từ Thiên Đình tiến vào Nam Môn, sau đó đi từ Tây Môn ra ngoài...

Hàn Ngạo vừa vào phòng thấy giường không có ai, còn Tô Mạt đang đứng cạnh cửa sổ nhìn trời, không biết suy nghĩ điều gì. Anh đến kề mặt vào cô, vốn định trêu một chút, kết quả thấy Tô Mạt đờ đẫn tuyệt vọng thì nhất thời hoảng hốt.

"Mạt Mạt, em sao thế? Em nói đi, đừng dọa anh."

Dường như giọng nói của anh đã thức tỉnh được Tô Mạt, cô nhìn Hàn Ngạo đang lo lắng, "Ngạo, sao Mộc dừng ở Thiên Đình, sau đó vào Nam

Môn, rồi đi ngược từ Tây Môn." Tiếp theo cô hôn mê bất tỉnh.

Tinh tượng là chỉ độ sáng và vị trí của tinh tú, người xưa dựa theo đó mà suy đoán số mệnh họa, phúc, lành, dữ, đến nay vẫn còn thầy phong thủy căn cứ điều này để phán đoán.

Giải thích tinh tượng theo lời Tô Mạt khi này thì chính là đại hung. Sao Mộc tiến vào Đoan Môn dừng ở Thiên Đình là báo trước tai họa giáng xuống. Sau đó tiến vào Nam Môn, rồi đi ngược từ Tây Môn, tức là có chuyện chết chóc sẽ xảy ra. Chuyện này liệu có liên quan đến longmạchở gần thành phố T không, nếu ai đó thật sự có ý đồ với nhánh longmạchđầy linh tính này thì phải làm thế nào? Hàn Ngạo ngồi bên giường Tô Mạt miên man suy nghĩ, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Đào Tử đã trở về thành phố A nhưng luôn lo lắng cho Tô Mạt và Hàn Ngạo, cầm lấy điện thoại đi ra ban công định gọi cho hai người để hỏi thăm, vừa mới ngẩng lên đã thấy bầu trời phía Tây Nam đỏ như máu, nhất thời quên mất ý định gọi điện thoại. Cô nhìn các tinh tú biến hóa, cuối cùng cũng nghiệm ra kết quả giống Tô Mạt ở phương xa, thoát cái sắc mặt trắng bệch.

Tuy Mạt Mạt nói là đi đến thành phố T, thế nhưng màu đỏ như máu nhuộm đẫm cả bầu trời, Tây Nam lại không quá xa khu vực Tây Bắc, lỡ nơi đó xảy ra chuyện chẳng phải chỗ Tô Mạt cũng bị liên lụy sao? Đào Tử không thể bình tĩnh được nữa, thế là cô vào nhà thu dọn hành lí.

Sáng sớm, khi tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng, Tô Mạt choàng mở mắt, cảm giác bàn tay mình đang bị nắm lấy, cúi đầu liền thấy Hàn Ngạo đang tựa vào giường ngủ, quàng mắt thâm, nhìn mà đau lòng, xem ra cô lại khiến anh lo lắng rồi. Nhớ lại tối hôm qua, sắc mặt Tô Mạt không khỏi biến đổi. Không biết cô có thể ngăn cản đại nạn lần này không? Có lẽ đám người kia có ý đồ với longmạch, nhưng chúng sẽ làm gì đây? Sửa đổi số mệnh sao? Lẽ nào...

Tô Mạt bỗng giật mình, nhớ đến một khả năng khác. Long mạch đứt!

Tuy rằng trong lịch sử không có mấy ai đủ khả năng làm đứt được long mạch, song nếu không phải thế thì cô thật sự không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác khiến tinh tượng hiển hiện như thế. Điamond báo hiệu linh rõ nét trên bầu trời như thế là vận mệnh của cả một quốc gia, xem ra động tĩnh lần này không nhỏ.

"Ngạo, anh tỉnh rồi?"

"Ừ, em sao rồi? Có khó chịu ở đâu không?"

"Em không sao, khiến anh lo lắng rồi, có muốn ngủ thêm chút nữa không? Em đi gọi bữa sáng." Tô Mạt nhìn anh không ngừng xoay bả vai, lo lắng nói.

"Không cần, chúng ta mau chóng ăn sáng xong rồi đi tìm long mạch thôi." Hàn Ngạo xoa tay, ý bảo mình không có vấn đề. Anh đứng dậy, vừa đi ra ngoài phòng vừa dặn dò Tô Mạt, "Em rửa mặt trước đi, anh chuẩn bị bữa sáng, xong ngay thôi."

Sau bữa sáng, hai người làm thủ tục trả phòng, thuê một chiếc xe để thuận tiện vào núi, tiến về phía Tây Nam. Suốt quãng đường họ không nói gì với nhau, Hàn Ngạo tập trung lái xe, còn Tô Mạt thì nghiên cứu bản đồ, suy đoán vị trí của bảy cô gái.

Đi chừng một giờ, rốt cuộc đã tiến vào ngọn núi thứ nhất. Vị trí này hẳn là gần đầu rỗng, hai người không ngừng lại, tiếp tục đi sâu vào núi. Tô Mạt và Hàn Ngạo không tính sai, nơi này đúng là không có ai, bởi vì là đầu rỗng nên thực tế cũng không quan trọng gì. Nếu muốn ra tay, dù là mượn vận hay làm đứt mạch thì đều phải chọn chỗ hiểm, như vậy mới có thể kiểm chế long mạch. Nếu không với loại long mạch đã có linh tính trong núi lớn này, cách bình thường hoàn toàn không thể nào chân chính đến gần nó.

Lại chạy thêm một quãng nữa, dường như Tô Mạt nhớ ra cái gì đó, cô bảo Hàn Ngạo dừng xe, vẻ mặt rất phấn khởi.

"Ngạo, em nhớ ra rồi, không phải Chuyển Luân Vương cho chúng ta một tấm lệnh bài sao? Chúng ta có thể nhờ quý sai xung quanh đây giúp đỡ, như thế sẽ nhanh hơn nhiều." Cô phấn chấn lấy lệnh bài của Chuyển Luân Vương trong người ra.

Hàn Ngạo nghe thấy ý kiến của Tô Mạt thì mắt liền sáng rỡ. Đúng vậy, chỉ lo sớm tìm được vị trí long mạch, sao lại quên mất chuyện quan trọng như vậy chứ?

Tô Mạt đứng trên đường núi vắng tanh, cầm lệnh bài bắt đầu lăm bẫm, theo tiếng thần chú, mặt đất bằng phẳng cuộn cuộn dấy lên một cơn gió lạnh lẽo, sau đó hơn mười quý sai xuất hiện trước mắt hai người. Tô Mạt đưa lệnh bài cho họ xem, mấy quý sai thấy lệnh bài của Chuyển Luân Vương vội vàng cúi người vái lạy.

Tô Mạt và Hàn Ngạo vội né người tránh lễ, sau đó nói với họ, "Tiểu nữ tuân lệnh Chuyển Luân Vương hành sự, nhưng nhân lực quá ít cho nên phiền các vị tìm giúp một chuyến, xem trong vùng núi này nơi nào có loài người tồn tại, nhất là dấu vết của bảy cô gái quy tụ tại một điểm. Nếu phát hiện xin nhanh chóng báo với chúng tôi, chỉ cần canh chừng họ, tuyệt đối đừng hiếu chiến."

Mấy quý sai rồi rít gập đầu, "Nếu là lệnh của Chuyển Luân Vương, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức lực, ghi nhớ lời cô nương căn dặn. Tạm biệt."

Bọn họ vừa nói vừa chia nhau đi tìm, trong nháy mắt đã biến mất tăm.

"Chúng ta cũng đi thôi." Nhìn nhóm quý sai biến mất, Tô Mạt mở cửa xe nói với Hàn Ngạo bên cạnh.

"Suy tính ra sao rồi?" Trong hang núi, ông lão nhìn gã thanh niên đang dăm chiêu hỏi.

"Ông nội, đã tính ra rồi, ba ngày sau là thời cơ ra tay. Có điều tuy đã lấy lại Cửu Bảo, song vẫn còn thiếu hai hồn phách." gã thanh niên ngẩng đầu cung kính đáp.

"Ly Thương, mà vẫn chưa tìm được hai hồn phách còn lại sao?" Nghe thanh niên kia nói thế, ông lão hét lớn về phía cửa hang.

Ly Thương đứng ở cửa hang cúi đầu đi vào, anh liếc nhìn vẻ mặt đặc ý của gã thanh niên kia, trong mắt thoáng hiện lên sát ý. Sau đó cung kính nói với ông lão, "Vẫn chưa ạ, con đã sai mấy tiểu quỷ đi kiếm rồi, nhưng không biết khi nào mới có tin tức."

"Đồ khốn! Ba ngày nữa là thực hiện kế hoạch lớn, vậy mà mà còn chưa tìm ra thì cần mà làm gì chứ?" Ông lão phẫn nộ tát thẳng vào mặt Ly Thương, mạnh đến mức khiến mặt anh lệch sang một bên.

"Ông nội, ông cũng đừng trách anh họ, tâm tư của anh ấy đều đặt hết vào người phụ nữ kia rồi, nào còn lo lắng chuyện gia tộc nữa. Cũng phải, tuổi anh họ cũng không còn nhỏ, nên tính việc kết hôn rồi. Ông bớt giận, thiếu hai hồn phách cũng không có gì đáng ngại. Nào, cháu đỡ ông đi nghỉ ngơi một chút." Gã thanh niên thấy Ly Thương ị đánh, có chút hả hê.

"Thứ không có tiền đồ, còn không mau đi tìm cho tao, nếu chuyện lần này chậm trễ vì mà thì con bé kia đừng hòng sống nữa!" Ông lão nói xong nhìn Ly Thương chăm chăm, để mặc gã thanh niên dìu mình rời đi.

Sau khi ông lão và gã kia rời đi, sắc mặt Ly Thương u ám thấy rõ, anh trầm tư suy nghĩ chốc lát rồi mới bỏ đi.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 21-5

Tối quá... đây là đâu?

Vừa mở mắt, Đào Tử nghi ngại nhìn không gian xung quanh tối đen như mực, không thể đoán được nơi mình đang ở là đâu, cô thử cử động thân thể.

"Ồi..." Vừa mới cử động thì phần gáy truyền đến cơn đau, khiến cô không nhận được xuýt xoa, nắn cái cổ đang đau râm ran, cố nhớ lại mình đã đến căn phòng tối đen này thế nào.

Từ lúc đọc được tình tượng, Đào Tử luôn có cảm giác bất an về Tô Mạt nên vội vàng bay đến thành phố T. Cô dựa vào trực giác với huyết mạch Phượng Hoàng, đi dần vào núi, vì không biết lái xe nên cô phải sử dụng bí pháp bộ hành thay thế, tốc độ cũng khá nhanh.

Sau khi vào núi Đào Tử thả thần thức ra, dựa vào cảm giác mà tìm Tô Mạt. Mấy giờ sau, cô hơi thấm mệt nên tìm một chỗ nghỉ ngơi, đột nhiên sau ót truyền đến cảm giác đau nhói, sau đó thì không còn biết gì nữa, đến khi tỉnh lại thì chính là tình cảnh trước mắt này đây.

Rốt cuộc là ai? Đào Tử ngồi trong bóng tối suy đoán, nảy sinh sợ hãi với nhân vật bí ẩn này. Có thể âm thầm tiếp cận cô nhất định là người có bản lĩnh. Lẽ nào là ngòi của gia tộc? Hay là...

Đào Tử lấy ra một lá bùa lửa soi sáng không gian xung quanh. Trong bóng tối là lúc người ta dễ dàng suy nghĩ lung tung nhất, hướng chi cô lại không rõ cơ sự thế nào.

Cuối cùng một chút cảnh sắc cũng hiện ra, căn phòng này dường như rất trống trải. Nói là trống trải chì vì diện tích nó khá nhỏ, chẳng bài trí vật gì cả, điều này càn khiến cô thấp thỏm trong lòng. Đây là nơi chuyên dùng để giam giữ người sao?

Đào Tử đi đến một góc rồi ngồi xuống, đột nhiên thẫn thờ, nhớ tới Ly Thương đã chia xa mấy ngày. Anh có tốt không, có bị ràng buộc bởi những bất đắc dĩ không, liệu hai người có thể gặp lại...? Một loạt những suy nghĩ cứ quanh quẩn trong đầu, khiến cô trong cảnh khốn cùng càng thêm rối bời.

Căn cứ theo tình tượng, trong vòng bảy ngày tai họa nhất định sẽ giáng xuống, cô phải nhanh chóng tìm được Tô Mạt và Hàn Ngạo, cho dù không thể giải quyết vấn đề nhưng cũng có thể cùng nhau đối mặt.

Nghĩ thông suốt, Đào Tử lại đứng dậy, mày mò khắp phòng tìm cách thoát thân. Cô chẳng hề biết Ly Thương mà cô canh cánh trong lòng đang ở cách cô không xa, lạnh lùng nhìn người trước mặt.

"Rốt cuộc chú muốn gì?" Ly Thương nhìn món đồ trong tay gã thanh niên, gằn giọng hỏi.

"Eo ôi, anh họ, anh giận quá vậy? Em đưa người con gái anh nhưng nhớ đêm ngày đến đây, anh không cảm kích còn nhìn em như thế sẽ làm em sợ đấy, lỡ như không cẩn thận để lộ trước mặt ông nội, vậy thì nguy to rồi." Gã thanh niên cười cợt nhìn Ly Thương, vuốt ve chiếc hộp, đặc ý nói.

"Ly Uyên, chú đừng quá đáng. Nếu Đào Tử xảy ra chuyện, tôi sẽ không bỏ qua cho chú đâu. Chú nhanh giao cô ấy cho tôi, nếu không thì đừng trách tôi không khách sáo." Ly Thương nói xong, đưa bàn tay đến trước mặt Ly Uyên, ý bảo gã giao món đồ ra.

"Anh họ, giao thì nhất định phải giao cho anh rồi, dù sao cũng là chị dâu họ tương lai của em mà, nhưng anh phải giao con ấn của tộc trưởng trước đã." Đối mặt với Ly Thương đặng đặng sát khí, Ly Uyên có chút bồn chồn, tuy nhiên vừa nghĩ đến có thể tiếp quản con ấn gia tộc thì đã cố lấy can đảm đưa ra yêu cầu.

Con ấn gia tộc là vật được truyền lại cho người thừa kế, có điều vì an toàn nên việc truyền lại con ấn vô cùng bí mật, chỉ có tộc trưởng và người được chọn biết được. Đến tận khi tộc trưởng qua đời, người trong gia tộc mới căn cứ vào chỉ thị đi tìm kẻ giữ ấn kế vị.

Bởi vậy đối với yêu cầu của Ly Uyên, Ly Thương không khỏi sửng sốt. Tuy bình thường ông nội cực kì nghiêm khắc với anh, nhất là sau khi biết chuyện về Đào Tử, song chưa từng nói muốn thu hồi ấn tộc trưởng. Nếu hôm nay ông đổi ý, có thể trực tiếp yêu cầu anh giao trả, không cần dùng cách này. Nói cách khác, đây là tư tâm của Ly Uyên mà thôi. Chỉ là...

"Làm sao chú biết con ấn nằm trong tay tôi? Chú không phải người thừa kế, lấy con ấn có ích lợi gì?" Sát khí trong mắt Ly Thương lúc này đã nồng đậm hơn.

"Tốt nhất anh đừng có làm loạn, cô gái của anh nằm trong tay tôi. Nếu tôi không cẩn thận làm hỏng chiếc hộp này, có thể cô ta sẽ không ra ngoài được nữa." Tuy kinh hãi trước sát khí trong mắt Ly Thương nhưng Ly Uyên vẫn kiên trì, "Chẳng phải nó dùng để xác định người kế vị sao? Anh cứ đưa ra đây đi, mặc kệ tôi muốn làm gì." Gã nắm chặt cái hộp trong tay, sợ anh đột ngột cướp lấy.

Ly Thương bất chợt cảm thấy buồn cười. Ai nói với Ly Uyên chỉ cần có con ấn là có thể làm tộc trưởng vậy? Cho dù vật này rất quan trọng song cũng phải xem di chúc tộc trưởng để lại trước lúc lâm chung, nếu không có thì sẽ tiến hành sát hạch người thừa kế. Qua được thì dĩ nhiên được làm tộc

trường, còn không qua... Không chỉ bị đuổi khỏi tộc, mà cả pháp thuật, trí nhớ cũng bị tước hết, thật không biết nên nói gã ngây thơ hay là...

"Nhìn tôi làm gì? Anh còn không mau giao ấn ra, tôi sẽ giao cô ta cho ông nội đấy." Thấy Ly Thương không phản ứng, Ly Uyên bắt đầu sốt ruột.

"Chú đừng kích động, được, tôi giao ấn cho chú." Vừa nói Ly Thương vừa chậm rãi bước đến gần Ly Uyên.

"Anh đừng đến đây, cứ ném sang là được." Dường như thấy rõ ý đồ của anh, Ly Uyên hét lớn, siết chặt chiếc hộp trong tay hơn nữa.

Ly Thương dừng bước, lấy con ấn trong ngực ra, "Chú nên nói cho tôi biết ai nói cho chú biết tôi giữ con ấn. Sau khi chuyện này chấm dứt, tôi sẽ rời đi, chú không cần lo lắng tôi tìm người kia tính sổ, chỉ là muốn biết chân tướng thôi."

Ly Thương lắc lư con ấn trong tay, nhìn Ly Uyên, miệng thì nói nhưng tay không hề hành động. Ly Uyên đang âm thầm đặc ý, nghe thấy câu hỏi của Ly Thương thì sừng sốt rõ rệt, vẻ mặt chần chừ như đang đấu tranh nói hay không nói.

"Sao hả? Thiên cơ bất khả lộ à? Chú nói cho tôi biết thì con ấn này sẽ là của chú." Ly Thương biết phòng ngự trong lòng gã lơ lửng rồi, anh âm thầm triệu hồi một tiểu quý, ám thị cho nó chờ thời cơ cướp lấy vật trong tay Ly Uyên.

"Là, là... chú ba. Tôi đã nói rồi, anh mau đưa ấn cho tôi đi." Ly Uyên cắn răng quyết định nói hết toàn bộ sự việc, không hề nhìn thấy tiểu quý chậm rãi bay tới phía sau gã.

"Chú ba? Sao lại là chú ba? Chú ấy luôn yêu thương tôi nhất." Giống như là không tin, vẻ mặt Ly Thương hiện lên nét nghi ngờ, còn trong lòng

lại cười khẩy. Quả nhiên như anh dự đoán, lúc trước ông nội nhắc nhở anh phòng bị ông ta cũng không phải là ngẫu nhiên.

"Điều tôi nói là sự thật, tôi... Hay lắm Ly Thương, anh lại gạt tôi."

Nghĩ rằng Ly Thương không tin, Ly Uyên vội vàng giải thích, quên mất phải đề cao cảnh giác. Chớp lấy thời cơ, Ly Thương ra hiệu tiểu quý nhanh như chớp lao tới đoạt lấy chiếc hộp, một khắc sau đã bay đến phía sau anh, sau khi nhận được cái sờ đầu khen ngợi của anh thì tiểu quý liền quay người biến mất dạng.

Cầm chiếc hộp đang giam giữ Đào Tử, gánh nặng trong lòng Ly Thương rốt cuộc đã được hạ xuống. Anh không thèm để ý đến Ly Uyên đang ra sức gào thét, đặt chiếc hộp nằm trong lòng bàn tay, miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Đào Tử đang loay hoay trong bóng tối, bỗng nhiên một làn khói xanh xuất hiện vờn quanh người khiến cô sửng sốt, sau đó cảm thấy trời đất quay cuồng. Vất vả lắm mới hồi phục trở lại, cảm thấy thân thể hình như đã chạm đất, vừa định mở mắt ra thì lại phát hiện một bàn tay đang che mắt cô, giọng nói thân quen vang lên từ đỉnh đầu, "Khoan mở mắt đã, em ở lâu trong bóng tối, hiện giờ trời vẫn còn sáng lắm, mắt em sẽ bị đau đấy."

"Ly Thương, là anh sao?" Nghe thấy tiếng nói của người mà cô ngày nhớ đêm mong, Đào Tử vui mừng nắm lấy cổ tay của người đang che mắt mình.

"Ừ, nghe lời anh, nhắm mắt lại trước, anh xử lí một vài chuyện đã, em ngồi xuống đi." Ly Thương đưa cô đến vị trí khá râm mát, dìu cô ngồi xuống.

"Anh cẩn thận một chút." Đào Tử vô thức kéo anh lại, lo lắng dặn dò. Cô còn chưa dám mở mắt, lẩn mò trong bóng tối lâu như vậy, tuy có dùng

bùa chú nhưng chút ánh sáng kia so sánh với bên ngoài hoàn toàn không đáng kể, chủ quan tùy tiện mở mắt ra e sẽ gây đau.

Ly Thương khẽ hôn lên trán Đào Tử, đứng dậy đi về phía Ly Uyên, sát ý hiện rõ trên mặt anh khiến gã run sợ trong lòng.

“Anh... anh họ, anh đừng giận quá mất khôn nhất thời bùng bột, dù sao em cũng chưa làm gì chị dâu, anh bỏ qua cho em đi.” Ly Uyên vừa van xin vừa khó khăn nuốt nước bọt.

“Đương nhiên tôi không bùng bột rồi, tôi chỉ muốn giết chú thôi.” Ly Thương bỗng gia tăng tốc độ, thoắt cái đã đến trước mặt Ly Uyên.

Ly Uyên sợ đến mức kêu cha gọi mẹ, lập tức ngã phịch xuống đất, tay chân như chẳng còn là của mình nữa.

Ly Thương lại cảm thấy buồn cười, anh nhìn gã ngồi bệt trên đất, khinh thường, “Cái kiêu của chú mà muốn thừa kế vị trí tộc trưởng à? Sợ rằng chú vừa lấy đc nó thì đã chết oan chết ức rồi. Cút đi, đừng để tôi nhìn thấy chú nữa.”

Ly Uyên không dám nói nữa, nửa chạy nửa bò nhanh chóng rời khỏi, sợ chậm một bước anh sẽ đổi ý.

“Em không sao chứ? Có khó chịu ở đâu không? Ly Thương đến bên cạnh Đào Tử đỡ cô đứng lên, quan sát từ trên xuống dưới.

Lúc này Đào Tử đã mở mắt, một lần nữa được nhìn thấy Ly Thương, ánh mắt anh vẫn ân cần như vậy, nụ cười anh vẫn dịu dàng như vậy, cảm xúc cháy bùng khiến cô không kiểm soát được, nhào đến ôm lấy anh.

Đối với hành động của Đào Tử, Ly Thương khẽ cười, siết chặt cô vào lòng, như để đáp lại sự kích động của người con gái trong lòng, anh khẽ hôn lên trán cô, “Sao em lại đến đây?”

Bấy giờ Đào Tử mới nhớ đến lý do mình vội vã lên đường, cô rời khỏi vòng tay anh, trong mắt anh lúc này đang phản chiếu vẻ mặt lo lắng của cô.

“Thương, anh có nhìn thấy tinh tượng không?”

Ly Thương có phần lo lắng khó hiểu lắc đầu, gần đây anh luôn bận rộn nghĩ cách phá hỏng kế hoạch của ông nội, không để ý đến tinh tượng. Nhưng Đào Tử căng thẳng như vậy, chắc hẳn có biến rồi.

Đào Tử kể lại chuyện tinh tượng với Ly Thương, lại không biết mình bị bắt bao lâu rồi, cô không giấu được vẻ lo lắng.

“Em nói tinh tượng đại hung à?” Ly Thương im lặng hồi lâu, bỗng dừng cất tiếng.

“Đúng vậy, sợ rằng đây không còn là chuyện cá nhân mỗi người nữa.” Cô chắc chắn anh biết vị trí long mạch, khó ở chỗ là, một mặt cô không muốn làm khó anh, mặt khác lại lo lắng tai họa sắp giáng xuống.

“Em khoan nóng vội, để anh nghĩ đã. Anh biết em nhất định rất sốt ruột, nhưng Đào Tử, em về trước đi! Anh không muốn em bị cuốn vào chuyện này.”

“Không được, Mạt Mạt đã đến đây rồi, em lo lắng cho họ, cũng lo lắng cho anh. Em hiểu anh năm không ít bí mật của việc này, sợ em biết quá nhiều sẽ gặp nguy hiểm, có điều em cũng không thể bỏ mặc mọi người được. Nếu bất kỳ ai trong bọn anh xảy ra chuyện em sẽ hối hận cả đời. Vì thế em nhất định phải sát cánh cùng mọi người.” Đào Tử lúc này kiên quyết hơn bao giờ hết, bạn thân và người yêu, cô không muốn thấy bất kỳ người nào xảy ra chuyện.

Ly Thương hiểu sự kiên trì của cô, anh cười gượng, cũng chỉ có thể gật đầu, coi như anh ích kỉ cũng được, dù có xuống địa ngục cũng muốn có hồng nhan tri kỉ làm bạn. Anh lại ôm Đào Tử vào lòng, siết chặt vòng tay

tựa như muốn hòa cô vào máu thịt mình. Nhìn ra chỗ cách đó không xa, trong thoáng chốc anh hơi mất tự nhiên, ngay sau đó khôi phục lại thần thái bình thường.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 21-6

“Tôi bảo này, hai người chẳng đề phòng gì cả, chúng tôi sắp bò đến trước mặt xem kịch hay rồi mà còn ôm với ấp nữa à? Ly Thương, anh thực sự không thấy bọn tôi hay là làm bộ không biết hả?” Tiếng nói đột ngột vang lên khiến Đào Tử giật mình sửng sốt. Thật đúng là, nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến ngay. Khẽ đẩy Ly Thương ra, Đào Tử e thẹn nhìn Tô Mạt đang tinh nghịch nháy mắt với mình.

“Các cậu đến đây khi nào, sao không lên tiếng, không biết cái gì là không hợp lễ thì đừng nhìn sao?”

“Vừa đến đã thấy đôi tình nhân tình chàng ý thiếp rồi, định nói vài câu lại thấy quấy rầy không tốt, cơ mà hai người mãi không chịu buông ra, tớ đành phải đóng vai người xấu thôi, không thì mặt trời xuống núi mất.” Tô Mạt đi đến bên cạnh Đào Tử, khẽ chọc chọc, khiến Đào Tử vừa bực mình vừa buồn cười.

“Được rồi, chỉ biết cười nhạo mình thôi, sao hai người tìm được đến đây? Mấy ngày qua có quan sát tình tượng không?”

Nhắc đến tình tượng, không khí lập tức căng thẳng, Tô Mạt cất lời, “Thấy rồi, bọn mình lòng vòng trong núi đến hôm nay đã ba ngày, nếu không phải Chuyển Luân Vương cho lệnh bài có thể sai khiến quỷ sai, sợ là bây giờ bọn mình vẫn chưa tìm được chỗ này đâu. Ly Thương, chuyện longmạchanh cũng biết đúng không?”

“Đúng vậy, thời gian qua vẫn luôn nghĩ cách phá giải, thứ cô muốn tìm ở hang núi cách đây không xa, cũng chính là vị trí nhược điểm của longmạch. Đêm nay là thời cơ tốt, nhất định chúng ta phải nhanh lên!” Ngẩng đầu nhìn bầu trời đã tắt nắng, trên mặt Ly Thương cuối cùng đã hiện lên vẻ lo lắng.

“Tối nay ư? Vậy chúng ta phải làm gì?” Tại sao nhất định phải là bảy cô gái sinh ngày âm chí âm? Với lại Cửu Bảo kia rốt cuộc có tác dụng gì?”

“Qua tối nay longmạch sẽ diễn ra hoạt động nghìn năm một lần, lúc này là lúc nó suy yếu nhất. Máu bảy cô gái kia để tế luyện longmạch, còn Cửu Bảo là để vây khốn không cho longmạch hoạt động. Người trong gia tộc tôi muốn được trường sinh nên đã định mượn long khí thay đổi số mạng, nếu may mắn một chút có thể sẽ thành công.”

“Thành công? Diên hay sao mà muốn mượn long khí, phong bế longmạch? từ xưa đến nay có mấy người làm được chứ? Cho dù muốn ra tay cũng nên kiếm những longmạch nhỏ đã hoàn toàn thành hình kìa. Còn đây là longmạch khởi nguồn Đại Vũ năm xưa, rất có linh căn, làm sao họ có thể can thiệp vào được?” Tô Mạt vô cùng kinh ngạc với chuyện Ly Thương nói, cô không hiểu người của gia tộc anh sao lại làm chuyện hồ đồ như thế?

“Làm sao tôi không biết, tôi lại không thay đổi được quyết định của trưởng bối, tôi...”

“Grào...”

Đúng lúc Ly Thương định giải thích với Tô Mạt thì cách đó không xa đột ngột vọng đến một tiếng gầm khiến bốn người đều kinh hoàng, sắc mặt biến đổi rõ rệt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đào Tử kéo kéo Ly Thương, lo lắng hỏi nhỏ.

“Đã bắt đầu rồi... Không biết chúng ta còn có thể ngăn cản được không, nhưng cứ liều thử xem, đi theo anh.” Ly Thương vừa nói vừa kéo Đào Tử đi về phía hang núi, Hàn Ngạo và Tô Mạt cũng nối gót theo.

Lúc này, ông nội của Ly Thương đang chỉ huy Ly Uyển bày trận trong hang núi, Cửu Bảo đặt rải rác quanh hang, còn bảy cô gái thì bị cắt cổ tay để máu chảy vào chính giữa, mà ở vị trí chính giữa ấy đang hiện lên một bóng hình một con rồng không ngừng dấy dựa gầm thét.

Vẻ kích động hiện rõ trên khuôn mặt già nua của Ly lão gia, chỉ vì muốn chứng kiến sự kiện này mà đã hi sinh mấy thế hệ, nay bản thân sắp hoàn thành việc trọng đại của gia tộc, làm sao không kích động cho được?

Mặt ông hơi ửng đỏ, đôi mắt ngây dại hiện lên vẻ điên cuồng bệnh hoạn, ông run rẩy lấy một lá bùa trong ngực, đợi máu của bảy thiếu nữ tập kết lại.

“Đưa năm linh hồn kia cho ông.” Ly lão gia vẫy tay về phía Ly Uyên, ra hiệu gã giao năm chiếc bình cho mình.

“Ông nội, còn thiếu hai cái thì sao?” Ly Uyên giao bình cho ông rồi khẽ hỏi.

“Ly Thiên đâu? Sao nó còn chưa đến?” Ông nhìn xung quanh, kích động hỏi.

“Ông nội, cháu ở đây.” Vừa trả lời, Ly Thiên vừa từ góc tối đi ra, đứng sòng đôi với Ly Uyên trước mặt ông.

Ly lão gia bỗng cười kì quặc, gật đầu, “Cháu ngoan, nghi lễ hiện tại đang thiếu mất hai linh hồn, ông cũng không biết chắc chắn như vậy có xảy ra vấn đề gì không. Có điều đã đợi mấy trăm năm rồi, vì vinh dự của gia tộc chỉ đành oan ức các cháu.”

Ly Thiên và Ly Uyên khó hiểu nhìn ông chăm chăm, không hiểu tại sao ông nội luôn luôn nghiêm túc bỗng nhiên hào nhả như thế. Đáng tiếc đây chính là lần cuối cùng họ nghe được những lời hiền từ như vậy.

Ly lão gia nói xong, bất ngờ vung tay đánh về phía đỉnh đầu Ly Thiên và Ly Uyên. Họ cảm thấy một cơn chấn động ở phía đầu, sau đó thân thể chợt nhẹ hẫng, trước mắt tối đen, mất hết tri giác. Khi họ mở mắt ra, thân thể đã nằm trên mặt đất, trạng thái hai người bây giờ rõ ràng là hôn kìa khỏi xác.

“Ông nội, ông làm gì vậy?” Ly thiên và Ly uyên hoảng sợ chất vấn.

“Ha ha, các cháu biết việc thiếu hai linh hồn rồi đến, giờ lành sắp đến rồi, kế hoạch mấy trăm năm của gia tộc giao phó cả vào tay các cháu. May mắn là ngày sinh tháng đẻ của hai cháu có chút âm tính, xem như là số mệnh vậy. Sau khi đại nghiệp hoàn thành, gia tộc sẽ không quên công lao này, sẽ làm lễ tế cho hai cháu, nhập vào thờ cúng tại từ đường của tộc. hai cháu yên tâm!” Ly lão gia nói xong, không đợi bọn họ trả lời đã lập tức phong ấn, sau đó vẫy tay thả năm hồn phách thiếu nữ trong bình ra, chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng.

“Grào!!!”

Longmạch bị máu tươi ăn mòn, liên tục gầm thét như muốn xé xác ông lão không biết trời cao đất rộng.

“Hừ, giãy giụa đi, cho dù là longmạch linh căn thâm hậu, bị máu bảy cô gái chí âm ăn mòn, có cả linh hồn tế bái, cuối cùng mà cũng phải phục tùng tao thôi.” Ly lão gia càng lúc càng ngông cuồng, ông đã không thể chờ đợi được nữa, muốn giam cầm long linh, hút lấy long khí ngay lập tức.

Nhóm Tô Mạt mới vừa vào trong hang núi liền thấy được long linh bị giam cầm trong phong ấn, hoảng hốt vô cùng.

“Ông nội, hãy dừng tay đi. Chúng ta sao có thể khống chế được long mạch này, ông đừng cố chấp nữa, tha cho mấy cô gái vô tội được không?” Ly Thương nhìn bảy cô gái nằm dưới đất và cả hai cậu em họ, mày cau lại, nỗ lực khuyên ông lần cuối.

Thế nhưng đổi lại, Ly lão gia chỉ khinh thường cười, “Hừ, bằng bốn đứa mày cũng muốn cản trở ông à? Trận pháp sắp thành công rồi, làm sao ông có thể từ bỏ. Cửu Bảo cũng đã ở trong tay, còn có pháp thuật nghịch thiên nào mà ông không thể thực hiện được nữa. Mày là đứa cháu ông thương nhất, ông không ra tay với bọn mày. Đám trẻ con không biết trời cao đất rộng, ngoan ngoãn đừng phá rối ông.” Nói xong ông lại nhìn chăm chăm vào mắt trận trên mặt đất, không để ý đến Ly Thương nữa.

Thấy ông hoàn toàn không để ý đến lời can gián của mình, ánh mắt Ly Thương thoáng qua vẻ quyết liệt. Anh lấy ra một lá bùa, đánh về phía mắt trận, song lá bùa chưa đến được mắt trận đã rơi xuống bên cạnh anh.

“Vô dụng thôi, ông đã biết thằng nhóc mày sẽ phá hoại mà. Pháp thuật của mày là một tay ông dạy bảo, mày cảm thấy ông sẽ không đề phòng sao? Mày là thiên tài, vậy mà cuối cùng lại đánh mất tiền đồ vì một đứa con gái. Vả lại mày quá nhân từ, người làm được việc lớn là phải nhẫn tâm. Đợi ông làm xong đại sự sẽ tẩy đi khuyết điểm trong tính cách của mày, khiến mày trở nên hoàn mỹ, thừa kế nghiệp lớn. Đứa con gái kia có thể biến thành con rối làm bạn với mày, giết người vì mày, làm việc cho mày, như vậy mày có hài lòng không?”

Ly lão gia nhếch môi cười khẩy, lời ông ta giống như trưng cầu ý kiến của Ly Thương nhưng hàm nghĩa trong câu nói khiến nhóm Tô Mạt run sợ, ông ta đã rơi vào ma chướng rồi.

“Ông nội, ông làm gì cháu cũng không sao, nhưng ông đã nhận lời cháu không làm hại Đào Tử.” Ly Thương kéo Đào Tử ra phía sau lưng mình, chặn lại ánh mắt của ông.

“Không có tiền đồ. Một đứa con gái thôi mà, chờ khi nghiệp lớn hoàn thành mà muốn bao nhiêu đứa cũng chỉ cần ngoắc ngón út là được thôi!” Ly lão gia chỉ tiếc rên sất không thành thếp, trừng mắt nhìn anh.

“Ông nội, ông thật sự không thể dừng tay lại sao?” Thấy long tinh giãy giữa ngày càng kịch liệt, Ly Thương vô cảm hỏi.

“Đừng mơ tưởng.” Ông cười khẩy một tiếng, “Chỉ bằng đám trẻ ranh bọn mà muốn phá hư chuyện của ông? buồn cười!”

“Vậy thì thử xem sao, xin lỗi trước.” Vừa nói bốn người vừa chia ra bốn góc, tấn công mắt trận.

Lửa Phượng Hoàng màu vàng, lửa Kỳ Lân màu vàng xanh, bùa chú của Lý Thương và pháp khí của Đào Tử đồng thời bay đến mắt trận.

“Ồ? Huyết mạch Phượng Hoàng và Kỳ Lân à? Tốt lắm, ông còn đang định tìm bọn mà đây. Nếu đã tới thì ở lại đi.” Thấy Tô Mạt và Hàn Ngạo, ông lão nhếch mép cười, mỗi tay nắm một lá bùa tạt về phía hai người.

Đối mặt với đòn tấn công bất ngờ, Tô Mạt và Hàn Ngạo thông thả điều khiển ngọn lửa trong tay đương đầu với bùa chú. Vừa giao chiến, trong lòng hai người đồng thời than thở, quả nhiên gừng càng già càng cay, trước Phượng Hoàng Hỏa và Kỳ Lân Hỏa, lá bùa không hề bị tổn hại, trái lại còn có biến hóa.

Trong hai lá bùa lộ ra vài gương mặt dữ tợn, giống như có thứ gì đó muốn lao ra ngoài. Ly Thương nhìn thấy thì kinh hoàng gào lên: “Tô Mạt, hai người cẩn thận, vật này rất tà ma!”

Vừa dứt lời, mấy oán linh màu đen vùng vẫy thoát khỏi lá bùa, vừa gào rú vừa xông về phía hai người bọn họ, Tô Mạt và Hàn Ngạo đã có đề phòng, điều khiển ngọn lửa trong tay quần đấu với chúng. Ly Thương cùng

Đào Tử cũng hướng về mặt trận, Đào Tử kéo mấy thiếu nữ sang một bên, băng bó trị thương cho họ.

Điều này hiển nhiên chọc giận Ly lão gia, “Con ranh, thả chúng ra cho tao!”

Đào Tử chẳng nao núng, ngược lại còn cười ngọt ngào, “Ông nội, tuổi đã lớn rồi thì đừng nổi giận, không tốt cho thân thể đâu. Ông nghỉ ngơi đi, nơi này để cháu và Thương xử lý là được rồi.”

Ly lão gia nổi trận lôi đình, lại phát ra một lá bùa, Ly Thương vừa thoáng thấy ông nội vung tay liền lao đến chặn trước mặt Đào Tử, may mà ông thủ hạ lưu tình.

Cuộc chiến khốc liệt như thế, nhưng Ly lão gia trước sau chỉ ngồi yên một chỗ, Tô Mạt chú ý đến điểm này, trong đầu bất giác nảy sinh một ý nghĩ. Cô đổi Phượng Hoàng Hỏa thành Phượng Hoàng Diễm, đồng thời niệm chú tinh lọc, tất cả oán linh đến gần cô trong nháy mắt tan thành mây khói. Tô Mạt xông về phía Ly lão gia, cô muốn xác minh suy đoán của mình là đúng hay sai, thành công hay thất bại đều trong khoảnh khắc này.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 22-1

Thật ra trong lòng Tô Mạt có hơi hồi hộp, nếu cô phán đoán sai, hậu quả thật không dám tưởng tượng, nhưng thử liều một phen vẫn tốt hơn là không làm gì.

Hàn Ngạo thấy bóng dáng Tô Mạt lướt qua anh bay về phía ông lão thì tim anh như nảy lên đến cổ họng, nhưng nhớ lại biểu hiện vừa rồi của Ly lão gia, dường như anh đã hiểu cô định làm gì, vội vàng chạy theo hỗ trợ.

“Hai người...” Ly Thương giật mình hét lên, anh có chút khó hiểu với hành động của Tô Mạt và Hàn Ngạo. Tuy ông nội có sai, nhưng dù sao đi nữa ông vẫn là trưởng bối của anh.

“Yên tâm đi, họ sẽ không làm hại ông nội.” Đào Tử đứng lúc ngăn cản khiến cho Ly Thương bình tĩnh hơn, anh tin tưởng cô, cũng tin tưởng bạn bè cô.

Thật ra hang núi cũng không lớn lắm, Tô Mạt trong phút chốc đã chạy đến bên cạnh Ly lão gia, tóm lấy một linh hồn lơ lửng trôi bên cạnh, không để ông ta dùng họ tế longmạch. Đáng tiếc, so với Tô Mạt, ông ta còn nhanh hơn một bước, khẽ hừ một tiếng rồi đánh về phía cô.

Tô Mạt hứng trọn lực đánh, một dòng máu tươi chảy ra từ khóe miệng, cô mất cân bằng ngã ra sau, may mà có Hàn Ngạo luôn theo sát kịp thời đỡ lấy cô.

“Hừ, chúng mày cho rằng ông đây không phòng bị sao? Chỗ ông ngồi có thể nắm toàn bộ trận pháp, đừng tưởng đời mấy cô gái kia đi là được. Lúc này long mạch đang suy yếu, máu tươi đã mê hoặc được nó rồi, hơn nữa ta còn nắm giữ bảy linh hồn âm khí, quá dễ dàng phong ấn long mạch này. Đừng hi vọng hảo huyền nữa, chờ đại nghiệp hoàn thành tao sẽ xử lý bọn mày sau.” Ông ta vừa nói vừa vung tay đưa bảy linh hồn bay về phía long mạch, sau đó bắt đầu nhắm mắt niệm chú, điều khiển Cửu Bảo, chuẩn bị phong ấn long mạch.

“Mau ngăn ông ta lại, không thể để trận pháp đó thành công.” Tô Mạt mặt mày trắng bệch nói với Hàn Ngạo.

“VẬY em...hãy chăm sóc mình cho tốt, anh sẽ quay lại ngay.”

Nhưng nào có dễ dàng như thế, Ly lão gia vừa không ngừng niệm chú vừa tạt mấy lá bùa về phía anh.

“Hàn Ngạo cẩn thận.” Đào Tử vội hô lên, phóng người đến trợ giúp Hàn Ngạo để anh thuận lợi tóm lấy mấy bình đựng linh hồn. Tuy chỉ là bùa chú bình thường nhưng công lực vẽ bùa của Ly lão gia quá thâm hậu, cô phải tốn không ít công sức.

Ly lão gia lúc này đột nhiên liếc nhìn Ly Thương, lạnh lung gọi ra một lá cờ nhỏ màu đen, vút về phía Đào Tử. Ly Thương chứng kiến từ đầu tới cuối, sắc mặt bỗng tái đi, đây chính cờ hiệu Thiên Hồn sao, không phải lần trước đã bị rách trong lúc anh dùng nó vây khốn nhóm Tô Mạt sao?

“Ly Thương có bất ngờ không, đây chính là cờ hiệu Thiên Hồn, cái đưa cho mày vốn chỉ là đồ giả, nếu không sao chúng có thể bảo toàn tính mạng mà thoát khỏi vòng vây quỷ giới? Lúc đó ông chưa cần chúng chết, muốn có cơ hội được ‘diện kiến’ huyết mạch Phượng Hoàng. Hôm nay nó cũng ở đây, vậy thì hãy viết nên một phần vinh quang cho gia tộc chúng ta đi.” Ông vừa nói vừa thi triển cờ hiệu Thiên Hồn, thả ra vô số oán hồn.

Tô Mạt ở một góc nghe thấy lời Ly lão gia, xem như đã hiểu, thảo nào lần đó dễ dàng thoát thân như vậy, thì rachir là đồ giả, đã thế thì lá cờ này tuyệt đối không thể để ông ta thi triển thành công. Cô cố gượng dậy, lão đảo chạy về phía lá cờ, Ly Thương ở bên cạnh thấy hành động của Tô Mạt, trong mắt thoáng qua một chút phức tạp rồi nhanh chân đi trước Tô Mạt, xông lên ngăn cản oán khí, đồng thời vận dụng bí pháp bảo vệ tâm mạch. Anh biết gia tộc luôn muốn lấy được chuyết mạch Phượng Hoàng, nhưng người này là bạn thân nhất của Đào Tử, anh không thể nhắm mắt làm ngơ.

“Nghỉ ngơi đi, tình trạng hiện giờ của cô không đối phó với nó được, để đó cho tôi.” Lời vừa dứt, Ly Thương đã tiến đến ôm lấy lá cờ.

“Nghịch chướng! Mày dám chống đối ông?” Ly lão gia nhìn thấy đứa cháu mình thương yêu nhiều năm lại ngỗ ngược liều mạng vì người ngoài, giận đến mặt đỏ bừng bừng, bất chấp niệm chú, chỉ vào Ly Thương lớn tiếng quát.

Ly THương vẫn siết chặt tay dù bị sát khí vây quanh không ngừng ăn mòn, sợ mình vừa lơ lửng thì sẽ thả ra cả nghìn oán linh. Lúc này Tô Mạt đã tìm ra lá bùa phá sát khí từ trong chiếc túi mang theo bên người tạt về phía anh, cầm cự trong thời gian ngắn còn được, chứ mình Ly THương căn bản không thể khống chế loại sát khí này, uy lực của cờ THIÊN HỒN tuyệt đối không thể khinh thường.

Vất vả lắm mới bắt được cơ hội ông lão vì Ly Thương mà xao nhãng, Hàn Ngạo khi đó chỉ còn cách linh hồn vài bước, anh tóm lấy một linh hồn, chẳng ngờ gặp phải một lực khống lồ đẩy anh lui về sau vài bước.

“Sao vậy?” Đào Tử lo lắng hỏi.

“ Em thử chiêu hồn một cô gái trong đó xem. Đây có lẽ là cách cuối cùng của chúng ta.” Bất giác nảy ra ý này, mắt anh tỏa sáng, nói với Đào Tử.

“Được, anh cẩn thận chút.” Đào Tử vội vàng đi đến bên cạnh mấy cô gái, nhìn họ mà phát sầu, chiêu hồn cho ai đây, cô không biết ngày sinh tháng đẻ của họ...Đúng rồi, có Lạc Lạc, chính nhờ có cô ấy mà bọn họ mới chú ý đến sự việc này, Đào Tử từng điều tra cô ấy, tất nhiên có cả ngày sinh tháng đẻ, suýt nữa thì quên rồi.

Có lẽ cách này thực sự hiệu quả, theo tiếng niệm chú của Đào Tử, một chiếc bình chứa linh hồn bắt đầu lắc lư.

“ Mạt Mạt, Ly Thiên em họ tôi cùng ngày sinh tháng đẻ với Lạc Lạc, nhưng nó sinh vào giờ Tý. Cô chiêu hồn đi, nằm ở góc khuất kia chính là nó.” Bùa hóa sát khí của Tô Mạt cũng có hiệu quả, hiện tại Ly Thương đã không còn vất vả như lúc đầu nữa, vừa hay theo dõi được động tĩnh bên này, kịp thời nhắc nhở.

Xem như là có thêm một tia hi vọng, Tô Mạt dán lá bùa hóa sát khí cuối cùng lên cờ, sau đó đi về phía Ly Thiên.

Ly lão gia phát hiện cục diện đã bắt đầu xoay chuyển, vội vàng tăng nhanh tốc độ niệm chú. Bảy linh hồn vốn chậm chạp bay về phía mắt trận, song lúc này đã có hai cái bắt đầu chao đảo, sau một hồi vù vẩy gần như đã ngừng lại, khiến ông vô cùng lo lắng. Ông ta cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu lên bảy chiếc bình, trong nháy mắt hai bình linh hồn lay động đã yên ổn trở lại.

Gay rồi! Họ không khống chế những linh hồn này được nữa. Nhìn chúng nó từ từ đến gần mắt trận, nhóm Tô Mạt đều không khỏi tuyệt vọng.

“Không được từ bỏ, dù còn một chút cơ hội cũng phải thử. Đào Tử, chúng ta tiếp tục niệm!” Tô Mạt gào lên, “Ông ta lấy máu làm bùa chú, chúng ta cũng làm được!”

Đúng vậy, ông ta có thể sao mình lại không thể? Hai cô gái đồng thời cắn đầu lưỡi, phun máu mình lên thân thể Lạc Lạc và Ly Thiên, tiếp tục

chiêu hồn. Hai linh hồn mới yên ổn lại lay động, tinh thần Ly lão gia vừa dịu xuống lại bắt đầu căng thẳng, ngay sau đó vẻ mặt ông ta bỗng biến đổi.

“Thôi thôi, bọn mày đã không muốn ông lấy được long mạch thì ông sẽ tặng cho bọn mày một món quà lớn.” Nói xong ông ta không niệm chú nữa, vung tay hất những linh hồn đang đến gần mắt trận ra, sau đó thu lại da âm thai từ trong Cửu Bảo.

Hành động này chẳng làm cho nhóm Tô Mạt nhẹ nhõm gì, ngược lại họ đều thấp thỏm sợ rằng lại sắp có tai họa xảy ra.

Ông lão giải chú pháp rồi đi đến bên cạnh Ly Thương, trong một khắc đã có ý định kết thúc tính mạng anh nhưng lại không nhẫn tâm xuống tay, chỉ rút lại cờ Thiên Hồn sau đó ra khỏi hang động.

“Bọn nhóc, tự giải quyết cho tốt. Tai họa hôm nay cũng do bọn mày gây nên, trong vòng ba ngày chắc chắn sẽ thấy kết quả. Nhanh chóng rời khỏi đây đi.” Theo người đi xa, tiếng nói cũng từ từ biến mất trong hang động.

Bốn người không hiểu vì sao ông ta đột ngột từ bỏ, đang lúc nghi ngờ thì trận pháp bị phá chợt có biến hóa. Long linh bỗng gào thét vùng khỏi trói buộc rồi chui vào mắt trận. Trong nháy mắt mặt đất liền rung chuyển, song thoát cái lại khôi phục yên tĩnh như chưa hề xảy ra biến động.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tô Mạt tỏ vẻ khó hiểu, nhìn ba người.

“Mình cũng không biết, có lẽ là vì long linh đã trở về vị trí cũ nên mới như vậy.” Đào Tử chống người dậy, nhìn Tô Mạt trả lời. “Không sao là tốt rồi, phải nhanh chóng đưa mấy cô gái này đến bệnh viện, chảy máu nhiều như vậy rất nguy hiểm. Chỉ là nhiều người như vậy, đưa đi thế nào đây?”

“Em đừng nóng vội, anh gọi hai thằng em họ tỉnh lại giúp đỡ một tay là được thôi.” Vừa nói Ly Thương vừa nhặt hai bình linh hồn trên mặt đất,

đưa đến hai gã em họ đang hôn mê. Một luồng khói xanh thổi đến, cả hai dần tỉnh lại.

“Bọn em vẫn chưa chết sao?”

“Hai chú đưa mấy cô gái này đến bệnh viện đi, không cần ra mặt, trả lại hồn của từng người là được, tránh bị người ta chú ý đấy. Đừng có ý đồ gì khác, nếu không...” Ly Thương thể hiện roc ràng ý cảnh cáo.

Cả hai vội vàng gật đầu, nhưng cũng có phần khó xử, “VẬY anh họ, làm sao đưa bọn họ lên xe được, bảy người đấy, hơn nữa còn thiếu hai linh hồn.”

Ly Thương lấy ra một chiếc bình nhỏ, đồng thời nhận từ Tô Mạt linh hồn còn lại, rồi đưa cả cho hai người kia, cũng không quên hù dọa một phen, “Nhớ kỹ, nếu họ xảy ra chuyện gì bất trắc, tôi sẽ đến hỏi tội hai chú.”

“Mọi người có chú ý trong rừng đã không còn yên tĩnh nữa không?” Xe đang chạy trên đường xuống núi, Đào Tử bỗng cất lời, phá vỡ sự im lặng.

Quả thật rừng cây lúc nào cũng vô cùng ồn ào, các loài vật hình như vừa gọi nhau vừa di chuyển, thỉnh thoảng còn có một đám chim chóc trên bầu trời bay về phương xa, rất khác thường.

“Đúng là hơi lạ, đêm khuya thế này, xung quanh phải rất yên tĩnh mới đúng, họa chăng chỉ thỉnh thoảng có tiếng chim chóc và côn trùng thôi. Tình hình này...giống như muôn loài đang di cư vậy.” Tô Mạt quan sát hồi lâu, đưa ra kết luận.

“Lúc Ly lão gia đi có nhắc đến ‘món quà lớn’ nào đó, liệu có liên quan đến chuyện này chẳng? Ông ấy nói trong ba ngày sẽ có kết quả, chúng ta có nên ở lại đợi thêm vài ngày không?” Ngoài cửa xe, bầu trời vẫn đỏ như máu, Đào Tử thất thần nói.

“Ngày mai chúng ta rời khỏi đây trước đã. Ông nội anh từ trước đến nay nói được làm được, nếu ở lại sẽ rất nguy hiểm.” Ly Thương từ nãy đến giờ vẫn im lặng bỗng đứng lên tiếng.

“Tôi đồng ý, chúng ta phải sớm trở về thành phố A. Một là trị thương cho Mạt Mạt và Ly Thương, hai là nghỉ ngơi dưỡng sức.” Hàn Ngạo vừa lái xe, vừa ra quyết định cuối cùng.

Xe tiếp tục chạy trong khu rừng huyền ảo, bọn họ không ngờ rằng thảm họa kinh hoàng không lâu nữa sẽ đổ ập xuống nơi này.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 22-2

“Ôi, vận mệnh đã định, xem ra kiếp nạn này vẫn không tránh khỏi. Việc tính toán mở rộng địa ngục ra sao rồi?” Trong địa phủ, Chuyển Luân Vương bưng ly trà, hỏi Tần Quảng Vương đang cân nhắc nước cờ.

“Sắp hoàn thành rồi, có điều ngài phải gánh trách nhiệm nặng đấy, hàng loạt âm hồn chuyển thế, cần sắp xếp thật kỹ lưỡng.” Tần Quảng Vương nhìn bàn cờ, chẳng hề ngẩng đầu.

“Ta thấy không có gì khổ cả. Các ngài tầng tầng thăm vấn, cuối cùng tới chỗ ta phê duyệt đã là kết quả xong xuôi, suy cho cùng là an bài trật tự một chút thôi. Ta chỉ cảm thán mấy vạn sinh mệnh sắp ngã xuống.” Chuyển Luân Vương than thở, đặt ly trà lên bàn.

“Số kiếp đã như thế, trách được ai bây giờ. Nếu không phải nhân gian tối tăm hỗn loạn, làm sao lại xảy ra tai ương nhường này, khổ là người dân vô tội thôi! Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi, ngài đừng tự trách. Chuyện Đá Tam Sinh thế nào rồi?” Tần Quảng Vương đặt con cờ xuống, ngẩng đầu nhìn Chuyển Luân Vương.

“Ít ngày nữa sẽ có thể nhận lại, hiện tại hẳn là đang ở trong tay huyết mạch thần thú. Nói đến cô bé này, ta lại có việc muốn hỏi, chuyện kiếp số nghìn năm hẳn ngài cũng biết, liệu có cách nào hóa giải không?” Chuyển Luân Vương bâng quơ hỏi.

“PhượngHoàngNiết Bàn, tất sẽ tắt lửa sống lại. Đây là ý trời, nhưng có chịu đau khổ hay không thì phải xem tâm trí của cô ấy. Cửa ải này cô ấy nhất định phải trải qua, dù sao chuyện lần này cô ấy cũng bị liên lụy, nghiệp quả như vậy khó mà nói được. Không phá thì làm sao xây.”

Nhóm Tô Mạt buổi chiều đã về đến ngôi nhà ở thành phố A, Tô Mạt tựa vào ghế sofa, thỏa mãn thở dài.

“Đào Tử, cô xem giúp Mạt Mạt có bị thương chỗ nào nữa không?”

“Mình không sao, bây giờ cũng không có chỗ nào khó chịu, mọi người vừa trở về mệt chết đi được, nghỉ ngơi thôi.” Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo quở trách, nói với Đào Tử.

“Mình cũng không yên lòng, phải xem qua mới được, Thương, anh có muốn lên lầu nghỉ ngơi trước không?” Đào Tử vừa đi về phía Tô Mạt, vừa hỏi Ly Thương về mặt mệt mỏi bên cạnh.

“Không cần đâu, nói việc chính trước đã. Em xem cho Tô Mạt đi, xem xong anh có chuyện muốn nói.”

Mọi người hiển nhiên có chút kinh ngạc khó hiểu, chỉ là anh đã nói vậy rồi thì cứ tiến hành thế đã.

“Các người khoa trương quá rồi. Ngạo, hai người ngồi bên đó đi, Đào Tử ngồi cạnh mình, kiểm tra xong thì nghe Ly Thương nói.” Tô Mạt vừa bực vừa buồn cười nói với ba người đang vây quanh như thể cô đang mắc bệnh nặng vậy.

“Cậu yên lặng một chút đã.” Đào Tử giữ cánh tay không an phận của Tô Mạt, nghiêm túc kiểm tra.

“Sao rồi?” Trong lòng Hàn Ngạo lướt qua dự cảm chẳng lành. Ly Thương ngồi một bên vỗ vai anh trấn an, anh ta hiểu được tâm trạng của

Hàn Ngạo lúc này, nếu đổi lại là Đào Tử, có lẽ anh ta còn cuống hơn nữa kìa.

“Tình trạng thân thể Mạt Mạt không tốt lắm, kiếp số nghìn năm đã mở, cô ấy có thể hôn mê bất cứ lúc nào. Và lại, cú đánh của Ly lão gia... gây tổn thương không nhỏ. Hiện tại quan trọng nhất là mau sớm nghĩ cách giải quyết kiếp số. Tôi từng truyền thừa một lần, không thể nào truyền thừa lại lần nữa. Cho nên...” Đào Tử không nói hết, đúng ra là cô không biết nói thế nào mới đúng.

“Cho nên cái gì?” Hàn Ngạo đứng bật dậy, bỗng dưng lớn tiếng.

“Ngạo, anh làm Đào Tử sợ đấy, đừng kích động.” Tô Mạt kéo tay Hàn Ngạo, ra hiệu Đào Tử dẫn Ly Thương đi.

“Rốt cuộc lời cô ấy nói là thế nào?” Hàn Ngạo ngồi xuống bên cạnh Tô Mạt, vẻ mặt vô cùng khó coi.

“Cái anh này, bình thường không phải rất tinh táo sao, giờ cứ như con rồng phun lửa vậy?”

“Anh... Vừa nghĩ đến chuyện có thể mất em thì anh đã sợ... làm sao tinh táo được.”

“Anh không sao chứ?” Đào Tử kéo Ly Thương lên lầu, đánh giá cẩn thận, sợ sát khí hôm đó vẫn còn tổn thương anh.

“Anh không sao, đừng sợ. Thân thể Tô Mạt...” Ly Thương chần chừ, hỏi thăm kết quả kiểm tra lúc này.

Không nhắc thì thôi, Ly Thương vừa hỏi đến, mắt Đào Tử đã đỏ hoe, nghẹn ngào, “Tất cả là do em, nếu không truyền thừa cho cô ấy sẽ không xảy ra tình trạng này. Em sợ, ngộ nhờ Mạt Mạt thật sự xảy ra chuyện thì em phải làm sao, phải đối mặt với Hàn Ngạo thế nào đây?”

Ly Thương ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ vai an ủi, “Đều tại anh, nếu ban đầu nói rõ mọi chuyện thì sẽ không xảy ra nhiều hiểu lầm như vậy. Em đừng tự trách mình nữa, sẽ có cách thôi, có điều trước mắt...”

Ly Thương vừa định nói chuyện thì đã bị âm thanh dưới lầu ngắt ngang, hai người vội vàng mở cửa phòng, nhìn xuống thấy Phượng Hoàng màu vàng bay vút lên cao xoay quanh Tô Mạt, bên cạnh là Hàn Ngạo đang luống cuống.

“Xảy ra chuyện gì?” Đào Tử kinh ngạc hỏi Hàn Ngạo.

“Tôi cũng không biết, chúng tôi đang nói chuyện thì bỗng nhiên cô ấy ôm ngực, sắc mặt trắng bệch, sau đó thì Phượng Hoàng hiện ra.”
Lửa Phượng Hoàng nóng hừng hực khiến cho Hàn Ngạo muốn đến gần Tô Mạt mà không được, chỉ có thể bất lực đứng nhìn. Đào Tử cũng thử lao vào nhưng rốt cuộc vẫn bị cơn nóng bức ngăn lại.

Giảng co hồi lâu, Tô Mạt đột nhiên tỉnh lại, muốn an ủi hai người rằng cô không sao, chỉ là chưa kịp cất lời thì trước mặt chợt tối sầm, sau đó thì không còn biết gì nữa. Đồng thời Phượng Hoàng màu vàng đang bay lượn cũng biến mất, nhiệt độ trong phòng bắt đầu hạ xuống.

Khi Tô Mạt rơi vào hôn mê, Hàn Ngạo và Đào Tử tay chân cuống cuồng, người bế cô vào phòng, kẻ lại chuẩn bị lau sạch người cho cô. Riêng Ly Thương, anh chỉ khẽ lắc đầu, không nói lời nào. Anh muốn động viên, song không biết phải mở lời ra sao, Tô Mạt ra nông nỗi này, anh không tránh khỏi liên quan.

“Tôi không sao, không trách cậu, nếu đổi lại là tôi... có lẽ tôi cũng làm như vậy.” Thấy Ly Thương ngập ngừng, Hàn Ngạo đến bên cạnh trấn an anh ta.

Hàn Ngạo vào phòng chăm sóc cho Tô Mạt, vừa mới nhắc chân đã cảm thấy một luồng sát khí tạt đến, anh lập tức giơ tay lên theo bản năng, một lá

bùa liền bay về phía đó.

“Huyết mạch thần thú xin dừng tay, tôi phụng mệnh nên mới đến đây.”
Quý sai đưa tin kinh sợ vội vàng tránh né, miệng không ngớt kêu lên.

“Xin hỏi ngài quý sai đến đây có chuyện gì?”

“Tuân lệnh Chuyển Luân Vương điện hạ, hy vọng nhanh chóng lấy lại Đá Tam Sinh.”

“Nhưng bây giờ Tô Mạt đã hôn mê, có thể phiền ngài mang về giúp được không?”

“Diêm Quân đã biết chuyện này, lệnh cho tiểu nhân đến đây truyền lời với huyết mạch thần thú, cũng không nhất định phải huyết mạch thần thú đưa về, ai tạo nghiệp thì người đó đi trả, tiểu nhân đã truyền lời xong, tạm biệt.”
Dứt lời, quý sai hóa thành một cơn gió lốc, rời khỏi nhà Tô Mạt.

“Thương, ý họ là bảo anh mang đi trả sao?” Đào Tử căng thẳng hỏi anh.

“Chắc vậy, Đá Tam Sinh này là anh trộm, tạo nghiệp thì phải trả, đừng lo.” Tuy là nói lời an ủi Đào Tử, nhưng trong mắt Ly Thương lại hiện lên vẻ lo lắng.

Đào Tử không yên lòng nên nhất định muốn đi cùng Ly Thương xuống Âm Phủ giao trả Đá Tam Sinh.

Tô Mạt đến thế giới này đã hai ngày, ban đầu đúng là không thích ứng được, sau đó từ từ cô đã bình tâm lại, có lẽ cô đã đến một không gian song song nào đó rồi. May mà ngày đầu tiên đến, vị trưởng thôn tốt bụng đã dẫn cô đến một ngôi nhà nhỏ ở tạm, hơn nữa cô vẫn có thể tự vệ bằng năng lực của huyết mạch thần thú, chỉ có điều không biết đây là nơi nào.

Tô Mạt nghe ngóng triều đại và địa danh nơi này, cơ mà không thu hoạch được gì. Người trong thôn dường như không hề liên lạc với thế giới bên ngoài, đã thế lại thường xảy ra đủ thứ chuyện kì quái, cô mới đến hai ngày mà đã âm thầm giải quyết vài chuyện rồi.

“Người đâu mau đến đi, con gái nhà lão Lý không biết bị gì nữa. Mọi người mau giúp đỡ đi.” Tiếng gọi ầm ĩ vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Tô Mạt.

Cô mở thiên nhãn, phát hiện cô gái kia đang bị một đám khí đen bao phủ, định liêu mình xông về phía cửa, lão Lý bất đắc dĩ cầu xin mấy người đàn ông thân thể cường tráng trói cô ấy lại.

Dân làng trong thôn đứng vây quanh bắt đầu xôn xao bàn tán, một cô gái bình thường ngoan ngoãn lại bỗng dưng nổi loạn, có lẽ đã chọc phải thứ gì để bị trúng tà rồi.

Chỉ có Tô Mạt biết, cô gái kia không phải bị ma nhập...

Quan sát một lượt, cuối cùng cô phát hiện được vấn đề, cách đám người không xa, một con hồ ly trắng nhỏ đang làm đủ trò. Con gái nhà họ Lý bị trói chặt, hồ ly cũng làm bộ như chính mình bị trói vậy, giãy giụa không ngừng, thoát trông rất buồn cười.

Tô Mạt đi đến nhìn nó đương vò đầu bứt tai. “Mi hành hạ cô ấy làm gì?”

Bỗng dưng nghe thấy tiếng người nói, hồ ly nhỏ giật mình ngã bịch xuống đất, chổng vó lên trời vô cùng đáng yêu, Tô Mạt không nhịn được khẽ phì cười.

“Người phạm đưng xen vào chuyện của bốn đại tiên. Ắt kia rất quá đáng, ta chỉ đi ngang qua nơi này, thế mà ả lại đánh ta.” Tiếng nói khàn khàn

vang lên khiến Tô Mạt sửng sốt, không ngờ tên nhóc này đã tu thành tiên, còn biết nói chuyện nữa.

“Cô ấy đánh mi là không đúng, có điều mi cũng không thể hành hạ cô ấy như thế. Mi không lo tu luyện, quậy phá thế này cũng là phạm luật trời đấy.” Tô Mạt không hiểu sao rất thích hồ ly nhỏ lông xù này, tốt bụng khuyên bảo.

“Đây... là luật trời á?” Hồ ly ngừng lại nghi vấn nhìn Tô Mạt, “Nhưng ta không thể bị đánh như vậy, người phạm các người không phải nói người không phạm ta thì ta không phạm người sao?”

Từ khi hồ ly dừng lại, cô con gái nhà họ Lý cũng ngừng giãy giụa, cô ta ngây dại nhìn thôn dân xung quanh, mắt trợn ngược lên rồi hôn mê bất tỉnh.

“Ở đây đông người không tiện, mi tạm thời đến nhà ta. Nhà ta ở phía kia, đợi ta trở về hãy nói tiếp chuyện này, được chứ?” Tô Mạt chỉ gian nhà nhỏ của mình, nói.

“Cũng được, cô đừng gạt ta đấy...” Hồ ly thoáng lo lắng liếc nhìn Tô Mạt, chần chừ một chút rồi biến mất.

“Sao rồi Tô cô nương? Con gái tôi hiện tại hôn mê nhưng không biết lúc nào sẽ nổi điên, cô đừng nên đến gần quá.” Lão Lý tốt bụng khuyên, ông sợ con gái nhà mình làm cô bị thương, người ta là vì cứu người nên mới đến đây mà.

Tô Mạt lắc đầu, “Không sao, có thể tôi trị được cho cô ấy, để tôi thử xem.”

Cô ra hiệu lão Lý lùi về sau một chút, kiểm tra mí mắt cô gái xác định không có dấu hiệu nào khác mới đặt tay lên đỉnh đầu cô ta, thần niệm chú trừ tà tránh sát. Hồ ly nhỏ nhất định để lại dấu ấn trên người cô ấy, lấy vật này đi thì sẽ không sao nữa.

Động tác của Tô Mạt tuy có khiến mọi người nghi ngờ nhưng không ai lên tiếng, giống như cô là người cùng thôn đã quen thuộc nhiều năm, hoàn toàn tin tưởng.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 22-3

Xong xuôi tất cả Tô Mạt trở về gian nhà nhỏ của mình, vừa vào nhà thì hồ ly nhỏ lập tức nhảy phóc đến, khiến cô giật thót.

“Cái chỗ tồi tàn của cô không có gì cả, ngay cả thức ăn cũng không. Cô thật đáng thương mà.” Nó vừa nói vừa khóc hu hu.

Vẻ tha thiết của hồ ly nhỏ lông xù khiến Tô Mạt không nhịn được bật cười. Tuy truyền thuyết nhân gian đều nói Hồ ly hại người, song thật ra không phải tất cả đều như vậy, người có người tốt người xấu, yêu tinh hay động vật cũng vậy thôi. Tô Mạt vô cùng yêu thích hồ ly nhỏ, ôm nó ngồi lên giường, cẩn thận quan sát.

Hồ ly này quả nhiên có chút đạo hạnh, bộ lông tỏa ra mùi thơm thoang thoang, có lẽ do tu luyện đã lâu nên bộ lông trắng muốt, chỉ có chóp đuôi là màu đen. Có câu nói là, nói động vật tu hành nghìn năm thì đen, vạn năm thì trắng. Xem ra tên nhóc này đã gần bước vào ngưỡng vạn năm rồi.

“Này nhóc, mi tu luyện ở đây sao?” Tô Mạt vuốt nhẹ lông hồ ly, cúi đầu hỏi.

Có lẽ vì động tác của cô khá dịu dàng khiến hồ ly hơi buồn ngủ, nghe thấy cô hỏi, nó nhúc nhích lỗ tai, lười nhác đáp, “Ừ, cũng không xa nơi này lắm. Cô không được gọi ta là nhóc, tuổi của ta có thể làm tổ tiên mấy đời của cô đó, ta sắp đạt cảnh giới vạn năm rồi.”

“Tô cô nương có nhà không?” Tiếng nói chột vang lên ngoài cửa khiến Tô Mạt sững sốt, vội vàng đáp lại, sau đó ôm hồ ly đi ra.

“Ôi chao, con chó của cháu xinh quá.” Thím Lý theo phản xạ vuốt ve hồ ly nhỏ, Tô Mạt giả vờ giật mình khẽ buông tay, thoát cái hồ ly đã nhảy phóc xuống đất.

“Tên nhóc này nghịch ngợm lắm nhưng lại sợ người lạ, thím xem, chạy trốn rồi kìa.” Cô vừa cười trong lòng vừa nghĩ, nếu không làm vậy thế nào thím ấy cũng bị cắn một cái cho xem, còn nói nó là chó nữa chứ. May mà tên nhóc này tính tình không lỗ mãng, không lên tiếng, nếu không sẽ lập tức bị người ta xem là yêu quái mất.

Thật ra Tô Mạt không biết, điều cô lo sợ căn bản không thể xảy ra, vì ngoài cô ra đâu có ai nghe được lời hồ ly nói chứ.

Đang được ôm trong lòng lại bị Tô Mạt đột ngột ném xuống đất, hồ ly nhỏ liếc cô một cái, nét mặt sa sầm. Nó đâu phải con chó con mèo không hiểu chuyện, người kia sờ một chút cũng đâu có sao, vậy mà cô gái này lại ném nó xuống đất. Nếu không phải thân thủ lạnh lợi thì chắc nó đã ngã dập đầu hôn mê rồi. Còn người đàn bà kia nói nó là chó nữa chứ, chó mà có huyết thống dòng dõi cao quý như nó à? Thật là! Ngáp một cái, hồ ly lao đảo đi vào trong tìm chỗ ngủ.

Vất vả lắm mới tiễn thím Lý về, Tô Mạt cầm chiếc rổ thức ăn bà tặng đóng cửa quay vào nhà tìm tên nhóc kia, không biết đã đi đâu mất rồi.

“Tôi đói rồi.” Một giọng nói trẻ con vang lên, nhóc hồ ly cuộn mình trong chăn bông cất tiếng, mắt lấp lánh nhìn cô, khiến Tô Mạt giật mình nhưng cũng cảm thấy nhóc này đáng yêu vô cùng.

“Ở đây có thức ăn thím Lý mang đến, cậu có muốn ăn không?”

Hồ ly nhỏ ngáp ngừng một hồi, cuối cùng không nhịn được há mồm tấn công thức ăn trong đĩa Tô Mạt đã chuẩn bị sẵn, cô cũng không nói gì, chậm rãi ăn.

Thật ra lòng cô đang rất lo lắng, không biết nhóm Hàn Ngạo thế nào, sợ là hiện tại thế giới của cô đã xảy ra đại biến rồi. Cô loay hoay tìm cách thoát khỏi đây suốt một ngày nhưng vẫn chưa có manh mối nào cả.

Tô Mạt buông đũa, vô thức thở dài. Hồ ly đang cầm cúi ăn, thấy người bên cạnh bỗng yên lặng thì ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, bất chợt thấy mắt Tô Mạt đỏ hoe.

“Cô... cô làm sao thế? Không phải vì tôi giành ăn với cô chứ? Tôi không giành là được mà, cô đừng khóc nữa.”

Nhìn vẻ mặt bối rối của hồ ly, Tô Mạt vốn u sầu đột nhiên bật cười, cô lấy một chậu nước, ôm vật nhỏ chuẩn bị rửa mặt cho nó.

“Này, cô ác quá, không phải chỉ là chút thức ăn thôi sao, vậy mà cô định dìm chết tôi à? Cứu mạng đi, có người giết hồ ly kìa!” Hồ ly vừa thấy nước liền vùng vẫy, khiến sắc mặt Tô Mạt tối sầm lại, khẽ đánh cái móng lắc lư của nó một cái.

“Thôi đi, tôi chỉ muốn rửa mặt cho cậu, cậu xem lông còn dính đầy thức ăn kia kìa.”

Dọn dẹp xong hết thì trời cũng đã chạng vạng tối, Tô Mạt không buồn ra ngoài tản bộ mà chuẩn bị đi ngủ, ngày mai dậy sớm leo núi, đằng nào cũng tạm thời ở đây một thời gian, tìm chút gì để bảo đảm cho cuộc sống thì tốt hơn.

“Cô buồn ngủ rồi à?” Mắt hồ ly sáng rực nhìn Tô Mạt chuẩn bị cởi áo, vẻ mặt mong đợi.

“Ừ, cậu phấn khởi thế làm gì?” Tô Mạt không hiểu gì cả, mơ hồ hỏi lại.

“Tôi mệt rồi, cũng muốn ngủ.” Hồ Ly vừa nói vừa chui vào trong chăn Tô Mạt đã trải sẵn, chỉ còn lại chiếc đuôi ngoe nguẩy bên ngoài. Không lâu sau, cô cũng chui vào cùng với nó.

“Cô tên gì?” Giọng hồ ly ồm ồm vang lên, đồng thời thân thể nho nhỏ cũng chậm rãi nhích đến gần Tô Mạt.

“Tô Mạt ... còn cậu? “ Tô Mạt nhìn Hồ Ly liên tục nhích đến gần mình, chột như nhớ ra gì đó, “ Cậu là đực hay cái thế:”

“ Tôi còn chưa có tên, đực” Hồ Ly sắp đến gần Tô Mạt nhỏ nhẹ trả lời.

“ Đực á:” Tô Mạt bông khựng lại, sau đó xách Hồ Ly nhô lên làm nó vừa mới vất vả nhích đến gần cô, đang chuẩn bị nhắm mắt ngủ liền tức thì vùng vẫy.

“ Tô Tô, buông tôi ra, cô làm gì vậy hả? tôi bị cô nhìn sạch rồi, cô phải chịu trách nhiệm chứ.” Hồ Ly nhỏ giẫy giụa ai oán la lên như oan ức lắm.

“ Nếu là đực thì ngoan ngoãn tìm chỗ khách ngủ đi. Về phần tên, chờ tôi suy nghĩ kỹ rồi đặt cho cậu.” Nói xong Tô Mạt vứt nó lên trên bàn.

“Cô không thể đối xử với tôi như vậy, tôi chỉ là 1 loài vật nhỏ bé yếu ớt thôi, cho tôi ngủ trong chăn đi” Hồ Ly mon men đến gần Tô Mạt, song thử vài lần kết quả vẫn chỉ có một. Cô nghĩ một hồi rồi thiết lập kết giới bao quanh mình, khiến Hồ Ly cố gắng mấy cũng không thể đến gần. Nó oán hận nằm nhoài trên bàn, lát sau lại ngồi dậy nhìn Tô Mạt chăm chăm.

Cô không thèm quan tâm, nghiên người nhắm mắt ngủ, có lẽ gần đây bị giày vò quá mệt mỏi, chỉ chốc lát tiếng ngáy đã vang lên.

Hồ Ly nhỏ dóng tai nghe thấy tiếng ngáy liền dè dặt đứng dậy, đi đến trước kết giới vung móng vuốt, kết giới lập tức biến mất, nó rón rén nhate lên chần, không chui vào ngay mà quan sát Tô Mạt hồi lâu, cười cùng mới cẩn thận nằm bên cạnh cô, ngủ say sưa.

Sáng sớm Tô Mạt tỉnh dậy đã thấy Hồ Ly nhỏ cuộn tròn nằm bên cạnh, phát hiện kết giới của cô đã biến mất, sao cô lại quên mất Hồ Ly nhỏ thật sự có bản lĩnh chứ. Nhưng mà nếu phải đặt tên thì gọi thế nào cho hay nhỉ?

Cô họ Tô, hay là cứ cho nó cùng họ với cô đi, về phần tên... Cô chống cằm, chăm chú nhìn Hồ Ly không chớp mắt, trong lòng thầm nghĩ ngợi.

“Gọi cậu là Mặc Bạch được không? Tôi họ Tô, cậu cũng họ Tô giống tôi vậy, cậu là Hồ Ly trắng mà có đuôi chòm màu đen, nên gọi là Mặc Bạch đi. Sau này chúng ta bầu bạn với nhau nhé.” Tô Mạt cười ngắm nhìn Hồ Ly ngủ say, nhẹ vuốt bộ log trắng muốt của nó, lằm bằm.

Không lâu sau đó bầu trời đã hừng sáng. Tô Mạt sửa soạn chuẩn bị lên núi đi dạo một vòng. Còn Hồ Ly vẫn ngủ say kia, sau khi cô rời khỏi liền mở mắt nhìn theo bóng lưng cô, trong mắt lướt qua một tia sáng lạ lùng. Tô Mặc Bạch không hiểu sao nó lại bối rối vì cái tên này, ma quỷ xui khiến thấy cô ra cửa nó liền theo sau vì sợ cô gặp nguy hiểm, có điều như thế bị gì đó quấy nhiễu, cô gái phía trước lúc thì cau mày, lúc thì đau buồn, lúc thì im lặng.

Tô Mạt đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không hề chú ý đến Tiểu Bạch lãng lẽ theo sau, cơ bản là cô nhất thời nghĩ không ra cách gì có thể dùng làm kế sinh nhai ở thế giới này. Lòng Tô Mạt ngổn ngang, cô tìm một cây đại thụ ngồi đại xuống.

Mặt trời đã lên cao, chim chóc côn trùng hót vang trog rừng vô cùng náo nhiệt. Tô Mạt nhàm chán ngắm nhìn xung quanh, bỗng nhiên thất vật nhỏ lông trắng muốt mà đang núp sau rừng cây xanh biếc.

“Hồ Ly nhỏ, ra đây đi, phát hiện cậu rồi.”

Nghe thất tiếng Tô Mạt, Hồ Ly liền nhảy vài bước đến bên cạnh, lòng thầm đắc ý, nếu tôi không muốn để cô thấy thì làm sao cô tìm được tôi chứ. Nó vừa nghĩ vừa nhẹ nhàng nhảy lên đùi cô, thoải mái nằm xuống.

“Tôi đã nghĩ ra tên rồi, gọi cậu là Tô Mặc Bạch đi. Tôi tên Tô Mạt, cậu tên Tô Mặc Bạch. Mặc là đen như mực, bởi vì đuôi cậu có chòm màu đen, bạch là vì cậu là 1 con Hồ Ly trắng, vì thế gọi là Tô Mặc Bạch cậu thấy thế nào?” Tô Mạt vuốt bộ lông trắng của nó, khẽ hỏi.

“Được rồi, được rồi, nghe thao cô, gọi là Tô Mặc Bạch. Cô phải nhớ kỹ tên này không được quên đâu nhé.” Hồ Ly ngẩng đầu lên, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc khiến Tô Mạt có chút sửng sốt, dường như đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy được cảm xúc trong đôi mắt động vật như vậy.

“Tôi đói rồi.” Hồ Ly cúi đầu giấu mặt đi, sau đó ngạo nghễ nói.

“Vậy chúng ta trở về ăn cơm thôi.” Tô Mạt ôm Tiểu Bạch trong tay đi xuống núi.

“Cậu không thấy là cậu rất nặng sao?” cô buông tay ra, Tiểu Bạch vốn an nhàn dựa vào người Tô Mạt nháy mắt đã rơi phịch xuống đất.

Nó ai oán nhìn cô “Thật nhẫn tâm, nói buông tay là buông tay ngay, đánh rơi tôi thì sai?”

Tô Mạt phì 1 tiếng, nhìn bộ dạng ai oán của Hồ Ly nhỏ rồi cuộc không nhìn được bật cười. dù cô hoàn toàn lạ lẫm với không gian và thời gian ở nơi này, nhưng ít ra cô đã có một người bầu bạn, trêu chọc giúp cô vui vẻ, mà nụ cười này của cô đã khiến Tiểu Bạch nảy sinh một cảm giác rung động mà ngay chính bản thân nó cũng không rõ. Nó lững thững theo sau, cùng cô trở về nhà.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 22-4

Mới về đến cửa đã thấy một đám người vây quanh trước nhà mình, Tô Mạt hơi ngạc nhiên, vội vàng bước nhanh hơn, đến hỏi thăm, “ chuyện gì thế ạ? Sao các vị đều ở đây?”

Thấy Tô Mạt trở về, thông dẫn vội vàng tráng ra một lối nhỏ, nhường cho cô vào.

“Tô cô nương, là thế này. Hôm qua chúng tôi thấy cô chữa bệnh cho con gái lão Lý, hôm nay nghe nói con gái ông ấy đã bình phục, không biết có phải cô biết y thuật hay không, mà trong thôn lại không có đại phu, như vậy sau này mọi người bị đau đầu cảm sốt gì đó có thể nhờ cô giúp đỡ không?” người nói chuyện chính là trưởng thôn.

“Chuyện này...” Tô Mạt hơi do dự, chuyện hôm qua nào liên quan đến y thật, cô chỉ biết sơ sơ thôi, nếu có Đào Tử ở đây thì tốt rồi.

“Tô cô nương, không phải là chúng tôi đã đường đột rồi chứ? Thế này đi, trong thôn còn có một căn nhà để không, tốt hơn chỗ này một chút, cô cứ ăn tâm đến ở, có cần gì chúng tôi đều chuẩn bị tất cả. cũng không có bệnh nặng gì đâu, chỉ là mấy bệnh vặt vặt thôi. Có thể thì trị, không thể thì chúng tôi lại ra ngoài tìm đại phu, cô xem thử nhé?”

“Tôi...” Tô Mạt thật sự không biết có nên nhận lời hay không.

“Tôi có biết kha khá về thảo dược đấy.” Tiểu Bạch đứng một bên chớp chớp mắt, cất giọng trẻ con, “nếu cô có thể khám bệnh, tôi có thể tìm thảo dược,” Hồ Ly nhìn cô, nghiêm túc truyền đạt ý nghĩ.

“Tôi nhận lời, nhưng không cần đổi nhà gì cả, nơi này cũng được rồi.” Cuối cùng Tô Mạt gập đầu đồng ý.

Trưởng thôn vui mừng vội vã ra hiệu cho thôn dân giúp cô dọn nhà, mặc kệ Tô Mạt luôn miệng từ chối. họ còn màn đến cho cô một ít thức ăn và quần áo, nghe nói đều là của người trong thôn tự làm.

“Căn nhà này vốn của một người xứ khác đến, là chúng tôi giúp đỡ xây lên. Nhưng sau đó không biết tại sao người kia lặng lẽ rời đi, nơi này từ đó liền để trống. nếu không phải rùng hợp cô đến đây, tôi nghĩ căn nhà cứ bỏ không thể thôi..” ông ngập ngừng trong giây lát, có lẽ đang tự tranh đấu trong lòng, rốt cuộc có lẽ lương tâm cắn rứt, ông mới nói tiếp”

“Từ khi người kia biến mất có vài thôn dân thường hay nghe tiếng phụ nữ khóc lóc ở đây. Người kia đến cùng một cô vợ xinh đẹp, do vậy lúc đó chúng tôi nghĩ có lẽ anh ta xảy ra chuyện nên người vợ mới khóc lóc thảm thiết như vậy. Nhưng dù đã tìm hết từ trong ra ngoài đều không thấy người nào cả.” Trưởng thôn nói đến đây thì lau mồ hôi trên trán, cũng không biết vì nóng hay vì sợ hãi.

“Sau đó trong thôn còn xảy ra một số chuyện rất đáng sợ, không phải là chó nhà này bỗng dưng chết khó hiểu thì cũng là gà nhà kia chết khô cả máu ở trong chuồng. Gần đây lại càng quỷ dị hơn, điển hình là chuyện con gái lão Lý. Ôi!”

Tô Mạt nghe xong lặng lẽ néo thật mạnh vào bụng Tiểu Bạch, hồ ly nhỏ đang buồn ngủ thoát cái tỉnh táo hẳn, hoang mang nhìn cô, chẳng hiểu gì cả.

“Ô Tô, sao cô nhéo tôi? Đau quá đi mất!” Nó ấm ức nhìn Tô Mạt, không biết rốt cuộc mình đã phạm lỗi gì.

“Tôi hỏi cậu, có phải cậu giết chó gà trong thôn không?” Cô nghiêm khắc truyền âm chất vấn nó.

“Không phải tôi, tôi chỉ trêu chọc cô gái kia. Tôi đã có nội đan, lại không phải cáo, tôi làm mấy chuyện đó có ích lợi gì chứ.” Dáng vẻ ủy khuất của Tiểu Bạch khiến Tô Mạt mềm lòng.

“Được rồi, xin lỗi, là tôi hiểu lầm cậu rồi. Nếu không phải cậu, chẳng lẽ thôn này còn có yêu tinh khác?”

“Ô cô nương, không biết căn nhà kia thật sự có ma quái hay do chúng tôi suy đoán lung tung, nhưng nếu cô cảm thấy sợ, không muốn vào ở, tôi sẽ tìm chỗ khác cho cô.” Trưởng thôn khẩn trương bổ sung, thành tâm quan tâm cô.

Tô Mạt hoàn hồn lại cười với ông, “Không sao, bác đừng đổi gì cả. Nếu không phải mọi người cư mang, hiện tại cháu còn không biết phải ở đâu mà.”

“Vậy cô vào ở vài ngày xem sao, nếu lại gặp những chuyện kia thì nói với tôi. Tôi nhất định sẽ sắp xếp nơi ở mới cho cô.” Nói xong ông tiếp tục dẫn cô đi tiếp.

Tô Mạt vừa đi vừa thầm nghĩ, căn nhà này có ma quỷ hay không chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là cái chết kì lạ của động vật trong thôn, nếu không phải Tiểu Bạch thì cuối cùng là thế nào? Liệu có liên quan đến những chuyện cô âm thầm giải quyết mấy ngày nay không.

“Ô cô nương, tới rồi, chính là đây.” Trưởng thôn dừng bước, chỉ vào căn nhà trước mặt nói với cô.

Tô Mạt quan sát một lượt, quả nhiên dày đặc oán khí, lại còn là oán khí cấp cao nữa cơ, nhuộm một màu tối đen.

“Tô Tô, oán khí lớn quá, căn nhà này không đơn giản đâu.” Hồ ly nhỏ cũng phát hiện vấn đề, âm thầm nhắc nhở cô.

“Ừ. Tôi biết, nhưng đã đến rồi thì vào ở thôi.”

Tô Mạt và trưởng thôn nói thêm vài câu, cô phải khẳng định lần nữa là mình muốn ở trong căn nhà này thì ông mới an tâm, dù sao người ta đã nhận lời giúp thôn dân bắt mạch khám bệnh, không thể quá qua loa đại khác được. Sau cùng ông từ biệt cô đi xử lí công chuyện khác.

Thật ra cho dù trưởng thôn không đi thì Tô Mạt cũng sẽ viện cớ để ông nhanh chóng rời khỏi chỗ này, người thường như ông nếu nhiễm oán khí quá nặng sẽ ốm mất.

Tô Mạt chậm rãi đi vào “nhà mới”, trên tay cầm lá bùa trừ tà tránh sát.

“Tô Tô, cô đi vào như vậy không sao chứ?” Tiểu Bạch nhúc nhích lỗ tai, lo lắng hỏi. Nó đã tu luyện hơn nghìn năm, chút oán khí này chỉ là mưa bụi, cô là người phàm, chỉ sống vài chục năm đã chết, tùy tiện xông vào như vậy lỡ như bị nhiễm thì sẽ bệnh nặng cho xem

“Không sao, tôi có bùa trừ tà tránh sát, cậu không cần lo...” Chưa nói hết câu thì một luồng khí đen xông về phía Tô Mạt.

“Mạt Mạt, tại sao em còn chưa tỉnh?” Trong phòng Hàn Ngạo tiều tụy lâm bầm.

Tô Mạt kinh ngạc nhìn chính mình nằm trên giường còn Hàn Ngạo đang ngồi bên cạnh, cô lớn tiếng kêu, đáng tiếc anh hoàn toàn không nghe hay nhìn thấy cô, vẫn nắm chặt bàn tay Tô Mạt hôn mê trên giường.

Tại sao lại như vậy? Hồn cô lìa khỏi xác à? Cô thử đi đến bên cạnh, sờ mặt Hàn Ngạo, chẳng ngờ lại không bắt được gì cả. Tô Mạt kinh ngạc một hồi, rốt cuộc là tình huống gì vậy, nếu cô đang ở tình trạng hồn lìa khỏi xác, Hàn Ngạo nhất định sẽ cảm nhận được. Chưa từ bỏ ý định, cô sang phòng tìm Đào Tử nhưng cả cô ấy và Ly Thương đều không có nhà, việc ở thành phố T xử lí chưa xong sao?

Đến lúc quay lại phòng ngủ thì Hàn Ngạo đã gục xuống bên cạnh “cô”, ngủ thiếp đi. Cô vươn tay, muốn xác định lần nữa có phải thật sự không thể chạm vào anh không, kết quả vẫn giống như trước, hại cô ủ rũ một hồi. Nhìn chính mình đang mê man, ánh mắt Tô Mạt nhất thời sáng lên, hay là thử xem có thể trở về thân thể không?

... Một khắc trôi qua, cô vẫn đứng bên cạnh Hàn Ngạo, bản thân cô trên giường vẫn ngủ mê man, không có biến hóa gì. Lẽ nào...

Kiếp số nghìn năm...

Đầu Tô Mạt vụt lóe lên bốn chữ này, chẳng lẽ thông trang kia chính là kiếp số nghìn năm?

Lúc đó cô đang miên man suy nghĩ, Hàn Ngạo bất chợt giật mình, lại lo lắng nhìn bản thể của cô trên giường.

“Ngạo! Em ở đây. Anh thật sự không nhìn thấy em sao?” Tô Mạt gọi lớn nhưng anh vẫn không đáp.

Lúc đó cô định đến gần anh lần nữa thì cảm thấy chân bước hụt, liền choàng mở mắt.

“Năm mơ sao?” Tô Mạt lẩm bẩm, một giọt nước mắt chảy xuống theo khóe mi. Có lẽ khi này đầu pháp với oán khí trong nhà mệ đến mức năm mơ như vậy. Nhưng cái cảm giác không thể đến gần Han Ngạo... rất thống khổ.

“Ô Tô, không phải cô bị đám oán khí dọa đấy chứ?” Từ lúc Tô Mạt mở mắt, Tiểu Bạch vẫn quan sát, thấy cô khóc, nó không nhịn được hỏi thăm.

“Cậu còn chưa ngủ à? Không bị dọa, chẳng phải tôi đã tiêu diệt nó sao?”

...

Lúc đó, cô cầm lấy lá bùa đi thẳng vào cửa, chưa kịp đến gần thì một đám đen ủa tới, cô bèn tạt lá bùa đáp trả, nháy mắt đám khí đã bị tinh lọc sạch sẽ.

Bởi vì là ban ngày, Tô Mạt không hành động quá nhiều, lỡ như bị xem là tà pháp sẽ rất phiền phức. Cho nên sau khi tiêu diệt oán khí, cô liền dẫn Tiểu Bạch vào nhà, định bụng đến lúc đêm khuya yên tĩnh sẽ giải quyết triệt để. Đang suy nghĩ bỗng trong nhà vang lên tiếng khóc, đêm tối yên tĩnh kết hợp với gió núi vi vu thật sự rất kinh khủng.

Tiểu Bạch đóng tai lắng nghe, nhận biết phương hướng âm thanh vọng lại, sau đó nháy mắt với Tô Mạt, ý bảo cô đi theo mình.

“Tôi nói này Tiểu Bạch, có phải cậu nên đánh hơi cẩn thận rồi chúng ta hẳn đi không? Sao tôi cảm thấy càng ngày càng cách xa thanh âm kia vậy?” Nhìn hồ ly đi qua đi lại, Tô Mạt chột cất tiếng.

Nghe thấy hai chữ kia bất chợt vang lên, hồ ly nhỏ cúi đầu xuống đất. Tiểu Bạch! Nó anh minh thần võ như vậy lại bị gọi là Tiểu Bạch, liền tức giận bất mãn nhìn cô, “Tôi không phải Tiểu Bạch, cô mới là Tiểu Bạch, cả nhà cô đều là Tiểu Bạch! Với lại cô bảo tôi đánh hơi gì hả? Tôi là hồ ly không phải chó.”

“Tôi nói này hồ ly nhỏ, chúng ta đi hai vòng quanh nhà rồi, tóm lại cậu đang làm gì thế?”

Lại đi một hồi, rốt cuộc Tô Mạt không nhịn được sai bước chẵn trước mặt nó.

“Hả? Đi vòng quanh nhà, tôi chỉ nghe âm thanh, không chú ý nữa.” Nó dừng bước lại, nhìn chung quanh, có hơi xấu hổ, “Tô Tô, có phải chúng ta gặp quỷ dựng tường hay không?”

“Cũng có thể, tôi phá màn quỷ dựng tường này trước đã.” Nói xong, Tô Mạt liền lục tìm bùa chú đối phó.

“Không cần, tôi có thể phá, có điều... cô không được nhìn lên.” Hồ ly nhỏ ngại ngùng nhìn sang chỗ khác.

“Tại sao không thể nhìn?” Tô Mạt ngạc nhiên, không nhịn được trêu chọc.

“Cô hỏi nhiều vậy làm gì.” Nó vừa nói vừa vẩy vẩy móng vuốt với Tô Mạt, sau đó chạy đến nơi cách đó không xa, “Không được nhìn lên đấy.”

Dù đang chạy nó vẫn không quên dặn dò, cô bắt đắ dĩ quay người đưa lưng lại, đánh giá màn “quỷ dựng tường” này.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 22-5

Thấy Tô Mạt quay người, nó giơ móng vuốt lên, muốn trực tiếp phá màn quỷ dựng tường con con này. Lúc nó thực hiện pháp thuật, dáng vẻ bất chợt thay đổi kì lạ, tròng mắt đen nhánh thoáng chốc ánh lên một lớp màu vàng, đuôi chia ra làm tám cái, mơ hồ còn có cái thứ chín trôi lơ lửng phía sau, nó cào nhẹ vài cái.

“Tiểu Bạch, cậu xong chưa vậy? Tôi quay đầu lại đấy nhé?”

“Đợi đã, tôi xong ngay đây.” Nó nhắm mắt, khôi phục dáng vẻ ban đầu, ngẩng lên nhìn trời lẳng lẳng thờ dài, tiếp theo giơ chân sau lên.

Tô Mạt bỗng dừng nghe thấy âm thanh như tiếng nước chảy, ngạc nhiên xoay người lại, phút chốc cười nghiêng ngả.

“Tiểu Bạch, đây chính là phương pháp mà cậu nói à? Ha ha ha, nghe nói nước tiểu đồng tử có thể phá giải quỷ dựng tường, Tiểu Bạch của chúng ta vẫn còn là đồng tử hồ ly sao?” Vừa cười Tô Mạt vừa giơ tay lau nước mắt.

Tiểu Bạch ngượng ngùng giương nanh múa vuốt xông về phía cô, “Không phải đã nói không cho nhìn rồi sao? Cô không giữ chữ tín gì cả, tôi muốn ăn thịt cô.”

Tô Mạt không đề phòng nên bị nó nhào lên người, cô ngã xuống đất nhưng vẫn cười khanh khách.

Hồ ly nhỏ mắt kiên nhẫn lườm cô, nghiêm trang nói, “Tôi mặc kệ, cô nhìn lên tôi tiểu tiện thì phải chịu trách nhiệm với tôi đấy.”

Dáng vẻ nghiêm túc ấy khiến Tô Mạt càng cười dữ dội hơn, cô gật đầu, “Được, tôi chịu trách nhiệm với cậu. Cậu đáng yêu quá.”

Nó nghe thấy lời Tô Mạt nói thì ánh mắt bất chợt tỏa sáng, nhẹ nhàng cọ cọ bộ lông xù của mình vào mặt cô. Giọng nói trẻ con thoáng cái đã trưởng thành không ít, thanh âm trầm thấp vang lên, “Tô Tô, nhớ kỹ lời cô nói, phải chịu trách nhiệm với tôi đấy...”

Tô Mạt ngồi dậy, trên mặt vẫn còn trao ý cười, trở lại chuyện chính, “Đã xử lý xong quý dựng tường chưa?”

Tiểu Bạch nhất thời xụ mặt xuống, chẳng thềm đoái hoài gì đến cô nữa, ngẩng đầu lên hiên ngang đi về phía căn nhà. Tô Mạt muốn cười nhìn nó, biết quý dựng tường đã bị phá giải rồi, có điều tiếng khóc dứt quãng vẫn còn.

Vừa mới bước qua cửa thì một luồng oán khí lại ập đến, loại lạnh lẽo này khiến Tô Mạt sở gai ốc.

“Tô Tô, chút chuyện này không làm khó cô chứ?” Mặt Tiểu Bạch đành lại, lo lắng hỏi.

“Không sao.”

“Vậy đi thôi, xem rốt cuộc là thứ gì đang giở trò.” Tiểu Bạch đi lên phía trước dẫn đường, một người một hồ ly bắt đầu đi lòng vòng trong nhà giữa đêm khuya yên tĩnh.

Tô Mạt nhìn cách bài trí, tính toán phong thủy, dù là vị trí căn nhà hay cách bài trí bên trong chẳng có gì bất thường, thật kì lạ. Lẽ nào...

Dường như nghĩ ra điều gì đó, Tô Mạt lại tìm kiếm khắp nơi, bếp lò, tủ quần áo, bàn... Cuối cùng cô tập trung vào bếp lò và chiếc giường gạch ở phòng trong.

“Tiểu Bạch, cậu nghĩ thử xem xung quanh chiếc giường và bếp lò có gì khác thường không.” Cô chỉ chỉ hai bếp lò cách đó không xa, nói với con hồ ly đang buồn ngủ.

“Cô coi tôi là chó đấy à? Được rồi, tôi đi thử xem.” Hồ ly lững thững đi vào phòng trong, chỉ chốc lát lại lảo đảo đi ra, “Phòng chúng ta không có vấn đề, nhưng chỗ bếp lò làm mũi tôi hơi khó chịu, cô chờ ở đây, tôi xem lại đã.”

Hồ ly vừa đi vừa lẩm bẩm, Tô Mạt cũng lấy ra một lá bùa, chuẩn bị chứng thực suy nghĩ của mình bất cứ lúc nào.

“Tô Tô, bếp lò có vấn đề.” Khi quay đầu lại nói với Tô Mạt chuyện mình vừa phát hiện, thì bất ngờ một đám lửa tạt về phía cô.

“Tô Tô, cô muốn giết chồng à?” Tiểu Bạch hét toáng lên vội vàng tránh sang bên cạnh, lại phát hiện hóa ra ngọn lửa tạt về phía bếp lò.

Tô Mạt bận chăm chú nhìn nơi lá bùa bay tới, không nghe thấy tiếng hét của nó. Lúc này trên bếp lò vẫn còn nhánh cây khô chưa đốt hết, bị đám lửa của Tô Mạt tạt đến liền bốc cháy trong nháy mắt, tiếng khóc kia phút chốc trở nên rõ ràng hơn. Quả nhiên vấn đề chính ở chỗ này.

Tô Mạt bưng một chậu nước đến, dập tắt lửa, sau đó trở về phòng. Trong đầu vẫn quanh quẩn câu hỏi tại sao cái bếp lò lại có oán khí mạnh đến thế. Cùng Tiểu Bạch thảo luận một hồi, cảm thấy sáng mai nên tìm trưởng thôn hỏi thêm một chút thông tin về căn nhà này mới được.

“Tô cô nương, Tô cô nương!”

Sáng sớm, Tô Mạt bị tiếng gọi ngoài cửa đánh thức. Cô mơ màng mở mắt, theo bản năng muốn phóng ra Phượng Hoàng Hỏa, nhưng lúc ngọn lửa bùng lên trong ray, cô ử rữ bỏ tay xuống, trả lời với bên ngoài rồi vội vàng đi ra sân.

“Trưởng thôn, sao bác đến sớm vậy ạ? Có chuyện gì sao?”

“Người già nên ngủ cũng ít. Sáng thức dậy sớm, mang cho cháu ít rau tươi và bánh ngô của nhà bác, cháu mang vào dùng nhé.” Trưởng thôn giao chiếc giỏ cho Tô Mạt, cẩn thận quan sát vẻ mặt cô.

“Tối hôm qua cháu ngủ có ngon không?”

“Ngon ạ, ngủ một giấc đến sáng luôn.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Như thể nhận được tin tốt lành, trưởng thôn lặp đi lặp lại, “Vậy bác đi trước đây, có gì cứ tìm bác nhé.”

“Bác trưởng thôn.” Tô Mạt vội gọi ông lại, “Cháu có chút chuyện muốn hỏi, không biết bác có rảnh không?”

“Chuyện gì? Cháu nói đi.”

“Tất cả đồ đạc trong nhà này đều do trước đây bác lo liệu giúp ạ?”

Ông cúi đầu suy nghĩ, sau đó gật đầu, “Đúng vậy, đều do bác và mấy người trong thôn lo liệu.”

“Căn nhà chưa hề có gì thay đổi chứ ạ?” Tô Mạt cau mày, trong lòng thầm nghi ngờ.

“Thay đổi?” Trưởng thôn cúi đầu cố nhớ lại, “Có đấy. Giếng nước trong sân là làm sau, cũng do bác làm giúp sau khi người kia biến mất, hình như bếp lò có đổi.”

“Làm lại bếp lò ư? Bếp lò này làm thế nào hả bác? Thế này đi, bác vào nhà ngồi với cháu, từ từ nói cho cháu biết với, trước đây cháu chưa từng sống ở nông thôn nên rất tò mò.” Đến lúc này cô càng khẳng định bếp lò có vấn đề.

“Không cần, bác đứng đây được rồi, không cần khách sáo. Là thế này, bếp lò đầu tiên là phải chọn loại bùn đất chịu lửa, đem trộn bùn với nước, làm dựa theo bản vẽ có sẵn, hoặc là trước tiên xây một lớp gạch đá sau đó mới thoa lớp nước bùn kia lên, tiếp theo đợi khô rồi đặt nồi lên trên là có thể nấu ăn.” Chỉ chỉ đồng đất cách đó không xa, ông nói tiếp, “Ở trong thôn chúng ta loại đất này là tốt nhất, chịu được lửa, cũng có thể làm bếp lò.”

Sau khi trưởng thôn rời đi, Tô Mạt cũng trở vào phòng ăn sáng. Dự định phải tìm hiểu đám đất kia mới được, tính theo mốc thời gian thì điểm này đáng ngờ nhất.

Đêm khuya, tiếng khóc loáng thoáng lại văng vẳng trong căn nhà mờ tối. Lúc này một người một thú đang lén la lén lút vây quanh bếp lò, cười rất gian.

“Tô Tô, mau ra tay đi, nhìn lâu như vậy rồi, đang nghĩ ngợi gì thế?” Tô Mạt chậm chạp vẫn chưa chịu hành động, Tiểu Bạch rốt cuộc sốt ruột thúc giục.

“Tiểu Bạch, tôi nên ra tay từ đâu đây?” Cô cầm một cây búa, nhìn xung quanh bếp lò, do dự tìm vị trí để xuống tay.

Nó tức giận lườm cô, “Dù sao cũng phải phá, thích chỗ nào thì bắt đầu ở chỗ đó đi.”

Tô Mạt bị giục rốt cuộc cũng dứt khoát giơ búa lên nên xuống rìa bếp, miệng còn lẩm bẩm như đang siêu độ vong linh chưa biết danh tính ở trong đó. Vách bếp vốn rất chắc chắn dần xuất hiện vài vết nứt, Tô Mạt mừng

thầm trong lòng, nhắm vào mấy vị trí đó, đập mạnh thêm vài cái, cuối cùng chiếc nồi đen nhánh cũng tách khỏi bếp lò.

“Tiểu Bạch, tha cái nồi đi đi.” Tô Mạt bất giác cười cười với hồ ly nhỏ.

“Cô thật sự xem tôi là chó à?” Tiểu Bạch nhỏ tức giận liếc Tô Mạt, nhẹ nhàng giơ vuốt, chiếc nồi liền bay xuống đất.

“Được đấy, khai thật đi, cậu đã tu mấy nghìn năm rồi?” Thỏa mãn với hành động vừa rồi, Tô Mạt cười khúc khích vuốt đầu nó.

Tiểu Bạch lừ mắt không lên tiếng, trong lòng thầm suy nghĩ, nghìn năm cái gì, bản công tử đây đã sắp vạn năm rồi.

Biết vật nhỏ đang buồn bực, Tô Mạt thôi không trêu ghẹo nó nữa. Cô nhìn về phía bếp lò, quả nhiên vẫn đề nằm ở đây. Vị trí vốn đặt chiếc nồi bấy giờ lộ ra một lá bùa. Cô dùng Phượng Hoàng Hỏa soi sáng, nhận ra đây là bùa trấn hồn. Nhưng tại sao nó lại ở đó.

“Tiểu Bạch, cậu có thông tuệ về bùa chú không?” Tô Mạt ôm lấy hồ ly, chỉ chỉ lá bùa.

“Lá bùa này để trấn hồn.” Tiểu Bạch vừa nhìn đã trả lời ngay.

Tuy vậy Tô Mạt vẫn xé lá bùa ra, cẩn thận quan sát lần nữa. Không sa, đích thị là bùa trấn hồn, mà còn là loại chú có thể giam cầm, không lo linh hồn giãy giụa hay làm loạn. Bất thành linh, từ trong bếp lò xuất hiện một linh hồn đen xì pha lẫn màu trắng lao về phía Tô Mạt, cô vội vàng tránh sang một bên, triệu hồi Phượng Hoàng Hỏa.

“Tao phải giết bọn mày! Tao phải giết bọn mày!” Nôi cảm hận phát ra trong từng câu chữ của oán linh khiến cô rất ngạc nhiên.

Tô Mạt lấy ra ba lá bùa phá sát khí xông về phía oán linh. Không ngờ tới cô phản xông nhanh như vậy, oán linh không kịp phản ứng, bị ba lá bùa của Tô Mạt liên tiếp đánh trúng, một tiếng gào thét vang lên, âm thanh chói tai đến nỗi Tô Mạt có cảm giác đau. Tiểu Bạch lập tức cup tai lại, nhào về phía oán linh, trong khoảng khắc oán linh đã bị đẩy ngã trên mặt đất.

“Tô Tô, tiêu diệt cô ta đi.” Đè oán linh bên dưới, Tiểu Bạch í ới gọi Tô Mạt.

“Giỏi nhỉ, oán linh đã ngưng tụ thành hình thể mà cậu cũng có thể áp chế được.” Tô Mạt khen ngợi, lấy ra một lá bùa tinh lọc định dán lên đầu oán linh. Có điều lúc lá bùa sắp đến gần nó thì Tô Mạt bỗng khựng lại, bởi vì cô nghe được lời lẩm bẩm.

“Tại sao? Chúng tôi chẳng làm gì cả, sao lại đối xử với chúng tôi như vậy? Đè dưới bếp lò còn chưa đủ, giờ lại muốn chúng tôi tan thành mây khói mới can tâm sao?”

Chúng tôi? Tô Mạt nghi ngờ nhìn xung quanh, chẳng có gì ngoài oán linh này.

“Tiểu Bạch, đứng dậy trước đã, tôi có chuyện muốn hỏi cô ta.”

Tiểu Bạch nhảy xuống khỏi người oán linh, thế nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm, sợ nó bỗng nhiên nổi điên tổn hại Tô Mạt.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 23-1

“Chị đừng lên đi. Tôi không phải người làm hại chị, chị có oan ức gì cứ nói cho tôi biết.” Tô Mạt chìa bàn tay đến trước mặt oán linh, mỉm cười nói.

“Tôi...” Oán linh ngờ vực cất lời, cô ta không nắm lấy tay Tô Mạt, tự mình ngồi dậy. “Đừng động vào tôi, tôi sẽ làm hại cô.”

Tô Mạt vốn đã sẵn sàng để đối phó với tình huống oán linh bất ngờ tấn công, không ngờ lại nghe được một giọng nữ dịu dàng như vậy, xem ra ban nãy cô không tiêu diệt nó là đúng rồi.

“Tại sao chị lại biến thành như vậy?”

Nhìn vào đôi mắt trong veo của Tô Mạt, oán linh cảm thấy có thể tin tưởng cô một lần. Đã biến thành thế này, tệ hơn nữa cũng có gì đáng sợ đâu?

“Tôi tên Thanh Nương, là nữ chủ nhân của căn nhà này, vợ chồng tôi từ nơi khác đến định cư ở đây”. Oán linh chậm rãi nói ra lai lịch của mình.

Tô Mạt có chút ngạc nhiên, nữ chủ nhân, như vậy chị ta chính là người vợ đã biến mất sao?

“Năm đó quê nhà xảy ra hạn hán, chúng tôi mới đến thôn trang này. Người trong thôn rất nhiệt tình, bởi vì chúng tôi biết chút y thuật liền xin chúng tôi ở lại, còn giúp đỡ xây nhà. Ban đầu, người trong thôn qua lại rất tốt, vợ chồng tôi cũng thấy an tâm, nào biết tai họa đã phát sinh ở chỗ này.” Kí ức sợ hãi trời dậy, Thanh Nương ôm bả vai, gương mặt bị oán khí bao phủ một màu đen.

“Mỗi ngày chồng tôi đều lên núi hái thảo dược, tôi thì ở nhà bắt mạch, hốt thuốc cho thôn dân. Trong đám người đến khám có một người đàn ông độc thân, bình thường hẳn hành xử khá tốt, bởi vì nhà ở gần nhau nên hai bên qua lại khá thân thiết. Nào ngờ hẳn thực chất lại là tên súc sinh không bằng cầm thú.” Một luồng oán khí màu đen bốc lên từ thân thể Thanh Nương. Tô Mạt vội vàng vuốt đầu chị ta, giúp chị ta trấn tĩnh lại.

“Hôm đó lúc chồng tôi vắng nhà, hẳn mò đến, nói là khám bệnh nhưng lại động chạm chân tay. May mà có mấy thôn dân cũng đến nhờ bắt mạch nên hẳn mới không được như ý, nhưng hẳn vẫn tìm cơ hội khác trêu ghẹo tôi. Tôi ý tứ nhắc chuyện đó với chồng, anh ấy vốn định tìm hẳn ta nói chuyện, lại không ngờ đêm đó hẳn đã tự mò đến.” Đau khổ nhìn bếp lò, Thanh Nương giơ tay lên vuốt ve chiếc bếp, nét mặt mang theo vẻ dịu dàng.

“Hẳn đến làm gì?” Không tò mò, Tô Mạt bồn chồn hỏi.

Thanh Nương run rẩy nhớ lại cái đêm kinh hoàng đó, một lúc sau mới bình tĩnh hơn một chút, nhưng giọng nói vẫn đầy oán niệm.

“Có chồng ở nhà nên tôi gan dạ hơn, lúc hẳn muốn động tay chạm chân tôi liền mắng vài câu, chẳng ngờ hẳn then quá hóa giận.”

Nghe Thanh Nương kể, Tô Mạt cảm thấy một ngọn lửa vô danh đang phừng phực bốc cháy, thật muốn dạy dỗ tên khốn kiếp kia một trận ra trò.

“Hẳn đã làm gì? Mà hẳn tên gì vậy, vẫn còn trong thôn chứ?”

Hiểu được sự quan tâm của Tô Mạt, Thanh Nương khẽ mỉm cười ý bảo không sao, sau đó nói tiếp, “Hắn họ Trương, bởi vì bình thường khá chất phác nên ai cũng gọi hắn là Trương Thật Thà, ai ngờ được hắn lại có thể làm ra chuyện tán tận lương tâm đến thế. Hắn thân quá hóa giận, càng mạnh bạo muốn cưỡng bức, chồng tôi nghe thấy lập tức xông ra, không ngờ hắn lại cầm tảng đá trên đất đánh ngã anh ấy, còn liên tiếp nện rất nhiều lần, đến tận khi đầu anh ấy nhầy nhựa máu thịt. Tôi kinh hoàng lao đến xem tình trạng của anh ấy thì lại bị tên súc sinh đó lôi vào nhà ... Tôi hận, nhưng nữ nhi yếu đuối, có ra sức giãy giụa mấy cũng vô dụng. Nhưng ác mộng vẫn chưa kết thúc, hắn trói tôi lại, sau đó ...”

Thanh Nương hít một hơi thật sâu, lấy hết bình tĩnh kể nốt câu chuyện bí ẩn.

“Bởi vì đã ở đây một khoảng thời gian rồi, chúng tôi muốn sửa sang bếp lò, không muốn làm phiền hàng xóm nên đã tự mình làm. Kết quả Trương Thật Thà tàn độc đến mức băm xác chồng thành thịt vụn ngay trước mặt tôi, trộn vào đồng đất bùn bôi lên gạch đá.”

Nghe đến đây, ngay cả Tô Mạt cũng xuýt xoa, sao lại có kẻ độc ác đến thế?

“Vợ chồng chị mở y quán, lẽ nào không ai đến khám bệnh, cũng không ai phát hiện ra sao?”

“Kì lạ là mấy ngày đó không có ai đến khám bệnh cả. Nhất định là bọn họ đã thông đồng với nhau, nếu không sao không ai đến cứu chúng tôi?” Thanh Nương gần như suy sụp, Tô Mạt cố lắm mới trấn an được chị.

“Ban ngày hắn hóa hài cốt chồng tôi thành bùn đất, ban đêm thay đổi cách hành hạ tôi, tôi muốn tự sát cũng không thể. Đến một hôm, một người đàn ông mặc áo đạo bào xuất hiện, cứ tưởng mình sẽ được cứu, không ngờ gã là đồng bọn của Trương Thật Thà. Tôi lại bị lãng nhục lần nữa, sau đó bị

chúng hợp sức giết chết, băm xác tôi trộn vào đất làm thành bếp lò. Về phần hồn phách tôi, chúng dùng một lá bùa nhét dưới chiếc nồi, mỗi ngày đều nung một lần. Lúc hai người đến, tôi còn tưởng là đồng lõa với chúng nên mới ra tay.”

“Nói như vậy, chị thật sự không thể rời khỏi chỗ này?” Tô Mạt nghi ngờ hỏi, thế thì chuyện gà chó trong thôn là do ai gây ra?

“Đúng vậy, nhưng linh hồn của chồng tôi không có ở đây, tôi từng cố thoát ra để đi tìm anh ấy nhưng lực bất lòng tâm.” Thanh Nương ủ rũ nói.

“Không phải chồng chị cũng bị băm thành thịt vụn sao? Lẽ nào linh hồn anh ta đã tan thành mây khói?”

“Chị khoan nóng vội đã, đó chỉ là một khả năng thôi, tôi sẽ giúp chị thử tìm anh ta. Cơ mà tôi chưa bao giờ giúp ai không công đâu.” Tô Mạt nhìn Thanh Nương, đợi câu trả lời của chị ta.

“Tôi đã biến thành ma, còn có gì trả cho cô được đây?”

“Tôi muốn chị giúp tôi làm ba việc.”

“Cô nói đi, chỉ cần trong khả năng có thể, chuyện gì tôi cũng sẵn lòng.”

“Đừng khẩn trương, tôi sẽ không hại chị. Thứ nhất, tôi muốn chị bằng lòng để tôi lấy đi oán khí. Thứ hai, những ngày chưa tìm được chồng chị, chị phải ở đây khám bệnh giúp tôi. Thứ ba, nghe theo an bài của tôi, không được tự ý hành động.” Tô Mạt nói ra ba điều kiện, khiến mắt hồ ly nhỏ không thể không ánh lên vẻ khen ngợi, ba điều này đều có lợi cho Thanh Nương.

Oán linh đã ngưng tụ thành hình thể nếu đến Âm Ti sẽ đón nhận hình phạt rất lớn, dù là bị người khác thúc đẩy gây ra, cũng không tránh khỏi

bản thân bị liên lụy. Còn nữa, tẩy oán khí trên người Thanh Nương phải cần thời gian, với Tô Mạt cũng là một gánh nặng.

Thứ hai, có Thanh Nương giúp kê đơn bắt mạch sẽ bớt cho Tô Mạt không ít việc, nhưng đồng thời cũng là tích đức giúp cô ta, tiện cho mai sau đầu thai.

Thứ ba, hiện tại tuy Thanh Nương đã thành hình, nhưng chưa biết rốt cuộc hai kẻ kia bần lĩnh đến đâu, đặc biệt là gã đạo sĩ lai lịch không rõ ràng, nếu nhất thời nóng vội, người chịu thiệt nhất định là cô ấy.

“Đại ân đại đức của cô, Thanh Nương xin ghi nhớ, kiếp sau làm trâu làm ngựa nhất định sẽ trả.” Nói xong liền dập đầu lạy Tô Mạt.

“Không cần cảm ơn tôi, chỉ là tiện tay thôi. Chúng đã thiêu chị bao lâu rồi?” nếu Tô Mạt đoán không lầm, chúng muốn luyện Thanh Nương thành quỷ hồn để sai khiến. Lúc Thanh Nương thoát ra ngoài, oán khí trên người đã có màu đỏ như máu, kéo dài thêm một thời gian nữa, oán khí sẽ thao túng lí trí còn sót lại của chị.

“Khoảng chừng ... gần một tháng rồi thì phải?”

“Thanh Nương, chị có thể nói ngày sinh của chị cho tôi biết không?”

Xem ra Tô Mạt đoán đúng rồi, chỉ không biết chúng muốn luyện bốn mươi chín hay tám mươi một ngày. Chuyện này phải xem vào ngày sinh của Thanh Nương rồi. Song, Tô Mạt vẫn chưa hiểu tại sao hai tên kia phải sử dụng phương pháp đầy oán khí, sợ người ta phát giác sao?

“Tôi sinh vào rằm tháng bảy.” Tuy khá ngạc nhiên vì câu hỏi của Tô Mạt, nhưng Thanh Nương vẫn trả lời.

“Rằm tháng bảy?” Tô Mạt hít một hơi, cô gần như đã lí giải được tại sao hai tên này lại chọn Thanh Nương để xuống tay. Nếu âm mưu của chúng

thành công, e rằng người trong thôn chẳng ai may mắn thoát khỏi tai ương.

“Tô Tô, có chỗ nào không đúng sao?” Thấy vẻ mặt Tô Mạt không ngừng thay đổi, hồ ly nhỏ hơi lo lắng. Tuy Tiểu Bạch từng học đạo phép, nhưng chỉ là vì tránh né sấm sét, tinh lọc yêu khí, đương nhiên không hiểu rõ ý nghĩa ngày sinh.

“Vốn phái nữ thuộc tính âm, mà Thanh Nương sinh ngày rằm tháng bảy, chính là ngày cửa địa ngục mở rộng, lại còn ôm hận mà chết như thế, thi thể đặt tại vị trí thích hợp sẽ hóa thành cương thi. Còn hồn phách thì có thể luyện thành ác quỷ. Tôi rất tò mò, vì sao hai tên kia không giữ lại thi thể của Thanh Nương, chỉ giữ lại hồn phách thôi?” Tô Mạt đối với chuyện này cũng có chút khó hiểu.

:Có lẽ thân thể Thanh Nương không thích hợp luyện thành cương thi, hoặc là chúng căn bản không biết.” Tiểu Bạch nói ra suy đoán của mình.

“Cũng có thể. Tôi vừa nghĩ ra một kế, Tiểu Bạch, cậu khôi phục bếp lò lại nguyên dạng, tôi dẫn Thanh Nương đi ngủ đây. Cậu đừng làm trễ quá, trước hừng đông ngày mai khôi phục nguyên dạng là được rồi” Nói xong Tô Mạt nháy mắt với Thanh Nương, quay người đi vào phòng.

“Không phải chứ? Tô Tô, cô không thể đối xử với tôi như vậy. Tôi là hồ ly làm sao xây bếp lò được? Tô Tô!” Hồ ly nhỏ gào thét, đến tận khi bóng dáng Tô Mạt biến mất mới im bật, nó nhìn bếp lò bừa bộn, mắt láo liên, bỗng nhiên lóe sáng.

Nó giơ móng vuốt trắng muốt, cào vài phát hư không, như thể đang bắt cái gì đó, chỉ chốc lát, căn phòng yên ắng bỗng nổi lên một trận gió lạnh, mấy khuôn mặt dữ tợn xuất hiện bên cạnh bếp lò.

“Là ai triệu hồi các ông đấy, chán sống rồi hả?”

Hồ ly nhỏ nhúc nhích lỗ tai, hạ vuốt xuống, nó cũng không nói lời nào chỉ nhìn mấy tên đại quý mới tới. Đường như nhận ra không khí có chút không ổn, đám đại quý quay đầu lại, thấy hồ ly nhỏ lạnh lùng ngồi đó, trong nháy mắt tất cả vội vàng quỳ xuống không ngừng bái lạy.

“Mi xưng hô ông với ai hả?” Vốn là giọng trẻ con nháy mắt trở trên trưởng thành, trầm ấm mà oai nghiêm, đám đại quý sợ đến mức gần như ôm nhau mà run rẩy.

“Không biết là đại tiên triệu hồi, bọn tiểu nhân biết sai rồi. Đại tiên có gì dặn dò ạ?” Một tên đại quý lộ đầu ra, nịnh nọt hỏi.

“Xây lại bếp lò này cho ta, ta muốn sáng ngày mai phải thấy nó hoàn hảo không chút sót mẻ gì, nếu không thì bọn mi sẽ thành bữa điểm tâm đấy.” Hồ ly nhỏ nhắc một chân trước chỉ về phía bếp lò, sau đó quay người đi vào phòng. “Đúng rồi, lặng lẽ mà làm, không được gây ra tiếng động.”

Thoáng chốc trời đã sáng, cuối cùng bếp lò cũng xây xong, mấy Quý vương anh nhìn tôi tôi nhìn anh, chẳng ai dám rời đi, chỉ có thể ngồi bên cạnh bếp lò chờ hồ ly nhỏ thức dậy.

Họ đang tán gẫu thì Thanh Nương nhẹ nhàng đi ra, vốn muốn hoạt động buổi sáng một chút, vừa ngang qua bếp đã thấy mấy Quý vương vây một chỗ, hoảng sợ đến mức hô toán lên, nhất thời khiến họ chú ý.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 23-2

Tô Mạt đang mơ màng thì bị âm thanh bên ngoài chọc tỉnh, cô dụi mắt ra khỏi phòng, thấy ngay cảnh mấy Quý vương và Thanh Nương đang trò chuyện.

“Tiểu Bạch, cậu ra đây cho tôi.” Tô Mạt bàng hoàng chốc lát, gọi với vào phòng, đánh thức hồ ly nhỏ, nó loạng choạng đi đến bên cạnh cô.

“Tô Tô, sao vậy hả? Mới sáng sớm đã nhớ tôi rồi à?”

“Cậu có thể giải thích cho tôi biết đây là tình huống gì không?”

“Ồ, họ à, họ là người hầu của tôi, tôi bảo họ đến giúp xây bếp lò.” Lừ mắt nhìn đám Quý vương, Tiểu Bạch thầm trách mình quên bảo họ làm xong chuyện thì rời đi, lần này thì hay rồi, bị Tô Tô phát hiện.

“Người hầu?” Tô Mạt nhìn mấy Quý vương, cẩn thận đánh giá tu vi của họ, “Quý vương là người hầu của cậu? Tiểu Bạch, cậu phô trương quá đấy.”

Thật ra Tô Mạt cũng âm thầm kinh ngạc, xem ra cô đã đánh giá thấp bản lĩnh của hồ ly nhỏ này rồi. Có thể khiến nhiều Quý vương làm việc cho mình như vậy, rốt cuộc tu vi đã đạt đến cảnh giới nào?

“Tô Tô, đừng suy nghĩ lung tung nữa, tôi là Tô Mặc Bạch của cô, sẽ không hại cô. Tôi đã đến điểm giới hạn nên phải áp chế phép thuật để tránh lôi kiếp, vì vậy mới hóa thành hình dạng này.” Giọng nói của Tiểu Bạch lúc này đã khôi phục sự trầm ấm vốn có, thành thật nói ra thân phận của mình.

“Tôi đã tu thành chín đuôi, song vẫn còn một bước mới đến ngưỡng vạn năm. Hôm qua là ngày tôi đột phá tu vi, mọc đuôi thứ chín, cho nên không dám để lộ bản lĩnh, mới dùng cách như vậy giải quyết trò quỷ dựng đường cản con. Quen biết cô chẳng qua là tình cờ, ngày đó tôi rảnh rỗi nhàm chán ra ngoài chơi thôi. Cô có thể nói chuyện với tôi, cho nên tôi mới ở lại bên cạnh cô.”

Tô Mặc kinh ngạc, không ngờ Tiểu Bạch lai lịch lớn như vậy, hồ ly tu vi nghìn năm đã rất lợi hại rồi, không ngờ hồ ly nhỏ bên cạnh cô đã đến ngưỡng vạn năm. thật là chuyện chấn động! Thôi cứ xem là ý trời sắp đặt vậy.

“Được rồi, tôi không trách cậu. Cũng là duyên phận thôi, cậu có thể sai khiến Quỷ vương, đối với chúng ta sẽ có sự trợ giúp rất lớn.”

Tô Tô không tức giận là tốt rồi, Tiểu Bạch thở một hơi nhẹ nhõm, tụ tập mọi người bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

“Đạo trưởng, làm thế này có được không?” Tại nghĩa địa giữa đêm khuya, người đàn ông tay cầm xẻng ngoái đầu nhìn ra phía sau hời, trước mặt hẳn là một ngôi mộ không có bia.

“Sao nói nhiều thế, bảo cậu làm gì thì làm cái đó đi! Đã hai ngày không luyện hóa rồi, nếu không tàn nhẫn hơn thì công lao sẽ đổ sông đổ bể hết.” Tên kia nhắc chân đá người đàn ông, tướng mạo cuối cùng cũng lộ diện, đó là một gã nhỏ thó, vẻ mặt nham hiểm.

“Xin thứ lỗi, đắc tội rồi..” Gã đàn ông không ngừng lẩm bẫm, luôn thấp thỏm lo sợ sẽ có yêu ma nào đó lao ra lấy mạng mình, thế nhưng dưới sức

ép của tên đạo sĩ, hắn vẫn ra sức đào phần mộ trước mặt, chỉ trong chốc lát đã lộ ra một cỗ quan tài đen sì.

“Đạo trưởng, thấy quan tài rồi...”

Gã nhỏ thó phía sau cười thỏa mãn, “Bổ ra thành củi rồi giữ lại mà nhóm lửa.”

“Nhưng còn thi thể này...?” Gã đàn ông chần chừ không dám ra tay.

“Vứt đi, xung quanh núi rừng hoang dã, có khi còn bố thí món hời cho đám chó hoang.” Tiếng nói lạnh lùng vang lên, khiến gã bất giác rùng mình.

“Vứt... vứt hả? Làm vậy sẽ, sẽ gặp phải báo ứng thì sao?” Tên đàn ông có chút bất mãn với quyết định của gã đạo trưởng.

“Có tôi ở đây cậu sợ cái gì? Báo ứng à? Ai có thể gieo báo ứng lên người tôi được?” Khinh thường nhìn kẻ đứng trước mặt mình, gã đạo trưởng vừa giễu cợt vừa nổi lên một tia sát khí.

Tên đàn ông nhất thời im bật, bắt đầu bổ xuống. Vừa mở nắp quan tài ra, một mùi hôi thối liền xộc vào mũi khiến tên này ho sù sụ, không nhìn được lùi về sau vài bước.

“Ồ vô dụng, còn không nhanh lên.” Bịt mũi, gã đạo trưởng đá tên đàn ông.

“Đạo trưởng đừng làm nữa được không? Tôi sợ sẽ gặp báo ứng đấy! Đây là đào mộ tổ tiên người ta mà.”

“Trương Thật Thà, cậu đừng rượu mời không uống thích uống rượu phạt. Tốt nhất là cậu làm theo lời tôi, nếu không tôi sẽ tiết lộ nguyên nhân cái chết của vợ chồng Thanh Nương cho người trong thôn biết, đến lúc đó

cậu sẽ bị chìm xuống sông mà chết đấy.” Gã đạo trưởng cười khẩy, buông lời uy hiếp.

Bị đe dọa, Trương Thật Thà đành cam chịu cầm xẻng lên, lần nữa đi đến quan tài, tuyệt nhiên không nhìn vào trong.

Cuối cùng cũng bỏ xong chiếc quan tài ra thành củi khô, Trương Thật Thà lấy chiếc túi đã chuẩn bị sẵn đựng lấy, sau đó nương theo ánh trăng xúc đất lấp lại huyện vừa đào.

Gã đạo trưởng kia không nói tiếng nào, đợi Trương Thật Thà làm xong tất cả mới thúc dục Hãn đến ngôi mộ kế tiếp, cứ đến lúc hãn chần chừ thì gã lại dùng chuyện của vợ chồng Thanh Nương để uy hiếp.

Sắc mặt Trương Thà lúc xanh lúc trắng, hãn nắm chặt chiếc xẻng trong tay, chùng như muốn đập vào gáy gã đạo trưởng phía trước.

Giống như đi guốc trong bụng của Trương Thật Thà, gã đạo trưởng không quay đầu lại nhưng giọng nói hiểm độc vang lên, “Tôi khuyên cậu đừng nên đại dốt đụng đến tôi, nên nhớ tôi chỉ cần nhúc nhích ngón út thôi đã khiến cậu sống không bằng chết rồi. Còn nữa, cậu tốt nhất nên nghĩ cách trở lại ngôi nhà đó tiếp tục luyện hóa oán linh của Thanh Nương cho tôi.”

Một câu nói lạnh lùng thoát cái loại bỏ ý định của Trương Thật Thà, hãn cúi gằm đầu xuống, chán nản đi theo sau gã đạo trưởng, lặng lẽ thờ dài. Dục vọng của hãn hại chết vợ chồng Thanh Nương, hôm nay lại tạo nghiệt lớn thế này sợ rằng về sau sẽ không thể chết tử tế. Nhưng cũng đã quá muộn để quay đầu hối hận.

Trương Thật Thà và gã đạo sĩ giằng co một hồi, không hề hay biết rằng ở một góc khác, từ nãy đến giờ có một ánh mắt theo dõi nhất cử nhất động của chúng.

Tiểu Bạch và Tô Mạt nghe tin tức Quý vương báo cáo, rơi vào trạng thái trầm tư, mà Thanh Nương thì giận run người, “Hai tên khốn kiếp! Chúng không có tổ tiên sao? Làm như vậy với người đã nghỉ, chắc chắn sẽ bị báo ứng.”

“Mi tiếp tục theo dõi chúng, có biến thì lập tức cho ta biết.” Tiểu Bạch vẫy vẫy móng vuốt, ra lệnh cho Quý vương vừa mới trở về.

“Tiểu Bạch, cậu để mấy Quý vương theo dõi Trương Thật Thà và gã đạo sĩ liệu có ổn không? Thủ đoạn của gã thì cũng không phải để đối phó đâu, tôi sợ...”

“Không sao, bọn họ đã tu đến cảnh giới mấy nghìn năm rồi, đều có tên trong danh sách của Âm Ti. Chỉ là quen tu luyện riêng rẽ, không làm quỳ để một phương cũng không thành vấn đề, chỉ bằng bản lĩnh của loài người kia hoàn toàn không thể động đến họ.” Tiểu Bạch ngoe ngậy đuôi xem thường.

“Này Tiểu Bạch, tôi vừa nghĩ ra một ý. Nếu hai tên kia muốn đến đây quấy rối, tại sao chúng ta không cho chúng cơ hội chứ? Có điều việc này phải bí mật một chút, không được để thôn dân biết, nếu không chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn. Cậu bảo mấy Quý vương tìm những hồn phách bị Trương Thật Thà đào mộ, nếu còn ở đó thì sẽ có trò vui để xem đấy.” Nụ cười trên mặt Tô Mạt khiến Tiểu Bạch mấy lần này nhất định sẽ có người gặp nạn rồi đây.

Sáng sớm, Tô Mạt leo núi theo thói quen, miệng không ngừng chào hỏi các thôn dân qua lại, sự lương thiện chất phác của mọi người vô tình khiến tâm trạng cô trở nên cởi mở.

“Tô cô nương.”

Tô Mạt quay đầu, thấy một tên đàn ông vẻ mặt thật thà thở hển hển phía sau.

“Anh là...?”

“Tô cô nương, tôi họ Trương, mọi người gọi tôi là Trương Thật Thà. Tìm cô cũng không có gì quan trọng cả, cô vừa đến có thể chưa quen thuộc lắm, tôi ở gần nhà cô, nếu cô không chê bình thường tôi có thể giúp cô nấu nước hoặc làm việc nặng nhọc gì đó. Cô thấy có được không?”

Trương Thật Thà? Chính là kẻ đã hại chết vợ chồng Thanh Nương? Muốn đến giúp đỡ à, đúng là cáo chúc tết gà mà. Nghĩ đến đây, Tô Mạt khẽ mỉm cười, “Vật tốt quá, nhưng như thế có phiền anh không?”

Trương Thật Thà cười gượng, hấn liên tục xoa tay, “Không phiền, không phiền. Cô đến chữa bệnh cho người trong thôn, chúng tôi cảm tạ còn không kịp sao lại chê bai phiền hà chứ? Quyết định thế nhé, ngày mai tôi sẽ đến nhóm bếp giúp cô, có gì lộn xộn mong cô đừng chê.”

Trương Thật Thà tạm biệt Tô Mạt, sau đó đi về phía đầu thôn. Tâm trạng vui vẻ của cô cũng vì sự xuất hiện đột ngột của hấn mà bị phá hỏng. Cô nhìn bóng lưng hấn bỏ đi, quay về nhà.

“Gì cơ? Tên kia chủ động tìm cô à? Tô Tô, cô không sao chứ? Có bị thương không?” Tiểu Bạch thấy Tô Mạt đi chưa được bao lâu lại quay về liền nhảy đến hỏi thăm một chút, nghe thấy cô gặp phải Trương Thật Thà thì lo lắng một hồi. Thanh Nương đang ở trong phòng nghe thấy cũng vội vàng chạy ra, sợ mình liên lụy đến cô.

Tô Mạt vuốt ve bộ lông của nó, lại nhìn Thanh Nương lo lắng, buồn cười cất lời, “Tôi không sao. Tôi chỉ tò mò chuyện hấn dám chủ động tìm tôi. Có điều như vậy cũng tốt,, chúng ta có thể bắt ba ba trong rọ rồi, bếp lò đã được xây lại, hấn thích đốt thì cứ đốt, chúng ta kiên nhẫn tạo cho chúng nhiều cơ hội một chút, đến lúc chúng lơ lửng đề phòng, tốt nhất là vụ tên đạo sĩ kia đến đây, chúng ta đóng cửa thả chó.”

“Chuyện làm thế nào rồi?” Chưa kể đến không khí trong nhà, tiếng nói vừa nghe thôi cũng đã làm người khác cảm thấy khó chịu.

Trương Thật Thà lau mồ hôi hột, tuy bất mãn nhưng giọng điệu vẫn vô cùng cung kính.

“Đã nhận lời rồi, chiều nay tôi qua đó đốt một chút gỗ quan tài, ngài thấy sao?”

“Ừ, làm rất tốt, nếu không đủ thì chúng ta lại nghĩ cách khác. cô gái kia không có vấn đề gì chứ?” Gã đạo sĩ nhìn Trương Thật Thà, ánh mắt u ám khiến hắn bất giác rùng mình.

“Không có vấn đề gì cả, Tô cô nương chỉ mới hơn hai mươi thôi, tướng mạo hết sức bình thường, không làm trở ngại chuyện lớn của ngài đâu.” Hắn dè dặt trả lời câu hỏi của gã đạo sĩ, thấy gã nghe xong lại nhắm mắt dưỡng thần, Trương Thật Thà mới thở dài một hơi.

“Cậu liệu tình hình mà làm đi! Nếu gặp phải vấn đề gì thì đến tìm tôi, nếu như con bé kia thật sự cản đường, vậy thì...” Không mở mắt ra, gã đạo sĩ chỉ đưa tay lên cổ ra hiệu cắt ngang, Trương Thật Thà thấy vậy run sợ không thôi. Đáng tiếc, bây giờ ân hận cũng đã muộn. Nếu ban đầu không nổi lòng tà dâm, có lẽ bây giờ vẫn được sống cuộc đời yên ổn.

Trương Thật Thà vừa nghĩ vừa đi đến nhà Tô Mạt, gọi với vài tiếng, không ai trả lời. Hắn đang do dự có vào hay không, lại nghĩ đến vẻ mặt đờ đờ sát khí của gã đạo sĩ, đành tiến lên đẩy cửa sân.

“Có người ở nhà không?” Đi vào gian ngoài, Trương Thật Thà gọi thêm vài tiếng, vẫn không ai đáp lời, “Kỳ lạ, lẽ nào đã đi ra ngoài rồi sao?”

Hắn lúng túng gãi đầu, theo bản năng đi vào gian trong. “Thanh Nương, tôi xin lỗi cô.” Nhìn chiếc giường đất trong phòng, hắn lẩm bẫm.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 23-3

Nếu Trương Thật Thà có thiên nhãn, lúc này có thể thấy được ngồi trên đất chính là Thanh Nương, còn có Tiểu Bạch và Tô Mạt.

“Thanh Nương, tôi biết chị oán hận lắm, nhưng chị phải tỉnh táo, hiện tại chưa phải lúc trả thù.” Kể từ khi Trương Thật Thà bước vào căn phòng này, oán khí của Thanh Nương đã bốc lên nghi ngút. Oán khí vốn máu đen trong nháy mắt đã bắt đầu trở thành màu đỏ, Tô Mạt sợ hãi vội vàng kéo Thanh Nương, cố gắng ngăn chặn oán khí không ngừng tăng vọt.

“Sao lạnh thế này? Không phải có ma chứ?” Trương Thật Thà dang đứng trong phòng hồi tưởng, cảm giác không khí ngày càng lạnh, hắt chà chà cánh tay, vội vàng chạy ra gian ngoài, định nhóm lửa xong thì rời khỏi.

“Tiểu Bạch, tìm được mấy hồn phách kia chưa?”

“Tìm được rồi, tôi bảo mấy Quỷ vương dẫn họ đến ngay.” Nói xong Tiểu Bạch chạy ra ngoài cửa, nhảy lên nóc nhà, khẽ vẩy móng vuốt, triệu hồi Quỷ vương. Sau khi làm xong thì lại trở về bên cạnh Tô Mạt.

Một lát sau, mấy vị Quỷ vương vừa đến nơi đã thấy Tô Mạt và Thanh Nương đang giận dữ, trên trán bỗng lấm tấm mồ hôi dù không hiểu vì sao. Theo chỉ thị của Tiểu Bạch, giao một quyển trục cho Tô Mạt, pháp bảo này là để nhốt ma quỷ, cũng có thể nuôi chim chóc, hoa cỏ.

Nhận lấy quyển trục trong tay Tam Quỷ vương, Tô Mạt liếc nhìn Trương Thập Thà còn đang lảm nhảm, thả mấy hồn ma trong đó ra. Trương Thập Thà nhóm lửa còn đang đắm chìm trong ảo tưởng của mình, không hề phát hiện phía sau có mấy hồn ma mặt mày dữ tợn đang đến gần.

Kể ra những hồn ma này đều là người vô tội, thế nhưng lại là ôm uất ức mà chết, cho nên oán khí rất nặng. Người nhà vất vả lắm mới tìm được đạo sĩ đến siêu độ. Thế nhưng chưa đến thất đầu đã bị người ta đào lên cướp quan tài, sau đó còn tùy tiện qua loa lấp đất lại, không phải lộ tay chân thì là lộ đầu mình, hại bọn họ bị dã thú chó hoang cắn xé, rơi vào cảnh chết không toàn thây. Điều này khiến cho oán niệm của họ càng dâng cao, bởi thế vừa nghe Tam Quỷ vương nói có thể giúp họ báo thù, liền thuận theo về nhà Tô Mạt.

Khoảnh khắc ra khỏi quyển trục trông thấy Trương Thập Thà, những âm hồn mắt long sùng sục, hăng máu giành nhau nhào đến.

Trương Thập Thà không biết rõ tình huống hiện tại, bận rộn nhóm lửa mà lòng căng thẳng, sao lâu như vậy mà vẫn chưa bắt lửa?

Trong tích tắc ngồi dậy, hắn trông thấy cảnh tượng trước mắt, liền trần trối đứng đó, sợ đến nỗi không có sức để kêu cứu.

“Ôi mẹ ời!” Hắn gào to, một dòng nước nóng hồi tuôn xuống từ bắp đùi đến lòng bàn chân, hấn cố gắng gượng dậy lão đảo chạy ra ngoài cửa..

Tiểu Bạch phản ứng nhanh, nhắc móng vuốt tạo ra một kết giới, ngăn cách tiếng kêu la thảm thiết của Trương Thập Thà ở trong sân, ngoại trừ những người đứng ở đây, sẽ không có bất cứ ai nghe thấy.

Đám oán hồn ùn ùn kéo đến, sẽ Trương Thập Thà thành ngàn vạn mảnh. Hắn cứ thế hoàn toàn biến mất trên thế giới này, đến cả linh hồn cũng không còn.

Sân nhà lại khôi phục trạng thái an tĩnh ban đầu, đám hồn ma cúi người vái chào Tô Mạt, sau đó dần dần biến mất.

“Giải quyết xong một tên rồi, tiếp theo sẽ đến lượt gã đạo sĩ, đó mới là mối hiểm họa khó lường.” Tô Mạt không có chút nào thoải mái nào sau khi trừng phạt Trương Thật Thà, ngược lại còn dăm chiêu suy nghĩ, “Có lẽ hồn phách của chồng Thanh Nương ở đâu chỉ có gã đạo sĩ kia biết, tối nay chúng ta phải đến nhà Trương Thật Thà thăm dò một chuyến.”

“Được, tôi bảo mấy Quý vương tiếp tục theo dõi tung tích hắn.” Tiểu Bạch rí tai điều gì đó với Tam Quý vương, ông ta nghe xong vái chào Tô Mạt rồi biến mất.

Màn đêm buông xuống, người qua lại thưa thớt dần, thuận tiện cho nhóm Tô Mạt hành động.

“Đến rồi, chính là đây.” Quý vương dẫn đường chỉ nhà Trương Thật Thà.

“Gã đạo sĩ vẫn còn ở đó à?” Tô Mạt nghi ngại hỏi.

“Vâng, vẫn chưa rời đi, giống như đã chết vậy, ngồi yên không nhúc nhích. Bọn tôi không hề đến gần, sợ bị phát hiện, không tiện cho cô và đại tiên làm việc.”

Vẫn bình chân như vại ngồi ở đó ư? Gã không thể không biết cái chết của Trương Thật Thà, nhưng sao vẫn còn ở đây, đang đợi cô tìm đến cửa sao? Là ỷ vào bản lĩnh cao cường hay là gã có ý định gì khác?

“Tô Tô, cô đi sau tôi.” Tiểu Bạch cản áo Tô Mạt, sau đó đi lên trước.

Kì lạ là dù nhiều người xông vào trước mặt như vậy nhưng gã đạo sĩ vẫn nhắm mắt bất động.

Tô Mạt còn chưa lên tiếng, Thanh Nương đã không dần lòng được xông đến. Nhưng cô chỉ vừa chạm vào, gã đã ngã xuống đất.

“Tô cô nương, người này đã chết, mà còn chết lâu lắm rồi.” Đại Quý vương bước lên thăm dò động tĩnh, phát hiện điểm bất thường.

“Không đúng, gần đây chúng tôi luôn trông chừng gã, nếu đã chết lâu rồi sao chúng tôi không phát hiện chứ?” Người lên tiếng là Tam Quý vương.

Đang lúc mấy Quý vương tranh luận, gã đạo sĩ lại từ từ phong hóa, cuối cùng hóa thành phấn vụn. Biến hóa đột ngột khiến mọi người trong phòng hoang mang khó hiểu. Đã đến mức phong hóa thì gã này chết bao lâu rồi? Mà như thế thì kẻ sai khiến Trương Thật Thà rồi cuộc là ai?

“Có phải là bị nhập không? Gã đạo sĩ căn bản chỉ là một cái xác không hồn. Còn kẻ đứng sau thật sự đã bỏ trốn sau cái chết của Trương Thật Thà.” Nhìn phấn vụn trên mặt đất, Quý vương tu hành lâu nhất đưa ra một giả thiết.

“Không loại trừ khả năng này, có điều đạo hạnh kẻ này không đơn giản, có thể chạy trốn dưới mắt chúng ta, xem ra hành tung mấy ngày qua của chúng ta đều bị hãn biết được. Việc gã đào tẩu đối với chúng ta cũng không phải chuyện tốt, gã ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, những thứ không biết mới là đáng sợ nhất.” Tô Mạt gật đầu, quay người đi ra ngoài, “Sau này phải cẩn trọng hành sự, người này nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ với Thanh Nương. Chúng tôi sẽ nghĩ cách tìm được chồng chị, chị đừng quá đau buồn.”

Mà lúc này, gã đạo sĩ mà nhóm Tô Mạt truy lùng đang ở chỗ đóng gỗ quan tài Trương Thật Thà đào lên, hãn oán hận nhìn về phía nhà cô, đôi mắt ánh lên sát ý tối tăm, có điều tình huống bản thân hãn cũng khá chật vật. Đại Quý vương không đoán lầm, thân thể đạo sĩ kia không phải của

hắn. hắn là kẻ tu hành, thiên chất cực cao nhưng vì nhập ma nên bị trục xuất khỏi sư môn, lòng mang oán hận nên càng trầm mê vào ma đạo, làm nguy hại một cõi.

Sau khi biết được tin tức, sư môn liền cử người diệt trừ, hắn không đối phó nổi nên chết trong núi hoang, linh hồn may mắn trốn thoát nên không bị đánh tan thành mây khói.

Nhưng bản tính ác độc, lại nhập vào ma đạo, hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện quay đầu, gieo rắc tội ác khắp nơi. Trương Thật Thà cũng là hắn tình cờ gặp được nên mới lợi dụng một phen. Không ngờ giữa đường lại bị đám người Tô Mạt phá rối. Đã đến nước này, nhưng Lý Hiên vẫn không từ bỏ, nghĩ phải tìm một thân xác nữa, đến lúc đó nhất định phải khiến con ranh kia và người cả thôn chôn cùng.

Lúc này Tô Mạt ngồi trong nhà, nhìn cả nhóm có ma có quỷ trước mặt, không nhìn được phì cười, “Các người đừng đứng đây nữa, đi tu hành hay nghỉ ngơi đi. Phải dưỡng sức thì mới đối phó với kẻ địch được.”

Bọn họ vừa nghe có thể rời đi liền vội vàng vái chào Tô Mạt, nhưng vẫn chưa rời đi, mà nhìn Tiểu Bạch, ánh mắt đầy mong đợi.

“Tô Tô đã nói thế thì các người đi trước đi, có điều gọi thì phải đến, biết không?” Thoải mái nằm vùi trong chăn, nó miễn cưỡng cất lời.

Mấy Quỷ vương lúc này như được đại xá, biến mất khỏi nhà Tô Mạt nhanh như chớp.

“Tô cô nương, còn tôi thì sao?” Còn lại một mình Thanh Nương, chị e ngại hỏi Tô Mạt.

“Chị ở lại với tôi. Nếu có người đến khám bệnh thì chị xem giúp tôi, cứ dựa theo ba điều kiện chúng đã nói lúc trước. Gã đạo sĩ đã bỏ trốn, hiện tại còn một biện pháp là chiêu hồn thôi. Chị nói ngày tháng năm sinh của

chồng chị cho tôi biết, sau đó tôi chiêu hồn giúp chị, có điều...” Nói đến đây Tô Mạt ngập ngừng đôi chút, sợ rằng Thanh Nương không tiếp nhận được lời tiếp theo.

“Có thể chiêu hồn thật sao? Có điều thế nào, cô cứ nói, nếu cần tôi làm gì, tôi đều sẵn sàng.” KHông hiểu được dụng ý của Tô Mạt, Thanh Nương chỉ vừa nghe có thể tìm được chồng đã phấn chấn lên hẳn, ánh mắt tràn ngập hi vọng.

“Đây là cách thức cuối cùng, nhưng nếu vẫn không nhận được tin tức nào, vậy thì có thể xác định chồng chị đã tan thành mây khói.” Tô Mạt nhìn Thanh Nương một lúc, nói ra kết quả xấu nhất.

“Tan thành mây khói ư?” Quả nhiên Thanh Nương không chịu đựng nổi kết cục như vậy, chị lùi về phía sau hai bước, lão đảo ngồi xuống. “Đều là do tôi liên lụy anh ấy. Nếu thật sự anh ấy đã không còn tồn tại, tôi nguyện cùng anh ấy tan đi.” Đến lúc này, Thanh Nương đã hạ quyết tâm, kiên định nhìn Tô Mạt.

Tô Mạt không nói gì, chỉ thở dài, đứng dậy trái chân, sau đó nhắc Tiểu Bạch đặt xuống đũa, không để ý đến một ma hồ ly trong phòng nữa, nhắm mắt lại, hi vọng có thể trở về thế giới của mình giống như lúc trước, dù chỉ là nhìn thôi...

Thật lâu sau, có lẽ đã suy nghĩ đến mệt mỏi, nhịp thở Tô Mạt bắt đầu đều đặn, tiến vào mộng đẹp. Tiểu Bạch vẫn ngồi trên giường bỗng đứng dậy, ánh sáng chói lóa hiện lên, một chàng trai đáng vẻ yêu nghiệt xuất hiện.

Mái tóc dài màu bạch kim buông xõa sau lưng, chỉ buộc lại bằng một sợi tơ. Lông mày và đôi mắt trong veo như thủy tinh ngâm trong nước, khóe mắt hơi xếch, khiến cả người trông vô cùng quyến rũ. Tròng mắt tinh khiết và đôi mắt hút hồn tạo nên một vẻ phong tình kì diệu, nếu nhìn kỹ,

trong đôi mắt kia tựa thể mang theo dòng nước xoáy khiến người ta mê đắm. Đường nét khuôn mặt thanh tú khiến người ta khó thể phân biệt là trai hay gái, đôi môi mỏng màu nhàn nhạt như nước lúc này lại mang theo ý cười. Trên người mặc bộ áo gấm nền xanh lơ hoa văn bạc, hoa sen thêu trên áo như ẩn như hiện.

Khi chàng trai xuất hiện, cũng là lúc hồ ly nhỏ mất tăm bóng dáng. Chàng trai vung tay lên, Tô Mạt vốn đang ngủ không yên liền giã lông mày ra, khóe môi cũng nhoẻn lên. Nhìn không mặt cô ngủ say, chàng trai đi về phía cô, lơ đãng ngồi bên mép giường, im lặng nhìn ngắm, ánh mắt sâu thẳm. Cuối cùng, chàng trai nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên khóe môi cô, thì thầm, “Tô Tô, em phải nhớ chịu trách nhiệm với tôi, bởi vì tôi là Tô Mặc Bạch.”

Lúc này vừa qua ngày rằm, trăng mười sáu tròn vằng vặc, ánh trăng sáng trong chiếu xuyên qua cửa sổ soi vào nhà. Tô Mặc Bạch cúi đầu khẽ hôn Tô Mạt, tóc đen tóc trắng vẫn vít trông vô cùng bắt mắt. Một đám mây bay đến, mặt trăng e thẹn núp vào trong tầng mây, lặng lẽ giấu đi màn thăm thiết trong phòng.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 23-4

“Mặt Mặt vẫn chưa tỉnh sao?” Có thể vì tín hiệu không tốt, trong điện thoại có tiếng nói đứt quãng.

“Chưa. Cô và Ly Thương vẫn khỏe chứ? Tình huống bên kia thế nào rồi? Tệ lắm không?” Hàn Ngạo tiều tụy nhìn Tô Mặt vẫn hôn mê bất tỉnh, hỏi thăm Đào Từ bên kia điện thoại.

“Anh cũng đừng lo quá, mọi chuyện sẽ tốt cả thôi. Chúng tôi không sao, chỉ là trận động đất lần này rất nghiêm trọng, dư chấn vẫn chưa dứt, mỗi ngày đều lắc tới lắc lui, hẳn là địa phủ càng bận hơn rồi. Tôi và Ly Thương dốc hết sức giúp đỡ đến đâu thì hay đến đó, dù sao đây cũng là do chúng tôi tạo nghiệp mà.” Đào Từ ở bên kia cố gắng an ủi Hàn Ngạo, mặc dù lời an ủi này mới yếu ớt làm sao, bản thân cô cũng đang lo lắng như ngồi trên đống lửa đấy thôi.

“Ừ, hai người chú ý một chút, có thay đổi gì tôi sẽ báo ngay.” Hàn Ngạo buông điện thoại xuống, đi đến ngòai bên giường.

Anh nắm tay cô, vẻ mặt đầy buồn bã, “Tại sao em vẫn chưa chịu tỉnh? Rốt cuộc phải làm sao mới đánh thức được em?”

“Ngạo!” Tô Mặt choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, trong mơ Hàn Ngạo vô cùng tiều tụy, anh đến bên cạnh vách đá, mỉm cười với cô, sau đó quay người nhảy xuống vực sâu không đáy.

Tô Mạt lau mồ hôi trên trán, nhìn thấy Tiểu Bạch bên cạnh, cô thở dài đứng dậy đi ra gian ngoài. Đã đến thế giới này nhiều ngày rồi, cũng không biết hiện tại nhóm Hàn Ngạo thế nào, luôn nói giấc mơ và thực tế đôi khi cùng tồn tại, như vậy Hàn Ngạo có bị nguy hiểm không, trong lòng Tô Mạt thấp thỏm vô cùng.

“Tô Tô, chờ tôi một chút.” Kể từ khi mấy Quỷ vương đi, Tiểu Bạch lại không phục giọng nói trẻ con lúc trước, nó chạy nhanh đến cạnh cô, đi theo ra cổng.

Lúc sắp đi lên đường núi, đột ngột cửa thôn phía trước xảy ra ồn ào, Tô Mạt ngẩng đầu nhìn về phía đó, không xa có một đám thôn dân đang vây quanh của thôn không biết đang làm gì. Mới sáng sớm thế này mà đông người như thế lẽ nào đã xảy ra chuyện gì lớn sao?

“Bác à, xảy ra chuyện gì vậy ạ? Sáng như vậy sao tụ tập đông người thế?” Tô Mạt thuận ý hỏi thăm một thôn dân bên cạnh.

“Là Tô cô nương à, đừng hỏi nữa, chuyện này nói ra thật là khủng khiếp, cô xem đi.” Ông bác kia giơ tay chỉ vào giữa đám người.

Lúc này Tô Mạt mới chú ý đến cảnh tượng bên trong, mấy con gia cầm đã chết được chất chình tề ở của thôn, vốn chẳng có gì kỳ lạ, chỉ là nguyên nhân khiến người ta sợ hãi chính là chúng đều mất đầu, miệng vết thương cũng không có một vết máu. Giống như... những loài vật này trời sinh đã không có máu vậy.

Bỗng nhiên xảy ra sự việc quái lạ ngăn cản dự tính lên núi của Tô Mạt, vì cái chết kì dị của đám gia cầm mà thôn dân ai nấy đều sợ hãi.

“Tiểu Bạch, cậu cảm thấy nguyên nhân cái chết của đám gia cầm này là gì?”

“Có khả năng là một loài thú nao đó, có điều làm ra loại chuyện như vậy hẳn tu vi không cao rồi. Nếu đạt được cảnh giới nhất định thì hoàn toàn có thể kiểm chế dục niệm của bản thân.” Tiểu Bạch nhìn xung quanh rồi trả lời.

Trưởng thôn thấy thôn dẫn đã về hết thì đến bên cạnh Tô Mạt hỏi han, cô cũng thuận tình hỏi thăm một chút.

“Tình trạng này giống với việc lúc trước bác nói sao?”

“Không giống, chuyện kia chỉ xuất hiện trong nhà thôn dân, gia cầm bị mất máu mà chết nhưng đầu vẫn còn. Ôi! Không biết là thôn chúng ta đã chọc phải thứ gì, nếu như lại xảy ra chuyện như vậy nữa thì bác sẽ mời đại sư về xem thử coi sao.”

Tô Mạt im lặng không lên tiếng, rốt cuộc là do thứ gì làm ra cô cũng chưa nắm chắc, chỉ có thể từ từ âm thầm điều tra thôi.

Cô quay lại đường cũ đi lên núi, chuyện của Thanh Nương vẫn phải lo liệu cho xong. Đi dạo một vòng, cuối cùng cô tìm được một nơi khá tốt, chôn cất ở nơi này tuy đời sau không vinh hoa phú quý song ít ra cũng không phải là vùng đất dữ. Vợ chồng Thanh Nương không có con cái, không cần bảo vệ đời sau ấm no, chỉ cần là đất an nghỉ thì cũng xem như không tệ.

Tô Mạt tiện tay làm dấu, bỗng nhiên cô lại thấy hơi sầu. Đến bây giờ cô vẫn chưa biết niên đại ngày tháng ở nơi này, làm sao chọn thời gian chôn cất đây?

“Tô Tô, sao vậy?”

“Tôi không biết thời gian ở đây, không chọn được ngày giờ hạ táng được.”

"Vây đơn giản thôi, kéo mấy Quý vương đến, bảo chúng lo, thuận tiện đào huyết." Tiểu Bạch phe phẩy lỗ tai, thờ ơ nói.

"Ý kiến hay, tối nay bảo họ đến đi." Nghe lời đề nghị của Tiểu Bạch, Tô Mạt quay người đi xuống chân núi, dáng vẻ vui sướng của cô khiến ánh mắt Tiểu Bạch trở nên tràn ngập thương yêu. Chỉ cần em vui vẻ, tôi nguyện làm mọi thứ vì em.

Đường xuống núi không khó đi như lúc lên, Tô Mạt và Tiểu Bạch nhanh chóng vào thôn. Xác gia cầm chết chất chồng ở cửa thôn đã được dọn dẹp, không biết là tự mọi nhà thu dọn hay trưởng thôn đã cho người xử lí. Đi về phía nhà, từ đằng xa Tô Mạt đã thấy một cô gái trẻ tuổi đứng trước cửa, nhìn dáo dác vào sân.

"Cô có việc gì không?" Tô Mạt vội vàng đi đến, đứng trước mặt cô gái.

"Cô, cô là Tô cô nương à?"

"Ừ. Cô là...?"

"Tôi là con gái ông Lý phía Tây thôn, không phải người lần trước bị trúng tà." Thấy Tô Mạt hình như đã hiểu lầm, đại khái đoán được ý nghĩ của cô, cô gái vội vàng xua tay, "Tôi tên Lý Tú, cô gọi tôi là Tú Nhi được rồi."

"Cô đến tìm tôi có gì không?"

"Tôi thấy trong người khó chịu, khoảng thời gian trước sáng sớm thức dậy luôn cảm thấy mệt mỏi bủn rủn, toàn thân đều đau nhức. Ban đầu không chú ý, tôi..." Vừa định nói tiếp thì Tô Mạt đã ngắt lời.

"Vào nhà nói đi, trời bắt đầu nóng rồi." Kéo tay Tú Nhi, Tô Mạt mở cửa đi vào.

"Nói tiếp đi."

Cô ra hiệu với Tiểu Bạch, ý bảo đưa Thanh Nương đến, nó liền chạy ra gian ngoài, chỉ chốc lát sau, Thanh Nương đã xuất hiện bên cạnh Tô Mạt, cẩn thận quan sát sắc mặt Tú Nhi.

"Khoảng thời gian gần đây tôi phát hiện kinh nguyệt hình như không có đến, mà mỗi sáng thức dậy đều cảm thấy buồn nôn. Mỗi ngày rời giường thân thể cũng đau nhức, luôn cảm giác thèm ngủ. Tôi không dám nói với ba mẹ, nên đành đến chỗ cô." Tú Nhi nói xong, mặt lại đỏ ửng.

"Tô cô nương, có thể mượn tay cô bắt mạch được không?" Thanh Nương nghe thấy lời của Tú Nhi, liền nói với Tô Mạt.

"Tôi bắt mạch cho cô nhé, chỉ nghe cô nói thôi thật sự không dễ chuẩn bệnh được." Nói xong Tô Mạt ra hiệu Tú Nhi đưa tay qua, giả vờ đặt ngón tay lên cổ tay cô ấy.

Một luồng khí lạnh tràn đến từ cánh tay Tô Mạt, là Thanh Nương bắt mạch.

"Tú Nhi, cô đã có chồng rồi à?" Tô Mạt lặp lại câu hỏi của Thanh Nương.

"Chưa ạ, tôi còn ở nhà ba mẹ, mùa thu năm nay mới thu xếp hôn sự." Tú Nhi ngại ngùng, "Đã đính hôn rồi, nhưng mà chúng tôi chỉ gặp nhau vài lần thôi, đều là lễ tết mới đến nhà thăm hỏi."

"Tô cô nương, mạch Tú Nhi này giống như có thai. Nhưng cô ấy chưa gả, hơn nữa nhìn dáng vẻ vẫn còn là xử nữ đấy. Cô điều tra xem có vấn đề nào khác không? Đây không phải là thể mạnh của tôi." Thanh Nương cau mày nhìn Tú Nhi, rụt tay lại.

Lời nói của Thanh Nương khiến Tô Mạt rơi vào trầm tư. Nếu Tú Nhi không phải mang thai thật sự thì tại sao xuất hiện hỉ mạch, huống chi cô ấy còn là xử nữ.

Tô Mạt im lặng khiến Tú Nhi bất an, "Tô cô nương, không phải tôi mắc bệnh nghiêm trọng chứ?"

"Không có, cô đừng lo, gần đây cô có đi qua chỗ nào, hay là tiếp xúc với ghú gì kì lạ không?" Tô Mạt hỏi.

"Tôi..." Dường như cố gắng nhớ lại, Tú Nhi im lặng, cúi đầu suy nghĩ.

Lúc này Tô Mạt mới cẩn thận quan sát, quả nhiên ở vị trí bụng của cô ta có một đám khí màu đen bao phủ, hẳn là quý thai rồi.

"Tô cô nương, gần đây tôi có lên núi vài lần, hiện giờ rau cải trên núi tươi non, cho nên tôi thường xuyên lên hái rau dại, hình như chưa bao giờ gặp phải gì cả." Nghĩ rất lâu cũng không ra.

"Vậy có gặp phải chuyện kì quái nào không?" Nếu vậy chính là không cẩn thận đụng phải thứ gì rồi.

"Chuyện kì lạ? Tôi..." Tú Nhi có chút ngại ngùng, ngập ngừng, "Lúc nào tôi cũng mơ thấy một người con trai, bảo tôi làm vợ của hắn, nhưng mà tôi không thấy rõ dáng vẻ hắn ra sao cả."

Đêm khuya như mực, rõ ràng trăng qua mười sáu luôn sáng ngời, vậy mà khi nhìn lên vầng trăng hơi khuyết kia lại không cảm thấy ánh sáng nào cả.

Quá tầm tối!

Tô Mạt nói thầm trong lòng, đáng lẽ giờ này cô đang nằm trong nhà ôm chăn ngủ, cơ mà lại phải ra ngoài làm việc. Chẳng vui gì hết!

Đại khái là Tô Mạt và Tiểu Bạch đang lên vào nhà Tú Nhi, xem thử tên kia daqng về ra sao, đám gia cầm chết ở đầu thôn cuối cùng có phải do hần làm hay không. Đề phòng bất trắc, Tô Mạt lấy một lá bùa ẩn thân che hai người lại, vừa mới thực hiện xong, cô bất chợt thấy một luồng ánh sáng chói lòa hiện lên, một chàng trai tóc trắng áo hoa hiện ra trước mặt.

Tô Mạt cứng đờ nhìn mỹ nam đột ngột xuất hiện, bất giác lùi lại vài bước, chỉ vào anh ta, "Hồ ly nhỏ đâu rồi?"

Tô Mặc Bạch cười không nói gì, ôm lấy Tô Mạt còn đang ngăn người đi về phía phòng Tú Nhi.

Tô Mạt vẫn còn bàng hoàng nên không để ý đến lúc này mình đã bị Tô Mặc Bạch ôm trong lòng. Cô nghĩ mãi không rõ, tại sao Tiểu Bạch lại bất chợt biến thành chàng trai yêu nghiệt thế này. Đáng về anh y hệt tối hôm qua, chỉ là lúc đó Tô Mạt đã ngủ mất, còn bây giờ bị người ta ôm vào lòng, làm sao cô bình tĩnh cho được.

"Anh thật sự là hồ ly nhỏ à?" Thật lâu sau Tô Mạt mới cất lời hỏi thăm, lại nhận ra đã đến trước cửa phòng Tú Nhi, vội vàng che miệng, sợ bị phát hiện.

Thấy cô như vậy, Tô Mặc Bạch không nói gì thêm, chỉ khẽ cười.

"Cười cái gì? Anh không sợ bị nghe thấy sao?" Đưa tay che miệng "hồ ly nhỏ", Tô Mạt nhìn một vòng xung quanh, xác định không có ai mới thở phào yên tâm.

Tô Mặc Bạch buông cô ra, song cánh tay vẫn vòng qua chiếc eo nhỏ, tay còn lại kéo bàn tay cô đang che miệng anh xuống.

“Không ai có thể nhìn hay nghe thấy chúng ta cả. Em yên tâm.”

Giọng nam dễ nghe vọng đến, khiến Tô Mạt lần nữa khẳng định “hồ ly nhỏ” đích thị là yêu nghiệt.

Hai người đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, đến tận khi phòng Tú Nhi vọng ra tiếng nói chuyện, mới hoàn hồn lại.

“Anh đã đến rồi ư, tôi không thể làm vợ anh đâu, tôi đã có hôn phu rồi, mùa thu năm nay chúng tôi sẽ thành thân.” Tiếng Tú Nhi vang lên, nhưng trong phòng vẫn im thin thít.

Kì lạ là dù không ai trả lời, Tú Nhi vẫn nói tiếp, giống như đang có người đối thoại với cô ấy vậy, “Tôi, tôi thích anh, có điều làm sao có thể mở miệng nói chuyện từ hôn chứ? Chúng tôi đã đính ước nhiều năm rồi, tùy tiện nói như vậy ba mẹ hai bên không đồng ý đâu.”

Tình huống như vậy khiến Tô Mạt ngạc nhiên, cô khẽ đẩy Tô Mặc Bạch, nhìn vào trong qua khe cửa. Tuy lúc này ánh sáng trong phòng rất tối, song mắt Tô Mạt không giống mắt người thường, cho nên vẫn thấp thoáng thấy được cảnh bên trong. Hiện tại trong phòng không có gì cả, Tú Nhi dựa vào giường, một mình đối mặt với căn phòng không có bóng người, nói không ngừng.

“Sao vậy?” Tô Mặc Bạch thấy Tô Mạt như vậy cũng kè đến xem, thân thể anh dính sát vào người cô, lúc nói chuyện hơi thở phả ra mơn trớn vành tai cô, khiến cô ngượng ngùng cúi đầu, mặt ửng hồng.

Cô quay lại lờm Tô Mặc Bạch, thấy đối phương nhún vai tỏ vẻ vô tội thì bất đắc dĩ quay đầu về, không thấy được vẻ mặt cười đắc ý của anh.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 23-5

“Không biết Tú Nhi đang nói chuyện với ai, tôi nghi ngờ tên kia đang ở trong giấc mộng của cô ấy. Chúng ta có nên vào xem không?” Tô Mạt theo dõi động tĩnh trong phòng, nói với Tô Mặc Bạch.

Qua hồi lâu không nghe thấy người phía sau lên tiếng, cô quay đầu xem thử, phát hiện Tô Mặc Bạch đang nhìn cô với vẻ yêu chiều. Vẻ mặt đó làm Tô Mạt bất giác nhớ đến Hàn Ngạo ở thế giới khác.

“Ngạo...” Không nhận được, cô vươn tay đặt lên mặt người trước mặt mình.

Tô Mặc Bạch yên lặng nhìn cô, dù bị xem là thế thân của kẻ khác, anh vẫn không lên tiếng.

Chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc, bắt tôi làm gì cũng được.

Tiếng ư a vang lên làm thức tỉnh thần trí của Tô Mạt, cô áy náy nhìn Tô Mặc Bạch, rời mắt nhìn vào phòng lần nữa, vừa nhìn đào nhất thời sắc mặt đỏ bừng, vội vàng đứng dậy, quay đi chỗ khác.

Tô Mặc Bạch cũng nhìn vào trong nhà, lúc này Tú Nhi đang trần trụi, thân thể láng mịn phơi bày, trạng thái giống như đang hoan ái với ai đó, cả người không ngừng nhấp nhô lên xuống, miệng còn phát ra tiếng thở hổn hển.

Thời gian trôi qua từng chút, trong phòng cũng dần dần yên tĩnh, Tô Mặc Bạch nhìn vào bên trong, Tú Nhi đã ngủ say, chần che kín người, thỉnh thoảng vang lên tiếng ngáy khiến người ta cho rằng truyện khi này chưa từng xảy ra.

Không biết có phải cảm nhận được có người bên ngoài đang theo dõi hay không? Thình lình một bóng đen chui ra khỏi phòng Tú Nhi, nhanh chóng chạy về phía xa, Tô Mạt và Tô Mặc Bạch vội vàng đuổi theo.

Trăng đêm mờ ảo lại bị mây che khuất nên lạnh lẽo khác thường, cho dù là đêm hè cũng mang đến cảm giác âm u. Phía sau bóng đen, Tô Mạt và Tô Mặc Bạch bình thản đuổi theo, âm thầm suy đoán thân phận của kẻ này.

“Anh nói bóng đen này rốt cuộc là gì?”

Lúc thấy nó lao ra khỏi phòng Tú Nhi, Tô Mạt toan cất bước đuổi theo thì bị Tô Mặc Bạch kéo lại, cô kinh ngạc nhìn anh, vừa định cất lời thì bỗng cảm thấy thân thể mình bay lên không rồi lại được anh ôm vào lòng lần nữa.

“Ôm chặt tôi.” anh ôm chặt cô đuổi theo, có lẽ tu vi Tô Mặc Bạch quá cao, dù trông thông thả nhưng vẫn giữ vững khoảng cách với bóng đen phía trước đều đặn, giống như là đã tính toán chính xác rồi vậy.

“Không phải hắn đã phát hiện chúng ta rồi chứ?” Từ lúc bắt đầu đuổi theo đến giờ, bóng đen phía trước không ngừng rẽ quanh co, cũng không biết có phải là do phát hiện họ nên cố ý vòng vo hay quỹ đường của hắn chính là như vậy.

“Không đâu, tôi vẫn dõi theo thần thức của hắn, hoàn toàn không rối loạn, trừ phi hắn vô cùng cường đại, có thể ngăn chặn tôi, nếu không chuyện em nói hoàn toàn không thể xảy ra.” Tô Mặc Bạch cúi đầu nhìn Tô Mạt, đôi mắt sáng quắc không thể khinh thường. Lần đầu tiên cô cảm thấy chàng trai này không phải con hồ ly nhỏ bé lông xù đáng yêu mà là một đại

yêu quái đầy bản lĩnh. Tu vi của anh e rằng cô cũng không có sức chống trả, trách sao anh lại chẳng e dè mà hóa thành nguyên hình.

“Tu vi của anh không thấp, chín đuôi đã mọc đủ, sẽ chịu tội tiếp thành tiên bất cứ lúc nào, lúc trước hóa thành nguyên hình là vì tránh né tội kiếp, sao bây giờ lại phải mạo hiểm khôi phục hình người? Anh không sợ tội kiếp nhất thời tùy hứng giáng xuống sao?”

“Sợ, nhưng mà nếu tôi không khôi phục lại dáng vẻ bây giờ thì em mãi mãi chỉ xem tôi là con hồ ly nhỏ lông xù kia thôi. Hình dạng hiện tại của tôi hẳn là đã làm em hiểu rõ, tôi hoàn toàn có thể bảo vệ em, chỉ cần có tôi ở đây.” Giọng nói kiên quyết khiến Tô Mạt ghen hờn, cô không biết mình nên trả lời anh thế nào. Đối với anh, thứ tình cảm trong cô khó mà diễn tả được, tuy nhiên cô rất rõ, tình cảm này không giống tình cảm mà cô dành cho Hàn Ngạo. Người cô thích là Hàn Ngạo, còn với Tô Mặc Bạch là tình bạn thân thiết mà thôi.

Thấy Tô Mạt chậm chạp không lên tiếng, nếu nói trong lòng Tô Mặc Bạch không buồn bã là lừa mình gạt người, chỉ là anh không hề biểu lộ ra, anh hi vọng trong mắt Tô Mạt anh mãi mãi là người mạnh mẽ nhất, dù chỉ một chút yếu ớt cũng không thể. Anh biết đối với Tô Mạt anh chỉ có thể là một người bạn, trong lòng cô đã có người khác, tầm quan trọng của người kia...

Thật ra Tô Mặc Bạch cũng không hiểu tại sao bản thân mình bấy lâu này luôn hờ hững giờ bỗng dừng lại quyến luyến người con gái trong ngực nhiều đến như thế nữa. Đã mấy nghìn năm, từ lúc anh có linh trí đến nay thì chưa từng động lòng với bất cứ thứ gì, dù mỉm cười ngoài miệng nhưng trong mắt vẫn chứa đựng sự lạnh lùng cố hữu, giống như băng tuyết hàng vạn năm chưa từng tan chảy, ấy vậy mà giờ phút này, anh lại động lòng với cô gái trước mặt.

“Bóng đen kia sao mất tích rồi? Có thể nào bị cắt đuôi rồi không?” Tô Mạt nhìn về phía bóng đen, phát hiện đã chẳng thấy đâu nữa.

“Đừng lo, thần trí của tôi vẫn tập trung vào hắn, chỉ cần tôi muốn sẽ cảm nhận được hắn bất cứ lúc nào.” Biết Tô Mạt đang lảng tránh, Tô Mặc Bạch không hề vạch trần, chỉ trả lời câu hỏi của cô, thời gian còn dài mà.

“Nó cách chúng ta xa lắm không?”

Tô Mặc Bạch đột ngột cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán Tô Mạt khiến cô nhất thời kinh hãi, che lại trán mình theo bản năng, nhìn về phía Tô Mặc Bạch đang mỉm cười, định nói gì đó nhưng không biết phải nói sao đành quay đầu căn môi, không để ý đến anh ta nữa, che giấu vẻ bối rối của mình.

“Đến rồi!” Tô Mặc Bạch lên tiếng, Tô Mạt sửng sốt, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh, phản ứng của cô thoát cái khiến anh buồn cười.

Tô Mạt im lặng nhìn chàng trai trước mặt, không nhin được lờm anh, “Cười quái gì chứ hả?! Đừng cười nữa, còn trêu tôi, tôi sẽ không để ý đến anh nữa đâu.”

“Không lừa em, đúng là chỗ này.”

Tô Mạt nhìn đồng đá vụn, chau mày suy nghĩ, chỗ như vậy yêu tinh cũng sẽ không ở nữa là. Tô Mặc Bạch không hề gạt cô, nơi này là nơi trú ngụ của bóng đen kia. Vốn anh cũng không chắc chắn lắm, nhưng thân là đại yêu, đoán được thân phận của bóng đen kia chỉ là chuyện trong chốc lát, huống chi thần trí anh còn tập trung vào nó, cho nên nhất định là nơi này, tuy nó vẫn còn không ngừng chạy vòng quanh đồng đá vụn này.

Tô Mặc Bạch khẽ khàng phả ra một luồng hơi thở mỏng manh, nhất thời thứ dưới đồng đá vụn kia trở nên im bặt.

Tô Mạt vẫn không hay biết gì, cô nhìn sắc trời, vẫn chưa trễ lắm, thế là tiếp tục nghiên cứu. Chỉ tội nghiệp cho con yêu tinh trong đồng đá kia, nó chỉ là một con thỏ tinh tình cờ có được linh trí, sau đó bắt đầu tu luyện, không cầu đắc đạo thành tiên, chỉ mong trường sinh bất lão. Nó hâm mộ nhất là Ngọc Thổ trên Cung Trăng nên noi theo, hãy thảo dược và trái cây có linh khí, luyện tiên đan.. Chỉ là làm thử nhưng may mắn lại thành công, nó ăn linh đan nên trẻ ra rất nhiều. Tâm trạng nửa mừng nửa vui cũng có chút lâng lâng, hôm đó nó ra khỏi động, vô tình gặp gỡ Tú Nhi trẻ trung xinh đẹp. Con thỏ già không đứng đắn nhất thời nổi lòng tà dâm, lén vào giấc mơ của Tú Nhi, hơn nữa còn mê hoặc cô làm chuyện vợ chồng.

Hôm nay nó đến nhà Tú Nhi bất ngờ phát hiện ra cô đã mang thai, lần này thì hay rồi, nó không phải là người nên Tú Nhi đã mang quý thai. Nó cũng biết cô sẽ không sinh ra được, bởi vì loại quý thai này tất nhiên cuối cùng sẽ chịu kết cục lưu thai. Ôm ý nghĩ như vậy nó lại mê hoặc Tú Nhi thêm lần nữa, dự định sau này lại tìm một cô gái khác.

Kết thúc mọi việc, con thỏ già hưng phấn chạy về hang ổ, đạo hạnh không cao nên không chú ý đến Tô Mạt và Tô Mặc Bạch phía sau, đến tận khi trở lại hang động mới phát giác bên ngoài có người bám theo.

Từ xưa đến nay thỏ vốn nhát gan, dù đã tu hành song vẫn không thay đổi được bản tính. Thỏ khôn đào ba hang, nó bất an chạy toán loạn, định trốn đến một hang khác, không ngờ thành linh bên ngoài hang động truyền đến một luồng áp lực khủng khiếp, nó sợ đến mức ngồi bệt xuống, chẳng dám nhúc nhích...

Đương nhiên lúc này Tô Mạt cũng không biết trong hang động là một con thỏ già, cô chán nản nhìn đồng đá vụn trước mắt, nói với Tô Mặc Bạch, “Tiểu Bạch, sắc trời không còn sớm, anh nghĩ cách lôi tên kia ra đi.”

Thấy Tô Mạt đã chơi đủ, Tô Mặc Bạch nhoẻn môi cười, cũng không động đậy mà chỉ phả ra thêm một chút hơi thở, sau đó lẳng lặng chờ đợi.

Cảm giác được áp lực hơi thở ngoài hang ủa vào đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn, con thỏ già sợ đến mức run lẩy bẩy.

Thỏ già trong hang bị áp lực đè ép ngày càng nặng, rốt cuộc không chịu nổi lộn một vòng, thoáng chốc một con thỏ xám đã Hiện ra trước mắt Tô Mạt.

“Ồ, thỏ! Có điều con thỏ này béo quá!”

Tô Mặc Bạch buồn cười nhìn phản ứng của Tô Mạt, anh tiến lên vài bước xách tai thỏ già lên. Con thỏ bị hơi thở của anh áp chế không dám phản kháng, để mặc anh nắm trong tay.

Anh giao con thỏ cho Tô Mạt rồi mới giảm nhẹ áp lực xuống, dù vậy nhưng con thỏ già vẫn im thin thít.

“Đừng xem thường con thỏ này, đây chính là bóng đen mà ban nãy chúng ta theo dõi, nếu không phải thần trí tôi tập trung vào hắc thì hắc đã chạy mất tích rồi.”

“Không thể nào, chuyện thế mà là do con thỏ này ư? Tôi còn tưởng rằng thế nào cũng phải là đại quý gì đó, tối thiểu cũng phải giống Tam Quý vương cơ.” Nghe thấy lai lịch của con thỏ, Tô Mạt giật mình nhìn nó, không dám tin đây là sự thật.

Tô Mặc Bạch nhắc thỏ tỉnh lên, lấy ra một vật nho nhỏ từ trong người, giống như là chiếc lông đực để rồi bỏ nó vào, thoát cái con thỏ đã biến mất.

Tô Mạt nhận chiếc lông từ tay Tô Mặc Bạch mà ngoác miệng ngạc nhiên, bộ dạng đáng yêu chết đi được, anh nhin không được lại ôm cô vào lòng, nhanh chóng bay về nhà.

“Nếu em thích thì tôi sẽ làm thêm vài cái cho em.” Tô Mặc Bạch bắt giác cất lời, ánh mắt dịu dàng như thể nhấn chìm cô.

“Ừ, hứa đấy nhé!”

Trở về đến nhà Tô Mặc cực kỳ mệt mỏi, ôm chăn đã trải trên giường đất bắt đầu tiến vào mộng đẹp, còn hồ ly nhỏ thì đặt móng vuốt mình lên chiếc lồng, gục bên cạnh Tô Mặc ngủ say.

“Tiểu Tô, Tiểu Tô.” Tiếng Thanh Nương vang lên bên tai Tô Mặc, đánh thức cô dậy, Tô Mặc mơ màng mở mắt ra nhìn chị, “Thanh Nương, tôi mới vừa ngủ không bao lâu, có gì không?”

Kể từ khi đến thế giới này, Tô Mặc rất ít khi dùng Phượng Hoàng Hỏa dọa người khác khi bị đánh thức lúc đương ngủ, cho nên Thanh Nương mới tránh được cảnh bị lửa rượt đuổi.

“Bên ngoài hình như có người đang tìm cô.” Thanh Nương chỉ chỉ ra cửa sổ, áy náy nói.

“Tô cô nương có nhà không?”

“Tú Nhi sao? Mau vào đi.”

Qua một đêm, Tú Nhi trông hơi tiều tụy, chẳng những sắc mặt khó coi, vành mắt thâm sì, mà về mặt bây giờ của cô ấy còn gượng gạo, nước nở nói.

“Tô cô nương, cô phải cứu tôi, tôi sợ quá.”

“Sao vậy? Mau nín đi, nói thử xem cô thế nào? Nếu như có thể giúp thì tôi chắc chắn sẽ giúp mà.”

“Tôi...” Tú Nhi mở miệng song lời vừa đến khóe môi lại lặng thinh, sau đó liền khóc thút thít.

Tô Mạt không hề thúc giục, cô biết rõ tối qua bóng đen kia đã làm gì Tú Nhi, cho nên cô ấy mới có phản ứng như vậy. Vốn dĩ chuyện này cũng là kỳ lạ hiếm thấy, Tô Mạt đứng dậy định rót cho Tú Nhi tách trà thì bị kéo góc áo lại, cúi đầu thấy cô ấy đang sợ hãi níu áo cô.

“Đừng sợ, tôi không đi đâu cả, rót nước thôi. Uống trước đi rồi nói.”

“Nói thử xem chuyện gì đã xảy ra?” Sau khi rót trà, cô mở lời.

“Tôi... hình như tôi gặp ma rồi.” Tú Nhi Vừa lên tiếng, gương mặt vốn có chút hồng hào lại trở nên trắng bệch, nhớ đến chuyện trải qua tối qua, cảm thấy đáng sợ vô cùng.

“Gặp ma? Chuyện là sao?” Tô Mạt lặp lại lời Tú Nhi, vờ như không hay biết gì.

Tú Nhi thút thít kể lại một lượt chuyện xảy ra đêm qua, nhớ lại cảnh lúc tỉnh dậy thì trên thân không có lấy một mảnh vải, cô ôm bả vai run rẩy. Tô Mạt vẫn giữ nguyên vẻ mặt chăm chú từ đầu đến cuối, rốt cuộc không nỡ nói ra sự thật, chỉ trấn an rằng đó thực chất là một giấc mơ không hơn không kém, sau đó đưa cho cô ta một gói thuốc rồi căn dặn đôi lời, cô cũng không nói cho Tú Nhi biết, đó là thuốc có pha lẫn với bùa chú dùng để phá bỏ quỷ thai.

Tiền Tú Nhi đi, Tô Mạt mệt mỏi ngã xuống giường, nhất thời đè lên người hồ ly nhỏ. Tô Mặc Bạch đang ngủ mơ màng, cảm giác bị vật nặng đè xuống, trong nháy mắt biến thành hình dáng con người, nhìn Tô Mạt đã ngủ say, anh nhoẻn môi cười chứa chan tình cảm, cẩn thận giữ tay chân Tô Mạt, sau đó ôm cô vào lòng mình.

Mái tóc màu đen của Tô Mạt đang xen với mái tóc trắng của Tô Mặc Bạch, hai màu sắc đối lập nhất hòa vào nhau lại trông vô cùng xinh đẹp, tóc họ đều dài đến chấm eo, đuôi tóc quấn lấy nhau như báo trước vận mệnh không thể chia rời. Khuôn mặt bình thường của Tô Mạt kết hợp với vẻ đẹp

quyến rũ của Tô Mặc Bạch lại vô cùng hòa hợp, như thể đó là sự kết hợp
tốt đẹp nhất của thế gian.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 23-6

Thanh Nương vừa đi vào phòng đã chứng kiến một màn lãng mạn này, chị không hề kinh ngạc về chàng trai tóc trắng bỗng nhiên xuất hiện, khoảng thời gian trước mấy Quý vương từng miêu tả dáng vẻ thật sự của đại tiên thế nào, lời nói kinh ngưỡng kia đến bây giờ Thanh Nương vẫn còn nhớ rõ. Chị lặng lẽ ra khỏi phòng, âm thầm thở dài, chuyện Tú Nhi coi như đã giải quyết triệt để, không biết chuyện của chị thì đến khi nào.

Không ai đến quấy rầy giấc ngủ của Tô Mạt, dường như đây cũng là lần đầu tiên cô ngon giấc từ lúc đến không gian này. Chỉ chớp mắt đã đến chiều, Tô Mặc Bạch ngủ đã đủ, mở mắt tỉnh dậy nhìn Tô Mạt yên giấc trong lòng, không nhịn được hôn lên trán cô. Cũng không biết Tô Mạt cảm thấy được hay không, cô bất mãn lẩm bẫm, cọ đầu vào áo anh, đổi một tư thế khác thoải mái hơn rồi tiếp tục ngủ say.

“Rột...” Dù đang ngủ say, bụng Tô Mạt vẫn kêu réo kháng nghị.

Tô Mặc Bạch buồn cười nhìn cô cau mày vô thức xoa xoa bụng, anh vung tay, mấy Quý vương đồng loạt xuất hiện. Đại Quý vương vừa định cất lời liền nhìn thấy Tô Mạt nằm trong lòng anh nên lập tức im bật, chờ Tô Mặc Bạch lên tiếng, mấy Quý vương khác cũng thấy vậy nên biết điều đều im lặng, chỉ có Nhị Quý vương ồn ào nói trước.

“Đại tiên, ngài gọi chúng tôi đến có chuyện gì ạ?”

Mấy Quỷ vương còn lại đột nhiên toát mồ hôi hột, lùi về sau mấy bước, nếu đã không kịp bịt miệng Nhị Quỷ vương thì tốt nhất là nên né xa một chút, tránh bị liên lụy thì hơn.

Tô Mặc Bạch lại nhìn Tô Mạt, may mà cô không có động tĩnh gì, tâm trạng anh đang tốt lên cũng không so đo với Nhị Quỷ vương. Lúc anh định cất lời nói ra yêu cầu thì đột nhiên cảm giác được một cơn nóng bức phóng ra từ người Tô Mạt, tạt về phía Nhị Quỷ vương.

“Ôi mẹ ơi!” Nhị Quỷ vương chết trân tại chỗ, nhận ra ngọn lửa này là Phượng Hoàng Hỏa, nếu bị đốt thì dù có đạo hạnh trăm năm cũng sẽ tiêu tan.

“Lão nhị, chạy mau.” mấy Quỷ vương còn lại cũng nhận ra, hét lớn.

Tô Mặc Bạch Nhìn chằm chằm ngọn lửa vàng rực kia, anh biết đây chính là huyết mạch thần thú trong truyền thuyết. Nếu không phải đạo hạnh anh thâm sâu, Tô Mạt hoàn toàn có thể tạo ra áp lực cho anh, Tô Tô - Rốt cuộc em còn bao nhiêu điều kinh ngạc mà tôi không biết nữa đây?

“Tô cô nương tha mạng, tôi không dám làm ồn lúc cô đang ngủ nữa đâu!”

Nhị Quỷ vương vừa tránh né vừa gào lên, bạn không dám lớn tiếng vì sợ chọc giận Tô Mặc Bạch. Mà mấy Quỷ vương khác đã trốn rất xa, sợ bị hấn liên lụy. Nhị Quỷ vương thật sự rất muốn khóc, tiếc là hấn căn bản là không có nước mắt, khuôn mặt vốn đã kinh khủng giờ đây lại còn nhăn nhó trông cực kỳ buồn cười.

“Lão nhị, ngọn lửa kia hình như không định làm chú bị thương, chú chạy xa một chút đi.” Đại Quỷ vương đã nhìn ra, Tô cô nương chỉ muốn hù dọa thôi, là do lão nhị quá ồn ào, làm phiền giấc ngủ của cô ấy.

Thật ra Đại Quý vương không nói thì Nhị Quý vương cũng thấy được mục đích của ngọn lửa, dù hẳn có ngốc nhưng đạo hạnh trăm năm này cũng không phải là tu không mà có, chút chuyện này nhìn không ra thì sống uổng phí quá rồi. Vì vậy hẳn không lên tiếng nữa, thì không ngừng né tránh thôi.

“Lão nhị, đừng chạy nữa, ngọn lửa biến mất rồi.”

Tô Mặc Bạch im lặng nhìn mấy Quý vương trước mắt, anh không lên tiếng chỉ âm thầm truyền đạt ý của mình.

“Bọn mi giúp nấu ăn đi, ta và Tô Tô đã một đêm không ngủ, tao sợ lúc cô ấy thức dậy sẽ đói, nên phiền bọn mi vậy.”

“Đại tiên, không phải ngài trúng tà chứ?” Dường như bất ngờ với cách nói chuyện của Tô Mặc Bạch, Nhị Quý vương ngốc nghếch lại bật thốt, nhất thời khiến mấy Quý vương bên cạnh đồng loạt che kín mặt mình. Cái lão nhị này làm mất mặt quá.

Tô Mặc Bạch liếc nhìn Nhị Quý vương, vẻ mặt hẳn vốn còn ngơ ngác lập tức ngậm mồm lại, sợ chuyện khi nãy xảy ra lần nữa.

“Đi đi!” Tô Mặc Bạch phát phát tay, nhắm mắt lại, mấy Quý vương rồi rít lui xuống.

rốt cuộc, Tô Mặc bị mùi thức ăn thơm sực nức đánh thức cô đứng dậy đi ra ngoài tìm kiếm, Thấy chiếc bàn lớn ngoài phòng đã bày đầy món ăn.

“Thanh Nương, Tiểu Bạch?”

“Tỉnh rồi à?” Tiếng nói Tô Mặc Bạch vang lên, Tô Mặc ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa.

Lúc này anh đã buộc mái tóc dài của mình lên, mặc bộ áo bào màu đen, thứ duy nhất không hài hòa là chiếc đĩa trên tay anh.

“Đây là anh...”

“Em ngủ say quá, tôi gọi mấy Quý vương đến rồi cùng nấu cơm.” Đặt đĩa thức ăn xuống, Tô Mặc Bạch cũng ngồi vào bàn.

“Vậy họ đâu?” Tô Mặc nhìn xung quanh, không thấy Thanh Nương và mấy Quý Vương đâu cả.

“Chúng tôi ở đây.”

“Tô cô nương, cô ngủ lâu thật đấy.”

“Lão đại, nói ít thôi. Anh xem Tô cô nương mắc cỡ rồi kìa.”

Mấy Quý vương ngồi vây quanh Tô Mặc cười đùa trêu ghẹo, cô cũng không giận, chỉ nhẹ nhàng giơ tay mình lên, để đám lửa Phượng Hoàng cháy sáng trước mặt mọi người, trong thoáng chốc tất cả liền im phăng phắc.

Tô Mặc Bạch buồn cười nhìn bọn họ, vẻ mặt hả hê. Khi này không lên tiếng ngăn cản vì anh biết cô bé Tô Tô này không phải dễ bắt nạt, tuy không làm họ bị thương nhưng hù dọa một chút vẫn tốt.

Tô Mặc cười khúc khích thu lại ngọn lửa. “Tôi đùa thôi, chúng ta ăn cơm nào.”

Mấy Quý vương trân trối nhìn nhau trong lòng đều thầm cười khổ, Tô cô nương này có vẻ ôn hòa vô hại, chẳng dè lại cũng xấu xa hết như đại tiên, cuộc sống sau này chắc lại không thái bình rồi. Tuy trong lòng nghĩ như thế, nhưng nói ra quan hệ của Tô Mặc Bạch với bọn họ rất tốt, tình cảm đã mấy nghìn năm, Tô Mặc Bạch cũng chỉ thỉnh thoảng trêu chọc họ

chút thôi, bình thường rất ít khi lam phiền họ tu luyện, vả lại mỗi lần anh luyện ra thứ gì tốt đều gọi họ đến trước. Vì thế tuy ngoài miệng oán trách song họ cũng chỉ đùa thôi, trong lòng vẫn vô cùng kính trọng anh.

“Tất cả đều ăn đi, không thể ăn thì uống rượu.” Nhìn dáng vẻ Tô Mạt vô tội lúng túng chẳng biết làm sao, rốt cuộc Tô Mặc Bạch cất lời, vung tay về phía mấy Quý vương đang ngồi nghiêm chỉnh.

Tô Mạt kinh ngạc nhìn mấy Quý vương cứ như những nhà ảo thuật trước mắt, lắc đầu cười, cô còn cho rằng cả bàn thức ăn này là để cho bọn họ nhìn thôi, không ngờ người ta đã sớm đợi không kịp rồi. Nếu thế thì cô cũng không khách sáo nữa, cầm đũa lên nếm thử từng món, quả là mùi vị thơm ngon, cô thỏa mãn híp mắt. Mấy Quý vương thì nhìn chăm chăm món trên bàn, rồi nâng ly cạn chén, ngay cả Thanh Nương cũng cầm ly rượu nhắm một ngụm nhỏ. Còn Tô Mặc Bạch từ đầu đến cuối chỉ chăm chú vào Tô Mạt, cô cúi đầu không để ý, nhìn thì nhìn đi, dù sao cũng không mất mát gì.

Đêm đó nhà Tô Mạt cười nói rộn rã, mỗi người đều tận hứng, cơ mà không ai ngờ đến, bữa tiệc này đã mang đến tai họa khủng khiếp cho Tô Mạt ngày sau.

Sáng hôm sau, Tô Mạt thức dậy thật sớm, theo thói quen ra khỏi nhà, thời tiết hôm nay khá tốt, xem ra nên chọn giờ an táng cho hai vợ chồng Thanh Nương rồi, vừa ra gian ngoài thì mùi rượu nồng nặc xộc đến, ngay cả Thanh Nương cũng say khướt bên cạnh bàn. Tô Mạt bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra hôm nay cô không làm được rồi, thôi cứ lên núi dạo một vòng vậy.

Đi ra khỏi cổng, Tô Mặc Bạch lại hóa thân thành hình dáng hồ ly theo bên cạnh. Anh vốn muốn khôi phục hình người song gần đây luôn cảm giác không áp chế được tu vi trong cơ thể mình, vì không muốn dẫn đến thiên kiếp nên anh lựa chọn hóa thành hình dáng hồ ly nhỏ ở bên cạnh cô.

“Tô Tô, em đang nghĩ gì?”

“Tôi muốn về nhà.” Tô Mạt bất giác thốt ra.

“Ở đây không được sao?” Lời nói của cô khiến lòng Tô Mặc Bạch chùng xuống.

“Không giống nhau, có lẽ xưa nay tôi chưa từng nói với anh tôi không phải là người ở thế giới này, tôi có người thân và bạn bè, có cuộc sống của tôi. Tôi bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này khiến cho người thân và bạn bè tôi đều vô cùng lo lắng, cho nên tôi nhất định phải trở về.”

“Em đi thì tôi phải làm sao? Nếu chúng ta không phải chung một thời không, lẽ nào sẽ không còn gặp được nhau nữa?” Thật ra Tô Mặc Bạch đã sớm biết thời không Tô Mạt nói, có điều xưa nay anh không chú ý. Anh đã bước đến cảnh giới đại thừa, ở đâu cũng không quan trọng, nếu không phải gặp được Tô Mạt thì anh sẽ mãi mãi không bao giờ nghĩ đến vấn đề này.

“Tôi xin lỗi...”

“Về nhà thôi, một lát nữa trời sẽ nóng.”

Tô Mạt im lặng gật đầu, đi theo phía sau Tô Mặc Bạch. Bấy giờ hai người họ đổi vị trí cho nhau, anh chậm chậm đi phía trước, đợi Tô Mạt theo kịp bước song song mới thong thả xuống chân núi, anh lẳng lẳng thở dài trong lòng, hiện giờ Tô Tô vẫn còn ở trước mắt thì anh vẫn còn cơ hội, thay vì lãng phí thời gian trầm mặc, chi bằng lợi dụng thời gian này ở bên cô nhiều hơn.

Thỉnh thoảng liếc nhìn hồ ly nhỏ qua khóe mắt, trong lòng Tô Mạt cũng rất rối rắm. Cho đến cùng cô vẫn phải về thế giới của mình, không phải cô không biết tình cảm anh chỉ là trái tim có bấy nhiêu thôi, không thể chứa được người thứ hai, đành phải xin lỗi anh. Cũng không biết đến ngày cô quay về thế giới cũ, có kịp nói câu tạm biệt với anh không.

Trong gian nhà cỏ mờ tối, một đạo sĩ ăn mặc tinh tươm đang ngồi giữa phòng, bỗng dừng vẻ mặt gã đau đớn nắm lấy tóc của mình, như thể đang chống cự với ai đó, đáng tiếc một lúc sau, tay đạo sĩ rũ xuống, giống như từ bỏ chống cự, lại như đã chết đi.

Hồi lâu sau, gã bắt chợt xoay cổ, động tác chậm chạp và cứng nhắc, giống như chiếc cổ của gã đã bị rỉ sét vậy, cuối cùng gã ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh nhà, cười u ám, “Ta đã trở lại.”

Trong đêm tối, một bóng đen nhanh chóng đáp xuống, đi đến tấm bia đá trước cửa thôn, nương ánh trăng mờ mờ, có thể thấy được hình như nó đang tìm kiếm gì đó. Mục tiêu nhanh chóng được xác định, bóng đen lại tăng tốc, sau đó biến mất trong đêm tối.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 24-1

“Chị nói xem đến lúc nào mưa mới dứt? Ghét nhất là tháng Bảy, tháng Tám hằng năm.” Mưa rỉ rả không ngừng rơi ngoài cửa sổ, Tô Mạt buồn chán ngồi trên giường, than vắn thở dài.

“Tô cô nương ngọt ngào muốn ra ngoài chơi à?” Thanh Nương nhìn phản ứng của cô, khẽ cười.

“Không phải, tôi chỉ mong trời mau tạnh, sau đó nhanh chóng hạ táng cho vợ chồng chị. Hôm nay trời cứ mưa dầm mãi, chỉ có thể để thi thể anh chị vào quan tài, không thể giống như đồ tể Trương kia dù mưa vẫn được an táng bình thường. Lại còn lâu như vậy vẫn chưa tìm được tên đạo sĩ kia nữa.” Tô Mạt thở dài, tiếp tục thẫn thờ nhìn cửa sổ.

“Đã chờ lâu như vậy rồi, thêm vài ngày cũng không sao. Về phần chồng tôi, nếu chúng tôi có duyên sẽ còn gặp lại.”

“Yên tâm đi, nhất định sẽ tìm được.”

“Đại tiên, lúc nào ngài mới thả già ra? Không phải Tú Nhi đã nạo quý thai rồi sao?” Thỏ già trong chiếc lồng đặt ở góc nhà cất tiếng hỏi.

“Đúng há, thỏ già còn ở đây, có điều là thịt già quá rồi ăn không ngon, hay là đem luyện nhé?”

Tiếng nói thờ ơ vang lên từ trong đống chăn nhất thời khiến tim thổ già giật thối đến tận cổ họng, “Đại tiên tha mạng, tiểu yêu không dám nữa, ngài đại nhân đại lượng bỏ qua cho tiểu yêu đi.”

“Được rồi, ồn ào quá, lúc cần thả sẽ thả người ra. Cầm lấy, xem thử đám khí này cho ta, biểu hiện tốt sẽ tha cho người.” Hồ ly nhỏ tiện tay đưa đám khí trên người đồ tể Trương cho thổ già. Đồ tể Trương vốn là một người dân trong làng bị người ta móc tim mà chết, sau đó bị đám khí đen này biến thành người rồi, bọn họ vẫn đang điều tra chuyện này, hôm nay cũng là ngày an táng ông ta.

Tô Mặc Bạch hóa thân lại thành người, “Kì lạ, đã lâu như vậy sao mấy Quý vương chưa trở lại nhỉ?” Đại khái là có chút chuyện giao cho họ tìm hiểu liên quan đến cái chết của đồ tể Trương, nhưng giờ này phải trở về rồi mới đúng.

Tô Mặc Bạch ôm Tô Mạt đang ngán người vào lòng, bấm đốt ngón tay tính toán hành tung của mấy Quý vương, Tô Mạt chẳng buồn để ý đến vòng tay tùy hứng của anh, cô vẫn lười biếng nhìn cơn mưa rả rích bên ngoài, ưỡn oải chuẩn bị tiến vào mộng đẹp.

“Tô Tô, em ở nhà cẩn thận nhé, có thể mấy Quý vương gặp phiền phức rồi.” Tô Mặc Bạch đặt lên trán cô một nụ hôn, dặn dò.

“Xảy ra chuyện gì?” Tô Mạt đang buồn ngủ tự dung tỉnh táo hẳn, lo lắng nhìn sắc mặt nặng nề của anh, “Họ là Quý vương mà, sao lại gặp phiền phức? Anh chắc chắn chứ?”

“Không sao đâu, mất ngàn năm họ chịu luân hồi, bây giờ rất có tu vi, chỉ là mới vừa rồi tôi cảm ứng tình trạng của họ, phát hiện dường như họ gặp phiền phức một chút. Em ngoan ngoãn đợi ở nhà, tôi sẽ nhanh chóng trở về.” Tô Mặc Bạch lo lắng nhìn Tô Mạt, như thế vừa lơ đãng ta là cô sẽ

biến mất vậy, trong lòng anh có dự cảm xấu, nhưng cụ thể như thế nào thì anh không nói rõ được.

“Vậy anh chú ý một chút, tôi và Thanh Nương sẽ cẩn thận.” Đây là lần đầu tiên Tô Mạt thấy được vẻ mặt lo lắng của Tô Mặc Bạch, không ai ngờ đó cũng là lần cuối cô nhìn thấy anh ở thế giới này.

“Sao vậy? Tiểu Bạch vừa đi Tô cô nương đã bắt đầu nhưng nhớ rồi à?” Thanh Nương thấy Tô Mạt ủ rũ phiền muộn, trêu ghẹo nói.

“Thanh Nương, không biết sao trong lòng tôi luôn có dự cảm xấu, cũng không biết có liên quan đến Quý vương hay Tiểu Bạch, hay là chính tôi nữa.” Tô Mạt chán nản ngồi dậy, lòng lo lắng khôn thôi.

“Sẽ không có chuyện gì đâu, Quý vương tu vi cao như vậy, hơn nữa còn có công tử giúp đỡ, nhất định sẽ bình an trở về, chúng ta ở nhà có lẽ cũng sẽ không có tai họa gì xảy ra cả.”

“Đạo trưởng, mời ngài đi bên này.” Đương lúc trong lòng Tô Mạt bất an thì ngoài cổng có vài người đi ngang qua, dẫn đầu là trưởng thôn, bên cạnh là chú Hai và những người có địa vị khác trong thôn, họ vây quanh một gã đạo sĩ chừng ba mươi tuổi. Gã để hàm râu dê không dài, đôi mắt tăm tối khiến người ta khó chịu, khi đi ngang qua nhà Tô Mạt thì quay đầu lại nhìn đầu đầu sân nhà cô, đến tận khi trưởng thôn cất tiếng gọi mới dời ánh mắt đi.

“Đạo trưởng, ngài sao thế ạ?” Vừa đi trưởng thôn vừa hỏi gã.

“Không có gì, bản đạo còn chưa chứng thực, không dám tùy tiện phỏng đoán. Có điều gần đây nhất định trong thôn xảy ra rất nhiều chuyện tà ma phải không?” Gã vuốt râu, mắt ánh lên vẻ nham hiểm.

“Ôi, ngài thần thông quảng đại quá. Đúng là gần đây thôn chúng tôi cũng chẳng biết tại sao luôn xảy ra chuyện kì quặc, cho nên mới mời ngài

đến trừ tà chiêu phúc. Mấy ngày trước đồ tể Trương vừa chết, còn bị móc tim.” Trương thôn vẫn còn sợ hãi khi nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây.

“Sao thế? Gặp phải chuyện tà ma à?” Nhìn trưởng thôn, gã đạo sĩ khẽ mỉm cười. Vẻ mặt khiến người ta cảm thấy gã biết rõ chuyện ở thôn này như nắm trong lòng bàn tay vậy.

“Tôi...” Trưởng thôn hạ quyết tâm, cắn răng kể lại chuyện mình đã trải qua.

“Trưởng thôn chớ vội, đến ngày mai trời quang đặng, bản đạo sẽ tính quẻ giúp cho mọi người.”

“Ngày mai trời quang à? Mấy ngày nay cứ mưa suốt, sao mai lại quang đặng được chứ? Đạo trưởng đừng lừa tôi.”

“Ông cứ xem đi.” Không giải thích nhiều, gã đạo sĩ mỉm cười thần bí.

Nhìn ngắm một vòng, đạo sĩ thỏa mãn gật đầu, sau đó bước vào sân, “Ông trở về đi, ngày mai ông sẽ biết bản đạo nói có đúng hay không.”

“Ầm ầm...”

Trăng trên trời bị tầng mây che khuất, ban đêm vốn đang sáng ngời ngời bỗng chốc mờ tối âm u. Với một kẻ chạy trốn, khi đang chạy về phía trước, phía sau không ngừng vang lên tiếng động sẽ khiến tim như thít chặt lại, không dám quay đầu nhìn, sợ vừa quay lại thì thứ ở phía sau sẽ đuổi kịp mất. Thấy phía trước đã là đường cùn, ý định chạy về phía khác bỗng lóe lên, nhưng gương mặt tái xanh dữ tợn phía sau đã đến bên cạnh, mang theo mùi hôi thối xông về phía mình.

“Aaaa!”

Trưởng thôn choàng mở mắt, ngồi bật dậy, bộ đồ ngủ trên người đã sớm ướt đẫm, trên trán còn không ngừng chảy mồ hôi.

Trời đã sáng, kể từ đêm đến nhà đồ tể Trương, bị ông ta khi ấy đã biến thành người rối dọa cho sợ, ông cứ bị cơn ác mộng này quấy nhiễu, đáng sợ vô cùng. Ông không thể ngủ tiếp, bèn mặc quần áo vào đi ra ngoài phòng.

“Mưa đã tạnh rồi sao? Đạo trưởng này đúng là thần thông quảng đại.” Vừa lẩm bẩm ông vừa đi đến chỗ gã đạo sĩ.

Gã đạo sĩ đang đứng trong sân, nhìn thấy trưởng thôn liền mỉm cười, “Trưởng thôn đến thật đúng lúc, xem ra bản đạo nói không sai. Ông bị ác mộng quấy nhiễu à?”

Một câu nói khiến trưởng thôn toát mồ hôi hột, nhưng vẫn phải can đảm nói tiếp, “Đạo trưởng, theo ngài thấy thôn này thật sự có thứ gì đó không sạch sẽ sao?”

“Đâu chỉ là không sạch sẽ, nói chính xác là phạm phải tà ma quá lớn, nếu bản đạo đến chậm một ngày, cả thôn đều phải chết.”

“Tà ma lớn? Đạo trưởng, ngài đừng dọa tôi sợ nhé. Tà ma gì? Có thể phá giải không? Đạo trưởng à, ngài phải cứu chúng tôi.” Trưởng thôn vừa nói vừa quỳ lạy.

“Đừng gấp, nếu bản đạo đã chịu đến đây thì tất nhiên sẽ giải quyết cho các người, chỉ là một ngôi sao xấu thôi, ông yên tâm, bản đạo sẽ không để cô ta gây họa cho thôn nữa.”

Gã vuốt râu, vẻ mặt nham hiểm, “Gần đây thôn các người có người ngoài đến đúng không? Vị trí đại khái ở hướng Tây Nam, người này âm khí rất nặng phải không?”

Trưởng thôn thoáng giật mình, vị trí Tây Nam, người mới đến, đó không phải là Tô cô nương sao? Mà còn âm khí nặng, phụ nữ thì đúng thật là âm khí nặng còn gì? Huống chi căn nhà kia ma quái từ đó đến giờ, lẽ nào tà ma là Tô cô nương?

Nhìn trưởng thôn cúi đầu trầm tư, gã cười khẩy, “Người này hẳn là một cô gái, trước khi cô ta đến, thôn đã xảy ra nhiều chuyện kì lạ, sau khi cô ta đến lại càng xảy ra đủ thứ việc, điều này trưởng thôn hẳn đã biết rõ. Bàn đạo không có ý gì khác, chỉ là nếu không tiêu diệt ma nữ này thì trong thôn vĩnh viễn không ngày yên ổn, thậm chí không tránh khỏi đại họa diệt cả thôn.”

“Đạo trưởng, Tô... Tô cô nương này là đại ma nữ sao? Tôi thấy cô ấy rất hiếm khi ra khỏi nhà, mà trong thôn ai đau đầu cảm sốt gì cũng đến làm phiền cô ấy. Sao lại là ma nữ được?”

“Trưởng thôn, chúng ta đều bị lừa rồi, đạo trưởng nói rất đúng, Tô cô nương kia nhất định không phải là người.” Trưởng thôn vừa dứt lời, một giọng nam thô lỗ vang lên.

Người đến chính là con trai của ông chú Hai, tên là Trương Khuê. Trương Khuê nhanh chóng đi đến trước mặt trưởng thôn, thở hổn hển nói, “Có hôm trời tối, tôi ngà ngà say, trên đường về tôi đi ngang qua cổng nhà Tô cô nương thì nghe thấy tiếng cười nói rộn rã bên trong. Tôi còn tò mò cô ấy chưa đến bao lâu, tuy cả thôn đều biết cô ta song nếu nói đến nhà cô ta chơi thì rất khó tin, cho nên tôi mới vào xem thử, cảnh tượng trong đó khiến tôi vừa nhìn đã tỉnh rượu.”

Dường như đang hồi tưởng lại, Trương Khuê rùng mình, sau đó nói tiếp, “Tô cô nương kia ngồi bên bàn, bên cạnh cô ta còn có một chàng trai tóc trắng nhìn cô ta chăm chăm, xung quanh bàn ly tách bay hỗn loạn, nhưng không có người. Lúc đầu tôi còn cho rằng mình đã uống nhiều, có điều dù

dụi mắt thế nào cũng chỉ thấy có Tô cô nương và chàng trai kia ngồi đó thôi. Đáng sợ chết được!”

Trưởng thôn kinh hãi nghe hẳn ta tường thuật, bất giác cảm thấy một hơi lạnh chạy dọc sống lưng. Bình thường Trương Khuê thích uống rượu nhưng trước giờ nói chuyện rất đáng tin. Lẽ nào Tô cô nương kia thật sự không phải là người?

Thấy trưởng thôn do dự, gã đạo sĩ cũng không thúc giục, chỉ chậm rãi cất lời nói tiếp, “Nếu là cô gái bình thường sao có thể khiến ly tách lại bay loạn xạ chứ? Huống chi, một chàng trai trẻ không dung sao tóc lại bạc?”

“Đúng, rõ ràng là chàng trai trẻ tuổi, tướng mạo rất điển trai. Ban đầu tôi còn tưởng là con gái, sau đó hẳn cất lời tôi mới biết đó là đàn ông.” Nghĩ rằng trưởng thôn nghi ngờ mình, hẳn còn nóng lòng nói thêm, “Trưởng thôn, ông biết tôi nhiều năm như vậy, có bao giờ Trương Khuê tôi gạt ai đâu? Cô gái này nhất định là ma nữ, phải tiêu diệt để bảo vệ thôn dân.”

“Chuyện này...” Trưởng thôn vẫn còn hoang mang, suy nghĩ kỹ lưỡng xem phải xử lý thế nào.

“Trưởng thôn, ông không tin cũng không sao, chúng ta tới nhà cô ta điều tra một chuyến, nhất định có kết quả, đến lúc đó tự khắc ông sẽ có kết luận.” Gã đạo sĩ đưa ra “giải pháp”, xem như là thay ông giải quyết.

“Vậy cũng tốt, dù thế nào chuyện này liên quan đến nhân mạng, không thể nói bừa được. Nếu Tô cô nương không phải là ma nữ, tôi nghĩ chúng ta nên có câu trả lời thỏa đáng để xin lỗi cô ấy, còn nếu như phải, xin đạo trưởng hàng phục giúp chúng tôi.”

“Đây là chuyện đương nhiên, phiên trưởng thôn tập trung thôn dân cùng đi một chuyến, vạn nhất ma nữ nổi điên, chỉ sợ một mình tôi không đối phó được.”

“Được, vậy một khắc sau chúng ta gặp ở trước nhà Tô cô nương.”

“Tô cô nương, đột nhiên sáng thức dậy tôi lại có cảm giác rất kì lạ, giống như có chuyện gì lớn sắp xảy ra vậy.” Thanh Nương nhìn ra ngoài trời, gương mặt hiển hiện vẻ bất an.

Tô Mạt không nói gì, chỉ âm thầm bấm quẻ, đừng nói Thanh Nương, ngay cả cô cũng cảm thấy trong lòng rờn rợn, khẳng định là sắp có đại biến rồi.

“Có phải mấy vị Quý vương có chuyện không? Mặc công tử không phải đi xử lí rồi sao?” Thấy Tô Mạt vẫn im lìm, Thanh Nương sốt ruột hỏi.

“Đừng sốt ruột, không có chuyện gì.” Trấn an Thanh Nương là một lẽ nhưng trong lòng Tô Mạt kì thực vô cùng bất an, không phải nhóm Quý vương, Tô Mặc Bạch cũng ở đó, bọn họ sớm muộn cũng sẽ bình an trở về thôi, mà chính

Cô mới liên quan trực tiếp đến đại nạn sắp xảy ra, chỉ không biết cuối cùng là chuyện gì.

“Thanh Nương...” Hồi lâu sau, Tô Mạt bỗng cất tiếng, “Họ đang ở cách thôn này mười dặm, hình như có chút manh mối về chuyện của chồng chị, chị đi xem thử đi.”

Thanh Nương vừa nghe thấy có tin tức của chồng mình liền kích động bay đến nơi đó, không hề chú ý đến cảm xúc thay đổi của Tô Mạt, chỉ nói qua loa vài câu rồi biến mất.

Thanh Nương đi xa, Tô Mạt mới đến trước chiếc lồng giam thỏ tinh, “Ông cũng đi đi, nơi này xem ra không bình yên rồi.”

“Cô thật tốt bụng, nhưng để mọi người đi hết, một mình cô nếu lỡ xảy ra bất trắc thì sao, một mình cô rất nguy hiểm.” Thỏ tinh không lập tức bỏ

đi, ngẩng đầu nhìn Tô Mạt hỏi.

“Chuyện này nhằm vào mình tôi, nếu ông không đi có thể sẽ không kịp nữa.”

“Thôi, thôi, cô bé tự cầu nhiều phúc nhé.” Thỏ tinh do dự dậm dò rồi chạy đi.

“Trưởng thôn, Tô cô nương là ma nữ thật sao?” Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, rất nhiều thôn dân đã tụ tập trước nhà Tô Mạt, Tú Nhi hay tin liền chạy đến, chất vấn quyết định của trưởng thôn.

“Bác cũng không biết, nhưng đạo trưởng và Trương Khuê đều nói như vậy, chúng ta chỉ là đến xác định một chút, nếu như không phải, cũng là để thôn dân an tâm.”

“Tô cô nương có ở nhà không?” Trưởng thôn chầm chậm đi vào sân, trong lòng vẫn có chút thấp thỏm đối với chuyện Tô Mạt là ma nữ.

Tô Mạt đã sớm nghe thấy tiếng huyên náo, lòng thầm cười lạnh. Đến nhanh quá nhỉ. Xem ra tai họa đã ứng nghiệm rồi đây, cô đáp một tiếng rồi mở cửa, nhìn thôn dân đứng đầy trong sân.

Đối diện với Tô Mạt, trưởng thôn chột dạ, bảo người ta ở lại là chủ ý của ông, nhưng hiện tại muốn điều tra người ta cũng là do ông dẫn đầu, nói cho cùng là ông có lỗi với cô.

“Trưởng thôn, đây là...?”

“Tô... Tô cô nương, cô cũng biết gần đây trong thôn xảy ra không ít chuyện, vì vậy chúng tôi mời một vị đạo trưởng đến đây. Đạo trưởng nói bên này không sạch sẽ lắm, tôi lại nghĩ một mình cô ở nhà, sợ có gì bất trắc xảy ra cho nên mới đi với đạo trưởng sang đây xem sao. Cô chớ nghĩ nhiều.” Trưởng thôn vừa nói vừa nhích đến gần gã đạo sĩ, không biết là sợ

Tô Mạt biến thành yêu quái làm hại ông hay là vì chứng minh mình trong sạch.

“Xin cứ tự nhiên.” Tô Mạt nhìn gã đạo sĩ.

Người này tuyệt đối có vấn đề! Vừa nhìn thì trực giác của Tô Mạt đã cho cô biết như thế. Gã rõ ràng không có hơi thở của người sống, nhưng nếu là ma thì hẳn phải bóng, có điều chiếc bóng của gã rất khác thường, nhìn kĩ dưới ánh nắng có thể xác định gã đã bị thứ gì đó chiếm lấy thể xác.

Dường như ánh mắt của Tô Mạt quá sắc bén, gã đạo sĩ mất tự nhiên nghiêng đầu đi, tuy nhiên sau đó lại nhìn xoáy thẳng vào cô, vẻ nham hiểm hiện rõ như báo cho cô biết ngày chết của cô đã đến.

“Vào nhà lục soát đi.” Gã hung tợn nói.

“Tô cô nương, xin đặc tội.” Trưởng thôn bắt đặc dĩ dẫn mấy thôn dân vào nhà.

Đầu tiên là phòng trong, tìm kiếm hồi lâu vẫn không có gì bất thường.

“Trưởng thôn, có phải chúng ta hiểu lầm Tô cô nương rồi không?” Một thôn dân nhỏ giọng nói với ông.

“Đạo trưởng...ngài xem...?” Trưởng thôn đi ra ngoài xòe hai tay trắng đến trước mặt gã đạo sĩ, ý bảo là không tìm được gì hết.

“Tiếp tục lục soát, phòng ngoài các người còn chưa xem đấy.”

Trưởng thôn làm theo, quả nhiên nhanh chóng tìm ra một tráp gỗ.

“Đặt ở đây đi.” Thấy tráp gỗ, ánh mắt gã đạo sĩ sáng quắc, đưa tay chỉ vào vị trí trước mặt mình, đặc ý nhìn Tô Mạt.

Tô Mạt thầm cười khở trong lòng, xem ra là ý trời rồi. Mấy ngày mưa liên tục, cộng thêm mấy việc vặt vãnh nên vẫn chưa hạ tang hai vợ chồng Thanh Nương. Hôm nay bị tìm thấy rõ ràng cô không thể giải thích được.

“Mở nó ra.” Gã đạo sĩ kiêu ngạo hạ lệnh.

“Trời ạ, đây là gì?” Xung quanh nhất thời huyền ảo.

Trong tráp đựng một đống xương ngón ngang. Trên xương bám không ít bùn đất, nhưng vẫn dễ dàng nhận ra là đầu lâu người.

“Tô cô nương, đây là gì?”

“Còn có thể là gì nữa? Đầu lâu người đấy! Tôi đã sớm nói cô ta là ma nữ rồi. Chẳng những cô ta giết người, còn băm xác ra, hài cốt này chính là chứng cứ. Lúc trước có người nghe thấy tiếng phụ nữ khóc, sau này lại không nghe thấy nữa đều là do cô ta giở trò. Tất cả tai họa gần đây trong thôn đều do cô ta tác quái tác quái mà thành.” Không cho Tô Mạt phản ứng, gã đã gào lên, kích động mọi người giết Tô Mạt.

“Trưởng thôn, không thể để yêu nghiệt ở trong thôn được.”

“Xin đạo trưởng hãy hàng phục yêu nghiệt này trừ họa cho thôn dân, thiêu cháy ả đi!”

“Thiêu cháy ả! Thiêu cháy ả!” Bị gã đạo sĩ đầu độc, mấy thôn dân tức giận kêu gào.

“Chuyện này...” Trưởng thôn thoáng ngập ngừng, dù thấy tận mắt nhưng không thể chứng minh là người ta làm mà, nhất là Tô Mạt đến giờ vẫn duy trì vẻ hờ hững, ông càng khó mà ra quyết định.

“Ông còn do dự? Sự thật bày ra trước mắt, ông còn muốn bao che cho yêu nghiệt sao? Ông muốn cả thôn máu chảy thành sông à?” Thấy ông chần

chừ, gã đạo sĩ quát, lộ ra một tia sát khí đe dọa.

“Trưởng thôn, ông còn do dự cái gì nữa. Hài cốt đã ở đây, làm sao giả được? Mà hôm đó tôi còn tận mắt thấy cô ta ngồi cùng gã đàn ông tóc trắng, còn có nhiều ly tách bay múa trên không, nếu như cô ta không phải yêu nghiệt thì sao có thể làm ra chuyện như vậy?”

“Ô cô nương, tôi cũng không tin cô là yêu ma, có điều chứng cứ trước mắt, cô còn gì muốn nói không?”

“Cho dù tôi nói tôi không làm chuyện này, các người có tin không? Gã đạo sĩ này đầu độc như thế, cảm xúc của bà con trong thôn như vậy, ai sẽ lí trí nghe tôi chứ?” Tiếng nói thản nhiên như mang theo ma lực, nhất thời khiến đám người ồn ào liền im bật.

“Các người đừng bị ả ta mê hoặc! Nhanh chóng bắt ả lại đừng để ả chạy.” Thấy thôn dân đã yên lặng, gã đạo sĩ vội vàng cất tiếng, “Các người còn lo lắng gì, nếu ả sống thì các người đều phải chết.”

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 24-2

“Đại tiên, ngài làm sao vậy?” Lúc này Tô Mặc Bạch và nhóm Quý vương đã tụ họp và đang trên đường về, bỗng nhiên anh khựng bước, khiến họ khó hiểu hỏi.

“Có thể chúng ta trúng kế rồi.” Tô Mặc Bạch đột ngột thốt lên.

“Trúng kế? Sao lại như thế?”

“Ta nghĩ các người sắp gặp chuyện phiền phức mới rời khỏi Tô Tô, thế nhưng rõ ràng các người bình yên vô sự. Chắc chắn có kẻ giở trò để ta tính sai tình trạng của các người. Đối lại, lúc này Tô Tô ở nhà một mình với Thanh Nương, ta sợ cô ấy xảy ra chuyện rồi.” Tô Mặc Bạch càng nghĩ lòng càng đau, anh phải nhanh chóng quay về thôi.

“Công tử Mặc Bạch, các người tìm được chồng tôi chưa?” Vừa lúc nhóm người quay lại liền chạm mặt Thanh Nương.

“Thanh Nương, sao cô lại ở đây?”

“Tô cô nương bảo các người phát hiện ra tung tích của chồng tôi, muốn tôi đến xem thử.”

“Không đúng, chúng tôi chỉ điều tra chuyện của đồ tể Trương thôi, vẫn chưa có tin tức gì về chồng cô.” Đại Quý vương cất lời giải thích.

“Đi mau, Tô Tô không ổn rồi!” Tô Mặc Bạch sa sầm xuống, anh bỏ cấm chế tu vi, gấp gáp bay về nhà, không để ý đến đám người còn lại đang ngơ ngác, cũng mặc kệ lôi kiếp có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

Quý vương và Thanh Nương không nói thêm gì vội vàng chạy theo. Có lẽ là vận mệnh, Tô Mặc Bạch có nhanh thế nào, khi chạy về đến thôn đã là chạng vạng hôm sau. Vốn anh định dùng thuật dịch chuyển tức thời, nhưng mấy Quý vương nhiều lần ngăn cản, sợ lôi kiếp thành linh giáng xuống, vì vậy hành trình có thể chỉ trong vài canh giờ, cuối cùng lại kéo dài đến chiều tối hôm sau.

Tô Mặc Bạch chạy như bay về nhà tìm Tô Mạt, có điều từ trước ra sau không một bóng người, mà đồ đạc trong nhà thì bị lật tung cả lên.

“Tô Tô, em ở đâu?” Tô Mặc Bạch chán chường ngồi trên giường đất, lẩm bẩm gọi tên cô nhưng không ai đáp lại.

“Tô cô nương bị bắt đi rồi.” Đột nhiên ở góc vang lên tiếng nói già nua.

“Là ai? Ra đây.” Anh lạnh lung quát.

“Đừng quát, là tôi.” Một bóng dáng đàn ông trung niên chậm rãi hiện ra, chính là con thỏ già Tô Mạt đã thả đi.

“Tôi được Tô cô nương thả ra, nhưng không yên lòng nên lên quay lại.”

“Tô Tô đang ở đâu?”

“Tô cô nương... sợ rằng đã không còn nữa.” Thỏ già thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ thốt ra một câu khiến trái tim Tô Mặc Bạch như bị bóp nát.

“Người nói bậy cái gì? Có tin ta sẽ khiến người tan thành mây khói không?” Anh tiến lên bắt lấy thỏ già, chín chiếc đuôi của anh ngoe nguẩy phía sau.

“Đại tiên, ngài đừng kích động, bây giờ phải biết được tung tích Tô cô nương đã.” mấy vị Quý vương vừa vội vã trở về đã nghe câu kia của thỏ già, lại thấy Tô Mặc Bạch đã mất đi lí trí, vội vàng ngăn anh lại.

“Tô cô nương ở đâu?” Thanh Nương thừa dịp mấy Quý vương kéo Tô Mặc Bạch sang một bên, liền vội vàng hỏi.

“Tô cô nương bị bọn họ bắt đến bãi tha ma.” Sờ sờ cổ mình, trong lòng thỏ già vẫn còn kinh hãi, suýt nữa đã mất cái mạng nhỏ rồi.

Bãi tha ma? Tô Mặc Bạch đẩy mấy Quý vương ra lập tức chạy đi, họ cũng vội vàng đuổi theo.

“Vô dụng thôi, sợ rằng đã hóa thành tro rồi.” Thấy Thanh Nương cũng định chạy theo, thỏ già phía sau thở dài một tiếng, cảm thán.

“Ông nói gì? Làm sao vậy được?”

“Cô đi xem rồi sẽ biết, có lẽ còn có thể mang về tro cốt của Tô cô nương.”

Bãi tha ma cách nhà Tô Mặc không xa lắm, vì vậy Tô Mặc Bạch rất nhanh đã đến nơi. Đập vào mắt anh là cảnh giá gỗ cháy sém và vài mảnh trang phục quen thuộc, trong đống tro tàn kia anh còn ngửi ra được mùi của Tô Mặc. Chỉ với một khắc này, thế giới của Tô Mặc Bạch hoàn toàn sụp đổ.

“Tại sao lại như vậy? Tô cô nương đâu?” Mấy Quý vương lần lượt chạy đến, vừa nhìn đã kinh hoàng. Đây là hiện trường mới thiêu sống người ta xong, vẫn còn sót lại tro cốt. Lẽ nào...

“Tô cô nương!” Thanh Nương đi cùng với thỏ già đến, thấy đống bụi đen sì trên đất cũng chấn kinh, khóc thét lên rồi ngồi sụp xuống đất. Đám người kia đã thiêu sống Tô Mặc rồi sao? Tại sao lại như vậy? Nếu chị không rời đi có thể ngăn được mọi chuyện xảy ra không?

“Cô mới nói gì? Đống tro tàn này sao có thể là Tô Tô của tôi được.” Tô Mặc Bạch gằn từng chữ gắt lên.

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Tô Tô đâu?” Không đè nén được phần nộ, chín chiếc đuôi phía sau anh không ngừng đong đưa.

“Để tôi nói, các người lùi ra sau đi...” Thỏ già thu hết can đảm đối mặt với Tô Mặc Bạch sắp mất khống chế, kể lại chuyện.

Tô Mặc sau khi bị gã đạo sĩ phán định là yêu nghiệt, đã bị thôn dân trói lại chuẩn bị thiêu sống. Thỏ già luôn cảm thấy mình thiếu nghĩa khí nên lặng lẽ trở lại muốn giúp Tô Mặc một chút, lại không ngờ gã đạo sĩ đã thiết lập kết giới quanh cô, ông ta không thể đến gần cô. Chỉ kì lạ là Tô Mặc như thể không quan tâm đến chuyện này, yên lặng chờ kết quả cuối cùng, vẻ mặt hờ hững giống như người bị trói lúc đó không phải là cô vậy.

Thỏ già đành bất lực trở mắt nhìn cô bị họ lôi đi, sau đó sắp đặt tất cả giá gỗ để làm giàn hỏa thiêu. Song thỏ già không bao giờ ngờ được chính là dù ngọn lửa cháy hừng hực, cô vẫn không kêu la tiếng nào, đến cuối cùng dù là đã hóa thành tro tàn, nó cũng không hề nghe thấy một chút âm thanh nào từ miệng cô.

Sau đó nó trở về nhà Tô Mặc, biết đại tiên sẽ quay về, cho nên yên lặng chờ họ.

Kể lại câu chuyện, thỏ già bất an nhìn mây đen nơi chân trời không ngừng ùn ùn kéo đến. Sau khi nghe nó kể xong, Tô Mặc Bạch đã phóng khí lực của mình lên đến đỉnh điểm, cảm ứng được yêu khí của anh, mây đen cuồn cuộn trên đầu kéo đến, sấm chớp chuẩn bị giáng xuống.

“Đại tiên, ngài đừng kích động, hiện tại ngài phải vượt qua được lôi kiếp ngàn năm, mau thu lại yêu khí đi, có lẽ Tô cô nương vẫn chưa chết.” Đại Quý vương nhìn bầu trời càng lúc càng đen, hoảng hồn đưa ra giả thiết mà chính ông cũng không tin.

“Đều phải chết.” Trong nháy mắt nói ra câu này, Tô Mặc Bạch đã biến mất trong bãi tha ma.

“Gay rồi. Mau cản ngài ấy lại, lúc này tạo sát nghiệp thì lôi kiếp sẽ gấp bội.” Thấy anh biến mất, Đại Quý vương vội vàng gọi mấy anh em chia nhau đuổi theo về phía thôn, “Đừng cố chống chọi, không ai là đối thủ của đại tiên, nghĩ cách trấn an ngài ấy trước đã.”

Mây đen không ngừng vần vũ trên trời, mấy Quý vương tìm kiếm tung tích của Tô Mặc Bạch càng kinh hãi, tình thế này sợ rằng anh đã bắt đầu ra tay rồi.

“Tô Tô, tôi dùng chúng để tuấn táng em.” Lúc này Tô Mặc Bạch đã hoàn toàn phát điên, dọc trên đường đi gặp người nào thì giết kẻ đó, gì mà lôi kiếp, gì mà tan thành mây khói anh đều mặc kệ. Nghĩ đến Tô Mặc bị thiêu sống, trái tim anh đau như bị lãng trĩ thành nghìn mảnh.

“Tô Tô...” Anh dùng tất cả dịu dàng yêu thương cùng với đau đớn cả đời mình gọi tên cô trong tuyệt vọng.

“Ta không biết linh hồn của Tô Tô có bình yên không, nhưng đau đớn trên thể xác, ta phải bắt các người trả bằng hồn phi phách tán.” Vừa nói tay Tô Mặc Bạch vừa bóp chặt, hồn phách rơi vào tay anh bỗng chốc bốc hơi, biến mất triệt để.

Suốt quãng đường cuồng nộ, suốt quãng đường giết chóc, xác người nằm đầy rẫy trên con đường nhỏ. Trong đó có lớn, có nhỏ, có già, có trẻ, tuy nhiên đều có một điểm chung, họ chính là những người nhìn Tô Mặc bị thiêu sống.

Mây đen trên bầu trời càng lúc càng nặng hơn, mơ hồ báo trước tia sấm chớp sắp xé toạc tầng mây đánh xuống nhân gian.

“Ôi, đại tiên chắc chắn đã giết không ít người, chúng ta phải nhanh chóng tìm ngài cho bằng được.” Đại Quý vương truyền âm thúc giục mọi người mau chóng tìm được Tô Mặc Bạch.

Không gian nồng nặc mùi sát khí, ai cũng không dám chắc mình có thể ngăn cản cơn cuồng sát của anh. Chỉ có một thứ đủ nặng khiến anh dừng tay, đáng tiếc người nào đó đã quên giao nó cho anh.

Sau khi bị bắt giam trong kết giới của gã đạo sĩ, Tô Mặc không phải không nghĩ đến chạy trốn nhưng phải chạy đi đâu? Huống chi đạo thuật của cô chỉ dùng đối phó với tà ma ngoại đạo chứ không phải thôn dân. Cho nên mới yên tĩnh chờ cái chết, cũng không biết tại sao cô luôn cảm giác rằng trải qua kiếp nạn này cô sẽ có thể quay về thế giới của mình, chỉ có điều sống hay chết thì không biết được. Rốt cuộc thấy thỏ tinh đang muốn giúp mà không thể vượt qua được kết giới, cho nên cô đã chuẩn bị một món đồ nhờ nó giao cho Tô Mặc Bạch khi anh trở về. Cơ mà thỏ tinh tuổi tác lớn, trí nhớ kém rồi.

“Này, Tô cô nương còn bảo tôi giao món này cho đại tiên đây.” Thỏ già đi theo sau Thanh Nương bỗng vỗ đầu mình, cuối cùng đã nhớ ra chuyện quan trọng.

“Đồ gì? Sao ông không nói sớm.” Đại Quý vương bắt lấy thỏ già, chạy đến vị trí Tô Mặc Bạch.

Lúc này ở cửa thôn còn một nhóm nhỏ thôn dân không ngừng vùng vẫy, họ trơ mắt nhìn người thân ngã xuống, muốn trốn đi lại hoảng sợ phát hiện có gì đó vô hình ngăn lại.

“Van xin anh tha cho chúng tôi.” Chạy trốn không được, nhóm thôn dân rồi rít quỳ lạy.

“Tha? Các người có từng tha cho Tô Tô của ta không? Cô ấy chỉ là một người bình thường, còn giúp các người hóa giải tà mà, còn các người thì

sao? Các người tin tên yêu nghiệt kia, thiêu sống cô ấy. Nhìn cho kĩ đây, hãn mới thật sự là yêu ma, là hãn phanh thây vợ chồng Thanh Nương.” Tô Mặc Bạch chỉ về phía gã đạo sĩ, gã lập tức sợ sệt co ro trên mặt đất.

Gã tuyệt đối không ngờ bản lĩnh của anh cao đến mức này, bởi vì lúc trước anh luôn áp chế tu vi, nên gã cho rằng anh chỉ là tiểu yêu, không ngờ Tô Mặc Bạch đã luyện đến giới hạn thăng tiên rồi.

Một bước, hai bước, Tô Mặc Bạch chậm chạp đi đến, áp lực kia khiến cho tất cả những người có mặt hoàn toàn không thể nhúc nhích.

“Người đừng bước đến, người giết nhiều người như vậy thiên kiếp sẽ không tha cho người. Tu luyện nhiều năm như thế người muốn thành công đã trằng sao?” Gã đạo sĩ kinh hoàng hét lên.

“Tan thành mây khói thì đã sao, Tô Tô không còn nữa, ta thành tiên hay quỷ gì cũng giống như đã chết rồi mà thôi. Người thiêu sống cô ấy sao chứ gì, vậy thì người cũng thử cảm giác đó xem.” Tay Tô Mặc Bạch bùng lên một đám lửa màu xanh, tạt về phía gã, tiếng gào thét cào xé không ngừng vang lên khiến nhóm thôn dân run rẩy sợ hãi.

“Cảm giác linh hồn bị thiêu đốt có dễ chịu không?”

“Đại tiên, xin chờ một chút, Tô cô nương có để lại vật này.” Đại Quỷ vương từ xa thấy Tô Mặc Bạch vung tay lên, vội vàng gọi lớn, hi vọng có thể ngăn cản anh.

Quả nhiên ba chữ “Tô cô nương” đã thành công kéo lại một chút lí trí trong anh, Tô Mặc Bạch buông tay quay đầu nhìn lại, đôi mắt lạnh lẽo khiến Đại Quỷ vương bất giác lạnh sống lưng.

“Đây là món đồ trước khi Tô cô nương chết để lại, ngài xem trước rồi ra tay cũng không muộn.” Đại Quỷ vương giao vật trong tay cho Tô Mặc

Bạch, vội vàng lui sang một bên thông báo với mấy người anh em đã tìm được tung tích của anh rồi.

Nhìn món đồ, ánh mắt lạnh lùng của Tô Mặc Bạch hiện lên một tia ấm áp, đây là di thư viết bằng máu mà Tô Tô để lại cho anh,

Trong thư cô nói mình không phải người thế giới này, kiếp nạn gặp phải chỉ là trời cao an bài thôi, cô không chết, chẳng qua chỉ trở lại thế giới của mình. Tuy Tô Mặc Bạch không chắc mình có thể trở về hay không, có điều cô hi vọng Tô Mặc Bạch đừng giận lây thôn dân, hãy dốc sức giúp Thanh Nương tìm được chồng, an táng hài cốt của hai người.

Tô Tô, sao em có thể như vậy? Em trở về thế giới đó thì tôi phải làm sao đây? Có lẽ vì lá thư của Tô Mặc Bạch vung tay lên, nhóm thôn dân vốn bị giam cầm chỉ cảm thấy trước mặt thả lỏng, liền ù té chạy, chỉ duy nhất gã đạo sĩ kia đến cuối cùng vẫn tan thành mây khói.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 24-3

“Đại tiên, mau trốn đi, lôi kiếp sắp đến rồi. Ngài giết nhiều người như vậy, tôi lo...” Biết Tô Mặc Bạch không còn phần nộ như trước nữa, Đại Quỷ vương dè dặt đến gần, khuyên anh rời khỏi thôn này, áp chế tu vi, tránh né lôi kiếp.

“Không cần, nên tới thì sẽ tới.” Tô Mặc Bạch cẩn thận cất lá thư của Tô Mạt vào ngực, ngẩng đầu hờ hững nhìn mây đen không ngừng cuộn cuộn và sấm chớp đan xen lóe lên.

“Người và mấy anh em rời đi trước đi, thuận tiện mang Thanh Nương theo, ta đã giết gã đạo sĩ kia rồi, cho nên chuyện điều tra tung tích chồng cô ấy đành phải giao lại cho anh em các người. An táng hai người họ cho tốt, đây là nhẫn nỏ của Tô Tô.” Nói xong Tô Mặc Bạch vung tay lên, tạo ra một kết giới ngăn cách giữa mình và Đại Quỷ vương, chẳng đoái hoài đến họ đang kêu la, thản nhiên nhìn về phía nhà Tô Mạt, chờ lôi kiếp giáng xuống.

“Đùng đoàng!”

Một tia sấm sét màu tím xé toạc tầng mây, tiếng vang đình tai nhức óc khiến người ta kinh hoàng.

“Đại tiên, ngài đừng trì hoãn nữa, đi nhanh thôi, ngài vừa gây ra sát nghiệp, lúc này mà vượt lôi kiếp sẽ chết chắc đấy.” Đại Quỷ vương không

dám đến gần Tô Mặc Bạch, hẳn chỉ là Quỷ vương, chỉ một tia lôi kiếp đánh xuống thì đã có thể rơi vào kết cuộc vạn kiếp bất phục.

“Các người đi đi.” Tô Mặc Bạch hờ hững nhắm mắt lại, nếu đời này không thể gặp lại Tô Tô thì bất sinh bất diệt đâu có ý nghĩa gì nữa.

“Công tử Mặc Bạch, Tô cô nương nói rồi, rất có thể cô ấy không chết mà chỉ là trở về thế giới của mình, nếu hôm nay ngài không vượt qua được lôi kiếp thì làm sao có thể tìm lại cô ấy.”

Đúng vậy, nếu muốn gặp lại Tô Tô thì anh phải trở về tu luyện thêm, đến một ngày nào đó tu vi thượng thừa, biết đâu có thể tìm được cô trong không gian khác. Lỡ như hôm nay vượt lôi kiếp thất bại, chẳng phải sẽ hết hi vọng đến ngày trùng phùng sao. Tô Mặc Bạch thay đổi ý định chỉ trong một khắc ngắn ngủi, anh nhìn mấy Quỷ vương và Thanh Nương, dùng ánh mắt thay cho những lời muốn nói, sau đó thi triển phép thuật, thoát cái biển mất dưới trận cuộn phong.

Tô Mặc Bạch không còn, Tô Mặc Bạch cũng đã bỏ đi, đám người ở lại bỗng dưng cảm thấy chơi vơi, tuy ở cùng nhau mới một thời gian ngắn nhưng dường như đã rất thân thiết, họ cũng quen với việc mỗi ngày đợi lệnh của hai người ấy.

Thần thờ ngấn ngơ lâu thật lâu, cuối cùng Thanh Nương quyết định đã gặp nhau xem như là duyên phận, vì vậy không muốn luân hồi nữa, mà nhập bọn cùng nhóm Quỷ vương tu luyện. Về phần chồng chị, có lẽ nên đối mặt với sự thật là anh đã tan thành mây khói. Đành nhờ mọi người giúp đỡ, an táng hài cốt vợ chồng chị, một kiếp người đã trôi qua như thế.

Tô Mặc Bạch giấu tu vi, trở về hang động mình thường tu luyện, chờ đợi suốt năm trăm năm. Đối với người đã sống gần vạn năm thì năm trăm năm chẳng là gì, cuối cùng anh đã bình yên vượt lôi kiếp. Vài ngày sau, trong tiếng vang thật lớn, Tô Mặc Bạch thăng tiên. Chín chiếc đuôi ngoe

ngẫu phía sau, bên cạnh là mấy vị Quý vương mang vẻ kích động, không chỉ bởi vì Tô Mặc Bạch, mà còn vì Thanh Nương.

Hóa ra đi theo mấy vị Quý vương đến đạo trường, trong năm trăm năm qua Thanh Nương không hề lười biếng, chị cùng họ đi dạo khắp nơi, được họ chỉ dẫn tận tình rồi cuộc cũng tu thành quý tiên, vừa qua khỏi mốc năm trăm năm.

“Đại tiên, hiện tại có thể gọi ngài là đại tiên rồi. Qua năm trăm năm nữa ngài sẽ đạt đến tu vi vạn năm, khi đó phép thuật lại cao hơn một tầng.” Mấy Quý vương vây quanh Tô Mặc Bạch nhao nhao chúc mừng.

Trận lôi kiếp này nói ra thì đơn giản nhưng cũng đủ khiến Tô Mặc Bạch mất vài ngày mới tỉnh lại.

“Nhưng ta vẫn chưa tìm ra được tung tích của Tô Tô.” Tô Mặc Bạch nhìn vẻ kích động rất buồn cười của mấy Quý vương mà không cười nổi. Từ khi Tô Mặc biến mất, anh chưa từng vui vẻ.

“Nhất định sẽ tìm được. Mấy ngày nữa có dị tượng, có lẽ có thể tìm được tung tích của Tô cô nương.” Giọng nói Thanh Nương dịu dàng, mấy trăm năm tu hành chị giỏi nhất là thuật bói toán.

“Đúng vậy, công tử, ngài đừng nản chí, thuật bói toán của Thanh Nương rất linh nghiệm, mấy anh em bọn tôi không ai sánh bằng cô ấy. Có lẽ mấy ngày nữa sẽ biết được tung tích của Tô cô nương thôi.” Mấy Quý vương cũng không ngừng khuyên giải Tô Mặc Bạch, sau cùng mới trấn an được anh.

“Thương, hôm nay là ngày động đất thứ mấy rồi?” Tựa vào người Ly Thương, Đào Tử nhìn sóng điện thoại chập chờn hỏi.

“Ừm, cũng chừng một tháng rồi.” Ly Thương nhắm mắt lại, siết chặt vòng tay đang ôm lấy Đào Tử.

“Mặt Mặt vẫn còn chưa tỉnh, đã lâu như vậy rồi, có lẽ nào...” Nỗi lo lắng đọng trên khuôn mặt cô.

Đến thành phố T đã gần một tháng, kể từ khi khôi phục tín hiệu liên lạc, gần như mỗi ngày cô đều gọi cho Hàn Ngạo hỏi thăm tình trạng của Tô Mặt. Nhưng theo thời gian ngày càng dài, tinh thần của Hàn Ngạo cũng dần dần suy sụp.

“Có phải chúng ta nên trở về không? Đã một tháng rồi, chuyện có thể làm chúng ta cũng đã gắng hết sức, còn lại giao cho quỷ sai thôi.” Quay đầu lại nhìn khuôn mặt trên vai mình, Ly Thương đề nghị.

“Cũng tốt, chúng ta trở về ở bên cạnh Hàn Ngạo, một mình anh ấy ở nhà quá cô đơn. Mỗi ngày nhìn Tô Mặt hôn mê bất tỉnh, em sợ lâu dần anh ấy sẽ không chống đỡ nổi.” Đào Tử đồng ý đề nghị của anh, hai người thu dọn ngay trong tối đó, hôm sau trở về thành phố A.

Vì Tô Mặt chưa tỉnh nên họ thấy không cần phải báo trước cho Hàn Ngạo biết. Đứng ngoài cửa, Đào Tử hơi thấp thỏm, không biết trong nhà tình trạng thế nào rồi. Cô mở cửa phòng ra, không gian nồng nặc mùi thuốc súng xộc vào mặt.

Lúc này một chàng trai lạ mặt đang đứng giữa phòng, chàng trai có mái tóc dài màu trắng buộc cao lên. Cả khuôn mặt thể hiện quyết tâm sống mái, đôi mắt sáng quắc tỏa ra vẻ nguy hiểm không thể khinh thường, môi mỏng khẽ mím chứng tỏ anh đang không vui. Bộ áo bào màu tím càng tôn lên khí chất vương giả, một cảm giác áp bức mơ hồ bao phủ phòng khách nhà Tô Mặt.

“Anh buông Mặt Mặt ra cho tôi.” Người nói chính là Hàn Ngạo, còn Tô Mặt đang ngủ say yên tĩnh trong lòng chàng trai kia.

“Không buông.” Hai chữ được thốt ra nhẹ nhàng nhưng lại mang theo quyết tâm rất lớn.

“Hàn Ngạo, người này là ai?” Đào Tử lại quan sát chàng trai lạ mặt, lơ mơ đến bên Hàn Ngạo hỏi.

“Hai người về rồi à?” Thấy Đào Tử, Hàn Ngạo hơi kinh ngạc, có điều sau đó lại nhìn chàng trai tóc trắng, “Tôi cũng không biết, anh ta vừa mới xuất hiện đã muốn cướp Mạt Mạt đi.”

Đào Tử quan sát một lần nữa, cô ngạc nhiên phát hiện rằng chàng trai lạ mặt đang nhìn Tô Mạt bằng sự yêu thương đong đầy, ánh mắt đó như có thể hòa tan Tô Mạt. Vui mừng pha lẫn say đắm, giống như Tô Mạt và anh ta đã quen biết nhau từ rất lâu rồi vậy.

“Anh biết Mạt Mạt à?” Đào Tử cất lời, không có hành động gì, sợ bản thân không cẩn thận sẽ chọc giận chàng trai trước mắt khiến Tô Mạt bị thương.

“Mạt Mạt? Cô nói là Tô Tô sao?” Nghe thấy Đào Tử hỏi, anh ta ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt tuy có đề phòng nhưng lời nói rất đổi dịu dàng.

“Tô Tô ư? Xem như là vậy đi. Cô ấy là bạn thân của tôi, tôi tên Đào Tử.” Đào Tử thăm dò bước đến một bước, lại phát hiện dường như anh ta chẳng hề đoán đoán đến hành động của cô.

“Tôi tên Tô Mặc Bạch, sao Tô Tô vẫn còn ngủ?” Tô Mặc Bạch lướt qua gương mặt đang say ngủ của Tô Mạt, khó hiểu hỏi Đào Tử.

“Mạt Mạt hôn mê gần một tháng rồi, chúng tôi cũng không biết làm sao cô ấy mới tỉnh lại. Anh không phải người thường đúng không?” Hơi thở của anh ta thật sự rất khác lạ, Đào Tử phán đoán anh ta không hề đơn giản. Nếu không phải là đại yêu quái thì cũng là người có đạo hạnh thâm sâu.

“Ừ, không phải. Nguyên hình của tôi là hồ ly, vừa qua khỏi đại kiếp vạn năm, cảm nhận được hơi thở của Tô Tô nên mới đến đây. Tính ra tôi đã tìm cô ấy hơn nghìn năm rồi.” Nhìn Tô Mạt trong lòng, vẻ mặt anh ta ôn hòa,

“Tên của tôi là Tô Tô đặt, cô ấy tên Tô Mạt, cho nên tôi mới có tên Tô Mặc Bạch.”

Hơn nghìn năm? Lời nói của Tô Mặc Bạch khiến cả nhóm ngạc nhiên. Không ngờ chàng trai này lại là hồ tiên vạn năm, càng không ngờ anh ta đã tìm Tô Mạt hơn nghìn năm. Lẽ nào anh ta biết Tô Mạt kiếp trước?

“Làm sao anh biết Mạt Mạt?” Thấy anh ta không bài xích mình, Đào Tử tiến lên thêm vài bước đi đến bên cạnh. Đầu tiên là vuốt tóc Tô Mạt, sau đó nhìn chàng trai trước mặt.

“Hơn một nghìn năm trước, lúc tôi tránh né lời kiếp hóa thành nguyên hình đã quen biết Tô Tô khi vừa đến một thôn trang. Sau đó...” Tô Mặc Bạch bắt đầu từ từ kể lại chuyện của mình và Tô Mạt, “Đến khi tôi trở lại thì cô ấy đã biến mất, cho nên tôi đã tìm cô ấy suốt một nghìn năm.”

“À này, anh không mệt sao? Chúng tôi sẽ không làm hại Mạt Mạt, anh đặt cô ấy xuống được không?” Nghe Tô Mặc Bạch kể, Đào Tử chỉ ghé sô pha, ý bảo anh đặt Tô Mạt xuống.

“Để tôi ôm cô ấy đi!” Tô Mặc Bạch ngồi xuống nhưng không buông Tô Mạt ra, “Anh cũng không cần nhìn tôi chăm chăm như vậy, bất kì ai cũng có thể làm tổn thương cô ấy nhưng tôi thì không.”

Tô Mặc Bạch chẳng buồn ngẩng đầu nói với Hàn Ngạo, anh có thể cảm nhận được sự bài xích và đề phòng từ trong ánh nhìn của Hàn Ngạo. Đào Tử cũng ra hiệu cho Ly Thương kéo Hàn Ngạo đến ghé sô pha ngồi xuống, trực giác nói với cô người này sẽ không làm hại Tô Mạt.

“Tại sao Tô Tô lại hôn mê?” Im lặng hồi lâu, Tô Mặc Bạch lại hỏi.

“Nếu anh cũng là loài thú tu hành, như vậy anh biết huyết mạch thần thú đúng không? Mạt Mạt được truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng, hiện tại tình trạng cô ấy gặp phải là dấu hiệu kiếp số ngàn năm sắp đến. Chúng

tôi không biết khi nào cô ấy mới tỉnh lại nữa, ngay cả hồn của cô ấy chúng tôi cũng không nhìn thấy.” Đào Tử nhìn Tô Mặc vẫn hôn mê bất tỉnh, về mặt tự trách.

“Huyết mạch Phượng Hoàng? Tô Tô cũng có huyết mạch Phượng Hoàng.” Thật ra khi Tô Mặc Bạch tìm đến đây, anh vẫn không dám chắc đây chính là Tô Tô mà anh tìm hay chỉ là một kiếp nào đó của cô. Nhưng không quan trọng, dù sao cô là người phạm, tuổi thọ có hạn, anh đã tìm cô một nghìn năm, nếu cô đã trải qua mấy kiếp người cũng là chuyện dễ hiểu. Có điều trực giác luôn mách bảo anh rằng đây chính xác là Tô Tô năm đó của anh, giờ lại thêm chuyện huyết mạch thần thú, anh càng khẳng định linh cảm của mình là đúng.

“Gì cơ? Tô Tô mà anh biết cũng có huyết mạch Phượng Hoàng?”
Dường như nghĩ đến điều gì, Đào Tử vội vàng đi đến trước mặt Tô Mặc Bạch, kéo tay anh. Bản thân cô cũng như hai người còn lại trong phòng đang rất mơ hồ, không biết người mà Tô Mặc Bạch muốn tìm là kiếp trước của Tô Mặc, hay hai người họ thật sự đã có duyên kì ngộ.

“Đúng, cô ấy cũng có huyết mạch Phượng Hoàng, mà còn rất nghịch ngợm, lúc ngủ nếu bị ai đánh thức sẽ dùng lửa truy đuổi, nhưng sẽ không làm hại họ.”

Cứ mỗi lần nhắc đến Tô Mặc, gương mặt Tô Mặc Bạch luôn ánh lên vẻ dịu dàng hiếm có.

Nghe lời Tô Mặc Bạch nói, Đào Tử kinh ngạc nhìn Ly Thương và Hàn Ngạo. Lẽ nào Tô Mặc đúng là đã xuyên không về nghìn năm trước sao? Vậy nếu Tô Mặc đã rời khỏi thế giới đó, chứng tỏ cô sẽ trở về phải không? Suy đoán này giúp ba người lóe lên một tia hi vọng, nhưng sau đó lại tiếp tục lo lắng một hồi, liệu Tô Mặc có rơi vào một không gian khác nữa rồi không?

“Tôi muốn mang Tô Tô đi.” Lúc ba người đang trầm tư, Tô Mặc Bạch bỗng lên tiếng.

“Không được.” Hàn Ngạo anh đứng phắt dậy đương đầu với Tô Mặc Bạch.

“Không được? Nếu như tôi muốn, dù ba người hợp sức cũng không ngăn được. Cho nên tôi chỉ thông báo với các người thôi, chứ không phải thương lượng.” Tô Mặc Bạch vẫn ngồi yên, lạnh lùng nhìn Hàn Ngạo.

“Trừ phi tôi chết, nếu không anh đừng hòng mang Mạt Mạt đi.” Ánh mắt lạnh lùng của Tô Mặc Bạch mang lại áp lực rất lớn cho Hàn Ngạo, tuy nhiên anh không hề thỏa hiệp, vẫn đứng thẳng người, nhìn chăm chăm vào Tô Mặc Bạch.

Thấy không khí giữa hai người càng lúc càng khẩn trương, Đào Tử vội vàng bước đến kéo Hàn Ngạo, nói lí với Tô Mặc Bạch, “Anh không thể mang Mạt Mạt đi, tôi biết chúng tôi không ngăn anh được. Nhưng anh có nghĩ đến, khoan hãy nói Mạt Mạt có phải người anh muốn tìm hay không, chỉ nói chuyện trước mắt là kiếp số ngàn năm đã đến, nếu anh mang cô ấy đi, vậy khi cô ấy tỉnh lại gặp phải cảnh Phượng Hoàng Hỏa thiêu thân thì anh có cách nào giải quyết? Tối thiểu ở bên cạnh chúng tôi, nếu có gì không đúng chúng tôi có thể nghĩ cách phụ trợ, anh cũng có thể ở lại đây mà.”

Tô Mặc Bạch im lặng, có lẽ anh đang cân nhắc.

“Anh có thể ở lại đây, nhà lớn thế này anh cứ yên tâm. Như vậy dù Mạt Mạt xảy ra tình trạng gì chúng tôi cũng có thể kịp thời cứu ứng. Khi Mạt Mạt tỉnh lại tất cả chúng ta đều ở bên cạnh cô ấy, còn hơn cô ấy cô đơn một mình đúng không?” Nhận thấy được thái độ Tô Mặc Bạch đã có chút thỏa hiệp, Đào Tử tiếp tục khuyên, hi vọng anh ta ở lại. Cô biết, nếu người này kiên quyết mang Tô Mạt đi thì sức lực ba người họ chẳng tài nào cản nổi,

song nếu anh ta ở lại thì có xảy ra chuyện gì anh ta cũng có thể phụ giúp một tay.

“Có thể không?” Đào Tử cất lời hỏi lần nữa, trong lòng thấp thỏm. Đến khi thấy Tô Mặc Bạch gật đầu, cô mới nhẹ nhõm.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 25-1

"Đại tiên..." Tại một không gian khác mấy Quý vương đang ngồi ở đạo trường bỗng nhiên trầm mặt.

"Đại ca, mọi người sao thế?" Chung sống nghìn năm, Thanh Nương và các Quý vương đã sớm thân thiết, bởi vì đạo hạnh của chị nhỏ nhất nên mấy Quý vương đều đối đãi như cô em gái nhỏ, thấy không khí đạo trường tĩnh mịch bỗng dưng trở nên nghiêm trọng, chị lo lắng hỏi.

"Đại tiên xảy ra chuyện rồi..." Đại Quý vương ngẩng đầu nhìn Thanh Nương, ghen giọng lên tiếng.

"Làm sao thế được? Công tử Mặc Bạch đạo hạnh vạn năm, ai có thể tổn thương ngài chứ?" Thanh Nương không thể tin được lời nói của Đại Quý vương.

"Đại ca không lừa em đâu, thật đấy. Mấy người bọn anh đã từng định khế ước với đại tiên, nhưng mới vừa nãy dấu ấn trên người bọn anh đột nhiên biến mất. Nếu không phải ngài xảy ra chuyện gì thì bọn anh không nghĩ ra được nguyên nhân do đâu. Sở dĩ bọn anh không đi đầu thai, không vượt thiên kiếp là vì khế ước với ngài, nhưng chủ yếu là vì tình cảm anh em nhiều năm như vậy. Tuy nhiên hiện tại dấu ấn đã biến mất..." Tam Quý vương vỗ vỗ bả vai Đại Quý vương, giải thích với Thanh Nương.

"Công tử Mặc Bạch xảy ra chuyện vậy Tô cô nương thì sao? Em không tính ra được bất cứ tin tức gì của họ cả, giống như bị gì đó ngăn lại vậy. Đại ca, tam ca làm sao đây?" Nghe hai vị Quý vương nói, Thanh Nương vẫn có chút khó tin, bắt đầu tìm quẻ xem có tìm được tung tích Tô Mặc Bạch hay Tô Mạt không. Nhưng nhắm mắt bấm quẻ hồi lâu, chị mở mắt ra, vẻ mặt thất bại.

"Vô ích thôi, nơi đại tiên và Tô cô nương ở khác không gian với chúng ta, em mới bước vào danh giới quý tiên, sẽ không tính ra được đâu. Có lẽ cơn mưa phùn hôm nay than khóc cho Mặc Bạch đại tiên đấy" Mấy Quý vương thở dài nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Thanh Nương quay đầu lại nhìn bầu trời mù mịt, thầm cầu nguyện Tô Mạt ở thời không khác khoẻ mạnh. Nếu như có thể, công tử Mặc Bạch được bình an.

"Tiểu Bạch!" Tô Mạt sợ hãi ngồi bật dậy, lau lau mồ hôi trên trán.

Đây là nhà cô, sau khi nhận thức Tô Mạt đột nhiên đứng dậy, không để ý mình đi chân trần mà lao ra ngoài cửa.

"Mạt Mạt cậu tỉnh rồi à?" Tiếng Đào Tử vui mừng vang lên từ dưới lầu.

"Tiểu Bạch đâu? Tất cả chỉ là mơ thôi phải không?" Tô Mạt đứng trên lầu, vẻ mặt hơi mơ màng, cô thấy Hàn Ngạo đang đi về phía mình, vẻ mặt không vui mừng như Đào Tử.

Thế nhưng câu hỏi của cô lại làm cho mọi người khựng lại, điều này khiến cô xác định tất cả đều là thật. Cô không có năm mơ, quả nhiên cô đã xuyên không về nghìn trước, cũng thực sự quen biết hồ ly Tô Mặc Bạch, anh cũng vì cô mà biến mất tăm mất tích ở thế giới này.

Tô Mạt ôm lấy cánh tay ngồi bệt xuống đất, im lặng khóc nức nở. Một bàn tay ấm áp ôm cô vào lòng.

"Ngạo, có phải em rất vô dụng không? Nếu không phải vì em, mọi người sẽ không phải ngày ngày lo lắng hãi hùng. Nếu không phải vì em, long mạch sẽ không xảy ra chuyện lớn như vậy. Nếu không phải vì em, Tiểu Bạch sẽ không mất tu vi vạn năm, tan thành mây khói. Có phải em sống trên thế gian này là để tạo ra khiếp nạn không?" Tô Mặc không ngừng rơi nước mắt, thấm ướt cả áo Hàn Ngạo.

Hàn Ngạo không biết nên an ủi thế nào, có lẽ lên để cô trút hết nỗi lòng ra mới là cách tốt nhất. Cái chết của Tô Mặc Bạch là đả kích quá lớn đối với cô.

"Đừng đau buồn quá." Không biết tự lúc nào Đào Tử cũng đi lên, vỗ vỗ vai Tô Mặc, nhẹ giọng an ủi, "Không phải lỗi của cậu, Mặc Mặc. Mình biết trong lòng cậu rất buồn nhưng thân thể vừa khỏe lại, nếu như bi thương mà làm hại sức khỏe vậy thì khổ tâm của Tô Mặc Bạch uổng phí rồi.

"Đào tử nói đúng, với lại nếu như anh ta tu hành vạn năm, chúng ta có thể tìm Chuyển Luân Vương xem sao." Hàn Ngạo ôm chặt Tô Mặc, anh đỡ cô dậy để cô dựa vào ngực mình.

"Cậu ấy ngủ rồi..." Đào Tử khẽ nói, "Xem ra nội đan của Tô Mặc Bạch vẫn còn tác dụng, ngủ vài ngày mới khôi phục sức khỏe."

Hàn Ngạo nhẹ nhàng bế cô lên đặt cô lên giường, u sầu nhìn cô ngủ say, nửa vui nửa buồn, không biết phải làm sao mới tốt.

"Chào..." Khi ánh nắng sớm soi đầy căn phòng, Tô Mặc tỉnh lại, cô nhìn Hàn Ngạo, Đào Tử và Ly Thương dưới lầu mỉm cười.

"Chào..."

"Em..." Hàn Ngạo định thốt lên nhưng cuối cùng lại im lặng, chỉ cầm lấy cháo bát rồi đặt trước mặt cô.

"Em không sao" Tô Mạt cầm lấy đũa, vừa ăn sáng vừa trấn an Hàn Ngạo và Đào Tử, "Ăn sáng xong đi ra tiệm thôi. Đã lâu không đến, xem ra phải tổng vệ sinh mới được."

Trong lòng hai người càng lo lắng hơn, Tô Mạt quá bình tĩnh, đầu tuyệt đối không phải biểu cảm mà cô lên có, tuy nhiên họ không dám nói gì, sợ cô sẽ giống như hôm qua.

Bữa sáng trôi qua trong bầu không khí khá nặng nề, không ai cất tiếng nói gì, chỉ có tiếng bát đũa thỉnh thoảng va chạm, aen xong Tô Mạt đi ra tiệm, tất cả vẫn như lúc trước.

"Hai người theo mình không mệt à? Đã bảo là đi chung với nhau rồi mà?"

Tô Mạt bất đắc dĩ nói về phía cách đó không xa, cô biết là Hàn Ngạo và Đào Tử lo lắng cho mình. Đúng là hiện tại trong lòng cô rất đau khổ, song cô biết Tiểu Bạch muốn thấy cô vui vẻ hơn, vả lại cô tin tưởng sẽ tìm lại được anh. Chân thành của Tô Mạt Bạch là hồ ly chín đuôi, anh sẽ không dễ dàng chết như vậy. Cô biết lúc này mình đang khiến Hàn Ngạo và Đào Tử bất an, nhưng cô thật sự cần một chút thời gian để xoa dịu nỗi lòng.

Bên trong rất sạch sẽ, không giăng đầu mạng nhện, cũng không bám đầy bụi bặm như trong tưởng tượng, như thế cô vừa rời khỏi hôm qua vậy.

"Mỗi ngày Hàn Ngạo Đâu đến quét dọn, anh ấy sợ khi cậu tỉnh lại sẽ muốn đến đây" Tiếng Đào Tử vang lên phía sau, đi theo là Hàn Ngạo mang vẻ mặt lo lắng.

Gương mặt Tô Mạt hiện lên nụ cười còn khổ sở hơn cả lúc sáng, có lẽ vẻ mặt này đã tố cáo tâm trạng hiện tại của cô. Nhưng điều này lại khiến hai người còn lại yên tâm hơn một chút, bởi vì biểu cảm này là chân thật, có một số việc hãy cứ để thời gian xoa dịu thôi.

"Trong khoảng thời gian mình hôn mê có gì xảy ra không?" Tô Mạt kéo Đào Tử ngồi xuống hỏi chuyện, còn Hàn Ngạo thì cầm lấy cốc rót nước cho hai người.

"Không có gì khác thường, có điều nhiều người chết lắm, Chắc hẳn hiện tại quý sai ở thành phố T qua lại như thoi đưa, tìm kiếm hồn ma còn chưa đến âm phủ" Đào Tử tỉ mỉ kể lại chuyện xảy ra ở thành phố T.

"Vậy chúng ta tiếp tục kinh doanh thôi. Có lẽ sau trận đại nạn này sẽ có nhiều người đến tìm." Tô Mạt bỗng nhiên nhoẻn môi cười. Ánh sáng tỏa ra trong nháy mắt khiến Hàn Ngạo và Đào Tử hoàn toàn an tâm. Đây mới là tư thái vốn có của Tô Mạt.

Những ngày sau đó, cuộc sống của bọn họ cứ nhàn nhạt trôi qua. Kỳ thật ở đây đúng là có phát sinh một số chuyện kỳ quái, bọn họ vẫn như xưa cùng nhau ứng phó. Người ngoài nhìn vào có thể chỉ thấy đây là một nhóm bạn đồng tâm hiệp lực, tình cảm khăng khít. Thế nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu, từ khi xảy ra sự cố, giữa Tô Mạt và Hàn Ngạo đã xuất hiện một bức tường vô hình.

Một buổi tối, Đào Tử đột nhiên bất tỉnh khiến cho mọi người nhất thời hoảng sợ.

Tô Mạt biết một chút y thuật nên kiểm tra, đợi đến lúc Ly Thương trở về thì nói ngắn gọn, bảo anh ngày mai mang Đào Tử đến bệnh viện khám, sau đó thì gấp dài đi về phòng.

Ly Thương không hiểu chuyện gì cả, nghe thấy phải đưa đi bệnh viện còn tưởng rằng Đào Tử xảy ra vấn đề gì, vội vàng kéo Tô Mạt lại, vẻ mặt tối tăm khiến Tô Mạt không nhin cười được.

"Đến lúc này rồi cô còn cười à? Rốt cuộc Đào Tử bị làm sao? Đi bệnh viện khám cái gì?" Thấy Tô Mạt cười tươi rói, Ly Thương càng thêm khó hiểu.

“Không có gì, đừng lo, cô ấy chỉ mệt mỏi quá nên ngủ thiếp đi thôi. Ngày mai tôi đi cùng hai người.” Tô Mạt kéo tay Ly Thương ra, mỉm cười thần bí, sau đó ngáp ngáp dài bỏ đi.

“Khám gì chứ? Dù sao cô cũng phải cho tôi biết để tôi an tâm chứ, van cô đấy.” Thấy Ly Thương lo sốt vó, Tô Mạt thầm gật đầu, xem ra có thể yên tâm giao Đào Tử cho anh ta rồi.

“Anh sắp làm cha rồi, anh nói xem khám gì nào?” Ly Thương nghe thấy câu này liền sững sờ, Tô Mạt liền kéo Hàn Ngạo đi ra ngoài phòng.

“Ly Thương, hồn ơi trở về.” Một đôi tay trắng nõn nhỏ bé lắc lư trước mặt anh. Hôm qua anh cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ như thế mà lên giường đi ngủ, đến sáng dậy không đợi được nên gấp gáp đưa Đào Tử đi kiểm tra. Mãi cho đến bây giờ, Ly Thương vẫn chưa khôi phục trạng thái bình thường.

Ngẩng đầu lên, Ly Thương thấy Tô Mạt đang đứng trước mặt và Đào Tử đứng cách đó không xa mỉm cười nhìn mình.

“Sao rồi hả?” Ly Thương vội vàng đứng lên bước đến dìu Đào Tử, cẩn thận để cô ngồi xuống ghế, sau đó hỏi kết quả.

“Chúc mừng anh, thật sự sắp làm cha rồi.” Tô Mạt thấy Ly Thương dè dặt bèn cười khúc khích đưa kết quả kiểm tra cho anh.

Ly Thương nhìn Đào Tử, thấy cô cười gật đầu, khuôn mặt vốn ngu ngơ của anh lúc này chợt hiện lên niềm vui khôn tả. Anh muốn ôm Đào Tử xoay một vòng nhưng lại sợ làm sốc cô nên nhất thời do dự, nhìn thấy vẻ mặt của Ly Thương, Đào Tử không nhịn được bèn đứng dậy ôm siết lấy anh.

Hàn Ngạo cũng đi đến bên cạnh Tô Mạt, ôm cô vào lòng. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, người có tình rất cuộc đã được ở bên nhau. Có điều

không biết đến khi nào mới là mùa xuân của anh và cô nữa.

“Mạt Mạt, mình không liên lạc được với người nhà, rất nhiều chuyện phải phiền cậu và Hàn Ngạo rồi.” Đào Tử khéo tay Tô Mạt, ủ rũ nói.

“Có phiền hà gì đâu, đến lúc gả chồng nơi này chính là nhà mẹ đẻ của cậu, có điều hai cậu chọn nhà xong chưa? Nếu còn chờ tu sửa thì e rằng đến lúc kết hôn cậu cũng không thể mặc áo cưới rồi.” Nhìn bụng Đào Tử, Tô Mạt cau mày như thế rất đau đầu với vấn đề này.

“Thật xa nhà đã có từ sớm, Thương ở thành phố cũng lâu, đã chuẩn bị xong cả rồi. Có điều khi đó cậu vẫn còn hôn mê nên bọn mình mới không dọn sang, bây giờ cậu đã tỉnh lại, bọn mình cũng phải quay về nhà bên kia thôi.” Nhìn Ly Thương đang gọt hoa quả trong bếp, Đào Tử mỉm cười hạnh phúc.

“Hóa ra là đã sớm chuẩn bị rồi à, dù hai người kết hôn thì cậu cũng có thể ở đây mà, cậu đang mang thai cũng cần người chăm sóc, với lại bình thường không phải Ly Thương cũng bận việc sao?”

Ly Thương và Hàn Ngạo mang hoa quả đã gọt ra, đặt lên bàn phòng khách rồi ngồi bên cạnh.

“Bọn em bàn bạc thế nào rồi?” Đưa quả táo cho Đào Tử, Ly Thương nhìn Tô Mạt, anh ta biết dù là quyết định gì Đào Tử cũng sẽ bàn bạc với cô.

“Tôi biết hai người đã có nhà riêng, hiện tại Đào Tử lại đang mang thai, cho nên hai người nhất định phải kết hôn. Tuy nhiên bây giờ Đào Tử với anh vẫn còn có thể ở đây, như vậy tiện chăm sóc cho cô ấy hơn, anh là đàn ông nên không có kinh nghiệm, dù tôi cũng không có nhưng ít ra tôi là phụ nữ. Anh thấy sao?”

“Như vậy cũng được, tôi cũng lo lắng mình sẽ không chăm sóc tốt cho cô ấy. Cô nói thế tôi an tâm rất nhiều. Lúc trước nói dọn đi, một là hai

chúng tôi không thể xem đây là nhà cưới, thứ hai là thật sự quấy rầy hai người.” Ly Thương nghe thấy Tô Mạt nói thế áp lực đã giảm đi nhiều, cảm kích gật đầu với cô, định nói cảm ơn song cuối cùng vẫn ngại ngùng gãi đầu không lên tiếng..

“Bọn tôi là bạn thân nhiều năm, còn hơn cả người nhà, anh đừng ngại, cứ yên tâm đi.” Dường như thấy được Ly Thương không tự nhiên, Tô Mạt tinh nghịch nháy mắt.

“Được rồi, quyết định vậy đi.” Đào Tử bất chợt thốt ra khiến cả phòng bỗng chốc đầy tiếng cười vui.

Có lẽ do mang thai nên nói chuyện không bao lâu Đào Tử lại bắt đầu buồn ngủ, vì vậy Ly Thương dìu cô trở về phòng nghỉ ngơi.

“Em...” Hàn Ngạo cất tiếng, nhưng lời đến đâu môi lại không thốt ra được, chỉ có thể nhìn Tô Mạt chăm chú, tựa như cô sẽ biến mất trong nháy mắt vậy.

“Ngạo, em xin lỗi.” Cuối cùng, Tô Mạt cất lời. Bây giờ Hàn Ngạo gầy hơn lúc mới từ nước ngoài về rất nhiều, điều này làm cô thấy đau lòng.

“Cô bé ngốc, nói xin lỗi với anh gì chứ. Không sao, em bình an là tốt rồi. Những chuyện khác đều không quan trọng nữa.” Hàn Ngạo thỏa mãn ôm Tô Mạt vào lòng.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 25-2

“Xin hỏi thầy Tô có ở đây không?” Ngoài cửa tiệm số 2008 đường Thanh Lâm vang lên tiếng gọi sợ sệt.

Vì Đào Tử và Ly Thương phải thu xếp cho đám cưới nên Hàn Ngạo đảm nhiệm luôn chức vụ tài xế đưa đón họ, còn Tô Mạt đã khôi phục sức khỏe bèn ra trông tiệm. Nghe thấy tiếng gọi ngoài cửa, Tô Mạt đang buồn ngủ nhìn ra, một cô gái trẻ tuổi đang đứng bên ngoài dáo diác nhìn vào trong.

“Tôi đây, cô tìm có việc gì không?” Tô Mạt đứng lên đi ra ngoài, nhìn cô bé mang cả mặt thấp thỏm, khẽ cười.

“Chị là thầy Tô à?” Thấy Tô Mạt, vẻ mặt cô bé rõ ràng là rất sững sốt, ngay sau đó là buột miệng hỏi với giọng điệu nghi ngờ.

“Tôi tên Tô Mạt, có gì không?” Cô bé trước mặt tựa như đã chọc trúng phải thứ gì đó, ấn đường đen sẫm, đôi mắt hoàn toàn chẳng có chút thần thái.

“Em...” Cô bé thoáng do dự, “Em tên Ngải Giai, em muốn tìm thầy Tô giúp đỡ.”

“Vào trong rồi nói.” Tô Mạt ra hiệu mời Ngải Giai, đưa cô bé vào tiệm. Sau khi rót cho Ngải Giai một cốc nước, mới thản nhiên cất tiếng, “Nói đi,

em gặp phải chuyện phiền phức gì?”

“Em... hình như em gặp ma rồi.”

Nghe thấy lời này, Tô Mạt lần nữa ngẩng đầu nhìn kỹ sắc mặt của Ngải Giai. Ủ, với sắc mặt này mà nói cô bé không gặp ma cô cũng không tin.

“Không sao, cứ từ từ nói, đừng sợ.” Lời nói của Tô Mạt tựa như có sức thôi miên, giúp thần kinh căng thẳng của Ngải Giai thả lỏng rất nhiều.

“Em...” Có lẽ tính cách khá chậm chạp, hoặc gần đây gặp phải chuyện đả kích quá lớn, sau một hồi rất lâu Ngải Giai mới kể lại truyện cô bé gặp phải gần đây.

[i]Ngải Giai không phải dân ở đây, thành phố T vừa xảy ra động đất cách đây không lâu mới là nhà của cô. Vì học đại học xa nhà nên lúc xảy ra động đất cô mới không gặp nguy hiểm, ba mẹ cô cũng thường xuyên đi công tác nên cũng may mắn thoát khỏi thiên tai. sau trận động đất, Ngải Giai và ba mẹ trở về nhà xem xét có thể cứu vãn tổn thất hay không, Ngải Giai không thể nào ngờ được cô sẽ gặp phải phiền phức lớn.

Vì lúc trở về động đất đã chấm dứt, tuy thường xuyên có dư chấn nhưng không có nguy hiểm gì cả. Vì vậy Ngải Giai và ba mẹ xin tham gia vào nhóm tình nguyện viên, vừa tìm kiếm đồ đạc còn sót lại trong nhà, vừa tìm kiếm người gặp nạn.

Tìm tòi mấy ngày liên tục coi như có chút thu hoạch, Ngải Giai phát hiện một chiếc hộp cổ xưa dưới nền nhà đã bị khùng, tuy nhiên ba mẹ cô hoàn toàn không có ấn tượng gì với chiếc hộp này. Có điều nếu tìm được ở trong nhà mình thì chắc chắn là đồ của người nhà tôi, vì thế họ không nghĩ ngợi gì nhiều. Sau nửa tháng làm tình nguyện viên thì gia đình cô liền về thành phố A, mua một căn nhà tại đây, do Ngải Giai rất thích chiếc hộp kia nên cô đã đặt nó trong phòng mình.

Chuyển sang nhà mới, lại có được thứ mình thích lên đương nhiên Ngải Giai rất vui vẻ, coi chiếc hộp cổ này như bảo bối, ai tặng món quà nhỏ gì, hay cô mua thứ gì cũng đều bỏ vào, sau đó đặt trên đầu giường. Mỗi đêm Ngải Giai đều liếc nhìn chiếc hộp kia rồi mới đi ngủ. Vào một buổi tối, khi Ngải Giai nhìn chiếc hộp xong chuẩn bị tắt đèn đi ngủ lại không cẩn thận bị dao cạo lông mày cắt vào ngón tay, máu chảy xuống chiếc hộp. Ngải Giai luống cuống khử trùng, sau đó Dán băng cá nhân, không hề chú ý máu nhỏ trên hộp chẳng bao lâu sau thì đã bị chiếc hộp lặng lẽ hút sạch.

Và bắt đầu từ tối hôm đó, chuyện quái lạ cũng đã xảy ra. Trong mơ màng, Ngải Giai cảm thấy có một đôi tay đang vuốt ve gương mặt mình, nhẹ nhàng, nhồn nhột. Theo bản năng cô lấy tay gạt ra, nhưng đụng phải một đôi bàn tay lạnh ngắt. Cô kinh hoàng choàng tỉnh giấc, một người đàn ông vô cùng điển trai đang ngồi bên giường cô.

“Anh là ai?” Cô vội vàng ngồi dậy định cách xa hẳn ra, song lúc vui vẻ sau lại kinh ngạc phát hiện mình đã đụng phải vách tường. Tại sao lại như vậy? Giường của cô rõ ràng đặt ở vị trí giữa phòng, lui về sau thì chỉ có thể rơi xuống đất chứ không thể dựa vào đường được, Ngải Giai liền ngẩng đầu quan sát.

Không thấy thì thôi, vừa quan sát cô đã kinh hãi liền bất giác bật dậy, đầu cô đụng ấm vào đầu người đàn ông kia. Ngải Giai đề phòng nhìn người đàn ông muốn đến gần mình, không thể phủ nhận tướng mạo của hắn rất yêu nghiệt, nếu ngày thường gặp phải cô nhất định sẽ si mê, nhưng vào lúc này thật sự Ngải Giai khóc không ra nước mắt.

Có nhìn thấy nước mắt, căn phòng mà cô đã trang trí ấm áp, giấy dán tường cô tỉ mỉ lựa chọn, bàn đọc sách và máy vi tính lúc này đã biến mất tăm. Thay vào đó, trong phòng bỗng xuất hiện một bàn trang điểm cổ xưa, là loại bàn mây, chiếc hộp quen thuộc đang nằm giữa bàn trang điểm này.

“Tại sao lại như vậy?” Ngải Giai lẩm bẩm, “Đây nhất định là mơ. Đúng vậy, đây chính là mơ, hiện tại mình đang ngủ, đến khi tỉnh lại nhất định sẽ trở về nhà thôi.”

Ngải Giai đi về phía chiếc giường mang phong cách cổ. không để ý đến người đàn ông trước mặt đang lo lắng nhìn cô, cô kéo chăn lên che kín người. Sau đó lại mở mắt ra, trong phòng gần như tối đen như mực, chỉ có chút ánh sáng le lói loáng thoáng mơ hồ khiến căn phòng tờ mờ.

“Nàng tỉnh rồi à?” Bỗng nhiên có một tiếng nói vang lên, Ngải Giai hoàn toàn thoát khỏi trạng thái mơ màng. Cô bối rối ngẩng đầu, người đàn ông lúc này cô nhìn thấy rõ ràng đang ngồi trước bàn.

“Rốt cuộc anh là ai?” Ngải Giai để phòng ôm chần trước ngực nhìn hẳn, trong lòng thấp thỏm bất an, rốt cuộc đây là đâu?

Trong lúc nhất thời, tinh thần Ngải Giai gần như sụp đổ, cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt, hi vọng có thể nhận được đáp án.

“Ta là phu quân của nàng, nàng là nương tử của ta. Chúng ta vừa mới cưới, nhưng nàng đã ngã bệnh, vì vậy ngủ mê man đến bây giờ mới tỉnh lại.”

Phu quân? Nương tử? Nương tử quái gì chứ? Cô là sinh viên thế kỷ hai mươi một được hưởng nền giáo dục cao cấp, làm sao biến thành nương tử của ai đó được? Càng không có khả năng có loại tướng công này. Ngải Giai ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện, lạnh lùng cất lời, “Anh nói đi, anh ở đâu, ai cử anh đến chỗ trò trêu chọc tôi? như vậy thú vị lắm à? Các người lừa gạt tôi trong tình huống tôi không biết là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đấy.”

Nói xong Ngải Giai cảm giác tim mình đập thành thịch, bình thường cô hay xem những chương trình pháp luật, cũng không biết nói như thế có sơ hở không.

Bất ngờ là hăn chẳng tỏ vẻ gì, như vậy càng khiến lòng Ngải Giai hoảng loạn hơn thêm.

“Đói bụng chưa? Ta gọi tôi tớ dọn bữa, ăn trước chút gì nhé.” Nói cho người đàn ông tự nhiên vỗ tay, sau đó cửa phòng mở ra, có mấy tỳ nữ không rõ dáng vẻ đặt từng đĩa thức ăn lên bàn rồi lần lượt lui xuống.

“Nơi này rốt cuộc là đâu? Tôi tên Ngải Giai, anh là ai?” Đối với tình huống trước mắt, Ngải Giai vẫn tin tưởng là mình chỉ nằm mơ hoặc là bị trêu đùa thôi. Nếu không làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy được chứ? Xuyên không ư, cho dù đánh chết cô, cô cũng không tin.

“Ăn cơm trước đi.” Người đàn ông không trả lời câu hỏi của cô, chỉ đi đến bên giường, một tay ôm lấy cô sau đó nhẹ nhàng đặt cô ngồi bên bàn.

“Anh trả lời tôi đi.” Hăn im lặng khiến cô cảm thấy sợ hãi nhiều hơn, nhưng dù cô nói gì, hăn vẫn lẳng lặng gắp thức ăn bỏ vào chén cô, khiến mỗi nghi ngờ của cô không thể nào được giải đáp, chỉ có thể oán hận cầm lấy bát đĩa trên bàn bắt đấm dĩ ăn cơm.

Thấy Ngải Giai bực bội, người đàn ông có vẻ mặt vô cảm rất cuộc cũng mỉm cười, hăn vẫn không ngừng gắp thức ăn vào chén cô, đến tận khi cô không ăn vô nữa mới dừng tay, nghiêm túc ăn phần của mình.

Sau khi dùng cơm tối, hăn ôm Ngải Giai trở về giường. Có điều thu xếp cho cô sau, hăn chỉ nhẹ nhàng đặt một nệm lên trán cô rồi quay người rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Ngải Giai bị tiếng gõ cửa đánh thức. Cô mở mắt ra, sau đó chậm chạp ngồi dậy, vừa nghe tiếng gõ cửa bên ngoài vừa thong thả véo mặt mình. Ôi, đau quá, hóa ra chuyện tối qua đều là thật cả.

“Aaaa!”

Ngài Giai bất chợt kêu gào, cửa phòng đang đóng kín bỗng âm một tiếng oanh liệt rồi hoàn toàn hi sinh. Cô trở mắt nhìn cánh cửa nằm chổng chơ trên mặt đất, như có gì đó đang di chuyển, một người đàn ông lao đến trước mặt cô như một cơn gió.

“Anh... Anh định làm gì?” Cô lui về sau đến tận khi đụng phải vách tường, không còn chỗ nuôi nữa mới hoảng sợ nhìn người đàn ông đang khẩn trương trước mặt.

“Nàng không sao chứ? Sao lại hét lên?” Thấy Ngài Giai căng thẳng, trong ánh mắt hẳn hiện lên vẻ buồn bã, bàn tay đưa ra lúng túng dừng lại giữa không trung.

Thét á? Ngài Giai sửng sốt, ngay sau đó thì hiểu ra ý của hẳn. Hóa ra người ta vốn không phải định làm gì hại cô, mà là nghe thấy cô hét lên, tưởng rằng cô gặp nguy hiểm nên mới Phá cửa phòng xông vào. Nghĩ đến đây, Ngài Giai ngại ngùng đưa tay, cầm lấy bàn tay đang dơ lên của hẳn, “Xin lỗi, tôi đã hiểu lầm anh rồi.”

“Cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn trên tay mình, người đàn ông lắc đầu, ngay sau đó gọi với ra ngoài, “Còn không qua đây hầu phu nhân rửa mặt.”

Hẳn nắm lấy tay Ngài Giai trấn an rồi quay người ra đi ra ngoài, nhóm tì nữ vội vàng dìu Ngài Giai khỏi giường, nhanh chóng thay quần áo, rửa mặt trang điểm cho cô, sau đó đưa cô ra chính sảnh cùng ăn sáng với người đàn ông khó hiểu kia.

“Chuyện kia...” Nhìn người đàn ông im lặng ăn sáng, Ngài Giai ngập ngừng nói.

“Hả?” hẳn cất tiếng hỏi, sau đó ngẩng đầu nhìn Ngài Giai không chớp mắt.

“Có thể nào sau này sáng sớm đừng cho nhiều người hầu tôi như thế, được không? Tôi không quen lắm, với lại tôi không biết tại sao tôi lại xuất hiện ở đây, càng không biết anh là ai. chúng ta có thể trao đổi thông tin, anh nói cho tôi biết được không?”

“Ta biết nàng thật sự không phải người ở đây.” Người đàn ông vừa cất lời đã khiến cô bỗng chốc bàng hoàng. Hẳn có ý gì?

Không đợi Ngải Giai nghĩ thông suốt, hẳn đã nói tiếp, “Nàng có thể gọi ta là tướng công, cũng có thể gọi ta là Mặc. Nàng là tân nương do ta chọn, cho nên nàng mới xuất hiện ở nơi này.”

“Chọn ư? Anh nói thế là có ý gì? Ý của anh là tôi sẽ mãi mãi ở lại nơi này sao? Mãi mãi không thể rời khỏi đây à?” Lời nói của hẳn khiến cô tức giận, “Tôi mặc kệ anh có chọn hay không, tôi sẽ không ở lại đây. Tôi có thể giới thiệu và ba mẹ của tôi, tôi không thể nào làm tân nương quá quý giá của anh.”

Không kiêng dè lời nói của mình sẽ chọc giận người đàn ông trước mặt, cô chỉ cảm thấy mình đang rất uất ức, vừa ngủ một giấc chẳng hiểu sao lại xuất hiện ở chỗ này, cũng không biết ba mẹ trong nhà thế nào và bản thân cô ở trong tình huống gì.

“Ta sẽ không giam nàng ở đây, thời gian của nàng khác với thời gian của ta, ta sẽ thả nàng về nhà, nhưng một khi đến giờ của ta, nàng nhất định phải về đây. Đừng nghĩ đến việc chạy trốn, nàng không trốn thoát đâu. Chúng ta sẽ dây dưa với nhau đời đời kiếp kiếp. Nàng yên tâm đi, ta sẽ đối xử tốt với nàng, muốn gì được đó, đến tận khi bản thân nàng tình nguyện ở lại đây mới thôi. Ta cũng sẽ không làm bất cứ chuyện gì quá đáng với nàng.” Người đàn ông nhìn Ngải Giai, nghiêm túc cam đoan.

Người ta đã nói như thế nên cô cũng biết mình phải trả lời thế nào, “Vậy khi nào tôi mới có thể về nhà?”

“Ăn sáng xong ta sẽ đích thân đưa nàng về.” Hãn cúi đầu xuống, trầm mặc.

Ngải Giai á khẩu nhìn hãn, bất đắc dĩ cầm bát đĩa cúi đầu ăn sáng, có điều trong lòng cảm thấy thời gian trôi qua dài đằng đẵng, thật sự muốn nhanh chóng về nhà, sau đó không gặp hãn nữa. tất cả chuyện này đều là giấc mộng mà thôi.

Ăn sáng xong quả nhiên người đàn ông tuân thủ lời hứa, đầu tiên hãn lấy một chiếc hộp gỗ tinh xảo trong ngực, sau đó lấy ra một ngọc bội được chạm trổ vô cùng xinh đẹp, đeo lên cổ Ngải Giai. Miếng ngọc bội lạnh lẽo chạm vào làn da của cô.

“Ngọc bội này nàng nhớ phải luôn đeo trên người, nó tượng trưng cho sự bảo vệ của ta, và còn tượng trưng cho thân phận nàng ở đây, chỉ có nữ chủ nhân nơi này mới xứng đeo nó. Nhắm mắt lại đi.” Người đàn ông giới thiệu qua loa tác dụng của ngọc bội rồi ôm lấy cô biến mất khỏi phòng ăn.

Khi Ngải Giai mở mắt ra lần nữa, phát hiện cô đang ở trong phòng ngủ của mình, còn người đàn ông kia không thấy đâu cả.

“Quả nhiên là nằm mơ.” Cô nhỏ giọng thì thầm, sau đó đưa tay lên lên cổ, chạm phải ngọc bội đang đeo.

Trời ạ! Mồ hôi chảy xuống trán Ngải Giai, thật sự không phải mơ sao? Vừa ngẩng đầu, Ngải Giai thấy được chiếc hộp giống với cái ở không gian kia. Lẽ nào tất cả đều do nó? Nghĩ đến đây cô cầm lấy chiếc hộp, đổ hết toàn bộ đồ bên trong ra, sau đó ôm lấy nó theo, ngồi xe rất lâu đến một nơi vắng vẻ hoang vu, chôn sâu chiếc hộp xuống đất.

Sau khi làm xong việc này thì trời cũng đã chạng vạng, nhìn đồng đất vừa lấp, Ngải Giai phải tay đứng dậy chuẩn bị trở về. Sau mấy lần chuyển xe, cô đã về đến nhà.

Ăn cơm tối xong, Ngải Giai hài lòng đi về phòng, tuy nhiên vừa mở cửa ra cô liền choáng váng, chiếc hộp vốn đã bị cô chôn đi giờ lại nằm trên đầu giường. Mấy đồ vật đổ ra tứ tán vẫn còn nằm rải rác trên sàn, còn chiếc hộp thì đang mở, bên trong trống rỗng như thể đang cười chế nhạo cô ngây thơ, lại tựa như đang nói với Ngải Giai hãy cam chịu số phận đi thôi, đừng mơ mộng nữa.

Ngải Giai bất đắc dĩ thu gom đồ đạc bỏ vào hộp, xem ra vứt đi là không thể, phải nghĩ cách khác thôi. Cô tắm rửa qua loa rồi nằm lên giường, ngẫm nghĩ cách xử lý tình huống hiện tại thế nào, nhưng chẳng biết có phải do mệt mỏi hay không mà chỉ trong chốc lát cô đã ngủ say. Khi mở mắt ra thì phát hiện cô đã đến căn phòng cổ xưa, Ngải Giai cười khổ mở cửa phòng ra, bên ngoài hơn người vì nữ thấy Ngải Giai vội vàng khom người hành lễ.

“Các người đứng lên đi, Mặc đâu?” Ngải Giai nhìn ra sân, liên tục xoa tay bảo mọi người đứng dậy.

“Ta ở đây, nàng tìm ta à?” Phía sau đột nhiên vang lên tiếng nói, khiến Ngải Giai giật mình, suýt nữa ngã xuống đất. May là hắc có lương tâm đưa tay ra đỡ, ôm cô vào lòng.

“Anh cầm tinh con mèo à? Sao đi đứng không có tiếng động thế? Với lại sao anh xuất hiện sau lưng tôi? Khi này rõ ràng trong phòng không có ai mà?”

“Đây là thế giới của ta, chỉ cần ta muốn thì sẽ không có chuyện gì không làm được. Hiện tại nàng là nữ chủ nhân nơi đây, lâu dần nàng cũng sẽ có rất nhiều dị năng.” Hắc diu cô đứng vững, trên mặt đượm vẻ thất vọng, “Có phải nàng muốn rời khỏi ta không?”

Ngải Giai sửng sốt, làm sao hắc biết? Cô thật sự rất muốn rời khỏi đây, đối ngược là bất kỳ cô gái nào đột nhiên xảy ra chuyện này, chắc chắn cũng chẳng vui vẻ gì cho cam.

“Ta sẽ không để nàng rời đi, nàng là người được ta chọn, chúng ta đời đời kiếp kiếp đều phải ràng buộc với nhau. Nàng là chủ nhân ở đây, ta biết hôm qua nàng đã vứt chiếc hộp đi, nhưng vô ích thôi, ta đã sớm nói nàng sẽ không thành công.” hấn nhìn xoáy vào mắt Ngải Giai, vô cùng nghiêm túc nói.

“Tại sao nhất định phải chọn tôi? Còn rất nhiều người mà? Tôi tin có rất nhiều người muốn thân phận này, còn tôi chỉ muốn làm một người bình thường thôi.” Ngải Giai lùi về sau một bước, mắt ngấn lệ.

“Chuyện này nàng không thể lựa chọn được, nàng đã ký kết khế ước máu với ta rồi, cho dù nàng chết ở thế giới loài người, linh hồn của nàng vẫn sẽ liên hệ đến nơi này. Đây là vận mệnh.”

“Khế ước máu?” Ngải Giai lẩm bẫm, cô thật sự không nghĩ ra cô đã ký kết khế ước máu gì với người đàn ông này bao giờ. Lẽ nào... Ngải Giai nhớ đến tối hôm trước cô không cẩn thận cắt phải đầu ngón tay, máu cô liền rơi xuống chiếc hộp kia, sau đó cô xuất hiện tại đây. Đó gọi là khế ước máu?

“Ở đây có gì không tốt chứ?” Tiếng nói người đàn ông đượm vẻ căm dỗ, “Ở đây nàng có quyền lợi tối thượng. Nàng sẽ mãi mãi không chết, dung nhan của nàng sẽ mãi mãi thanh xuân, đây không phải là điều nữ nhân mong muốn sao?”

“Đúng, dung nhan không già, sinh mệnh vĩnh hằng, quyền lợi tối thượng, những điều này đều là những ước nguyện mà có người muốn đạt được. Nhưng tôi không cần, tôi chỉ muốn sống với ba mẹ trong cuộc đời còn lại, trải qua cuộc sống bình an đơn giản.”

Lời nói của Ngải Giai khiến Mặc bất giác lùi về sau vài bước. Hấn vẫn cho rằng lòng người đều tham lam, chỉ cần cho họ những thứ đó thì bất cứ ai cũng sẽ động lòng, dù thế nào cuối cùng họ đều sẽ cam tâm tình nguyện

ở lại. Trên thực tế, những tỳ nữ chỉ biết cúi đầu hầu hạ đều từng là những cô gái được hãnh chọn, nhưng họ quá mức tham lam nên cuối cùng đã đánh mất chính mình.

“Anh thả tôi về đi. Tôi không cần cuộc sống anh nói, tôi tin tưởng có rất nhiều người ưng thuận điều kiện của anh. Cho nên xin anh bỏ qua cho tôi đi.” Nhìn chăm chăm Mặc, Ngải Giai vái chào hãnh, hi vọng hãnh có thể để cô rời đi.

“Nếu đã được chọn thì không thể nào rời khỏi, nàng hết hi vọng đi thôi.” Mặc nói xong vung ống tay áo, quay người rời khỏi phòng. Hãnh tin tưởng chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian, tuy hiện tại cô gái này nói không thích cuộc sống như thế, nhưng một thời gian sau cô rất định sẽ giống như những cô gái kia, cuối cùng biến thành tô tử trong thế giới này.

Nhìn bóng lưng Mặc đi xa, Ngải Giai thở dài.[/i]

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 25-3

“Reng reng...” tiếng điện thoại reo vang cắt ngang dòng suy nghĩ của Ngải Giai. Cô cầm lấy điện thoại xem, là bạn thân gửi tin nhắn đến hẹn cô đến chùa Bát Nhã cúng bái. Nghĩ đến ở nhà thật sự quá nhàm chán, Ngải Giai liền trả lời tin nhắn, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt.

Cúng bái xong nhóm Ngải Giai đi dạo xung quanh chùa thật lâu mới lưu luyến rời khỏi. Đúng lúc đó có nghe thấy tiếng con gái thét lên, đến khi quay đầu lại chỉ thấy được một bóng dáng đang ôm đầu.

“Ngải Giai, chúng ta đi mau thôi, mới vừa rồi có một cô gái bị trộm tóc.” Cô bạn thân thăm dò tin tức e sợ kéo tay Ngải Giai nhanh chóng bỏ đi. Trong mắt người khác, cô gái kia chẳng qua đột ngột biến thành đầu trọc, nhưng Ngải Giai có thể thấy rõ ràng mới vừa rồi có một bóng đen cướp lấy tóc cô ấy.

Tại sao cô có thể thấy những thứ này? Lẽ nào do miếng ngọc bội trên người cô sao? Ngải Giai thầm suy đoán. Cô nhìn chăm chăm bóng đen lần trốn phía trước, sau đó thấy được biển hiệu số 2008 đường Thanh Lâm. Trực giác nói cho cô biết, nơi này có thể giúp đỡ cô.

Lúc này bốn người Hàn Ngạo, Tô Mạt, Ly Thương, Đào Tử đang đứng trước cửa. Lúc cô gái kia chạy đi, hai người đàn ông nhanh chóng đuổi theo, còn hai cô gái thì chẳng hề kinh ngạc, chỉ từ từ đi theo đám người. Đến tận khi Ngải Giai thấy được bóng đen kia lại cướp thêm vài mái tóc

của mấy cô gái khác rồi chạy về phương xa thì trong nháy mắt hai cô gái cũng biến mất tăm.

Người trong tiệm này đều không phải người bình thường, Ngải Giai nhìn bóng dáng biến mất, trong lòng bỗng xuất hiện ý nghĩ này. Cũng không biết người này có thể giải quyết tình trạng trước mắt của cô hay không? Theo Ngải Giai, có lẽ cô gặp phải ma quỷ rồi.

“Ngải Giai, đi mau đi, cậu đang suy nghĩ gì vậy?” Cô bạn thân lôi kéo, gọi Ngải Giai hoàn hồn lại.

“Ồ, xin lỗi, mình thấy nhiều người bỗng xảy ra tình huống như vậy nên hơi sợ, chúng ta mau đi thôi.” Ngải Giai á náy cười với cô bạn, sau đó để mặc cô ấy kéo mình rời đi. Cô vừa đi vừa quay đầu lại nhìn cửa tiệm kia, trong lòng thầm tính toán.

Vài ngày sau, lúc ngủ thì Ngải Giai sẽ đến thế giới kia, còn ban ngày thì cô quanh quẩn gần tiệm Tô Mạt, quan sát những người lui tới của tiệm này. Cô điều tra thăm dò, đến khi xác định căn tiệm này giống như cô đã nghĩ thì mới can đảm tìm đến.

“Vậy là hiện tại mỗi buổi tối cô đều đến thế giới kia phải không?” Nghe Ngải Giai kể xong, Tô Mạt suy nghĩ cặn kẽ rồi hỏi lại. Tình trạng Ngải Giai dường như cô đã từng thấy ở đâu rồi. Có điều đó không phải là chiếc hộp, mà là một bức tranh.

Mọi người đều biết Dương Quý Phi thời Đường, một trong tứ đại mỹ nhân, xinh đẹp có một không hai, tao nhã tuyệt thế. Bạch Cư Dị từng miêu tả vị mỹ nhân này là “Một cái ngoái đầu trăm quyến rũ. Sáu cung nhan sắc cũng lu mờ”. Cũng chính vì vậy mà vị mỹ nhân này cuối cùng chết thảm tại trạm dịch Mã Ngôi trong loạn quân.

Tương truyền rằng, có một vài thuật sĩ ở đảo quốc nào đó thương tiếc Dương Quý Phi chết thảm, vậy nên họ dốc hết lòng để lấy thi hài của bà rồi

thêu thành tro cốt, sau đó thêm thuốc nhuộm, dùng bí pháp phong ấn trong một bức tranh. Phàm là người thấy được bức tranh đó đều điên đảo thần hồn, cuối cùng biến mất trong nhân thế. Có điều hiện tại không rõ tung tích bức tranh đó ở đâu.

“Đúng rồi, có thể cho chị xem thử ngọc bội hử đưa cho em không?” Tô Mạt như chợt nghĩ đến điều gì, cô nhìn Ngải Giai bồn chồn trước mắt, cất lời hỏi.

“Hả? Ngọc bội à? Dĩ nhiên có thể.” Ngải Giai vừa trả lời vừa đưa ngọc bội trên cổ ra, sau đó đưa Tô Mạt quan sát, “Xin lỗi, sau khi em đeo miếng Ngọc này vào thì không thể tháo ra được, nên chị chịu khó nhìn như vậy nhé.”

“Không sao.” Tô Mạt vừa đáp lời vừa đứng dậy đi đến trước mặt cô bé, đặt miếng ngọc trong lòng bàn tay, sau đó nhìn kỹ càng.

“Quả nhiên là như vậy, thật sự khó làm nhỉ?” Nhìn miếng ngọc bội, Tô Mạt cau mày, thật không biết cô bé Ngải Giai này đã tu luyện thể nào mà lại chọc phải thứ rắc rối đến vậy.

“Sao vậy ạ?” Thấy khuôn mặt thờ ơ của Tô Mạt trở nên nghiêm túc, Ngải Giai bất an, “Có phải ngay cả chị cũng không giải quyết được không? Em phải làm sao đây?”

Nói đến đây thì mắt Ngải Giai đỏ hoe.

“Không phải là không xử lý được, có điều em không suy nghĩ kỹ lại à? Người có thể lấy được miếng ngọc bội này sẽ có được mọi mơ ước của người đời, thật ra cũng không có gì không tốt, chỉ là trong hiện thực sẽ mãi mãi cô đơn thôi. Khi em không thích em có thể lựa chọn không ra ngoài nữa.” Tô Mạt nhìn cô bé lần nữa, thấy rõ đôi mắt Ngải Giai trong veo, thảo nào bị chọc trúng. Có điều, không biết nếu ở lâu trong thế giới kia, vẻ tinh khôi này có bị vẩn đục hay không.

“Em không muốn như vậy, em chỉ muốn làm một người bình thường thôi. Xin chị giúp em, dù thế nào em đều bằng lòng hết.”

Tô Mạt nghiền ngẫm lại cảm thấy không đúng, nếu quả thật là người trong tưởng tượng của cô thì sao có thể hạ mình làm loài yêu tinh quý quái kia được chứ?

“Thầy Tô, chị nói gì đi chứ? Có phải em thật sự không thể trải qua cuộc đời của người bình thường nữa không?” Thấy vẻ mặt Tô Mạt rối rắm, đáy lòng Ngải Giai như rơi vào tột cùng tuyệt vọng, xem ra cô sẽ mãi mãi sống cuộc đời nửa âm nửa dương rồi. Không biết là cô đã tạo ra nghiệp chướng gì mà lại rơi vào tình cảnh như vậy.

“Em khoan sốt ruột đã, chuyện này cần thời gian để suy tính, khó giải quyết lắm. Nếu chị giúp được em, chị sẽ lấy miếng ngọc bội cổ của em làm tiền thù lao. Nếu chị không thể giải quyết thì để lại số mệnh của em ở nhân gian làm phí nhé. Dù sao sau này em cũng không dùng đến nữa.” Tô Mạt thản nhiên nói.

“Không giúp được cũng phải trả tiền ư?” Ngải Giai nhìn chăm chăm Tô Mạt, như đang lên án cô là gian thương vậy.

“Có thương nhân nào mà không gian chứ? Nói thật với em, chị thật sự không nắm chắc biện pháp đối phó với sự việc này. ‘Mặc’ ở trong cuộc sống của chúng ta hằng ngày, nó chỉ một chữ nhưng thật ra không phải thế.”

“Mặc... không phải là một chữ sao? Còn thế nào nữa?” Ngải Giai khó hiểu.

“Em từng nghe nói tôn giả Sản Đề chưa?”

“Chưa.” Ngải Giai nghĩ cẩn thận, sau đó lắc đầu, “Có điều nếu là tôn giả thì hẳn là Phật gia rồi đúng không?”

“Tôn giả Sản Đề là bồ tát Sản Đề, đứng thứ một trăm mười sáu trong năm trăm vị la hán.” Tô Mạt thoáng ngừng lại một chút, sau đó nhìn ngọc bội trên cổ Ngải Giai, “Ban đầu chị nghĩ chuyện em gặp phải có liên quan đến Sản Đề, nhưng nghĩ kỹ thì thấy quá buồn cười. Thân là tôn giả sao có thể hạ mình làm quý quái, huống chi còn tìm kiếm thiếu nữ kí kết kế ước máu.”

“Chị nói không phải là người đó vậy rốt cuộc sẽ là ai? Làm sao mới thoát khỏi việc này đây?” Nói thật không phải Ngải Giai không có cảm tình với hần, dù tướng mạo, hay cách hần đối xử ân cần quan tâm đối với cô đều khiến cho cô cảm thấy có chút động lòng, tuy nhiên cô không muốn cả đời bị giam trong thế giới đơn điệu như thế.

“Đúng là người kia không phải Tôn giả Sản Đề, nhưng hần lại có liên quan rất lớn với Phật hiệu. Có lẽ hần là một trong những vô số bí pháp, rất nhiều ý nghĩa sâu xa có liên quan đến hần.”

“Em không hiểu rõ ý chị nói lắm, chị nói hần là bí pháp trong bí pháp là sao?”

“Hần coi như là một dòng thần niệm, hoặc là một loạt thiên ý, chỉ có điều thiên ý này khá lạc lối. Nếu không sao hần lại nói em là vợ của hần hoặc là người định mệnh chứ?”

Tô Mạt cảm thấy chuyện này thật sự là cái hố lớn, đáng về tội nghiệp của cô bé này khiến cô không nhẫn tâm. Nhưng nếu can thiệp vào thì phải làm sao mới loại bỏ được thiên ý kia? Chỉ cần có bí pháp thì thiên ý kia sẽ có thể tiếp tục tái sinh. Như vậy cô giúp lần này cũng nhất định sẽ có lần sau. Đến cùng thì phải làm sao mới tốt đây? Tô Mạt càng nghĩ càng đau đầu, cô im lặng không nói, còn Ngải Giai ngồi đối diện cô thì càng thấp thỏm bất an.

“Thầy Tô à, giờ cũng không còn sớm nữa, em phải về nhà đây, chị thật sự không có cách nào sao?” Ngải Giai cầu khẩn, cô không muốn trở lại thế giới lạnh lẽo kia. Nơi đó tuy có người nhưng họ hoàn toàn không nói chuyện với cô, chỉ biết cúi đầu, ngay cả tiếng hít thở cũng không dám. Cả căn phòng trống rỗng chỉ có mình cô thôi.

“Yên tâm đi, chị sẽ giúp em, có điều cần một chút thời gian, mấy ngày này em nhẫn nại trước đã. Chưa có sách lược vẹn toàn chị sẽ không ra tay, bằng không sẽ làm hại đến em. Hẳn là thiên ý, chỉ cần có thiên niệm tồn tại thì hẳn có thể trùng sinh bất cứ lúc nào.”

“Còn phải chờ ư?” Mắt Ngải Giai hiện lên vẻ chán nản, cô cúi người với Tô Mạt, “Xin nhờ chị giúp đỡ, em sẽ chờ, chỉ cần cuộc sống em trở lại bình thường, dù làm gì em cũng bằng lòng.”

“Em khách sáo quá.” Tô Mạt đỡ Ngải Giai, “Chị đâu có giúp em không công, dù thành công hay thất bại em đều phải trả công. về nhà sớm đi thôi, đừng cả nghĩ, sẽ có cách mà. Lần sau đến thì mang theo chiếc hộp kia, chị xem thử tại sao một chiếc hộp bé nhỏ lại có thiên ý như thế.”

“VẬY em về trước, chị Mạt Mạt, nhờ cả vào chị nhé.”

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 25-4

Tạm biệt Ngải Giai, Tô Mạt ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường bắt đầu thu dọn đồ đạc. Cô lững thững cất bước đi về nhà, quan sát dòng xe cộ và người qua lại trên đường. Không biết vì sao Tô Mạt luôn cảm giác có gì đó kỳ lạ nhưng không nói ra được là lạ ở đâu.

Mang theo nỗi hoài nghi to ập ập trở về nhà, thế nhưng trong nhà không một bóng người, Tô Mạt cảm thấy lạ. Giờ này lẽ nào họ vẫn chưa dọn đồ xong sao? Tô Mạt lấy điện thoại di động ra định gọi cho Đào Tử, nhưng kinh ngạc phát hiện điện thoại của cô đã tắt máy từ lúc nào.

“Sao thế nhỉ? Khi này trong tiệm còn nửa nấc pin kia mà, sao chỉ thoáng chốc đã tắt máy rồi?” Tô Mạt tiện tay vút lên ghế sofa rồi ngồi dựa vào ghế. Chắc một lát nữa họ sẽ về thôi. Tô Mạt nghĩ như thế rồi mơ mơ màng màng thiếp đi.

“Mạt Mạt, Mạt Mạt, cậu tỉnh lại nào.” Ai thế? Ai mà ồn ào thế kia? Trong cơn mơ màng Tô Mạt chỉ cảm thấy bên cạnh có người đang lay gọi mình. Là ai đáng ghét thế nhỉ, không biết cô ghét nhất là đang ngủ bị đánh thức sao?

Theo bản năng, Tô Mạt giơ tay lên định triệu hồi Phượng Hoàng Hỏa nhưng cảm giác tay mình bị một đôi tay mềm mại cầm lấy, nổi bực dọc bị đánh thức bỗng chốc tan biến. Lẽ nào là Đào Tử? Tô Mạt mở mắt ra, nhìn

thấy ba người Đào Tử đang lo lắng trước mắt, cũng nhìn thấy Ngải Giai đang ngủ đối diện cô.

“ Đây là sao? Không phải em ấy đã về nhà rồi sao?” Tô Mạt chỉ vào Ngải Giai đối diện, cảm thấy không tin được. Lẽ nào ban nãy cô nằm mơ ư? Nếu nói như vậy thì thiên ý kia quá cường đại rồi, đây coi như là cảnh cáo cô sao?

“Phu nhân, người đã thức chưa ạ?” Ngoài cửa vang lên tiếng tỳ nữ khiến Ngải Giai sửng sốt. Thường ngày lúc cô tỉnh dậy chỉ có tiếng gõ cửa, cô đáp lời thì nhóm tỳ nữ mới vào hầu hạ rửa mặt, trang điểm. Nhưng hôm nay...

“Vào đi.” Ngải Giai đáp lại, mắt nhìn chăm chăm vào cửa. Cửa phòng mở ra, mấy tỳ nữ nối đuôi nhau đi vào.

“Các người...”

“Phu nhân, chúng tôi là tỳ nữ mới đến, chủ nhân sợ người tịch mịch nên giữ chúng tôi lại nói chuyện với người.” Một tỳ nữ lớn nhất trong nhóm cung kính hành lễ với Ngải Giai.

“Các người...” Ngải Giai chỉ bốn tỳ nữ, “Các người tên gì?”

Tỳ nữ chỉ vào mình và ba người kia lần lượt giới thiệu, “ Vân Thanh, Vân Văn, Vân Lam, Vân Y.” Nói xong bốn tỳ nữ lại hành lễ với Ngải Giai, “Thỉnh an phu nhân.”

“Đừng khách sáo như vậy, các người đứng lên đi.” Tuy đã đến thế giới này mấy ngày, nhưng cô vẫn không thích ứng được với mấy việc lễ tiết như vậy, huống chi lúc trước ai nấy đều im thin thít, giờ lại bỗng dưng nói chuyện, cô càng không quen.

Được Ngải Giai cho phép, mấy tỳ nữ bắt đầu tiến lên rửa mặt trang điểm cho cô, rồi sau đó đưa cô đến đại sảnh. Vừa vào đại sảnh cô đã thấy vẻ mặt sa sầm của Mặc, cô chọn một vị trí khá xa với hắn, sau đó ngồi xuống.

“Nàng ngồi cách xa ta như thế là sợ và ăn thịt nàng sao?” Thấy hành động của cô, vẻ mặt Mặc càng khó coi hơn, “Ta đã biết chuyện nàng tìm người đối phó ta. Vô ích thôi, nàng đừng uổng phí công sức. Chắc hẳn nàng đã biết được thân phận của ta, chỉ cần bí pháp Kinh Phật còn tồn tại thì ta sẽ không biến mất. Dù các nàng nghĩ ra cách đối phó ta lần này, ta vẫn sẽ trở lại lần nữa. Về phần người kia, vì thân phận của cô ta nên ta chỉ ra tay cảnh cáo nho nhỏ, nàng cũng đừng nghĩ đến việc tìm cô ta nữa.”

“Anh nói gì?” Nghe thấy Mặc nói trừng phạt người giúp mình, Ngải Giai bật dậy khỏi ghế, “Anh đã làm gì chị ấy?”

“Chỉ là từng hạt nho nhỏ thôi, nàng không cần lo lắng. Dọn bữa lên đi.” Nhìn Ngải Giai, Mặc vung tay ra lệnh cho đám tỳ nữ.

“Đừng khó chịu, ta không làm gì cô ta cả, chỉ để cô ta mơ một giấc mơ thôi. Ngồi xuống ăn cơm đi, ta sợ nàng cô đơn nên mới tìm mấy cô nương yêu tộc đến làm bạn. Nàng không phải sợ, họ chỉ là hoa yêu thôi.” Thấy vẻ mặt Ngải Giai khó coi, Mặc cũng xoa dịu, gấp thức ăn bỏ vào chén cô.

Ngải Giai im lặng, cúi đầu ăn, trong lòng lo lắng cho Tô Mạt không thôi.

Thành phố A, nhà số 2008, đường Thanh Lâm.

“Mạt Mạt, sao cậu ngủ ở đây? Cô gái này là ai?” Đào Tử chỉ cô gái đối diện Tô Mạt, nghi ngờ hỏi.

“Coi như bị gài bẫy đi.” Tô Mạt cười khố nhìn Ngải Giai đối diện, lại nhìn Hàn Ngạo và Ly Thương, mở nụ cười bất đắc dĩ.

“Bị cài bẫy?” Đào Tử kinh ngạc nhìn Tô Mạt, giọng nói mang vẻ khó tin.

“Đúng, bị cài bẫy rồi. Khi này rõ ràng mình đã tiễn cô bé này đi, hơn nữa còn trở về nhà, không thấy mọi người đâu, kết quả là mình ngủ thiếp đi. Nhưng mọi người cũng thấy rồi đó, hiện tại mình ngủ trong tiệm, mà cô bé này thì vẫn ở đây.” Vẻ mặt Tô Mạt khá trầm trọng.

“Lần này cậu đã đụng phải kẻ có lai lịch gì?”

“Tự bản thân cô không biết thân phận của cô sao?” Tô Mạt bất chợt nhìn chăm chăm Đào Tử, vẻ mặt trở nên lạnh lùng.

“Mạt Mạt, cậu nói vậy là sao? Sao mình không biết thân phận của mình chứ? Mình là Đào Tử mà.” Đào Tử mang vẻ mặt ngẩn ngơ vô tội, thấy Tô Mạt trở nên lạnh lẽo, ánh mắt chợt lóe lên kinh hoàng.

“Từ lúc cô mở miệng nói chuyện tôi đã biết cô không phải Đào Tử thật sự rồi. Từ đầu đến cuối chỉ có mình cô nói, còn Hàn Ngạo và Ly Thương đứng chờ dẫn phía sau không nhúc nhích. Nếu như các người là thật thì Ly Thương đã đến dìu cô ngồi xuống ghế sofa, sau đó nghe tôi nói chuyện. Còn Hàn Ngạo sẽ đi đến bên cạnh tôi, xem xét tình trạng của tôi. Cô là người do người kia phái đến à? Bây giờ tôi vẫn còn ở trong mơ đúng không?” Tô Mạt lạnh lùng vạch trần thân phận của Đào Tử.

“Không hổ danh là huyết mạch thần thú. Có điều ta chính là ta, không cử bất cứ ai đến.” Lúc Đào Tử nói ra câu này, Ngải Giai, Hàn Ngạo và Ly Thương biến mất, còn giọng của Đào Tử cũng triệt để biến thành giọng nam.

“Anh làm như vậy đến cùng là vì cái gì? Anh chỉ là một thiên ý, sao lại ký kế ước máu với cô gái loài người. Làm vậy anh không cảm thấy quá đáng sao?” Tô Mạt nhìn kẻ vẫn dùng hình dáng Đào Tử ngồi trên ghế sofa, hỏi dụng ý của hắn.

“Cô chỉ là loài người tầm thường, làm sao có thể cảm nhận được cảm giác cô độc hàng trăm nghìn vạn năm. Ta chỉ là một thuyên ý, rất nhiều bí pháp đều có tung tích của ta, nhưng sau đó thì sao? Ta mãi mãi sẽ không biến mất, chỉ cần còn bí pháp là còn tồn tại, chỉ cần còn có tín đồ thì ta sẽ mãi mãi sinh tồn trong thế gian này. Ta chỉ lựa chọn vài cô gái loài người làm bạn, ta cho họ sinh mệnh vĩnh hằng, dung nhan không già, mà ở trong thế giới của ta họ lại có quyền lợi tối cao, họ còn có gì cảm thấy không đủ chứ?” Nhìn Tô Mạt, kẻ giả dạng kia nở nụ cười, nhưng giọng lại âm u lạnh lẽo nói ra bất mãn của bản thân.

“VẬY Ừ? Nói cách khác Ngải Giai không phải nạn nhân đầu tiên sao? Đã có mấy người rồi sao anh không chịu bỏ qua cho Ngải Giai?” Nghe thấy lời hăn nói, Tô Mạt tức giận cau mày.

“Bởi vì họ tham lam, ta không thích. Vì thế ta tước đoạt linh hồn của họ, họ chỉ như cái xác biết đi sống trong thế giới của ta thôi. Còn Ngải Giai, hiện tại ta vẫn chưa phát hiện ra nàng tham lam, nên ta muốn giữ nàng lại thế giới của ta.” Hăn nói với giọng điệu đầy vẻ khinh thường.

“Nhưng cô ấy không thích cuộc sống như vậy, cô ấy cũng không muốn ở trong thế giới của anh. Anh muốn là thiên ý thì nên có Phật tính mới đúng. Anh không nên tước đoạt linh hồn của những thiếu nữ kia,, là người đều sẽ tham lam cả mà.” Thái độ của hăn khiến Tô Mạt bất đắc dĩ mở lời “giáo huấn”, xem như cô đã nhìn ra được thiên ý này tồn tại trăm nghìn năm rồi, e là năm tháng dài đằng đằng đã khiến ý niệm của hăn trở nên biến thái.

“Phải làm sao anh mới bằng lòng bỏ qua Ngải Giai?” Cô biết dù cô có khuyên gì cũng không thay đổi được hăn, thế nên dứt khoát hỏi thẳng hăn muốn thế nào thôi.

“Ta sẽ không từ bỏ nàng, cô đừng hi vọng nữa. Đến khi nàng trở nên tham lam, ta sẽ lấy linh hồn của nàng, sau đó tìm mục tiêu kế tiếp. Đừng

ngữ cách tiêu diệt ta, chỉ vô ích mà thôi.” Hãn đặc ý nhìn Tô Mạt, đi đến bên cạnh Ngải Giai, cầm lấy lọn tóc của cô bé vuốt ve.

Tự đáy lòng Tô Mạt cảm thấy bất lực, hãn nói không sai, cô không có cách gì đối phó với hãn, không tiêu diệt hãn được. nhưng không làm thì chẳng phải lại hại thêm một cô gái nữa sao?

“Giờ cũng không còn sớm, ta đi đây, một lát cô ấy sẽ tỉnh lại. Ta cảnh cáo cô, đừng xen vào việc của người khác. Ôi, trời tối rồi.” Hãn đứng dậy nhìn căn phòng mờ tối, quay người chuẩn bị rời đi. Nhưng vào khoảnh khắc hãn quay người, thân thể bỗng khựng lại, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn về phía Tô Mạt.

Bởi vì nghe hãn nhắc đến từ “tối”, Tô Mạt mới triệu hồiPhượngHoàngHỏa trong tay, sau đó tạt về phía hãn. Vốn định soi đường cho hãn đi, trong phòng đã tối đen mà cô lại không muốn đứng dậy bật đèn, không ngờPhượngHoàngHỏa khiến thân thể hãn cứng đờ, phát hiện này khiến Tô Mạt thêm phần tự tin.

“Không phải anh sợ lửa chứ?” Tô Mạt nở nụ cười, cất lời hỏi hãn đang nhìn chăm chăm vàoPhượngHoàngHỏa.

“Ai bảo ta sợ? Ta chẳng sợ gì cả. Cô có lời gì muốn nói không? Không thì ta đi đây, có điều trong phòng này sáng như thế cô chằm nữa làm gì?” Tiếng nói run run đã tiết lộ sự e ngại của hãn.

Sáng ư? Nghe thấy vậy Tô Mạt nhìn một vòng trong phòng theo bản năng. Tuy không đến mức đen như mực, nhưng cũng không thấy rõ bài trí trong phòng. Xem ra nhược điểm của hãn là đây, nhưng tại sao hãn lại sợ lửa chứ? Tô Mạt nghĩ không ra, có điều cô vẫn dập tắtPhượngHoàngHỏa, sau đó giương mắt nhìn hãn.

Uy hiếp biến mất, hãn bất giác thở phào nhẹ nhõm, cũng chẳng màng đến Tô Mạt đang ngây ngẩn, quay người bước nhanh ra ngoài như thể sợ

chậm một bước sẽ bị lửa đốt vậy. Đến tận khi hãn biến mất, Tô Mạt mới không nhìn được bật cười, xem ra đã có cách rồi.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 26-1

“Mạt Mạt, cuối cùng cậu tỉnh rồi.” Đào Tử đang lo lắng hỏi han.

“Sao vậy?” Tô Mạt dụi dụi mắt ngồi thẳng người, nhìn thấy Ngải Giai đang mê man ngủ đối diện mình.

“Bọn mình định buổi tối ra ngoài ăn, nhưng gọi điện cho cậu mà không ai nghe máy nên mới đến tiệm tìm, nào ngờ vừa và cửa đã thấy cậu và cô gái này đang ngủ say. Vì không biết cậu đang làm gì nên không dám quấy rầy cậu, thế nhưng thời gian trôi qua đã lâu cậu vẫn hôn mê khiến bọn mình lo lắng quá.” Đào Tử kéo tay Tô Mạt, nở nụ cười nhẹ nhõm.

“Coi như là trúng chiêu đi.” Tô Mạt cười khố.

“Trúng chiêu?” Ba người trong nhà đều kinh ngạc, đồng thanh hỏi.

“Ừ, bị cài bẫy rồi. Cô bé này bị thiên niệm đeo bám.” Tô Mạt chỉ Ngải Giai.

“Thiên niệm? Cô gái này có lai lịch thế nào? Bị thiên niệm đeo bám cũng không đơn giản đâu. Vậy khi này là cậu bị thiên niệm cài bẫy à?” Đào Tử nhìn Tô Mạt từ trên xuống dưới, hỏi.

“Ừ, mình vốn cho rằng đã tiễn cô ấy rồi, lại không ngờ tất cả đều trong tình cảnh do thiên niệm thiết lập. Có điều mình có một phát hiện kỳ lạ, hẳn

ta sợ lửa.” Tô Mạt kể lại chuyện trong mơ.

“Sợ lửa? Ý niệm sao có thể sợ lửa?” Đào Tử ngạc nhiên với phát hiện của Tô Mạt. Dựa theo lẽ thường, thiên niệm nói trắng ra là ý niệm mà thôi, nhưng vì là thiên niệm nên không thể tiêu diệt nó, song chưa từng nghe thấy vật này sợ lửa bao giờ.

“Mình cũng cảm thấy việc này rất lạ.” Tô Mạt ngẩng đầu, “Ly Thương, mau dìu Đào Tử ngồi xuống đi, hôm nay mọi người đã bận rộn cả ngày còn lo lắng cho tôi nữa, nghỉ ngơi trước rồi hãy nói.”

Cô đứng dậy đến bên cạnh Ngải Giai, tìm thấy điện thoại di động của cô bé, quả nhiên đã có mấy cuộc gọi nhờ. Tuy nhiên, điện thoại chính im lặng nên không có chuông reo. Đang xem xét thì điện thoại lại sáng lên, là mẹ Ngải Giai gọi đến. Tô Mạt tranh thủ nhận điện thoại, bên kia lo lắng hỏi Ngải Giai đang ở đâu, cô giả giọng cô bé nói trấn an, sau đó cúp máy.

“Mang cô bé này về nhà trước đi, xem ra ngày mai cô ấy mới tỉnh lại được.” Tô Mạt ra hiệu cho Hàn Ngạo giúp đỡ.

Bởi vì phải đưa Ngải Giai theo nên họ đành chọn vài món mua về nhà làm bữa tối. Về đến nhà, sau khi thu xếp cho Ngải Giai xong, hai chàng trai thì đi vào phòng bếp, Tô Mạt và Đào Tử ngồi ở phòng khách.

“Lần này cậu định thế nào?” Đào Tử nhìn Tô Mạt mỗi một ngồi trên ghế, hỏi tính toán tiếp theo của cô.

“Mình định bảo Ngải Giai mang theo chiếc hộp kia đến xem thử, sau đó mới tính toán. Có điều chuyện quý ăn tóc còn chưa kết thúc, thật là đau đầu mà.” Tô Mạt xoa mắt, uể oải nói. Không biết sau này còn gặp phải gì nữa, xem ra thật sự là không thể kéo dài.

“Ngày mai mình không đi đâu cả, ở nhà xem lai lịch chiếc hộp kia với cậu, cậu đừng phiền muộn.” Đào Tử dịu dàng an ủi Tô Mạt, sau đó nhìn về

phía phòng bếp, Ly Thương đang vẫy tay với cô, “Ăn cơm thôi, mình đói quá rồi.

“Sáng hôm sau, khi Ngải Giai tỉnh lại phát hiện mình ở một căn phòng rất xa lạ, cô ngồi dậy nhìn đáo dác. Không phải còn ở trong mơ chứ? Lòng cô bồn chồn, trời đã sáng rồi lẽ ra cô đã trở về thế giới của mình, sao lại ở căn phòng lạ hoắc thế này?

“Cô tỉnh rồi à?” Tiếng nói hờ hững vang lên ở cửa.

Ngải Giai vội ngẩng đầu nhìn hướng phát ra âm thanh, là Tô Mạt.

“Chị Mạt Mạt, chị không sao chứ?” Ngải Giai vén chăn lên đi về phía Tô Mạt, sau khi đánh giá cô một vòng mới thở phào nhẹ nhõm nói, “Hắn nói có trừng phạt nho nhỏ với chị, em còn tưởng rằng chị đã xảy ra chuyện rồi.”

“Chị không sao, hắn cũng không làm hại đến chị được. Yên tâm đi, trái lại hôm qua em không về nhà, mẹ em gọi đến nên chị phải giả giọng em đó. Nếu về nhà thì đừng để lộ nhé. Ăn sáng xong thì về đi, ngày mai mang chiếc hộp đến cho chị xem thử, nghĩ cách mau chóng giải quyết vấn đề của em.” Nói xong Tô Mạt kéo Ngải Giai xuống lầu với cô.

Sau khi ăn sáng xong, Ngải Giai liền tạm biệt nhóm Tô Mạt trở về nhà. Trong lòng âm thầm mong đợi đến ngày mai, hi vọng sau ngày mai cô có thể khôi phục cuộc sống bình thường.

“Anh thấy cô bé này thế nào?” Đứng trước cửa sổ, Hàn Ngạo nhìn bóng lưng Ngải Giai đi xa, hỏi Ly Thương bên cạnh.

“Trên người cô ấy có rất nhiều thứ, kiếp trước hẳn không phải là người bình thường.” Ly Thương nhìn theo ánh mắt Hàn Ngạo, cuối cùng đưa ra kết luận.

“Mặc kệ kiếp trước như thế nào, kiếp này chung quy vẫn là người. Ngày mai sẽ biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra thôi.” Hàn Ngạo nói xong quay người đi đến bên cạnh hai cô gái đang xem ti vi.

Ly Thương lại nhìn ra cửa sổ, nhún vai đi theo Hàn Ngạo đến ghế sofa.

“Nàng vẫn muốn đối phó ta sao?” Bóng đêm phủ xuống lần nữa, Ngải Giai lại xuất hiện ở thế giới mà cô không muốn, vừa mở mắt đã thấy Mặc sa sầm.

“Tôi không muốn đối phó anh, nhưng tôi cũng không muốn ở lại thế giới này. Thả tôi về đi.” Ngải Giai đứng dậy, kéo tay Mặc cầu khẩn.

“Không thể nào, ta sẽ không để nàng rời đi. Có lẽ cô gái ia đã tìm ra được cách đối phó ta rồi, nhưng ta vẫn sẽ không thả nàng đi đâu.” Nhìn chủ nhân đôi bàn tay đang kéo tay mình, vẻ mặt Mặc dịu đi, nhưng giọng nói vẫn kiên quyết như cũ.

Ngải Giai ủ rũ buông tay, dờ dẩn nhìn chăm chăm chần trên giường. Cô không hiểu tại sao phải vậy? Dù hẳn biết tiếp tục giữ cô lại sẽ bị đối phó nhưng vẫn không chịu thả cô đi. Cuối cùng là vì sao?

“Ăn cơm trước đi, nàng đến thế giới này cũng cần bổ sung nguyên khí, đợi một thời gian sau không cần ăn cũng được.” Nhìn vẻ mặt chán nản của Ngải Giai, Mặc kéo tay cô, sau đó gọi tỳ nữ bên ngoài vào hầu hạ.

Ngải Giai dờ dẩn để mặc tỳ nữ kéo mình khỏi giường, rửa mặt thay đồ, sau đó kéo đến ngồi trước bàn ăn, vẻ mặt cô vẫn luôn hờ hững, vô cảm.

“Đừng đối kháng ta bằng cách này, nàng làm vậy cũng không có bất kì kết quả nào đâu.” Nhìn Ngải Giai như thế con rồi, Mặc hơi phẫn nộ. Nhưng hẳn lại không tài nào khiến Ngải Giai bị tổn thương, không biết tại sao hẳn luôn cảm thấy cô rất thân quen.

“Nàng thấy ta sẽ không thoải mái, vậy ta đi. Các người chăm sóc phu nhân cho tốt.” Hấn vung tay lên, biến mất tức thì.

Giương mắt nhìn Mặc biến mất, cô thở dài. Dù người đàn ông trước mặt dung túng cho cô rất nhiều, nhưng trong lòng cô vẫn có chút muốn kháng cự. Ngải Giai đứng dậy đi ra khỏi phòng, “Đừng đi theo tôi, hãy để tôi yên tĩnh.”

Nghe Ngải Giai ra lệnh, mấy tỳ nữ đành trôn trối nhìn nhau. Đi theo thì Ngải Giai không cho phép, không đi theo lời cô xảy ra chuyện gì bất trắc sẽ bị chủ nhân trách tội. Nhất thời, toàn bộ chỉ biết đứng ngây như phỗng.

Ngải Giai rảo bước loanh quanh trong thế giới mà cô vô cùng chán ghét này, trong lòng cô càng lúc càng phiền muộn, cô ngóng trông trời mau sáng để cô có thể được giải thoát sớm. Ngải Giai trở về phòng ngã xuống giường, sau đó nhắm mắt lại, buộc mình nhắm mắt ngủ.

“Chủ nhân, ngài tội gì phải thế? Một con người thôi mà, cứ để nàng ta rời đi.” Vân Thanh khó hiểu nhìn khuôn mặt mặc sa sầm.

“Ta cũng không biết, ta chỉ muốn giữ nàng ấy ở lại, dù nàng ấy không vui đi chăng nữa, chỉ cần nàng ấy ở bên cạnh ta, ta đã cảm thấy rất tốt.” Mặc cười khổ, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

“Nhưng loài người đã đại khái đoán được nhược điểm của ngài rồi. Nếu quả thật họ đối phó với ngài thì phải làm sao? Tuy ngài sẽ không biến mất nhưng vẫn phải ngủ say thật lâu mới có thể tỉnh lại.” Vân Thanh đầy lo lắng nói.

“Dù là như vậy, ta vẫn không muốn để nàng ấy rời đi, chỉ cần bí pháp vẫn còn thì ta vẫn có cơ hội tái sinh. Có điều khi đó nàng ấy hẳn đã luân hồi một lần nữa rồi. Nhưng dù như thế ta vẫn sẽ tìm thấy nàng ấy. Người đến địa phủ một chuyến tra sách Tam Thế giúp ta, xem giữa ta và nàng ấy

đã từng xảy ra chuyện gì?” Mặc nhìn khuôn mặt ngủ say của Ngải Giai, vẻ mặt hần hiện lên sự kiên quyết.

Nghe lời Mặc nói, Vân Thanh quay đầu, nhìn Ngải Giai đang say ngủ, trong mắt ánh lên một tia nham hiểm.

“Mạt Mạt, sao bỗng nhiên cậu lại nhắc đến đá Tam Sinh?” Nhìn chiếc hộp Ngải Giai mang đến đang nằm trong tay Tô Mạt, Đào Tử nghi ngờ hỏi.

“Không có gì, chẳng qua bỗng cảm thấy bùi ngùi thôi. Cậu cũng biết truyền thuyết của đá Tam Sinh đúng không?” Tô Mạt đặt chiếc hộp xuống, nhìn Đào Tử đang ngồi cạnh cô.

Đào Tử cầm chiếc hộp lên ngắm nghía. Cuối cùng là có gì đặc biệt khiến chiếc hộp này có thiên ý chứ?

“Chị Mạt Mạt hai người đang nói gì thế? Đá Tam Sinh gì cơ? Em không hiểu.” Ngải Giai khó hiểu nhìn Tô Mạt và Đào Tử đang thay phiên nhau xem xét chiếc hộp, cảm thấy mù mờ.

“Em chưa nghe đến đá Tam Sinh à?” Tô Mạt ngẩng đầu, hờ hững hỏi Ngải Giai đối diện.

“Đá Tam Sinh? Em có nghe nói tình duyên ba kiếp gì đó nhưng không biết có liên quan tới đá Tam Sinh không?” Ngải Giai nghi ngờ, nghiêm túc trả lời.

“Vậy để chị Đào Tử nói em nghe về truyền thuyết đá Tam Sinh.” Tô Mạt chỉ Đào Tử, sau đó đi vào phòng bếp, “Mình mang hoa quả ướp lạnh ra.”

Đào Tử bất đắc dĩ nhìn bóng dáng Tô Mạt rời khỏi ghế rồi quay đầu lại nhìn vẻ mặt mong đợi của Ngải Giai, bắt đầu kể về truyền thuyết xa xưa.

Truyền thuyết nói ngày xưa có một cô gái tên là Nại Nhi, lúc nàng sinh ra trong miệng ngậm một hòn đá đỏ, rất nhiều người nói là điềm xấu. Khi Nại Nhi lớn hơn một chút, mẹ nàng vì vậy mà đi đến miếu xin xăm, mà cũng trong tối hôm đó nàng bị người ta dùng chần quăn lấy đưa đến một ngôi chùa. Dù nàng kêu khóc thảm thiết nhưng chẳng ai đến cứu, tượng Phật dữ tợn trong chùa như thể đang giương mắt nhìn, cười nhạo nàng. Ở cửa chùa có dựng một tảng đá lớn, trên đó khắc “Sớm sang Bì Ngạn”, vào lúc nàng định bỏ trốn thì tiếng nói của mẹ nàng vang lên, “Nại Nhi, sau này mẹ sẽ ở đây làm bạn với con.”

Cả đời nàng vẫn không quên được vẻ bất đắc dĩ và tiếng nói yếu ớt khi mẹ nói lên lời này. mẹ cũng không nói đến nguyên nhân đến sau núi, kể từ khi đó nàng không còn gặp lại cha nữa, và cũng không rời khỏi ngôi chùa kia. Mẹ nàng buộc hòn đá đỏ tươi vào một sợi dây rồi đeo lên cổ nàng.

Dần dần Nại Nhi lớn lên, tướng mạo nghiêng nước nghiêng thành. Có một ngày nàng thấy một chàng trai áo trắng cười ngửa đỏ thắm, đó là lần đầu tiên Nại Nhi thấy được một người đàn ông khác ngoài trừ cha nàng ra, nàng ngây ngẩn ngăm nhìn khuôn mặt chàng đến tận khi chàng rời đi.

Đêm hôm đó, Nại Nhi mơ thấy hai người phi ngựa trên thảo nguyên bát ngát, bỗng nhiên mây đen vần vũ, một tảng đá lớn chia cách hai người. Họ rơi xuống ngựa, trên tảng đá lại có dòng chữ “Sớm sang Bì Ngạn”.

Sau đó cha lại đón mẹ con nàng xuống núi, người ta bắt đầu đưa đến nhà nàng những chiếc rương hòm, còn có một chiếc áo cưới đỏ rực. Vài ngày sau, ngoài cửa vang lên tiếng chiêng trống, mẹ giao cho nàng một con dao găm, như đau xót nói với nàng rằng sau này có lẽ nàng sẽ dùng đến nó.

Nại Nhi truy hỏi mẹ chuyện ngày xưa, mẹ nàng bất đắc dĩ nói cho nàng biết, năm đó bà xin xăm bảo rằng nàng sẽ là hồng nhan gây tai họa cho nhân thế, sẽ làm sụp đổ nước nhà, trừ phi cả đời nàng không gặp người ngoài. Cha của Nại Nhi là trung thần, làm sao ông để con gái mình trở

thành họa thủy được. Ông muốn giết Nại Nhi, nhưng mẹ nàng liệu chết mới có thể đưa nàng đến sau núi, không ngờ... Có lẽ đây chính là vận mệnh.

Kiệu rước dâu đã đến trước cửa, chiếc kiệu đỏ thẫm, trên đỉnh còn có rồng vàng. Suốt quãng đường chiêm trống vang rền, cuối cùng kiệu ngừng lại, làm kiệu được vén lên, phu quân Nại Nhi chính là chàng trai áo trắng ngày đó. Nhìn mọi người quý trên đất, chàng trai khí phách nói, “Ta chính là vua nước này, nàng là hoàng hậu của ta, còn họ chính là thần dân của nàng.” Tiếp theo là tiếng hô to vạn tuế đỉnh tai, Nại Nhi trở thành hoàng hậu.

Đức vua còn cố tình xây cho nàng một tòa núi đá, gọi là cung Thiên Thạch. Nại Nhi trở thành người vợ duy nhất của đức vua, và ngài cũng trở thành người đàn ông duy nhất của nàng.

Về phần lời nguyện, Nại Nhi chôn sâu nó tận đáy lòng, nàng bắt đầu thấy mình sẽ là người bình thường, không cần cung điện hoa lệ, nô bộc đầy cung, chỉ cần một chàng trai yêu nàng và một đứa con thuộc về họ là đủ rồi. Nhưng tai họa vẫn giáng xuống, dần dần trong cung đồn đãi khắp nơi, nói từ lúc nàng sinh ra trong miệng đã ngậm hòn đá máu, dung nhan nàng khiến đức vua si mê, nàng sẽ mang đến tai họa cho đất nước này... Mà tất cả căn nguyên đều vì nàng đã yêu một người đàn ông không được tự do.

Nại Nhi quỳ gối trước tượng Phật cầu nguyện, nàng hy vọng tai họa sẽ không đáng xuống đức vua. Đáng tiếc Phật Tổ không giúp nàng, Phật Tổ bảo nàng sám hối, bảo nàng quên đi, ngài nói vì họ là nghiệt duyên, đã định trước sẽ không có kết quả. Nàng chỉ trả lại ân oán máu và nước mắt kiếp trước chàng mang đến. Nại Nhi đau khổ cầu khẩn, Phật Tổ thở dài nói, “Kiếp sau đi.”

Đức vua bước vào ôm lấy thân thể nàng run run, Nại Nhi khuyên chàng từ bỏ ngai vàng, hai người bỏ đi cùng nhau. Nhưng chàng nói không có quyền lợi thì họ sẽ làm hại nàng, sẽ không bảo vệ nàng được. Nại Nhi chỉ cười, nàng nói muốn múa một điệu vì chàng. Trước thanh đăng cổ Phật,

nàng cất bước buồn bã, trong khoảnh khắc sau cùng, nàng đã lấy ra thanh dao mẹ đã cho, cắt đứt cổ họng mình.

Đức vua ôm thân thể Nại Nhi đã mềm nhũn gào khóc, từng giọt nước mắt chảy xuống theo khóe mắt, nhỏ xuống hòn đá đỏ trước ngực, sau đó hòn đá biến mất. Nại Nhi bình tĩnh nhìn chàng, nói bằng hơi thở cuối cùng, “Đây chính là số mệnh của ta, ta đến trả lại ân oán kiếp trước...”

Đức vua khóc lóc cầu xin Nại Nhi đừng rời bỏ chàng, Nại Nhi lại cười, “Kiếp sau...”

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 26-2

Từ lúc còn ấu thơ, cậu bé U thường mơ một giấc mơ thế này, một cô gái đẹp nghiêng nước nghiêng thành lặng lẽ múa trước thanh đăng cổ Phật trong ngôi chùa hoang. Trước chùa dựng tảng đá thật to, trên đó viết “Sớm sang Bi Ngạn”. Mỗi khi U muốn nhìn kĩ tướng mạo của cô gái thì sẽ choàng tỉnh dậy, chỉ nhớ được là nàng đeo một hòn đá màu đỏ trước ngực.

U vốn là thợ săn trên ngọn núi này, nghe mấy ông lão nói dưới chân núi ngày xưa từng là một cung điện tráng lệ, sau vì “hồng nhan họa thủy” mà khiến nước mất. Còn nói lúc nàng ta sinh ra, miệng ngậm một hòn đá đỏ.

Chàng U săn thú kiếm sống, mỗi ngày lúc chạng vạng tối chàng đều đi ngang một miếu thờ. Bởi vì hàng năm không tu sửa, trong miếu đã sớm suy tàn, rách nát. Ký ức về miếu thờ là khi còn bé chàng thường lén đến chơi đùa, kết quả bị cha mẹ phát hiện véo tay xách về nhà. Còn dặn dò chàng không được đến đó chơi nữa, đó là một nơi bị nguyền rủa. Vì vậy sau này lớn lên mỗi khi đi săn thú ngang qua nơi này, chàng chỉ ngồi nghỉ bên ngoài miếu một lát thôi. Ngoài miếu thờ là tấm bia đá thật lớn, có lẽ vì năm rộng tháng dài đã không còn thấy rõ chữ viết trên đó nữa. Bia đá này luôn khiến chàng nhớ đến tảng đá lớn trong mơ.

Vào một ngày bão tuyết, chàng U săn thú trở về, lúc đi ngang qua miếu thờ thấy được dấu chân nho nhỏ, bão tuyết thế này ai đến đây nhỉ? Chẳng thấy nghi ngờ liền đi vào miếu, ngoại trừ vẻ rách nát như trong trí nhớ, đáp

lại chàng chỉ có gió núi thổi phần phật, có lẽ người kia đã sớm rời đi rồi. Nghĩ như thế chàng quay người định rời khỏi nơi này, lại nghe thấy dưới bàn thờ có âm thanh yếu ớt.

“Ai?”

Chàng U chạy đến bàn thờ, vén tấm khăn trải bàn cũ rách lên, phát hiện một thiếu nữ con ra bên dưới, trên ngực nàng đeo một hòn đá đỏ. Không đắn đo suy nghĩ, chàng ôm nàng về nhà mình. Khi nàng tỉnh lại, nàng nói với U rằng mình tên là Nại Thạch. Còn thân thể mình thì nàng chẳng hề hé ra dù chỉ một chữ, mà chàng cũng không tiện hỏi đến.

Ngày ngày chàng vẫn lên núi săn thú, còn nàng ngồi trước cửa miếu thờ chờ chàng về. Mỗi lần U ôm Nại Thạch đi về, Nại Thạch đều hỏi, “Chàng biết chữ trên tảng đá này không?”

Chàng lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết.

“Có lẽ là vĩnh viễn không siêu sinh nhỉ?” Nàng cười khanh khách.

Từ lúc Nại Thạch đến, U cũng cười nhiều hơn. chàng săn thú càng ngày càng nhiều, nhà cửa cũng càng lúc càng sạch sẽ. Nhưng lời đồn đại trong thôn càng lúc càng nhiều, họ đều nói Nại Thạch là họa thủy, là điềm xui xẻo, nàng sẽ mang đến tai họa cho thôn làng. Đơn giản vì trên cổ nàng đeo hòn đá đỏ tươi kia.

Năm đó đại hạn, hoa màu, lúa thóc không thu hoạch được, mọi người cho rằng đây là tai họa do Nại Thạch mang đến, kêu gào đòi thiêu sống nàng, tiếng gào thét hỗn loạn bao vây căn nhà nhỏ của chàng U.

U ôm Nại Thạch chạy ra khỏi nhà, đưa nàng đến miếu thờ, “Đừng sợ Nại Thạch, ta sẽ bảo vệ nàng, họ không chứa chấp ta thì chúng ta đi nơi khác. Ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng.”

Nại Thạch nhìn U, lệ tràn ra khoé mắt. Đây là đáp án nàng muốn nhận được nhất qua mấy trăm nghìn năm trần trở.

Nhẹ nhàng dìu nàng ngồi xuống, mắt U dịu dàng, “Nại Thạch, ta tìm thức ăn cho nàng, nàng đừng rời khỏi đây, họ không dám tiến vào đâu. Chỉ cần ta còn sống, thì không ai có thể làm hại nàng được cả.”

Nói xong U quay người đi ra ngoài thì bị Nại Thạch gọi lại. Nàng đi đến bên cạnh U, Thảo hôn đá trên cổ mình xuống đeo lên cổ U, “Đây là vật ta đã đeo từ lúc sinh ra, nó sẽ phù hộ cho chàng tìm được ta.”

U khẽ khàng hôn lên trán nàng, “Đừng nghĩ ngợi lung tung, ta sẽ trở lại nhanh thôi.”

Lúc rời đi, U nhìn tảng đá trước miếu, nhớ lại lời Nại Thạch, có lẽ trên đó khắc chính là “Vĩnh viễn không siêu sinh” rồi.

Nại Thạch nhìn bóng lưng U rời đi, yên lặng đứng trong điện thờ nghe gió núi rít gào, cũng như nghe thấy tiếng bước chân vọng từ ngoài miếu. Nhánh cây bị đập gãy rãng rặc, tiếng đám người ồn ào phẫn nộ. Khói tràn vào miếu, chỉ chốc lát đã cuộn cuộn cả điện thờ. Nại Thạch không hề giãy giụa, nàng biết đây chính là số mệnh của mình.

Lại lần nữa gặp được Phật Tổ, ngài bảo nàng sám hối, bảo nàng quên lãng, bảo nàng lại đợi kiếp sau. Lần này Nại Nhi cự tuyệt, nàng cười thê lương, “Kiếp sau, kiếp sau, con đã đi qua rất nhiều kiếp rồi, mỗi một kiếp con và chàng cũng không thể ở bên nhau. Ngài là Đức Phật tối cao cũng không thể giơ cao đánh khề bỏ qua cho chúng con, vậy con còn cần kiếp sau có ích gì? Cầu xin ngài hãy để con làm một tảng đá bên cầu Nại Hà đi. Von chỉ nguyện có thể nhìn chàng mỗi đời mỗi kiếp đi qua nơi này là được rồi.”

“Con quyết định vậy thật sao?” Phật Tổ rất kinh ngạc với quyết định của Nại Thạch, ngài xác định lần nữa, “Con sẽ không hối hận chứ?”

“Ý con đã quyết, nguyện hóa thành tảng đá bên cầu Nại Hà, mãi mãi canh giữ bên bờ sông Vong Xuyên.”

Nàng hóa thành đá Tam Sinh, tọa lạc sừng sững bên cầu Nại Hà, nhìn những hồn ma chuyển thể qua lại, tìm kiếm chàng trai đeo hòn đá đỏ trước ngực, nhìn chàng bước ngang qua mình, sau đó luân hồi lần nữa...

Ngải Giai nghe Đào Tử kể về truyền thuyết đá Tam Sinh xong đã giàn giụa nước mắt. Cô khóc cho Nại Nhi và U, tại sao hai người yêu nhau lại không thể ở bên nhau? Mỗi kiếp U đều bước ngang qua Nại Nhi nhưng chàng lại hoàn toàn không biết đó là nàng. Có lẽ mỗi một kiếp chàng đều tìm kiếm tung tích của nàng theo bản năng, nhưng làm sao có thể tìm được đây? Nại Nhi cũng đã hóa thành đá Tam Sinh rồi, nàng không còn biết nói, không rơi lệ và đau lòng nữa.

“Họ thật đáng thương.” Ngải Giai Khóc thút thít.

Đào Tử thấy mắt Ngải Giai đã sẫm sừng đỏ, cất lời hỏi, “Nếu là em, đời đời kiếp kiếp đều bỏ lỡ người mình yêu, cuối cùng có thể đoàn tụ, cho dù là hóa thân thành vật khác, em có bằng lòng ở bên cạnh người đó không?”

Ngải Giai nghi ngờ ngẩng đầu, “Chị Đào Tử, chị nói như vậy là có ý gì?”

“Không, chỉ hỏi em nếu em từng yêu một người, hai người đời đời kiếp kiếp gặp nhau rồi để lỡ mất nhau. Khi gặp lại lần nữa, em cần vứt bỏ rất nhiều thứ, vậy em sẽ chọn ở bên người đó hay là từ bỏ người đó mà chọn cuộc sống của em như bây giờ?”

“Chuyện này... em không biết, nếu như phải từ bỏ cuộc sống bây giờ của em, vậy người nhà em phải làm sao? Nhưng nếu từ bỏ người đó, vậy mãi mãi bọn em cũng sẽ để lỡ nhau phải không?” Ngải Giai rồi rằm nhìn Đào Tử, cô cũng không biết rốt cuộc nên chọn thế nào.

“Hai người sẽ không bao giờ gặp lại nữa, em sẽ mãi mãi ôm nỗi tiếc, như vậy em muốn lựa chọn thế nào?” Dường như Đào Tử vô cùng cố chấp với vấn đề này, cô nhìn chăm chăm Ngải Giai, như thế nếu không có đáp án thì sẽ không bỏ qua vậy.

“Em...” Ngải Giai do dự rất lâu, cuối cùng không thể nói ra được đáp án của bản thân. Cô nghĩ, dù sao bản thân cô chưa từng trải qua chuyện như vậy, huống chi chuyện thế này cũng không xảy ra với cô.

Đào Tử ngẩng đầu nhìn Tô Mạt đang dăm dăm nhìn Ngải Giai, ánh mắt hai người giao nhau, vẻ phức tạp trong đó khiến Ngải Giai không sao hiểu nổi.

“Mang chiếc hộp về đi, chị với chị Mạt Mạt bàn bạc xem. Nhưng mà Ngải Giai à, chuyện của em có giúp hay không, quyền lựa chọn cuối cùng đều là ở em. Chị kể chuyện cho em nghe Thật ra là muốn cho em biết, duyên phận không dễ có được, nếu như em thật sự bỏ qua, sợ rằng khi ký ức của em hoàn toàn trở lại, em sẽ hối hận không thôi.” Đào Tử cầm lấy chiếc hộp, trả lại cho Ngải Giai, ánh mắt đầy thâm ý khiến trong lòng Ngải Giai bỗng nảy sinh một cảm xúc khó tả.

Đào tử đưa Ngải Giai ra cửa, quay người nhìn Tô Mạt đang lười biếng ngồi dựa vào ghế sofa, “Mạt Mạt, trước đó cậu nói về đá Tam Sinh là vì có Cuội nguồn liên quan đến hai người họ sao?”

“Ừ, thấy chiếc hộp mình liền cảm giác thiên niệm này không đơn giản như vậy. Có thể hẳn vốn chẳng phải là thiên niệm, chỉ là mình tò mò quá trình hẳn hóa thành thiên niệm thôi.” Tô Mạt nhớ đến lúc mình cầm chiếc hộp trong tay, cảm giác đó... Cô bất giác nhìn hai tay mình.

“Nếu tò mò thì chi bằng cậu đi tra sách Tam Thế đi. Xem thử hai người đó có khúc mắc gì, thuận tiện có thể hỏi thăm tung tích ma ăn tóc luôn.” Đào Tử thấy Tô Mạt đang đờ đẫn, cười khúc khích đề nghị.

“Như vậy cũng là ý kiến hay, có điều mình ngại đi tìm Chuyển Luân Vương quá. Lỡ như ngày nào đó ông ta thật sự tìm mình đánh cờ, vậy đúng là bị kịch.” Tô Mạt cười nhìn ra ngoài cửa sổ, “Hay là tối nay mình sẽ đi một chuyến, ngày mai có thể nói chuyện rõ ràng với Ngải Giai, thuận tiện xem thử việc này chúng ta có nên giúp hay không.”

Ánh nắng ban trưa ấm áp, căn phòng yên bình, Ngải Giai ôm chiếc hộp về nhà, không ngừng nhớ lại đoạn đối thoại cuối cùng của Đào Tử và câu chuyện hôm nay đã nghe. Nếu đổi lại là cô, thì cô sẽ lựa chọn thế nào? Bỗng chốc cô cảm giác cả người mình mỗi mọt, đầu óc rối loạn, bèn dứt khoát lắc đầu rồi tiếp tục đi về phía nhà.

“Mạt Mạt đâu?” Trời tối Hàn Ngạo về đến nhà nhìn quanh một vòng, bèn hỏi Đào Tử đang ngồi dựa trên ghế sofa.

“Đi xuống địa phủ rồi.” Đào Tử uể oải, hưởng thụ việc Ly Thương bưng trà rót nước.

“Đi địa phủ làm gì? Đi khi nào?” Vừa nghe Tô Mạt đi địa phủ, Hàn Ngạo đã sốt ruột, định mở kết giới đi tìm cô.

“Mạt Mạt bảo anh chờ ở nhà, cô ấy sẽ nhanh chóng trở về. Cô ấy đi tra sách Tam Thế.” Đào Tử cản bước chân Hàn Ngạo, “Không sao đâu, bây giờ Mạt Mạt đã không giống như trước nữa, cô ấy không còn nguy cơ kiếp số nghìn năm mà còn trở nên rất mạnh nữa.”

Hàn Ngạo quay đầu lại, cuối cùng dừng bước, sau đó ngồi xuống ghế lặng lẽ chờ Tô Mạt về.

Tô Mạt một mình đi xuống đường Hoàng Tuyền, trong lòng đã thầm thấy hối hận. Sớm biết như vậy cô đã chờ ở nhà, khi Hàn Ngạo về nhất định sẽ đi với cô. Bây giờ cô đã nói với Đào Tử bảo Hàn Ngạo ở nhà chờ cô, đi một mình chán quá đi mất. Vừa đi Tô Mạt vừa thầm ảo não, nhưng đã đi

được nửa đường không thể nào quay lại được. Tô Mạt bắt đầu tăng tốc hi vọng có thể mau chóng đến thành Phong Đô.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 26-3

Đi được một hồi thì Tô Mạt bắt đầu cảnh giác, cảm thấy như có gì đó đang theo sau mình. Cô không quay đầu lại, dù sao đây cũng là đường Hoàng Tuyền, quay đầu lại sẽ không tốt cho bản thân. Lại đi một khoảng nữa, cảm giác bị theo đuôi vẫn tồn tại, Tô Mạt dứt khoát dừng bước, “Ra đi, muốn đi cùng thì cứ quang minh chính đại, sao phải lén lút?”

Lâu thật lâu mà phía sau không có tiếng trả lời, nhưng cảm giác bị theo dõi vẫn tồn tại, Tô Mạt dứt khoát ngồi xuống, đợi người theo mình chủ động xuất hiện. Bóng người núp ở chỗ tối không ngờ bản thân bị Tô Mạt nhanh chóng phát hiện, cô ta định ấn núp một chốc thì Tô Mạt sẽ bỏ đi, nhưng không ngờ Tô Mạt lại ngồi đấy đợi cô ta xuất hiện.

Ở đây chỉ có một con đường Hoàng Tuyền, chỉ cần Tô Mạt không đi thì cô ta vẫn phải đứng ở đây mãi, chuyện chủ nhân sai bảo không tài nào hoàn thành được. Nghĩ như thế bóng dáng kia thoáng do dự, sau đó đứng dậy.

“Chị ra rồi à?” Thấy bóng dáng kia chịu xuất đầu lộ diện, Tô Mạt đứng lên lẳng lẳng quan sát người vẫn theo đuôi mình.

“Hoa yêu?” Quan sát thật lâu, Tô Mạt kinh ngạc phát hiện ra trước mắt mình là một hoa yêu, cô còn tưởng rằng là con người nữa kia, hơi thở kia bắt chước hệt như loài người.

“Tôi là Vân Thanh.” Bị nhìn thấu thân phận, Vân Thanh không tỏ vẻ gì, cô ta khẽ cúi người hành lễ với Tô Mạt.

“Tại sao đi theo tôi? Và lại cô là hoa yêu đến địa phủ làm gì?” Tô Mạt khó hiểu nhìn hoa yêu đứng trước mặt.

“Tôi tuân lệnh chủ nhân đến địa phủ tra sách Tam Thế.” Vân Thanh không hề che giấu, nói thẳng mục đích của mình, “Một mình đi cô đơn quá nên lúc tôi thấy cô đến đường Hoàng Tuyền nhất thời tò mò liền đi theo. Chắc hẳn cô là thầy âm dương nhân gian hả? Tôi đã bất lịch sự, xin cô đừng trách.”

“Không cần khách sáo như vậy, thật ra cô cũng gan dạ lắm, cô không sợ tôi sẽ ra tay thu phục cô giống như mấy thầy âm dương kia sao?”

“Cô sẽ làm vậy ư?” Vân Thanh nhìn Tô Mạt, giống như rất chắc chắn cô sẽ không làm hại mình.

“Không, vì tôi lười ra tay.” Nói xong Tô Mạt tiếp tục đi về phía thành Phong Đô, có điều tốc độ đã chậm lại, như thế cố ý chờ Vân Thanh đuổi theo.

Cứ thế một người một yêu nhân nhả bước đi, không biết họ đang trò chuyện gì, suốt quãng đường còn có không ít tiếng cười nói khiến quỷ sai qua đường cũng bất giác dừng bước xem. Nhưng khi thấy Tô Mạt thì họ lại khôi phục bình thường, tiếp tục thi hành công vụ của mình.

Có bạn đi cùng nên quãng đường cũng nhanh hơn, Tô Mạt và Vân Thanh đã đến thành Phong Đô, vì cùng mục đích họ liền đi thẳng đến đá Tam Sinh bên cầu Nại Hà. Lúc này có không ít hồn ma đầu thai đang xếp hàng soi vào đá Tam Sinh Xem kiếp trước và kiếp này của bản thân, sau đó bước lên cầu, uống chén canh Mạnh Bà, quên hết tất cả chuyện cũ, lần nữa đầu thai.

“Huyết mạch thần thú sao lại ở đây?”

Tô Mạt kinh ngạc quay đầu lại nhìn quý sai đang gọi mình, hóa ra là tùy tùng bên cạnh Chuyển Luân Vương.

“Tôi định đến tra sách Tam Thế, chẳng qua thấy nhiều hồn ma đang xem đá Tam Sinh như vậy e rằng muốn mượn sách Tam Thế xem thử sẽ khó khăn đây.” Tô Mạt chào quý sai, sau đó quay đầu nhìn hàng ngũ thật dài, thờ dài chẳng biết làm sao.

“Sách Tam Thế à? Cô tra nó làm gì?”

Quý sai kinh ngạc nhìn cô, không hiểu vì sao Tô Mạt phải làm vậy. Cô vốn là huyết mạch thần thú, kiếp số luân hồi đã được định trước rất tốt, dù xem sách Tam Thế cũng không tra được nhân quả của cô. Đại khái mệnh của Tô Mạt hoàn toàn bị che dấu, ngay cả Chuyển Luân Vương cũng chưa chắc đã rõ. Dĩ nhiên những điều này đều do Chuyển Luân Vương điện hạ thỉnh thoảng nói với hần. Mấy lần trước Tô Mạt đến địa phủ, tuy có huyết mạch thần thú nhưng hoàn toàn chưa được kích phát, ngoại trừ cô có thể vận dụng Phượng Hoàng Hỏa ra thì không còn gì đặc biệt. Nhưng lần trước hần đến nhân gian mời cô, lúc cô vừa thức tỉnh, hần đã cảm nhận được sự tôn kính xuất phát từ người cô, đó mới là uy nghiêm của huyết mạch thần thú. Có điều những việc này bản thân Tô Mạt cũng không ý thức được, giống như lúc này cô hoàn toàn không biết trên trán cô luôn ẩn hiện dấu ấn Phượng Hoàng vàng óng.

“Không phải chuyện của tôi, tra chuyện của người khác. Hỏi nhỏ một câu nhé, tôi có thể đi cửa sau không?” Tô Mạt cẩn thận đánh giá quý sai trước mặt thật lâu, bỗng dưng cười gian xảo.

“Đi cửa sau? Cửa sau gì cơ?” Quý sai không hiểu.

“Mang sách Tam Thế đến đây cho tôi mượn xem đi, nếu bắt tôi xếp hàng không biết phải chờ bao lâu nữa.” Tô Mạt nhìn hàng ngũ dài lê thê,

cảm thấy đau đầu.

“Việc này...” Quý sai hơi khó xử gãi đầu, “Tô cô nương, vậy cô theo tôi đến chỗ Chuyển Luân Vương đi, sách Tam Thế ở chỗ điện hạ.”

“Ngài không nói sớm, đi thôi.” Vừa nghe thấy ở chỗ Chuyển Luân Vương, không biết tại sao Tô Mạt lại thở phào nhẹ nhõm. Cô không hiểu vì sao mình có cảm giác như thế, dứt khoát lắc đầu đi theo quý sai đến cung điện Chuyển Luân Vương.

Phía sau Vân Thanh yên lặng đi theo, cô ta không bao giờ ngờ được người mình đụng phải lại vô cùng quen thuộc với người địa phủ, thậm chí còn biết cả Chuyển Luân Vương, nói như vậy mọi chuyện không dễ hành sự rồi.

“Vân Thanh, cô đang nghĩ gì vậy? Chúng ta đã đến rồi.”

Tiếng nói của Tô Mạt cắt ngang dòng suy nghĩ của Vân Thanh, cô ta vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Tô Mạt. Cung điện đầy uy nghiêm trước mặt khiến cô ta sợ hãi, định lùi về sau thì bin Tô Mạt kéo lại.

“Sao vậy? Đi theo tôi.”

Vân Thanh đi theo Tô Mạt đến đại điện,, không đợi Tô Mạt hành lễ cô ta đã quỳ mọp xuống, khiến Tô Mạt có chút kinh ngạc nhìn cô ta, sau đó cũng cúi người quỳ bái.

Chuyển Luân Vương đã sớm dự liệu được rằng Tô Mạt sẽ đến, nên không thấy ngạc nhiên, tuy nhiên ánh mắt ông nhìn Vân Thanh trong chốc lát khiến cô ta sợ đến mức không dám thở mạnh, chỉ cúi gằm đầu nhìn mặt đất, đến tận khi được một luồng khí lực nhẹ nhàng nâng lên.

“Cô sợ cái gì? Chuyển Luân Vương rất tốt, đừng sợ.” Tô Mạt khó hiểu với phản ứng của Vân Thanh, nhẹ vỗ lưng cô ta trấn an. Đến khi Vân

Thanh bình ổn lại, cô mới nói mục đích đến đây với Chuyển Luân Vương.

“Người đâu, mang sách Tam Thế đến đây.” Ông bảo quý sai bên cạnh mang sách Tam Thế đến cho Tô Mạt.

Nhận được sách, cô không hề vội vàng lật xem mà là đưa cho Vân Thanh, “Không phải cô cũng muốn tra sách Tam Thế sao? Cô xem trước đi.”

Vân Thanh sững sờ nhìn sách Tam Thế trước mặt, cảm thấy kinh ngạc. Cô ta không ngờ Tô Mạt dám đưa đồ của Chuyển Luân Vương cho cô. Khoan nói Tô Mạt không biết thân phận và bối cảnh của cô ta, lẽ nào Tô Mạt không sợ Chuyển Luân Vương trách tội sao?

Thấy Vân Thanh bàng hoàng, Tô Mạt lại đưa sách Tam Thế đến gần hơn, “Cầm lấy đi, cô còn đứng đó làm gì?”

“Cô ta không cầm được sách Tam Thế đâu. Nha đầu ngốc, cô cho rằng ai cũng có thể xem được sách Tam Thế sao?” Chuyển Luân Vương bỗng cất lời, ngăn cản hành động của Tô Mạt.

“Không cầm được à? Tiểu nữ còn cho rằng nó giống với đá Tam Sinh ấy chứ.” Tô Mạt ngại ngùng rút tay lại, sau đó nhìn Vân Thanh, “Vậy cô nói xem tra cho ai, tôi tra giúp cho.”

“Cô nói người cô muốn tra là Ngài Giai à?” Tô Mạt nhìn chăm chăm Vân Thanh, ánh mắt phút chốc đầy cảnh giác, xem ra cô đã sơ ý quá rồi.

“Đúng, chủ nhân của tôi là người đã bắt Ngài Giai về, ngài luôn cho rằng dường như giữa hai người có một mối quan hệ khăng khít với nhau, nên ra lệnh cho tôi đến đây tra sách Tam Thế.” Vân Thanh nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tô Mạt, trong lòng thấp thỏm. Lúc này áp lực tỏa ra từ người Tô Mạt khiến cô ta kinh ngạc. Xem ra ban đầu, cô ta đã đánh giá thấp thực

lực của cô gái này rồi.”Lẽ nào chủ nhân cô không biết cô không cầm được sách Tam Thế sao?” Tô Mạt ngạc nhiên nhìn Vân Thanh.

Trên thực tế cô rất có thiện cảm với hoa yêu này, dù biết cô ta do chủ nhân chiếc hộp kia cử đến, nhưng cô vẫn không cảm thấy chán ghét Vân Thanh.

“Chắc hẳn không biết, chủ nhân cũng chưa từng lật xem sách Tam Thế, cho dù tôi không hoàn thành nhiệm vụ, chủ nhân cũng sẽ không trách tội tôi. Xem ra cô cũng biết Ngải Giai à?” Vân Thanh đại khái đã đoán ra thân phận của Tô Mạt, “Cô chính là người đã giúp Ngải Giai sao? Nếu đã bị cô bắt được, muốn chém muốn giết tùy cô định đoạt.” Nói xong cô ta nhắm mắt lại, ra vẻ thấy chết không màng.

“Tại sao tôi phải giết cô? Không sai, tôi thật sự đang giúp Ngải Giai, nhưng tôi đến đây tra sách cũng vì xem thử chủ nhân cô và Ngải Giai có khúc mắc sâu xa thế nào thôi. Nếu đã là định mệnh, tôi sẽ không nhúng tay vào chuyện này. Có điều nếu bọn họ không có duyên phận gì ràng buộc, đương nhiên tôi sẽ nghĩ cách đối phó với chủ nhân cô rồi. Nếu chúng ta tra cùng một người, vậy thì xem chung đi.” Tô Mạt nói xong quay người nhìn Chuyển Luân Vương, “Kính xin điện hạ chỉ bảo cách sử dụng sách Tam Thế.”

“Trong lòng cô nghĩ đến ngày tháng năm sinh của người cô muốn tra, sách Tam Thế tự nhiên sẽ hiện hết tất cả mọi chuyện về cô ta trước mặt cô. Có điều cô chỉ có thể xem, đừng quan tâm những thứ khác, biết chưa?” Chuyển Luân Vương vung tay lên, ra hiệu quý sai mang ghế cho Tô Mạt.

Tô Mạt ngồi xuống, đặt sách Tam Thế trước mặt mình, sau đó nhắm mắt lại, tập trung tinh thần nghĩ đến ngày tháng năm sinh của Ngải Giai. Không bao lâu, cô thấy trước mặt sáng rực, hiện ra một cảnh tượng lạ lẫm. Có lẽ cô đã vào sách Tam Thế rồi, chẳng qua không biết đây là kiếp thứ mấy của Ngải Giai mà thôi.

Trước mắt cô xuất hiện một gian nhà nhỏ xập xệ, phòng ngoài có vẻ đơn sơ nhưng phòng trong lại khá sạch sẽ. Một người phụ nữ đang ngồi trước nhà khâu vá lại áo quần, cách đó không xa một đứa bé nhỏ đang nằm trong nôi, trông vô cùng an nhàn. Từ nụ cười mỉm của người phụ nữ, có thể nhìn ra cô ta rất hạnh phúc.

“Ta đã về rồi.” Một giọng nói sang sảng vang lên, cửa nhà mở ra, người đàn ông đi vào. Người phụ nữ vội vàng đứng dậy bước đến nhận lấy đồ trong tay người đàn ông, vừa định đặt xuống thì đã được anh ta ôm lấy hôn một cái, sau đó mới lưu luyến buông ra. Anh ta bước đến bỗng đứa trẻ đang ngủ say trên tay.

Quả là một gia đình hạnh phúc. Tô Mạt thầm ca ngợi, có lẽ là kiếp trước của Ngải Giai rồi. Đang suy nghĩ bỗng bên ngoài dậy tiếng ồn ào, Tô Mạt nhìn ra ngoài, một đám thổ phỉ hung ác đột ngột xông vào sân.

Người chồng bỗng đứa bé kinh hoảng, người vợ vội núp phía sau. Anh ta liền cầm đòn gánh đặt ngay cửa, khẩn trương nhìn cửa nhà.

“Ầm”, cửa phòng bị đá văng ra, đứa bé bị giật mình khóc ré lên, người phụ nữ vội vàng che miệng con lại, sợ tiếng khóc chộc giọt bọn cướp.

Đáng tiếc dù tiếng khóc của đứa bé đã nhỏ lại nhưng đám thổ phỉ vẫn thấy được dáng vẻ người phụ nữ. Chúng cười dữ tợn, trói chặt người đàn ông một bên, sau đó xé rách quần áo người phụ nữ. Đứa trẻ nhỏ vô tội bị chúng ném mạnh xuống đất, không còn tiếng khóc nào vang lên nữa. Người đàn ông vùng vẫy quyết liệt, bị đám thổ phỉ đâm đá túi bụi. Còn người phụ nữ vì thể xác và tinh thần đồng thời bị hành hạ, đã sớm như một con rối mất đi hồn phách, không còn sức sống.

Màn đêm buông xuống, đám thổ phỉ đã hành hạ xong, cướp sạch đồ trong nhà cỏ rồi bỏ đi, chỉ để lại gia đình ba người toàn thân đầy máu.

Tô Mạt che miệng, nước mắt chảy xuống, cô chỉ có thể đứng đây xem không thể làm được gì cho họ cả. Cô thấy người đàn ông còn sót lại hơi tàn, vất vả ôm đứa bé đã máu thịt nhầy nhựa vào lòng, lết từng chút đến bên cạnh người phụ nữ. Vẻ mặt người phụ nữ đã dại ra, máu không ngừng chảy xuống theo khóe mắt, thứ duy nhất minh chứng cô ta còn sống. Cô ta nhìn thấy con và chồng mình, muốn khóc nhưng hoàn toàn không cất lên thành tiếng nổi, chỉ có thể giãy giụa đến gần chồng mình.

“Thế tử, kiếp sau chúng ta sẽ ở bên nhau, cho dù làm súc vật, ta vẫn sẽ cho nàng hạnh phúc. Là ta có lỗi với nàng, ta... không bảo vệ được... con... con của chúng ta, cũng... không bảo vệ được nàng. Chỉ mong... có... kiếp sau.” Người đàn ông nói xong liền trợn to mắt rồi tắt thở, người phụ nữ không thốt ra được tiếng nào, dùng hết sức lực cuối cùng nhổ lấy cây trâm gỗ cài trên đầu chồng đã làm cho, đâm thẳng vào ngực mình, kết thúc sinh mạng.

Lúc này Tô Mạt đã giàn giụa nước mắt, cô không hiểu tại sao gia đình hạnh phúc như vậy lại gặp phải chuyện bất trắc. Lúc cô định bước đến xem gia đình họ thì hình ảnh lại thay đổi, cô xuất hiện tại phủ đệ vô cùng xa hoa. Hai con chó nhỏ không ngừng vùng vẫy, bị người ta xách lên, trong đó có một con bị ném xuống đất.

“Nhanh lên nào, con nhỏ như vậy ăn thịt mới mềm. Nhanh đi nấu nước đi, tôi vừa vứt con này xuống đất thì cả hai con đều chết rồi.”

Kẻ đó giơ tay lên vứt con còn lại xuống đất. Hai con chó nhỏ hấp hối đối mặt nhau, mắt chảy lệ, chúng rên rỉ. Tuy không biết nói, nhưng Tô Mạt biết rõ đây chính là hai vợ chồng đã bị sát hại tàn nhẫn của kiếp trước. Không ngờ kiếp này lại biến thành động vật, vậy mà cuối cùng lại rơi vào kết quả như vậy.

Hình ảnh lại thay đổi, lần này hiện ra một khuê phòng của tiểu thư phú hộ, trong phòng nồng nặc mùi thuốc, chứng tỏ sức khỏe của chủ nhân rất

tệ.

Một chàng trai đi đến, cầm tay thiếu nữ đang mê man trên giường, “Chờ ta trở về, nhất định phải chờ ta trở về, dù có tốn biết bao nhiêu tiền của và tâm huyết, ta cũng nhất định sẽ tìm được cách cứu nàng.”

Thiếu nữ đang ngủ mê tựa thể nghe được tiếng của chàng trai, nước mắt chảy xuôi theo khuôn mặt nàng. Chàng trai đứng dậy, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, sau đó sải bước rời đi, như sợ mình vừa quay đầu lại sẽ luyến tiếc không đi được nữa.

Thời gian trôi qua cực nhanh, nháy mắt đã vài tháng, thỉnh thoảng thiếu nữ tỉnh lại, sau đó lại đờ đẫn nhìn phương xa, nhưng sức khỏe nàng càng ngày càng kém. Rốt cuộc vào một buổi sáng, tỳ nữ không thể đánh thức nàng dậy được nữa, chàng trai mệt mỏi phong trần chạy trở về, trong tay còn cầm một chiếc hộp. Có điều lúc chàng về đến nơi lại chứng kiến nàng đã rời xa cõi đời, chiếc hộp trong tay rơi xuống đất, mấy viên thuốc lăn ra, chàng cất tiếng gào khóc mà không thể thốt thành lời.

Hóa ra chàng trai nghe đồn có một vị quái y có thể chữa trị cho hôn mê của mình, nhưng phải làm được mọi yêu cầu kì quái của hắn đề ra, nếu không thì hắn sẽ không chữa. Khi hắn nhìn thấy chàng, hắn đã ra yêu cầu là muốn lưỡi của chàng. Vì người yêu, chàng tình nguyện cắt lưỡi của mình đi, nhưng cuối cùng mọi sự vẫn muộn.

Đến đây, Tô Mạt không khỏi cảm thán vận mệnh tàn khốc, mấy kiếp luân hồi nhưng vẫn không thể cho họ sống bên nhau hạnh phúc đến già. Cứ thế Tô Mạt đi theo sách Tam Thế nhìn rất nhiều lần họ chuyển thế, mỗi kiếp họ đều không thể bên nhau, mỗi kiếp đều bị chia lìa. Cuối cùng...

Đến một kiếp, có lẽ lúc luân hồi chàng trai không uống canh Mạnh Bà, chàng nhớ lại người yêu đã chia lìa kiếp trước, thậm chí nhớ cả những kiếp trước nữa. Thế là chàng đau khổ cầu khẩn trời xanh đừng tiếp tục chia cách

họ. Nếu tất cả là lỗi của chàng, chàng bằng lòng mãi mãi không chuyển thế, chỉ cầu mong mỗi kiếp nàng không phải chịu đựng vận mệnh đau xót như thế với mình.

Không biết có phải lòng thành kính của chàng đã cảm động trời xanh hay không. Kiếp này, chàng không gặp lại nàng nữa. Chàng bắt đầu dốc lòng tu hành, mỗi một kiếp chàng đều thấy được bóng dáng nàng thướt tha bước qua. Mỗi một kiếp chàng chỉ có thể đau lòng nhìn theo, yên lặng chúc phúc cho nàng. Đến tận ngày kia, khi mở mắt ra, chàng thấy mình đang ở trong một thế giới xa lạ, bên trong không có gì cả, nhưng khi bản thân nghĩ đến gì thì ở đó sẽ xuất hiện cái đấy. Như thế chàng chính là thần linh trong thế giới này.

Chàng mừng rỡ, rồi nghĩ đến nàng, thế nhưng nàng lại không xuất hiện. Trải qua rất lâu, rốt cuộc chàng hiểu rõ tình cảnh của mình. Không biết tại sao chàng lại hóa thành ý niệm, có thể nói là thiên ý. Nói cách khác chàng mãi mãi sẽ không biến mất, mà còn có thể sáng tạo ra thế giới của mình.

Có lẽ đối với chàng đây là việc tốt nhất trên đời, nhưng Tô Mạt biết đây chính là một canh bạc. Từ đầu đến cuối nó đánh cược xem trên đời này có thứ gọi là tình yêu vĩnh cửu hay không? Khi chàng gặp lại nàng, nàng có nhận ra được người mình yêu đời đời kiếp kiếp hay không, có yêu chàng lần nữa hay không?

Trăm nghìn năm trôi qua, vì cô độc chàng đã tìm được rất nhiều cô gái tương tự nàng, nhưng cuối cùng đều lần lượt thất vọng. Đến tận khi chiếc hộp bị Ngái Giai tìm được, chàng mới cảm thấy cô vô cùng quen thuộc, chàng mặc kệ tất cả mang cô đến thế giới của mình.

Chuyện xảy ra sau đó Tô Mạt đã hoàn toàn nắm rõ. Nhìn hình ảnh hai người, trong lòng cô thầm quyết định kết cuộc cho canh bạc này.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 27-1

"Cô ra ngoài rồi hả?" Vân Thanh nhìn Tô Mạt đã khôi phục trạng thái bình thường, vội vàng hỏi: "Sao rồi?"

Tô Mạt liếc nhìn Vân Thanh, không nói lời nào. Cô lập tức ngẩng đầu lên nhìn Chuyển Luân Vương trên đại điện: "Ngài đã sớm biết kết quả rồi phải không?"

"Đúng! Cho nên bốn vương mới bảo cô đừng nên xen vào chuyện của người khác." Chuyển luân Vương gật đầu, sau đó đưa tay lên, Tô Mạt trả lại sách Tam Thế cho ông.

"Tiểu nữ biết nên làm thế nào rồi." Tô Mạt bỗng cười tươi rói: "Tiểu nữ còn có một việc thỉnh cầu."

"Nói đi. Bốn vương biết được chắc chắn sẽ không giấu cô."

"Chắc hẳn chuyện quý ăn tóc ngài cũng biết đúng không ạ? Tiểu nữ muốn biết tung tích của nó, nhiều cô gái mất tóc như vậy, tiểu nữ muốn giúp họ."

"Chuyện này giống như việc cô vào sách Tam Thế, ta cũng không tán thành cô xen vào." Không ngờ đến câu trả lời của Chuyển Luân Vương, Tô Mạt sửng sờ.

"Ý của ngài là?" Tô Mạt không dám chắc, ngẩng đầu lên nhìn ông hỏi.

"Thôi nói cho cô biết cũng không sao, đứng lên trước đi."

"Vạn vật đều có nhân quả, người vốn là linh hồn của vạn vật. Từ lúc Bàn Cổ khai thiên lập địa, Nữ Oa tạo người, bản thân con người vô cùng linh tính. Chẳng qua là do tham lam tàn phá lương tri, cho nên thế giới này càng lúc càng loạn." Chuyển Luân Vương ngồi trên ngai vàng, đưa mắt nhìn về phía xa xăm như thể thông qua ại điện âm phủ, nhìn thấy được vạn vật chốn dương gian.

"Theo sự thay đổi của loài người, linh khí của họ cũng càng ngày càng ít. Cho dù như vậy, trên người họ vẫn có vài chỗ còn linh khí, ví dụ như là tóc."

"Tóc ư?" Tô Mạt vuốt mái tóc của mình theo bản năng, kinh ngạc hỏi. Còn Vân Thanh đã sớm bị quý sai mời ra ngoài, chờ Tô Mạt xong việc mới có thể cùng cô rời khỏi âm phủ.

"Ha ha! Nha đầu người không nghĩ đến sao? tóc của loài người cũng có linh tính. Không phải loài người đều có một vài cấm kỵ về việc cắt tóc hay sao? Chuyển Luân Vương mỉm cười nhìn Tô Mạt.

"Hình như đã từng nghe nói đến, ngày rằm và buổi tối không thể cắt tóc. Tuy không biết rốt cuộc là sao, nhưng có liên quan gì đến tóc của mấy cô gái ư?" Tô Mạt cảm thấy khó hiểu.

"Người có nhân quả tuần hoàn, cho dù kiếp này họ không tạo ra nghiệp gì nhưng lhoong có nghĩa là kiếp trước hay kiếp trước nữa cũng không. Cô biết đó, ngày xưa loài người có tư tưởng vô cùng lạc hậu. Kiếp trước quý ăn tóc kia từng là kẻ rất chú trọng lễ nghi. Khi quân Thanh qua ải, hẳn bị buộc phải cạo đầu, người ra tay chính là mấy cô gái kia. Đến kiếp sau, hẳn chuyển thế đến thời dân quốc, lại bị cắt tóc, ra tay cũng là mấy cô gái kia. Suy cho cùng, kẻ này đúng là xui xẻo, cốt cách cực kỳ bảo thủ, nhưng kết

quả mỗi lần chuyển thế đều bị như vậy. Vì vậy dưới cơn tức giận cùng cực và uất ức, hãn đã treo cổ, trước khi chết, hãn nguyện rửa những kẻ đã cắt tóc của hãn kiếp sau sẽ phải nếm thử cảm giác bị trọc đầu. Sau đó... hãn biến thành quý ăn tóc." Nói xong, Chuyển luân Vương vĩ đại này lại đột ngột bật cười.

Tô Mạt sa sầm mặt, lòng thầm oán, chẳng biết có gì buồn cười mà ông ta lại cười ngặt nghẽo như thế. Có điều nhanh chóng cô đã biết được đáp án.

"Hãn được bầu chọn là loài ma quỷ xui xẻo nhất, nên bọn ta cũng thấy hãn đáng thương, lúc này mới chấp nhận nguyện vọng của hãn, biến hãn thành quý ăn tóc. Nên mấy cô gái kia gặp kết quả như bây giờ coi như là quả báo, cô không tìm được hãn đâu, từ bỏ đi." Sau khi cười xong, Chuyển Luân Vương khẽ ho khan, rồi trở lại bình thường.

Tô Mạt lặng im nhìn Chuyển Luân Vương đang nín cười, cảm thấy một đàn quạ đen bay qua trên đầu. Nếu ông ấy đã bảo cô không tìm được quý ăn tóc, vậy cô cũng không phí thời gian nữa.

"Tiểu nữ cáo lui." Tô Mạt đứng lên, khom người chào Chuyển Luân Vương, quay người định rời đi.

"Đứng lại." Tô Mạt chưa ra khỏi đại điện đã nghe thấy tiếng ông gọi lại: "Xong việc rồi lại muốn đi ngay à? Đánh cờ với bốn vương đã. Người đâu! Mang bàn cờ đến hậu điện, chuẩn bị trà bánh."

"Giữ tiểu nữ ở lại đây vậy ngài thả hoa yêu kia đi nhé?" Tô Mạt càu cạnh.

"Bốn Vương vốn không định giữ cô ta lại, có điều cô càng lúc càng gan dạ, gặp được trên Hoàng Tuyền cũng dám giữ bên cạnh làm bạn. Nếu không phải trên người cô có áp lực của huyết mạch thần thú khiến cô ta kiêu kị, có

lẽ sau này mỗi ngày cô đều phải đánh cờ với ta rồi.”Chuyển Luân Vương khẽ hừ một tiếng, sau đó chấp tay đi trước.

Tô Mạt đi theo phía sau, trong lòng cảm thấy ấm áp, cô biết Chuyển Luân Vương quan tâm cô. Tuy ông là một trong những vị vua của địa phủ, nhưng đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Cô đi một hồi lại khựng bước, nhìn ra phía sau trong giây lát, không có gì cả. Lẽ nào là cô đa nghi, từ lúc bước vào đây đã cảm thấy phía sau như có một ánh mắt nóng rực nhìn vào cô chăm chăm, nhưng quay lại thì không có gì hết. Có lẽ cô cả nghĩ rồi, trong cung điện của Chuyển Luân Vương sao có thể xuất hiện thứ gì được chứ?

"Nha đây, cô đang nhìn gì thế?"Biết Tô Mạt dừng bước, Chuyển Luân Vương quay người lại.

"Ồ, không có gì, chỉ là thấy cung điện của ngài đẹp quá đi thôi. Ngài xem ánh sáng long lanh... À, thôi, chúng ta nhanh óng đi đánh cờ nào."Tô Mạt nói năng ấp úng, ngại ngùng gãi đầu, sau đó nhanh chóng bước đến bên cạnh Chuyển Luân Vương.

"Đi thôi."Thấy Tô Mạt đã đến gần, ông ra hiệu cô đi tiếp, còn bản thân ông thì nhìn về phía sau cô đầy thâm ý, rồi đi đến hậu điện.

Bóng dáng nơi góc tối khẽ vỗ ngực mình, dường như vẫn còn sợ hãi vì khi nãy súyt bị phát hiện. Hắn lại nhìn về phía Tô Mạt, sau đó quay người bỏ đi, mái tóc màu bạc tung bay.

Không lâu sau Chuyển Luân Vương bấm tay tính toán, rồi nói với Tô Mạt: "Không còn sớm nữa, cô nên trở về thôi."

Tô Mạt hơi sững sờ nhìn ông. Cô không nghe lầm chứ? Khi nãy ông giữ cô lại đánh cờ, giờ lại bảo cô về. Có điều ông vừa bấm quẻ, chắc hẳn là ở

nhân gian có chuyện gì xảy ra rồi. Nghĩ đến đây, cô đứng dậy khom người chào ông rồi quay đi."

"Cô tự về thì quá chậm rồi, bốn vương tiễn cô một đoạn. Về phần hoa yêu kia, bốn vương sẽ để cô ta rời đi." Nói xong ông ta vung tay lên, mắt Tô Mạt tối sầm, lúc mở mắt ra thì đã đứng dưới lầu nhà mình rồi.

Không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà Chuyển Luân Vương lại đưa thẳng mình về nhân gian. Tô Mạt nghĩ ngợi rồi đi lên lầu, chưa đến cửa đã nghe thấy ồn ào.

"Đám lừa gạt các người trả lại con gái cho tôi!"

Tô Mạt giật mình vội vàng đi đến trước cửa nhà mình. Thấy một phụ nữ trung niên đang chỉ vào Hàn Ngạo và Ly Thương chửi ầm ĩ. Còn Đào Tử thì nhàn nhã nhìn người phụ nữ kia, thỉnh thoảng còn cho quả nho vào miệng nhai nhóp nhép.

"Xảy ra chuyện gì?" Tô Mạt vội lên tiếng. Có lẽ Đào tử đã thiết lập kết giới, nếu không ồn ào thế này hàng xóm đã đến xem rồi.

"Bà ấy nói Ngái Giai mất tích, đến tìm chúng ta đòi người." Đào Tử thấy Tô Mạt trở về bèn đứng dậy khỏi ghế sofa, sau đó dẫn môi về phía người phụ nữ kia, giải thích lai lịch của bà.

Thấy Tô Mạt, người phụ nữ trung niên chột im bật, bà đánh giá Tô Mạt từ trên xuống dưới, bỗng bật khóc, "Cô chính là thầy Tô sao? Cầu xin cô hãy cứu con gái của tôi."

Bà ta ngay lập tức quỳ xuống, Tô Mạt hoảng sợ bước đến dìu bà ta đứng dậy, lúc này mới cất lời hỏi thăm.

"Bác là mẹ Ngái Giai à? Có chuyện gì thế? Từ từ nói đã." Cô tiện tay rót cho bà ta một cốc nước rồi hỏi.

“Thật xin lỗi, khi này làm ồn như vậy thực tế là muốn cô xuất hiện. Con gái tôi gần đây luôn nhắc đến chị Mạt Mạt, ngày hôm qua tôi mới biết được nhà cô. Đã làm phiền các cô rồi.” Nhận lấy cốc nước, bà bình tĩnh lại, áy náy nói với Tô Mạt.

Hóa ra là kể từ khi dọn đến thành phố A, bà đã phát hiện ra con gái bất thường. Ban đầu bà cũng không chú ý lắm, chỉ cho rằng con gái nhà nào cũng đều có bí mật nho nhỏ. Nhưng thời gian qua đi, bà cảm thấy nhất định con mình gặp phải chuyện gì rồi, tuy nhiên mấy lần Ngải Giai không có ở nhà, bà vào phòng con tìm tòi lại không thấy gì cả, vì thế đành im lặng theo dõi.

“Lúc sáng bác đi vẫn không có tung tích của Ngải Giai sao?”

“Không có, lúc ấy chỉ mong nhanh chóng tìm cô, nên không màng đến những việc khác. Lẽ nào Ngải Giai đã về phòng rồi?”

Bà cầm điện thoại gọi vào số điện thoại bàn ở nhà, sau khi reo vài tiếng, tiếng nói quen thuộc vang lên, bà bỗng chốc chảy nước mắt, tiếng nói cũng nghẹn ngào. Ngải Giai thấy lạ bèn hỏi bà đang ở đâu, có điều bà đã khóc không ra lời nên Tô Mạt nhận lấy điện thoại, nói qua loa tình trạng của của bà.

Ngải Giai không ngờ mẹ cô đã biết chuyện, xem ra không giấu được nữa rồi. Cô nhanh chóng thay quần áo tử tế sau đó đến nhà Tô Mạt.

“Con gái tôi cuối cùng là đã gặp phải chuyện gì vậy? Sao tự nhiên lại biến mất? Rồi lại đột ngột xuất hiện?” Thật lâu sau bà mới lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tô Mạt, muốn biết tất cả sự thật.

Tô Mạt kể rõ ràng lại tất cả mọi chuyện cho bà nghe, dĩ nhiên ngoại trừ nội dung trong sách Tam Thế. Nói xong Tô Mạt im lặng quan sát phản ứng của bà. Có lẽ chuyện quá khó tin, bà bàng hoàng ngồi trên ghế sofa rất lâu, lặng thinh không nói tiếng nào.

Chuông cửa vang lên, Tô Mạt đứng dậy mở cửa, đón Ngải Giai vào nhà. Vừa vào nhà cô đã chạy đến phía mẹ mình đang ngỡ ngàng. Thấy con gái, tâm trạng vừa ổn định lại trở dậy, cứ thế hai mẹ con ôm nhau khóc.

Kể từ khi xem sách Tam Thế, Tô Mạt không muốn giúp Ngải Giai rời khỏi chàng trai kia nữa, ngược lại cô muốn để họ ở bên nhau. Cho dù chống lại vận mệnh thì thế nào chứ? Nhưng chuyện này phải nói sao với Ngải Giai đây?

“Chị Mạt Mạt...” Ngải Giai sợ hãi cất lời, gọi Tô Mạt đang đứng dậy đi đến phòng bếp, “Em có vài lời muốn nói với chị. Mẹ, mẹ chờ con một lúc, con lập tức ra ngay.”

Tô Mạt đưa Ngải Giai đến phòng của mình, quay lại nhìn thấy Ngải Giai đang ngật ngưỡng, đột nhiên vẻ mặt cô trở nên lạnh lùng.

“Có gì cứ nói thẳng? Đến cùng Ngải Giai đang ở đâu?”

Một câu nói khiến Ngải Giai sửng sốt, “Chị Mạt Mạt, chị nói vậy là sao?”

“Chúng ta đều biết, cô không phải Ngải Giai, rốt cuộc cô là ai? Là hoa yêu bên cạnh thiên ý kia đúng không?”

“Sao cô biết?” Quay người lại, Ngải Giai thay đổi hình dáng, có điều là không muốn để Tô Mạt thấy được chân thân nên bao phủ bản thân bằng sương mù.

“Chủ nhân muốn mời cô đi một chuyến, là đích thân cô đi, không phải dùng cảnh mơ mê hoặc cô. Không biết tại sao nữ chủ nhân đến bây giờ vẫn còn ngủ mê không tỉnh, nên chủ nhân bảo tôi hóa thành dáng vẻ người đến nhân gian.” Hoa yêu nói rõ mục đích, sau đó hóa lại thành Ngải Giai.

“Cô nguy trang giống lắm đấy! Trước đó tôi hoàn toàn không nhìn ra, nếu không phải cô yêu cầu nói chuyện riêng với tôi, tôi cũng không nhìn ra cô là hoa yêu. Sao làm thế được vậy?” Tô Mạt nhìn hoa yêu, không hiểu tại sao cô lại không chán ghét hoa yêu này.

“Bí mật, chờ tối nay cô đi tôi sẽ nói cho cô biết. Tôi chờ cô đấy!”

“ Cô đến rồi.”

Tô Mạt mở mắt ra, kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt, “Vân Thanh, cô...”

“Chủ nhân đang chờ cô.” Vân Thanh mỉm cười ra hiệu mời, ý bảo Tô Mạt đi theo mình.”

“Tôi còn tưởng rằng cô còn đang bị giam giữ nữa đấy. Lúc đi là Chuyển Luân Vương đưa tôi đi, cũng không cho tôi báo với cô một tiếng, cô không sao chứ?” Tô Mạt hơi áy náy với Vân Thanh nên ân cần hỏi han.

“Không phải bây giờ tôi vẫn tốt sao? Cô nương đừng vướng mắc trong lòng.” Vân Thanh mỉm cười quay đầu lại, sau đó ra hiệu mời lần nữa.

Tô Mạt đi theo Vân Thanh nhìn thấy người đàn ông đứng trong đình nghỉ mát cách đó không xa. Dường như nhận ra Tô Mạt, hắn quay đầu lại, nhìn thấy cô đến gần thì vẻ mặt nghiêm trọng bỗng trở nên hòa hoãn.

“Chuyện lần trước là tôi lỡ mồm, tôi nghĩ cô muốn chia rẽ tôi và Ngải Giai, vì vậy... xin lỗi cô.” Người đàn ông cất lời nói xin lỗi Tô Mạt, khiến cô có chút ngạc nhiên.

“Sao anh biết hiện tại tôi không muốn chia rẽ anh và Ngải Giai nữa?”

“Tôi biết cô đã đến địa phủ, hơn nữa còn xem sách Tam Thế. Tuy Vân Thanh không biết nội dung sách Tam Thế nói gì, nhưng tôi nghĩ cô sẽ đứng về phía tôi.” Người đàn ông nhìn Tô Mạt chăm chăm, ánh mắt cầu khẩn.

“Anh nhớ lại rồi à?” Tô Mạt nhìn hần chăm chăm, chắc hần hần đã nhớ lại mấy kiếp của bản thân và Ngải Giai rồi.

“Đúng, đã nhớ ra cả rồi, không ngờ vận mệnh lại trêu đùa như thế. Thế mà kiếp này nàng lại sợ tôi, muốn rời xa khỏi tôi.” Ánh mắt hần hiện lên vẻ đau khổ, “Tôi không muốn để nàng rời đi, tôi thấy không cam tâm. Chúng tôi đời đời kiếp kiếp bị chia ly, dù lần này chúng tôi không phải trải qua những đau đớn kia nhưng vẫn phải xa cách, bởi vì nàng muốn trốn tránh tôi.”

“Vậy anh tìm tôi làm gì?”

“Cô mang nàng đi đi.” Hần chán chường ngồi xuống, trầm mặc thật lâu, cuối cùng khó khăn cất lời.

“Mang cô ấy đi? Anh muốn thả cô ấy đi à?” Tô Mạt kinh ngạc, cô không ngờ người đàn ông này lại quyết định buông tay. Vốn cho rằng hần sẽ bất chấp giữ Ngải Giai lại, cho rằng hần mời cô đến là hi vọng cô đừng xen vào, lại không ngờ...

“Anh thật sự quyết định thả cô ấy đi sao? Không hối hận à?”

“Nàng muốn rời khỏi tôi, muốn sống cuộc đời bình thường, nếu tôi ép buộc nàng ở đây thì nàng sẽ không hạnh phúc. Thay vì đời đời kiếp kiếp nhìn nàng đau khổ, không bằng tôi thả nàng đi. Đây cũng là chút yêu thương cuối cùng tôi có thể cho nàng.” Nghĩ đến chuyện Ngải Giai sẽ rời khỏi mình, hần cảm thấy hít thở cũng khó khăn, phải nắm lấy vạt áo trước ngực, cố gắng ổn định tâm trạng.

“Tại sao không kể cho cô ấy nghe kiếp trước của hai người? Nếu cô ấy biết có lẽ sẽ thay đổi quyết định thì sao?” Tô Mạt khó hiểu nhìn hần, “Có lẽ khi cô ấy biết được kiếp trước bi thảm cùng cực của hai người thì sẽ muốn ở bên cạnh anh đấy.”

“Như vậy quá đau khổ, kiếp trước của chúng tôi cô đã thấy rồi, chẳng phải đều kết thúc trong bi kịch ư? Tôi nhớ lại cũng còn cảm thấy quá đau đớn, làm sao lại nhẫn tâm khiến nàng đau thêm lần nữa?” Hãn lắc đầu. Sao hãn lại có thể nhẫn tâm khiến Ngải Giai đau khổ như vậy? Có lẽ không biết gì cả mới là tốt nhất cho nàng, đành để nàng rời đi thôi.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 27-2

“Không phải nói Ngải Giai hôn mê sao? Đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn hăn như vậy, Tô Mạt thật sự không biết nói thế nào. Vốn cho rằng hăn sẽ bất chấp giữ Ngải Giai ở lại, cô đã xem sách Tam Thế đương nhiên không xen vào, để thuận theo tự nhiên. Nhưng chẳng dè hăn lại ra quyết định như vậy, khiến cô phải thay đổi cách nhìn với hăn. Thấy hăn đau thương, Tô Mạt đành nói sang chuyện khác.

“Tôi cũng không biết tại sao nữa, chuyện này xảy ra ở thế giới của tôi, thật sự khiến tôi hoang mang nên mới mời cô đến một chuyến. Một là cô xem giúp tôi nàng có sao không, hai là đợi nàng tỉnh lại xin cô đưa nàng rời đi. Tôi không tài nào đích thân đưa nàng đi được.” Người đàn ông đứng dậy, đi đến trước mặt Tô Mạt, “Đi với tôi, xem tình hình nàng thế nào.”

Tô Mạt theo hăn đến phòng của Ngải Giai. Đẩy cửa ra, cô thấy Ngải Giai đang ngủ mê man trên chiếc giường cổ, nhìn cách bài trí trong phòng, Tô Mạt thoáng kinh ngạc, đây không phải là căn phòng kiếp trước trong sách Tam Thế sao? Xem ra trong tiềm thức hăn vẫn nhớ những thứ này.

" Ngày hôm qua đến vẫn ngủ mê mang đến tận bây giờ, đến giờ nàng phải về tôi cũng không gọi nàng dậy được, nên đành phải tìm cô đến xem thử có tra ra được đến cùng xảy ra chuyện gì không." Hăn đi đến bên cạnh Ngải Giai, cúi người hôn lên trán cô, sau đó nhường chỗ cho Tô Mạt.

Tô Mạt bước đến xem thử khí sắc của Ngải Giai, trông rất khỏe mạnh. Chăm chú quan sát, Tô Mạt xem hõn phách của cô ấy, cũng đầy đủ. Cơ bản là không vấn đề gì, lẽ nào do sức khỏe của cô ấy? Nghĩ vậy Tô Mạt bèn cầm cổ tay Ngải Giai, mạch vẫn bình thường.

" Không vấn đề gì, khí sắc rất tốt, mạch đập ổn định, không phải vấn đề sức khỏe. Hõn phách đầy đủ, không mất cái nào, sao lại ngủ mê không tỉnh vô lí như vậy?" Tô Mạt cũng không rõ tình trạng của Ngải Giai.

" Không vấn đề ư?" Hãn cũng cảm thấy lạ với kết luận của Tô Mạt.

Hai người đang nói chuyện thì bỗng trên giường vang lên âm thanh nhỏ, người đàn ông vội vàng đi đến bên cạnh Ngải Giai, thấy cô mở mắt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

" Nàng tỉnh rồi? Có khó chịu ở đâu không? Nàng đói bụng không? Để ta bảo tỳ nữ mang chút gì cho nàng ăn nhé?" Hãn hỏi liên thanh không ngừng nghỉ khiến Tô Mạt không nhịn được phì cười.

" Xin lỗi, anh tiếp tục đi, tôi chỉ thấy anh hỏi nhiều như vậy người ta phải trả lời câu nào trước đây? Dù sao cũng phải cho người ta cơ hội trả lời chứ." Tô Mạt giải thích, bất ngờ phát hiện Ngải Giai đỏ mặt, có lẽ đây là một dấu hiệu tốt.

Hãn cũng ý thức được mình đã hỏi quá nhiều rồi, liền nhìn Ngải Giai, sau đó dịu dàng hỏi, " Nàng có chỗ nào khó chịu không?"

Ngải Giai lắc đầu không nói gì.

" Vậy nàng có đói không? Có muốn ăn gì không?" Thấy Ngải Giai lắc đầu, hãn hỏi tiếp.

Ngải Giai vẫn im lặng lắc đầu, chẳng qua trong đôi mắt từ ngân ngấn lệ.

" Nàng sao vậy? Sao lại khóc?" Thấy Ngải Giai đỏ mắt, hấn cuống quýt lấy mảnh khăn màu trắng trong ngực ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Nhìn đến đây, Tô Mạt tựa như hiểu gì đó, cô quay người đi ra cửa.

Vừa ra ngoài, Tô Mạt đã thấy một cô gái mỉm cười nhìn mình, nụ cười kia rất quen.

" Không phải chúng ta đã từng gặp nhau chứ?" Tô Mạt lập tức hỏi thẳng.

" Không phải ban ngày đã gặp sao? Nhanh như vậy đã quên mất rồi à?" Cô gái che mặt cười," Cô còn hỏi tôi sao che được yêu khí trên người nữa đây."

" Hóa ra là cô à? Thảo nào tôi thấy quen quá." Cô gái này chính là hoa yêu lúc sáng giả dạng thành Ngải Giai đây mà.

" Tôi là Vân Lam." Khẽ nhún chào Tô Mạt," không biết có hứng thú uống trà với tôi không?"

" Đi thôi."

Trong đình nghỉ mát đã chuẩn bị sẵn trái cây và bánh ngọt, mùi trà tỏa ra thơm ngát khiến tinh thần Tô Mạt phấn chấn lên hẳn," Trà gì mà thơm thế?"

" Là tôi đặc chế đấy, cô nếm thử xem." Đưa tay rót trà cho Tô Mạt một chén, Vân Lam mỉm cười nhìn cô.

Tô Mạt nhẹ nhấp một ngụm, miệng đầy hương thơm, nhưng quả thật không rõ đây là trà gì.

" Ngon thật đấy, mùi thơm quanh quẩn trong miệng, đây là loại trà gì thế?"

" Thật ra đây chỉ là trà lài thôi, không đáng nhắc đến." Vân Lam lại mỉm cười rót cho Tô Mạt thêm một ly trà nữa.

Người ta không muốn nói đương nhiên cô cũng không truy hỏi, cô vừa thưởng thức trà vừa ngắm nghía cảnh sắc trong viện.

"Cô còn chưa nói cho tôi biết tại sao tôi lại không thấy được yêu khí của cô."

" Coi như tôi tốt số, lúc hóa thành hình người gặp được người tốt bụng chỉ điểm, nên ẩn giấu được yêu khí."

" Vậy là chuyện đã được giải quyết như thế sao?" Ngồi trên ghế sô pha, Đào Tử ngữ ngàng nhìn Tô Mạt. Cô vốn cho rằng giữ Ngải Giai và thiên ý vẫn còn rất nhiều việc phải xử lí, nào ngờ lại có kết quả nhanh như thế.

" Mình cũng không ngờ chuyện này lại trở nên dễ dàng như vậy, còn nghĩ nếu mang Ngải Giai trở về thì người đàn ông kia sẽ thế nào? Chia ly đời đời kiếp kiếp như thế, mình chứng kiến cũng thấy nhẫn tâm. Nhưng không ngờ lúc Ngải Giai ngủ mê man lại nhớ được chuyện mấy kiếp trước, tự yêu cầu ở lại thế giới kia. Có điều ban ngày cô ấy vẫn sẽ quay về, chỉ niêm phong trí nhớ của mẹ cô ấy thôi." Tô Mạt cảm thấy tạo hóa, cũng vui mừng cho hai người họ. Có điều cô vẫn cảm thấy chuyện này quá ảo diệu rồi, lần đầu tiên có việc dễ giải quyết đến vậy.

" Mình thấy hình như gần đây tâm trạng của cậu khá tốt. Sao vậy? Có gì giấu mình sao?" Đào Tử nhìn Tô Mạt tươi rói, trong lòng cũng cảm thấy vui. Tô Mạt kể lại chuyện gặp Vân Thanh ở địa phủ và chuyện gặp được Vân Lam cho cô nghe.

" Mình nghĩ nếu không có người kia nói với cô ấy là " Cô làm sao không giống người chứ, nhìn kĩ thì cô giống tiên hơn, ta cảm thấy cô hẳn nên mang theo tiên khí" thì yêu khí trên người Vân Lam không hẳn tránh

khỏi mắt mình được." Nói đến hai hoa yêu kia, Tô Mạt cười rạng rỡ, như thể chuyện này là chuyện của chính bản thân mình vậy.

Nhìn Tô Mạt, Đào Tử thấy kì lạ vô cùng, cô luôn cảm giác đây không phải bộ dạng thường ngày của Tô Mạt. Dù thấy bạn thân vui cô cũng vui, nhưng Mạt Mạt đã thân thiết với hai hoa yêu kia vượt khỏi giới hạn nhất định, đó không phải là tính cách của Tô Mạt...

Đào Tử thầm suy đoán, nhưng không tìm ra được điều gì nên không nói ra. Ý nghĩ cứ luẩn quẩn trong đầu, có thể do cô mang thai nên mới nhạy cảm như vậy.

Lúc ăn tối, Đào Tử lén lút nói phát hiện của bản thân cho Hàn Ngạo và Ly Thương trong bếp nghe, báo họ chú ý thay đổi của Tô Mạt, xem thử có đúng không hay là do cô cả nghĩ. Vì vậy lúc ăn cơm, Đào Tử cố ý nhắc đến chuyện hoa yêu. Quả nhiên vừa nhắc đến thì Tô Mạt bình thường luôn lạnh nhạt lại nhất thời kích động, khua tay múa chân kể chuyện hoa yêu, thậm chí còn kể lại chuyện đã nói với Đào Tử lúc ban ngày cho Lý Thương và Hàn Ngạo nghe. Sự cuồng nhiệt trong mắt khiến Đào Tử kinh hãi.

Tuy ngoài mặt họ không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng đều lo lắng, xem ra Tô Mạt thật sự có vấn đề rồi.

Ăn cơm xong, Tô Mạt liền ngáp dài rời khỏi bàn, không nói tiếng nào với những người còn lại. Nhìn bóng lưng cô ấy đi rồi, mọi người chẳng buồn thu dọn bàn ăn, ngay lập tức bắt đầu bàn bạc.

" Hai anh thấy Mạt Mạt rất lạ không? Sáng nay em còn tưởng rằng mình đa nghi nữa đấy."

Bởi vì không quen thân với Tô Mạt, Ly Thương im lặng chỉ gật đầu xác nhận phát hiện cho Đào Tử. Nhưng anh không nói rõ được Tô Mạt kì lạ ở chỗ nào. Dù sao nếu không phải sống chung với Đào Tử, chắc hẳn anh và

Tô Mạt sẽ mãi mãi chẳng bao giờ qua lại gì với nhau. Thấy Ly Thương gật đầu, Đào Tử biết không phải cô cả nghĩ, đúng thật là Tô Mạt có vấn đề rồi.

Hắn im lặng thật lâu, đến khi Đào Tử giục hỏi mới ngẩng đầu nhìn lên tầng, sau đó cau mày nói, "Giống như đã biến thành người khác ấy, nếu không phải chúng tôi từ nhỏ lên lên cùng nhau, tôi cũng sẽ không có rằng đây thật sự là cô ấy."

"Nhưng nguyên nhân gì khiến Mạt Mạt biến thành như vậy? hai người đó rõ ràng là hoa yêu, hoa yêu có phép mê hoặc người à?" Đào Tử suy nghĩ khá lâu vẫn không rõ chuyện này là sao. Theo cô ấy, ngoại trừ hồ ly ra, hoa yêu làm sao có bản lĩnh này được?

"Cây anh túc, nếu như là cây anh túc thì sao?" Suy nghĩ cẩn thận thật lâu, Hàn Ngạo bỗng ngẩng đầu nói ra suy đoán của mình.

"Cây anh túc? có khả năng này, nhưng chúng ta không thể biết được chân thân của hoa yêu kia. " Đào Tử cau mày.

"Không biết lúc này Mạt Mạt ngủ chưa nhỉ?" Chẳng hiểu tại sao trong lòng Đào Tử không nghĩ đến dị thường của Tô Mạt mà là cô ấy có ngủ hay chưa. Nói xong Đào Tử ngẩng phắt đầu lên, "Hàn Ngạo, mau đi xem thử Mạt Mạt, có còn ở trong phòng không?"

Câu nói này đã đánh thức Hàn Ngạo, anh vội vàng chạy lên tầng. May là Tô Mạt không có thói quen khoá cửa nên anh có thể dễ dàng mở cửa ra. Giường trống trơn, không biết Tô Mạt đã biến mất tự lúc nào.

"Xem ra Mạt Mạt cũng giống với Ngải Gia rồi. Ban ngày cô ấy sẽ trở về thế giới của mình, đến tối thì sẽ biến mất. Nhưng Ngải Gia vẫn còn ý thức, còn hiện tại Mạt Mạt là bị mê hoặc." Đào Tử đi theo phía sau nhìn căn phòng trống rỗng, kinh hoàng cất lời, "Phải nghĩ ra cách, nếu không Mạt Mạt sẽ càng bị mê hoặc nặng hơn, đến lúc đó nếu cô ấy không muốn trở về

thì chúng ta không thể tìm được cô ấy nữa. Phải nghĩ cách tìm ra đường đến thế giới kia. "

Hàn Ngạo thấy Đào Tử hoảng hốt, vội vàng ra hiệu với Ly Thương trấn an cô. Hai người họ đi xuống tầng, Hàn Ngạo theo sau, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

" Sáng mai, Mạt Mạt trở về Đào Tử chịu trách nhiệm tán gẫu với cô ấy, cô gắng tìm hiểu thế giới kia rốt cuộc là ra sao. Tôi tìm Ngải Giai, nếu hiện tại cô ta đã trở thành nữ chủ nhân, có lẽ chúng ta thông qua cô ta sẽ tìm được thế giới đó. Chắc hẳn Ngải Giai sẽ đồng ý giúp đỡ chúng ta, cũng thuận tiện xem thử tại sao hai hoa yêu kia lại mê hoặc Mạt Mạt. " Sau khi Đào Tử bình tĩnh trở lại, Hàn Ngạo nói quyết định của mình.

" Bây giờ chỉ có thể làm vậy thôi. Tôi không sao, đừng lo lắng cho tôi. Tôi chỉ cảm thấy dù Mạt Mạt đã vượt qua kiếp số nghìn năm, nhưng chuyện xảy ra hiện tại dường như vẫn nhằm vào cô ấy. Giống như trong tôi có một đôi tay điều khiển tất cả mọi việc, mà chúng ta là con cờ nhỏ nhất không đáng kể trong tay họ, ngoại trừ để mặc họ định đoạt, hoàn toàn không có năng lực kháng cự. " Đào Tử ngẩng đầu nhìn Hàn Ngạo, sau đó vỗ vỗ Ly Thương đang ôm cô " Giống như chúng ta lại bị cuốn vào vòng quái lạ, chỉ không biết lần này sẽ trải qua chuyện gì thôi. "

Màn đêm dần bao phủ, đồng thời mang đến không khí ẩm đạm cho căn nhà họ.

Bình thường phòng khách bốn người náo nhiệt, giờ chỉ còn ba. Họ đều ngóng trông cho trời nhanh sáng, như vậy mới có thể mau chóng giải quyết chuyện xảy ra với Tô Mạt.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 27-3

Khi Tô Mạt mơ mơ màng màng mở mắt ra, cô đã cảm thấy dường như có điều gì đó khác thường. Tại sao cô lại ở thế giới của Ngải Giai? Tô Mạt đứng dậy đi đến cửa phòng, cô muốn biết hiện tại là tình huống gì.

Cô đẩy cửa ra nhìn khoảng sân quen thuộc, cũng chính là nơi cô uống trà với Vân Lam lần trước. Lúc này Vân Lam đang ở trong đình nghỉ mát mỉm cười nhìn cô.

" Tôi... sao tôi lại đến đây? "

" Là cô nương tự mình đến ạ, cô muốn đến tìm tôi nên xuất hiện tại nơi đây. Điều này cũng là duyên phận của chúng ta đấy. " Vân Lam đứng dậy đi về phía Tô Mạt.

" Có phải cô nương nhớ trà của tôi không? Tôi đã pha cho cô rồi, uống một chén giải khát trước đi. " Vân Lam bước đến thân mật khoát tay Tô Mạt, dẫn cô vào trong đình, sau đó rót trà đưa cô.

Tô Mạt khẽ uống một ngụm, mùi hương nồng nàn nhanh chóng lan toả trong miệng. Cô đặt ly trà xuống, ngắm phong cảnh trong viện, sau đó mới hỏi:

" Ngải Giai đâu? Cô ấy còn ở đây không? Tôi có thể gặp cô ấy và Vân Thanh không? "

"Phu nhân đã ra ngoài du ngoạn với chủ nhân rồi, có điều đến tối sẽ trở về vì phu nhân còn muốn trở lại thế giới loài người. Thế nên hiện tại cô chưa gặp được phu nhân đâu. Có gì cần cô nương cứ nói tôi cũng được." Vân Lam tươi cười ngồi đối diện Tô Mạt, lại rót cho cô một ly trà, " Không biết cô nương đói chưa, Vân Lam đi chuẩn bị thức ăn cho cô nhé. "

Nhìn Vân Lam rời đi, trong lòng Tô Mạt cảm thấy kì lạ khôn tả. Tại sao cô cảm thấy cứ như mình bị mất trí nhớ vậy? Cảm giác trống trải khiến Tô Mạt cầm ly trà lên uống một hơi cạn sạch.

" Cô thật sự phải làm vậy sao? " Người lên tiếng là Vân Thanh, cô ta kéo Vân Lam vào phòng bếp, mục tiêu hỏi thăm là Tô Mạt vẫn còn ngu ngơ không biết gì.

"Không lâu đâu, chỉ cần vài ngày thôi là thành công rồi. " Vân Lam nở nụ cười nham hiểm, gương mặt xinh đẹp có chút dữ tợn.

" Cô chắc chắn thế à? Cô ta có huyết mạch thần thú, coi xác định lần này có thể giữ cô ta lại thế giới chúng ta không? Mà làm vậy có ích gì chứ? " Vân Thanh không hiểu được hành động của Vân Lam.

" Tôi chỉ muốn lấy được cô ta thôi. Tốt nhất cô đừng ngăn cản tôi, chủ nhân không có ở đây, chỉ cần cô không nói thì họ sẽ không biết" Vân Lam trừng mắt cảnh cáo Vân Thanh.

"Vân Lam, cô điên thật rồi, tôi không hiểu cô cần một con người ở lại thế giới này để làm gì? Huyết mạch thần thú thì sao chứ? Cô ta có thể giúp gì cho cô? Cô chỉ là hoa yêu thôi." Tiến lên vài bước, Vân Thanh cầm lấy tay Vân Lam, cố gắng khiến cô ta tỉnh ngộ, "Ở Hoàng Tuyền tôi cũng từng muốn lấy mạng cô ta, nhưng nghĩ cận kề người ta chẳng làm gì hại chúng ta cả, tại sao chúng ta lại làm hại người ta? Vân Lam, bỏ đi thôi! Làm hại hay giữ cô ta lại chẳng có gì tốt cho cô đâu. Chưa tính đến quan hệ giữa cô

ta và Chuyển Luân Vương, người thân của cô ta cũng sẽ nhất định không từ bỏ việc tìm kiếm rồi.”

“Tôi chỉ... chỉ ham mê hơi thở trên người cô ta thôi.” Nước mắt Vân Lam rơi xuống nhỏ vào tay Vân Thanh. Đây là lần đầu tiên Vân Thanh thấy nước mắt yêu tinh, nghe nói yêu tinh đều không có nước mắt, “Trên người cô ta có hơi thở của người kia, người đã khiến tôi không còn yêu khí.”

Nghe đến đây, dường như Vân Thanh hiểu được vì sao Vân Lam cố chấp rồi. Vốn cho rằng Vân Lam muốn mê hoặc Tô mạt là vì huyết mạch Phượng Hoàng trên người cô ấy. Nhưng đến bây giờ Vân Thanh mới biết được hóa ra là vì hơi thở của người mà Vân Lam gặp phải vào thời điểm hóa thân.

Khi đó Vân Lam vừa mới có thể hóa thân thành người, Tuy nhiên trước đây yêu tinh hóa hình đều có một thông lệ, đó chính là tìm một con người, hỏi họ mình có giống người hay không. Vân Lam cũng vậy, cô đứng bên cạnh chiếc cầu nhỏ, nhìn người đi thường qua lại có chút sợ hãi. Lỡ như gặp phải người ác mồm ác miệng thì cô phải làm sao đây? Cứ thế Vân Lam lưỡng lự rồi bỏ đi.

Đến một ngày, Vân Lam lại bồn chồn đứng bên cầu, người qua đường dường như đã quen với cô thiếu nữ này. Vì vậy không ai để ý đến cô, chỉ tiếp tục qua cầu. Chán nản ngồi bệt xuống đất, lần đầu tiên Vân Lam cảm thấy làm một yêu tinh như cô quả thật bất tài. Bỗng nhiên có một bóng dáng to lớn đứng trước mặt cô, che đi ánh nắng ban trưa.

Ngẩng đầu lên theo bản năng, một giọng nam dễ nghe vang lên, “Cô nương cần giúp đỡ gì không?”

Vân Lam đứng lên, ngốc nghếch nhìn chàng trai trước mặt. Chàng mặc bộ áo trắng, mái tóc cột cao trên đỉnh đầu, chỉ có vài sợi tóc xõa lòa xòa

trên trán. Đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc nhìn một chàng trai, cũng là lần đầu tiên thấy hóa ra con người cũng đẹp vô cùng.

“Tôi...” Vân Lam do dự chốc lát, cuối cùng hạ quyết tâm, cô nhắm mắt lại, khẩn trương hỏi chàng, “Tôi trông giống người không?”

“Ha ha...” Tiếng cười sang sảng vang lên, “Cô nương rất đáng yêu, làm sao không giống người chứ? Nhìn kỹ thì cô giống tiên hơn. Không còn sớm nữa, cô nương mau về nhà đi thôi.”

Nói xong chàng quay người rời đi, chỉ còn lại Vân Lam đứng ngơ ngác. Khi Vân Lam hoàn hồn lại thì chàng đã khuất dạng từ lâu rồi.

Từ đó về sau, Vân Lam tìm kiếm tung tích chàng khắp nơi. Nhưng chàng trai kia như đã bốc hơi khỏi nhân gian, Vân Lam không tìm được chàng. Có điều vì lời nói của chàng, người Vân Lam hoàn toàn không phát hiện ra yêu khi, điều này càng muốn tìm được chàng hơn. Đến tận khi cô gặp được Tô Mạt, mới cảm nhận được hơi thở kia lần nữa.

“Vân Lam, cô nghĩ kỹ xem. Tô Mạt là nữ, dù cô giữ được cô ta ở lại thì muốn làm gì chứ? Hai người vốn không thể nào có kết quả, cô đã hóa hình nghìn năm rồi, lẽ nào còn định nghịch ý trời biến thành đàn ông sao? Không thể được đâu, nếu đã thầy cô ta hạnh phúc ở nhân gian, lẽ nào cô không cảm thấy vui?” Vân Thanh và Vân Lam đã quen biết nhau nghìn năm, đương nhiên cô biết được khúc mắc của Vân Lam, nhưng Vân Lam không thể giữ người kia lại được, đặc biệt Tô Mạt còn là huyết mạch thần thú.

Tô Mạt núp trong bóng tối rồi cuộc đã biết được tại sao cô lại mơ mơ màng màng đến đây, hóa ra tất cả đều là Vân Lam dở trò.

Thật ra thì Tô Mạt cũng không cố ý nghe lén. vì lâu quá không thấy Vân Lam xuất hiện nên cô mới đứng dậy định đi dạo, thuận tiện xem thử có tìm

được Vân Lam không. Không ngờ nghe được cuộc tranh chấp của hai người họ, định tránh đi lại nghe thấy nhắc đến tên mình.

“Nếu tôi không cam tâm tình nguyện cô ta không giữ tôi lại được đâu. Cho dù là mê hoặc cũng chỉ là nhất thời, cô có chắc mình vượt qua năng lực mê hoặc của hồ tiên vạn năm không?” Tô Mạt đi ra, cất tiếng ngắt ngang cuộc đối thoại của hai người, “Tôi không cố ý nghe lén, chẳng qua thấy đã lâu cô không xuất hiện nên mới đi tìm, không ngờ lại nghe được sự thật này.”

Thấy Vân Lam kinh hoàng, Tô Mạt dịu giọng, dù sao cô rất có thiện cảm với hoa yêu này.

“Cô...” Vân Lam nhìn Tô Mạt trước mặt, định cất lời nhưng không biết bắt đầu từ đâu, đành cúi đầu vờ vê góc áo.

“Tôi không trách cô, thật đấy, cho nên cô không cần lo. Tôi cũng sẽ không nói cho Ngải Giai biết, chỉ cần đến giờ tôi sẽ rời khỏi đây. Sau này cô có thể đến nhà tôi chơi, hoặc là hẹn với tôi để tôi đến thăm cô. Nhưng đừng mê hoặc tôi, như vậy chỉ được nhất thời thôi.”

“Cô không trách tôi ư?” Vân Lam ngẩng phắt đầu lên, dăm dăm nhìn vào mắt Tô Mạt, sợ thấy ánh mắt ấy ghét bỏ mình.

Tô Mạt im lặng, chỉ cười lắc đầu, sau đó đi lên vài bước đứng bên cạnh Vân lam.

“Rột rột...” Tô Mạt xoa bụng mình, sau đó ngẩng đầu nhìn cô ta, ngại ngùng cười.

“Xin lỗi, tôi nấu cơm ngay, yên tâm, tôi sẽ không bỏ gì vào đó đâu. Cô chờ tôi nhé.” Vân Lam nói xong liền quay người nhanh chóng vào bếp, bước chân nhẹ nhàng hơn khi nãy rất nhiều.

“Cảm ơn Tô cô nương.” Vân Thanh nhìn Vân Lam rời đi, quay người cảm ơn Tô Mạt tự đáy lòng.

“Không sao, có lẽ kiếp trước tôi và các cô có duyên. Nếu không tôi cũng không gặp cô trên đường Hoàng Tuyền, càng không gặp được Vân lam ở nhà tôi.” Tô Mạt cười lắc đầu, “Gọi tôi là Tô Mạt được rồi, đừng kêu cô nương gì đó nghe khó chịu lắm.”

Vân Thanh cười gật đầu, sau đó ra hiệu mời, “Vân Lam rất có tài nấu nướng, qua bên đình chờ đi, phong cảnh bên kia cũng đẹp hơn bên này nhiều. Ăn cơm xong tôi đưa cô về thế giới của mình, chắc bạn cô cũng sốt ruột lắm.”

Tô Mạt nhẹ nhõm khôn tả, dường như đây là lần đầu tiên cô cảm thấy thư thái như vậy kể từ khi Tô Mặc Bạch biến mất. Tô Mặc Bạch, rốt cuộc anh ở đâu?

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 28-1

Lúc Tô Mạt mở mắt ra thì đã thấy Hàn Ngạo, Đào Tử và Ly Thương vây quanh.

“Mọi người.....?”

“Rốt cuộc cậu cũng đã tỉnh lại, bọn mình còn tưởng rằng cậu bị giam giữ nữa kìa.” Đào Tử vui mừng cất lời, ôm lấy Tô Mạt.

“Mình không sao, chẳng qua Vân Lam trêu đùa mình thôi, sau này sẽ không có chuyện đó nữa đâu.”

“Chân thân của cô ấy là cây anh túc nên có một chút chiêu trò mê hoặc. Nhưng trong người mình có nội đan hồ tiên vạn năm, chút công phu này của cô ấy làm sao gây hại đến mình được. Nên mình đã nói với cô ấy, thỉnh thoảng mình sẽ đến thăm, cô ấy cũng có thể đến đây chơi.” Tô Mạt áy náy, “Xin lỗi, lại khiến mọi người lo lắng rồi.”

“Cậu không sao là được rồi, có điều là tại sao Vân Lam kia muốn mê hoặc cậu?” Đào Tử ngồi bên cạnh Tô Mạt, hơi khó hiểu hỏi.

“Có lẽ kiếp trước mình và cô ấy có duyên, lúc Vân Lam hóa hình gặp được một người. Người kia tốt bụng chẳng những giúp cô ấy hóa hình thành công mà còn che giấu yêu khí trên người cô ấy. Trên thân thể mình

lại có hơi thở giống với hơi thở của người kia, nên cô ấy muốn giữ mình lại bên cạnh.” Tô Mạt cười giải thích tiền căn hậu quả câu chuyện.

“Cậu không sao là tốt rồi, hôm qua bọn mình đều cảm thấy cậu có chút lạ, đến tối thì lại biến mất. Bọn mình định đi tìm Ngải Giai, may mà cậu đã trở lại.”

“Đừng đi phiền Ngải Giai, người ta hiện tại đang rất hạnh phúc. Có điều nhắc đến Ngải Giai mình lại nhớ một chuyện quan trọng hơn. Chuyện này phải mau sớm giải quyết thôi, không thể kéo dài nữa.” Tô Mạt bỗng thôi cười, nghiêm túc nhìn Đào Tử. Thay đổi đột ngột của cô khiến ba người còn lại khó hiểu.

“Chuyện quan trọng gì?” Đào Tử thấp thỏm.

“Cậu thật là hồ đồ, cậu và Ly Thương còn định kéo dài bao lâu nữa? Qua một khoảng thời gian bụng cậu sẽ lộ ra, lẽ nào khi đó mới tổ chức đám cưới sao? Nhà đã có, áo cưới cũng chọn xong, ngày chụp hình đã hẹn, vậy sao không mau chóng chọn ngày kết hôn đi?” Tô Mạt nhìn chăm chăm Ly Thương, ánh mắt trêu đùa.

“Mạt Mạt.” Nghe thấy Tô Mạt nhắc đám cưới của mình, Đào Tử ngại ngùng quay mặt đi, nhưng tay lại véo mạnh cô.

“Ôi, đừng thẹn thùng mà, véo đau quá. Mình nói sự thật thôi, cậu và Ly Thương chọn ngày cưới đi, mau chóng giải quyết chuyện hai người, mình cũng an tâm hơn nhiều. Vì mình đã làm chậm trễ chuyện của hai cậu quá nhiều, mấy tháng nữa thôi bụng đã lớn rồi, cậu sẽ cực hơn đấy. Tuy mình luyến tiếc chuyện cậu lấy chồng nhưng nhìn thấy cậu hạnh phúc mình vui vẻ hơn ai hết, Quyết định như vậy đi.”

“Được.” Một chữ này đã khiến tất cả mọi người bận rộn suốt cả tháng.

Một tháng sau, nhạc đám cưới vang lên, Đào Tử mặc chiếc váy trắng thấp thỏm đi theo Tô Mạt vào lễ đường. Bất chợt vành mắt cô đỏ hoe, bởi vì một người đàn ông đã thay thế vị trí của Tô Mạt, nắm tay cô khoác vào tay mình.

“Ba.”

Đào Tử kinh ngạc nhìn cha mình, sau đó nhìn khắp lễ đường. Cách đó không xa mẹ cô đang mỉm cười nhìn cô. Ở bàn nhà gái có người thân của cô, những người mà cô cho rằng cả đời này cũng không thể gặp lại. Còn ở chỗ nhà trai, ông nội Ly Thương và rất nhiều người cô chưa từng gặp cũng tươi cười nhìn cô.

“Mọi người... mọi người...” Ngoại trừ ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của người thân, Đào Tử vui sướng nhiều hơn.

“Một tháng nay gần như chỉ có chúng ta bận rộn, còn Ly Thương thì biến mất, thực ra là anh ấy đến tìm ba mẹ cậu, hi vọng họ có thể đến tham dự đám cưới. Không ngờ chẳng những mời được họ, còn mời luôn cả những trưởng bối của anh ấy nữa. Mình nghĩ điều cậu mong ước nhất là tình yêu của cậu được người nhà chúc phúc, bây giờ viên mãn rồi chứ?” Tô Mạt cười giải thích, “Được rồi, cô gái ngốc, đừng khóc nữa, hôm nay là ngày vui của cậu, bây giờ tiếp tục hôn lễ, mời cha cô dâu đưa cô ấy bước lên thảm đỏ đi ạ!”

Nhạc đám cưới dần dần cất cao, Đào Tử nắm tay cha đi đến bên cạnh Ly Thương, cha cô giao tay cô cho anh. Tất cả đều tiến hành thuận lợi, đối với những người tham dự, đây là một ngày vui vẻ nhất.

Đám cưới xong, bởi vì đã lên kế hoạch, Đào Tử liền đi theo Ly Thương rời thành phố A ra nước ngoài an toàn. Trước khi đi, Đào Tử trao bó hoa cưới lại cho Tô Mạt, hi vọng người tiếp theo sẽ là Tô Mạt.

Sau khi Đào Tử đi rất lâu, Tô Mạt cảm thấy trong lòng có chút mất mát, bạn thân đột nhiên lấy chồng, nói thế nào thì cô cũng thấy hơi lạc long vì sau này không thể giữ Đào Tử ở bên cạnh được nữa rồi.

Rối rắm vài ngày, Tô Mạt lại dốc hết sức lực vào việc của cửa tiệm và tìm kiếm tung tích Tô Mặc Bạch. Thấy Tô Mạt bận rộn, thật ra lòng Hàn Ngạo không dễ chịu lắm. Anh biết cô đang né tránh anh, nhưng làm thế nào được đây? Không tìm được Tô Mặc Bạch, sợ rằng Tô Mạt sẽ không an tâm ở bên anh. Cơ mà phải đi đâu tìm anh ta kia chứ?

Cứ thế hai người chơi trò trốn tìm một tháng, buổi sáng Hàn Ngạo chưa thức dậy Tô Mạt đã rời khỏi nhà, đến tối khuya mới lặng lẽ trở về. Đến một hôm, Hàn Ngạo cuối cùng nhịn không được nữa, quyết định nói chuyện rõ ràng với Tô Mạt.

Đêm đã khuya, Tô Mạt rón rén mở cửa, sau đó đi lên tầng. Khi tay cô vừa chạm vào tay nắm cửa phòng mình, cửa phòng Hàn Ngạo kế bên bỗng mở ra. Một cánh tay vươn ra, thừa dịp Tô Mạt chưa kịp phản ứng đã kéo cô vào trong.

Bị ép vào tường, Tô Mạt chưa hết kinh hoàng nhìn Hàn Ngạo, “Anh... Sao anh còn chưa ngủ nữa? Muộn lắm rồi, đi ngủ sớm đi, ngủ ngon nhé!” Nói xong Tô Mạt quay người định bỏ đi.

“Em cũng biết đã muộn lắm rồi sao?”

Tiếng nói lạnh lùng khiến Tô Mạt bất giác run run, Tô Mạt chưa kịp chạm tay vào cửa thì đã thấy trời đất quay cuồng, cô bị anh ôm lấy, sau đó nhẹ nhàng đặt lên giường.

“Anh... Anh định làm gì?” Hốt hoảng nhìn cơ thể đè lên mình, thoát cái mặt Tô Mạt ửng đỏ.

Khi này phòng không bật đèn, Tô Mạt hoàn toàn không thấy được thay đổi của Hàn Ngạo. Đến tận khi anh đèn người lên, cô đẩy anh ra theo bản năng, lúc này mới phát hiện anh không mặc áo.

“Anh không mặc áo à?” Lúc Tô Mạt nói ra câu này mới ý thức được mình ngốc vô cùng. Hơn nửa đêm rồi, đi ngủ mà mặc áo gì chứ.

“Hàn Ngạo, có gì thì nói rõ ràng, anh ngồi dậy trước được không?” Tô Mạt cất giọng cầu khẩn, dù cô biết cô không cho phép thì anh sẽ không dám làm gì cô, nhưng vẫn cảm thấy rất ngượng ngùng. Tô Mạt cũng biết gần đây cô đã lơ là anh, sáng sớm rời khỏi nhà, về thì lại tự giam mình trong phòng. Cả tháng nay cô không nói với anh lấy một câu, khó trách anh nổi giận.

Hàn Ngạo im lặng vẫn nhìn Tô Mạt từ trên cao, vẻ mặt hằm hằm của anh khiến cô phải nuốt nước bọt. Xem ra cô đã thật sự chọc anh giận rồi. Trong ấn tượng của cô, xưa nay Hàn Ngạo chưa từng sầm mặt với cô như thế này bao giờ, dù anh không cười nhưng gương mặt luôn tươi tắn, bây giờ vẻ dịu dàng thường ngày đã biến mất sạch.

“Ngạo... có gì thì từ từ nói được không? Anh ngồi dậy trước đi, anh như thế em rất căng thẳng...” Tô Mạt bất an nhìn thân thể Hàn Ngạo hướng về phía mình, khẽ cắn môi, sau đó quay đầu đi không nhìn anh nữa.

Thật lâu không nghe thấy anh trả lời, lúc Tô Mạt định đẩy Hàn Ngạo dậy thì một bàn tay khẽ vuốt mặt cô. Tô Mạt sửng sốt, quay đầu lại theo bản năng, lại thấy được khuôn mặt càng ngày càng gần.

“Ồ...” Tô Mạt sửng sốt, định giãy giụa nhưng thấy được đôi mắt mệt mỏi của anh chăm chú nhìn cô, vẻ khẩn cầu trong ánh mắt thoáng chốc khiến cô ngẩn ngơ.

Thấy cô không kháng cự, Hàn Ngạo hôn phớt lên môi cô, bày tỏ nỗi nhớ nhung một tháng nay của mình. Tô Mạt bất giác đưa tay định ôm lấy anh,

lúc này cô mới biết cô nhớ anh đến mức nào. Nhưng khi cô thật sự chạm vào người anh, lại kinh ngạc phát hiện người anh nóng khác thường.

“Ngạo, sao người anh nóng như vậy?” Tô Mạt vội vàng nghiêng đầu qua một bên, đặt tay lên trán anh dò thử. Đột nhiên cô thấy mắt anh nhắm lại, sau đó liền ngã sang bên cạnh.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt thâm quầng của Hàn Ngạo, Tô Mạt thầm tự trách. Nếu không phải vì cô lảng tránh anh, anh cũng không đến nông nỗi này, có lẽ cả tháng nay anh đã lo lắng rất nhiều. Nhớ lại khuya hôm qua khi cô tìm thuốc, nhìn thấy mấy vỉ thuốc trong hộp, lòng vô cùng đau đớn, nhiều thuốc như vậy, rốt cuộc anh đã bệnh bao lâu rồi?

“Em xin lỗi.” Cô nắm tay anh, áy náy vô cùng.

“Sao lại xin lỗi?” Giọng nam yếu ớt vang lên, cô vội vàng ngừng đầu. Hàn Ngạo đang nhìn cô chăm chú, trên mặt vẫn là nụ cười quen thuộc.

“Nếu không phải em cố ý lảng tránh anh, anh cũng không cần lo lắng như vậy. Em thật vô ý, ngay cả anh bệnh cũng không biết.” Giữ tay anh trong lòng bàn tay mình, Tô Mạt tự trách, “Có phải em đã ích kỉ quá không?”

“Không sao, em vui là được rồi. Dù em quyết định thế nào, anh đều chấp nhận hết, nhưng đừng trốn tránh anh vậy nữa.” Anh nắm lại tay cô, nghiêm túc nhìn cô.

“Em chỉ muốn nhanh chóng tìm được Tô Mặc Bạch, em cảm thấy nhất định anh ấy chưa chết, có lẽ chỉ đang núp bên cạnh chúng ta, nhưng chúng ta không biết mà thôi. Em hứa với anh, sẽ không trốn tránh anh như bây giờ nữa.”

Nghe thấy chính miệng Tô Mạt hứa hẹn, Hàn Ngạo nhẹ nhõm rất nhiều, vẻ mặt cũng dịu đi.

“Em chưa từng hỏi thử Chuyên Luân Vương sao?”

“Em muốn đến hỏi ông ấy nhưng không biết phải mở lời như thế nào. Ông ấy biết rõ tình trạng của em, nhất định trong lòng đã có tính toán, nhưng vì sao không nói thì em không rõ. Có lẽ là thiên cơ bất khả lộ.” Tô Mạt cười tự giễu, sau đó đứng dậy rót nước đưa cho Hàn Ngạo, “Uống nước trước đi, anh muốn ăn gì không, em nấu cho anh?”

“Em biết nấu ăn à?” Nhận lấy cốc nước, Hàn Ngạo nghi ngờ hỏi lại. Anh chưa quên được khi mình vừa về nước, bảo Tô Mạt nấu ăn, kết quả là suýt nữa cháy rụi cả phòng bếp.

“À... Có lẽ, đại khái, không tệ lắm.” Tô Mạt ngại ngùng vuốt vuốt tóc, mặt ửng đỏ.

“Em ngồi đi, để anh nấu cho. Anh không muốn vì anh bệnh mà nhà mình bị em đốt trụi đâu.” Hàn Ngạo cười ngồi dậy, sau đó đi đến cửa.

“Anh đang bệnh mà, hay là chúng ta gọi thức ăn ngoài đi?”

“Em không quen ăn thức ăn bên ngoài, anh chưa bệnh đến mức độ đó đâu. Chỉ cần em không trốn tránh anh nữa là được rồi. Ồ, anh quên mất một chuyện.” Hàn Ngạo quay người lại, đi đến bên cạnh Tô Mạt, hôn nhẹ lên trán cô, “Nụ hôn chào buổi sáng.”

Tô Mạt ngơ ngác che trán mình, nhìn anh tươi cười rời đi.

Rửa mặt xong, Tô Mạt ngồi trước bàn ăn, lặng lẽ nhìn bóng lưng bận rộn của Hàn Ngạo trong phòng bếp. Nếu không có Tô Mặc Bạch, có lẽ hiện tại hai người đã ở bên nhau không chút đắn đo rồi. Nói chính xác là cô sẽ không hề băn khoăn khi ở bên cạnh Hàn Ngạo.

Tìm kiếm nhiều ngày như vậy, trước sau vẫn không có tung tích của Tô Mặc Bạch, nhưng cô tin chắc rằng anh vẫn chưa chết. Nhưng rốt cuộc anh

đã đi đâu? Lẽ nào trở về thời không kia sao? Nhưng không có nội đan thì anh sẽ thế nào? Vẫn duy trì hình người hay trở về làm hồ ly? Hàng loạt câu hỏi luân quần trong đầu cô, khiến cô thần người ra.

“Sao vậy? Đang nghĩ gì?” Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt đang thần thờ, sau đó múc một bát cháo đưa đến trước mặt cô, “Hồn ơi mau về.”

“Hả? Không có gì, nhanh vậy đã nấu xong rồi à? Đã lâu rồi em chưa ăn đồ anh nấu đấy?” Vừa nói xong Tô Mạt hiện lên vẻ lúng túng, nếu không phải cô trốn tránh thì sao mà lâu như vậy không ăn đồ nhà nấu chứ?

“Thích thì ăn nhiều vào một chút, dạo này em gầy quá.” Làm như không nghe thấy câu nói kia, anh gắp vài món bỏ vào bát cho cô.

Thấy anh không nói gì, Tô Mạt thầm thở phào, may là anh không giận cô.

“Sao vừa ăn cơm vừa thất thần vậy?” Tiếng Hàn Ngạo lại vang lên, khiến Tô Mạt hoàn hồn lại.

“Ồ, xin lỗi, em ăn đây.” Tô Mạt vội vàng cúi đầu nghiêm túc ăn sáng.

Hàn Ngạo lẳng lặng thở dài trong lòng, anh cũng biết khúc mắc tâm lý của cô. Ban đầu Tô Mạt trốn tránh, anh chỉ vờ như không biết. Nhưng cảm giác mỗi ngày đều không thấy cô khiến anh như phát điên lên, anh không chờ đợi thêm được nữa. Nếu như cứ để cô lảng tránh anh anh như vậy, sau này hai người bọn họ không biết sẽ ra sao. Bởi vì quá lo lắng nên Hàn Ngạo vốn hiếm khi bị bệnh, lần này đã biết bệnh là thế nào. Vốn định chờ cô về nói chuyện đàng hoàng, không ngờ Tô Mạt lại lẩn trốn khiến anh đang choáng váng đã hồ đồ ôm lấy cô đặt lên giường, hơn nữa còn hôn cô, sau đó vì phát sốt nên đã hôn mê.

“Em ăn no rồi.” Tô Mạt đặt bát xuống, thấy sắc mặt anh vẫn tái nhợt bèn đưa tay sờ trán anh, vẫn còn nóng.

“Anh ăn nhanh đi, sau đó uống thuốc nghỉ ngơi, để em rửa bát cho.”
Ngồi trước bàn, Tô Mạt nhìn chăm chăm Hàn Ngạo, giống như cô vừa lơ là thì anh sẽ biến mất vậy.

Cứ để Hàn Ngạo ăn xong bữa sáng trong giám sát của Tô Mạt. Theo thói quen anh xắn tay áo định thu dọn bát đĩa thì bị Tô Mạt đẩy ra ghế sofa ngoài, còn cô thì xông vào phòng bếp. Thấy thế lòng anh liền run sợ, sợ tiểu ma đầu này không cẩn thận sẽ làm vỡ hết chén bát trong nhà.

May mà Tô Mạt cũng cẩn thận, không biểu diễn tiết mục bữa sáng kinh hồn, cuối cùng tất cả bát đĩa đều bình yên nằm vào vị trí cũ.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 28-2

“Uống thuốc, rồi đi ngủ.” Tô Mạt đưa thuốc cho Hàn Ngạo, chăm chú nhìn anh uống thuốc.

“Anh ngủ còn em làm gì? Đừng nói với anh em định đi ra ngoài nhé?” Hàn Ngạo không bỏ thuốc vào miệng, chỉ đăm đăm nhìn cô, định là chỉ cần cô gật đầu thì anh sẽ áp tải cô về phòng, tiếp theo trông chừng cô không cho cô đi đâu hết.

“Đương nhiên là em ở nhà quét dọn vệ sinh rồi. Anh đã bị bệnh, em đâu thể chỉ lo việc của mình được. Nhanh chóng uống thuốc rồi về phòng ngủ đi.” Tô Mạt cẩn thận quan sát căn nhà, rất sạch sẽ cô không cần làm gì cả.

“Mỗi ngày anh đều quét dọn nhà cửa, em ngoan ngoãn ở nhà là được rồi. Em xem ti vi đi, anh lấy hoa quả ướp lạnh cho em. Sau đó anh ngủ ở ghế sofa, em ở bên cạnh anh.” Quyết định sự việc xong, Hàn Ngạo đứng dậy vào bếp, Tô Mạt ngồi ngây ra ở ghế.

Lúc này một bóng người lảng lảng trôi lơ lửng trong phòng, tuy nhiên người đó đã ẩn thân, không ai có thể nhìn thấy anh, nếu không e rằng đã náo động rồi. Anh dịu dàng nhìn Tô Mạt trên ghế sofa, vẻ cô đơn lướt qua trong đáy mắt.

“Sao không gặp cô ấy? Rõ ràng ngài chưa chết, nhiều ngày qua thấy cô ấy chạy tới chạy lui, trong lòng ngài cũng đâu thoải mái, đúng không?” Bên

cạnh anh bỗng xuất hiện một bóng dáng khác.

“Chúng tôi vốn không thể bên nhau, tôi xuất hiện có ích gì đâu? Chi bằng để cô ấy xem như tôi đã chết, như vậy cũng dễ dàng bắt đầu cuộc sống mới.”

“Tôi nghĩ ngài như vậy là không đúng, nếu cô ấy thật sự cho rằng như vậy thì hiện tại đã không trì hoãn ở bên cạnh chàng trai kia rồi. Cô ấy nhất định áy náy vì ngài, nếu ngài vẫn lẩn tránh không gặp, có lẽ cô ấy sẽ còn tìm mãi rồi bỏ qua hạnh phúc của bản thân. Đó là kết quả ngài muốn thấy sao?” Hiên nhiên bóng dáng kia không đồng ý với giải thích của anh.

“Vây cô nói tôi phải làm sao? Xông ra nói cho cô ấy biết tôi chưa chết, sau đó bảo cô ấy ở bên tôi à? Nếu thật sự được như vậy thì ban đầu tôi đã không giả chết, thậm chí giải trừ toàn bộ cấm chế với các Quý Vương. Thanh Nương, tôi biết bản thân không đủ can đảm, nhưng tôi càng sợ nếu như sơ sẩy thì những trở ngại kia bám lấy cô ấy, mang đến nguy hiểm cho cô ấy.”

Tô Mặc Bạch vốn đã mất đi nội đan, chắc chắn phải chết nhưng vì anh là hồ tiên đã trải qua thiên kiếp vạn năm, nội đan đối với anh không còn quan trọng như lúc là yêu quái nữa, cho nên cuối cùng tu vi của anh chỉ bị giảm xuống mà thôi. Nhưng anh biết người và yêu khác biệt, anh sợ mình sẽ mang đến nguy hiểm cho cô, vì vậy giả chết biến mất trước mặt cô. Dù vậy anh chưa hề rời khỏi Tô Mặc, vẫn yên lặng ở bên cạnh bảo vệ cô an toàn.

Khi Tô Mặc mở mắt ra, trước mắt đen như mực khiến cô thoáng sửng sốt. Hình như cô đang ngồi trên ghế sofa với Hàn Ngạo xem tivi, dù có ngủ thì anh cũng sẽ bế cô về phòng, đâu tối thế được? Rèm cửa sổ phòng cô chắn ánh sáng tốt như thế từ bao giờ?

Tô Mạt nghi ngờ đứng dậy, đi đến vách tường định bật đèn. Nhưng tay vừa chạm phải đã thấy lạnh ngắt, đây là sao? Công tắc đâu? Trong nhà Tô Mạt, tất cả công tắc đều nằm cùng vị trí để tiện cho cô tìm trong bóng tối. Vốn Tô Mạt định đặt công tắc ở đầu giường, song do có Phụng Hoàng Hòa nên lúc tu sửa đã quên mất, cũng không để ý nhiều. Đúng rồi, Phụng Hoàng Hòa! Tại sao cô lại quên mất nhỉ? Đưa tay lên, một đám lửa bùng cháy trong lòng bàn tay cô.

Đây rốt cuộc là đâu? Tô Mạt đi một vòng trong phòng, kinh ngạc phát hiện, trang trí trong phòng này giống với phòng của cô, chỉ khác ở đám thú bông. Nếu không phải cô nhìn sàn nhà trống rỗng mà là nhìn trên giường trước, nhất định sẽ cho rằng nơi này là phòng của mình. Thú bông trong phòng cô đều là gấu Teddy phiên bản hạn chế, trong thời gian ngắn cướp hết toàn bộ rất khó. Rốt cuộc là ai bài trí nơi này hết phòng cô vậy nhỉ?

“Cọc, cọc, cọc.” Có tiếng bước chân văng vẳng, Vị trí này khi này không có cửa, nếu như cô nhớ không lầm đây là vị trí công tắc, sao lại bỗng xuất hiện cánh cửa chứ?

“Em tỉnh rồi à?” Tiếng nói quen thuộc vang lên, Tô Mạt nhìn bóng người đột ngột xuất hiện, thoáng chốc mắt đỏ hoe.

“Tô Mặc Bạch.”

“Sao em khóc? Đừng khóc mà, tôi sợ nhất là thấy em rơi lệ. Em xem, tôi có ý bày trí căn phòng này giống hệt với phòng em. Có điều thu gom mấy món đồ chơi này thật sự tốn thời gian. Em xem, tôi tìm được rất nhiều món này.” Đưa mấy con gấu Teddy nhỏ đến trước mặt Tô Mạt như dâng vật quý, Tô Mặc Bạch mỉm cười dịu dàng.

“Nơi này là đâu?” Tô Mạt chăm chú nhìn Tô Mặc Bạch, tức giận, “Anh có biết em tìm anh bao lâu rồi không? Tại sao chưa có sự cho phép của em

mà anh dám đưa nội đan cho em hả? Tại sao phải giả chết? Tại sao muốn trốn tránh em? Tại sao?”

Nói đến câu cuối cùng, giọng cô đã nghẹn ngào. Tô Mặc Bạch vội vàng vút mấy con gấu xuống đất, đau lòng ôm lấy cô, vỗ nhẹ lên lưng cô dỗ dành.

“Bây giờ không phải tôi không có việc gì rồi sao? Đừng khóc, tôi cũng không ngờ rằng mình không chết, do đã là hồ tiên vạn năm vượt qua được lôi kiếp, không còn là yêu quái bình thường, cho nên mất nội đan cũng không ảnh hưởng lớn, chỉ là sụt giảm mấy nghìn năm tu vi thôi.” Tô Mặc Bạch không nói hết nguyên nhân thật sự cho cô biết mà chỉ nói một nửa.

“Tại sao anh lẩn tránh em? Đừng nói anh không biết em đang tìm anh.”

“Tôi... Tôi chỉ sợ sẽ quấy rầy cuộc sống của em. Tô Tô, tôi là yêu quái, cho dù đã thành địa tiên thì tôi vẫn không phải là người. Đối với em tôi là một dị số, tôi không tài nào trơ mắt nhìn em ở bên cạnh người khác, dù người kia cũng có thể cho em hạnh phúc.”

Nguyên nhân của Tô Mặc Bạch khiến Tô Mạt không nói được lời nào. Đúng vậy, Tiểu Bạch không phải là người, anh và cô sẽ không có kết quả, với lại người cô yêu cũng không phải là anh. Đối với Hàn Ngạo, có lẽ trước đây Tô Mạt từng rối rắm không rõ, trong quá trình tìm kiếm Tô Mặc Bạch, cô đã không ngừng hỏi mình rốt cuộc người cô yêu là ai? Là Tô Mặc Bạch hay là Hàn Ngạo?

Nếu cô yêu là Hàn Ngạo, vậy Tô Mặc Bạch phải làm sao? Vì cô, anh không tiếc nội đan để cô không phải chịu cảnh lửa nóng thiêu cháy, độ kiếp thành công, không phải tan thành mây khói. Nhưng khi Tô Mặc Bạch biến mất trước mắt cô, lòng cô phát sinh một loại tình cảm không sao diễn tả. Đến tận khi chứng kiến đám cưới của Đào Tử, thấy tình cảm giữa người thân với nhau, trong lòng Tô Mạt mới mang máng hiểu ra.

Đổi lại ở góc độ khác, nếu cô yêu Tô Mặc Bạch, như vậy thì Hàn Ngạo phải làm sao? Những tình cảm lúc trước cô dành cho Hàn Ngạo đều là giả sao? Hàn Ngạo làm nhiều việc vì cô như vậy, huống chi hai người còn là thanh mai trúc mã, nếu cô yêu Tô Mặc Bạch, Hàn Ngạo có chấp nhận được không?

Ban đầu, Tô Mạt cho rằng cảm giác này là thích, thậm chí lúc đám cưới Đào Tử, có một loại cảm giác khác thường luẩn quẩn trong lòng, cô vẫn cho rằng người mình thích có thể là Tô Mặc Bạch, nên cô cố ý lẩn tránh Hàn Ngạo. Đến tận khi thấy Hàn Ngạo nhắm mắt trước mặt mình, nỗi sợ mất anh khiến Tô Mạt nhận ra rằng hai tình cảm khác nhau. Một loại là cảm giác lệ thuộc của người thân, một loại là cảm giác ràng buộc của người yêu.

“Em làm rõ tình cảm của mình chưa?” Tô Mặc Bạch này giờ vẫn im lặng rồi cuộc cãi lời, nhìn Tô Mạt được mình ôm vào lòng, nghiêm túc hỏi.

“Thật xin lỗi, Tiểu Bạch, em...”

Cô vốn định nói rõ lại bị Tô Mặc Bạch ngắt lời.

Đừng nói xin lỗi tôi, điều này còn tàn nhẫn hơn việc em chính em thừa nhận em thích người kia. Thật ra tôi luôn biết được người em yêu là cậu ta. Bởi vì lúc em ở thế giới của tôi, trong lòng đều nghĩ đến cậu ta, ngay cả nằm mơ cũng gọi tên cậu ta. Bởi em không thấy rõ tình cảm của mình nên mới cho rằng em thích tôi, ngốc quá.” Tô Mặc Bạch cười gõ vào trán Tô Mạt, ánh mắt anh thoáng qua vẻ buồn bã.

“Tôi sẽ không trốn tránh em, sẽ ở lại thế giới này làm người thân của em. Tuy bắt tôi nhìn em gả cho người khác nhất định sẽ rất đau khổ, nhưng tôi là hồ tiên vạn năm, có sinh mạng vô tận, tôi hi vọng kiếp sau gặp được em, em sẽ là của tôi.” Giữ Tô Mạt đứng vững, Tô Mặc Bạch cẩn thận nhìn

mặt cô, ánh mắt vô cùng lưu luyến, “Về đi, sau này hạnh phúc ở bên cạnh cậu ta, đừng cố ý tìm tôi nữa. Tôi vẫn sẽ ở bên cạnh em, bảo vệ em.”

Anh kéo tay Tô Mạt, thận trọng đeo chiếc nhẫn mang dấu hiệu hồ ly vào ngón út của cô, “Đây chính là vật để kiếp sau tôi tìm được em, cũng là chứng cứ tôi vẫn ở bên cạnh em.”

Tô Mặc Bạch nói xong không đợi cô đáp lời đã nhẹ nhàng đẩy cô rời xa mình.

“Tô Mặc Bạch.” Tô Mạt sợ hãi kêu lên, bật dậy khỏi giường. Chỉ là mơ.

Cô giơ tay lên định lau mồ hôi trên trán nhưng kinh ngạc phát hiện trên ngón út của mình có đeo một chiếc nhẫn hồ ly tinh xảo, hóa ra Tô Mặc Bạch đã thật sự đến đây.

“Sao vậy?” Cửa phòng được mở ra, căn phòng sáng lên trong nháy mắt. Tô Mạt ngơ ngàng nhìn Hàn Ngạo, đưa chiếc nhẫn cho anh xem.

“Tô Mặc Bạch đã đến, anh ấy không chết.”

Hàn Ngạo bước đến xem kỹ chiếc nhẫn hồ ly trong tay cô.

“Em có dự định gì không?” Hàn Ngạo có chút kinh ngạc, thấy được chiếc nhẫn trên tay cô, trong lòng anh khá lo âu. Anh nhìn Tô Mạt chăm chăm, sợ cô sẽ nói ra lời cự tuyệt anh.

Tô Mạt im lặng nhìn Hàn Ngạo đang căng thẳng, đột nhiên đưa tay ôm lấy anh.

“Ngạo, chúng ta ở bên nhau đi.” Tô Mạt thở phào, tựa vào ngực anh, lắng lắng nghe tim anh đập.

“Em nói gì?” Dường như không dám tin lời mình nghe thấy, Hàn Ngạo nhìn đỉnh đầu Tô Mạt, hỏi lại, “Em nói chúng ta ở bên nhau đi ư?”

“Anh cảm thấy em đang nói mớ à?” Cô vòng tay qua cổ Hàn Ngạo, Tô Mạt tươi cười, “Ngạo, chúng ta ở bên nhau đi.”

Đèn trở nên nóng bỏng.

Sáng hôm sau, khi tia nắng đầu tiên soi vào phòng Tô Mạt, Hàn Ngạo đã mở mắt theo thói quen, trước mặt anh là Tô Mạt đang ngủ say. Anh lưu luyến nhìn cô, ánh mắt tràn ngập dịu dàng, bắt đầu từ hôm nay cô gái này đã thuộc về anh rồi, có lẽ anh nên chuẩn bị đám cưới đi thôi. Anh cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, bắt đầu tưởng tượng tương lai sau này của hai người, nụ cười trên gương mặt vô cùng rạng rỡ.

“Sáng sớm cười trộm gì thế?” Tô Mạt vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Hàn Ngạo tươi cười.

“Nghĩ đến cuộc sống hôn nhân sau này của chúng ta đấy.” Anh rất tự nhiên nói hết suy nghĩ của mình cho Tô Mạt nghe.

“Chưa cầu hôn đã nghĩ đến chuyện sau khi cưới à? Em còn chưa đồng ý đấy.” Tô Mạt mỉm cười nhìn Hàn Ngạo, lần đầu tiên cô cảm thấy sáng sớm thức giấc mà trong lòng rất an bình. Mà cảm giác ấy chính là do người đàn ông trước mặt này mang đến.

“Không đồng ý sao? Vậy ngày ngày anh đều bám riết lấy em đến khi em đồng ý thì thôi.” Anh nói xong kéo cô lại gần, sau đó hôn tha thiết.

Nước Mỹ.

“Thật hả? Vậy mình và Ly Thương nhất định sẽ trở về, Hàn Ngạo có cầu hôn cậu chưa? Bất ngờ thật. Mình còn tưởng phải chờ con bọn mình ra đời nữa kìa. Sớm biết như vậy thì chúng ta tổ chức đám cưới chung rồi. Nói trước nhé, con cậu sau này phải làm dâu nhà mình đấy.” Đào Tử mừng rỡ cầm điện thoại trò chuyện với Tô Mạt.

“Thật ra mình cũng không ngờ nhanh như vậy đã giải quyết xong chuyện của Tô Mặc Bạch. Xưa nay mình đều lẫn lộn tình cảm giữa hai người họ, cho nên mới phức tạp hóa mọi chuyện.” Tô Mạt có chút cảm khái, “Khi nào bọn cậu về, không phải nói sinh con xong mới về sao?”

“Cậu đã sắp kết hôn rồi làm sao mình lại không về chứ. Mấy ngày nữa mình sẽ thu dọn hành lý về nước, tiện giúp cậu một tay.”

“Đừng thế, cậu về là mình vui rồi. Bây giờ cậu không chỉ có một mình, phải cẩn thận, đang mang thai phải hạn chế động tay động chân đấy.”

“Được rồi, được rồi, cậu yên tâm đi. Bọn mình trở về cũng không quấy rầy thế giới hai người các cậu đâu. Cho nên hai cậu cố gắng lên, ha ha.”

“Làm mẹ rồi mà chẳng ra sao, về thì gọi cho mình, mình đi đón hai cậu.” Tô Mạt cười rồi cúp điện thoại, nhìn vào bếp. Nơi đó có một người đàn ông đang bận rộn nấu ăn cho cô.

Dường như biết được cô đang nhìn anh, Hàn Ngạo quay đầu lại cười dịu dàng với cô rồi bận rộn tiếp chuyện của mình. Chung sống với người mình yêu, được người ấy chăm sóc, có người chờ đợi mình ở nhà, tối thì ôm nhau ngủ, sáng cùng nhau thức giấc chính là hạnh phúc của đời người.

“Sao lại ngây ra thế?” Hàn Ngạo ôm lấy Tô Mạt từ phía sau, hôn phớt lên má cô, “Đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì, nhìn anh bận rộn trong bếp, em cảm thấy rất hạnh phúc.” Cô quay người lại nhìn vào mắt anh, ngập tràn dịu dàng.

“Ngày mai em ở nhà chờ anh, anh đi ra ngoài làm một vài việc, ngày mai em muốn ăn gì?”

“Anh sớm trở về, ăn gì cũng được cả.” Cô nhận lấy bát cơm từ tay anh, “Đào Tử nói cũng sẽ sớm trở lại.”

“Không phải nói ở Mỹ an thai sao? Sao về sớm vậy?”

“Em nói chúng ta sống chung, cậu ấy muốn trở về tham gia đám cưới của chúng ta.” Tô Mạt cười lắc đầu, “Không ngờ cậu ấy đã làm mẹ rồi vậy mà lại không thận trọng như trước, còn nói phải giúp chúng ta thu xếp nữa.”

Sáng hôm sau Tô Mạt thức dậy thì Hàn Ngạo đã đi khỏi nhà, trên bàn đặt một tờ giấy, anh bảo cô hâm nóng bữa sáng lại rồi ăn. Tô Mạt cười đứng dậy đi xuống tầng, chưa đến bàn ăn đã nghe thấy chuông điện thoại di động trên tầng vang lên.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 29-1

Trước phòng phẫu thuật bệnh viện, sắc mặt Tô Mạt trắng bệch, cú điện thoại khi nãy là bệnh viện gọi tới, thông báo với cô là Hàn Ngạo gặp tai nạn xe, đang giải phẫu.

Tại sao lại như vậy? Mắt Tô Mạt đỏ hoe, cô không hiểu, hôm qua anh còn cười đùa, hôm nay lại đột ngột bị tai nạn. Điện thoại di động đâu rồi? Lúc này Tô Mạt gấp gáp muốn gọi cho Đào Tử, cô không tài nào bình tĩnh được, cô sợ khi đèn phẫu thuật tắt ngóm sẽ nhận được tin tức mà bản thân không chấp nhận được, lòng cô vô cùng bất an, sờ soạng khắp người vẫn không tìm được điện thoại, cô nhìn đồ đạc của Hàn Ngạo bên cạnh, dựa theo trí nhớ bấm số của Đào Tử.

Tiếng Đào Tử ngái ngủ vang lên, “Hàn Ngạo, trễ như vậy anh gọi có gì không?”

“Đào Tử, mình biết đã trễ thế này gọi đến sẽ làm phiền cậu. Nhưng Hàn Ngạo xảy ra tai nạn, hiện tại đang cấp cứu, mình sợ lắm, cậu có thể trò chuyện với mình không?” Tô Mạt nghẹn ngào nói.

“Mạt Mạt?” Đào Tử kinh ngạc ngồi dậy, đây là lần đầu tiên cô thấy Tô Mạt kinh hoảng như vậy, “Hàn Ngạo sao rồi?”

“Bây giờ còn đang cấp cứu, trong lòng mình bất an quá, mình sợ...” Tô Mạt cảm giác như cô đang đi vào kho đông lạnh, toàn thân run lẩy bẩy.

“Ngày mai mình sẽ trở về, cậu bình tĩnh lại nào, nhất định sẽ không sao đâu.” cảm giác được nỗi sợ hãi của Tô Mạt, Đào Tử an ủi.

“Đèn tắt rồi... tút... tút...” Điện thoại bỗng nhiên cúp máy khiến Đào Tử có dự cảm chẳng lành.

“Sao vậy?” Itg bị đánh thức, anh ngồi dậy ôm Đào Tử hỏi.

“Hàn Ngạo đã xảy ra chuyện, hiện tại Mạt Mạt rất hoảng sợ, ngày mai chúng ta về nước.” Sau khi sững sờ Đào Tử hoàn hồn lại, nhìn Ly Thương, trong lòng dâng lên niềm thương cảm khó hiểu.

“Thương, hứa với em, vì em cũng như vì con, anh nhất định p bảo về tốt bản thân, đừng để mình bị thương.”

“Được.” Ly Thương ôm chặt Đào Tử, kiên định nói.

Bệnh viện thành phố A, Trung Quốc.

Tô Mạt ngơ ngác nhìn mảnh vải trắng trước mặt, cô cảm thấy như đang nằm mơ. Ngày hôm qua còn hạnh phúc, sao đột nhiên hôm nay lại thành ra thế này? Mảnh vải trắng này đang đắp lên người cô yêu ư? Tô Mạt không dám tin.

“Thật xin lỗi, chúng tôi phải đưa thi thể đi, cô xem...” Y tá bên cạnh nhắc nhở Tô Mạt, Hàn Ngạo đã chết, đến lúc phải đưa đến phòng chứa thi thể, đợi xe nhà tang lễ đến.

“Cô có thể giúp tôi vén tấm vải trắng này lên không?” Tô Mạt ngẩng đầu nhìn y tá trước mặt, cầu khẩn.

“Được.” Tấm vải lập tức được vén lên, lộ ra khuôn mặt quen thuộc.

Tô Mạt lùi về sau vài bước tựa vào tường, thật sự là Hàn Ngạo. Nhìn tấm vải trắng được phủ lên lần nữa, thi thể Hàn Ngạo bị y tá đẩy càng lúc

càng xa, Tô Mạt thấy trước mắt bất chợt tối sầm, trong khoảnh khắc cô ngã xuống, bóng dáng Tô Mặc Bạch hiện lên.

“Cô ấy đã tỉnh chưa?” Đào Tử lo lắng nhìn Tô Mạt vẫn mê man trên giường, sau đó nhìn sang Tô Mặc Bạch, “Anh không chết à?”

“Ừ, vốn tôi định ẩn đi rồi, không ngờ lại cảm thấy Tô Mạt đang kích động nên chạy đến. Sao Hàn Ngạo lại xảy ra bất trắc như vậy?” Tô Mặc Bạch đau lòng nhìn Tô Mạt hôn mê.

“Tôi cũng không biết, Mạt Mạt gọi điện thoại cho tôi nói Hàn Ngạo đang cấp cứu, nên tôi không biết cụ thể ra sao.”

“Tôi đi xử lý thi thể Hàn Ngạo trước, hai người trông nom cô ấy, tôi sẽ nhanh chóng trở về.” Dặn dò xong, Tô Mặc Bạch biến mất trong phòng.

“Cậu có sao không? Mạt Mạt, nếu buồn thì cứ khóc ra đi.” Khuôn mặt Tô Mạt trở nên vô cảm khi tỉnh lại.

“Mình không sao, cậu về đi.” Tô Mạt ngẩng đầu nhìn Đào Tử, chị hồ hững nói một câu rồi lại cúi đầu dờ dẫm nhìn xuống sàn nhà.

“Cậu thế này làm sao mình yên tâm mà về được chứ? Hàn Ngạo đã chết rồi, anh ấy nhất định không trông mong nhìn thấy bộ dạng của cậu hiện tại.” Đào Tử không rời đi, ngồi bên cạnh Tô Mạt, gào lên với cô.

“Mình không tin, cậu nói dối, sao Hàn Ngạo có thể chết được chứ? Bọn mình vừa đến với nhau, còn đang chuẩn bị hôn lễ, làm sao anh ấy có thể chết hả?” Tô Mạt ngẩng đầu nhìn, lạnh nhạt nhìn Đào Tử như đang nhìn người xa lạ, khiến Đào Tử cũng đau khổ không thôi.

Trong đầu Đào Tử bỗng hiện ra tên Tô Mặc Bạch. Anh ta là hồ tiên vạn năm, chắc chắn có cách, với lại không phải anh ta mang thi thể Hàn Ngạo đi sao? Có lẽ anh ta đã có cách xử lý.

Đào Tử ngẩng đầu định nói suy nghĩ của mình cho Tô Mạt nghe, nhưng lúc sắp thốt ra lời lại nén xuống. Lỡ như, lỡ như Tô Mặc Bạch không có cách, như vậy không phải là đá kích Tô Mạt lần nữa hay sao?

“Đào Tử, mình thật sự không sao, cậu ra ngoài trước đi, để mình yên tĩnh một chút nhé.” Tô Mạt mệt mỏi cất lời, cô cũng biết Hàn Ngạo đã chết, nhưng cô không tài nào chấp nhận được.

Đào Tử nhìn Tô Mạt, thở dài quay người ra khỏi phòng.

Nỗi cô đơn bao trùm cả căn phòng, vây kín Tô Mạt. Cô vòng tay ôm lấy người mình, nước mắt không nhịn được rơi xuống, nhớ lại từng chuyện vặt vãnh giữa cô và anh, mãi vẫn không thể tin được chàng trai luôn mỉm cười nhìn mình đã đột ngột ra đi. Có lẽ có cách khác thì sao? Tô Mạt đột ngột đứng dậy, sau đó nhìn một vòng trong phòng rồi biến mất.

ĐườngHoàngTuyền.

Một mình cô đi trên đườngHoàngTuyền, nhìn dáo dác xung quanh. Ngày hôm qua Hàn Ngạo vừa mới chết. Có lẽ cô còn cơ hội ngăn cản hồn của anh, cưỡng ép mang anh về dương gian. Tô Mạt nhanh chóng đi bằng băng trên con đường quen thuộc, cô vẫn không nhìn thấy bóng dáng của anh đâu. Lẽ nào anh đã đến Phong Đô rồi sao? Hay là bây giờ anh vẫn còn ở Miếu ThànhHoàngđăng ký?

Tô Mạt quay người nhanh chóng chạy đến Miếu ThànhHoàng, hi vọng có thể tìm được tung tích của Hàn Ngạo ở đó. Bởi vì Tô Mạt trực tiếp đi đến âm giới bằng thể xác thật, thế nên khi cô vừa xuất hiện ở miếu ThànhHoàngđã khiến quỷ binh gác cổng chú ý, chúng lập tức bước đến hỏi lai lịch cô.

Tô Mạt lập tức giơ tay lên,PhượngHoàngHòa bùng cháy trong tay cô, thoát cái đám quỷ binh đã biết được thân phận của Tô Mạt. Bọn chúng hành lễ với cô rồi biến mất, Tô Mạt không lãng phí thời gian nhanh chóng

rảo bước đến cổng Miếu ThànhHoàng. Có lẽ gần đây hồn ma mới chết khá nhiều, Miếu ThànhHoàngđông nghịt, có già trẻ có lớn bé. Tô Mạt nhìn xung quanh, nhưng trước sau vẫn không thấy hồn của Hàn Ngạo đâu cả.

“Có thể tra giúp tôi xem có một chàng trai tên là Hàn Ngạo đã đến đây đăng ký hay không?” Tô Mạt đi đến trước mặt một quý binh, lo lắng hỏi.

“Loài người từ đâu đến lại dám vô lễ như vậy? Sổ đăng ký hồn phách sao có thể để các người xem bừa?” Quý binh nghiêm trang nhìn Tô Mạt, quát lên.

“Tiểu nữ Tô Mạt.” Tô Mạt điềm nhiên cất lời, ánh mắt lại nhìn vào sổ ghi chép, “Phiền quý sai giúp tôi ra thử.”

“Tô Mạt? Hóa ra làhuyếtmạchthần thú. Nếu vậy để tôi tra giúp cô.” Quý sai nói xong liền lật xem sổ ghi chép. Chừng mười lăm phút sau, quý sai mới ngẩng đầu nhìn cô, “Cô chắc chắn tên là Hàn Ngạo chứ? Nếu vong hồn mới mất hôm qua, tất nhiên hiện tại đã có trong hồ sơ đăng ký. Nhưng người cô nói hoàn toàn không có, lẽ nào là chưa chết? Không bằnghuyếtmạchthần thú xác nhận lại rồi mới đến kiểm tra đi.”

Không có? Lòng Tô Mạt bỗng dâng lên một tia hi vọng. Đây không phải chứng tỏ là Hàn Ngạo có lẽ chưa chết hay sao? Nhưng cô tận mắt thấy thi thể của anh, lẽ nào là giả?

Tô Mạt vội vàng quay người rời khỏi Miếu ThànhHoàng, cô muốn mau sớm trở về nhân gian, xem thử có phải Hàn Ngạo đang ở nhà chờ cô hay không. Tất cả mọi chuyện hôm qua đều chỉ là giấc mơ của cô thôi.

Nhân gian, trong nhà Tô Mạt.

“Tô Tô đâu? Không phải bảo các người trông coi cô ấy sao? Sao chỉ thoáng chốc đã không thấy cô ấy đâu cả?” Nhìn căn phòng trống trải, sắc mặt Tô Mạt Bạch trở nên vô cùng khó coi.

“Mạt Mạt không cho tôi ở trong phòng, nói muốn yên tĩnh một mình. Với lại thái độ rất kiên quyết nên tôi mới rời khỏi. Tôi nghĩ chỉ cần tôi ở dưới đầu, dù Tô Mạt muốn đi đâu thì tôi cũng thấy, không ngờ cô ấy lại biến mất khỏi phòng, thật xin lỗi.” Thấy căn phòng không có bóng người, lòng Đào Tử đầy lo lắng, sớm biết như vậy cô đã kiên quyết ở lại bên cạnh Mạt Mạt rồi.

“Cô nói cô ngồi ở dưới lầu, không hề rời khỏi? Vậy sao cô biết Tô Tô biến mất trong phòng?”

“Tôi vẫn ở dưới lầu, không chỉ có tôi, còn có Ly Thương, chúng tôi không hề nhìn thấy Mạt Mạt rời khỏi nhà. Cho nên tôi chắc chắn là cô ấy mở kết giới trong phòng. Anh nói xem, có phải cô ấy đến địa phủ không?” Đào Tử biến sắc, nghĩ đến một khả năng, đó chính là Tô Mạt sẽ đến địa phủ tìm tung tích của Hàn Ngạo.

“Thi thể cuat Hàn Ngạo anh đã đặt ở đâu? Tôi từng thử tìm kiếm hồn của Hàn Ngạo, nhưng không chiêu được hồn của anh ấy. Giống như linh hồn của Hàn Ngạo hoàn toàn không có ở trên đời vậy.” Đào Tử nghi ngờ nhìn Tô Mặc Bạch hỏi.

“Hàn Ngạo đã chết rồi, tôi đặt cậu ta ở nơi tôi tu hành, dùng phép thuật đóng băng lại. Nếu nói chỗ nào thì lại chính là hiện tại trong thân thể cậu ta còn lưu lại một hồn một phách. Nói cách khác bây giờ cậu ta không phải đã chết hoàn toàn, song cũng không thể coi là còn sống.

“Một hồn một phách ư? Nếu Hàn Ngạo thật sự đã chết vậy phải là toàn bộ hồn phách đều rời khỏi cơ thể mới đúng. Sao lưu lại một hồn phách được? Nói như vậy anh ấy không thể đầu thai được rồi. Vậy chúng ta có thể thử triệu hồi hồn của anh ấy về không?” Đào Tử giấy lên hi vọng, có lẽ Hàn Ngạo chỉ vì đụng xe nên hồn phách mới lìa khỏi xác mà thôi, nếu vậy chỉ cần chiêu hồn thì anh ấy có thể tỉnh dậy rồi.

“Không ích gì đâu, lúc tôi phát hiện đã thử chiêu hồn cho cậu ta, kết quả không được. Giống như hồn phách cậu ta đã hoàn toàn biến mất vậy.” Tô Mặc Bạch lắc đầu, phủ định ý nghĩ của Đào Tử.

“Hàn Ngạo đâu?” Tiếng nói Tô Mặc bất chợt vang lên khiến ba người trong phòng đều chú ý.

“Mặt Mặt, cậu đi đâu vậy hả?” Thấy Tô Mặc xuất hiện, Đào Tử vội vàng bước đến xem tình trạng cô, đến tận khi xác nhận Tô Mặc an toàn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Hàn Ngạo đâu? Anh ấy còn sống phải không? Là mọi người trêu mình thôi đúng không? Mình đã đến Hoàng Tuyền, Miếu Thành Hoàng, trong sổ không hề có tên Hàn Ngạo đăng ký. Mọi người đã giấu anh ấy ở đâu?” Tô Mặc chạy đến phòng Hàn Ngạo ở kế bên, đáng tiếc là vẫn không có một bóng người.

“Tô Mặc Bạch, anh nói đi, Hàn Ngạo ở đâu? Có phải anh đã giấu anh ấy không? Hàn Ngạo không chết đúng không? Rốt cuộc anh ấy đang ở đâu?” Tô Mặc bước nhanh đến bên cạnh Tô Mặc Bạch, tâm trạng của cô suy sụp tột cùng.

“Tô Tô, em bình tĩnh lại đã. Có thể Hàn Ngạo đã chết thật rồi, nhưng hồn phách cậu ta có vấn đề, hiện tại quan trọng nhất là nghĩ cách tra rõ xem Hàn Ngạo còn sống hay không, cũng chính là xem trong sổ sinh tử viết thế nào. Chỉ có như vậy mới có thể biết được tình trạng thật sự của cậu ta.”

“Sổ sinh tử? Sao em lại quên việc này chứ? Mọi người chờ ở đây, em sẽ đi ngay bây giờ, tra thử sổ sinh tử.” Tô Mặc nói xong liền quay người bỏ chạy xuống lầu, nhưng cô vừa cất bước thì trước mắt đã tối sầm, ngã xuống bất tỉnh.

Tô Mặc Bạch ôm chặt thân thể Tô Mặc, cẩn thận bế cô đặt lên giường, sau đó nhìn Đào Tử đang lo lắng, anh nói.

“Chăm sóc cho cô ấy, tôi đi tra sổ sinh tử. Trước khi tôi trở về tuyệt đối không để cô ấy rời khỏi đây.”

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 29-2

“Càn quấy! Số sinh tử là thứ cậu muốn xem là xem được sao? Tô Mặc Bạch, cậu quá càn rỡ rồi. Lần trước chuyện sách Tam Thế bốn vương đã khoan hồng, lần này lại liên quan đến số sinh tử. Đây là chuyện trọng đại của tam giới, cậu biết điều mà lui đi.” Chuyển Luân Vương với gương mặt đầy vẻ tức giận nhìn Tô Mặc Bạch, ông lớn tiếng tỏ rõ sự phẫn nộ của mình.

“Điện hạ, tại hạ cũng biết yêu cầu này thật sự quá đáng. Nhưng Hàn Ngạo là huyết mạch thần thú, nếu như cậu ta thật sự qua đời, huyết mạch Kỳ Lân sẽ mãi mãi biến mất trên thế gian, vĩnh viễn không còn tồn tại nữa. Hiện mai tử đại thần thú chỉ còn lại huyết mạch Phượng Hoàng là Tô Mặc Bạch và huyết mạch Kỳ Lân là Hàn Ngạo. Nhưng tình trạng cậu ta hiện giờ không rõ, chưa biết sống chết, mong Diêm Quân chỉ rõ. Nếu Hàn Ngạo đã chết, chúng tôi sẽ tổ chức tang lễ cho cậu ta, nhưng tại hạ phát hiện một hồn phách rõ ràng còn lưu lại trong thân thể Hàn Ngạo. Chúng tôi cũng từng thử chiêu hồn xem sao song không thể nào tìm được hồn phách còn lại, bất đắc dĩ mới nghĩ đến cách này, mong Diêm Quân xem xét.” Tô Mặc Bạch vừa nói vừa cúi người vái lạy Chuyển Luân Vương.

“Chuyện cậu nói làm sao bốn vương không biết chứ, nhưng việc này liên quan trọng đại, số sinh tử không phải một mình bốn vương làm chủ, cậu về đi, bốn vương không giúp được cậu. Tất cả tự có ý trời.” Chuyển Luân Vương thờ dài nhìn Tô Mặc Bạch quỳ dưới điện, bất đắc dĩ nói.

“Một khi đã vậy mong Diêm Quân thương cảm chỉ điểm cho một con đường sáng. Ngài là Diêm Quân, dù không thể nói số sinh tử cho chúng tôi biết, vậy xin ngài cũng chỉ điểm đôi điều.” Anh biết dù có làm thế nào thì anh cũng không xem số sinh tử được, Tô Mặc Bạch đành phải ký thác hi vọng vào Chuyển Luân Vương.

“Vận mệnh tự có ý trời, thôi thôi, bốn vương cũng không nhẫn tâm để huyết mạch Kỳ Lân sa cơ đến thế. Các người đừng mong Tô Mạt kiếm hồn phách của cậu ta nữa, hồn phách cậu ta đã tiêu tan trong trời đất rồi. Nếu trong bảy ngày các người không tìm thấy hồn phách còn lại, vậy thì cuối cùng cũng hồn phi phách tán. Cho nên các người chỉ có bảy ngày thôi. Nếu muốn huyết mạch Kỳ Lân trở về nhân gian, nhất định phải tìm được người tháo gỡ khúc mắc.” Chuyển Luân Vương trầm tư chốc lát rồi nói cách xử lý cho Tô Mặc Bạch.

“Người tháo gỡ khúc mắc nào? Hắn ta ở đâu? Làm sao chúng tôi có thể tìm được hắn?” Nghe thấy có hi vọng, Tô Mặc Bạch nâng cao tinh thần, nghiêm túc nghe Chuyển Luân Vương nói, nhưng đến cuối cùng kết quả vẫn mù mờ.

“Người tháo gỡ khúc mắc ở ngay bên cạnh các người, có thể tìm được hay không phải xem số mệnh các người rồi. Bốn vương đã nói đến vậy rồi, cậu lui ra đi. Nhớ kỹ, các người chỉ có thời gian bảy ngày thôi.” Chuyển Luân Vương nói xong liền vung tay với Tô Mặc Bạch rồi biến mất. Còn Tô Mặc Bạch được Chuyển Luân Vương cố ý đưa tiễn nên đã có mặt tại cửa kết giới ra vào của hai giới âm dương.

“Đến cùng ai là người tháo gỡ?” Suốt quãng đường trở về, trong đầu Tô Mặc Bạch không ngừng vang vọng lời nói của Chuyển Luân Vương. Ý của ông là người kia đang ở bên cạnh họ, nhưng rốt cuộc là ai mới được? Là Tô Tô, Đào Tử hay Ly Thương? Hay chính là anh?

“Thương, anh nói xem, sao lâu vậy rồi Tô Mặc Bạch còn chưa trở về? Không phải đã xảy ra bất trắc gì chứ?” Đào Tử lo lắng, không ngừng ngẩng đầu xem đồng hồ. Quả thật hiện tại rồi như tơ vò, Tô Mặc hôn mê, Hàn Ngạo chưa biết sống chết, Tô Mặc Bạch thì vẫn chưa về, thật sự là đúng với câu “Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí” mà.

“Em cũng đừng lo lắng cho người khác quá, bây giờ em còn phải an thai cho tốt. Đã không nghỉ ngơi đầy đủ thì thôi, cả ngày còn lo lắng sợ hãi. Em xem thử em đi, mới về vài ngày đã gầy xọp đi rồi.” Nhìn Đào Tử lo lắng không thôi, sắc mặt Ly Thương có hơi ảm đạm.

“Được rồi, đừng giận, đây không phải là Mặc Mặc xảy ra chuyện sao? Nếu đổi lại là người khác, em sẽ chẳng để ý đâu. Anh biết quan hệ của em và Mặc Mặc mà, chỉ lần này thôi, lần sau không có nữa đâu. Chuyện này qua đi em sẽ an tâm dưỡng thai.” Biết Ly Thương lo lắng cho mình, Đào Tử kéo tay anh nài nỉ.

“Ôi...” Ly Thương chưa kịp đáp lời, Tô Mặc trên giường bỗng cất tiếng.

“Đào Tử...” Khi Tô Mặc tỉnh lại, thấy vẻ mặt lo lắng của Đào Tử trước mặt, cô ngồi dậy mắt đỏ hoe, bỗng chốc nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào ôm lấy Đào Tử.

Đào Tử dịu dàng an ủi, “Không sao đâu Mặc Mặc, không sao đâu. Muốn khóc thì khóc đi, đừng giấu trong lòng. Tất cả đều sẽ tốt thôi.”

Hồi lâu sau Tô Mặc dần dần im lặng, Đào Tử vội vàng cúi đầu xem, thấy cô khóc đến độ ngủ mê man, bèn dè dặt đặt Tô Mặc xuống.

“Tô Tô đã thức chưa?” Tiếng nói Tô Mặc Bạch đột ngột vang lên.

“Tỉnh dậy một lần, lại ngủ rồi. Sao anh đi lâu thế? Có tra được không? Anh ổn chứ?” Nhìn vẻ mặt Tô Mặc Bạch khá mệt mỏi, Đào Tử ân cần hỏi han.

“Tôi đi tìm Chuyển Luân Vương, nhưng ông ấy không chịu cho tôi xem sổ sinh tử. Có điều cuối cùng tôi đã xin được ông ấy chỉ điểm, hi vọng có thể giúp đỡ cho chúng ta.” Tô Mặc Bạch tùy ý ngồi xuống, sau đó nói rõ đầu đuôi câu chuyện cho hai người nghe.

“Người tháo gỡ? Là ai đây? Nếu như hẳn là người xung quanh ta vậy rồi cuộc là ai trong số chúng ta? Làm sao mới biết được ai là người tháo gỡ kia chứ?” Về mặt Đào Tử mù mờ.

“Chúng ta chỉ có bảy ngày thôi. Dù hiện tại tôi đã đóng băng Hàn Ngạo, nhưng tôi không thể nào đóng băng hồn phách của cậu ta. Bảy ngày sau nếu chúng ta vẫn không có cách nào, vậy thì Hàn Ngạo sẽ chết hoàn toàn. Hết cách xoay chuyển, thậm chí không có cơ hội luân hồi chuyển thế.”

“Cái gì? Chỉ có bảy ngày? Thời gian quá ngắn. Tại sao sau bảy ngày thì Hàn Ngạo sẽ không còn cơ hội luân hồi nữa? Cuối cùng phải làm sao?” Về mặt Đào Tử kinh ngạc, giống như xác nhận xem có phải Tô Mặc Bạch đang đùa không.

“Đúng vậy, chỉ có bảy ngày. Hiện tại trên đời này Hàn Ngạo chỉ còn lại một hồn một phách, hết thầy đã sớm tiêu tan rồi.” Tô Mặc Bạch quay đầu lại nhìn Tô Mạt đang ngủ say. Mấy ngày qua Tô Mạt đã gầy xẹp đi, quầng thâm đen xì dưới mắt khiến anh đau lòng.

“Hai người nghỉ ngơi đi, ở đây có tôi trông coi rồi. Đào Tử, cô là phụ nữ có thai phải nghỉ ngơi nhiều mới đúng. Đi ngủ đi.” Thấy đã không còn sớm nữa, Tô Mặc Bạch nói với Đào Tử còn đang suy tư, sau đó liếc mắt ra hiệu với Ly Thương, ý bảo anh vẫn Đào Tử đi.

Nhìn hai người rời khỏi phòng, Tô Mặc Bạch lại nhìn Tô Mạt. Anh đi đến bên cạnh cô, nắm lấy tay cô. Nếu Tô Mặc Bạch ích kỷ hơn, anh hoàn toàn có thể nói bản thân không có cách nào, thậm chí để mặc một hồn một

phách của Hàn Ngạo biến mất. Nhưng anh không làm được, anh không tài nào nhìn Tô Mạt đau khổ.

Con người quá yếu ớt, có lẽ đối với anh, chỉ cần một thời gian ngắn ngủi thì anh đã quên mất Hàn Ngạo rồi. Nhưng Tô Mạt thì không, cô là con người, sinh mạng rất ngắn, có lẽ phải mất cả đời Tô Mạt mới có thể hoàn toàn quên Hàn Ngạo. Một bát canh Mạnh Bà, quên đi chuyện kiếp trước.

“Tôi phải làm gì với em bây giờ?” Anh nắm tay Tô Mạt, lâm bẫm. “Nếu tôi không đi cứu Hàn Ngạo, sau này em có hận tôi không?”

“Thương, chúng ta sẽ tìm được người tháo gỡ, phải không?” Nằm trong lòng Ly Thương, Đào Tử lo lắng nhìn anh.

“Sẽ tìm được thôi, em đi ngủ sớm thôi. Ngày mai có lẽ sẽ là một ngày bận rộn, cũng có lẽ tất cả đều sẽ tốt đẹp hơn.” Ly Thương dịu dàng an ủi Đào Tử.

Bảy ngày đối với người khác là khoảng thời gian khá dài nhưng đối với nhóm Tô Mạt lại quá ngắn. Liên tiếp mấy ngày qua, ngoại trừ Đào Tử trừ mang thai, ba người còn lại đều dùng đủ mọi cách nhưng vẫn không thể tìm được người tháo gỡ như Chuyển Luân Vương nói. Trong khoảng thời gian này, mọi người đều cảm thấy bất lực, còn Tô Mạt thì cảm thấy tuyệt vọng.

“Mạt Mạt, không sao đâu, sẽ có cách thôi, còn đến bốn ngày kia mà.” Đào Tử ôm lấy Tô Mạt, dịu dàng trấn an.

“Đào Tử, chỉ còn có bốn ngày thôi, mình lo một khi không tìm được người đó, Ngạo sẽ thật sự không quay về được nữa, ngay cả hồn phách của anh ấy mình cũng không thể tìm được.”

Thân thể Hàn Ngạo vẫn bị đóng băng, mà thời gian trôi qua, hồn phách của anh cũng bắt đầu suy yếu, nhưng Đào Tử nhưng không dám nói cho Tô Mạt biết, sợ rằng cô sẽ suy sụp hoàn toàn.

“Không sao, cậu đi ngủ đi, để mình yên lặng một chút.”

“Được rồi, có gì thì gọi mình, đừng cả nghĩ nữa.” Đào Tử dặn dò Tô Mạt.

Tô Mạt nhìn ra cửa sổ, trời đã nhá nhem tối, giống hệt với tâm trạng cô lúc này, không có bất cứ ánh sáng nào, thậm chí còn mù mịt.

Tô Mặc Bạch lặng lặng nhìn cô đang đờ đẫn, anh muốn bước đến, nhưng lại không biết phải an ủi Tô Mạt thế nào. Người tháo gỡ cuối cùng là ai? Đã tìm mấy ngày qua rồi, thấy Tô Mạt càng ngày càng gầy yếu, thậm chí anh đã nghĩ đến việc dứt khoát xóa sạch trí nhớ của cô, vậy thì cô sẽ không đau khổ vì Hàn Ngạo nữa. Nhưng anh lại không làm vậy được, ngoại trừ Hàn Ngạo, trong cuộc sống Tô Mạt còn có rất nhiều người tồn tại, anh không đành lòng khiến cô quên hết mọi người.

Trong phòng yên lặng như tờ, chỉ có tiếng hít thở khe khẽ. Tô Mặc Bạch trở lại hang núi mà anh tu luyện, đặt xác Hàn Ngạo lên một tảng đá.

Lúc này một hồi một phách còn lại của Hàn Ngạo đã rất yếu, giống như có thể tiêu tan bất cứ lúc nào. Nếu tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Hàn Ngạo cũng sẽ biến mất thật sự.

Tô Mặc Bạch nhìn hồn phách yếu ớt kia, trong đầu bỗng lóe lên ý nghĩ, anh đặt tay lên ngực Hàn Ngạo, chậm rãi truyền pháp lực của mình. Không ngờ thân thể Hàn Ngạo lại hút lấy pháp lực của Tô Mặc Bạch, anh cảm giác như thể Hàn Ngạo thể là một khối nam châm khổng lồ vậy.

Một lát sau, Tô Mặc Bạch thu tay lại, anh nhìn Hàn Ngạo, có lẽ là vì hấp thụ pháp lực của anh, hồn phách vốn yếu ớt kia dường như đã tốt hơn.

Lẽ nào anh chính là người tháo gỡ? Thấy sự chuyển biến của Hàn Ngạo, trong lòng Tô Mặc Bạch trỗi lên cảm giác khó tả. Nếu như anh là người tháo gỡ, vậy anh phải làm gì? Tu bổ ba hồn bảy phách của Hàn Ngạo, hi

sinh chính mình sao? Hay là để mặc Hàn Ngạo hồn phi phách tán, sau đó giữ Tô Mạt ở bên?

Nhất thời Tô Mặc Bạch nảy sinh vô số ý niệm, cuối cùng anh lại đóng băng thân thể Hàn Ngạo.

Về đến nhà, Tô Mặc Bạch lặng lẽ đến phòng Tô Mạt, thấy cô đã ngủ say, những ý nghĩ rối rắm ban nãy trong đầu lại quay về.

“Ngạo...” Tô Mạt nói mớ, nước mắt chảy tràn đôi bờ mi.

Tô Mặc Bạch càng rối lòng hơn...

Ngày thứ sau.

“Đào Tử, tôi muốn nói chuyện với cô được không?”

“Được, đến phòng tôi hay đi ra ngoài?”

Tuy khó hiểu vì sao Tô Mặc Bạch tìm mình nói chuyện, nhưng Đào Tử vẫn vui vẻ đồng ý. Còn Ly Thương liếc nhìn hai người, sau đó đưa áo khoác cho cô, “Bên ngoài lạnh, mang theo áo đi.”

Đào Tử đi theo Tô Mặc Bạch ra ngoài, cô nhìn Tô Mặc Bạch trầm lặng thật lâu, có chút nghi ngờ.

“Sao vậy, không phải có chuyện nói với tôi à?”

“Sau này giao Tô Tô cho các người.” Tô Mặc Bạch nhìn Đào Tử mỉm cười, trong mắt anh đong đầy vẻ luyện tiếc.

“Ý anh là sao? Anh muốn rời đi à?” Đào Tử khó hiểu hỏi.

“Có lẽ tôi chính là người có thể cứu Hàn Ngạo, hôm nay đã là ngày thứ sáu rồi, cho nên sau này nhờ mọi người chăm sóc cho Tô Tô.” Anh ngẩng

đầu nhìn về phía nhà, lần đầu tiên Tô Mặc Bạch trầm ngâm trước mặt Đào Tử.

“Mấy ngày qua tôi tự hỏi mình rất nhiều, nếu bỏ mặc Hàn Ngạo tôi sẽ ở bên cạnh Tô Tô mãi mãi. Ngày dài tháng đoạn rồi cuối cùng cô ấy sẽ quên mất Hàn Ngạo thôi. Nhưng tôi không làm được, bởi vì tôi không muốn thấy Tô Tô đau lòng hay chịu bất cứ tổn thương gì. Vì thế tôi vẫn là phải giải cứu cậu ta thôi.” Tô Mặc Bạch thở dài, nở nụ cười chua chát.

“Anh là người hóa giải? Sao anh biết? Huống chi cứu Hàn Ngạo anh cũng chưa chắc đã biến mất. Có biện pháp khác thì sao?”

“Không có cách nào khác nữa. Cứu Hàn Ngạo xong thì tôi sẽ biến mất, biến mất thật sự. Bởi vì một hồn một phách kia của cậu ta cần pháp lực của tôi chống đỡ, hơn nữa còn cần ba hồn bảy phách của tôi bổ sung.”

“Ba hồn bảy phách của anh ư? Nói như vậy hồn phách của Hàn Ngạo không phải sẽ nhiều hơn người thường sao? Anh có chắc mình là người giải cứu không? Có lẽ anh nhầm rồi đấy.” Đào Tử kinh ngạc, không tài nào nghĩ ra nổi phải làm sao mới có thể cứu sống Hàn Ngạo. Nếu quả thật muốn cứu sống một người mà phải hi sinh người khác, vậy việc cứu sống kia có ý nghĩa gì nữa!

“Thân thể cậu ấy hấp thụ pháp lực vạn năm của tôi, nếu không dung hợp ba hồn bảy phách của tôi và Hàn Ngạo thì cậu ta sẽ không sống được. Cho nên chỉ có hi sinh tôi mới có thể khiến cậu ta sống lại.”

“Nhưng hi sinh anh mới có thể cứu sống Hàn Ngạo, như vậy thì có ý nghĩa gì đâu chứ? Lẽ nào anh chết Mạt Mạt sẽ vui sao? Cô ấy vẫn sẽ khó chịu như nhau.”

“Hồn phách tôi dung hợp với Hàn Ngạo, cậu ta chính là tôi, tôi chính là cậu ta, cũng không thể coi như tôi hoàn toàn biến mất. Có lẽ ở bên Tô Tô bằng cách như vậy cũng là một lựa chọn tốt. Người Tô Tô yêu là Hàn

Ngạo, không phải tôi, cho dù có khó chịu cũng chỉ là nhất thời. Ở bên Hàn Ngạo, cuối cùng cô ấy cũng sẽ quên mất sự tồn tại của tôi, hoặc là tôi có thể xóa sạch trí nhớ của cô ấy về tôi.” Dường như đã hạ quyết tâm, trên gương mặt anh lại treo một nụ cười, đó cũng chính là nụ cười khiến Đào Tử không sao quên được, cả đời cũng không quên.

“Anh nghĩ kỹ chưa? Tuy Hàn Ngạo là bạn thân của tôi, nhưng tôi cũng xem anh là bạn. Tôi không thể vì muốn anh ấy sống mà lại để anh chết đi.” Đào Tử chăm chú nhìn Tô Mặc Bạch, thuyết phục anh ấy thay đổi ý định.

“Đừng nói cho Tô Tô biết, có lẽ lúc thật sự rời đi tôi sẽ xóa trí nhớ của cô ấy. từ nay về sau, trong thế giới của cô ấy sẽ không còn Tô Mặc Bạch tồn tại. Cho dù cuối cùng cô ấy quên mất tôi, tôi cũng hi vọng sẽ không thấy cô ấy đau khổ như bây giờ.”

“Tô Mặc Bạch...” Đào Tử nhe răng, nước mắt chảy xuống. Cô định nói gì đó nhưng cuối cùng lời muốn nói chẳng thể thốt lên được, chỉ có thêm im lặng đi theo Tô Mặc Bạch, lặng lẽ nghe anh kể lại từng việc vặt vãnh của anh và Tô Mặc ở thế giới bên kia.

“Không còn sớm, trở về thôi. Trời đã lạnh, cô còn đang mang thai nữa.” Tô Mặc Bạch xin lỗi Đào Tử, sau đó dìu cô về nhà.

Đào Tử kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Ly Thương nghe, lòng càng nặng nề hơn.

“Thương, em thật sự rối quá, em không biết mình nên ủng hộ Tô Mặc Bạch hay là ủng hộ Hàn Ngạo. Họ đều là bạn của em, em không muốn mất đi bất cứ ai, lại còn là cách như thế.”

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 30-1

Rốt cuộc ngày thứ bảy cũng đã đến. Sáng sớm Tô Mạt tỉnh lại đã ngủi thấy mùi thức ăn, dường như đã lâu lắm rồi cô mới ngủi thấy mùi thức ăn như vậy. Tô Mạt Đứng dậy mở cửa phòng, nhìn xuống tầng. Trong phòng bếp, xuất hiện một bóng người mà cô không thể nào ngờ đến - Hàn Ngạo.

Cô lập tức chạy xuống lầu đi đến bên cạnh anh, vươn tay ra, giọng nói run run.

“Ngạo, là anh sao?”

“...”

Hàn Ngạo không trả lời, chỉ đưa tay cầm lấy bàn tay Tô Mạt, áp lên mặt mình. Cảm giác ấm áp truyền đến, Hàn Ngạo đã sống lại thật rồi.

“Ngạo...” Tô Mạt nghẹn ngào nhào vào lòng Hàn Ngạo. Ngày hôm qua trong lòng cô đã sớm không còn ôm ấp bất cứ hy vọng gì nữa, nhưng không ngờ ngày hôm nay Hàn Ngạo lại xuất hiện trước mặt cô.

“Thương, chúng ta có lên nói sự thật cho Mạt Mạt biết không? Tô Mặc Bạch biến mất như vậy, Theo những gì anh ta nói với em, em luôn cảm thấy không công bằng. Tùy em cũng hy vọng Mạt Mạt và Hàn Ngạo hạnh phúc nhưng hai người ấy phải biết sự hy sinh của Tô Mặc Bạch mới đúng”

“Nếu Tô Mặc Bạch đã không muốn Tô Mạt mang gánh nặng tâm lí thì chúng ta đừng nên nói ra chuyện này. Nếu em nói ra như vậy Tô Mạt và Hàn Ngạo nhất định sẽ áy náy không thôi. Làm sao họ có thể vui vẻ sống được? Tô Mặc Bạch sẽ là gánh nặng cả đời họ” Ly Thương không đồng ý với suy nghĩ của Đào Tử.

“Bây giờ coi như kết cuộc đã định, Chờ khi chuyện của Tô Mạt và Hàn Ngạo giải quyết xong, em cũng nên yên tâm an thai, chờ con chúng ta ra đời” Ly Thương vuốt ve khuôn mặt đã gầy đi của Đào Tử, đau lòng nói, “Trong khoảng thời gian này em gầy quá, anh phải bồi bổ lại cho em mới được.”

Nhìn Tô Mạt và Hàn Ngạo dưới lầu, Đào Tử thờ dài, cuối cùng im lặng kéo tay Ly Thương về phòng.

“Ngạo, sao anh trở về được? Hôm đó đã xảy ra chuyện gì? Anh tỉnh lại thế nào?” Nhìn Hàn Ngạo trước mặt trước cuộc Tô Mạt mới xác định anh thực sự tồn tại, Không phải mơ, cũng không phải ảo giác. Anh đang đứng trước mặt cô, đang mỉm cười dịu dàng với cô.

“Thật ra thì anh cũng không rõ tai nạn hôm đó nữa, trí nhớ của anh hình như bị tổn thương. Anh chỉ nhớ rõ được hôm đó...” Hàn Ngạo cau mày nhớ lại chuyện xảy ra trước tai nạn, sau đó kể lại đầu đuôi sự việc cho Tô Mạt.

Vì muốn cho Tô Mạt niềm vui bất ngờ, Hàn Ngạo định tìm một công ty tổ chức tiệc cưới, thế nên anh mới gặp phải tai nạn.

“Nhưng tại sao anh chỉ còn lại một hồn một phách? Phần còn lại đâu? Anh biết chuyện xảy ra với mình sau này không?” Đến tận bây giờ Tô Mạt cũng không hiểu tại sao đột nhiên anh lại như vậy.

“Chuyện sau đó anh cũng không biết nữa. Anh vốn cho rằng mình đã chết thì tối thiểu hồn phách của anh vẫn ở bên cạnh em. Nhưng khi anh mất

ý thức, thế giới của anh tối đen như mực, anh không cảm giác được, cũng không nhìn thấy gì cả.”

“Vậy về sau thế nào, làm sao anh tỉnh lại, có ấn tượng gì không?”

“Những thứ khác anh không có ấn tượng gì hết, chỉ biết khi mình tỉnh lại thì đã về đến nhà rồi.” Hàn Ngạo cũng không biết vì sao anh được sống lại.

“Bọn em từng dùng rất nhiều các chiêu hồn cho anh, nhưng đều vô ích. Sau đó Tô Mặc Bạch tra sổ sinh tử, Chuyển Luân Vương nói nếu muốn cứu anh thì phải nhất định tìm được người tháo gỡ, mà thời gian chỉ trong bảy ngày. Trong mấy ngày tìm kiếm manh mối, bọn em không có được tin tức nào liên quan đến anh. Thậm trí chính em cũng đã từ bỏ hi vọng rồi, cơ mà không ngờ rằng, Hôm nay khi tỉnh lại đã thấy được anh ở đây.” Mắt Tô Mặc đỏ hoe, nhìn Hàn Ngạo trước mặt, cô cảm thấy như đã trải qua mấy đời rồi.

“Sao lại ngẩn người.” Tô Mặc ngẩng đầu nhìn khuôn mặt suy tư nặng nề của Hàn Ngạo.

“Không có gì, ăn sáng thôi, đã muộn rồi.”

“Tô Mặc Bạch đâu?” Lúc mọi người tập trung ở bàn, Tô Mặc nhìn chỗ trống, hỏi vợ chồng Đào Tử.

“Tô Mặc Bạch, anh ấy...” Đào Tử cất lời định nói chuyện Tô Mặc Bạch cho Tô Mặc biết thì bị Ly Thương huých tay, đành bất đắc dĩ im lặng. Sau đó lắc đầu với Tô Mặc, ý bảo mình cũng không biết anh đâu.

“Kì lạ, không phải anh ấy lại đi tìm người tháo gỡ chứ? Lẽ nào anh ấy không biết Hàn Ngạo đã tỉnh rồi sao?”

Một câu vô tâm của Tô Mặc khiến Đào Tử vốn đã bưng bát lên thoát cái mắt đỏ hoe. Cô liền đứng dậy đi lên tầng không nói lấy một câu.

“Đào Tử, cậu sao vậy?” Thấy Đào Tử bỏ đi, Tô Mạt vội vàng đứng dậy định đuổi theo.

“Không sao đâu, Đào Tử mang thai, gần đây tâm trạng không tốt, cô đừng để ý. Vất vả lắm hả Hàn Ngạo mới trở về, cô ở đây với anh ấy đi, tôi đi xem Đào Tử” Ly Thương ngăn cản Tô Mạt, sau đó cũng quay người bỏ lên tầng.

“Bà xã, em không sao chứ?” Trở về phòng Ly Thương thấy Đào Tử đang ngồi bên cửa sổ rơi lệ.

“Em không sao, em chỉ buồn cho Tô Mặc Bạch thôi. Anh ấy hi sinh nhiều như vậy nhưng lại không cho bất cứ ai biết. Em muốn nói với Mạt Mạt, nhưng lại sợ cô ấy không chịu đựng được. Nhất định cả đời cậu ấy sẽ cắn rứt lương tâm. Tuy ngoài mặt Mạt Mạt khá lạnh nhạt nhưng đối xử với người bên cạnh rất thật lòng. Thương, em phát hiện khi bản thân giữ một bí mật không thể nói, đó mới là chuyện đau khổ nhất.”

Đau lòng ôm Đào Tử vào ngực, Ly Thương lẳng lặng thở dài. Muốn trách thì cũng chỉ có thể trách vận mệnh trên người thôi.

Thanh Phong Đô cung điện Chuyển Luân Vương.

“Đồ gốc nếu không phải bốn Vương chạy đến kịp thời thì cậu đã thực sự biến mất khỏi thế gian rồi. Thật là càn quấy, tuy bốn Vương nói cần người tháo gỡ nhưng đâu có nói cậu phải mất vạn năm tu vi với ba hồn bảy phách.” Nhìn người vô cùng yếu ớt dưới điện, Chuyển Luân Vương tức tối.

“Là tại hạ ngu ngốc, vốn thấy Hàn Ngạo hút được pháp luật của tôi nên mới cho rằng tôi là người tháo gỡ. Cậu ta chỉ còn sót lại một hồn một phách, nếu không bổ sung vào hồn phách của tôi, tại hạ thật sự không nghĩ ra cách gì khác.”

Lúc này người đáp lời với Chuyển Luân Vương là Tô Mặc Bạch. Sau khi biết mình là người kia, tối ngày thứ sáu anh cho Tô Mạt ngủ say, đến tận hừng sáng mới trở về hang động mình tu luyện.

Đặt thi thể Hàn Ngạo lên tảng đá, Tô Mặc Bạch Chậm rãi chuyển pháp luật của mình vào cơ thể Hàn Ngạo, hơn nữa đồng thời phân giải hồn phách của mình, chuẩn bị tu bổ hồn phách của Hàn Ngạo, Cũng chính lúc này Chuyển Luân Vương bỗng nhiên xuất hiện.

Đầu tiên là gạt Tô Mặc Bạch Đã tổn hao rất nhiều pháp lực sang một bên, tiếp theo ông lấy một viên thuốc bỏ vào mồm Hàn Ngạo. Tô Mặc Bạch đúng là người tháo gỡ, nhưng cần là cần nội đan của anh. Chuyển Luân Vương Cũng biết nội đan của anh đã cho Tô Mạt, vì vậy nên muốn cứu Hàn Ngạo phải xem Tô Mặc Bạch có bỏ đi tu vi vạn năm của anh hay không.

Chỉ cần Tô Mặc Bạch chuyển tu vi cho Hàn Ngạo, dĩ nhiên ông có cách cứu chữa hồn phách của Hàn Ngạo rồi. Không ngờ Tô Mặc Bạch hiểu lầm ý của ông, suýt nữa nhường luôn cả hồn phách. Đến lúc đó không ai cứu được Tô Mặc Bạch nữa đâu.

Cứ thế Chuyển Luân Vương lợi dụng tu vi của Tô Mặc Bạch cứu sống Hàn Ngạo, sau đó cử người đưa Hàn Ngạo về nhà, còn chính thì mang Tô Mặc Bạch về địa phủ.

“Lạ quá, sao Tô Mặc Bạch vẫn chưa trở về?” Màn đêm buông xuống, đã đến giờ cơm tối, Tô Mạt ngồi trước bàn, nhìn vị trí để trống đầy nghi ngờ. Lẽ nào Tô Mặc Bạch bỏ đi rồi.

Đào Tử chịu đựng, cuối cùng không trả lời, chỉ im lặng ăn cơm tối.

“Có lẽ anh ấy chỉ trở về nơi tu hành trước kia thôi” Ly Thương trả lời thay vợ, anh sợ cứ im lặng mãi, cô không chịu nổi mà nói ra hết. Đã đến mức này, giữ kín chuyện của Tô Mặc Bạch thì tốt hơn.

“Nhưng anh ấy biết Hàn Ngạo đã trở về chưa?” Tô Mặc không hề tin tưởng câu trả lời của Ly Thương, cô chỉ là đang lảng tránh sự thật, nghi ngờ hỏi han tạm thời an ủi bản thân mình.

Bữa cơm tối trôi qua trong im lặng, bốn người đều có tâm sự riêng, khiến không khí trong phòng cũng chờ lên gượng gạo khác thường.

“Sao mọi người ăn tối không đợi tôi thế?” Tiếng nói quen thuộc vang lên, khiến mấy người trong phòng nhất thời mang vẻ mặt khác nhau. Đào Tử và Ly Thương thì kinh ngạc, vì hai người họ biết rõ chân tướng việc Hàn Ngạo sống lại. Còn Hàn Ngạo thì có cảm giác thân thiết hơn với Tô Mặc Bạch, đây là chuyện chưa từng xảy ra. Về phần Tô Mặc, bởi vì thấy Tô Mặc Bạch Trở về mà cảm thấy trong người nhẹ nhõm.

“Tô Mặc Bạch...”

“Sao vậy Đào Tử? Mới một ngày không thấy tôi mà đã xúc động vậy sao?” Dĩ nhiên Tô Mặc Bạch biết Đào Tử muốn nói điều gì, anh vội vã cắt lời, ngăn cô lại.

Hiểu ý Tô Mặc Bạch, Đào Tử thức thối im lặng ăn bữa tối của mình, có điều trong đôi mắt hiện lên vẻ vui sướng. Tô Mặc Bạch còn sống. Không phải nói sau khi chuyển Tuvì vạn năm cho Hàn Ngạo còn phải dùng ba hồn bảy phách tu bổ hồ cho Hàn Ngạo sao? Nhưng hiện tại Hàn Ngạo đã trở về mà Tô Mặc Bạch vẫn nguyên lành, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Xem ra chỉ đợi đến khi có một mình Tô Mặc Bạch mới có thể hỏi rõ được chuyện này.

Bởi vì anh trở về không khí trầm mặc của bữa ăn tối đã được phá vỡ, nhất thời bàn ăn lại trở về cảnh náo nhiệt như như xưa.

Sau bữa tối mọi người đều trở về phòng, còn Đào Tử lại lặng lẽ đến phòng Tô Mặc Bạch.

“Đến cùng chuyện gì sẽ xảy ra? Tôi còn tưởng anh đã...”

“Tôi còn tưởng mình chắc chắn phải chết, là Chuyển Luân Vương cứu tôi và Hàn Ngạo” Tô Mặc Bạch nhìn ra cửa sổ, kể lại đầu đuôi sự việc cho Đào Tử, “Có điều tu vi vạn năm của tôi đã mất chỉ còn lại một nửa thôi”

“Anh có thể sống sót thì tu vi vạn năng đâu quan trọng. Có điều tại sao Chuyển Luân Vương lại cứu anh? Hai người có giao tình gì à?” Tuy trông Tô Mặc Bạch có chút suy yếu, nhưng anh còn sống là tốt rồi.

“Coi như có chút sao tình, trước kia tôi từng tìm ông ấy nháo loạn, bởi vì chuyện của Tô Tô.” Giống như nhớ lại chuyện thú vị, mắt anh ánh lên nụ cười.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 30-2

Đó là chuyện khi Tô Mạt bị thiêu cháy, Tô Mặc Bạch tránh được thiên lôi khiếm một thời gian, liền đến địa phủ. Không đi qua cầu Nại Hà mà chạy thẳng đến vị trí lục đạo luân hồi. Muốn đến đó đương nhiên phải chạy ngang qua cung điện Chuyển Luân Vương.

Bản thân là Diêm Vương, đương nhiên ông biết rõ chuyện Tô Mạt và Tô Mặc Bạch. Vì vậy đã sớm an bài tùy tùng ở đó chờ anh đến.

“Không biết Diêm Quân mời tại hạ đến đây có việc gì không?” Sau khi vái chào Chuyển Luân Vương, Tô Mặc Bạch hỏi với giọng đầy cung kính. Dù sao anh cao lắm chỉ là địa tiên mà người ta là chính thần.

“Vậy cậu đến địa phủ làm gì?” Không trả lời câu hỏi của Tô Mặc Bạch, Chuyển Luân Vương hỏi mục đích anh đến đây, dù sao trong lòng ông cũng đã biết rõ đáp án.

“Diêm Quân là vua của âm phủ, mà không biết mục đích của tại hạ sao?”

“Bổn Vương biết, nhưng vì một con người tùy tiện xông vào địa phủ, hình như không có gì tốt cho cậu. Huống chi cậu sắp đột phá ngưỡng vạn năm, trở thành địa tiên, làm như vậy đáng sao?”

“Đáng, nếu như từ đầu tôi tính ra được cô ấy gặp khiếp nạn, tôi tình nguyện vứt bỏ tu vi bản thân để đổi lấy bình an cho cô ấy”

“Vốn loài vật các cậu có linh chí đã không dễ, huống chi sắp bước qua vạn năm thành tiên. Có điều bốn vương khuyển cậu một câu, trở về đi thôi, nơi này không có người cậu muốn tìm” Chuyển Luân Vương nhìn chăm chăm Tô Mặc Bạch trong chốc lát, sau đó nói xong thì vung tay biến mất.

Dĩ nhiên Chuyển Luân Vương đã nói không có, Tô Mặc Bạch sẽ không phí thời gian ở địa phủ. Anh vãi chào về phía đại điện, quay người rời khỏi địa phủ. Có điều từ đó về sau Tô Mặc Bạch là khách quen của địa phủ, rảnh rỗi lại đến điện của Chuyển Luân Vương. Chuyển Luân Vương cũng không chán ghét anh vì vậy mỗi lần anh đến ông đều căn dặn quý sai chuẩn bị trà bánh tán gẫu. Còn Tô Mặc Bạch thì nhân cơ hội hỏi thăm về chuyện Tô Mặc Bạch, biết được một vài việc của cô.

Thời gian trôi qua lâu, việc Tô Mặc Bạch biết càng ngày càng nhiều, lúc này nghe Thanh Nương dự đoán, anh mới đến thế giới này tìm cô.

“Nói cái khác, tất cả mọi chuyện bao gồm anh dùng nội đan cứu Tô Mặc Bạch và tu vi của Hàn Ngạo Đều do Chuyển Luân Vương sắp xếp à?” Nghe đến đây, Đào Tử đã hiểu ra. Nhưng cô thấy hơi sợ hãi, bởi vì cô cảm giác trong bóng tối có một bàn tay không lồ đã thúc đẩy mọi chuyện. Nhưng với những thay đổi này, tất cả mọi người đều bất lực, chỉ có thêm mắt cho bàn tay kia sắp xếp vận mệnh.

“Có thể nói như vậy, tôi đã từng phản kháng nhưng vô ích. Mọi người chúng ta đều là quân cờ của vận mệnh, chúng ta phải dựa theo quy tắc của nó, dù có một chút biến hóa thì cuối cùng vẫn về vị trí cũ thôi.” Tô Mặc Bạch ngẩng đầu nhìn Đào Tử, thở dài thườn thượt.

“Vậy chúng ta phải làm gì? Chấp nhận tất cả, dựa theo quỹ đạo của nó sao? Nhưng mà tiếp theo sẽ thế nào đây?” Đào Tử lo lắng sờ bụng mình.

Nếu là trước kia cô sẽ trả lo nghĩ đến việc vận mệnh an bài. Nhưng hiện tại thì khác, không phải chỉ có mình cô, ngoại trừ Ly Thương, có sinh mạng đang lớn dần trong bụng.

“Tôi cũng không biết phải làm gì, nếu chấp nhận tôi không biết tiếp theo sẽ thế nào nữa. Có lẽ lần này chết đi, sẽ không còn cơ hội sống lại nữa.” Tô Mặc Bạch thản nhiên cười, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. “Tôi chả có gì phải bận tâm, tôi chỉ hy vọng Tô Tô được hạnh phúc.”

Đào Tử và Tô Mặc Bạch nhỏ giọng nói chuyện trong phòng lại không hay nghe được ngoài cửa có bóng dáng lặng lẽ rời đi.

Không còn sớm, cô cũng trở về nghỉ ngơi đi. Hiện tại chúng ta chỉ là quân cờ, tất cả chỉ phải đợi đến an bài kế tiếp thôi, Không có lựa chọn nào khác. Cô đang mang thai, thoải mái đi, thả lỏng tinh thần” bất đắc dĩ nhún vai, Tô Mặc Bạch thấy thời gian không còn sớm nữa, liền thúc giục đầu tự trở về phòng.

Nhìn Tô Mặc Bạch, Đào Tử đương nhiên biết do anh nói đúng. Đối kháng với vận mệnh thường kết cục không có gì tốt cả. Trước mắt mọi người đều còn sống, tạm thời như vậy là đã tốt rồi, đến khi có biến uy hiếp đến tính mạng thì bàn sau. Đào Tử chào Tô Mặc Bạch liền rời khỏi phòng.

Trở về phòng, Ly Thương đang giữa vào cửa sổ nhìn bầu trời bên ngoài. Biết Đào Tử đã về, anh kéo rèm cửa lại, ôm cô vào lòng.

“Sao đi lâu như vậy?”

“Thương, nếu như vận mệnh an bài không tốt đẹp cho anh. Vậy anh sẽ lựa chọn chấp nhận hay phản kháng?” Đào Tử ngẩng đầu, nhìn vào mắt Ly Thương, nghiêm túc hỏi.

“Chỉ cần có em bên cạnh anh, dù là chấp nhận hay phản kháng đều được.” Nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán Đào Tử, “Sao bỗng nhiên lại hỏi như

vậy? Em và Tô Mặc Bạch đã nói gì?”

Không hề che giấu, Đào Tử kể hết chuyện tối nay cho Ly Thương nghe, sau đó cô nhìn anh, cất lời hỏi lần nữa.

“Thương, chúng ta phải làm thế nào đây? Nhẫn nhục chịu đựng hay là chống cự? Em chả sợ gì hết, em chỉ sợ vận mệnh chia cách chúng ta và cả con mình nữa. Chuyện này em thấy không thể tiếp tục che giấu, nên để Tô Mặc và Hàn Ngạo biết mới phải. Đông người sức mới mạnh, huống chi họ cũng là quân cờ.” Đào Tử xoa bụng, mặt hiện lên vẻ lo lắng.

“Rồi mọi chuyện sẽ tốt cả thôi, ngày mai chúng ta sẽ bàn bạc kĩ hơn.” Nhìn vợ mình lo lắng, Ly Thương thầm thề trong lòng, dù thế nào cũng sẽ bảo vệ tốt gia đình của mình, bảo vệ tốt cho Đào Tử và con, cho dù có phải trả giá bằng tính mạng.

“Sao mới sáng sớm mà vẻ mặt mọi người nghiêm trọng thế? Xảy ra chuyện gì?” Buổi sáng Tô Mặc vừa xuống tầng đã thấy nhóm Đào Tử ngồi trên ghế sofa, nhỏ giọng bàn luận gì đó.

“Mặt Mặt, bọn mình có chuyện muốn nói với cậu.” Thấy Tô Mặc xuống lầu, Đào Tử vội vàng đứng dậy, kéo Tô Mặc ngồi xuống bên cạnh, sau đó nhìn cô chăm chăm, ra vẻ thần bí.

“Có chuyện gì thì nói đi, lẽ nào giữa chúng ta còn có bí mật à? Đến cùng là sao?” Tô Mặc khó hiểu nhìn mọi người.

“Chúng ta đang bị lợi dụng, nói chính xác hiện tại vẫn bị người ta nắm trong lòng bàn tay.” Nhìn Đào Tử, Ly Thương cất lời nói ra đáp án.

“Chuyện Hàn Ngạo không phải tình cờ, tất cả đều đã được sắp xếp...” Đào Tử nhìn Tô Mặc, nói đầu đuôi chuyện gần đây cho cô nghe.

“Cậu nói là cái chết của Hàn Ngạo đã được sắp sẵn, vốn hiện tại Tô Mặc Bạch vốn đã hoàn toàn biến mất trên thế gian này. Nhưng vì chúng ta đều là quân cờ nên hiện tại Hàn Ngạo và Tô Mặc Bạch còn sống ư?” Nghe xong về mặt Tô Mạt trở nên khó coi.

“Đúng, cho nên hôm đó khi cậu hỏi Tô Mặc Bạch đi đâu mình mới trở về phòng. Bởi vì mình sợ cậu biết Tô Mặc Bạch vì tác thành hạnh phúc của cậu mà hy sinh bản thân sẽ đau khổ. Nhưng không ngờ anh ấy còn sống quay lại.” Cầm tay Tô Mạt, Đào Tử nói hết cảm xúc che dấu bấy lâu nay.

“Tô Mặc Bạch đâu đều là thật sao? Anh hao phí tu vi của mình, thậm chí còn dùng linh hồn cứu Hàn Ngạo, xuýt nữa không quay về được, tất cả đều là thật à?” Mặt Tô Mạt đỏ hoe nhìn Tô Mặc Bạch.

“Chỉ cần em hạnh phúc, tôi bằng lòng làm tất cả.” Tô Mặc Bạch không trả lời Tô Mạt, chỉ khẽ nói băng quơ làm Tô Mạt rơi lệ.

“Sao anh ngốc như vậy, lẽ nào anh muốn cả đời này em đều sống trong áy náy sao?”

“Không đâu, nếu một ngày em biết sự thật, đau lòng khổ sở, tôi sẽ bảo Đào Tử xóa sạch trí nhớ của em, tôi đã chuẩn bị hết rồi.”

Lời nói của Tô Mặc Bạch khiến Tô Mạt á khẩu, cô thật sự không biết phải làm sao cho phải. Cô đã lựa chọn chung sống với Hàn Ngạo, huống chi đã xác định chắc chắn tình cảm mình dành cho Tô Mặc Bạch chỉ là tình thân. Có lẽ tình cảm của anh, cô phải đợi kiếp sau mới hoàn trả được.

Hàn Ngạo tỉnh lại không thấy Tô Mạt đâu, vì anh anh ta khỏi phòng, trùng hợp nghe Đào Tử kể lại lý do anh còn sống. Thảo nào anh lại có cảm giác thân thiết khó hiểu với Tô Mặc Bạch, anh có thể sống lại đều nhờ anh ta cả. Đi xuống tầng, Hàn Ngạo đứng sau lưng Tô Mạt, gật đầu với Tô Mặc Bạch, “Cảm ơn anh.”

“Nếu đã biết chuyện này thì chúng ta đừng rối rắm ai cứu ai nữa. Hiện tại chúng ta chỉ là quân cờ của vận mệnh, nhưng chúng ta phải nghĩ cách làm sao đối kháng mới đúng. Có lẽ là rất khó khăn, nhưng chúng ta ít ra phải nghĩ ra cách tự vệ đúng không? Lẽ nào để mặc nó trêu cợt?” Đào Tử nhìn mọi người trầm mặt, cất lời xoa dịu không khí.

“Không thể nào, nếu thật sự có thể đối kháng được thì bây giờ tôi đã không ngồi đây. Tôi vốn định hi sinh bản thân cứu Hàn Ngạo, nhưng kết quả hiện tại thế nào?” Tô Mặc Bạch lắc đầu, làm sao anh không muốn phản kháng lại số phận, song từng thất bại không chỉ một lần, cho nên đã sớm vứt bỏ ý nghĩ này rồi.

“Tôi không hiểu vì sao chúng ta lại bị vận mệnh lựa chọn, trở thành quân cờ trong tay nó, mặc cho nó sắp xếp?” Hàn Ngạo cất lời, nói ra nghi vấn xưa mình.

“Bây giờ nhìn lại nhất định Chuyển Luân Vương đã biết tất cả chuyện này, tuy nhiên nếu chúng ta hỏi ông ấy, ông ấy sẽ nói hay sao? Có lẽ ông ấy cũng sẽ nói do vận mệnh an bài không chừng.” Tô Mặc Bạch nghĩ đến Chuyển Luân Vương thì lại lắc đầu, phủ định ý nghĩ đến hỏi ông.

“Cũng không nhất định, có lẽ ông ấy đang chờ chúng ta đến hỏi chân tướng thì sao. Tôi thấy cứ thử xem.” Nghe lời Tô Mặc Bạch nói, Tô Mặc cẩn thận suy nghĩ chốc lát rồi mới cất lời bày tỏ ý nghĩ của mình.

“Bây giờ nhìn lại nhất định Chuyển Luân Vương đã biết tất cả chuyện này, tuy nhiên nếu chúng ta hỏi ông ấy, ông ấy sẽ nói hay sao? Có lẽ ông ấy cũng sẽ nói do vận mệnh an bài không chừng.” Tô Mặc Bạch nghĩ đến Chuyển Luân Vương thì lại lắc đầu, phủ định ý nghĩ đến hỏi ông.

“Vậy thì đi một chuyến đến địa phủ thôi, tôi đi với em, những người khác đều ở nhà, một khi có chuyện gì thì cũng dễ dàng giúp đỡ lẫn nhau.” Tô Mặc Bạch nhìn mọi người trong phòng, sau đó nói với Tô Mặc.

“Tôi cũng đi, để Ly Thương ở nhà chăm sóc Đào Tử là được rồi.”

“Vậy thì ba người chúng ta cùng đi, em và Hàn Ngạo đều là huyết mạch thần thú, có lẽ người nó muốn tìm chính là hai bọn em.” Nhìn Hàn Ngạo, Tô Mạt hỏi xem Tô Mặc Bạch nhìn nhận thế nào.

“Như vậy cũng tốt. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát ngay lập tức.” Tô Mặc Bạch gật đầu rồi mở ra kết giới, sau đó đi vào, còn Tô Mạt thì nhìn Đào Tử và Ly Thương, sau đó đi cùng Hàn Ngạo vào kết giới.

Đi trên đường Hoàng Tuyền, trong lòng ba người đều có chút bùi ngùi. Đây là lần đầu tiên nhiều người như vậy đi trên con đường này, còn trong trạng thái gấp gáp, nghĩ cũng thật buồn cười.

“Tiểu Bạch, anh nói xem Chuyển Luân Vương có nói sự thật cho chúng ta biết không?” Tô Mạt cau mày đi bên cạnh Tô Mặc Bạch.

“Chuyện này cũng khó nói lắm, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó thôi.” Tô Mặc Bạch lắc đầu, anh cũng không chắc chắn được. Dù sao người ta là vua của Diêm La, còn anh chỉ là địa tiên tu luyện vạn năm thôi.

Trong lúc nhất thời ba người không nói câu nào, chỉ im lặng đi đến thành Phong Đô, chỉ là trong lòng còn chút bất an, không biết tiếp theo họ sẽ đối mặt với điều gì.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 30-3

Trong điện Chuyển Luân Vương thành Phong Đô.

“Tốc độ rất nhanh, lần này ngài định làm như thế nào?” Tần Quảng Vương tươi cười nhìn Chuyển Luân Vương đối diện.

“Ban đầu chúng ta đánh cuộc chỉ nói xem tôi có giữ được huyết mạch thần thú không biến mất hay không. Bây giờ tôi đã làm được, tiền cược tôi đã thắng, có gì làm hay không làm chứ?” Chuyển Luân Vương nhàn nhã vuốt chòm râu của mình.

“Nhưng bây giờ người ta đến kéo binh vấn tội đây, ngài xem người ta như quân cờ, sắp xếp nhiều chuyện như vậy, ngài nên xử lí ra sao?”

“Thì cứ xem như vận mệnh tôi luyện là được. Tôi luyện cũng tốt cho họ mà, hiện tạ người tu hành càng ngày càng kém, tôi sắp xếp cho họ trái luyện có gì không tốt hả?”

“Bốn vương cũng muốn xem thử, trận cuối cùng này ngài sẽ làm thế nào?” Tần Quảng Vương cười đặt quân cờ xuống, sau đó chờ Chuyển Luân Vương đánh tiếp.

“Cũng nên kết thúc rồi. Ngài lại thua, ha ha ha, khiêm nhường, khiêm nhường.” Trầm ngâm chốc lát, Chuyển Luân Vương đặt một quân cờ, sau đó cười vang.

“Khởi bãm điện hạ, ngoài điện có người cầu kiến. “

“Vừa nhắc đã đến. Không biết Tần Quảng Vương có muốn theo tôi xem hết vở kịch này không?” Chuyển Luân Vương nhìn Tần Quảng Vương đang mang vẻ mặt há hê trước mắt, phát tay bảo quý sai đưa người đến.

“Có gì không thể chứ?”

Dĩ nhiên người cầu kiến là nhóm Tô Mạt, ba người theo quý sai bước vào điện.

“Tham kiến Chuyển Luân Vương, Tần Quảng Vương.” Thấy hai vị Diêm Quân trên điện, đầu tiên ba người sững sốt, sau đó cúi người vái lạy.

“Đứng lên đi, không cần làm mấy nghi thức rườm rà này. Bốn vương đã biết tại sao các người đến đây rồi.” Chuyển Luân Vương vung tay lên nâng ba người dậy, sau đó bảo quý sai chuẩn bị ghế cho họ.

“Nếu Diêm Quân đã biết, vậy thì xin ngài hãy giải thích đi ạ.” Tô Mạt lên tiếng.

“Chuyện này phải nói đến xưa kia rất lâu. Các người đều biết huyết mạch tứ đại thần thú thượng cổ đúng không? Hôm nay chỉ còn lại Kỳ Lân và Phượng Hoàng, còn Thanh Long và Huyền Vũ đã tuyệt diệt. Nếu đến thế hệ các người mà huyết mạch thần thú bị biến mất triệt để, bốn vương không nhẫn tâm.

Khi bốn vương biết được huyết mạch thần thú còn tồn tại, ta đã âm thầm điều tra các người. Đại khái tư chất của các người cũng không khiến ta hà lòng, so với người thừa kế thượng cổ thì có thể nói là rất kém. Vì vậy tất cả mọi chuyện các người trải qua đều do bốn vương tôi luyện.

Nói là tôi luyện nhưng xưa nay bốn vương không đẩy các người vào tuyệt cảnh, cho nên mới lần lượt sắp xếp, lần lượt giải cứu. Có lẽ với các

người mà nói thì chỉ cảm thấy đây là vận mệnh trêu ghẹo, mà trước giờ bốn vương chưa hề có ý nghĩ đưa các người vào chỗ chết.” Chuyển Luân Vương nói xong, ngẩng đầu nhìn ba người, đợi họ phản ứng.

Lời nói của Chuyển Luân Vương khiến Tô Mạt và Hàn Ngạo im lặng trầm tư. Quả thật họ thừa kế huyết mạch vẫn còn vô cùng yếu. Một chút xíu chuyện nhỏ đã làm khó hai người, nhưng từ từ trải luyện, đạo phép cũng càng lúc càng tinh thông. Nhất là Tô Mạt, gần như luôn bị nguy hiểm bao vây, vì vậy thu hoạch cũng lớn nhất.

“Nhưng mà ngài tôi luyện chúng tôi thì có liên quan gì đến Tô Mặc Bạch chứ? Vì cứu tiểu nữ và Hàn Ngạo, suýt nữa anh ấy đã hồn phi phách tán. Lẽ nào anh ấy cũng là huyết mạch gì đó sao?” Tô Mạt nhìn chăm chăm Chuyển Luân Vương, đợi câu trả lời của ông.

“Đây cũng là khảo hạch cuối cùng bốn vương cho các người. Tô Mạt, nếu bọn họ chỉ còn một người sống sót, cô sẽ chọn ai?” Tần Quảng Vương này giờ vẫn im lặng bỗng cất lời, khiến ba người đều kinh hoàng.

Tiếng nói Tần Quảng Vương không ngừng vang vọng bên tai Tô Mạt, cô nhìn hai vị Diêm Quân vẻ mặt nghiêm túc, thật sự không hiểu sao bọn họ lại bắt cô lựa chọn như thế.

“Nếu tôi không lựa chọn thì sao?” Tô Mạt cười lạnh lùng.

“Đây không phải là chuyện cô không thể không đưa ra quyết định.” Tần Quảng Vương hoàn toàn chẳng đoái hoài đến thái độ của cô.

“Xin hỏi Diêm Quân, ngài khảo hạch như vậy có ý nghĩa gì chứ. Hai người chỉ một người còn sống?” Cô dời mắt nhìn Chuyển Luân Vương, ánh mắt lấp lánh vẻ kiên định. Nếu nhất định phải chọn một trong hai, dù cô chết cũng không để họ làm hại đến Hàn Ngạo và Tô Mặc Bạch.

“Khảo hạch là khảo hạch, không có tại sao gì cả. Tô Mạt, cô mau quyết định đi. Nếu cô không thể ra tay, vậy bốn vương giúp cô.” Chuyển Luân Vương vuốt râu, nhìn Tô Mạt đầy vẻ kiên quyết, sau đó chuyển mắt nhìn hai chàng trai phía sau cô. Lúc này vẻ mặt hai người giống nhau, có lẽ suy nghĩ trong đầu cũng chẳng khác gì nhau.

Không thể phủ nhận, lúc vừa nghe được chỉ một trong hai có thể sống, Hàn Ngạo lựa chọn hi sinh mình theo bản năng, để Tô Mặc Bạch sống sót. Nếu không nhờ tu vi vạn năm của Tô Mặc Bạch, bây giờ anh cũng không đứng ở đây. Về phần Tô Mạt, tin rằng anh ta có thể chăm sóc cô thật tốt thay anh, vả lại theo cách nói của Chuyển Luân Vương, đây cũng là khảo hạch cuối cùng của Tô Mạt, có lẽ sau này sẽ không phải gặp chuyện thế nữa. Như vậy dù anh biến mất song cũng yên tâm rồi.

Còn đối với tmb, anh vốn đã sớm biến mất trên thế gian này, dù là trước đây anh dùng nội đan cứu tm hay dùng tu vi vạn năm cứu sống hng, anh cũng coi như là người đã chết, dù chết lần nữa thì có sao đâu? Huống chi với anh, tm chỉ có tình thân, nếu như là anh chết có lẽ cô sẽ đau khổ nhưng không lâu sau cũng sẽ nguôi ngoai. Về phần sau này, tin rằng hng nhất định sẽ yêu thương chăm sóc cô.

“Hai người đừng nghĩ hi sinh bản thân các thành cho đối phương, em muốn hai người cùng rời khỏi với em. Nên tốt nhất hai người bỏ ý nghĩ đấy đi.” tm quay đầu nhìn về mặt tmb và hng, cảm thấy trong lòng nổi giận. Lần đầu tiên cô nghiêm túc nói với họ như vậy.

“Cô không để cho họ nghĩ cách, vậy bản thân cô có cách gì nào? Làm liều à? Đáng tiếc nơi này là âm phủ, cô cảm thấy chỉ với sức lực ba người mà có thể thoát khỏi hàng trăm vạn âm binh của ta sao?” Như sợ tiết mục không đủ đặc sắc, Tần Quảng Vương thờ ơ nhìn ba người họ, gương mặt còn nở nụ cười khinh khi.

Đúng vậy, nơi này là thành Phong Đô, cho dù ba người họ có thể chạy thoát được điện Chuyển Luân Vương, nhưng làm sao chạy khỏi thành Phong Đô? Đừng nói đến quý binh trăm vạn, chỉ cần Diêm Quân hạ lệnh đóng cửa thành, ba người bọn họ đều không thể chạy đi. Lẽ nào phải lựa chọn thật sao?

“Tôi có thể lựa chọn.” tm bỗng cất lời khiến mọi người sửng sốt.

Tần Quảng Vương đặc ý nhìn Chuyển Luân Vương bên cạnh như thể ông đã thắng trận này. Tuy nhiên Chuyển Luân Vương chẳng buồn để ý, hiển nhiên trong lòng ông đã có ý nghĩ khác.

Còn hng và tmb phía sau lại hiện lên cùng một vẻ mặt, đó là biểu cảm như trút được gánh nặng. Đối với họ, tm có thể nghĩ thông suốt, dùng một người đổi lấy bình an cho hai người thì đã có lợi rồi.

“Cô lựa chọn thế nào?” Tần Quảng Vương vô cùng háng hái nhìn Tô Mạt, hiển nhiên rất mong đợi cô nói đáp án như ông mong muốn. Vì đã là người thì ai mà chẳng ích kỷ, không ai dùng cái chết của mình để đổi lấy sự sống cho người khác. Về phần tmb, cậu ta vốn không phải là người, cho nên hết lần này đến lần khác hi sinh bản thân cứu người. Nhưng hng và tm thì khác, họ đều là người cả. Như vậy lần này ông thắng chắc rồi. Lúc trước ông và Chuyển Luân Vương đánh cuộc về thiên tính của con người đó là ích kỷ.

Nghe thấy câu hỏi của Tần Quảng Vương, Chuyển Luân Vương chỉ vuốt râu mỉm cười. Nếu đổi lại là người khác thì lúc này ông đã thua cuộc rồi. Nhưng với tm thì không, nếu không ông cũng không giúp đỡ nhiều như vậy.

“Điện hạ, chỉ cần một người trong ba người chúng tôi chết thì hai người còn lại có thể bình an rời khỏi không?” tm không trả lời, hỏi ngược lại hai

vị Diêm Quân, bàn tay vốn thả lỏng cũng lặng lẽ nằm lại, như ẩn giấu gì đó trong lòng bàn tay.

“Cũng có thể nói như vậy, tóm lại cuối cùng có khả năng rời đi chỉ hai người thôi.” Không suy nghĩ nhiều Tần Quảng Vương đáp lời Tô Mạt, nhưng trong lòng nảy sinh cảm xúc khác thường.

“Diêm Quân giữ lời chứ?” Không cho Tần Quảng Vương có thời gian suy nghĩ, tm nhanh chóng đặt câu hỏi, đôi mắt đậm vẻ quyết liệt.

“Bốn vương đã nói đương nhiên giữ lời.”

Chuyển Luân Vương bên cạnh nghe thấy Tần Quảng Vương trả lời bỗng vuốt râu cười lớn, “Tần Quảng Vương, ngài thua rồi, ngài nhận thua đi thôi.”

“Sao lại thua? Không phải cô ta nói đã có lựa chọn rồi sao?” Tần Quảng Vương khó tin hỏi lại.

“Ngài biết tm sẽ lựa chọn thế nào không?” Chuyển Luân Vương vung tay lên với Tô Mạt, ra hiệu cô ngồi xuống trước.

“Nếu cô ta đã nói vậy thì đương nhiên một trong hai người này phải chết.”

“Không phải đâu, ngài đã mắc mưu nha đầu này rồi.”

“Mắc mưu?”

“Nha đầu này lựa chọn tự sát, vậy hng và tmb sẽ sống sót, hơn nữa theo lời ngài nói, nhất định sẽ để hai người này rời khỏi. Tô Mạt, bốn vương nói có đúng không?”

tm cười khở gật đầu, không hổ là Diêm Quân, chút trò vặt này không qua mắt được ông.

“Sao ngài dám khẳng định cô ta sẽ hi sinh bản thân đổi lấy bình an cho hai người kia chứ?” Dù thầy cô thừa nhận, Tần Quảng Vương cũng không tin.

“Nha đầu, chìa tay ra, đưa vật đó cho Tần Quảng Vương xem đi.”

hng và tmb mỗi người kéo một tay Tô Mạt, mở lòng bàn tay cô, thấy được một viên tròn tròn đỏ thắm.

Tần Quảng Vương đặt lên mũi người kĩ, nhất thời sắc mặt khó coi.

“Sao cô lại có vật này?”

“Tô Tô, vật kia rốt cuộc là gì?”

“Nghe nói đến Hoa Bỉ Ngạn chưa? Hoa Bỉ Ngạn, hoa nở không thấy lá, lá mọc không thấy hoa. Nhưng loài cây này nghìn năm mới kết được một quả, đó là thứ hai cậu vừa thấy. Đừng xem thường nó, dù là Đại La Kim Tiên chỉ cần dính phải một chút cũng sẽ lập tức hồn khi phách tán.” Tần Quảng Vương hừ lạnh, ánh mắt tức tối lườm Tô Mạt. Không ngờ nha đầu này lại có tâm tư như vậy, rốt cuộc ông đã đánh giá thấp loài người rồi.

“Được rồi, đừng hậm hực nữa, quả này ông đã lấy, coi như không thiệt thòi rồi.” Chuyển Luân Vương cười cười đi đến bên cạnh Tần Quảng Vương.

“Nha đầu, bốn vương quả nhiên không nhìn lầm cô, bạn cô đợi cũng đã lâu rồi, trở về đi thôi. Hi vọng sau này các người sẽ không còn đến làm phiền bốn vương nữa.” Nói xong hai bị Diêm Quân đồng thời biến mất.

“Rốt cuộc có thể về nhà rồi.”

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 30-4

Khác với tâm trạng lúc đến, hiện tại vì trong lòng đã nhẹ nhõm nên bước chân của cả ba cũng nhanh hơn, chỉ chốc lát đã đến cửa nhân gian.

“Tô Tô, đến nhân gian rồi tôi sẽ rời đi, sau này nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại.” Tô Mặc Bạch đi phía sau bỗng cất giọng trầm lắng.

“Tô Mặc Bạch, vậy là sao, anh không theo em về nhà à?” Tô Mạt kéo tay Tô Mặc Bạch lại, vẻ mặt cũng trở nên khó coi.

“Bây giờ Hàn Ngạo đã trở lại rồi, tôi cũng nên rời đi, cậu ta nhất định sẽ đối xử rất tốt với em, như vậy tôi cũng yên tâm rồi. Dù gì tôi cũng là yêu, tuy đã vượt qua thiên kiếp vạn năm trở thành địa tiên, nhưng hiện tại nguyên khí hao tổn nặng nề, tôi cần phải điều dưỡng. Có điều em cứ yên tâm, chỉ cần em có việc tôi sẽ chạy đến ngay.” Tô Mặc Bạch vuốt tóc Tô Mạt, luyến tiếc nói.

“Tô Mặc Bạch, đừng cho rằng em không biết trong lòng anh nghĩ gì, em biết anh muốn tránh né bọn em, em...” Tô Mạt không thốt ra được lời cuối cùng. Có thể nói gì đây? Cuối cùng người cô lựa chọn là Hàn Ngạo, chỉ có thể xin lỗi anh mà thôi.

Nhìn vẻ mặt Tô Mạt, Hàn Ngạo khẽ vỗ vai cô, “Anh ở nhà chờ em, hai người cứ từ từ nói chuyện.”

Tô Mạt gật đầu, sau đó nhìn bóng dáng Hàn Ngạo biến mất ở cửa nhân gian.

“Đi theo em.” Tô Mạt kéo Tô Mặc Bạch đi đến lối ra.

“Tôi nói này, rốt cuộc hai người đang chơi trò gì thế?” Giọng nói đột ngột vang lên khiến hai người giật mình.

“Thanh Nương?” Tô Mạt nghe thấy tiếng nói quen thuộc bèn quay đầu lại, nhìn thấy Thanh Nương, cô rất ngạc nhiên không hiểu vì sao chị cũng xuất hiện ở đây, lẽ nào từ trước đến nay chị luôn đi theo Tô Mặc Bạch?

“Ô cô nương, đã lâu không gặp.” Thanh Nương gật đầu cười, sau đó đưa tay kéo Tô Mạt đến ngắm nghĩa từ trên xuống dưới, “Vẫn như xưa nhỉ!”

“Thanh Nương, sao chị lại ở đây?” Tô Mạt cũng quan sát Thanh Nương một hồi rồi cất lời hỏi thăm.

“Sau khi mấy Quỷ vương cho rằng đại tiên đã chết, tôi liền bám quẻ, sau đó mượn hiện tượng thiên văn đến đây. Tôi luôn cảm thấy rằng đại tiên chưa chết, quả nhiên là tôi đã đúng.” Thanh Nương cười, kể lại cho Tô Mạt nghe nguyên nhân.

“Hóa ra là vậy, nhưng hình như chị thay đổi rồi.”

“Thật sao? Tôi cũng cảm thấy mình thay đổi khá nhiều, nếu ban đầu tính cách tôi như thế này thì sẽ không mang đến tai bay vạ gió cho bản thân và chồng tôi.”

“Chị không sao chứ? Nếu vẫn ôm ý nghĩ này dễ không có lợi cho việc tu hành của chị đâu.” Tô Mạt lo lắng khuyên.

“Tô cô nương, cô yên tâm, trong lòng tôi đã hiểu rõ tất nhiên sẽ không làm đường lỡ bước. Có điều cô và đại tiên đã trải qua nhiều chuyện như vậy, không phải nên ở bên nhau sao? Huống chi trong số mệnh của cô không chỉ có người đàn ông kia thôi.”

“Thanh Nương, lời này là sao?” Tô Mạt kinh ngạc, cảm thấy khó hiểu.

“Tô cô nương, Thanh Nương bất tài, học được một chút thuật bói toán, dựa theo số mệnh của cô, trong lòng cô không chỉ có một mình Hàn Ngạo. Mà đại tiên đã vì cô làm nhiều việc như vậy, lẽ nào cô không thể chấp nhận người sao?”

“Thanh Nương, ngay cả số sinh tử cũng không thể xem được số mệnh của tôi, sao chị lại có thể kết luận được?”

“Tô cô nương, cô có ân tái sinh Thanh Nương, trong lòng tôi rất cảm kích cô. Vốn tôi cũng không xem chính xác được số mệnh cô, nhưng tôi mạo hiểm đánh đổi đạo hạnh trăm năm, vất vả lắm mới xem được nhân duyên của cô. Tôi thật sự không tài nào nhìn cảnh đại tiên lại một lần nữa ẩn núp lén nhìn cô hạnh phúc. Phần hạnh phúc này các người đều nên có cả.” Thanh Nương kéo tay Tô Mạt Bạch đặt lên tay Tô Mạt.

“Tôi đã gặp Hàn Ngạo rồi.” Dường như cảm thấy mình nói còn chưa đủ thuyết phục, Thanh Nương lại lên tiếng nói ra một tin tức khiến cả hai đều sửng sốt.

“Hàn Ngạo?”

“Cô tìm Hàn Ngạo khi nào? Thanh Nương, huyệt như vậy sao cô không bàn bạc với tôi?” Tô Mạt Bạch thấy Tô Mạt lo âu, trong lòng anh có chút đau xót.

“Thấy hai người cứ dây dưa, Thanh Nương cũng sốt ruột. Hàn Ngạo kia không sao, ngược lại cậu ta còn chấp nhận đề nghị của tôi.”

“Đề nghị? Đề nghị gì?” Nghe thấy Hàn Ngạo chấp nhận đề nghị của Thanh Nương, Tô Mạt kinh ngạc hỏi lại.

“Không bằng hai người theo tôi trở về thế giới trước đây đi.”

“Trở về với chị? Là sao? Hàn Ngạo đâu?” Tô Mạt khó hiểu.

“Cậu ta không sao, cô không cần lo. Tôi đã tính được thiên tượng sắp xảy ra, nói cách khác, chúng ta có thể trở về thế giới cũ. Tô cô nương, tôi hi vọng cô có thể suy nghĩ thật kỹ, tiếp tục ở thế giới này hay là trở về với chúng tôi. Tôi nghĩ đại tiên nhất định muốn rời khỏi thế giới này, linh khí nơi đây quá ít, không thích hợp cho đại tiên tu luyện. Bạn của cô có lẽ cũng sẽ rời khỏi đây với cô.”

“Rời khỏi đây, đến thế giới của các người? Vậy tất cả mọi chuyện ở đây sẽ ra sao?”

“Cho dù cô đến thế giới của chúng tôi, tất cả cũng không có ảnh hưởng gì. Với tính cách của cô, dù không có gì cả ở thế giới kia cũng có thể sống rất vui vẻ. Huống hồ linh khí đầy đủ, dù Tô cô nương có sau trăm tuổi vẫn có thể tu hành như tôi, vẫn có thể ở bên cạnh đại tiên.”

“Để tôi suy nghĩ đã.” Tô Mạt im lặng chốc lát, sau đó quay người đi về phía hướng nhà. Còn Tô Mặc Bạch nhìn thấy vẻ mặt âm đạm của cô liền định đuổi theo.

“Công tử Mặc Bạch, để Tô cô nương suy nghĩ kỹ càng cũng tốt. Tôi không muốn hai người có kết cuộc như vậy. Tôi dùng đạo hạnh trăm năm đổi lấy quẻ bói này người tin tôi đi.” Thanh Nương kéo Tô Mặc Bạch lại, sau đó nhìn bóng lưng Tô Mạt rời xa, mỉm cười

“Thanh Nương, sao cô có thể lỗ mãng như vậy? Đạo hạnh trăm năm nào có dễ gì?” Lời nói của Thanh Nương khiến Tô Mặc Bạch dừng bước, có lẽ thật sự nên cho Tô Mạt một chút thời gian.

“Người và Tô cô nương đều là ân nhân của Thanh Nương, đương nhiên Thanh Nương hi vọng hai người đều tốt đẹp, đạo hạnh trăm năm có là gì đâu.”

“Thanh Nương, cảm ơn cô. Chỉ mong Tô Tô sẽ không quá phiền lòng. Tô Mặc Bạch ngần đầu nhìn về hướng Tô Mạt đi khuất, sau đó mang theo Thanh Nương biến mất khỏi công viên.

“Mạt Mạt, cậu trở về rồi hả? Tô Mặc Bạch đâu?” Sau khi chia tay với Thanh Nương, một mình Tô Mạt đi về nhà, vừa đi vừa suy nghĩ cô có nên đến thế giới kia không. Một bên là Hàn Ngạo một bên là Tô Mặc Bạch, mà cô chỉ có một, lẽ nào chia thành hai nửa ư? Vì quá chú tâm suy nghĩ nên trở về nhà rồi mà cô cũng không biết, đến khi Đào Tử lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của cô.

“Tô Mặc Bạch....” Tô Mạt thầm cười mình, mãi lo suy nghĩ nên cô đã quên mất Tô Mặc Bạch rồi, “Tạm thời anh ấy đã đi về trước rồi.”

“Mạt Mạt, bây giờ cậu định thế nào?”

“Mình đã sống chung với Hàn Ngạo rồi, chỉ có thể xin lỗi Tô Mặc Bạch thôi. Lúc trước mình vẫn luôn xem Tô Mặc Bạch là người thân, nhưng sau khi biết tất cả mọi chuyện anh ấy đã làm thì lại cảm thấy rối rắm. Cảm thấy mình ở bên Hàn Ngạo là có lỗi với anh ấy. Tuy nhiên mình chỉ có một, không thể chia làm hai nửa, mình nhất định phải phụ lòng một người. Đào Tử, có phải mình thất bại lắm không?” Tô Mạt dựa vào vai Đào Tử lẩm bẫm.

“Mới vừa rồi mình gặp được Thanh Nương ở thế giới kia, chị ấy nói trong số mệnh của mình không chỉ ở bên một người. Nhưng làm sao có thể chứ? Ngay cả số sinh tử còn không xem được mệnh mình mà. Thanh Nương bảo đã đánh đổi đạo hạnh trăm năm mới bói ra được. Đào Tử, mình thật sự hoang mang quá.”

“”Thanh Nương nói số mệnh của cậu không chỉ ở bên cạnh một người là sao?” Đào Tử hỏi.

“Thanh Nương bảo mình theo họ đến thế giới kia. Mình không biết phải làm gì, một bên là Hàn Ngạo, một bên là Tô Mặc Bạch, mình rối quá.” Tô Mạt cười khỗ.

“Lựa chọn sống chung với Hàn Ngạo là vì mình biết mình yêu anh ấy, còn tình cảm đối với Tô Mặc Bạch chỉ là dựa dẫm. Có điều, thấy Tô Mặc Bạch xả thân cứu mình hết lần này đến lần khác, tự nhiên mình cũng cảm động, mình...”

“Cảm động không phải là yêu, đúng không?” Thấy Tô Mạt ngập ngừng, Đào Tử nói thay suy nghĩ của cô.

“Phải, cảm động không phải là yêu. Có lẽ nếu không có Hàn Ngạo, mình sẽ vì cảm động này mà lựa chọn chung sống với Tô Mặc Bạch. Nhưng giữa mình và anh ấy luôn luôn có Hàn Ngạo, nên mình sẽ tôn trọng tình cảm của mình, ở bên cạnh người mình yêu.”

“Nhưng cậu rồi là không biết nên từ chối Tô Mặc Bạch thế nago đúng không? Vì cậu không đành lòng tổn thương anh ấy.”

“Đúng vậy, mình sợ câu nói kia của Thanh Nương sẽ làm Tô Mặc Bạch hi vọng nhiều hơn. Nên mình không đành lòng, cũng không biết nói thế nào mới giảm mức thương tổn đến thấp nhất.”

“Mình nghĩ Tô Mặc Bạch tự có quyết định của anh ấy.” Do dự chốc lát, Đào Tử bỗng cất lời, “Mình cảm giác anh ấy không làm khó cậu đâu. Ban đầu vì cứu Hàn Ngạo, anh ấy muốn hi sinh bản thân, từ bỏ tu vi và hồn phách của mình, vá hồn phách cho Hàn Ngạo, để các cậu bên nhau. Thật ra thì lúc đó mình đã từng cố ngăn cản anh ấy. Nhưng cuối cùng anh ấy chỉ thản nhiên nói một câu, nếu như đến lúc đó cậu thật sự vì chuyện này mà tự

trách vậy thì hãy xóa sạch trí nhớ của cậu về anh ấy đi, chỉ cần cậu có thể sống hạnh phúc là đủ.”

Nói đến đây, Đào Tử cảm thấy thổn thức không thôi.

Lúc này ở trên lầu, hai người đàn ông cũng đang trao đổi.

“Vậy đến cùng anh định thế nào?” Ly Thương hỏi.

“Quyền lựa chọn là ở Mạt Mạt, nhưng tôi sẽ không từ bỏ.” Hàn Ngạo ngẩng đầu, giọng nói kiên quyết.

“Dù anh định làm thế nào, tôi cũng sẽ ủng hộ anh. Đối lại là tôi thì cũng vậy thôi.” Ly Thương vỗ vai Hàn Ngạo, nhìn anh với ánh mắt thấu hiểu.

Vùng ngoại ô thành phố A, trong hang động Tô Mặc Bạch tu luyện.

“Cô thật càn quấy. Khoan hãy nói về việc cô dùng đạo hạnh mình để bói toán, chỉ nói đến vận mệnh của cô ấy không chỉ có một người đàn ông cũng đã hoang đường. Dù là tôi hay Tô Tô, chúng tôi đều không thể chấp nhận được người khác chia sẻ tình cảm của chúng tôi. Dù là Hàn Ngạo kia, cậu ta cũng sẽ không lui bước. Cô nói như vậy chẳng phải làm khó Tô Tô sao?”

“Công tử, nếu số mệnh của Tô cô nương đã như thế sao cô ấy lại không thể ở cùng hai người?”

“Niên đại cô sống tuy đàn ông có thể ba vợ bốn nàng hầu nhưng cô có thấy phụ nữ có hai chồng không? Đây không phải là cô càn quấy thì là gì?”

Thanh Nương á khẩu không trả lời được. Không ngờ chị làm ma đã lâu, ngay cả tư tưởng cũng khác thường.

“Là tôi suy nghĩ không chu đáo. Tôi cảm thấy Tô cô nương và công tử phải nên ở bên nhau. Nếu không phải xảy ra chuyện bất trắc kia, Tô cô

nường vẫn còn ở lại, hai người đã sớm thành đôi rồi.”

“Chuyện này cũng không thể trách cô, là tôi nặng lời rồi. Khi nào là lúc thích hợp rồi đi?” Tô Mặc Bạch dịu giọng.

“Giờ Tý ngày mai.”

“Cô chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta đi.” Tô Mặc Bạch mệt mỏi dựa vào vách đá, sau đó xoa tay với Thanh Nường.

“Chúng ta thôi ư? Công tử không định mang theo Tô cô nương sao?” Thanh Nường kinh ngạc với quyết định của anh.

“Hiện tại cô ấy nhất định đang nghĩ làm sao để không tổn thương tôi, tôi không muốn làm khó cô ấy. Tôi nghĩ tôi rời đi chính là lựa chọn tốt nhất cho chúng tôi.” Tô Mặc Bạch cười chua chát, ánh mắt nhuốm vẻ cô đơn, “Sao tôi không muốn đưa cô ấy theo chứ? Nhưng cô ấy không yêu tôi, dù miễn cưỡng thì có ích gì đâu? Nếu thời gian còn lại không nhiều, thôi thì tranh thủ đi thăm cô ấy một lần.”

Tô Mặc Bạch biến mất trong hang động. Lúc này đêm đã khuya, mọi người đã về phòng mình nghỉ ngơi. Đứng bên cạnh giường Tô Mặc Bạch, Tô Mặc Bạch quyến luyến nhìn khuôn mặt cô đang ngủ say. Dựa theo tu vi của anh, dù dùng phân nửa cứu Hàn Ngạo vẫn có thể đảm bảo cô không phát hiện ra anh được.

“Nếu như tôi ích kỉ một chút mang em đi, em có trách tôi không?” Tô Mặc Bạch thầm hỏi, “Tôi nên làm sao đây? Nếu như rời đi, tôi sẽ không còn gặp lại em nữa. Nếu sau này không còn thiên tượng như thế nữa, Tô Tô, hi vọng em đừng quên tôi.”

“Đi thôi.” Tô Mặc Bạch quay đầu nhìn về phía Thanh Nường, thản nhiên bảo Thanh Nường bày trận.

“Công tử, người thật sự không nghĩ lại sao? Có lẽ Tô cô nương bằng lòng đi cùng chúng ta đây.” Thanh Nương nhìn Mặc Bạch, không sao hiểu được.

“Tôi không hề nói cho cô ấy biết hôm nay là ngày chúng ta rời đi.”

“Nhưng không phải hôm qua người đi tìm Tô cô nương sao? Tại sao không nói với cô ấy việc này?”

“Tôi không muốn làm khó cô ấy, đi thôi. Thanh Nương, chuyện tình cảm xưa nay không thể có người thứ ba xen vào.”

“Thôi được rồi, công tử, hi vọng lúc người trở về sẽ không hối hận.” Thanh Nương nhìn Tô Mặc Bạch hồi lâu rồi bày trận.

Theo thời gian trôi qua, Tô Mặc Bạch cảm giác được một dòng xoáy mãnh liệt ủa đến, kết giới trở về rốt cuộc đã mở ra.

“Công tử, chúng ta đi thôi.” Thanh Nương nhìn xung quanh lần nữa, sau đó quay người đi vào trong kết giới.

Tô Mặc Bạch đáp một tiếng rồi quay người nhìn lại thành phố của cô gái mà anh yêu, lần này rời đi không hẹn ngày gặp lại, hi vọng sự ra đi của anh sẽ không khiến Tô Mặc phiền muộn.

“Tô Tô, em phải hạnh phúc, tôi không thể ở bên cạnh em nữa rồi.” Tô Mặc Bạch im lặng thờ dài, quay người đi vào kết giới.

“Tô Mặc Bạch!” Tiếng nói phía sau khiến anh dừng bước, anh quay đầu lại, thấy Tô Mặc đang chạy đến gần.

“Công tử, kết giới không thể duy trì trong thời gian dài, người nên thừa dịp kết giới chưa đóng bỏ Tô cô nương hãy đi theo chúng ta.” Thanh Nương khẽ nói với Tô Mặc Bạch.

“Tô Tô, sao em đến đây?” không để ý đến Thanh Nương, Tô Mặc Bạch khẽ hỏi Tô Mạt.

“Tại sao anh rời đi không nói với em một tiếng? cứ thế lặng lẽ đi sao?” Nhìn vẻ mặt dịu dàng của Tô Mặc Bạch, Tô Mạt cảm thấy tim mình như bị siết chặt. Cảm giác này rất đau, không phải đối với người yêu mà là mất đi người thân.

“Tô Tô đừng xúc động mà ra bất kì quyết định nào. Tôi biết rõ cảm giác em dành cho tôi là gì, chỉ trách rằng tôi đến quá muộn. Không nói với em là vì sợ em rối rắm. Tô tô, em phải hạnh phúc.” Tô Mặc Bạch giơ tay lên, vén sợi tóc lòa xòa ra sau tai cho cô, rũ mắt che giấu nỗi lòng của mình.

“Vì như vậy mà anh ra đi không lời từ biệt sao?” Tô Mạt cau mày nhìn chằm chằm Tô Mặc Bạch.

“Đừng buồn Tô Tô. Nếu có thể tôi hi vọng tìm được kiếp sau của em, sau đó không để lỡ nữa. Tô Tô, tôi phải đi rồi, em nhất định phải vui vẻ.” Anh đưa tay ôm Tô Mạt vào lòng, thầm ước ao thời gian ngừng lại ngay tại khoảnh khắc này, như vậy anh và Tô Tô không bao giờ chia xa.

“Công tử, đã đến giờ rồi.” Thanh Nương nhìn kết giới bắt đầu khôi phục, lo lắng thúc giục Tô Mặc Bạch.

“Tô Tô, tôi đi đây, em bảo trọng.” Anh hôn lên trán Tô Mạt, quay người đi vào kết giới mà không ngoái đầu lại, vì anh sợ một khi quay lại sẽ luyến tiếc không muốn rời đi nữa. Như vậy đối với ba người họ sẽ chỉ có khổ đau mà thôi.

“Mặc Bạch, anh phải bảo trọng.” Phía sau vang lên tiếng nói nghẹn ngào.

Nước mắt rơi xuống, Tô Mạt nhìn bóng dáng anh dần dần biến mất trong kết giới. trong lòng cô biết rõ, kể từ nay về sau, Tô Mặc Bạch đã thật

sự biết mất khỏi thế giới này, cô cũng không còn nhìn thấy hồ ly nhỏ kia nữa.

“Mạt Mạt, cảm ơn em đã chịu ở lại.” cách đó không xa, Hàn Ngạo thấy Tô Mạt rơi lệ, anh đi đến choàng qua vai cô, lặng lẽ an ủi.

“Em xin lỗi.” Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo, bỗng chốc không biết phải nói gì, chỉ có thể luống cuống nhìn anh, tàn đầy áy náy.

“Chúng ta về nhà thôi.” Anh cười nắm lấy tay cô, hai người chậm chạp đi về nhà, “Em chịu ở lại anh đã thấy hạnh phúc lắm rồi, đừng bao giờ nói xin lỗi anh.”

Chiếc bóng hai người kéo thật dài in trên đường, như thể họ sẽ mãi mãi tựa sát vào nhau, bách niên giai lão.

Một tháng sau.

“Bây giờ cú rể và cô dâu trao nhẫn cưới.”

Tiếng nói người dẫn chương trình vang lên, trên sân khấu, Hàn Ngạo và Tô Mạt đen nhẫn cưới cho nhau. Sau khi mọi chuyện được giải quyết, người có tình đương nhiên sẽ trở thành quyền thuộc.

“Mạt Mạt, chúc mừng cậu nhé!” Đào Tử cười với Tô Mạt, có thể thấy bạn mình hạnh phúc, cô cũng rất vui vẻ. Đào Tử đưa tay sờ bụng, quay đầu lại nhìn về phía Ly Thương, hạnh phúc của cô cũng ở ngay bên cạnh.

“Đào Tử, sau này chúng ta có thể làm sui gia đấy.” Hàn Ngạo tươi cười nhìn vợ chồng Ly Thương.

“Ý kiến hay, tôi cảm thấy như vậy rất tốt.” Ly Thương cười đáp lại.

Nửa năm sau.

“Sinh rồi ạ, chúc mừng anh là một bé trai.” Y tá đi ra khỏi phòng sinh, báo tin tốt cho ba người đang lo lắng chờ đợi bên ngoài.

“Ha ha, Ly Thương, con trai nhà anh sau này phải bảo vệ con gái nhà tôi rồi.” Hàn Ngạo cười vỗ vai Ly Thương, sau đó ôm Tô Mạt đã lớn bụng vào lòng.

“Sao anh biết con anh là con gái, không chừng là con trai giống con tôi thì sao?” Biết được mẹ con Đào Tử bình an, vẻ mặt nghiêm trọng của Ly Thương rốt cuộc cũng nhẹ nhõm, anh vỗ vai Hàn Ngạo trêu chọc.

“Thôi, mau đi xem Đào Tử và em bé đi.” Tô Mạt giận dỗi nhìn hai người đàn ông, sau đó đi vào phòng bệnh.

“Đào Tử, cực cho cậu rồi.”

“Mạt Mạt, gần đây thế nào? Bị nghén có nặng không?” Thấy Tô Mạt, Đào Tử rất vui.

“Không đến nỗi, gần đây khá hơn rồi, nhờ vào cách cậu chỉ hết đây. xem ra tinh thần cậu cũng rất tốt, có đói bụng không? Mình còn cố ý bảo Hàn Ngạo nấu cháo gà cho cậu nữa.” Tô Mạt lấy hộp giữ nhiệt ra.

“Vẫn chưa đói, hơi mệt, mình muốn ngủ. Thương, anh đến trông con đi.” Nhìn dáng vẻ Ly Thương ngập ngừng, Đào Tử buồn cười. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh có phản ứng như vậy.

Nghe thấy Đào Tử gọi, Ly Thương bước đến làm theo Đào Tử hướng dẫn, cẩn thận ôm con vào lòng, Nhìn cảnh tượng ấm áp như vậy, Hàn Ngạo và Tô Mạt lặng lẽ lui ra khỏi phòng bệnh, rời bệnh viện về nhà. Cuối cùng tất cả đều viên mãn.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 31-1: Ngoại truyện về Ly Thương (1)

Tôi tên Ly Thương, vốn sinh ra trong một thế gia cổ xưa thần bí. Từ khi còn bé ông nội đã ôm tôi chơi đùa, dạy tôi đọc sách, viết chữ. Nội dung sách rất khó hiểu, đọc thế nào cũng không thể lưu loát trôi chảy. Nhưng với tôi đó là niềm vui thú lớn nhất thuở bé thơ.

Tôi lớn dần và bắt đầu hiểu chuyện, ông nội tìm thầy bùa phép giỏi nhất trong gia tộc đến dạy tôi nhập môn. Sau đó đích thân ông hướng dẫn tôi vẽ bùa, niệm chú, đốc thúc tôi luyện võ, kiện thân. Ông còn thường xuyên luyện ra một vài dược liệu để tạo tủy mới cho tôi, cho nên từ nhỏ tôi đã lợi hại hơn mấy anh chị em khác.

Quên nữa, ông nội tôi là tộc trưởng, ba mẹ đã qua đời lúc tôi còn bé, nghe nói ba là đứa con trai ông thương yêu nhất. Có lẽ cũng vì thế mà ông đốc sức bồi dưỡng tôi trở thành người nói nghiệp. Cho nên ông đi đâu, làm gì đều mang tôi theo. Dĩ nhiên là ngoại trừ chuyện đi vệ sinh, bởi vì chuyện này không cần canh gác.

Thành thực thì thuở bé tôi rất nghịch ngợm, gây ra không ít tai họa nhưng ông nội không bao giờ trách phạt. Vì vậy tôi thường xuyên dùng bùa phép hoặc trận pháp ông nội dạy tỷ thí với các cô chú. Biết làm sao được, người cùng trang lứa thật sự đâu có ai chịu nổi một cú của tôi.

Ngày một trưởng thành, chuyện về gia tộc tôi cũng biết nhiều hơn. Tôi biết long mạch, biết huyết mạch phượng hoàng, biết huyết mạch kỳ lân.

Những điều này là mục tiêu mà gia tộc hướng đến. Bản lĩnh của tôi cũng càng ngày càng cường đại, tôi có thể bày ra trận pháp mà ngay cả các trưởng bối cũng không thể phá giải, hoặc là làm ra bùa phép mê hoặc họ. Ông nội ngày càng đánh giá cao tôi.

Năm tháng trôi đi, đến lúc tôi 17 tuổi. Dựa theo tục lệ của gia tộc, mỗi đứa trẻ trưởng thành đều phải ra ngoài trải nghiệm, tôi cũng không ngoại lệ. Hôm sinh nhật, ông nội đã tặng tôi máu mắt phượng bồ Đề, hy vọng lúc tôi bị thương có thể dùng nó để kéo dài tính mạng.

Cứ thế tôi bắt đầu cuộc sống trải luyện. Tôi vừa đi vừa hồi tưởng những lời ông nội từng nói. Hiện tại trong nhân gian có một người thừa kế huyết mạch Phượng Hoàng đang ở bên ngoài trải luyện, ông nội bảo tôi nghĩ cách tiếp cận cô ấy để lấy được huyết mạch phượng hoàng. Khi đó tôi còn chưa biết, người thừa kế huyết mạch phượng hoàng sau này sẽ gắn gũi với mình đến vậy.

Rời khỏi gia tộc, tôi giống như con chim được rời khỏi lồng. Tôi đi bắt ma, trêu chọc đủ thứ yêu quái trà trộn ở nhân gian, mỗi ngày với tôi đều là mới lạ. Sau một năm, cuối cùng tôi tìm được người thừa kế viết mặt phượng hoàng.

Đó là một cô gái rất xinh đẹp, mái tóc dài buông xõa đến eo, dưới tóc mái ngang là đôi mắt tròn xoe luôn mang theo nét cười, mũi nhỏ nhắn, gương mặt hồng hào. Vừa cười đã thấy lúm đồng tiền ngọt ngào, nhìn rất muốn cắn một cái. Lần đầu tiên gặp cô ấy, trong lòng tôi xuất hiện một cảm giác rất khó tả, trực giác mách bảo tôi phải đi theo cô ấy.

Đó là khoảng thời gian tôi cảm thấy vui vẻ nhất. Xem cô ấy bắt ma, đối phó yêu quái, phượng hoàng màu vàng rực rỡ vờn quanh người cô ấy. Trong vô thức hình bóng của cô ấy đã chiếm lấy lòng tôi, tôi bỗng cảm thấy chán ghét sứ mạng ông nội giao cho mình, tôi không muốn tình cảm dành cho cô ấy pha lẫn sự lợi dụng.

Cũng không biết ông nội hay được tin tức từ đâu, dùng bí pháp gửi thư bảo tôi nghĩ cách tiếp cận người thừa kế huyết mạch phượng hoàng, cướp lấy truyền thừa huyết mạch, trong thư còn kèm theo một gói thuốc bột.

Tôi do dự, một bên là ông nội yêu thương tôi từ bé, một bên là cô gái mang đến cho tôi rung động đầu đời. Tôi không muốn phụ lòng tin của ông nội, càng không muốn lợi dụng người mình thích, trong lúc nhất thời tôi rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Dường như hiểu được nỗi rối rắm trong lòng tôi, ông nội lại gửi thư nói nếu tôi không thể làm được thì ông sẽ cử người khác đến, đến lúc đó an toàn của cô ấy sẽ không thể nào đảm bảo được. Vì an toàn của cô ấy nên tôi đã hạ quyết tâm làm nghe lời ông.

Trong khoảng thời gian sau đó, tôi đã biết tên cô ấy là Đào Tử. Cuối cùng tôi tìm được cơ hội tiếp cận cô ấy.

Và một buổi trưa trời nắng đẹp, Đào Tử truy đuổi một con Nhiếp Thanh Quỷ đến kho hàng bỏ hoang. Đánh nhau một trận với nó làm nó bị thương. Không ngờ là con quỷ kia rất gian xảo, lợi dụng lòng thương hại và sự ngây thơ của Đào Tử bảo cô đến gần nó, thế mà cô lại làm theo.

Tôi rất muốn xông đến bảo cô ấy đừng đi, nhưng lý trí ngăn tôi lại, cuối cùng cô ấy cũng bị thương, oán khí Nhiếp Thanh Quỷ dùng mạng trả giá làm sao có thể dễ dàng phá giải, sau khi rời khỏi kho hàng, cô ấy liền ngất xỉu ven đường.

Tôi ôm thân thể nhỏ nhắn ấy đưa đến nơi mình ở, lấy máu mắt phượng Bồ Đề trị thương cho cô. Thực ra không cần dùng đến vật quý giá như vậy, nhưng tôi muốn dành cho cô ấy thứ tốt nhất. Cuối cùng Đào Tử tỉnh lại, đôi mắt mê man nhìn xung quanh khiến tôi thương tiếc. Tôi chào hỏi cô ấy, bắt đầu cuộc đối thoại đầu tiên. Biết được tôi dùng máu mắt phượng Bồ Đề cứu

mình, cô ấy không giấu nổi giận mình, thực sự vô cùng đáng yêu, nhưng tôi không dám có hành động gì, sợ sự lỗ mãng của mình sẽ dọa cô.

Cứ thế cô ở lại, lúc tôi chăm sóc sẽ lén bỏ thuốc một ông nội đưa vào thức ăn. Việc làm đó khiến tôi vừa đau lòng vừa tự trách, nhưng nếu tôi do dự thì ông nội sẽ có cách khác, tôi không nhẫn tâm nhìn người khác dùng thủ đoạn tàn độc với Đào Tử.

Dần dần tôi cảm nhận được dường như cô ấy cũng có cảm tình với mình. Phát hiện này càng khiến tôi phiền muộn, bởi vì trong tình huống như vậy, mà tôi lại có mục đích với cô ấy. Ăn thứ bột đó thì huyết mạch phượng hoàng trong cơ thể cô ấy sẽ xao động ngày càng mạnh mẽ. Đã thế, đề phòng tôi mềm lòng trước Đào Tử, ông nội lại cử người chú nổi tiếng tàn bạo trong gia tộc đến giám thị tôi.

Vì an toàn của người con gái mình thích, tôi đành phải tiếp tục hành động đáng khinh bỉ kia. Nào ngờ đến lúc sắp thành công lại bị Đào Tử phát hiện cuộc trao đổi giữa tôi và chú.

Nhìn vẻ mặt cô ấy khiếp sợ, tôi rất muốn bước đến ôm cô ấy, nói hết nỗi khổ tâm của mình. Tuy nhiên sau khi chú tôi biết chuyện, ông định đi đến ra tay với Đào Tử. Tôi hoảng sợ truyền âm cho ông, nếu ông làm hại cô gái này thì tôi sẽ hủy hoại bản thân tôi ngay, thế là ông do dự.

Trong lòng ngổn ngang, trong một thoáng tôi muốn thuyết phục Đào Tử, song tự bản thân cũng đã rõ, cô ấy sẽ không giao ra huyết mạch phượng hoàng. Kết cục giống như tôi nghĩ, cô ấy không đồng ý. Chú tôi nhất thời nôn nóng liền ra tay với Đào Tử, nhưng tôi nhanh hơn một bước, đánh một chưởng khiến cô ấy nội thương phun ra máu. Thật ra tôi chỉ muốn giúp cô ấy tống máu bầm ra, dù như vậy nhất định sẽ bị hiểu lầm.

Quả nhiên Đào Tử rất đau khổ còn tôi thì không tài nào an ủi được. Tôi sợ chú sẽ làm hại cô ấy, nên giả vờ ra vẻ muốn tấn công lần nữa để ép cô ấy

giao ra huyết mạch, thật ra điều tôi muốn là cô ấy nhanh chóng chạy đi. Rút cuộc Đào Tử không đành lòng đánh tôi bị thương, chỉ dùng phượng hoàng hỏa quán lấy tôi, rồi rời khỏi nơi đó.

Chú muốn đuổi theo nhưng tôi giả vờ như bị ngọn lửa đã thương, cản đường ông. Cuối cùng cô ấy cũng an toàn rời đi.

Tôi được chú mang về gia tộc, dường như ông nội đã nhìn thấu sự tình tuy nhiên lại không nói gì, chỉ bảo tôi dưỡng thương cho tốt. Khoảng thời gian đó, tôi lúc nào cũng lo lắng cho an toàn của Đào Tử. Thực ra đôi khi tôi rất nghi ngờ, tại sao khoảnh khắc nhìn thấy cô ấy thì tôi đã mê đắm. Có điều tình cảm là như vậy, luôn luôn khó diễn tả, yêu là yêu, không có lý do gì cả.

Bởi vì bị thương không nặng, nên tôi nhanh chóng bình phục, được ông nội gọi đến mật thất gia tộc, tức tối răn dạy. Hơn nữa còn bắt tôi phải lấy được huyết mạch phượng hoàng, nếu không ông sẽ bắt Đào Tử, biến cô ấy thành người rồi rèn luyện thành công cụ giết người. Đến tận giờ phút này tôi mới biết được, gia tộc còn có rất nhiều tài phép. Ông nội cho tôi rời khỏi gia tộc một lần nữa, giao cho tôi một lá cờ màu đen, ông nói đây là cờ hiệu Thiên hồn, được chế tạo từ cả nghìn linh hồn, oán khí rất nặng. Không biết tại sao, tôi bắt đầu bài xích gia tộc. Tôi chán ghét phương pháp tà ác, nhưng tôi lại đang ở trong một gia tộc như vậy.

Gặp lại Đào Tử, khi đó vừa mới truyền thừa huyết mạch lại cho một cô gái tên là Tô Mạt. Cô ấy mặt mũi tái nhợt ngời đó khiến tôi đau lòng. Lúc bị phát hiện, cảm xúc trong đôi mắt mà mình ngày đêm nhớ mong khiến tôi rất muốn giải thích tất cả mọi thứ, nhưng bên cạnh có quá nhiều ánh mắt giám thị, tôi không dám...

Tô Mạt vừa hồi phục sức lực, cho rằng tôi muốn làm hại Đào Tử thì lao vào tấn công. Không muốn dây dưa, tôi lập tức đến bên cạnh Đào Tử, dùng cô ấy uy hiếp Tô Mạt.

Đào Tử nhìn tôi bằng ánh mắt tuyệt vọng, dường như không thể tin được những chuyện đã xảy ra trước đây. Tôi không có cách nào để phân trần rằng đó chỉ là màn kịch tôi buộc phải diễn để bảo vệ cô ấy. Nhìn về mặt Đào Tử lúc đó, tôi không kiềm chế được hôn lên đôi môi ấy. Đó là nấc hôn đầu tiên của chúng tôi, cô ấy không giẫy dụa. Khi nụ hôn kết thúc, tôi đặt dao găm vào tay Đào Tử, nắm tay cô ấy đâm thật mạnh về phía mình rồi quay người bỏ đi trong sự kinh ngạc của cô ấy.

Những ánh mắt giám thị kia đến gần tôi, tôi chỉ lạnh lùng liếc mắt bảo họ về nói với ông nội, tôi sẽ làm theo giao hẹn, đừng làm hại Đào Tử. Tôi lảo đảo quay về nơi tôi và cô ấy từng sống, sau đó rơi vào hôn mê.

HUYẾT MẠCH PHƯỢNG HOÀNG

Tô Niên Cận Thời
www.dtv-ebook.com

Chương 31-2: Ngoại truyện về Ly Thương (2)

Khi tôi tỉnh lại thì đã trở về phong mình trong gia tộc, tôi biết ông nội sẽ lại đến, tôi lẳng lặng chờ đợi.

Quả nhiên biết tin tôi đã tỉnh, ông liền tìm đến, chúng tôi nói chuyện rất nhiều. Ông hứa sẽ không đụng đến Đào Tử, nhưng với điều kiện tôi phải lấy được huyết mạch Phượng Hoàng. Lúc đó tôi sẽ được tự do, ông còn hứa sẽ đồng ý chuyện hôn sự của tôi và Đào Tử, nếu cô ấy đồng ý.

Tôi biết chuyện long mạch, bởi vì từ bé đã nghe trưởng bối nói ở vị trí Tây Nam có một nhánh long mạch, cứ qua vài năm sẽ chuyển mình. Có điều trước đó nó sẽ rơi vào thời kỳ suy yếu, khi đó chỉ cần phong ấn được long mạch là có thể hút được long khí, thay đổi số mệnh, tu thành chính quả. Tôi không biết đến cùng kế hoạch của gia tộc có thành công hay không. Dù sao đây cũng không phải là long mạch nhỏ, linh căn cũng không phải loại xoàng, muốn phong ấn đâu dễ như nói, chỉ là tôi biết nói ra cũng chẳng khuyên ngăn được gì nên đành im lặng.

Tôi đồng ý với ông nội, ông thời dài, đưa cho tôi một con ấn. Đó là con ấn dành cho người thừa kế của gia tộc. Tôi có chút kinh ngạc, không hiểu sao ông nội lại làm vậy. Ông chỉ vuốt đầu tôi, vẻ mặt hiền hòa giống như lúc tôi còn bé, sau đó quay người rời đi.

Lại ra đi lần nữa, tôi biết ông nội vẫn sẽ giám thị. Nhưng lúc này tôi đã nghĩ thông suốt, chỉ cần ép buộc mình năm là có thể rời xa những thứ này,

không phải thế sao?

Tôi biết huyết mạch Phượng Hoàng phải kích hoạt, chỉ cần kích hoạt thì sẽ xuất hiện số kiếp nghìn năm, lại tiến hành truyền thừa lần nữa. Tôi âm thầm bày ra rất nhiều trở ngại cho Tô Mạt, nhìn cô ta giải quyết từng bước một, nhìn Đào Tử xuất ngoại rồi quay về, nhìn chàng trai tên Hàn Ngạo xuất hiện.

Tôi biết Đào Tử rất rõ tất cả đều do tôi làm nhưng từ đầu đến cuối không xuất hiện. Tôi hi vọng sau khi tất cả kết thúc, lại có thể trước mắt cô ấy cầu xin được tha thứ, dù khả năng kia cực kỳ nhỏ nhoi.

Tôi từng xuống Âm Ti cướp hồn với Tô Mạt, bày kết giới trong tiệm cô ta, còn lợi dụng cờ hiệu Thiên Hồn bố trí bảy cửa ải cho họ, nhìn họ vượt qua từng cửa một. Trong thời gian đó, tôi còn thu thập đủ loại vật phẩm cần thiết để phong ấn long mạch. Rất nhiều lần thấy Đào Tử cô đơn, muốn xông ra song nghĩ đến ánh mắt giám thị xung quanh nên tôi bỏ qua ý định này.

Tiểu Hi

Hi

Thời gian trôi qua từng chút, thoắt cái đã mấy năm. Tôi vẫn đấu pháp với Tô Mạt, rốt cuộc mở ra kiếp số nghìn năm của cô ta. Đúng lúc này ông nội cho tôi biết, thời gian phong ấn long mạch sắp đến, bảo tôi chuẩn bị mấy linh hồn và thể xác của mấy cô gái sinh ngày chí âm. Tôi không muốn giết người, tuy trong chuyện này tôi đã làm hại rất nhiều người, thế nhưng những cú chí mạng cuối cùng đều do người của ông nội cưỡng tay.

Tôi đến một khách sạn suối nước nóng ở thành phố D, bày trận pháp hấp dẫn những cô gái này tự chui đầu vào rọ. Đã thu thập được hầu hết vật phẩm phong ấn, chỉ thiếu duy nhất Đá Tam Sinh.

Nhiều năm phiêu bạt tôi đã biết một cô gái tên là Nguyệt. Cô ta rất đẹp, trên thực tế cô ta đẹp hơn Đào Tử rất nhiều. Cô ta thích tôi mà trong lòng tôi vốn dĩ không còn vị trí nào cho cô ta. Nguyệt biết tường tận mọi chuyện của tôi với Đào Tử, thế nhưng vẫn không hề che giấu cảm tình của mình.

Lúc nghe thấy tôi muốn xuống Âm Ti, mặc kệ ba mình phản đối, Nguyệt lặng lẽ đi theo. Chỗ Đá Tam Sinh đương nhiên được bảo vệ rất nghiêm ngặt, vì tôi mà Nguyệt bất chấp lấy được một mảnh Đá Tam Sinh, cũng chính vì thế mà mặt cô dính nghiệp hỏa Âm Ti, dung nhan bị hủy hoại. Một nửa khuôn mặt hoàn mỹ không tổn hao gì, một nửa còn lại thì như ác quỷ, không có da thịt, chỉ có xương trăn hếu.

Dung mạo bị hủy hoại, cô trở nên cuồng loạn, đây là chuyện thường tình của con người. Một cô gái xinh đẹp thoáng chốc biến thành như vậy, đổi lại là ai cũng sẽ thế thôi. Dáng vẻ này của Nguyệt khiến tôi cảm thấy áy náy, nhưng vẫn chẳng thể trao cho cô ấy tình yêu mà cô ấy ước ao. Có lẽ là tôi lòng dạ sắt đá, tuy nhiên trái tim con người kỳ lạ thế đó. Nó nhỏ bé nên chỉ có thể đủ chứa một người, ít nhất với tôi là vậy. Điều tôi có thể làm chỉ là ở bên cạnh Nguyệt, chăm sóc song không thể nào yêu cô được.

Kế hoạch coi như thành công, chỉ chớp mắt đã lấy được vài linh hồn của mấy cô gái. Không biết số mệnh an bày hay là do duyên phận, nhóm Tô Mạt lại đến đây. Bởi vì họ đột ngột đến nên tôi giấu Cửu Bảo trong rừng rậm.

Nhìn nhóm Đào Tử muốn bảo vệ những cô gái kia khiến tôi có chút không nhẫn tâm. Tôi không phải người tàn bạo, không hề thật sự muốn làm hại mấy cô gái này. Họ biết được chuyện Cửu Bảo là do Đào Tử trở lại trở lại gia tộc của mình, nhưng cô ấy không giống như tôi, mất đi truyền thừa cô ấy không cách nào vào được thung lũng. Lúc này tôi vây khốn Tô Mạt trong kết giới, chỉ muốn kéo dài một chút thời gian, không để họ bị cuốn vào chuyện này. Bởi vì chỉ cần Tô Mạt bị cuốn vào, Đào Tử cũng sẽ vào theo. Trớ trêu thay ở đời chuyện không theo ý nguyện của người ta bao giờ,

Đào Tử bị cuốn vào còn Tô Mạt thì đã tỉnh lại. Toàn bộ mọi chuyện vượt khỏi quỹ đạo kiểm soát của tôi.

Tiểu Hi

Hi

Thời gian cách ngày phong ấn càng lúc càng gần, tôi đành phải giấu đi linh hồn của một cô gái thể chất Lữ Đình, bởi vì mỗi một linh hồn đều sẽ ảnh hưởng đến phong ấn. Tôi không ngờ việc tôi làm lại triệt để đẩy Nguyệt vào đường cùng. Lần cuối cùng tôi đến khách sạn tìm cô gái sinh vào ngày tháng chí âm kia, cô ta theo đuôi tôi vây Đào Tử trong kết giới. Nhưng pháp thuật của cô ta làm sao đấu lại Đào Tử, tuy cuối cùng Đào Tử bị thương nhưng Nguyệt lại tan thành mây khói. Cô ta mãi mãi không biết thể chất Đào Tử khác với người thường. Bình thường tuy vết thương sẽ chảy máu, cũng sẽ đau đớn nhưng tốc độ lành lại rất nhanh, bởi do viên máu mắt phượng Bồ Đề tôi đã trao cho cô ấy.

Tô Mạt muốn dành lại linh hồn của cô gái kia, tôi không làm khó cô ta bởi từ đầu tôi đã không có ý định mang nó đi. Tôi định bụng làm bộ bị cướp rồi sau đó rời đi thì không ngờ Đào Tử lại xuất hiện. Dù biết thể chất cô ấy khác người thường nhưng vẫn khiến lòng tôi kinh hoàng. Tôi trả hồn phách kia cho Tô Mạt song lại mang theo Đào Tử. Tôi biết chỗ đặt thể chất cô gái Lữ Đình kia có bố trí cơ quan, liền nhắc nhở Tô Mạt đi xem Hàn Ngạo.

Trong bệnh viện, lúc tôi vừa muốn rời đi thì Đào Tử đã kéo tôi ở lại, có lẽ do xúc động, cũng có lẽ do đã sớm muốn làm như vậy, nên tôi đưa Đào Tử đến khách sạn, biến cô ấy trở thành người của mình. Đó là lần đầu tiên của chúng tôi.

Giây phút chia xa vẫn phải đến, có lẽ tôi sẽ không bao giờ trở lại, có lẽ ông nội sẽ giam giữ tôi. Lúc rời khỏi tôi vẫn có chút bất an bèn quay lại,

thấy Đào Tử trở về khách sạn sưởi nước nóng và ngủ thật say, tôi mới an tâm đến vùng núi Tây Bắc liền kề với Tây Nam, nơi đó là địa điểm phong ấn long mạch.

Đến hang núi, tôi vừa nhìn đã thấy ông nội và mấy cô gái nằm trên đất. Em họ Ly Uyên đang tính toán thời gian phong ấn tốt nhất. Điều tôi ngạc nhiên nhất chính là Cửu Bảo đang đặt ở kia đáng lẽ phải nằm trong tay Tô Mạt.

Đối với hành động của tôi, ông nội rất phẫn nộ, ông đánh tôi mắng tôi rồi sau đó rời khỏi hang động với em họ. Ông bắt tôi mau sớm tìm được hai linh hồn còn lại. Trong đó có một linh hồn tôi đang giữ nhưng không thể giao ra được. Từ xưa đến nay có rất nhiều người muốn phong ấn long mạch, mà tôi lại nhận thấy ông nội không thể nào làm được điều đó. Tuy nhiên cũng không chắc chắn lắm, vì ở đây còn có Cửu Bảo. Bản thân Cửu Bảo là sự tồn tại nghịch ý trời, mà hiện tại dùng để phong ấn long mạch, thế nên chưa biết mọi chuyện có thành công hay không.

Ba ngày sau sẽ là thời cơ tốt nhất, tôi tìm đủ mọi lý do trì hoãn kéo dài đến ngày cuối cùng. Không ngờ Ly Uyên lại dùng Đào Tử uy hiếp tôi. Tôi biết được người khởi xướng phía sau, cũng giải cứu Đào Tử, có thể gặp lại cô ấy cảm giác rất tốt.

Tôi và Đào Tử hội họp với nhóm Tô Mạt, gần đây vì quá bận rộn tôi không có quan sát tinh tượng, thế mà không ngờ lại xuất hiện điềm hung như thế. Đang lúc chúng tôi nói chuyện thì truyền đến một tiếng gầm thét. Khi chúng tôi chạy đến, mấy cô gái đã bắt đầu bị lấy máu, hai đứa em họ tôi cũng nằm bất động trên đất.

Tôi muốn kuyeen ông nội, nhưng ông đang ở trạng thái điên cuồng hơn bao giờ hết. Cuối cùng chúng tôi vẫn không thể nào ngăn cản được ông, ông nội đã sắp sửa tiến hành phong ấn cuối cùng. Hàn Ngạo bảo Đào Tử

chiêu hồn mấy cô gái, muốn ngăn cản hồn họ đến gần linh hồn long mạch. May mà biện pháp này có hiệu quả...

Lúc chúng tôi tưởng như mọi chuyện đã được cứu vãn thì ông nội bỗng đứng lại bỏ qua phong ấn linh mạch. Ông lấy lại cò hiệu Thiên hồn và da người âm thai, ông đứng trước mặt tôi, có lẽ là muốn kết liễu đứa cháu bất hiếu, có điều cuối cùng vẫn không xuống tay.

Ông nội đi rồi, chúng tôi thu dọn mọi chuyện thỏa đáng, đến tận khi tôi nằm trên đui Đào Tử nghỉ ngơi, tôi mới hiểu được tại sao ông nội lại từ bỏ.

Thời gian đã qua, uy lực linh hồn long mạch sắp khôi phục, nếu lúc này ông nội cưỡng ép phong ấn tất nhiên sẽ thất bại, có khi còn liên lụy hết tất cả. Nhưng khi ông nội từ bỏ, linh hồn long mạch đã cảm thấy chấn động, vốn là vào giờ này ngày mai nó mới chuyển mình lại bị kích thích mà đã vận động trước. Nếu như vậy cũng không khó giải thích tình tượng kia, long mạch chuyển động kịch liệt như thế tất nhiên sẽ sinh ra ảnh hưởng vô cùng lớn. Xem ra trận tai kiếp này thật sự không thể tránh.

Mở mắt ra tôi nhìn thấy Đào Tử vẫn còn đang nhìn ngoài cửa sổ. Có lẽ tôi ích kỷ, cho dù nơi này sắp xuất hiện tai kiếp cũng không thể nào ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi, bởi vì đây đã là hiểm họa không thể ngăn cản. Nghĩ đến ông nội nói được làm được, sau này tôi có thể cùng Đào Tử đối mặt với tất cả mọi chuyện rồi, cho dù con đường phía trước không dễ đi nhưng rốt cuộc tôi đã được tự do.

Toàn văn hoàn.